

Giới thiệu Quốc Gia Ác Quỷ

Thể loại: Main chính thông minh + không nã tàn + được buff trâu + rầm thời + nhiều vợ. (truyện thể loại linh dị + sắc + hài hước)

Editor: Dịch Gia

Một ngày bắt đầu từ ánh sáng chói lọi kết thúc bằng một màn đêm u tối. Khi đó mọi người sẽ chìm vào giấc ngủ mộng mị.

Con người thường chọn cách giấu đi chân tướng sự thật ở một góc tối lạnh lẽo. Có người thấy, nhưng lựa chọn bỏ qua.

Con mèo với con người đồ thăm, trong đêm tối đừng gọi đàn.

Trong bóng tối... có bóng người quái dị đang không ngừng tiến đến!

Chó cùng rứt dậu, ác quỷ tụ hội, tuyệt vọng và căng thẳng đến cực điểm!

Vô số những sự kiện khiến người ta phải sờn gai ốc liên tục xuất hiện. Là trầm luân trong tuyệt vọng? Hay là trong tuyệt vọng tìm được lối thoát?

Vẫn phải chờ đợi lời tuyên án tàn nhẫn đến từ số phận?

Đây là thế giới tại quốc gia ác quỷ, một thế giới tràn đầy khủng hoảng và chém giết.

Hạ Thiên Kỳ đến đăng ký xin việc cho một công ty, chỉ cần trong thời gian thử việc hắn làm tốt nhiệm vụ thì có thể được lương tháng 2 vạn, một chiếc xe Audi, cũng như được tặng lấy biệt thự khi làm cho 1 công ty thần bí

Vốn tưởng rằng gia nhập công ty này, sẽ giúp cuộc đời của hắn sẽ đổi vận, nhưng trớ trêu thay hắn mau chóng phát hiện, chân tướng không hề tốt như hắn nghĩ.

Một đồng chuyện quỷ dị kỳ liên tiếp phát sinh, những bí ẩn lần lượt trôi lên mặt nước.

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ phát giác, thì hắn đã không còn đường để quay đầu lại.

Sống hay chết? Ở kia xa xôi không biết, hắn không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngày đầu thử việc

“Lương thử việc hai vạn, đài thọ Audi A6...”

“Tiền lương hai vạn...”

"Audi A6..."

"Fuc..kk..."

Cho đến lúc vào ngồi trong xe, Hạ Thiên Kỳ vẫn chưa từ trong sung sướng hồi tỉnh lại.

Trước đây không lâu, hắn vừa được thông qua kỳ phỏng vấn của một công ty lớn, cũng ký hợp đồng thử việc với một mức lương rất cao.

Sở dĩ gọi là rất cao, bởi vì mức lương thử việc đã tới 2 vạn, đồng thời còn được đài thọ con Audi đang ngồi lái.

Đúng là đãi ngộ lớn, đối với một người vừa tốt nghiệp sau ba năm đại học, ngay cả một chút kinh nghiệm làm việc Hạ Thiên Kỳ đều không có, chẳng khác gì tự nhiên có 500 vạn tiền thưởng lớn.

Nói không phải điều, chuyện như vậy đúng là vui như lên trời, ngay cả nằm mơ hắn cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới.

“Nếu đã ký kết hợp đồng làm việc thì ngay bây giờ cậu có thể thực hiện chức trách của mình.”

Hạ Thiên Kỳ vẫn còn đang muốn hưởng thụ sự sung sướng thì bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói trầm trầm.

Hạ Thiên Kỳ bỗng bừng tỉnh lại, lúc này mới chợt nhớ tới trong xe không chỉ có mình hắn, mà còn có một ông chú khoảng bốn mươi tuổi.

Ông chú này chính là người phỏng vấn hắn trước đây, từ đầu tới cuối đều rất kiêu kì, lại còn tỏ ra rất thiếu kiên nhẫn, Hạ Thiên Kỳ cảm giác lão chỉ qua loa cho xong.

Trên thực tế ông chú này cũng thật hơi hột, bởi vì ngay cả hợp đồng hắn cũng đã ký rồi nhưng... lại hoàn toàn không biết đây là công ty gì, công việc chức trách của bản thân ra sao.

Nói đúng hơn là lúc đó do hắn còn đang mơ hồ đã vội ký hợp đồng.

Mặc dù như thế, Hạ Thiên Kỳ cũng không hề lo lắng dù chỉ một chút về chuyện đây là công ty lừa gạt, bởi vì văn phòng công ty nằm ở tầng trên tòa nhà Hoàng Kim.

Nếu như không phải công ty lớn kinh doanh hợp pháp, có quan hệ với Chính Phủ, vốn dĩ không thể có tư cách đặt văn phòng ở Hoàng Kim, huống chi công ty này còn độc chiếm hẳn ba tầng, chính điều này đã thể hiện rõ thực lực của nó.

Nếu không đủ tiền lương có cao và đãi ngộ có tốt đến đâu, hắn cũng sẽ không ký kết qua loa như vậy, dù sao thì thời buổi hiện nay cũng có rất nhiều vụ lừa đảo bán hàng đa cấp.

Kỳ thật Hạ Thiên Kỳ rất muốn hỏi ông chú này một chuyện, rốt cục nhìn trúng mình ở điểm nào?

Hắn nhớ rất rõ, vào thời điểm phỏng vấn, ông chú này không hề hỏi hắn học tại trường đại học nào, cũng không hỏi hắn chuyên về mảng nào, thậm chí ngay cả sự hứng thú yêu thích công việc cũng không hề đá động tới.

Chỉ hỏi duy nhất một câu kỳ lạ, là gan có đủ lớn hay không, có sợ ma hay không.

“Chuyện kia... tính chất công việc có ngược lại với sở trường cũng không có vấn đề, nhưng mà... Ông còn chưa nói với tôi, thực ra công việc của tôi là làm gì.”

Hạ Thiên Kỳ quay đầu nhìn về phía ông chú đang ngồi vị trí kế bên ghế lái, hai cánh tay thấp thòms gõ nhẹ lên vô lăng.

“Công việc của cậu là nghe theo sự sắp đặt của công ty, hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao. Cụ thể, chờ cậu qua thời gian thử việc rồi nói sau, nếu không bây giờ nói cũng vô ích.”

Ngữ khí của ông chú vẫn như cũ rất không kiên nhẫn, lần này Hạ Thiên Kỳ cũng không thể nhịn nữa, thẳng thắn nói:

“Nhưng ông cái gì cũng không nói với tôi, tôi cũng không có cách nào để làm việc!”

Mặc kệ Hạ Thiên Kỳ tỏ ra gấp gáp, nhưng thái độ của ông chú vẫn không có chút thay đổi, đưa tay chỉ về phía trước, ra lệnh:

“Đi thôi, tới số 34 đường Bình An, tiệm sách Hâm Hoa.”

Hâm Hoa là tiệm sách lớn nhất thành phố Phước Bình, trên dưới cộng lại cũng sở hữu tới sáu tầng, có thể nói chỉ cần trên thị trường vừa xuất bản loại sách mới, đều có thể mua được ở đây.

Khi Hạ Thiên Kỳ chờ ông chú này tới nơi, cũng là lúc tiệm sách Hâm Hoa đã đóng cửa.

Tiệm sách Hâm Hoa chỉ mở cửa buôn bán từ 9 giờ sáng tới 6 giờ tối, mà bây giờ đã quá 7 giờ, không biết bọn hắn còn tới nơi này làm gì.

“Xuống xe!”

Chờ Hạ Thiên Kỳ đem xe đậu về phía sau, ông chú liền mở cửa xe bước xuống trước. Dù trong lòng Hạ Thiên Kỳ đầy nghi ngờ nhưng vẫn nghe lời theo sau.

Vừa xuống xe, không khí oi bức lập tức xộc lên, khiến hô hấp trở nên khó khăn:

“Thời tiết chết tiệt này, cảm giác như trong phòng tắm hơi.”

Hạ Thiên Kỳ nói lầm bầm ngoài miệng, theo sau ông chú bước nhanh tới cửa chính của tiệm sách. Nhưng điều khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy kỳ quái nhất, là cả tòa cao ốc của tiệm sách đều bị màn cửa che kín không khe hở bên trong, nhìn đi nhìn lại vẫn tạo cho người ta cảm giác nặng nề.

“Bên trong đang sửa chữa đúng không? Còn tôi sẽ là người phụ trách giám sát?”

Hạ Thiên Kỳ tỏ vẻ nghi hoặc nhìn ông chú bên cạnh mình.

Ông chú cũng không vội trả lời câu hỏi của Hạ Thiên Kỳ, mà lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa ném cho hắn, rồi mới đáp:

“Thời gian tới cậu sẽ làm việc ở chỗ này, còn muốn ở lại làm việc bao lâu, đều do cậu quyết định.

Công việc của cậu rất đơn giản, chỉ cần mỗi tối đều ở lại trong tiệm sách trực ban, buổi sáng mở cửa, ban đêm đóng cửa.”

“Để cho tôi làm nhân viên quản lý sách? À không, đây gọi là gõ mõ cầm canh.”

Công việc này nghe qua khá đơn giản, hẳn hoàn toàn có thể làm tốt, thật ra, nhưng trong lòng hắn chẳng hiểu sao cứ cảm thấy không muốn... Giống như chỉ cần đồng ý vào hiệu làm việc, thì đó cũng là lúc hắn rơi xuống địa ngục.

Tuy nhiên hắn không còn sự lựa chọn nào khác, không thể từ chối nói công việc gõ mõ cầm canh này hắn không thể làm được.

“Vậy được, dù sao chỉ cần nghe lời ông là được, ông nói thế nào thì làm thế đó. Nhưng mà tôi còn...”

“Tôi biết cậu muốn hỏi chuyện gì.” Ông như nhìn thấy suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ, phát tay cắt ngang lời hắn:

“Chờ sau khi qua thời gian thử việc rồi nói.”

“Vậy thời gian thử việc là bao lâu? Chuyện này dù sao ông cũng nên trả lời cho tôi biết!” Hạ Thiên Kỳ không thể nhịn nữa tới mức muốn chửi đồng lên.

“Chờ tôi báo tin đi, lúc nào tôi thông báo cậu chuyển vị trí, lúc đó chính là lúc vượt qua thời gian thử việc...”

5 phút sau, ông chủ rời đi, để Hạ Thiên Kỳ ở lại nơi này.

Hạ Thiên Kỳ nhìn tiệm sách trên tòa cao ốc, rồi liếc mắt sang chiếc Audi đậu trên đường cách đó không xa. Trên gương mặt hiện lên sự băn khoăn.

Nhưng rất nhanh sau đó, Hạ Thiên Kỳ liền khôi phục trạng thái bình thường, bởi vì hắn cảm thấy chuyện này vốn dĩ không cần phải lo lắng. Trước khi lái xa đến đây, hắn đã trao đổi với mấy đứa bạn cùng học có quan hệ không tệ. Chỉ cần qua hai mươi bốn giờ mà hắn không liên lạc lại thì bọn họ sẽ thông báo cho cảnh sát.

Đương nhiên những thứ liên quan đến tiền lương phúc lợi này nọ, hắn vẫn cố tình giấu diếm.

Bởi vì nếu nói ra thì sẽ chẳng có đứa bạn nào tin tưởng, ai cũng sẽ cho rằng hắn bị lừa một ngàn phần trăm.

Sau đó, Hạ Thiên Kỳ đi lòng vòng xung quanh rồi dừng tại một cửa hàng bình dân mua ít đồ ăn vặt cùng đồ uống, rồi quay lại tiệm sách Hâm Hoa.

Chiếc chìa khóa mà ông chủ đưa cho hắn, phải thử mấy lần thì Hạ Thiên Kỳ mới mở được cái cửa bị khóa kín, trong lòng có chút bất an đi vào.

Bên trong tiệm sách tối đen như mực, cũng bởi do tấm rèm cửa che kín, chút ánh đèn đường cũng không có, ngay cả đưa cánh tay lên cũng không thể nhìn thấy được năm đầu ngón.

Cũng may lá gan của Hạ Thiên Kỳ từ nhỏ đã rất lớn, cho nên trong hoàn cảnh hắc ám vẫn có thể chống cự, không đến nỗi bị dọa tới mức không thể đi chuyển được đôi chân.

Mở đèn bin trong điện thoại di động lên, Hạ Thiên Kỳ dùng sức khóa kỹ cửa lại, dù sao bên trong cũng có nhiều sách như vậy, nếu bị thiếu mất quyển nào thì chẳng phải đều do hắn chịu trách nhiệm sao.

Sau khi làm xong hết mọi việc, Hạ Thiên Kỳ cũng không vội đi vào bên trong mà vòng quanh một chút, rồi bước tới một cái cửa sổ..., dự định ngồi xuống ăn chút đồ ăn vặt.

Chỉ là, hắn còn chưa kịp mang túi đồ ăn để xuống, thì bên tai đã nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ.

“Là ai!!!”

Chính tiếng bước chân này dọa Hạ Thiên kỳ đến giật mình, dù sao hắn luôn nghĩ nơi này chỉ có mỗi hắn.

Vậy mà vào giờ phút này, nơi đây lại xuất hiện thêm một người khác, há chẳng phải là trộm sao.

“Sớm muộn gì không vào trộm, lại canh ngay lúc mình ở đây trực ban để trộm! Mẹ kiếp thật đáng giận!”

Nghĩ thế, Hạ Thiên Kỳ vô cùng giận dữ. Tuy nhiên hắn sẽ không mạo hiểm đi liều mạng với đối phương. Chưa nói đến chuyện đầu không lại, nếu lỡ như hắn suy nghĩ sai, đối phương không phải trộm thì sao?

Nhưng dù nói thế nào, để an toàn thì trước tiên vẫn nên gọi điện thoại thông báo cho ông chủ, nhân tiện uy hiếp tên kia để hắn không dám làm gì.

SPONSORED/QUẢNG CÁO

Điều Hạ Thiên Kỳ không nghĩ tới chính là bên trong tiệm sách điện thoại của hắn không có đến một chút tín hiệu, cũng chỉ có thể gọi điện báo cảnh sát.

“Nếu bên trong là nhân viên tiệm sách đang làm việc thì nhất định sẽ bật đèn. Còn đây lại lén lút tiếp cận mình?”

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ quyết định bấm điện thoại báo cảnh sát, nhưng mà, điện thoại chỉ vừa vang lên một tiếng đã tắt máy đột ngột.

“Chết rồi, gặp ma thật rồi!”

Điện thoại đột nhiên tắt máy, lần này thì Hạ Thiên Kỳ thực sự sợ hãi, nhất là khi nghĩ tới chuyện trong tay đối phương có dao.

Càng nghĩ như vậy thì hai chân Hạ Thiên Kỳ càng mềm nhũn ra, lại càng không thể cử động nguyên một chỗ chờ đợi, dựa vào trực giác vội vàng chạy tới nhanh hướng cửa, muốn mở khóa chạy ra bên ngoài tiệm sách.

Nhưng mà, cái gì hần cũng không thể nhìn rõ, cho nên trong lúc chạy, Hạ Thiên Kỳ xui xẻo va trúng vào giá sách, khiến cho đầu hần choáng váng đến hoa mắt, kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống mặt đất.

Tuy nhiên tiếng bước chân ẩn hiện sau lưng không hề dừng lại chút nào mà càng vang lên nhanh hơn, càng lúc càng gấp...

Cho đến khi... Ánh sáng của bóng đèn chợt phát sáng lên trong tiệm sách.

Cỗ lễ đã thích ứng trong bóng tối quá lâu, cho nên dù Hạ Thiên Kỳ bị choáng váng đến mức không thể mở mắt nổi, nhưng theo bản năng của bản thân hần vẫn có thể tìm thấy một giá sách gần đó để núp, tránh bị người phía sau đánh lén.

Cảm giác chóng mặt liên tục biến, thị giác Hạ Thiên Kỳ cũng dần khôi phục, kể đến, một thanh niên trạc tuổi hần xuất hiện trước mặt hần.

Trên người cậu thanh niên mặc một bộ đồ lao động cũ, gương mặt hiện lên vài phần u ám, nhìn chằm chằm Hạ Thiên Kỳ không nói một lời.

“Cậu là ai? Ở trong tiệm sách làm gì?”

Khi nhìn rõ một lượt bộ dạng của đối phương, Hạ Thiên Kỳ liền lớn tiếng trách mắng.

“Anh là người trực ban mới à?”

Cậu thanh niên ngược lại không tỏ ra chút khấn trương khi nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ, mà mở miệng hỏi ngược lại.

“Đúng, đúng vậy.” Hạ Thiên Kỳ có chút kinh ngạc gật đầu nhẹ, lại hỏi:

“Cậu là ai?”

“Cũng như anh không khác biệt lắm, tôi là nhân viên quản lý sách báo ở đây.” Chàng trai chậm rãi nói.

“Cậu đúng là hủ tòi sợ muốn chết, lúc đó còn nghĩ là trộm! Sao cậu không mở đèn hả?”

“Vừa mới đứt cầu dao, cho nên tôi mới đi tuần tra một vòng ở bên kia, sau đó nghe bên này có tiếng động liền quay lại, tôi còn tưởng là có trộm.”

Câu trả lời của cậu thanh niên xem như giải được khúc mắc của Hạ Thiên Kỳ trước đó, nghĩ lại thì từ lúc vào đây không hề mở đèn, cũng không phải là hần không nghĩ tới, mà là căn bản do không biết công tắc nằm ở đâu.

Vẫn chưa yên tâm nhìn một lượt những gì cậu thanh niên vừa nói xem xét, sau khi xác định không có vấn đề gì, Hạ Thiên Kỳ mới hoàn toàn xóa bỏ sự đề phòng với cậu thanh niên, với lại bất kể như thế nào, thêm một người để trò chuyện vẫn tốt hơn.

Nhưng sau khi tiếp xúc, Hạ Thiên Kỳ mới phát hiện cậu thanh niên này cũng không phải là người thích nói nhiều, cho nên hần phải mất cả nửa buổi, mới có thể từ miệng của cậu thanh niên biết được một số chuyện.

Cậu thanh niên tên gọi là Trương Tiểu Thuận, từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ luôn ở tại nơi này, bởi vì tiền thuê phòng ở thực sự quá cao, lại không có bạn gái, cho nên hần dứt khoát ở lại trong tiệm sách. Vừa thuận tiện trong việc quản lý tiệm sách, vừa tiết kiệm phần nào chi phí chi tiêu.

Bởi vì Trương Tiểu Thuận không phải người thích nói nhiều, cho nên Hạ Thiên Kỳ cũng lười không tìm chuyện để nói, gặp phải loại người như vậy khiến hần hôm nay tức nghẹn không nói được nửa lời.

Từ lúc bắt đầu gặp ông chú kia, cho tới khi gặp cái tên Trương Tiểu Thuận, đều làm cho hần cảm thấy bức bối.

Bước tới cửa sổ, Hạ Thiên Kỳ lấy từ trong túi nhựa một cái bánh mì và một hộp sữa, do dự, hần lại ném qua cho Trương Tiểu Thuận một chai nước uống, nhưng Trương Tiểu Thuận ngay cả liếc mắt nhìn hần một chút cũng không có.

“Móa, cả đám đều khôn khiếp như nhau!”

Thầm nghĩ Trương Tiểu Thuận trong lòng một câu, nhưng ngoài miệng Hạ Thiên Kỳ lại cố nén vì nói cũng không có tác dụng. Hần thử dùng tay đè vào nút mở máy, mới phát hiện dù có làm cách nào thì điện thoại cũng đều mở không lên, bèn quay qua hỏi Trương Tiểu Thuận:

“Ở đây có chỗ nạp điện không?”

“Lầu hai có phòng nghỉ ngơi ở giữa có thể nạp điện, bên trong có sạc pin.”

Trương Tiểu Thuận dùng tay chỉ lên lầu hai, trả lời vô cùng ngắn gọn.

Hạ Thiên Kỳ nhìn Trương Tiểu Thuận một lát, khóe miệng chợt héch lên, sau đó đến gần hắn nói:

“Vậy tôi mạn phép đi lên xin một chút điện, sau đó sẽ quay lại.”

Nói xong, không quan tâm việc Trương Tiểu Thuận có đồng ý hay không, Hạ Thiên Kỳ bước qua hắn, nhanh chân bước lên cầu thang

Mọi người cứ đọc đi. Theo ý kiến cá nhân mình thì đây là 1 bộ linh dị rất đáng đọc.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thi thể

Trước đây Hạ Thiên Kỳ cũng không ít lần tới tiệm sách Hâm Hoa mua sách, cho nên khá rành đường ở đây, rất nhanh đã tới lầu hai.

Sau khi đi lên hắn liền tìm cái phòng nghỉ ngơi ở giữa đi vào, không biết có phải đúng căn phòng Trương Tiểu Thuận nói hay không hắn cũng không rõ. Hắn mang cục sạc theo, chỉ muốn tìm chỗ nào cắm vào.

Phòng nghỉ ngơi ở giữa có cái tên như ý nghĩa, là nơi dành cho nhân viên của tiệm sách nghỉ ngơi, tuy không lớn lắm nhưng bên trong lại đầy đủ tiện nghi.

Hạ Thiên Kỳ ngạc nhiên khi phát hiện ra một cái giường ngủ ở đây, đồng thời nơi cắm điện lại nằm ngay vị trí đầu giường, vừa vặn hắn có thể vừa nằm trên giường nghịch điện thoại.

Hạ Thiên Kỳ cũng không để ý nhiều nữa, sau khi cắm điện thoại sạc pin, hắn liền ngã lưng nằm trên giường.

Thử một chút, điện thoại vẫn như cũ mở nguồn không lên, không biết có phải do điện ở đây có vấn đề, hoặc là... nó đã hỏng.

Hạ Thiên Kỳ vốn định gọi điện thoại cho cha mẹ, nói với họ là hắn đã tìm được một công việc tốt để họ yên tâm. Bởi vì từ khi hắn tốt nghiệp đại học năm thứ ba đến nay, cha mẹ hắn rất lo lắng về chuyện tìm công việc cho hắn, vô tình lại tạo cho hắn một áp lực rất lớn.

Dù sao thì thời buổi hiện tại lệ sinh viên xin việc làm rồi thất nghiệp rất lớn, ngay cả những người có điều kiện tốt học tại một trường đại học danh tiếng đều không tìm được việc làm, chứ nói gì đến người chỉ là học sinh đại học bình thường.

Đương nhiên, hắn cũng chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất, nếu thực sự không tìm được việc làm, hắn sẽ theo gia gia học làm thầy bói.

Không cần biết có gạt người hay không, chỉ cần có một tang lễ thì ít nhất phải hốt được năm sáu trăm.. Còn hơn kẻ khác lúc đó vẫn phải sống bám gia đình. Cha hắn từ nhỏ đã khen hắn có tố chất theo nghề này, nếu không phải mẹ hắn sống chết ngăn cản. Không chừng hiện tại hắn cũng đã có chút tên tuổi trong nghề.

Cũng may là trường hợp xấu nhất này cũng không xảy ra, chẳng những thế hắn còn tìm được một công việc vừa lòng.....

Chờ qua mấy ngày hắn lái Audi về nhà, khẳng định lúc đó cha mẹ của hắn sẽ kinh ngạc đến há hốc miệng không ngậm lại được.

“Chỉ cần nghĩ tới chuyện đó là hắn cảm thấy rất thoải mái, không được, tạm thời chưa thể nói với họ, nên giữ lại tạo cho họ niềm vui bất ngờ.”

Trên mặt Hạ Thiên Kỳ hiện vẻ đắc ý, trong lòng cũng hạ quyết tâm phải cố gắng làm việc thật tốt, tranh thủ sớm tới ngày được nhận chính thức

Nhưng có một chuyện hắn không thể không thừa nhận, chính là sự thần bí của công ty.

Ngay cả trên mạng cũng không tra ra một chút tin tức liên quan tới công ty này, suy nghĩ kỹ lại, hắn cũng không nhớ rõ mình nộp sơ yếu lý lịch bằng cách nào.

Còn chuyện ông chủ phỏng vấn hắn, cũng hoàn toàn không có điểm nào chuyên nghiệp, lại nói, làm gì có chuyện công ty trả lương cho người ta một tháng hai vạn, chỉ để gỡ mớ cảm canh?

“Chẳng lẽ trong này còn có âm mưu gì đó không thể nói?”

Nghĩ tới đây, Hạ Thiên Kỳ dùng sức lắc đầu, trầm nghĩ bình tới tương đánh, nước đến đất ngăn. Nếu chỉ một chút dũng khí vượt qua phong ba cũng

không có, chỉ sợ cả đời dậm chân tại chỗ.

Dưới mắt xã hội này là vậy, gan lớn thừa ăn, gan nhỏ chết đói.

Không suy nghĩ nữa, đi ngủ!

Hạ Thiên Kỳ quyết định ngủ một giấc, sau đó xuống đôi phiên cho Trương Tiểu Thuận, dù sao ban đêm chỗ này người trực ban chính vẫn là hắn, đương nhiên, ông chủ cũng không có ra quy định hắn không thể ngủ.

Chỉ có nói ban đêm trực ban, ban ngày mở cửa mà thôi.

Khóa ngược cánh cửa phòng nghỉ ngơi lại, Hạ Thiên Kỳ ngã lưng nằm xuống chiếc giường, rất nhanh sau đó liền ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ được bao lâu, Hạ Thiên Kỳ chợt bừng tỉnh vì mắc tiểu, theo thói quen hắn đưa tay cảm lấy điện thoại di động xem giờ, nhưng lập tức giật mình phát hiện có gì đó lạ.

Đột ngột quay đầu về hướng cánh cửa.

Cửa phòng nghỉ... không biết đã được mở ra từ lúc nào!

Thông qua khe hở ước chừng khoảng bảy tám centimet, có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài tối đen như mực.

Đèn bên ngoài phòng khách hắn là bị Trương Tiểu Thuận tắt đi, không phải hắn không thể nhìn thấy.

Trương Tiểu Thuận, cậu phải không?

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên có cảm giác như ai đó đang nhìn lên mình, loại cảm giác này thực sự làm cho hắn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Nín thở trong chốc lát, Hạ Thiên Kỳ chợt phát hiện bên ngoài không có chút động tĩnh, chính điều này phần nào khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, dự định đi vào phòng vệ sinh cũng thuận tiện hơn một chút.

Chỉ là không tài nào hiểu nổi, cái cảm giác thấp thỏm vì có người nhìn lên vẫn không thể nào biến đi.

Hạ Thiên Kỳ cũng không suy nghĩ quá nhiều, tiếp tục bước về hướng cánh cửa, nhưng khi hắn vừa bước tới cạnh cánh cửa, cánh cửa của phòng nghỉ ngơi bỗng nhiên đóng lại Bành!

Kể đến, là hàng loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào.

Cảm giác của Hạ Thiên Kỳ không hề sai, đúng là có người đang nhìn lên hắn qua khe cửa!

“Cái tên khốn Trương Tiểu Thuận này!”

Không thể không chú ý, cửa phòng đột ngột bị đóng chặt lại khiến Hạ Thiên Kỳ giật nảy mình, chính điều này khiến hắn tức giận đến tột cùng. Chính xác mà nói, tính tình của hắn cũng không hề tốt.

Trong cả tòa nhà rộng lớn của tiệm sách cũng chỉ có mình hắn và tên Trương Tiểu Thuận, hắn ngủ ở bên trong, như vậy người bên ngoài nhìn lên hắn này giờ cũng chỉ có tên Trương Tiểu Thuận.

Còn về chuyện cánh cửa phòng nghỉ tại sao lại bị mở ra, cũng chỉ có tên Trương Tiểu Thuận dùng chìa khóa dự phòng mở từ bên ngoài, dù sao hắn cũng ở đây lâu như vậy, có chìa khóa cũng không phải chuyện kỳ lạ gì.

“Cái tên khốn khiếp này chắc là không hài lòng việc mình nằm ngủ thoải mái ở chỗ này, cho nên mới giả thần giả quỷ hù dọa làm mình sợ!”

Hạ Thiên Kỳ bực mình khạc cục đờm nhỏ lên mặt đất, sau đó dùng tay đang đặt ở nắm cửa rồi kéo ra, tức giận bước ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, toàn khung cảnh vẫn y chang như lúc trước hắn nhìn xuyên qua khe cửa, toàn một màu đen kịt.

Bởi vì điện thoại mở không lên, cho nên Hạ Thiên Kỳ không tài nào xác định được thời gian hiện tại, hắn do dự một lúc rồi quay lại chỗ ngủ, dự định về đó tìm xem có cái đèn pin nào không.

Trong ngăn tủ được mở ra, Hạ Thiên Kỳ tìm thấy một cái đèn pin, sau khi thử hắn phát hiện có thể sử dụng được, chỉ là không được sáng cho lắm. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thì có còn hơn không, nếu như không có đèn pin hắn chỉ sợ không tìm thấy nhà vệ sinh.

Cầm đèn pin, Hạ Thiên Kỳ rời khỏi phòng nghỉ ngơi, bên ngoài chẳng những tối om, mà lại còn rất lạnh.

“Cái tên khốn Trương Tiểu Thuận này chắc chắn là cố tình hạ thấp nhiệt độ điều hòa!”

Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ càng bực mình, ngay cả chuyện đi vệ sinh hắn cũng bỏ qua, bước thẳng xuống bậc thang, quay lại lầu một.

“Trương Tiểu Thuận! Cậu có ở đó hay không!”

Toàn thể lầu một cũng tối đen như mực, Hạ Thiên Kỳ vừa tức giận quát lên gọi Trương Tiểu Thuận, vừa lấy tay soi đèn pin khắp tứ phía.

“Trương Tiểu Thuận! Tôi biết là cậu ở dưới, không cần chơi trò giả thần giả quỷ hù tôi, mau ra đây nói chuyện rõ ràng nào!”

Hạ Thiên Kỳ cầm đèn pin đi tìm một vòng quanh đại sảnh lầu một, nhưng không nhìn thấy bóng ma nào.

Có thể thấy Trương Tiểu Thuận không ở lầu một.

Mặc dù không tìm thấy Trương Tiểu Thuận ở lầu một, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không vì thế mà từ bỏ, hẳn chính là người như vậy, làm chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi.

Một lần nữa quay trở lại lầu hai, Hạ Thiên Kỳ bắt đầu “điều tra” ở căn phòng nghỉ ngơi, chỉ là vẫn như cũ không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Tiếp tục lục soát hết lầu hai, điều này cũng khiến cho Hạ Thiên Kỳ đuối sức, nhưng cho dù hắt gọi lớn hay thậm chí là la lên, thì cũng không thấy Trương Tiểu Thuận đáp lại.

Giống như Trương Tiểu Thuận... chưa hề xuất hiện ở nơi này!

Thở hồng hộc trên lầu ba, bỗng Hạ Thiên Kỳ kinh ngạc khi phát hiện, chiếc đèn pin trong tay chợt vụt lóe lên.

Ông anh à, không nên mất điện vào lúc này nha!

Dùng sức lắc nhẹ, nhưng chiếc đèn pin vẫn như cũ lấp lóe không ngừng, khiến cho khung cảnh phía trước lúc rõ lúc mờ.

Trước đó Hạ Thiên Kỳ cũng chưa tìm được chốt mở, cho nên nếu bây giờ đèn pin không thể dùng được, hẳn cũng lập tức trở thành tên mù. Chính vì vậy mà hẳn không thể ngưng việc tìm kiếm, tranh thủ thời gian đi tìm phòng vệ sinh trước, rồi sau đó trở về lầu hai nghỉ ngơi.

Ngày mai tính sổ với tên Trương Tiểu Thuận là được.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức đi thẳng vào nhà vệ sinh lầu ba, đã vậy còn hèn hạ bước vào nhà vệ sinh nữ.

Mọi người đều biết nhà vệ sinh nữ không có bồn tiểu cao, cho nên Trương Tiểu Thuận chỉ có thể đẩy cửa đi vô trong, nhưng khi vừa bước vào trong, cùng lúc đó phòng sát vách đột ngột truyền ra một loạt âm thanh tiếng nước chảy!

“Òa...!”

Nghe được tiếng nước chảy, gương mặt Hạ Thiên Kỳ lập tức tái nhợt, khi nghĩ đến chuyện nhà vệ sinh nữ lại có người!

Hắn nhanh tay đóng kỹ cửa lại, lấy tay che miệng để tránh phát ra tiếng động rồi ngồi xổm xuống, mượn ánh sáng của đèn pin nhìn kỹ tấm bảng, (trên bảng phân rõ nam nữ) rốt cục phòng bên cạnh có phải phụ nữ hay không đây.

“Ào ào” tiếng nước vẫn đang chảy, Hạ Thiên Kỳ thấp thỏm ngồi chồm hóm trên mặt đất, xuyên qua khe cửa nhìn vào phòng bên cạnh sát vách.

Sau đó! Hắn nhìn thấy... một cái đầu khác đang chăm chú nhìn hắn!!!

A ——!

Hạ Thiên Kỳ bị dọa đến mức hét to lên, không phải bởi do gương mặt kia xuất hiện đột ngột, mà là vì... gương mặt đó hẳn chưa bao giờ thấy qua!

Gương mặt đó là đàn ông!

Sau khi bình tĩnh lại, Hạ Thiên Kỳ soi đèn pin nhìn lại một lần nữa, thì phát hiện gương mặt kia đã biến mất, nhưng tiếng xả nước vẫn còn như cũ.

“Mẹ kiếp ai ở bên đó!”

Hạ Thiên Kỳ dùng sức đẩy một quyền vào cửa phòng, không thể tin được hẳn đã bị hù dọa. Nhưng mà, bên cạnh cũng không có bất kỳ ai trả lời.

Kéo vội quần lên, Hạ Thiên Kỳ mở cửa đi ra, hẳn vốn định mau chóng xuống lầu, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào hẳn lại đi tới cánh cửa ở phòng kế bên.

Vào giờ phút này, tiếng âm thanh xả nước ở bồn cầu lại hoàn toàn biến mất, không gian u ám bao trùm khiến nhà vệ sinh nữ trở nên tĩnh lặng.

Hạ Thiên Kỳ có một chút nghi ngờ, chính là người đàn ông kia vẫn còn bên trong. Bởi vì hẳn luôn chú ý cao độ ở khu vực sát vách, nhưng mà hẳn lại không hề nghe thấy tiếng có người đẩy cửa ra ngoài.

Nhưng mà rất kỳ lạ, nếu như người đàn ông đó còn ở trong đó, thì tối thiểu cũng phải có một chút động tĩnh, nhưng trên thực tế... hoàn toàn không.

Lúc này Hạ thiên Kỳ nắm thật chặt đèn pin trong tay, tuy không thể so sánh với một vài nhân vật có tiếng, nhưng xét về khả năng đánh đấm thì hắn cũng không tệ lắm, từ tiểu học đến bây giờ cũng có nhiều kinh nghiệm.

Khó khăn nuốt nước miếng, Hạ Thiên Kỳ không quan tâm bên trong có người hay không, rốt cuộc là ai, hắn dùng sức trực tiếp đá vỡ cánh cửa.

Sau đó... Hắn nhìn thấy một người đàn ông đang nằm sấp bên trong.

Thân thể người đàn ông quá quý giá kẹt trong bốn cầu, cả thân hình không rõ cao thấp giờ chỉ còn lại cái đầu, trên mặt đất bóng loáng thì tràn đầy vết máu tươi.

Chết... Người chết...!

Hạ Thiên kỳ theo bản năng sợ hãi muốn kêu lên, nhưng lý trí ngoan cường khiến hắn không thốt thành lời.

Hắn nhớ rất rõ ràng, tiếng bơm nước vang lên từ sau khi hắn bước vào, mà trên mặt đất máu tươi còn chưa khô, có thể thấy hung thủ vừa mới rời khỏi không lâu. Nói cách khác, hắn vẫn còn trong tòa nhà này!

Nghĩ đến chuyện hung thủ ghệt người đang ở trong cùng một tòa nhà với mình, đồng thời cũng có khả năng cùng ở tại lầu một, toàn thân Hạ thiên Kỳ bỗng toát mồ hôi lạnh.

“Có thể Trương Tiểu Thuận cũng đã bị giết chết?”

Nghĩ đến chuyện mình cũng không tìm ra Trương Tiểu Thuận, Hạ Thiên Kỳ không khỏi suy nghĩ miên man.

Cũng trong thời gian này, hắn lại có thêm phát hiện đáng sợ.

Hắn phát hiện trên mỗi một cái cửa nhỏ phòng vệ sinh đều có một dấu tay lớn bằng máu!

Thậm chí dấu tay đó hiện giờ còn không ngừng nhỏ từng giọt máu xuống, điều này cho thấy bọn họ cũng mới vừa làm.

Hạ Thiên Kỳ chạy đến một cánh cửa phòng đang được đóng lại, đẩy cửa ra nhìn vào bên trong, lập tức khung cảnh bên trong dọa cho hắn đến phát sợ, đó là một thi thể.

Chỉ khác đó chính là thi thể của phụ nữ.

Sau đó, Hạ Thiên K lại tiếp tục đẩy hết từng cánh cửa của gian phòng khác, kết quả phát hiện... Mỗi một căn phòng đều có một thi thể toàn máu!

Ps đôi lời dịch giả: truyện rất kinh dị nha, hơn cả rạp chiếu phim địa ngục rất nhiều, yếu tim không nên đọc.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nghi vấn

Hạ Thiên Kỳ vẫn không tài nào tin nổi vào mắt mình, bởi vì thi thể trong này thực sự quá nhiều!

Xem ra tất cả vừa chết không bao lâu, bởi vì máu tươi vẫn đang chảy không ngừng chảy ra qua khe cửa.

Tìm hắn bắt đầu đập thình thịch, hô hấp cũng mỗi lúc một khó khăn, Hạ Thiên Kỳ có cảm giác bản thân không thể nào hít thở nổi.

“Không được, không thể tiếp tục như vậy, mình phải tỉnh táo. Tuyệt đối không thể hoang mang!”

Hạ Thiên Kỳ dùng sức đưa tay vuốt gương mặt của mình, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Đầu tiên hắn cần phải xác định rõ ràng vị trí nơi đây, cùng mục tiêu tiếp theo nên làm gì. Hoặc là nghĩ ra biện pháp làm sao để biết được chính xác chuyện gì đang diễn ra, hoặc là chạy ra khỏi tiệm sách báo cảnh sát.

Không cần suy nghĩ nhiều, nếu như phải chọn, nhận định sẽ lựa chọn cái sau.

“Có thể tên sát nhân điên cuồng này đã ở trong tòa nhà tiệm sách từ rất lâu, đồng thời vừa từ nhà vệ sinh nữ lầu ba chạy ra. Không, không đúng, ‘hắn’ đã có khả năng giết nhiều người cùng lúc như vậy, đồng thời trước đó tiếng động lại phát ra rất rõ ràng, ‘hắn’ không nên thờ ơ mới đúng chứ.

Chẳng lẽ suy đoán trước đó của mình là sai, cái tên sát nhân điên cuồng trước đó không hề có mặt tại nhà vệ sinh nữ sao?”

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rất có thể là như vậy, không phải vừa rồi chính hắn làm ra tiếng động, lại hét to, nếu như tên sát nhân điên cuồng thực sự ở đây thì sẽ không mặc kệ mà buông tha cho hắn.

“Có thể tên sát nhân điên cuồng không hề ở nơi này...”

Nhớ lại chuyện mình ở dưới lầu tìm kiếm Trương Tiểu Thuận, Hạ Thiên Kỳ lập tức không khỏi hoảng sợ. Bất quá thông qua chuyện này cũng có thể kết luận, tên sát nhân điên cuồng có lẽ đã rời đi thật.

“Vẫn là nhanh chân thoát khỏi nơi này thì hơn, lỡ như ‘Hắn’ còn ở nơi này...”

Vừa nghĩ trong đầu như vậy, Hạ Thiên Kỳ liền chạy xuống lầu, nhưng khi hắn vừa chạy ra khỏi nhà vệ sinh, liền thấy một bóng người đột ngột từ trong chui ra!

Ai ——!

Hạ Thiên Kỳ giật mình kêu lên, bình tĩnh thủ thế phòng bị, nhưng vẫn không tài nào che giấu được sự run rẩy.

Lại một lần nữa chiếc đèn pin chột vụt sáng, lợi dụng ánh sáng ngấn ngủi đó, Hạ thiên Kỳ có thể thấy rõ gương mặt của đối phương!

Đó chính là Trương Tiểu Thuận mà hắn đang tìm kiếm.

Mẹ kiếp, xem chút hù chết tôi!

Trước đây Hạ Thiên Kỳ vẫn khó chịu khi nhìn Trương Tiểu Thuận, nhưng hiện tại thì nhìn thấy Trương Tiểu Thuận vẫn bình an vô sự, trong lòng của hắn thờ vào nhẹ nhõm không ít. Dù sao có thêm một người ở bên cạnh, trong lòng hắn cũng bớt sợ phần nào.

Trương Tiểu Thuận xem ra cũng bị dọa tới phát sợ, sắc mặt trắng bệch, đưa tay ôm tim:

“Câu nói này hắn là ta phải hỏi người mới đúng!”

Xuýt...

Trương Tiểu Thuận còn muốn nói gì đó, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại đưa tay lên làm dấu, nhỏ giọng ra hiệu:

“Đừng lên tiếng, nghe tôi nói đã. Trong tòa nhà này rất có thể có một tên cuồng sát nhân ẩn núp đã lâu, trong dãy phòng nhà vệ sinh nữ đều là thi thể. Cậu mang điện thoại di động đúng không, chúng ta báo cảnh sát!”

Nghe những lời Hạ Thiên Kỳ vừa nói, trông mắt Trương Tiểu Thuận không khỏi co rút lại, bối rối lắc đầu nói:

Tôi, tôi cũng không mang điện thoại!

“Mẹ kiếp! Vậy cũng chỉ còn cách chạy thôi!”

Hạ Thiên Kỳ có chút thất vọng mắng nhỏ một câu, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở Trương Tiểu Thuận:

“Cậu tương đối quen thuộc nơi này, mau dẫn ta xuống dưới.”

Ừm.

Thấy Trương Tiểu Thuận gật đầu, Hạ Thiên Kỳ dứt khoát tắt đèn pin, bởi vì ánh sáng lúc mờ lúc tỏ của chiếc đèn pin vừa làm cho hắn hoảng hốt, đồng thời khiến hắn dễ dàng bị phát hiện.

Tắt đèn pin đi, trong mắt Hạ Thiên Kỳ bây giờ chỉ toàn một màu đen u ám.

Theo bản năng hắn lấy tay nắm lấy áo Trương Tiểu Thuận, cẩn thận bước phía sau Trương Tiểu Thuận.

Nhưng mà đi được vài bước, suy nghĩ trong đầu của Hạ Thiên Kỳ không còn bị nỗi sợ hãi khổng lồ chế ngự nữa, đột nhiên hắn xuất hiện một phỏng đoán đáng sợ.

Hắn cũng không có nhìn thấy dáng vẻ của tên cuồng sát nhân, nói cách khác, tên cuồng sát nhân ngoại trừ mình ra thì cũng có thể là bất kỳ kẻ nào, cho dù là Trương Tiểu Thuận cũng không phải ngoại lệ!”

Đồng thời Trương Tiểu Thuận đúng là rất khả nghi, lúc trước hắn ở dưới lầu la lớn tiếng như vậy, cũng không hề nghe thấy Trương Tiểu Thuận đáp lại, thế mà giờ lại gặp hắn tại bên ngoài nhà vệ sinh lầu 3. Đã vậy trên người mình cũng không đem theo điện thoại, lại càng không có đèn pin, làm sao mình vừa bước ra nhà vệ sinh hắn đã dám cho rằng mình là người vô tội?

Hoặc là... Người tốt hay người xấu đối với hắn đều không quan trọng, bởi vì trong mắt hắn... Căn bản đều là người chết!

Mặt khác, Trương Tiểu Thuận thực sự quá bình tĩnh, từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói câu nào.

Bước chân của Hạ Thiên Kỳ đột ngột dừng lại, trên gương mặt xuất hiện vài đường mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

“Tại sao lại đột nhiên dừng lại?”

Đột nhiên Trương Tiểu Thuận mở miệng nói.

“Tôi... dây giày tôi bị tuột, buộc xong sẽ đi ngay.”

Hạ Thiên Kỳ ra vẻ bình tĩnh đáp, cố gắng để che giấu biểu hiện hoang mang.

“Làm sao bây giờ? Rốt cục Trương Tiểu Thuận có phải hay không là tên quỷ giết người?”

Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ mặc kệ Trương Tiểu Thuận, một thân một mình trốn xuống lầu. Chỉ cần có thể thoát ra khỏi tiệm sách, thì hắn sẽ được an toàn, dù sao tên cuồng sát nhân cũng không dám ở trên đường mà giết người.

Hạ quyết tâm trong lòng, Hạ Thiên Kỳ chuẩn bị tăng tốc vượt qua Trương Tiểu Thuận ở phía trước, nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị chạy, thì bỗng trong bóng tối trước mắt hắn, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người này không phải ai khác, chính là Trương Tiểu Thuận đứng ở cách đó không xa đợi hắn.

Lúc này nhìn vào thân thể quý giá của Trương Tiểu Thuận thật không thể thốt lên lời, trên tay hắn rõ ràng không cầm bất cứ dụng cụ để phát sáng, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy hắn giống như được ánh trăng chiếu vào, quanh người toát lên sự âm u.

“Anh muốn làm gì đây?”

Đột nhiên Trương Tiểu Thuận lạnh lùng chất vấn Hạ Thiên Kỳ.

“Tôi chỗ nào cũng không đi nữa... À mà, trên người của cậu sao lại có thể phát sáng thế kia?”

Hạ Thiên Kỳ kiên trì nói, lại cố ý chuyển hướng sang đề tài khác.

Nhưng mà Trương Tiểu Thuận không thêm đề ý tới lời Hạ Thiên Kỳ, dùng ngón tay chỉ chỉ phía trước nói:

“Bây giờ đổi, anh đi phía trước.”

“Đổi... đổi tôi đi ở phía trước? Vì... vì sao?”

Giọng nói Hạ Thiên Kỳ hơi run rẩy, nỗi sợ hãi trong lòng hắn đã đạt tới cực hạn, hắn thực sự không tài nào tiếp tục giả bộ được nữa.

Cho nên vừa dứt lời, Hạ Thiên Kỳ lập tức xoay người, liều mạng chạy về một hướng.

Đương nhiên, dù trong hoàn cảnh này hắn cũng không quên mở đèn pin lên. Nếu chỉ bằng mắt thường thì hắn chắc chắn không thể tìm thấy được đường xuống lầu.

Liều mạng chạy được một khoảng khá xa, khi Hạ Thiên Kỳ lấy tay chiếu ánh sáng về phía sau lưng nơi vừa đứng, hắn phát hiện Trương Tiểu Thuận biến mất không thấy dấu vết. Hắn cũng không vì vậy mà yên tâm, ai biết được Trương Tiểu Thuận có đứng chờ hắn tại tiệm sách.

Bỏ qua một khúc ngoặt lớn, Hạ Thiên Kỳ đã chạy vọt tới đầu bậc thang, chỉ cần chạy thẳng xuống phía dưới lầu 1.

Nhưng đúng lúc Hạ Thiên Kỳ sắp chạy ra đầu bậc thang, thì cánh cửa đột ngột đóng ầm lại!

Cùng lúc đó, một thân hình kinh khủng chậm rãi đứng dậy từ bậc thang.

Thấy con đường trước mắt bị chặn, Hạ Thiên Kỳ hốt hoảng trượt chân xuống, la lên thảm thiết lẫn xuống bậc thang, ngắt lịm.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê hắn cảm giác ngực mình bị phóng. Hình như có thứ nóng rực đóng áp lên ngực hắn, khiến hắn đau đớn muốn hét lên nhưng hét lần này tới lần khác không thể mở miệng được.

Loại cảm giác này vẫn cứ kéo dài... Kéo dài...

Cho đến lúc có người đánh thức hắn.

“Này, tỉnh...”

Hạ Thiên Kỳ dùng hết sức mở to mắt, sau đó hắn bị cảnh tượng trước mắt dọa đến giật nảy mình.

Bên cạnh hắn có không dưới mười viên cảnh sát đang đứng.

Không chỉ có thế, còn có rất nhiều người mặc áo khoác trắng đang làm việc bận rộn, khuôn từ trên lầu xuống... thi thể!

Nhìn qua một lượt đám cảnh sát một lúc lâu, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ lại chuyện tối qua, sợ hãi nói:

“Giết người! Lầu ba khắp nơi đều là thi thể, hung thủ còn muốn giết tôi...”

“Cậu nói cậu nhìn thấy hung thủ?”

Một cảnh sát có thân hình to con cắt ngang lời Hạ Thiên Kỳ hỏi.

“Tôi nhìn thấy, hung thủ chính là nhân viên quản lý sách nơi này, tên hắn là Trương Tiểu Thuận.”

“Là hắn cho tôi biết tên hắn là Trương Tiểu Thuận.”

“Cảm phiền chú tôi đây một chút, ở trong tiệm sách này có một người tên Trương Tiểu Thuận sao?” Cảnh sát lên tiếng gọi một người đàn ông trung niên hỏi đầu trong đám đông lại hỏi.

“Không có.” Người đàn ông hỏi đầu khẳng định.

Hạ Thiên Kỳ thấy thế lập tức nói:

“Khẳng định có, hắn, ặc đồng phục của tiệm ông, tôi còn nhìn thấy hắn làm việc, hắn chính là Trương Tiểu Thuận, tóc húi cua, mắt một mí, không thích nói chuyện...”

“Tôi chắc chắn ở đây không có người này!” Ông chú hỏi đầu kiên quyết khẳng định một lần nữa.

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ và ông chú hỏi đầu đang tranh luận, đột nhiên có một viên cảnh sát chạy tới nói:

“Thưa sếp, mấy thu hình hai bên đường cho thấy, chỉ có mình hắn đi vào.”

“Ừm, được rồi.” Viên cảnh sát to cao nhẹ gạt đầu, sau đó ra hiệu hai cảnh sát bên cạnh cùng Hạ Thiên Kỳ lại:

“Chúng tôi hoài nghi anh chính là hung thủ gây án, yêu cầu anh theo chúng tôi một chuyến.”

Nói xong cũng không thèm cho Hạ Thiên Kỳ cơ hội phản bác, liền vung tay lên nói:

“Đ dẫn đi!”

Trước đây luôn luôn nghe người ta nói đến chuyện Thiên Đường và Địa Ngục chỉ cách nhau một bước, lúc ấy còn không để ý chút nào, nhưng bây giờ Hạ thiên Kỳ lại hoàn toàn tin.

Mới hôm qua hắn còn đang sung sướng nhảy cẫ lên vì mức lương, nhưng nhắm mắt liền trở thành người hiềm nghi phạm tội, không thể không thừa nhận sự thật chẳng khác nào một vở hài kịch.

Đến cục cảnh sát hình sự, Hạ Thiên Kỳ được đưa vào một phòng cách ly. Khung cảnh quen thuộc trong phòng hắn đã được thấy qua phim ảnh, nhưng chính thức được ngồi tại đây là lần đầu tiên, đương nhiên, hắn cũng không muốn sẽ có lần thứ hai.

Ngồi lên ghế có chút lạnh lẽo, Hạ Thiên Kỳ hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra, hắn cảm thấy trong đó có rất nhiều điểm trùng hợp đáng ngờ.

Hắn cảm thấy chuyện ông chú và Trương Tiểu Thuận là cùng một phe, sở dĩ đưa ra mức lương cao như vậy, chính là để hắn làm người chết thay. Nghĩ như vậy, có thể giải thích rõ về vấn đề tiền lương đãi ngộ tốt, chính là để mua cái mạng này của hắn sao!

Đúng lúc Hạ Thiên Kỳ đang hồi tưởng lại mọi chuyện, viên cảnh sát to cao đột nhiên mở cửa đi vào, đặt mông xuống chiếc ghế đối diện với hắn.

“Cậu có gì muốn nói với tôi không?”

“Tôi bị oan. Tôi không có giết người, những lời nói trước đó của tôi tại tiệm sách đều là sự thật. Trên thực tế tôi còn biết cái tên cuồng sát nhân kia còn đồng lõa, tôi còn có điện thoại của ông ta, đó là một người trung niên tóc húi cua, đại khái là vậy...”

Là ông ta sao?

Viên cảnh sát to cao vừa nói xong, liền thấy ông chú đi giày Tây bước đến.

Nhìn thấy ông chú, Hạ Thiên Kỳ lập tức nổi trận lôi đình, liền tiếp mắng:

“Chính là cái lão khốn khiếp này hãm hại tôi, hắn cùng hung thủ khẳng định là cùng một bọn...!”

“Ừm, ta hiểu rồi, hiện tại cậu có thể đi.”

Viên cảnh sát to cao nói xong, không thêm giải thích với Hạ Thiên Kỳ chuyện gì đang xảy ra liền mở còng tay cho hắn.

Hạ Thiên kỳ ngơ ngác nhìn viên cảnh sát to cao, rồi nhìn qua ông chú đang đứng cạnh cửa im lặng không nói lời nào, chần chừ hơn lúc lâu mới nhấc mông lên.

Tôi thật có thể đi rồi?

“Đừng nói cậu còn muốn ở lại đây khảo cung nhé?” Viên cảnh sát cao to vừa cười vừa nói.

Cảm ơn...

Mặc dù không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng có thể rời khỏi cục cảnh sát là một chuyện tốt, cho nên Hạ thiên Kỳ cũng không nói nhiều nữa, mở miệng cảm ơn rồi nhanh rời đi, cả ông chú cũng cùng hắn đi ra.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Hạ Thiên Kỳ có một bụng nghi vấn muốn hỏi ông chú, nhưng cũng không có cơ hội để hỏi:

“Lát nữa còn có hai người thử việc nữa qua trực ban, tôi sẽ đích thân đưa họ tới.”

“Ông rốt cuộc là ai? Mẹ nữa đây là công ty gì! Hôm qua trong tiệm sách có người chết, ông có biết hay không, rất nhiều người chết! Con mẹ nó chứ thiếu chút nữa tôi cũng chết rồi, vậy mà bây giờ ông còn muốn tôi quay lại!”

“Vậy thì đã sao? Không phải bây giờ cậu vẫn còn sống không chút tổn hại, cậu còn chưa qua được thời gian thử việc, cho nên cậu buộc phải quay về nơi đó làm việc.”

Nói tới đây, ông chú dừng một chút rồi lại bổ sung thêm

“Không phải bây giờ chỉ còn một mình cậu, sẽ có người mới qua thử việc. Mặt khác, tôi không yêu cầu cậu từ chức về nhà, bởi vì như vậy sẽ gặp phiền phức lớn.

Cuối cùng, chúc cậu may mắn, hi vọng vẫn còn có thể nhìn thấy cậu còn sống.”

Ông chú nói xong những lời này, tức giận xoay tay lái một đường cong, lái chiếc xe sang trọng rời đi.

Đồng thời cũng để lại trong lòng Hạ thiên Kỳ nhiều nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chuyện lạ liên tục xuất hiện

“Con mẹ nó chứ! Ông đây suýt nữa bị giết, lại còn xém nữa ngồi trong tù, một lời giải thích ông cũng không có liền bỏ đi mất? Cuối cùng lại còn bắt tôi quay lại nơi đó? Con mẹ nó chứ về cái JB....!”

Hạ Thiên Kỳ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cảm thấy uất hận như lúc này, cũng chưa từng trải qua nguy hiểm như vậy. Hắn còn xém chút nữa bị giết chết, cuối cùng ông chú có vẻ vẫn hồ hững như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Từ khi giết ông đây, nếu không ông đây tuyệt đối không quay lại!”

Hạ Thiên Kỳ căn bản không quan tâm đến lời nhắc nhở của ông chú ra gì, vì hiện tại hắn đang vô cùng tức giận.

Một khi đã quyết định không làm nữa, thì chiếc Audi cũng tự nhiên trở nên vô duyên với hắn, Hạ Thiên Kỳ có chút đau lòng, nhưng còn hơn việc có thể mất mạng.

Vốn dĩ định dùng điện thoại để gọi taxi, nhưng sau khi sờ sờ trên người Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ tới, thì ra chiếc điện thoại hắn đã để quên tại tiệm sách.

“Hôm nay đúng là xui như chó vậy!”

Hạ Thiên Kỳ dùng sức đậm mạnh chân như muốn phát điên, cũng may là trong túi quần hắn còn chút tiền, nên không đến mức không thể trở về nhà được.

Vẫy tay gọi một chiếc taxi đang chạy, cuối cùng sau một ngày hấn cũng về tới căn phòng trọ của mình. Không, chính xác là một căn phòng rách nát, chẳng những thế còn nhỏ hơn phòng trọ bình thường nữa.

Bởi vì tâm trạng đang bức bối, cho nên sau khi trở về thì việc đầu tiên Hạ Thiên Kỳ làm là vào thẳng phòng tắm nước lạnh.

Mỗi lần trong lòng cảm thấy khó chịu, hay trong người bức bối, hắn đều dùng nước lạnh tắm để giải tỏa, đây cũng là thói quen được hình thành từ nhỏ tới giờ.

Dùng khăn mặt xoa xoa đầu, Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống chiếc giường rồi chìm vào suy nghĩ.

“Rốt cục công ty kia là công ty gì? Ông chú này là người như thế nào?”

Vì sao lão lại có thể khiến đám cảnh sát thả người? Chuyện này đúng là không tài nào hiểu nổi, chẳng lẽ bọn họ là ZF - người của chính phủ?

Nếu như vậy có thể nói rõ ràng với mình mà, cần gì cứ phải thần bí kiểu đó?

Mặt khác còn có một điểm kỳ lạ, vì sao mức đãi ngộ của họ tốt thế mà chỉ bắt mình đi tới tiệm sách Hâm Hoa làm việc?

Có rất nhiều người giỏi hơn mình, tại sao họ cứ phải chọn trúng mình?

Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ đến chuyện công ty, rồi đến chuyện ông chú thì nghi vấn lại càng nhiều.

“Mặc kệ như thế nào! Cứ xem như các người là người của chính phủ, đánh chết ông đây cũng cương quyết không làm!”

Hạ Thiên Kỳ tức giận dùng sức đá chiếc dép lê ra xa, xoay người nằm lên giường, nhưng chỉ vài giây sau, hắn liền giật mình ngồi dậy.

Bởi vì hắn chợt nhớ tới một chuyện cực kỳ quan trọng.

Đó chính là... Hắn làm sao có thể sống sót được?

Hắn rõ ràng nhớ kỹ khi chân bị trượt ngã lăn xuống cầu thang, mà trước đó, Trương Tiểu Thuận đã ở phía dưới chờ hắn.

Nói đúng hơn, nếu như Trương tiểu Thuận là tên cuồng sát nhân, thì không có lý do gì lại buông tha cho mình?

Chẳng lẽ hắn không phải là cái tên cuồng sát nhân kia? Cũng không đúng, bởi vì ông chú đầu hói ở tiệm sách cũng khẳng định là ở đó không có ai tên Trương Tiểu Thuận.

Đồng thời suy nghĩ kỹ lại, hắn còn nhớ kỹ lúc sáng viên cảnh sát có nói qua, camera giám sát hai bên đường cũng chỉ quay lại được mỗi mình hắn.

“Vì sao không có ai tin rằng Trương Tiểu Thuận tồn tại? Vì sao tất cả mọi chứng cứ đều cho thấy đêm đó chỉ có mình là người duy nhất trong tiệm sách?”

Chẳng lẽ Trương Tiểu Thuận là ma sao!”

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười, cho dù gia gia hắn là thầy bùa, thì trước giờ hắn cũng không hề tin trên đời này có chuyện ma quỷ. Đương nhiên, gia gia hắn cũng chưa từng nói với hắn như vậy.

Tuy nhiên từ nhỏ đến lớn, gia gia hắn có đeo cho hắn một tấm bùa hộ mệnh. Lúc nhỏ bất kể hắn làm sai chuyện gì, khiến bao nhiêu người bức bối cũng không sao. Nhưng chỉ cần dám không đeo tấm bùa hộ mệnh thì gia gia sẽ đánh hắn một trận như từ.

Cho nên nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn mang theo bên mình, ngay cả lúc tắm cũng không lấy xuống.

Nghĩ đến gia gia, nghĩ đến bùa hộ thân bên mình, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng đưa tay sờ lên miếng ngọc bội treo trước ngực.

Miếng ngọc bội này được gọi là quý ngọc, nghe gia gia hắn nói miếng ngọc bội này có tác dụng trừ tà, chỉ cần đeo nó thì ma quỷ không thể đến gần.

Mặc dù hắn rất nghe lời mang theo bên mình, nhưng thực sự hắn vẫn không tin lời gia gia chút nào.

Trong mắt hắn, gia gia là người không học thức lừa thần bán thánh, lừa gạt tiền từ những người mê tín. Muốn cho hắn – một người đã từng trải qua giáo dục cao đẳng tin tưởng, thì chắc chắn không thể nào.

Cầm miếng ngọc bội đưa tới trước mắt, Hạ Thiên Kỳ theo thói quen nhìn vào hoa văn được phác họa trên đó, nhưng được một lúc, hắn chợt mở to hai mắt sợ hãi như nhìn thấy quỷ.

Hắn nhìn thấy ngay trong miếng ngọc bội... Một con mắt!

Nhưng mà, rõ ràng là không có con mắt này mới đúng, hắn nhớ rõ bình thường hay nhìn vào ban ngày, vốn dĩ là không hề thấy con mắt này.

Hạ Thiên Kỳ nhìn chăm chăm thật kỹ vào miếng ngọc bội không chớp mắt một lúc lâu, sau đó phát hiện con mắt bỗng nhiên nhúc nhích!

A?

Lúc đầu Hạ Thiên Kỳ còn tưởng rằng mình hoa mắt, nên rất nhanh sau đó liền gạt phăng suy nghĩ này.

Nhưng bây giờ thì khác, con mắt trong miếng ngọc bội đột nhiên mở to!

Không còn nghi ngờ gì nữa, giống Hạ Thiên Kỳ mở to mắt nhìn nó, nó cũng như vậy nhìn chăm chăm về mặt hoảng sợ của Hạ Thiên Kỳ.

Cùng lúc đó, miếng ngọc bội đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh rạn nứt, mắt trần có thể nhìn rõ được vô số những vết rạn nhỏ.

Con mắt kia là sinh vật sống!

Nó muốn thoát ra!!!

A!

Trong lòng hoảng sợ, Hạ Thiên Kỳ lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, ném thẳng về hướng cánh cửa.

Miếng ngọc bội sau khi rơi xuống đất phát ra một tiếng vang giòn, nhưng cũng may cho Hạ Thiên Kỳ là miếng ngọc bội không vỡ nát ra.

Hạ Thiên Kỳ ngây ngốc ngồi trên giường, sau đó, hắn giống như là đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, bỗng nhiên nhả bật từ trên giường xuống chạy tới cạnh cửa, nhanh như chớp cầm chiếc ngọc bội ném ra ngoài cửa sổ.

Sau khi ném đi, Hạ Thiên Kỳ bỗng cảm thấy hô hấp toàn thân đều bị bóp nghẹt, hắn khuy hai đầu gối xuống mặt đất khó khăn thở gấp, vẫn đang chìm trong nỗi hoảng sợ vô bờ.

“Gặp ma... Lúc này thật sự là gặp ma...!”

Hạ Thiên Kỳ ngờ ngác giữ tư thế đó hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại, mặc dù trước đây hắn không hề tin trên đời này có ma, nhưng chuyện xảy ra vừa rồi, dù có lý giải thế nào cũng không thể hiểu nổi vì sao trong miếng ngọc bội lại có con mắt?

Đã vậy còn là một con mắt biết cử động!

SPONSORED/QUẢNG CÁO

“Chuyện gì đang xảy ra? Ai có thể nói cho tôi biết, con mẹ nó rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì...!”

Hạ Thiên Kỳ tức giận gào thét, nhưng rất nhanh sau đó liền bình tĩnh lại, có một người có thể giải thích tất cả cho hắn.

“Gia Gia! Ngọc bội là của gia gia cho mình, nếu thật trên đời này có ma quỷ, như vậy ông nhất định sẽ biết!”

Nghĩ tới gia gia của mình, Hạ Thiên Kỳ như được sống lại, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn liền phát điên dậm mạnh chân xuống, bởi vì nhớ đến chuyện để quên chiếc điện thoại.

Đáng chết!

“Con mẹ nó thật đáng chết!”

Hạ Thiên Kỳ tức giận mắng hai câu, cũng may là hắn còn máy tính có thể lên mạng, chỉ mong sao hôm nay gia gia hắn có ở nhà.

Đè xuống nút mở nguồn, tranh thủ trong thời gian chờ máy tính khởi động, Hạ Thiên Kỳ vẫn không yên tâm đi tới bộ cửa sổ. Từ trên cửa sổ nhìn xuống dưới, ngoài một người đang tiêu tiểu thì cũng chẳng có ai.

Bởi vì ở trên cao, cho nên Hạ Thiên Kỳ cũng không nhìn rõ lắm.

Thu hồi ánh mắt, một lần nữa quay lại chiếc bàn, Hạ Thiên Kỳ nhìn thấy máy tính đã được mở lên, hắn đang mở phần mềm nói chuyện trực tuyến lên, thì bỗng phát hiện một chuyện khiến hắn tức đến học máu.

Phòng trò đột nhiên bị cúp điện!

Hạ Thiên Kỳ từ trong cục cảnh sát đi ra đã là 6 giờ tối, cho nên bây giờ trời bên ngoài đã tối đen, cũng may còn có 1 chút ánh đèn thừa sót, không đến nỗi tối om không nhìn thấy gì như lúc hắn ở trong tiệm sách tối qua.

“Thực sự là muốn làm ta tức chết mà... Tuy nhiên không sao, lúc này mình đã suy nghĩ tường tận. Mình sẽ không tức giận, không sợ hãi, không nóng vội!”

Hạ Thiên Kỳ cố gắng kìm chế cảm xúc tồi của bản thân. Không thể nói hắn là người dễ bị kích động, cho dù là ai liên tiếp gặp phải những chuyện này chắc chắn sẽ đều phát điên.

Liên tục hít sâu vài cái, Hạ Thiên Kỳ mới cảm thấy lòng mình thư thả một chút.

Lần đầu tiên trong nhà xuất hiện chuyện kỳ lạ kia, bây giờ thì đột nhiên mất điện, Hạ Thiên Kỳ hiện tại không thể đợi thêm một giây nào nữa.

Thay bộ quần áo đầy mùi mồ hôi trên người. Hạ Thiên Kỳ lo lắng đi tới cạnh cửa, chưa kịp mở cánh cửa xuống dưới, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng động.

Ai vậy!

“Hạ Thiên Kỳ giật mình có chút khó khăn, trên thực tế từ khi hắn dọn vào đây sống, cửa phòng hắn chưa bao giờ có ai tới gõ.

Bình tĩnh mở miệng hỏi một tiếng, nhưng bên ngoài cửa vẫn không có ai trả lời.

Tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên “Cốc cốc cốc”!

“Ai vậy? Sao không trả lời!”

Hạ Thiên Kỳ càng lúc càng hoảng sợ, mồ hôi chảy ướt đầm người, vừa thay bộ quần áo sạch giờ cũng như không.

Liên tục hỏi thêm mấy lần, cũng không thấy người bên ngoài cửa đáp lại, Hạ Thiên Kỳ thấy thế không hỏi tiếp, mà trực tiếp ghé vào cạnh cửa, nhìn qua lỗ nhỏ để xem rõ người bên ngoài là ai.

Nhưng nhìn xuyên qua lỗ nhỏ, cũng chỉ thấy một màu đỏ như máu!

Ngoài cửa ngoại trừ màu đỏ máu kia, thì căn bản là... Không có người!

Trái tim Hạ Thiên Kỳ như bị bóp nghẹn, nếu như ngoài cửa không có ai ở đó, vậy thì rốt cuộc là cái gì gõ cửa liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Có ma!!!

Cốc cốc cốc...!”

Tiếng gõ cửa như con ác mộng kéo dài, có cảm giác nếu như cánh cửa không được mở ra thì tiếng gõ cửa vĩnh viễn không bao giờ ngừng.

Trên mặt Hạ Thiên Kỳ trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh tựa người vào cạnh cửa, sau đó hắn xoay lại nhìn qua lỗ nhỏ trên cánh cửa (mắt mèo) một lần nữa.

Thông qua lỗ nhỏ có thể thấy mảng máu đã hoàn toàn không còn nữa, mà thay vào đó là... Một gương mặt gần trong gang tấc!”

Đó là một lão bà có khuôn mặt già nua, trên gương mặt còn có vô số mụn bọc mọc lồi nhô nhô làm người ta phải buồn nôn.

A!

Hạ Thiên Kỳ bị dọa đến mức ngã phịch trên mặt đất, trong lòng của hắn đã bình tĩnh lại, người đàn bà mà hắn nhìn thấy thông qua lỗ nhỏ tuyệt đối không phải là người!

Bởi vì nhìn qua mắt mèo đều nhìn thấy cảnh vật bị uốn cong giống như đang nhìn ra xa, cho nên không có khả năng gần trong gang tấc như vậy được.

Trừ phi... Người phụ nữ kia sống ở bên trong cái mắt mèo!

- Trừ phi đập nát cánh cửa, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không mở! Oan có đầu nợ có chủ, tìm ta làm gì!”

Hạ Thiên Kỳ nhớ kỹ đã từng nghe bạn học nói qua, nói quỷ sợ người ác, nếu như có một ngày gặp phải quỷ, phải tỏ thái độ hung dữ một chút, đừng quan tâm là người hay ma chứ chẳng chửi thậm tệ là được.

Trong bao nhiêu kể sách, hắn cũng chỉ còn cách dùng chiêu lấy ngựa chết giả làm ngựa sống, nếu không phải lá gan của hắn đủ lớn, đổi lại là người khác trong hoàn cảnh gặp phải con quỷ kinh dị như vậy, chỉ sợ sớm đã té xỉu.

Không biết có phải cách làm của hắn có tác dụng hay không, mà tiếng gõ cửa liên hồi cuối cùng cũng dừng lại, Hạ Thiên Kỳ cố giữ bình tĩnh trong chốc lát, sau đó mới nhìn qua mắt xem bên ngoài ra sao.

Người phụ nữ bên trong mắt mèo đã hoàn toàn biến mất, ngoài hành lang cũng có vẻ như đã khôi phục lại trạng thái như bình thường, bị bóng tối bao trùm.

Thành công?

Mặc dù đã nhìn thấy mọi thứ quay lại như bình thường, nhưng Hạ thiên Kỳ vẫn không dám buông lỏng cảnh giác dù chỉ một chút. Đề phòng trường hợp bất trắc, hắn di dời hết bàn ghế trong phòng ra, phạm là đồ vật có thể di chuyển được, tất cả đều bị hắn đem ra dùng chắn cửa.

Vào thời khắc Hạ Thiên Kỳ đang dựa vào tường thở hồng hộc, cũng là lúc hoàn thành hết mọi việc, thì bỗng từ trong nhà vệ sinh của hắn đột ngột truyền ra tiếng bom nước của bồn cầu.

Róc rách...!

Tiếng bom nước kỳ lạ vang lên, khiến Hạ Thiên Kỳ không thể kiềm nén mà phải rùng mình một cái, những thi thể ở trong bồn cầu tối qua, bọn họ trước khi chết đều trải qua đau đớn, tra tấn, lại còn dính đầy máu tươi trên mặt, tất cả những hình ảnh đó đều hiện lên rõ trong đầu hắn mòn mỏi.

Không!

Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn bản thân chết oan uổng như vậy, tương lai rộng mở của hắn chỉ vừa mới bắt đầu, siêu xe, nhà đẹp, phụ nữ xinh đẹp cũng mọi thứ tốt trên đời này, hắn còn chưa một lần được nếm trải, làm sao có thể cam tâm chết như vậy.

Chết ở một căn phòng trọ đã đủ xấu hổ, nếu như thi thể còn bị nhét vào trong bồn cầu... Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nếu có chết thành ma cũng sẽ rất mất mặt, không thể ngẩng đầu lên được.

Vội vàng xông vào nhà vệ sinh, Hạ Thiên Kỳ cúi đầu nhìn về phía bồn cầu đang không ngừng phát ra tiếng nước chảy, sau đó lại cảm thấy tiếng tim đập mạnh dữ dội.

Bởi vì nhìn thấy nước trong bồn cầu, vào giờ khắc này lại chuyển thành máu tươi.

Tình cảnh kỳ lạ như vậy đã hoàn toàn thay đổi thế giới quan của Hạ Thiên Kỳ. Chẳng lẽ trên đời thật sự có ma?

Hắn cảm thấy từ giờ trở đi, nếu như còn được nghe tên khốn nào đó nói, trên đời này làm gì có ma quỷ, hắn nhất định sẽ cho tên khốn đó một trận ra trò.

Cạch!

Run rẩy đóng nắp bồn cầu lại, Hạ Thiên Kỳ tụng niệm A Di Đà Phật thật to cho tới khi về tới phòng ngủ. Sau khi tới nơi hắn bắt đầu lục tung căn phòng, lo lắng tìm bằng được cái rương đựng đồ.

“Bùa hộ mệnh... Bùa hộ mệnh... Ta nhớ ta có rất nhiều mà... Chúng đâu hết rồi?”

Hạ Thiên Kỳ vội vàng mấy cái gương đựng đồ đồ ra hết toàn bộ, cũng may ông trời không phụ lòng người, hắn tìm thấy từ trong đồng rương được lật ra có một cái túi vải được thêu chữ “Khôn” màu đen bên trên.

Cái túi này được gọi là túi càn khôn, ngoại trừ cái bị hắn vứt đi thì toàn bộ đều ở đây. Trước giờ trong mắt hắn những thứ này chả khác gì rác rưởi không đáng một đồng, còn hiện tại nó chẳng khác gì một túi vàng óng ánh.

Đương nhiên, nếu chúng thật sự có tác dụng hộ mệnh.

Cho dù có tác dụng thật hay không hắn cũng không hề quan tâm nữa, dù sao trong nhà vệ sinh của hắn xuất hiện điều gì tồi tệ.

Hạ Thiên Kỳ vội vàng cầm cái túi càn khôn đi tới phòng vệ sinh, sau đó cẩn thận nhấc nắp bồn cầu lên.

Hạ Thiên Kỳ vốn định ném cái túi hộ thân vào trong bồn cầu, thử xem có tác dụng gì không, nhưng điều hắn không thể ngờ tới chính là, ngay khi hắn vừa nhấc nắp bồn cầu lên, thì bỗng một cánh tay trắng bệch thò lên, bất ngờ nắm lấy vai trái của hắn.

A!

Cảm giác lạnh run nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể, Hạ Thiên Kỳ lập tức bị dọa đến mức sợ hãi phát ra tiếng la inh ỏi, không bận tâm chuyện gì đang xảy ra, hắn nhanh tay ném cái túi càn khôn ném vào trong bồn cầu.

Sau vài giây khi bùa hộ thân rơi vào bồn cầu, từ trong bồn cầu liền phát sáng, cánh tay đầy móng vuốt đang nắm bả vai Hạ Thiên Kỳ, giống như bị điện giật, đột ngột rụt trở về.

Nhìn thấy bùa hộ thân phát huy tác dụng, linh hồn của Hạ Thiên Kỳ đang treo cao lơ lửng cũng rơi xuống, nhưng cũng không dám nán lại trong phòng vệ sinh thêm nữa, nhanh chân trốn thoát khỏi đó.

Sau khi chạy ra khỏi phòng vệ sinh, hần vốn định rải bùa hộ thân khắp nơi trong phòng trọ, nhưng điều làm hần hối hận nhất là, trong túi càn khôn chỉ còn lại duy nhất một bùa hộ thân.

Những cái trước đây có trong túi càn khôn, do quá sợ hãi, đều bị hần ném hết vào trong bồn cầu.

Cũng may vẫn còn lại một cái để hần phòng thân.

Bởi vì lo lắng không biết cái thứ ma quỷ kia có lại xuất hiện hay không, cho nên Hạ Thiên Kỳ cả đêm đều không thể chợp mắt, không biết có phải hay không do bùa hộ thân phát tác dụng, cho tới khi trời sáng cũng không hề có chuyện gì xảy ra.

Căn phòng trọ tấp nham tắm mình dưới ánh bình minh, trông như hôm qua chưa từng phát sinh chuyện gì.

Dùng tay vuốt hai má của mình, Hạ Thiên kỳ cảm thấy toàn thân tràn đầy mệt mỏi và đau nhức, nhất là vai trái của hần vô cùng đau đớn, phía trên bị lồm một góc vì bị bàn tay xương xẩu màu đen kia chộp vào.

Thật sự là đau chết mất!

Hạ Thiên Kỳ cẩn thận đưa cánh tay trái lên cử động, đúng là có chút đau, nhưng may mắn vẫn không hề ảnh hưởng tới sinh hoạt.

Lát sau, Hạ Thiên Kỳ thấp thòm đi vào nhà vệ sinh, sau khi kiểm tra quanh một lượt thật kỹ, hần phát hiện bồn cầu đã khôi phục như cũ, chỉ là ở phía trên mặt nước nổi lơ lửng đồng tro tàn của bùa hộ thân.

Xác định phòng vệ sinh đã an toàn, Hạ Thiên Kỳ lại tiến đến cái lỗ nhỏ nhìn ra phía hành lang bên ngoài... Chắc chắn mọi thứ đã an toàn, hần mới đòi những đồ vật chặn cửa đi, khôi phục mọi thứ về đúng vị trí ban đầu của căn phòng thuê.

Sau khi ra ngoài, điều đầu tiên Hạ Thiên Kỳ làm, đó chính là đến một quán nét gần nhà.

Bưng một bát mì nóng hổi để lên trước mặt, Hạ Thiên Kỳ tùy tiện tìm một máy còn trống ngồi xuống.

Vốn dĩ hần chỉ muốn đến tiệm sách Hâm Hoa lấy điện thoại, sau đó lại nghĩ tới khả năng chiếc điện thoại của mình bị cảnh sát lấy đi, hoặc có thể là người khác, cuối cùng hần quyết định liên lạc với gia gia của hần trước.

Đăng nhập vào tài khoản QQ, Hạ Thiên Kỳ ngạc nhiên phát hiện thấy gia gia hần đang online, cho nên hần thậm chí không để ý tới chuyện ăn mì, vội vàng nói vào micro.

Vốn dĩ nghĩ gia gia đang mải mê chơi game không để ý tới hần, nhưng thật không ngờ tới chuyện hần vừa gửi tin nhắn, gia gia hần đã lập tức trả lời, chỉ là... Người đáp lại không phải là gia gia hần, mà là mẹ của hần.

“Thiên Kỳ, cái thằng nhóc chết bầm này đang làm cái gì a? Ngay cả gọi cho người mẹ xinh đẹp này cũng không, nói ngay có phải đã có bạn gái? Tiểu tử thú, đưa con dâu về đây nhanh... Mà khoan, ngoại hình có đẹp không, là người như thế nào, con nhà ai ở đâu...”

“STOP! Ngừng! Mẹ à con sai rồi, đối với chuyện gần đây không thể liên lạc cũng rất áy náy, nhưng mà bây giờ, con muốn gặp gia gia!”

“Mỗi lần như vậy mày đều nhận sai, nhưng lại không bao giờ sửa đổi! Mày tìm gia gia làm gì?”

“Lần sau con sẽ sửa mà.” Hạ Thiên Kỳ nói xong, liền vội vàng tiếp lời:

“Con tìm gia gia có việc. Là việc rất gấp.” Lần này hần cũng không hề nói dối.

Chuyện gì? Nói cho bà mẹ đẹp nhất trần đời này biết...

“Kỳ thực là chuyện quan trọng con không thể nói...”

“Đẹp, có bí mật gì mà không thể nói với mẹ mày, hả! Không thèm quan tâm nữa, gia gia không có ở nhà, đi du lịch rồi.”

“Hả? Đi du lịch? Vậy sao vẫn còn treo nick trên QQ?”

“Gia gia nói là để cho tao giúp ông đăng ký thăng cấp.”

“Vậy thôi, con sẽ liên lạc với ông sau.”

“Mày đang nói gọi điện thoại của gia gia à... Đúng rồi, nhắc đến mới nhớ, có phải điện thoại di động của mày mất rồi hay không?”

Nghe mẹ của mình nói xong, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ tới, bởi vì gia gia của hắn sợ phóng xạ của điện thoại, cho nên nhất quyết không dùng đi động. Nếu như có ai muốn tìm ông làm tang lễ, đều là thông qua điện thoại bàn.

Nói cách khác, tạm thời hắn không có cách nào nhờ gia gia giúp đỡ.

“Này, tiểu tử thú, có đang nghe mẹ nói gì không?”

“Nghe đây.” Nhận được tin xấu này, tâm trạng Hạ thiên Kỳ trở lên hỗn loạn, mặt ửng đỏ chau mày hỏi:

“Làm sao mẹ biết được chuyện đi động con mất chứ?”

“Hôm qua có một người đàn ông gọi điện thoại cho mẹ, hỏi mẹ có phải là mẹ mày hay không, còn nói mẹ nhắn với mày gấp hắn lấy lại điện thoại. Hắn đưa cho mẹ một địa chỉ, nói là ở văn phòng Hoàng Kim tầng A33. Kêu con tới đó lấy. Nơi mẹ vừa nói mày biết không?”

Làm sao Hạ Thiên Kỳ lại không biết nơi này được, bởi vì địa điểm này chính là nơi hắn phòng vấn, cho nên cái người gọi điện thoại cho mẹ hắn, tám chín phần là ông chú kia.

Ông chú đang cầm điện thoại của mình, Hạ Thiên Kỳ một chút cũng không thấy ngạc nhiên, bởi vì bất luận là nhân viên quản lý, hay nhân viên cảnh sát cũng sẽ đem điện thoại giao cho lão.

Nghĩ kỹ, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình phải đi một chuyến, dù sao hắn cũng phải lấy lại đồ của mình.

“Vậy sao này giờ mẹ không nói, con đi lấy điện thoại, nếu như gia gia trở về, nhất định phải báo cho con biết trước tiên...”

Dập máy kết thúc cuộc trò chuyện với mẹ, Hạ Thiên Kỳ vội vàng ăn hai tô mì, liền tắt máy rồi rời khỏi tiệm net, sau đó đón xe thẳng đến văn phòng Hoàng Kim.

Ps: không són dài ta ko lấy tiền □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lựa chọn bất đắc dĩ

Hạ Thiên Kỳ cũng không nói chuyện xảy ra tới qua cho mẹ hắn biết. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn chỉ là không muốn khiến cho mẹ phải lo lắng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù hắn có nói đi chăng nữa thì mẹ của hắn – một cô giáo dạy Ngữ văn bình thường tới mức không thể bình thường hơn, làm sao có thể giúp hắn chuyện gì được.

Đương nhiên, muốn nói nhất hồ cha người còn muốn thuộc gia gia của hắn, bởi vì sớm không đi du lịch muộn không đi du lịch, hết lần này tới lần khác muốn chọn hắn tạo ngộ phiền phức, nhu cầu cấp bách trợ giúp mấu chốt đi. Đồng thời nhất chỗ chết người nhất chính là, hắn còn hoàn toàn liên lạc không được người.

Đương nhiên, có trách cũng phải trách gia gia hắn, sớm không đi muộn không đi du lịch, lại chọn đúng thời điểm quan trọng này, lúc cần nhất thì lại đi. Đồng thời đáng chết nhất chính là, hắn không có cách nào liên lạc được với ông.

Gia gia của Hạ Thiên Kỳ là một lão già có tính cách vô cùng cổ quái, ngay cả bạn hữu lão cũng phải đặt cho một biệt hiệu là Lão Ngoan Đồng. Tuy nhiên, mặc dù được gọi là Lão Ngoan Đồng, nhưng tính tình thì lại quá cổ chấp, thích gì làm đó, muốn làm gì thì phải làm cho bằng được, không cần quan tâm đến người trong nhà có đồng ý hay không, bạn bè có bằng lòng hay không.

Ngồi trên chiếc taxi chạy nhanh, đầu óc Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ lung tung, tuy nhiên cho tới lúc bước xuống xe taxi, hắn liền quên hết sạch những suy nghĩ đó.

Lại lần nữa bước vào văn phòng Hoàng Kim, Hạ Thiên Kỳ đã không còn kích động như trước, mà thay vào đó là sự bất an và lo âu.

Thực chất quyết định quay lại nơi này, lấy điện thoại cũng chỉ là cái cớ, chứ nguyên nhân chính vẫn là muốn gặp ông chú để hỏi rõ về những chuyện đã xảy ra.

Cho dù không có bằng chứng, nhưng hắn luôn có cảm giác bản thân mình trong hai ngày gặp quá nhiều chuyện kinh khủng, chắc chắn có liên quan tới ông chú, không, nói chính xác hơn là, chắc chắn có quan hệ với công ty thần bí kia.

Mang theo một loạt nghi vấn, Hạ Thiên Kỳ bước vào thang máy, không hề hay biết đã đến tầng 33 từ lúc nào.

Nhưng mà lần này tới đây có một chuyện rất khác lần trước, đó là khi hắn vừa bước chân ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy ông chú đang đứng trước mắt chờ hắn.

“Đi theo tôi!”

Ông chú vẫn như trước rất kiệm lời, chỉ nói vài câu ngắn gọn. Nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ bước ra khỏi thang máy, liền quay người đi về một bên.

“Cậu vẫn còn chưa chết à?”

Hạ Thiên Kỳ bực mình nhếch khóe miệng, nhưng vẫn đi theo sau ông chú, mắt thì nhìn chăm chú xung quanh quan sát xem tình hình.

Trên thực tế cũng không có gì để dò xét, bởi vì nơi đây cũng chỉ giống những văn phòng làm việc bình thường, nếu hơn cũng chỉ là xa hoa hơn mà thôi. Cũng không phải là những căn phòng nối tiếp nhau có tường trong suốt thường thấy, mà đều là phòng riêng có tường có vách hẳn hoi.

Cho nên những người đang làm việc bên trong phòng là ai, hoặc có người trong văn phòng hay không, Hạ Thiên Kỳ cũng không thể biết được.

Không lâu sau, Hạ Thiên Kỳ cùng ông chú bước vào một gian phòng cực kỳ sang trọng xa hoa.

Văn phòng rất rộng rãi, bốn phía trên tường rất nhiều họa tiết, từ đó cũng không khó nhận ra sở thích của ông chú.

Không đợi ông chú nói gì, ngay sau khi vào Hạ Thiên Kỳ liền bước đến ghế sa lon ngồi xuống rất tự nhiên, sau đó hỏi thẳng vào chủ đề chính:

“Điện thoại di động tạm thời không nói đến, tôi có mấy vấn đề nhất định phải biết đáp án ngay bây giờ!”

Hạ Thiên Kỳ lời nói này nói có thể nói là chém đinh chặt sắt, căn bản không cho trung niên đại thúc bất luận cái gì từ chối chỗ trống. Đương nhiên, về phần trung niên đại thúc chìm mặc xác hắn, có thể hay không hoàn toàn không nhìn hắn, cái kia chính là một chuyện khác.

Lời của Hạ Thiên Kỳ rất cương quyết, căn bản không cho ông chú có cơ hội từ chối dù vì bất kỳ lý do gì. Đương nhiên, về phần ông chú có muốn trả lời hay không lại là chuyện

“Cậu muốn hỏi chuyện gì?” Ông chú nghe xong nhẹ nhàng trả lời.

“Tôi muốn biết ông, và cả cái công ty này đến tột cùng là làm cái gì!” Hạ Thiên Kỳ thẳng thắn nói ra nghi vấn trong lòng.

“Hiện tại cậu chưa có tư cách hỏi đến chuyện này, nên tôi không thể trả lời được.” Ông chú cũng thẳng thắn từ chối.

SPONSORED/QUẢNG CÁO

Thấy ông chú cự tuyệt trả lời, lửa giận trong lòng Hạ Thiên Kỳ lập tức bốc lên:

“Chuyện này không thể trả lời, chuyện kia không có tư cách biết đến! Tốt thôi... Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi ông một vấn đề, ông nên nói cho tôi biết, rốt cuộc ông có thể nói cho ta biết chuyện gì?”

Trung niên đại thúc ánh mắt thâm thúy nhìn lấy chính một mặt hỏa khí Hạ Thiên Kỳ, tại ngăn ngừa trầm mặc sau nghe hắn chậm rãi nói ra:

Ông chú dùng ánh mắt sâu xa nhìn Hạ Thiên Kỳ đang giận dữ, trầm mặc một lúc rồi đáp:

“Tôi chỉ nói một lần, hy vọng cậu không chen vào làm gián đoạn lời tôi.”

Hạ Thiên Kỳ nghe xong vội gật đầu nhẹ, nếu như không có chuyện gì, hắn cũng sẽ không vô cớ chen vào cắt ngang.

“Tôi nghĩ cậu đêm đó ở tiệm sách Hâm Hoa, thêm tối hôm qua, chắc chắn là có gặp vài chuyện kỳ lạ không tài nào giải thích được. Hoặc nói chính xác, cậu nhìn thấy ma phải không?”

“Ông cũng biết chuyện này?”

Nghe ông chú nói thẳng chuyện hai ngày qua hắn gặp ma, Hạ Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên. Tuy vậy, nghĩ đến chuyện ông chú nói trước đó, hắn vội vàng ngậm chặt miệng lại, ra hiệu cho ông chú nói tiếp.

Ông chú dùng một lát, rồi tiếp:

“Tôi cũng từng nhắc nhở cậu, đương nhiên, cậu cũng có thể hiểu là một lời khuyên.

Nếu như tối nay cậu không quay lại làm việc cho tốt, nghĩ biện pháp hoàn thành tốt công việc, nếu không cậu nhất định rất khó vượt qua đêm nay. Cứ cho là trên người cậu có ít ‘đồ chơi vớ vẩn’. Tôi nghĩ hẳn là cậu đủ thông minh để hiểu ý tôi chứ.”

Hạ Thiên Kỳ có chút hoang mang nhìn về phía ông chú, đầu tiên là gật đầu nhẹ tỏ vẻ thông suốt, sau đó lại mơ hồ hỏi:

“Ý của ông muốn nói, sở dĩ hôm qua tôi gặp ma, cũng là do tôi không đến tiệm sách làm?”

“Cậu có thể hiểu như vậy.” Ông chú nhẹ gật đầu khẳng định.

Thấy ông chú gật đầu, Hạ Thiên Kỳ vội vàng hỏi tiếp:

“Vậy có phải hay không, chỉ cần tôi quay lại tiệm sách trực ban, liền sẽ không thấy ma nữa?”

“Không cần tự mình lừa mình, đáp án của chuyện này, trong lòng cậu ắt hẳn đã có đáp án rõ ràng mới đúng.” Ông chú trực tiếp dội cho Hạ thiên Kỳ một gáo nước lạnh.

Hạ Thiên Kỳ trái tim lại bắt đầu kịch liệt co quắp, hần sắc mặt khó coi bụng bít lấy trái tim, không gián đoạn làm lấy hít sâu. Một hồi lâu, mới lại chật vật nói ra:

Trái tim Hạ Thiên Kỳ thất lại, sắc mặt hần rất khó coi, đưa tay ôm tim, thở không ra hơi. Một lúc lâu, hần mới khó khăn nói:

“Chuyện là vào ban đêm ở tiệm sách sẽ xuất hiện ma đúng không, về phần con quý kia hẳn là Trương Tiểu Thuận. Đêm đó tất cả những thi thể tôi nhìn thấy, cũng đều do hần ra tay giết chết. Vốn dĩ tôi cũng không thể thoát chết, nếu không nhầm thì nhờ miếng ngọc bội hộ thân mà gia gia cho tôi có tác dụng, cho nên lúc đó tôi mới được bình an.”

Càng nói, Hạ Thiên Kỳ càng cảm thấy cảm xúc không ổn định, cuối cùng biến thành gào thét:

“Đến tiệm sách sẽ bị quỷ giết, không đến tiệm sách cũng vẫn bị quỷ giết, làm gì cũng phải chết, mẹ kiếp có phải hay không ông muốn đùa chết tôi? Trước đây tôi đã đắc tội gì với ông, hay làm sai chuyện gì với con ông? Không thù oán, tại sao lại đẩy tôi vào chỗ chết!”

“Con đường này chính là do cậu lựa chọn, hợp đồng cũng là tự cậu ký, không ai ép buộc cậu ký, càng không có ai ký thay cậu. Còn nữa, có vẻ như cũng chưa có ai nói qua cho cậu biết, quay lại tiệm sách làm việc chính là bước vào con đường chết.”

Trông ông chú chẳng hề có tí đùa cợt nào.

Chẳng lẽ không đúng sao?

“Chẳng lẽ sao?” Ông chú hỏi ngược lại: “Tôi có nói qua không có cách nào chống cự bọn chúng sao?”

Nghe được những lời ông chú nói như vậy, tinh thần Hạ Thiên Kỳ lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt căm hận đang nhìn ông chú, cũng lập tức chuyển thành nịnh nọt thân mật:

“Nhanh, mau nói cho tôi biết phải làm sao để đánh trả bọn chúng!”

“Không thể trả lời, chuyện này cậu cần tự tìm cách. Về phần công ty, nếu về sau cậu được chuyển thành “nhân viên chính thức” thì sẽ được biết hết. Tốt, bây giờ lấy điện thoại di động rồi đi đi. Tí nữa tôi sẽ dắt thêm người mới sang.”

Nói tới đây, ông chú cố ý đến gần Hạ Thiên Kỳ, kể đến đưa điện thoại di động đặt vào tay của hần. Sau đó giả bộ như vừa sức nhớ ra chuyện gì, ông ta ngừng đầu nói với Hạ Thiên Kỳ:

“Có một số chuyện con người phạm tặc không thể nào nhúng tay vào, cho nên mới cần hạng người như chúng ta giải quyết.”

Nói xong, ông chú lại ném cho Hạ Thiên Kỳ 1 chuỗi chìa khóa xe.

“Chìa khóa xe cậu, trả lại cho cậu...”

Căn bản Hạ Thiên Kỳ cũng không biết rời văn phòng Hoàng Kim bằng cash nào, hoặc có lẽ do hần quá đắm chìm vào suy nghĩ, mãi mê nói chuyện với ông chú.

Toàn thân đau nhức ngồi trên bậc thang của văn phòng Hoàng Kim, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng giống như thủy triều nước biển không thể nào bình tĩnh được.

Tuy nhiên lần này đến văn phòng Hoàng Kim, hần có thể hiểu được rõ ràng không ít chuyện.

Đầu tiên chính là hoàn cảnh của hần trước mắt..

Hần chỉ có hai lựa chọn, một là quay trở về tiệm sách để chịu chết, hai là không quay lại tiệm sách để chờ chết.

Hai sự chọn lựa của ông chú đưa ra vẫn luôn ám ảnh hần, cái trước hần là chín phần chết một phần sống, cái sau thì là chắc chắn chết không nghi ngờ.

Đồng thời chắc ông chú cũng biết chuyện trên người hần có bùa hộ thân. Hần tính trước rằng, gia gia hần có thể sẽ tới giúp hần, nhưng hần cũng không thể chắc chắn rằng mình sẽ bình yên vô sự đợi đến lúc đó.

Huống chi hấn cũng không muốn để cho mọi người trong nhà lo lắng vì mình, để người vô tội bị liên lụy.

Mặt khác, nguyên nhân khiến hấn bị quỷ ám, hiện tại hấn cũng hiểu được một chút. Tám chín phần cũng là do hấn được thông qua phòng vấn của công ty, rồi chuyện ký vào bản hợp đồng “Ma” kia!”

Cho nên bây giờ hấn nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của công ty, một lần nữa trở về tiệm sách Hâm Hoa.

Cuối cùng, mọi chuyện liên quan đến công ty thần bí, chỉ có chờ tới khi hấn được thông qua kỳ thử việc, trở thành nhân viên chính thức mới có tư cách biết được.

Mặc dù hiện tại hấn không biết làm cách nào để có thể thông qua kỳ thử việc.

Tuy nhiên không sao, mặc dù nói hấn còn rất nhiều nghi hoặc không có lời giải, nhưng hiện tại hấn đã hiểu rõ tình cảnh của bản thân, không đến mức như trước đó vô cùng hoảng loạn.

Hấn đã xác định được bản thân nên làm gì.

Đó chính là vẫn nên quay lại tiệm sách Hâm Hoa trực đêm, cũng nên nghĩ biện pháp chống lại Quỷ Hồn, mới sống sót được.

Ông chủ vẫn chưa nói cho hấn biết làm cách nào mới có thể đối phó với Quỷ Hồn, tuy nhiên có nói rõ với hấn một điểm, đó chính là ma quỷ hoàn toàn không phải khó đối phó.

Nói đúng hơn, chỉ cần tìm đúng phương pháp, đồng nghĩa với việc có thể tiêu diệt hết đám chúng nó!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trở lại tiệm sách

Đến tối mọi việc sẽ bắt đầu cho nên Hạ Thiên Kỳ cũng không dám lãng phí thời gian nữa, vội vàng tìm một quán net gần đó rồi đi vào.

“Hải Công Công, chúng ta sau này còn có thể gặp lại hay không, tôi không phải nói nếu như qua 24 giờ mà tôi không liên lạc với cậu, cậu lập tức báo cảnh sát sao? Tại sao cậu và bọn Tôn Long vẫn không có động tĩnh!”

“Nè, cậu có bị tâm thần thì kệ cậu, cũng không nên kéo theo chúng tôi tâm thần theo chứ!”

“Tôi không đùa cậu đâu, nói thật đấy, con mẹ nó tôi thật sự đang gặp nguy hiểm.”

“Ai da, đúng lúc, tôi hiện tại cũng đang gặp nguy hiểm, cũng vừa mới xài hết tiền học phí...”

Thật ra, mục đích Hạ Thiên Kỳ gọi điện thoại cho mấy đứa bạn xấu xa này, chỉ là muốn bọn họ sẽ an ủi cổ vũ, để bọn họ có thể chia sẻ một chút cảm xúc hoảng loạn trong lòng.

Nhưng mà điều khiến hấn vô cùng đau xót chính là, tất cả mọi người đều cho là hấn đang nói đùa, hoàn toàn không quan tâm.

“Lũ khốn nạn kia, ông đây trước kia đã cùng bọn họ trải qua biết bao hoạn nạn! May mà tôi là người ở hiền gặp lành, nếu cứ trông chờ vào mấy tên khốn khiếp các người báo cảnh sát, con mẹ nó không biết đã sớm chết mấy lần rồi!”

Ngoài miệng Hạ Thiên Kỳ không ngừng mắng chửi mấy đứa bạn xấu xa thời đại học, thật ra bọn họ trước đây cũng từng ở chung một phòng với nhau.

Sở dĩ hấn dọn ra ngoài kí túc xá ở, chính là để thuận tiện cho việc đi lại phỏng vấn tìm việc làm một chút, không bị quản thúc giờ giấc, ai biết được lại thực sự xui xẻo như vậy.

Bây giờ điều khiến hấn bức mình nhất chính là tìm không được gia gia, mấy đứa bạn học thì không đáng tin cậy, ngay cả cảnh sát lại càng không thể tin được. Tóm lại không thể nào gọi điện báo mình nhìn thấy ma, lại càng không thể nói với cảnh sát rằng hung thủ giết người tại tiệm sách Hâm Hoa là quỷ được.

Chuyện này hiển nhiên không thực tế chút nào, lại càng không thể tin.

Dù sao thì Quỷ Hồn vốn là thứ tồn tại siêu nhiên, chẳng ai tin nó có thật cả.

Hà...!

Hạ thiên Kỳ bực bội thở dài, từ nhỏ đến lớn thì đây chính là lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân bất lực như vậy.

Cũng may hắn là người có tính cách cứng rắn, cũng là người có suy nghĩ lạc quan, cho nên ngược lại sẽ không dễ dàng sụp đổ.

Bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, hắn một mực tin tưởng sẽ có biện pháp dù hơi khó khăn, cho nên khi nào xuất hiện khó khăn, lúc đó nghĩ biện pháp giải quyết cũng được.

Nhìn vào thời gian trên màn hình máy vi tính, phía trên hiển thị khoảng 10 giờ 30 phút, từ giờ đến lúc về tiệm sách trực đêm vẫn còn khá lâu.

Lại nghĩ tới chuyện đêm qua bản thân không hề nghỉ ngơi, não như nhũn ra, Hạ Thiên Kỳ quyết định tìm một chỗ thích hợp ngủ lại ở quán nét một lúc, chờ sau khi tỉnh lại sẽ suy nghĩ tiếp về chuyện trực ban tối nay.

Dù sao hắn cũng cần đầu óc tỉnh táo để tính toán mọi việc.

Tuy nhiên có chút lố so với dự kiến ban đầu của Hạ thiên Kỳ, hắn ngủ thẳng một giấc tới hơn bốn giờ chiều, cho dù không thể khiến cho tâm thoải mái bao nhiêu, nhưng cũng may là đầu óc tỉnh táo hơn nhiều so với trước đó.

Đi tới phòng vệ sinh rửa mặt, Hạ Thiên Kỳ một lần nữa quay lại trước máy vi tính, bắt đầu tìm hiểu trên mạng.

“Gặp quỷ thì phải làm sao?”

“Làm thế nào để không bị quỷ giết?”

“Biện pháp không chế Quỷ Hồn?”

“Làm thế nào mới có thể giết quỷ?”

Tìm kiếm trên mạng cả nửa ngày trời, Hạ Thiên Kỳ đã đọc hết toàn bộ những bài viết trên đó.

Tất cả đều có đáp án, nhưng khiến hắn có cảm giác đầu gối như trúng mấy mũi tên chính là đằng sau những đáp án đó đều có các lời bình luận cổ tình chửi bới, công kích. Thật sự chẳng có cách nào biết được rốt cuộc ai đúng, ai sai.

Đâu là biện pháp đúng đắn, đâu là tìm đường chết.

SPONSORED/QUẢNG CÁO

Trên mấy chỗ tranh luận có một cách hắn thuộc lòng, hôm qua cũng đã thử, đó là lý luận “Quý sợ kẻ xấu!”.

Nó nói rằng nếu gặp được Quỷ Hồn tuyệt đối không được tỏ ra sợ hãi, nhất định phải tỏ ra hung dữ, thật hung dữ, chẳng những phải mắng quỷ thật nhiều, mà còn phải tỏ ra giận dữ đến mức muốn đánh nó.

“Không thể tiếp tục xem mấy thứ này được, chẳng biết mình sẽ còn gặp phải thể loại nào tàn cổ nào nữa. Đâu là mạng người, đâu thể tin vào mấy thông tin vớ vẩn này được!”

Bởi vì trên mạng cũng không thể tìm được biện pháp đối phó quỷ, vậy nên ý nghĩ tiếp tục nán lại quán net cũng tan biến.

Sau khi tắt máy lại bước ra ngoài, Hạ Thiên Kỳ liền lái xe đi tới một siêu thị tổng hợp gần tiệm sách Hâm Hoa.

Ngoài việc tối đây mua chút đồ ăn vặt, thì quan trọng là đã sắp tới giờ “trực ban”.

Cứ như thế, Hạ Thiên Kỳ ở trong siêu thị đi dạo đến đúng sáu giờ, mới xách hai túi đồ lớn rồi đi, sau đó thì đón taxi đến thẳng tiệm sách Hâm Hoa.

Bởi vì thời gian còn chưa qua sáu giờ, cho nên tiệm sách Hâm Hoa vẫn đang mở cửa buôn bán bình thường. Có rất nhiều khách trong tiệm, nhân viên cũng đều làm việc rất bận rộn. Hạ Thiên Kỳ muốn vào, nếu không phải là tự hắn đã trải qua, chắc chắn sẽ chẳng có ai tin, nơi này chỉ cần vừa tối sẽ biến thành địa ngục.

Không ngờ có nhiều người chết trong tiệm sách như vậy nhưng vẫn như cũ đầu vào đầy buôn bán như bình thường, hắn cũng không thể nào hiểu được.

Bởi vì ở trong quốc gia những chuyện kiểu này đa phần sẽ bị giấu nhẹm đi. Cho nên sự kiện kinh khủng xảy ra ở nơi này sẽ bị che giấu không để ai biết.

Đứng chờ ở bên ngoài tiệm sách quan sát kỹ tình hình bên trong một lát, Hạ Thiên Kỳ liền đi vào con đường dẫn tới bãi đỗ xe.

Điều khiến hắn vui mừng chính là, chiếc Audi vẫn còn đậu ở phía trong.

Mở cửa xe, Hạ thiên Kỳ không chần chừ mà ngồi lên, trong lòng vẫn rất hưng phấn.

Mẹ của hắn mặc dù là giáo viên ngữ văn cấp 3, nhưng bởi vì không phải là giáo viên chủ nhiệm, cũng không có mở lớp dạy học thêm, cho nên căn bản

không thể kiếm thêm thu nhập ngoài. Còn cha của hắn cũng không khác gì, chỉ là một công nhân viên chức nhỏ, nên cũng không thể kiếm thêm thu nhập ngoài lương.

Cho nên nghiêm túc mà nói, tuy nhà hắn chưa đến mức quá nghèo nhưng cũng không phải khá giả, cùng lắm chỉ ở tầm một gia đình bình thường đủ sống mà thôi.

Đương nhiên, cũng không bao gồm cả gia gia của hắn trong này. Hoàn cảnh của gia gia hắn như thế nào, hắn cũng không được rõ, bởi vì gia gia hắn hiện tại vẫn đang ở nhà hắn, cho đến bây giờ thì hắn vẫn chưa bao giờ thấy gia gia móc tiền ra phụ chi.

Cũng chính bởi vì xuất thân từ một gia đình bình thường, cho nên từ nhỏ tới lớn, Hạ Thiên Kỳ vẫn luôn mong muốn được sở hữu những thứ đồ mắc tiền.

Chẳng hạn như ở biệt thự lớn, lái xe xịn, có công việc tốt như trong mơ.

Nếu mượn lời của một tên bạn xấu thời đại học của hắn thì giấc mộng kia của hắn hết sức dung tục, không thể dung tục hơn, chẳng có tí hoa mỹ nào.

Cho nên chuyện được sở hữu một chiếc xe Audi đối với Hạ thiên Kỳ là một chuyện cực kỳ vui sướng, mặc kệ sắp tới có bao nhiêu kinh hoàng đang đón chờ.

Hạ Thiên Kỳ nhớ tới chuyện một lát ông chú cũng sẽ tới, cho nên tạm thời hắn cũng không vội tới tiệm sách.

Mở radio trên xe lên, chỉnh vào kênh âm nhạc dễ thư giãn, Hạ Thiên Kỳ không khỏi hài lòng hát theo. Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, hắn đã cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Ngồi trong xe chờ đúng một giờ, Hạ Thiên Kỳ không cam tâm bước xuống xe, sau đó bước từng bước uể oải tới tiệm sách Hâm Hoa.

Lúc Hạ Thiên Kỳ bước vào tiệm sách, thì tiệm sách đã đóng cửa ngừng kinh doanh, cách đó không xa là đường đi cũng vắng tanh, cơ hồ không có người qua lại.

Tuy nhiên tại cổng tiệm sách, lại có ba người đứng đó. Đó là ba người trẻ tuổi, hai nữ một nam.

Nhìn thấy ba người này đứng trước cửa ra vào, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng quan sát xung quanh, và điều làm hắn cảm thấy lạ nhất chính là không hề nhìn thấy bóng dáng của ông chú.

“Cho hỏi... Cậu là Hạ Thiên Kỳ, Hạ tiên sinh sao?”

Đúng lúc Hạ Thiên Kỳ đang mãi miết tìm ông chú khắp nơi, thì bỗng nghe thấy một giọng nữ nhẹ nhàng phát ra.

“Ừm, là tôi.”

Mặc dù đã đoán được ba người này chính là người mới tới mà sáng nay ông chú có nhắc, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn hỏi một câu để chắc chắn:

“Các người là?”

“Chúng tôi là người mới tới đây thử việc. Do ông chú có nói cậu cũng ở đây, cho nên chúng tôi mới đứng ở đây chờ cậu.”

“À” Hạ Thiên Kỳ ra vẻ hiểu rõ nhẹ gật đầu, sau đó nghĩ một lát rồi lại hỏi:

“Ông ta đâu rồi? Sao tôi không nhìn thấy.”

“Lúc này ông có đến, tuy nhiên có vẻ như có chuyện gấp, cho nên liền đi rồi.”

Lần này trả lời Hạ Thiên Kỳ, là một tên đeo kính, giọng nói hết như... Thái giám.

Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ lập tức trở nên kỳ lạ, có kìm nén để không bật cười, tỏ vẻ trầm tư nói:

“Tốt a, chúng ta đều cùng làm một vị trí, cho nên đêm nay đành trông cậy ở các vị.”

Nói xong, cũng không để cho ba người họ có thời gian phản ứng kịp, Hạ Thiên Kỳ liền mở cửa tiệm sách ra, bước vào trước.

Bên trong tiệm sách vẫn như cũ tối đen như mực, có thể nhìn thấy hay không thì khó phải bàn.

Cứ nghĩ tới việc tới đến nơi này đầy quỷ, lại còn quỷ có thể giết được người, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy dọc sống lưng của mình chợt lạnh toát, hai chân cũng bắt đầu run lên.

Nếu nói lúc này nói không sợ, tuyệt đối chỉ là lừa người dối mình.

Cứ nghĩ đến việc phải đối mặt với những sự kiện sắp phát sinh mà mình chẳng hay biết chút nào về nó, tối đen đến mức xòe bàn tay cũng không thể nhìn thấy năm ngón, cả ba người đều biểu hiện sự sợ hãi khác nhau.

“Nơi này làm sao tối đen như vậy, ngay cả đưa tay lên cũng không thể thấy nổi năm ngón, cái gì cũng không nhìn thấy!”

“Đúng vậy đó, ít nhất cũng nên bật cái đèn lên, như vậy sẽ không quá ghê rợn.”

“Mọi người cẩn thận, để tôi lấy điện thoại di động ra phát sáng...”

Cho đến khi một người trong nhóm lấy điện thoại di động ra chiếu đèn thì mới có thể nhìn rõ khung cảnh bên trong tiệm sách một chút. Sau đó một người bật đèn pin lên thì rõ thêm tí nữa.

Nhìn thấy một chút ánh sáng, lúc này Hạ Thiên Kỳ mới bỏ tạm gói đồ trong tay xuống, sau đó mới lấy ra ba cái đèn pin.

Hắn giữ lại một cái, còn hai cái đèn pin thì đưa cho ba người mới.

“Đây có hai cái đèn pin, ba người cầm dùng đi, trên thực tế tôi cũng không biết chốt bật điện của tiệm sách nằm ở đâu.”

Sở dĩ Hạ Thiên Kỳ mua ít đèn pin, không phải vì hắn tiếc mười mấy đồng, mà bởi vì hắn nghe ông chú nói chỉ đưa hai người mới tới mà thôi.

Cũng không cách nào nhắc nhở bọn họ không nên đi vào, dù sao cả bọn nhất định phải canh gác nơi này cả đêm.

Đối với việc Hạ Thiên Kỳ chuẩn bị sẵn đèn pin đều khiến cho cả ba người bất ngờ, tất nhiên bọn họ đều cảm thấy việc tìm nguồn điện vẫn tốt hơn, dùng đèn pin không tiện cho lắm.

“Chuyện kia... Hay là chúng ta chia ra tìm xem đi, nơi này không thể nào không có công tắc điện.”

Sau khi Hạ Thiên Kỳ dứt lời thì một người đề nghị.

Đối với lời đề nghị của người mới này, hai người còn lại nghe xong cũng đều ra vẻ đồng ý, chỉ có Hạ Thiên Kỳ lắc đầu nói:

”Trước tiên, tôi có vài vấn đề muốn mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bóng tối bao trùm

Nghe thấy Hạ Thiên Kỳ có chuyện muốn hỏi bọn hắn, cả ba người tỏ ra hợp tác, dừng lại không tiếp tục đi nữa.

Nhìn thấy những người mới đều nhanh chóng phối hợp, Hạ Thiên Kỳ cũng tranh thủ thời gian, hỏi thẳng vào vấn đề chính:

“Mọi người có biết gì về công ty này không? Nói cách khác, bản thân các người hiểu về công ty này được bao nhiêu?”

“Ý anh là gì?” Cả ba người nghe xong đều có chút khó hiểu: “Có thể nói rõ chút nữa được không?”

“Ý của tôi là, mọi người hiểu rõ về công ty này bao nhiêu mà đã nhận lời làm việc? Có biết công ty này làm gì, vì sao lại tuyển mọi người?”

Hạ Thiên Kỳ nói rõ ý của mình.

“Chuyện này... Thật đúng là không rõ ràng.”

Lúc này ba người mới hiểu ý Hạ Thiên Kỳ, tuy nhiên lại không biết về những câu hỏi của hắn.

“Chuyện kia... Hạ tiên sinh, cậu có biết gì về công ty này không?” Người đàn ông có giọng nói như công công hỏi.

Hạ Thiên Kỳ nhìn người có giọng nói như công công kia một lúc, tuy nhiên cũng không có trả lời câu hỏi của hắn, mà tiếp tục hỏi thêm:

“Người phỏng vấn rồi đưa mọi người đến đây có phải là một ông chú?”

“Ừm, là ông ta. Nhìn dữ dằn.” Ba người mới vừa nghe xong đều đồng loạt gật đầu khẳng định.

“Vậy tiền lương của mọi người là bao nhiêu?” Hạ Thiên Kỳ nói xong liền bổ sung thêm:

“Tiền lương thử việc của tôi là hai vạn, mặt khác còn được thêm một con Audi. Còn các người thì sao?”

“Tôi cũng vậy, cũng là con số này.”

“Tôi cũng thế.”

“Tôi cũng giống vậy.”

Lại lần nữa cả ba đồng thanh trả lời, có thể thấy được mức đả ngộ thử việc của tất cả đều giống nhau.

Sau khi xác nhận rõ điểm này, Hạ Thiên Kỳ hơi trầm ngâm một lúc, lại tiếp tục hỏi:

“Vào lúc mọi người phỏng vấn, và trên quãng đường đi đến đây, ông chủ kia có nói chuyện gì cho mọi người biết không? Chẳng hạn như bao lâu mới có thể thành nhân viên chính thức, hoặc tại sao lại phải tới nơi này thử việc, công ty này rốt cuộc làm cái gì...?”

Sau đó Hạ Thiên Kỳ nhìn cả ba người mới, hỏi thăm tường tận một phen, từ đó cũng biết được tên tuổi cả ba người.

Người đàn ông có giọng nói như công công đang nói chuyện tên Phùng Vĩ. Hai người còn lại là con gái. Người có giọng nói êm ái ngọt ngào là Vương Nhã Chi, người lạnh lùng là Triệu Sáng.

Ngoài những điều này ra thì hẳn chẳng hỏi thêm được thông tin gì giá trị.

Nói cách khác, cả ba người mới này cũng đều giống như hắn, đều không biết những gì liên quan tới công ty.

Sở dĩ hào hứng ký hợp đồng lao động, đồng ý tới nơi này trực ban, nói trắng ra cũng là vì phần tiền đả ngộ hấp dẫn kia. Cho nên dù bản thân có cảm thấy không đáng tin lắm, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều liền thử một phen.

Đương nhiên, trước khi bọn họ tới nơi này, cũng đã nghe bạn bè hoặc người thân nói nói về tòa nhà kia. Vì vậy, cũng không sợ bị công ty của ông chủ lừa đảo.

Khi biết được nguyên nhân cả ba người mới ký hợp đồng, Hạ Thiên Kỳ chợt dở khóc dở cười, bởi vì lúc trước hắn cũng nghĩ như vậy. Tuy nhiên sau đó, cũng chỉ có trong lòng hắn mới hiểu rõ, chuyện tiền lương đả ngộ mê người thực chất đều có lý do, không biết đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Cúi đầu, im lặng trầm tư một lúc, Hạ Thiên Kỳ nghiêng chặt răng, quyết định sẽ nói ra hết những chuyện hắn biết.

Làm như vậy cũng không phải vì hắn tốt bụng, quân tử, chỉ đơn giản cảm thấy cả bốn người cùng đối phó, nhất định sẽ mạnh hơn một mình hắn. Mặc dù hắn cũng không chắc cả ba người họ có tin những gì hắn nói không, dù sao bọn họ cũng chưa từng trải qua những việc đáng sợ kia.

SPONSORED/QUẢNG CÁO

Hạ quyết tâm trong lòng, Hạ Thiên Kỳ ngẩng đầu nhìn thẳng ba người kia nghiêm túc nói:

“Trước tiên tôi nói cho các bạn nghe vài điều. Những điều mà tôi sắp đề cập tới đây nghe thì giống nói hươu nói vượn, chẳng khác gì kể chuyện ma, nhưng thực tế tôi rất nghiêm túc. Mỗi một sự kiện đều là đích thân tôi đã trải qua. Quan trọng các bạn phải có lòng tin vào tôi, nếu không có thể sẽ gặp chuyện không hay.”

“Muốn hay không thì cũng đừng làm vẻ kinh khủng như vậy chứ, dọa đến mức tôi cũng không dám nghe.” Vương Nhã Chi nghe xong có chút sợ hãi nói.

“Đúng vậy đó, dọa đến mức lông tơ của tôi đều dựng đứng hết cả lên.”

Lúc này cả công công lẫn Triệu Sáng cũng phụ họa hai câu, nhất Phùng Vĩ công công, nói xong, còn lo lắng đưa tay chiếu đèn pin về phía sau lưng nhìn quanh quất.

Nhìn thấy bộ dạng giả vờ như nghe chuyện ma của cả ba người, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nhếch miệng, cười đều:

“Tôi nói lại lần nữa, tôi thực sự rất nghiêm túc!” Dứt lời, Hạ Thiên Kỳ gằn giọng.

“Cái công ty mà chúng ta đang làm việc, trên thực tế là một công ty gian ác, rất thâm hiểm. Tóm lại chả khác gì một công ty rác rưởi lừa gạt. Bọn họ dùng tiền lương cao, phúc lợi lớn nhằm dẫn dụ chúng ta mắc câu. Một khi ký hợp đồng với họ, chúng ta không thể nào không nghe theo sự sắp xếp của họ. Bằng chứng là chúng ta bây giờ, bị công ty cố ý an bài ở chỗ này thử việc.”

“Tới nơi này thử việc thì đã sao, không phải chỉ có ban đêm ở lại trực ban thôi sao?” Gã công công một lần nữa cắt ngang lời Hạ Thiên Kỳ, tỏ vẻ xem thường nói.

Hạ Thiên Kỳ lạnh lùng trừng mắt nhìn gã công công một lát, sau đó hạ giọng nói:

“Nếu như ở đây không có gì, như vậy buổi tối ở lại trực ban cũng chẳng sao, nhưng vấn đề là mọi người biết nơi này có cái gì không?”

“Có cái gì?” Lúc này Triệu Sáng hỏi một câu.

“Có ma! Ác quỷ thích giết người!”

Hạ Thiên Kỳ như muốn hét lên nói câu này, trên thực tế nói càng nhiều thì trong lòng của hắn càng sợ hãi.

Nhưng đã nói đến đoạn này, hắn cho dù sợ cũng vẫn cố kiên trì nói tiếp:

“Đây là một công ty rất thần bí, một khi ký kết hợp đồng làm việc với nó, nó phân phối chúng ta đến những nơi có quỷ để làm việc. Ví dụ tiệm sách này ban đêm sẽ xuất hiện ma quỷ! Nếu như chúng ta không đi, hoặc là lựa chọn bỏ trốn, như vậy sẽ liên gặp những oan hồn bám lấy không tha để trả thù, cho đến khi giết chết được chúng ta mới thôi...!”

Để cho ba người mới hiểu rõ hơn về hoàn cảnh của bản thân và có thể hỗ trợ cho Hạ Thiên Kỳ nhiều hơn, nên hắn cố sức giải thích rõ ràng, không giấu diếm điều gì.

Tất cả những thứ xảy ra trong hai ngày qua, ngay cả chuyện kinh khủng nhất là gặp ma hắn cũng đều nói ra. Nhưng việc mà hắn không ngờ tới nhất chính là, cả ba tên người mới đều không tin hắn.

“Câu chuyện ma này nghe ghê đây, nhưng vô lý quá!”

Triệu Sáng có chút sợ hãi khoanh tay lại, nhưng miệng thì bảo không tin. Gã công công cũng bồi vào:

“Anh có chứng cứ gì để chứng minh những lời anh nói là sự thật?”

“Nếu tôi mà gọi ác quỷ tới, chỉ sợ tất cả chúng ta đều cảm chắc cái chết!”

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cái gã công công đúng là nào tàn, hắn không nhìn thẳng gã, quay sang Vương Nhã Chi và Triệu Sáng hỏi:

“Cô cũng không tin?”

“Tôi vốn dĩ không tin...” Vương Nhã Chi nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ có chút tức giận, liền nhẹ nhàng nói:

“Chỉ là có chút kỳ lạ, Nếu anh nói là sự thật, nơi này còn nguy hiểm như vậy, nhưng tại sao anh lại còn muốn quay về?”

“Vừa rồi tôi đã có nói, chỉ có nghe theo sự sắp xếp của công ty, quay lại đây làm việc mới giữ được mạng sống. Còn nếu bỏ trốn, hoặc ở nhà thì đều chỉ có một con đường chết.”

Hạ Thiên Kỳ không sợ ai khó chịu, nhấn mạnh lại lần nữa.

“Tôi cảm thấy anh ấy không giống như đang nói dối...” Vương Nhã Chi lại hơi tin lời Hạ Thiên Kỳ, nói với Triệu Sáng, nhưng lại bị gã công công cắt ngang:

“Tôi nghĩ chúng ta vẫn là nên chia nhau ra để tìm công tắc điện mở lên. Nơi này thực sự quá tối.”

Hạ Thiên Kỳ làm sao mà không biết cái gã công công kia đang cố tình nói vậy, cho nên hắn kiên quyết từ chối:

“Chúng ta không thể tách ra! Nếu không, một khi chỉ có một mình sẽ gặp quỷ, chẳng dám chắc sẽ không bị nó giết!”

“Gọi cậu Hạ đại ca một tiếng thì cậu lên mặt à? Mở miệng cũng quỷ ngậm miệng cũng quỷ, trên đời này làm gì có quỷ! Bọn tôi chẳng ai quan tâm đến cậu đâu. Cậu thích làm gì thì làm. Giờ cậu cảm ốm lại được rồi đây. Nếu không chẳng biết còn lái nhai chuyện này đến bao giờ!”

Triệu Sáng không hiểu chuyện chửi lại, khiến Hạ Thiên Kỳ tức đến một đập cho ả một trận. Nhưng nghĩ lại đối phương là phụ nữ, nên hắn vẫn cố nhịn.

“Các người muốn tin hay không thì tùy. Chứ con mẹ nó, tôi đây cũng không thẹn với lương tâm. Muốn làm người tốt cũng không được, mẹ nó từ nay đêch làm nữa!”

Hạ Thiên Kỳ xem như chơi bài ngựa với ba người này, dù sao cả ba người bọn họ vốn dĩ cũng không tin hắn, hắn nói thật nói nhiều cũng đều là nói nhảm.

“Chúng tôi không có ý này.” Vương Nhã Chi nhìn thấy cũng không muốn bọn họ to tiếng không thoải mái.

“Đừng đề ý đến hắn, chúng ta đi tìm chốt mở.” Lúc này gã công công quay sang nói với Vương Nhã Chi.

Vương Nhã Chi nhìn gã công công, rồi quay đầu liếc qua gương mặt tức giận của Hạ Thiên Kỳ, do dự một lát trả lời:

“Hai người đi trước đi, chúng tôi tìm bên này.”

Nghe thấy Vương Nhã Chi muốn ở lại đây cùng Hạ thiên Kỳ, gã công công khó chịu hừ lạnh một tiếng, sau đó cùng Triệu Sáng đi về một hướng.

Đối với chuyện Vương Nhã Chi ở lại, thực sự là nằm ngoài ý muốn của Hạ Thiên Kỳ, dù sao ba người này cùng đến đây, huống chi bên kia còn một

người phụ nữ. Nhưng cũng không thể nào phủ nhận, hiện giờ trong lòng của gã ít nhiều cũng có chút an ủi.

“Tại sao cô không đi cùng với bọn họ?” Nét mặt Hạ Thiên Kỳ hơi giãn ra.

“Đó là vì tôi cảm thấy anh không có vẻ gì là đang nói láo. Tuy nhiên, vẫn là nên phòng ngừa vạn nhất nha.”

Nói xong, Vương Nhã Chi còn ngượng ngùng lấy tay che miệng cười khẽ hai tiếng.

“Đúng không, tôi đẹp trai như vậy thì làm sao có thể nói dối, cũng chỉ có hai người kia mới không tin tôi.”

Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng rảnh gây sự với bọn họ, dù sao bây giờ việc bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng hơn, ai biết được lúc nào con quý kia sẽ hiện lên giết người.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm chỗ mở đi...”

Mặc dù Vương Nhã Chi nhìn thì có vẻ yếu đuối, tướng mạo cũng rất bình thường, nhưng ít ra có người ở bên cạnh cũng có thể chia sẻ được chút áp lực.

“Tòa nhà này đúng thật kỳ lạ, ngay cả cái chỗ mở cũng không tìm thấy.”

Phùng Vĩ một mặt tỏ ra bất mãn lắm lắm, một mặt dọc theo bên cửa sổ vừa đi vừa nghĩ, cứ đi được mấy bước liền quay đầu lại chiếu sáng phía sau lưng.

Trên thực tế từ lúc tranh luận cùng Hạ Thiên Kỳ tới bây giờ, hắn luôn có cảm giác bản thân bị theo dõi, nhưng cứ mỗi khi hắn quay đầu lại nhìn thì không hề có bất kỳ phát hiện nào. Thật ra, trước đó trong lòng của hắn vẫn có đề tâm đến những lời Hạ Thiên Kỳ nói, chỉ là ngoài miệng tỏ ra không tin tưởng thôi.

Đi qua liên tiếp hai cái cửa sổ, Phùng Vĩ phát hiện mấy tấm rèm cửa đều được khép rất chặt, cũng chính vì vậy nên trong tòa nhà mới tối om đến nỗi xòe năm ngón tay cũng không thấy gì.

Lần nữa đi đến một cái cửa sổ, lúc này Phùng Vĩ không tỏ ra như không thấy nữa, mà là dùng tay kéo tấm rèm ra hơn phân nửa, để ánh trăng chiếu sáng xuyên qua cửa sổ vào bên trong.

Tuy nhiên lúc đó, còn có...

Theo bản năng Phùng Vĩ nhìn về hướng cửa sổ, sau đó hắn liền trở nên ngơ ngẩn.

A!

Rất nhanh chỉ vài giây sau đó, một tiếng hét sợ hãi vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chỉ có hai?

Nghe thấy tiếng la hét sợ hãi, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ và Vương Nhã Chi dừng bước chân.

Âm thanh được truyền tới từ phía sau lưng bọn hắn.

“Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng Phùng Vĩ?”

Vương Nhã Chi sợ hãi quay lại nhìn về phía sau lưng. Khoảng cách giữa cô và Hạ Thiên Kỳ ngày càng thu hẹp lại. Thậm chí, Hạ Thiên Kỳ còn có thể cảm nhận được thân thể Vương Nhã Chi đang run rẩy.

Trên thực tế không phải chỉ có một mình Vương Nhã Chi sợ hãi, mà Hạ Thiên Kỳ cũng rất bất an.

“Ừm, vừa rồi tôi cũng nghe được.”

Cứ thế âm thanh nhỏ dần, nhưng bởi vì bên trong tiệm sách quá yên tĩnh nên vẫn nghe rõ mồn một.

Hạ Thiên Kỳ cũng không biết Phùng Vĩ và Triệu Sáng gặp phải chuyện gì ở bên kia. Tuy nhiên hắn đã phần nào đoán được chuyện gì đã xảy ra. Chắc chắn ác quỷ đã xuất hiện!

Nhưng bất luận xảy ra chuyện gì, hấn cũng chưa từng có ý định sẽ đến xem. Nếu hấn đoán đúng thì hi vọng cái gã công công Phùng Vĩ kia nên tự cầu phúc cho mình.

“Đó là chuyện của bọn họ. Chúng ta chỉ cần đứng đợi ở đây là được rồi. Tuy nhiên, chúng ta cũng nên cẩn thận, vừa mới đi được một đoạn đã thế rồi. Không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa?”

Ừm..

Vương Nhã Chi vẫn luôn rất tin tưởng Hạ Thiên Kỳ, mặc dù “ma quỷ” mà hấn từng kể tới giờ vẫn chưa thấy xuất hiện. Có điều, loại cảm giác mơ hồ kỳ quái cô có thể cảm nhận được rõ ràng. Từ lúc bước vào nhà sách, Vương Nhã Chi đã có cảm giác nó khá âm u đáng sợ.

“Tôi muốn ra ngoài thử gọi điện thoại cho bạn bè...”

Đột nhiên Vương Nhã Chi đề nghị.

Cùng lúc đó, ở một địa điểm khác tại lầu một.

Phùng Vĩ dùng sức dụi dụi hai mắt, vẫn không tài nào tin nổi vào mắt mình, bởi vì mọi thứ trước mắt... thật sự là rất quái lạ.

Bên trên cửa sổ có một thứ chất lỏng giống máu tươi đang từ từ chảy ra.

“Đó là thứ gì...”

Phùng Vĩ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó gọi to:

“Triệu Sáng, cô ở đâu? Nhanh tới đây xem nè!”

Triệu, Triệu Sáng?

Thấy cảnh tượng ghê người này, lá gan Phùng Vĩ không có cách nào chấp nhận nổi, cho nên theo bản năng liền suy nghĩ tới việc gọi Triệu Sáng tới.

Nhưng Triệu Sáng lại không hề trả lời hấn.

“Nè? Triệu Sáng? Cô có ở đó hay không? Ít ra nên trả lời một tiếng chứ! Đừng dọa tôi mà!”

Phùng Vĩ cảm thấy giọng nói của mình rất lớn, nơi này lại yên tĩnh như vậy, ngay cả đến lầu ba, lầu bốn còn có thể nghe rõ ràng, Triệu Sáng hẳn phải biết mới đúng.

Tê tê...

Ngay khi Phùng Vĩ đang sợ hãi gọi to tên Triệu Sáng thì thứ chất lỏng giống máu vẫn không ngừng chảy ra từ cửa sổ. Lúc này không gian càng lúc càng yên tĩnh không một tiếng động. Phùng Vĩ mơ hồ thấy một người đang nằm ngọ nguậy trên vũng máu.

Đúng lúc trong lòng Phùng Vĩ có cảm giác phải tiếp tục nhìn về phía cửa sổ thì lúc này, một luồng ánh sáng trắng toát đột ngột chiếu thẳng vào một bên mặt của hấn.

A!

Do ánh sáng xuất hiện quá đột ngột, và thần kinh của Phùng Vĩ cũng đang rất căng thẳng, nên ngay lập tức bị dọa đến mức hoảng sợ la lên.

“Anh có thể đừng dọa người ta chết khiếp thế không hả?”

“Cộc cộc” tiếng động giày cao gót vang lên, Triệu Sáng đang đi tới với gương mặt lạnh tanh.

Nhìn thấy Triệu Sáng, Phùng Vĩ lập tức thở phào:

“Vừa rồi cô chạy đi đâu thế? Gọi cô nhiều vậy cũng không thấy trả lời. Còn tưởng cô không có ở đây.”

Phùng Vĩ tức giận nói xong, liền giật mình nhớ tới tấm kiếng có thứ chất lỏng giống máu đang chảy ra trên cửa sổ, thế là vội vàng thông báo với Triệu Sáng:

“Đùng rồi, cô mau nhìn tấm kiếng trên cửa sổ. Bên trong có một thứ chất lỏng giống máu đang chảy ra. Vô cùng kỳ lạ.”

Chất lỏng gì?

Triệu Sáng nhìn qua cửa sổ, tỏ vẻ khó hiểu.

Chính là... A?

Vốn dĩ Phùng Vĩ muốn nói bên trên cái cửa sổ có máu. Nhưng lời vừa tới cổ họng đã bị hắt nuốt ngược vào trở lại.

Chỉ thấy tấm kiếng trên cửa sổ đã bị rèm cửa che lại cực kỳ kín đáo. Đừng nói là chất lỏng gì bên trong, ngay cả tấm kiếng trong suốt cũng không thể nhìn thấy.

“Cô kéo cái màn cửa này lên hả?”

Phùng Vĩ nhìn Triệu Sáng với vẻ hoài nghi.

“Anh đang nói cái gì vậy, tôi vừa mới tới mà.”

Triệu Sáng trừng mắt nhìn Phùng Vĩ, không thêm để ý bước tới chỗ gã.

“Không đúng, rõ ràng tôi vừa mới kéo rèm cửa ra. Nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, tôi không làm, cô cũng không làm, vậy chẳng lẽ ma làm?”

Phùng Vĩ ngơ ngẩn gãi đầu, sau đó lẩm bẩm:

“Được rồi, bây giờ tôi kéo ra cho cô xem.”

Dứt lời, Phùng Vĩ kéo màn cửa ra một cái “xoẹt”. Điều khiến hắn cảm thấy vô cùng hoang mang đó chính là... bên trên cửa sổ không còn thứ chất lỏng kia nữa.

Nó chỉ là một cái cửa sổ bình thường như bao cái cửa khác. Ánh trắng chiếu rọi vào, cũng chỉ tản ra một thứ ánh sáng nhạt.

“Chuyện này... Thực sự không thể nào... Rõ ràng tôi vừa nhìn thấy...”

“Anh vừa rõ ràng nhìn thấy gì! Thực sự là không có gì mà!”

Phùng Vĩ còn muốn giải thích điều, tuy nhiên lại bị Triệu Sáng thẳng thừng cắt ngang. Hiển nhiên, cô ta cảm thấy nhàm chán với kiểu ở không kiểm chuyện của tên Phùng Vĩ này.

“Được rồi, có thể là tôi hoa mắt. Chắc do ánh sáng bên ngoài phản chiếu.”

Phùng Vĩ lê bước lên mấy bậc thang. Sau đó giống như vừa nghĩ tới gì đó, giật mình quay lại hỏi Triệu Sáng:

“Mà này, cô vừa mới đi đâu? Tại sao tôi gọi cô cả nửa ngày cũng không thêm trả lời lấy một tiếng vậy?”

“Vừa rồi tôi ở bên kia.” Triệu Sáng đưa tay chỉ vào bậc thang cách đó không xa.

Phùng Vĩ quay sang phía bậc thang bên kia chiếu chiếu đèn pin, sau đó có chút hoài nghi hỏi:

“Cô lên lâu rồi?”

“Ừm.” Triệu Sáng gật đầu nhẹ, sau đó đi tới ghé sát tai Phùng Vĩ, cố ý nói nhỏ:

“Tôi vừa phát hiện ra một bí mật ở trên kia.”

...

Hạ Thiên Kỳ đưa Vương Nhã Chi đi loanh quanh gần đó vài vòng. Mặc dù không tìm thấy công tắc điện, nhưng cũng may không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

Trong lúc đi, Vương Nhã Chi thử gọi điện thoại cho bạn bè mấy lần, nhưng không có cách nào kết nối được.

Càng kỳ lạ hơn là, tín hiệu sóng trên điện thoại rõ ràng là rất mạnh, nhưng khi Hạ Thiên Kỳ thử gọi, ngay cả báo cảnh sát cũng không thể, đồng nghĩa với việc không thể kết nối.

Sự kiện kỳ lạ này khiến Vương Nhã Chi gần như suy sụp, còn lòng Hạ Thiên Kỳ cũng nặng nề hơn.

Không gian đen tối tĩnh mịch bao trùm, đè ép tâm hồn mỗi người.

“Tôi không muốn đợi ở chỗ này nữa, tôi muốn về ký túc xá!”

Không biết có phải vì Vương Nhã Chi quá mức sợ hãi hay không mà đột nhiên nắm lấy cánh tay Hạ Thiên Kỳ, khóc nức nở.

“Ý kiến hay đấy, cô có thể về.” Hạ thiên Kỳ đồng ý, sau đó thì lại bổ sung thêm:

“Tôi nay cô quyết định rời khỏi đây, nhưng ngày mai cô có còn muốn quay lại đây không? Chi e cô chưa kịp trở về đã bị giết đó! Không phải tôi từng nói qua chuyện tôi gặp phải vào hai ngày trước sao!”

Vì Hạ thiên Kỳ có ấn tượng tốt với Vương Nhã Chi nên mới tôn trọng ý kiến cô ta. Nhưng quan trọng là nếu như Phuong Nhã Chi bỏ trốn vào lúc này, như vậy không phải nơi đây chỉ còn lại mình hăn sao.

“Anh đừng dọa tôi... Tôi không muốn chết...”

Vương Nhã Chi vừa nói, vừa khóc “oa oa”, ngày càng trở nên kích động.

“Tôi chỉ muốn kiếm thêm nhiều tiền một chút gửi cho cha mẹ... Cho nên mới rời trường đi...”

“Tại sao tôi lại gặp phải chuyện này... Tôi còn chưa muốn chết...”

“Càng ngày, Vương Nhã Chi khóc càng to. Hiển nhiên, đã mất đi không chế với bản thân.

Trên thực tế, Hạ Thiên Kỳ không thể nào chịu được, cũng không biết làm gì khi nhìn thấy con gái khóc.

Tình huống khó xử này đừng nói là ở đây, mà đôi lại khi ở bên ngoài cũng khiến hăn cực kỳ đau đầu. Nghĩ kỹ, Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ còn cách dùng giọng điệu uy hiếp nói:

“Nếu như cô còn muốn giữ mạng sống, không muốn chết nhanh như vậy thì cầm miệng ngay đi! Tiếng khóc của cô rất dễ dụ nó tới. Đến lúc đó, cả hai chúng ta chẳng ai sống sót đâu!”

Mặc dù việc nổi nóng với đàn bà khá mất hình tượng. Nhưng vào tình cảnh sống chết trước mắt ai mà nghĩ được gì nữa. Huống chi, bản thân Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng phải người câu nệ tiểu tiết.

Tuy nhiên mấy câu này thực sự rất hiệu quả. Vương Nhã Chi vừa nghe xong lập tức hoảng sợ im ngay, không dám kêu lên tiếng nào vì sợ sẽ bị quỷ giết chết.

Thấy Vương Nhã Chi bình tĩnh lại, gương mặt Hạ Thiên Kỳ cũng giãn ra vài phần, nói:

“Trên đời này, dù việc khó khăn cỡ nào cũng sẽ có cách giải quyết. Cho nên chúng ta nhất định sẽ không sao!”

Câu nói này của Hạ Thiên Kỳ vừa an ủi Vương Nhã Chi, đồng thời cũng tự an ủi chính bản thân hăn.

Hiện tại tâm tình hăn cũng rất tồi tệ, toàn bộ tầng một ngoại trừ bọn họ ra thì không nghe thấy âm thanh nào khác cả. Trước đó hăn nghe thấy tiếng Phùng Vĩ hét, cũng không biết bên đó đã xảy ra chuyện gì. Triệu Sáng và Phùng Vĩ có phải đã chết rồi hay không?

Loại cảm giác như sống trong địa ngục thực sự quá dày vò người ta. Bởi vì, bạn không biết được lúc nào sẽ có một đôi tay từ phía sau thò lên bóp nát cổ của bạn!

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi câu nói của Hạ Thiên Kỳ, Vương Nhã Chi đã thực sự bình tĩnh trở lại.

Cũng vào lúc này, Hạ Thiên Kỳ bỗng giật mình nhớ tới một chuyện:

“Đúng rồi, tôi chưa hỏi mọi người một chuyện.”

“Lúc các cô đến đây, nơi này đã nghỉ kinh doanh chưa? Các cô có thấy nhân viên làm việc ở bên trong kéo rèm cửa vào hay không?”

“Không biết, lúc tôi cùng Phùng vĩ tới thì nơi này đã đóng cửa rồi.”

Vương Nhã Chi lắc đầu, nhưng rất nhanh sau đó sực nhớ ra điều gì, nói:

“Triệu Sáng biết đó. Cô ta đứng chờ ở hiệu sách từ trước.”

“Là sao?” Hạ thiên Kỳ không nghe rõ hỏi lại:

“Không phải tất cả bọn cô được ông chú đưa tới à?”

“Không!” Vương Nhã Chi lắc đầu, giải thích:

“Chỉ có tôi và Phùng vĩ là được ông chú đưa tới. Còn Triệu Sáng, sau khi ông chú về, cô ta mới đi ra từ trong tiệm sách.”

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ chợt cảm thấy lạnh toát, cảm giác lạnh bắt đầu từ lòng bàn chân rồi lan tỏa ra khắp cơ thể hăn.

“Tí nữa tôi sẽ đưa hai người thử việc mới qua đó...”

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ lại, trước đây ông chủ đã từng nói với hắn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vị khách ngoài ý muốn

“Tôi nói này Triệu Sáng, cô sẽ không phải là cố ý đùa tôi chứ, trong tiệm sách này thì có thể có bí mật gì.”

Theo sát Triệu Sáng lên tới bốn lầu, mặc dù trong lòng Phùng Vĩ không hề cảm thấy sợ hãi, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn.

“Đừng vội, chờ đến lúc đó sẽ biết thôi.”

Giọng điệu của Triệu Sáng vẫn cứng nhắc như trước, nghe qua chẳng khác gì một người máy đang nói.

Lại lần nữa sự khủng hoảng trong lòng Phùng Vĩ lại dâng cao, nhất là khi cảm thấy nhiệt độ bốn phía ngày càng thấp dần. Phùng Vĩ theo bản năng ôm lấy bả vai, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản cái rét xâm nhập.

“Làm sao lại lạnh như vậy hả, lạnh chết tôi rồi!”

Phùng Vĩ khoanh tay đứng tại chỗ nhảy lên, chịu không được quay sang Triệu Sáng phàn nàn.

“Cảm thấy lạnh quá rồi, vậy chúng ta nhanh vào đi.”

Không biết có phải do nghe Phùng Vĩ vô cớ oán trách, mà đột nhiên Triệu Sáng ở phía trước chợt dừng lại, sau đó kéo một cánh cửa ở gian phòng nghỉ ngơi:

“Chính là chỗ này, tới đây nhanh lên.”

Cho dù lúc này nhìn qua Triệu Sáng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Phùng Vĩ vẫn không nghi ngờ bước nhanh tới.

Kỳ thật trong lòng của hắn rất mong đợi, dù sao cả hai cũng là cô nam quả nữ ở chỗ này, Triệu Sáng lại có biểu hiện giống như là đang chủ động... Mặc dù giọng nói của hắn có chút ẻo là giống công công, nhưng thực chất vẫn là đàn ông thực thụ.

Bước vào cánh cửa phòng nghỉ ngơi, đứng song song cùng với Triệu Sáng, Phùng Vĩ theo bản năng lấy tay cầm đèn pin hướng vào bên trong chiếu chiếu, tuy nhiên cũng không có phát hiện gì đặc biệt.

“Cô chắc chắn trong này có bí mật?”

Hiện tại Phùng Vĩ dám chắc chắn tới 9 phần, Triệu Sáng là lừa hắn tới, vốn dĩ nơi này không hề có bí mật gì hết.

Còn về nguyên nhân lừa hắn tới...

Phùng Vĩ liếc mắt nhìn qua gương mặt không chút biểu cảm của Triệu Sáng đang đứng rất gần hắn, nhưng bởi vì ánh sáng quá mờ, cho nên hắn không thể nào nhìn thấy chút biểu cảm nào trên gương mặt Triệu Sáng.

Nhưng vào lúc này, Triệu Sáng cũng đã bước vào trong phòng nghỉ.

Nhìn thấy Triệu Sáng đi vào trước, Phùng Vĩ cũng vội bước theo sau, chỉ là hắn không nghĩ tới chuyện, khi chân trước hắn vừa bước vào phòng, thì đột nhiên cánh cửa phòng nghỉ kêu lên “rầm” một tiếng đóng lại.

Kể đó không đợi Phùng Vĩ quay đầu lại xem, thì hai bàn tay lạnh như băng nhanh như chớp liền bóp chặt lấy cổ của hắn.

Triệu Sáng...

Bởi vì trong tay Phùng Vĩ còn cầm đèn pin, cho nên lần này nhờ chút ánh sáng hắn có thể nhìn rõ gương mặt Triệu Sáng, đó là một người __ có gương mặt cực kỳ trắng bệch!

“Tôi muốn...”

Mặc dù gương mặt trắng bệch dọa người, giống như quỷ hút máu của Triệu Sáng, nhưng khi vừa nghe thấy giọng nói mang chút hờn dỗi thì Phùng Vĩ lập tức không còn đề phòng nữa.

Phùng Vĩ tròn tròn mắt nhìn Triệu Sáng mỗi lúc một đến gần mình hơn, thân thể của hắn không kiềm chế được và run lên bần bật, bởi vì thân thể của Triệu Sáng thực sự quá lạnh.

“Tôi muốn...”

Triệu Sáng lại tiến gần hơn, một lần nữa thở gấp nói với Phùng Vĩ.

Thịt dăng đến tận miệng, Phùng Vĩ chả lẽ không ăn, thế là cũng rất phối hợp nói:

“Cô muốn cái gì?”

Lúc này gương mặt Triệu Sáng đã hoàn toàn áp sát mặt Phùng Vĩ.

“Cô muốn cái gì?” Hai cánh tay của Phùng Vĩ bắt đầu không yên phận cởi bỏ quần áo của Triệu Sáng.

“Ta muốn... Muốn! Ngươi!! Chết!”

Giọng nói của Triệu Sáng đột nhiên trở nên khàn khàn, cùng lúc đó, Phùng Vĩ cũng ngửi thấy một mùi hôi thối khiến hắn muốn buồn nôn...

Tại đầu bậc thang ở lầu một của tiệm sách, Hạ Thiên Kỳ và vương Nhã Chi đang đứng đợi ở đây.

“Anh nói cái gì? Triệu... Triệu Sáng là quý?”

Vương Nhã Chi thực sự hoài nghi không biết tai mình có nghe nhầm không nữa, làm sao có thể tin nổi một người còn sống sờ sờ thế kia lại có thể là quý.

“Tôi cũng chỉ nói là có thể, bởi vì ông chú cũng chỉ nói là sẽ đưa hai người tới, huống chi cô ta lại xuất hiện sau khi ông chú rời đi.”

Nghĩ đến chuyện trước đây ác quỷ đã từng biến thành nhân viên quản lý sách Trương Tiểu Thuận để lừa hắn, Hạ Thiên Kỳ càng chắc chắn suy đoán của mình là đúng.

“Nếu như anh nói là sự thật, vậy thì... Vậy thì Phùng Vĩ.” Vương Nhã Chi đã sợ tới mức không thể nói thành lời.

Hạ Thiên Kỳ ra hiệu cho cô giữ bình tĩnh, sau đó lắc đầu nói:

“Không biết, cũng chỉ hi vọng rằng hắn có thể tự cầu phúc, dù sao bây giờ chúng ta cũng còn lo cho bản thân không xong, không biết sẽ bị phát hiện lúc nào.”

Nói đến đây, có lẽ do sợ Vương Nhã Chi không giữ được bình tĩnh, Hạ Thiên Kỳ lại bổ sung thêm:

Tuy nhiên cũng không phải là không có cách để đối phó, nghe nói ác quỷ sợ ác nhân, chỉ cần chúng ta tỏ ra hung ác một chút chắc sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Thật sao?” Vương Nhã Chi như nhìn thấy tia hy vọng.

“Ừm.” Hạ Thiên Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó còn nói thêm:

“Ngoài ra tôi còn có một suy đoán, có thể con ác của kia rất sợ ánh sáng.”

Sợ ánh sáng?

“Ừm, cô không cảm thấy kỳ lạ sao, cả tiệm sách này chẳng hề có một chút ánh sáng nào.

Tất cả các cửa sổ đều giống nhau bị màn cửa che khuất, ngay cả công tắc điện cũng rất khó tìm, điểm quan trọng nhất chính là... Ác quỷ chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối.

Cho nên tôi mới phát hiện được chuyện ác quỷ hoặc là sợ ánh sáng, hoặc là sợ nóng.

Còn nữa, không phải trong phim ảnh đều có thể thấy ác quỷ rất sợ ánh sáng mà!”

Đám những đầu bản thân phỏng đoán nói một hồi, Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm Vương Nhã Chi nghe có hiểu gì hay không, hắn liền nói tiếp:

“Cho nên bây giờ chúng ta nên lấy tay chuẩn bị!”

Lấy... Lấy tay chuẩn bị? Chuẩn bị... Chuẩn bị cái gì?

“Đương nhiên là nghĩ biện pháp đưa ánh sáng đến đây, nếu chỉ dựa vào một chút ánh sáng ở đèn pin thì nhất định không được. Chúng ta đi kéo hết màn

cửa ở tầng một ra.”

Hạ Thiên Kỳ vốn là một người không có khái niệm chờ đợi, hẳn cũng không thích phó thác mạng sống cho trời, hay đem vận mệnh cho người khác nắm giữ.

Đưa Vương Nhã Chi theo, Hạ Thiên Kỳ thận trọng bước tới một cái cửa sổ phía trước, nhưng chưa kịp kéo màn cửa ra, bỗng có vài giọt chất lỏng, rơi xuống đỉnh đầu bọn họ.

Cái gì...?

Theo bản năng Hạ Thiên Kỳ đưa tay lên sờ vào cái thứ chất lỏng trên đầu mình, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, lấy tay chiếu ánh sáng đèn pin lên phía trên.

Á ——!

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh đầu bọn họ, Cả Hạ thiên Kỳ lẫn Vương Á Chi đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì ngay trên đỉnh đầu cậu bọn họ chính là... Chính là một người chết bị treo ngược!

Chiếc đèn pin trên tay đột nhiên bỗng vụt sáng, sau lưng, tiếng hét thất thanh vì sợ hãi của Vương Nhã Chi như muốn đâm thủng màng nhĩ.

Cho dù chỉ là ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng Hạ thiên Kỳ vẫn có thể nhận ra cái xác kia là ai, không phải ai khác, đó chính là gã công công Phùng Vĩ

Tuy nhiên, hạ Thiên Kỳ cũng không phải nhận ra nhờ bộ dạng của hắn đang treo ngược ở phía trên, mà là qua cách ăn mặc của hắn.

Bởi vì lúc này Phùng Vĩ đã không còn nguyên vẹn như trước nữa, ngoài thi thể bị biến dạng nghiêm trọng đến mức không thể nào diễn tả chính là bộ não trong đầu chỉ còn lại một nửa, trông cực kỳ thê thảm treo ở bên trên.

Mà cái thứ chất lỏng rớt xuống đầu bọn họ, chính là từ miệng vết thương của Phùng Vĩ nhỏ xuống __ óc!

“Hắn bị treo lên trên từ lúc nào...!”

Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, thân thể cũng bắt đầu trở nên run rẩy. Còn Vương Nhã Chi luôn theo sau hắn, cũng không biết đã trốn đi đâu.

Dùng tay vỗ vỗ hai má của mình, Hạ Thiên Kỳ đang cố gắng để bản thân giữ tỉnh táo.

Thực ra thì chuyện Phùng Vĩ chết cũng không nằm ngoài suy đoán của hắn, còn nguyên nhân khiến hắn hoảng sợ như thế thì nói thẳng ra chính là, cái thi thể này ở quá gần bọn họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này đã nói cho hắn biết ____ Nó đang ở gần đây!

“Mau chạy ra khỏi chỗ này!”

Hạ Thiên Kỳ không dám do dự, vội vàng cử động đôi chân chạy thẳng về phía đầu bậc thang, dự định chạy lên lầu.

Nhưng vừa chạy được không bao xa, trong lòng hắn chợt cảm giác như có người đang nhìn mình, loại cảm giác này thực sự là quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức dù hắn không quay đầu lại nhìn, cũng có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang ở phía sau lưng hắn!

Thực ra cảm giác của hắn hoàn toàn chính xác, bởi vì đúng lúc hắn mạo hiểm định quay đầu lại nhìn, thì một bên bả vai hắn bỗng có thứ gì nắm lấy, sau đó truyền ra một lực mạnh mẽ khiến hắn không tài nào hống cự được, kéo mạnh hắn ngã xuống đất.

A...!

Sau khi ngã xuống đất, những cảm xúc sợ hãi mà Hạ Thiên Kỳ kìm nếm lại khi nãy bắt đầu bộc phát ra.

Chiếc đèn pin hắn cầm trong tay trước đó, không biết có phải do rớt xuống bể, hay là do hết pin, không gian hoàn toàn chìm ngập trong bóng tối.

Màn đêm vô tận cùng tuyệt vọng giống như một con sóng giận dữ, trong khoảnh khắc đã nuốt chửng Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ sợ hãi muốn đứng dậy, lại phát hiện trên người đột nhiên có một thứ chất lỏng đang chảy ra, đồng thời có một vật gì đó với trọng lực không nhẹ đang đè trên người hắn.

Có thứ gì đó... Có thứ gì đó đang đè lên người hắn!

Nhưng mà... Cái gì hắn cũng đều không nhìn thấy.

Mình phải chết sao...

Lần đầu tiên Hạ Thiên Kỳ nếm trải mùi vị của sự tuyệt vọng. Đó là sự pha trộn của cảm giác cực đoan, bất lực cùng bất đắc dĩ.

Tuy nhiên hắn lại đột nhiên nghĩ đến một vật, có lẽ đồ vật này có thể cứu được mạng hắn tạm thời, đó chính là bùa hộ thân mà gia gia đưa cho hắn!

Trước kia hắn không suy nghĩ ném hết bùa hộ thân vào trong bồn cầu, nhưng vẫn còn sót lại một cái, hắn luôn để trong túi quần.

Nghĩ đến bùa hộ thân, ham muốn sinh tồn trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại trở dậy, hắn liu liếm dây dưa lấy bùa hộ thân trong túi ra, sau đó mặc kệ việc nó có tác dụng hay không liền để xuống cái thứ đang đè phía trên người.

Cả quá trình, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy bùa hộ thân trên tay như rơi vào một đồng bùn nhão. Có điều sau một cái chớp mắt, từng đóm lửa nhỏ bỗng cháy rực lên trước mặt hắn.

Hắn vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy tay mình bị thiêu cháy, không, chính xác mà nói là tám bùa hộ thân hắn đang cầm trong tay đang cháy dữ dội, nhưng mà quái lạ là ở chỗ, tay của hắn lại hoàn toàn không cảm thấy nóng..

Cũng nhờ vào ánh sáng của lửa, hắn rốt cục cũng nhìn thấy rõ cái thứ đang đè lên người mình.

Chính là con ác quỷ đêm đó nguy trang thành Trương Tiểu Thuận suýt giết hắn!

Toàn thân vẫn như cũ, bộ mặt đầy mù trông thật buồn nôn.

Bùa hộ thân có tác dụng rất rõ khi thiêu đốt ác quỷ rất rõ rệt, thân thể của nó giống như bị điện giật, đứng giữa không trung run lên bần bật cho đến khi tách khỏi hoàn toàn Hạ Thiên Kỳ.

Còn Hạ Thiên Kỳ cũng không ngu ngốc ở nguyên chỗ, vội vàng trở mình thừa cơ hội đứng lên, chuẩn bị chạy về phía cầu thang.

Lúc này nhìn lại bùa hộ thân, có lẽ bị thiêu cháy gần như là không còn gì.

Nói cách khác, Hạ Thiên Kỳ đã mất đi vật phòng thân, bây giờ muốn giữ mạng sống cũng chỉ còn cách chạy trốn. Chỉ là khi hắn chưa kịp đào tẩu, thì bỗng một trum ánh sáng chói mắt liền chiếu lên gương mặt hắn.

“Người sau lưng cậu quả thật không đơn giản, cũng không biết là cán bộ cấp nào!”

Nhưng điều khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy bất ngờ, chính là giọng nói của ông chủ đột ngột vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Viện binh

Hạ thiên Kỳ đưa tay dụi mạnh đôi mắt, sau đó nhìn về hướng phát ra giọng nói, quả nhiên người chính khí đầy mình đang đứng tới chính là ông chú. Trong bóng tối gương mặt của ông chú có vẻ hơi mơ hồ.

Tuy nhiên ở tình huống nguy hiểm trước mắt, nhìn thấy người có thể giúp mình thoát chết, đừng nói là tưởng tượng ông ta chính khí凛冽, cho dù có nghĩ thành thiên thần hạ phạm cũng không quá.

“Ông...”

Hạ thiên Kỳ giật mình chỉ tay về phía ông chú, cổ họng của hắn giống như là bị thứ gì đó bóp nghẹn lại ở bên trong, tắc nghẽn đến mức không thể phát ra tiếng.

Nhìn thấy ông chú bước tới bên cạnh hắn, Hạ Thiên Kỳ một hồi hỏi:

“Ông... Tại sao ông lại ở đây?”

“Đi ngang qua, tiện thể giết nó.” Ông chú bẻ hai nắm đấm tay kêu rôm rốp, trông bộ dạng hết sức tàn ác.

Hạ thiên Kỳ chưa bao giờ thấy giọng nói của một lão già nào, lại có thể tuyệt vời như vậy.

Câu ông chú vừa nói: “Đi ngang qua, tiện thể giết nó” thật sự vô cùng bá đạo.

Ông ta chẳng đề cập tới chuyện cứu Hạ Thiên Kỳ.

Tuy nhiên việc này cũng không quan trọng, quan trọng là ông chú đã tiêu diệt lũ ác quỷ. Chỉ cần xử lý được ác quỷ, thì hắc và Vương Nhã Chi cũng sẽ được an toàn.

“Ách... Xem ra tôi đoán không lầm, ông thực sự sẽ không trở mặt nhìn thấy tôi chết ở đây.”

Lúc Hạ Thiên Kỳ nói những lời này, thật ra trong lòng không có chút tình nguyện nào, tuy nhiên vẫn cố dối lòng mình ông chú một câu.

Có điều, đối với chuyện này ông chú cũng không thèm để ý đến. Đương nhiên cũng có thể nói, ông ta chẳng xem Hạ Thiên Kỳ ra gì.

Vốn Hạ Thiên Kỳ còn muốn nói mấy lời mình nợ hơn, dù sao mạng sống của hắn vẫn phải trông cậy vào ông chú này, nhưng hắn chưa kịp mở miệng lần nữa, ông chú đã vung tay, thao thao bất tuyệt:

Tứ phương trận, đông, tây, nam, bắc, khóa trời, khóa địa...

Ông chú vung tay lên, không hiểu từ lúc nào trong tay bỗng xuất hiện bốn cái que nhỏ như que diêm. Kế đến ông ta ném bốn cái que ra, quát to:

“Trận thành! Phong!”

Bốn cái que nhỏ bay thẳng về phía ác quỷ, trong nháy mắt biến thành bốn cây cột lửa lớn rơi ầm xuống đất.

Biến thành một cái lồng, nhốt ác quỷ vào bên trong.

Chiều thức ông chú vừa thi triển khiến Hạ Thiên Kỳ vô cùng rung động. Giờ phút này, đơn giản trong lòng hắn ông chú chính là thần, thực sự quá biến thái rồi. Hình tượng lão già đề tiện ban đầu trong lòng hắn giờ đây hoàn biến mất, thay vào đó là một vị vô địch siêu cấp biến thái.

Thật... Thật sự là quá lợi hại!

Hạ Thiên Kỳ không thể kìm nén được cảm thán một tiếng. Tuy nhiên vào thời điểm hắn quay lại nhìn ông chú, lại phát hiện gương mặt của ông chú vẫn căng thẳng như trước. Không có chút vẻ thoải mái sau khi chiến thắng, giống như là... còn lâu mới kết thúc.

Nhìn thấy gương mặt cảnh giác của ông chú, Hạ Thiên Kỳ vừa mới có cảm giác yên tâm, trái tim đã ngay lập tức nhảy lên cổ họng.

Đúng lúc đó, ông chú lại mở miệng nói chuyện

“Trước đây ta còn nghi ngờ, vì sao lại có nhiều người mất mạng đến thế. Vốn dĩ còn tưởng những người mới có tư chất quá kém. Đến bây giờ ta mới hiểu thật ra có chuyện gì! Hóa ra người chính là thứ đã làm loạn ở đây đúng không?”

Hạ Thiên Kỳ không hiểu ông chú đang nói gì với con quỷ kia, cũng không biết có bao nhiêu người thử việc như hắn bị giết. Tuy nhiên, nhìn thái độ tức giận của ông chú khi nhắc đến, hẳn là một con số không nhỏ. Bằng không lão cũng chẳng tự mình đến đây.

Cũng chỉ có một mình ông chú mở miệng nói chuyện, con ác quỷ đã bị bốn cái hỏa trụ phong bế vẫn như con rắn độc đang chờ đợi bên trong, lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn hắn.

Không biết có phải là không thèm trả lời ông chú, hay là vốn dĩ không hiểu lão đang nói gì.

“Nếu không muốn chết, thì tranh thủ thời gian đi tìm chỗ trốn đi!”

Rốt cục lúc này ông chú cũng chịu nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, tuy nhiên không đợi hắn kịp phản ứng, ông chú đã lao thẳng vào phía cái lồng đang nhốt ác quỷ.

Hạ Thiên Kỳ ngơ ngác nhìn ông chú biến mất vào cái lồng. Hắn không thể giúp ông chú được gì, cho nên thừa cơ bỏ trốn, tránh trở thành gánh nặng cho ông ta.

“Ông nhất định phải thắng đó!”

Trong lòng thầm cầu nguyện cho ông chú, Hạ Thiên Kỳ mượn ánh sáng của đám lửa, không hề quay đầu chạy thẳng lên bậc thang.

Chạy lên tới lầu 5, Hạ Thiên Kỳ mới dừng lại thở dốc một hơi. Bây giờ hắn mới giật mình nhớ tới Vương Nhã Chi.

Lúc ông chú và ác quỷ giao đấu gây ra tiếng động lớn như vậy cũng không thấy Vương Nhã Chi xuất hiện, có thể thấy được nhiều phần cô ta cũng giống như mình đang trốn trên lầu, cũng không biết là tầng lầu nào nữa.

Hạ Thiên Kỳ vốn định thử tìm kiếm ở mấy tầng gần đây, tuy nhiên sau một hồi đắn đo, cuối cùng hắn quyết định từ bỏ.

Bởi vì hắn nhớ tới lời của ông chú vừa mới nhắc nhở, đó là muốn hắn tìm một chỗ trốn.

Nghe thì cứ nghĩ một câu nói nhằm vô dụng, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nếu như ông chú có thể nắm chắc phần thắng giết chết ác quỷ, hoặc trong mắt lão ác quỷ kia không là gì, lão còn biểu hiện nghiêm trọng vậy sao?

Lão sẽ còn nói nhảm kêu mình tìm chỗ trốn sao?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Cũng chính bởi vì lý do này, cho nên hắn mới phát giác ra rằng mối nguy hiểm không thể biến mất khi ông chú tới, nơi này vẫn hoàn toàn nguy hiểm như cũ.

“Mặc kệ, bản thân mình còn lo chưa xong, còn lo lắng cho người khác làm quái gì!”

Trong lòng hạ quyết tâm, Hạ Thiên Kỳ vội lấy cái bật lửa để tìm chút ánh sáng (lúc trước đèn pin đã bị mất), rồi chui vào trong đồng giá sách.

Hắn sợ dĩ không chọn phòng nghỉ, hay nhà vệ sinh để trốn, là bởi vì những nơi đó đều bị chặn đường ra, một khi bị phát hiện chắc chắn chỉ có con đường chết. Nhưng ở đây thì khác, ít gì vẫn còn một tia hi vọng bỏ trốn.

Ôm chân, cuộn thành vòng, Hạ Thiên Kỳ ở trong bóng tối thờ hồn hển.

Không thể phủ nhận, sự rung động ông chú mang đến cho hắn chẳng hề biến mất. Nó cũng cho thấy phỏng đoán của hắn trước kia là đúng.

Quả nhiên ông chú không phải người bình thường, từ đó có thể thấy được cái công ty kia không hề tầm thường. Tất nhiên trong này có rất nhiều bí mật được ẩn giấu, hắn không biết, nhưng cũng đủ để cho hắn phải khiếp sợ.

Hiện tại hắn đột nhiên có một phỏng đoán cực kỳ to gan. Có phải hay không, cũng có lúc ông chú cũng như mình - một người mới không hiểu chuyện, đang ở trong hoàn cảnh thử việc khó sở này?

“Một ngày nào đó mình cũng sẽ được như vậy **?”

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ chợt có chút kỳ vọng với công việc này.

Trong lúc đó, tại tầng 4.

Trong bóng tối, tiếng nghẹn ngào của Vương Nhã Chi không ngừng vang lên.

Nước mắt đã rơi, nhưng sợ hãi trong lòng thì không hề giảm đi chút nào.

Vương Nhã Chi hoàn toàn lạc trong bóng tối, nơi này có lẽ là lầu 3, cũng có lẽ là lầu 4. ... Có lẽ là trong nhà vệ sinh, cũng có lẽ là một nơi hẻo lánh nào đó.

Cô chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, giá mà có người ở bên cạnh mình thì tốt biết mấy.

Mới tách Hạ Thiên Kỳ có 20 phút ngắn ngủi, mà cô đã nhớ tới rất nhiều người bình thường vẫn yêu thương cô, quan tâm cô.

Có cha, có mẹ, có bạn bè, thậm chí... Còn có một người mới quen cách đây không lâu là Hạ Thiên Kỳ.

Cô không dám ngừng suy nghĩ, bởi vì chỉ cần ngừng lại, trong đầu của cô lại tràn ngập hình ảnh của Phùng Vĩ treo trên trần nhà lúc chết!

Lúc này Vương Nhã Chi thực sự rất hối hận, hối hận lúc đó bỏ lại Hạ Thiên Kỳ một mình bỏ chạy, vậy nên về sau lại bị lạc đường trong bóng tối.

Hiện tại cô rất muốn đi tìm Hạ thiên Kỳ, nhưng nơi này tối đen như vậy, trên người cô lại không có bất kỳ thứ gì để phát sáng, hướng hồ... Cô rất sợ sẽ bị con quỷ kia phát hiện.

Sợ dĩ Vương Nhã Chi có thể chạy tới nơi này trốn, hoàn toàn là do quá sợ hãi khi nhìn thấy thi thể Phùng Vĩ. Mà hiện tại tâm trạng của cô cũng đã bình tĩnh ít nhiều, nên càng không dám lộn xộn.

Nhưng trong lúc Vương Nhã Chi quyết định sẽ ở yên chỗ này đợi tới khi trời sáng, thì đột nhiên cô nghe thấy một loạt tiếng động của thứ gì đó đang bị kéo lê trên đất.

Nghe cứ như là có người nào đó, đang kéo lê một... Thi thể!

Nó đang từ từ đến gần chỗ cô.

Tim của Vương Nhã Chi bắt đầu đập liên hồi, nhưng bởi vì hoàn cảnh bây giờ thực sự quá tối, cho nên cô cũng không biết cái gì đang đến gần mình.

Là Hạ Thiên Kỳ muốn tìm cô, hay... con quỷ kia?!

Tóm lại, thứ đó đang từ từ tiến gần đến phía cô.

Chương 12: Nguy hiểm

Vương Nhã Chi thực sự rất muốn mở miệng hỏi một câu, rốt cục cái thứ đang đến gần cô có phải Hạ Thiên Kỳ hay không, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại một chút lý trí luôn nhắc nhở cô rằng, nhất định không được làm như vậy, không thể để một chút tiếng động nhỏ nào vang lên.

Lấy tay bịt chặt miệng của mình, Vương Nhã Chi vô cùng hoảng sợ mở to hai mắt, cố gắng nhìn xem cái thứ trong bóng tối kia là cái gì.

Nhưng mà cô chỉ nhìn thấy duy nhất... một màu đen tối.

“Xoạt xoạt...”

Tiếng động lôi kéo vật nặng trên mặt đất từ từ đến gần, rất nhanh đã tới bên cạnh cô.

Mặc dù hai mắt không thể nhìn thấy gì, nhưng đôi tai thì lại nghe được rất rõ ràng, đồng thời cũng có thể đoán được, cái thứ kia đang đứng ở vị trí rất gần mình.

Có khả năng đang đứng ở bên cạnh mình, cũng có thể là... Đang đứng ngay đối diện với mình!

Còn cái thứ đồ vật bị “Nó” kéo theo kia, rốt cuộc là cái gì?

Có thể là một đồ vật nào đó? Hay là...

Vương Nhã Chi cố gắng hết sức để không chế suy nghĩ không nghĩ tiếp nữa, bởi vì cô nghĩ nếu như bây giờ chạy xuống dưới, sẽ gặp nguy hiểm là cái chắc.

Mà vào giờ phút này, tư thế hai người giống nhau, đều nín hơi lắng nghe đối phương.

Nếu không có cảm giác cực kỳ rõ ràng về việc người kia đến gần mình. Cô tuyệt đối không dám nghĩ đến trong bóng đêm vẫn còn một người khác... ở gần mình trong gang tấc...

Không có một chút tiếng động nhỏ, không gian hoàn toàn tĩnh lặng khiến Vương Nhã Chi ngay cả thở cũng không dám.

Bởi vì dù chỉ là một tiếng động nhỏ, thì ở chỗ này cũng sẽ nghe rất rõ.

Cố gắng nín thở một lúc, khi Vương Nhã Chi không thể chịu đựng được nữa, trong lòng cũng chỉ biết cầu nguyện mong cái thứ kia mau đi chỗ khác.

Không biết có phải lời cầu nguyện cầu nàng có tác dụng hay không, đúng lúc Vương Nhã Chi không thể nào nín thở được nữa, thì cũng là lúc cái thứ kia có động tĩnh, từ từ kéo vật nặng kia ra xa.

Hít hà!

Sau khi xác định cái thứ kia đã đi xa, Vương Nhã Chi mới vội vàng hít vào một hơi thật sâu. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng, có thể thở được đúng là một điều hạnh phúc biết nhường nào.

Dùng sức hít vài hơi thật sâu, cho đến khi cảm thấy ngực không còn bức bối như trước nữa, Vương Nhã Chi mới đứng lên. Sau đó dựa vào trực giác của bản thân để phán đoán, quay ngược về hướng cái thứ kia bỏ chạy.

Chỉ là chạy không được bao lâu, cô bỗng phát hiện con đường phía trước đã bị chắn bởi một bức tường.

Nói cách khác, cô chỉ có hai lựa chọn một là quay đầu, hai là đợi ở chỗ này.

Dừng lại, Vương Nhã Chi dùng tay sờ soạng bốn phía một lần, cuối cùng trong lòng đưa ra được kết luận: nơi này chính là phòng vệ sinh nữ.

Bởi vì cô không những mò thấy một tấm gương ở nơi này, còn mò thấy vòi nước, đồng thời cũng không thấy bồn nước tiểu đứng dành cho nam.

Chờ một lúc sau khi đã xác định được đây là phòng vệ sinh nữ, Vương Nhã Chi dựa vào trí nhớ đã từng đến nơi này mua sách, hồi tượng ra không gian của nhà vệ sinh này. Trên thực tế trước kia cô đã tìm tòi một phen ở đây, nên với nơi này hiểu rất rõ từng góc ngách.

Sau khi dẫn đo một phen, Vương Nhã Chi quyết định tạm thời đợi ở chỗ này, bởi vì nàng nghĩ nếu như trốn ở phòng kề bên, sẽ khó lòng an toàn. Ác quỷ sẽ đi tìm phòng vệ sinh ở từng tầng, rồi lại tìm trong từng gian phòng.

Trong lòng nghĩ như vậy, Vương Nhã Chi không ngừng đưa tay mò mắt, phát hiện ra cánh cửa phòng nhỏ, sau đó cẩn thận đẩy nó ra.

Bởi vì trong phòng còn có bồn tiểu, cho nên cô không đi vào sâu bên trong, mà chỉ đứng ở vị trí cạnh cửa.

Xoay người, đưa lưng dựa vào một bên tấm ngăn, Vương Nhã Chi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bản thân tạm thời được an toàn.

Chỉ là suy nghĩ này vừa xuất hiện chưa được bao lâu, thì bồn nước tiểu phía sau lưng cô đột ngột vang lên một loạt âm thanh xả nước cực kỳ chói tai!

Ào ào!

Âm thanh xả nước chột vang lên lập tức dọa Vương Nhã Chi run cầm cập, không tài nào hiểu sao nó lại tự động xả nước được.

Cô cố gắng khống chế bản thân để không nghĩ đến mấy bộ phim kinh dị từng xem, theo bản năng đưa hai cánh tay, hướng phía van nước ở bồn nước tiểu sờ soạn, sau đó...

Cô bỗng sờ thấy một... một gương mặt dính đầy chất nhờn!

A!

Ngay sau đó, Vương Nhã Chi cảm thấy bản thân mình như vừa rơi vào hầm băng.

Trong lúc kêu la sợ hãi, Vương Nhã Chi liều mạng mò mắt gian phòng nhỏ, muốn vặn chốt mở cửa ra, nhưng không biết có phải do quá sợ hãi hay không, đến mức không tìm được chốt cửa, đành phải hoảng sợ đập lên cánh cửa.

“Rầm rầm rầm...!”

Nhưng mà cô chưa kịp phá cánh cửa để chạy, thì bỗng một cánh tay lạnh như băng đột nhiên từ phía sau đưa lên bóp lấy cổ của cô!

Cùng lúc đó, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên rùng mình một cái, bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, theo bản năng nhìn về hướng phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhưng đôi mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu đen tối!

“Tiếng hét vừa rồi chẳng lẽ là.... Vương Nhã Chi sao?”

Vừa rồi, hần mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm của phụ nữ, dù chỉ là thoáng qua.

Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, sau lưng dần dần cảm thấy lạnh toát. Từ lúc ông chú xuất hiện đã qua hơn một giờ, nhưng ông ta lại như đá chìm xuống biển, hoàn toàn biệt vô âm tín.

Nếu như ông chú có thể thuận lợi xử lý tên ác quỷ kia, vậy suy nghĩ theo logic bình thường, thì ông ta phải làm gì đó để thông báo là đã an toàn chứ, nhưng sự thật thì không hề có.

Còn nữa, thông qua tiếng la hét thảm thiết của phụ nữ vừa rồi hẳn có thể hiểu được phần nào vấn đề.

Trong tòa nhà tiệm sách này, ngoài Vương Nhã Chi là phụ nữ ra thì chẳng còn ai, nếu như có chuyện nữ giới bị giết, thì chắc chắn người đó chính là Vương Nhã Chi.

Về phần ai có thể giết chết cô thì chỉ có thể là con quỷ kia.

Nhưng con quỷ không phải là bị ông chú khống chế sao, làm sao lại có thể ra ngoài giết Vương Nhã Chi được?

Trừ khi... Ông chú đã bị nó xử lý!

Mặc dù trong lòng khó chấp nhận suy luận vừa rồi, nhưng nếu tiếng kêu thảm thiết kia là của Vương Nhã Chi, như vậy khả năng chân tướng của sự việc nhiều khả năng chính là như vậy.

Ông chú không thể tiêu diệt được con ác quỷ, mà ngược lại còn bị nó xử lý, đồng thời sau đó, ác quỷ tìm thấy Vương Nhã Chi đang trốn trên lầu, nên cũng giết cô ấy.

Kế tiếp... chính là tới lượt mình!

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ không thể không rùng mình một cái, chỉ cảm thấy xung quanh nhiệt độ giảm xuống rất nhiều.

Nổi bất an trong lòng lại lần nữa tăng lên, Hạ thiên Kỳ vội vàng dùng sức lắc đầu, cố gắng khống chế dòng tư tưởng đang chạy loạn xạ.

Thay vì ở chỗ này suy nghĩ lung tung tự mình dọa mình, chẳng bằng thừa dịp lúc con quỷ kia còn ở cách xa chỗ này, nên suy nghĩ xem sẽ làm gì, hoặc là, phải làm sao để bảo toàn tính mạng.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn cũng suy nghĩ ra hai biện pháp.

Biện pháp thứ nhất là đốt một đồng lửa trong tiệm sách.

Về phần nguyên nhân là do lúc trước ần từng nghĩ, con quỷ kia sẽ sợ lửa hoặc sợ nóng, đồng thời còn có một lý do, đó chính là nó chỉ có thể tồn tại được trong tiệm sách này. Một khi tiệm sách không còn nữa, nó tự nhiên cũng sẽ biến mất.

Chuyện dùng lửa để thiêu rụi toàn bộ tiệm sách, hắn hoàn toàn không hề cân nhắc.

Còn về biện pháp thứ hai, đó là trong 36 kế thì chạy vẫn là thượng sách, ông chú là một nhân vật lợi hại như vậy cũng không đầu lại ác quỷ, nếu giờ hắn cứ chờ đợi chỗ này chẳng khác gì chờ chết hay sao?

Cho nên chỉ có thể chạy ra trước tiệm sách, lại nhìn về hướng văn phòng Hoàng Kim nghĩ biện pháp, còn kế tiếp thế nào tính sau. Tóm lại không thể tiếp tục chờ chết như bây giờ.

Đã nghĩ đến hai loại biện pháp, đương nhiên là hắn buộc phải lựa chọn. Hạ Thiên Kỳ biết bây giờ không còn thời gian cho hắn do dự nữa, bởi vì có thể chỉ vài giây ngắn ngủi nữa là ác quỷ có thể sẽ xuất hiện trước mặt của hắn.

Nghĩ kỹ, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ quyết định gộp cả hai biện pháp lại làm một.

Tức là vừa phóng hỏa, vừa bỏ chạy.

Tuy nhiên vì lý do an toàn, hắn quyết định xuống tới lầu một sẽ phóng hỏa.

Một khi đã hạ quyết tâm thì sẽ không bảo giờ để lỡ thời gian, đây cũng là nguyên tắc sống của Hạ Thiên Kỳ, trên thực tế hắn cũng khá kinh ngạc với sự tinh táo của bản thân lúc này, cảm thấy hai từ nhân tài vẫn chưa đủ để miêu tả về bản thân mình, mà phải là thiên tài mới đúng!

Hắn là một thiên tài, chỉ có thiên tài mới có thể giữ bình tĩnh trước quỷ tài.

Dù trong đầu Hạ Thiên Kỳ vẫn bận rộn suy nghĩ, nhưng đôi chân cũng không vì thế mà nhàn rỗi, mượn chút ánh sáng ngắn ngủi của chiếc bật lửa, rất nhanh chạy tới hướng đầu bậc thang đi xuống.

Bởi vì ánh lửa của cái bật lửa có hạn, đồng thời cũng là thứ có thể dẫn dụ ác quỷ tới, cho nên khi Hạ Thiên Kỳ vừa tới đầu bậc thang, liền tắt đi, sau đó dọc theo bậc thang mà mồm đi xuống.

Trong lòng tính toán từng tầng lầu, rất nhanh sau đó Hạ Thiên Kỳ xuống tới lầu ba, nhưng trong lúc hắn đang thở dốc lấy hơi chuẩn bị đi tiếp, thì từ phía trên lại phát ra tiếng động kỳ lạ.

Nghe được tiếng động, lòng tơ toàn thân Hạ Thiên Kỳ đều dựng đứng lên, cũng không quan tâm đã xảy ra chuyện gì, vội vàng liều mạng chày xuống tầng dưới.

Cùng lúc đó, từ phía trên lại truyền đến một chuỗi âm thanh tiếng bước chân đang vội vã chạy xuống!

“Là ông chú sao?”

“Ông chú?”

Vương Nhã Chỉ?

Có vẻ đối phương đã phát hiện ra hắn, cho nên Hạ thiên Kỳ cũng không giữ im lặng nữa, vội run rẩy hỏi, chỉ là không nhận được câu trả lời.

Chỉ cần một điểm Hạ Thiên Kỳ cũng đủ chắc chắn người đang đuổi theo sau hắn từ trên lầu chính là ác quỷ, suy đoán lúc trước chính là thật!

Đáng chết!

Hạ Thiên Kỳ tức giận vừa nắn vừa chạy xuống dưới lầu, lúc này cũng không cần phải giấu mình nữa, lấy cái bật lửa mò lên để chiếu sáng.

Cái bật lửa sáng lên, Hạ Thiên Kỳ hốt hoảng bỏ chạy, nhưng mà phía sau hắn, vẫn còn một thứ khác đang không ngừng đuổi theo sau, một cái bóng quỷ!

Khoảng cách với hắn ngày một gần!

“Xong... Sẽ bị đuổi kịp...”

“Làm sao bây giờ... Sắp bị đuổi kịp... Làm sao bây giờ...”

Cảm giác cánh tay lạnh như băng vươn tới tóm lấy mình ở rất gần phía sau lưng, nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng Hạ Thiên Kỳ bộc phát hoàn toàn khiến hai chân hắn mềm nhũn, té lăn từ trên cầu thang xuống dưới.

A!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô gái đáng sợ

Nỗi sợ hãi với cái chết giống như một con dao găm sắc bén, không những đâm vào Hạ Thiên Kỳ khiến hắn hoàn toàn suy sụp.

Cũng không biết bản thân rốt cục đã rơi xuống bao nhiêu bậc thang, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân của hắn đều như muốn gãy hết, đau đến mức bất tỉnh.

Mặc dù không muốn thừa nhận, cũng không muốn chấp nhận, nhưng sự thật lại có thấy hắn coi như xong.

Hôm nay hắn... Sẽ chết ở chỗ này.

Khí lạnh dưới mặt đất không ngừng truyền vào cơ thể hắn. Về phần tiếng bước chân đang vang vọng trong bóng tối kia cùng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Hắn thậm chí bắt đầu không cưỡng được mà tưởng tượng rằng, kế tiếp mình sẽ chết thê thảm như thế nào.

Có thể sẽ bị cắt đứt cổ, cũng có thể sẽ bị đánh nát óc, lại có thể, sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

Tóm lại, chết là cái chắc.

Cũng không phải là Hạ Thiên Kỳ không muốn đứng dậy tiếp tục chạy trốn, mà là thân thể của hắn hoàn toàn không thể nào cử động nổi, ngay cả động đậy đầu ngón tay cũng không thể làm được, mà chỉ có thể nằm bất động ở đây chờ chết.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không có một phần trăm cam tâm, hắn không muốn mạng sống của mình cứ như vậy kết thúc khi đang trong độ tuổi trẻ tươi đẹp như vậy.

Hắn còn có rất nhiều rất nhiều chuyện còn chưa thực hiện được, còn chưa được ở biệt thự đẹp, chưa được lái siêu xe, cũng chưa cho cha mẹ một cuộc sống tốt.

Tuy nhiên điều quan trọng nhất, con mẹ nó chứ, hắn vẫn còn là một xử nam!

Nếu như hắn là một tên xấu xa, một thằng náo loạn, nếu cứ như vậy mà chết thì còn không sao, có lẽ hắn sẽ không cam tâm chết như bây giờ.

Nhưng quan trọng là, bên ngoài của hắn có thể nói là không tệ, thân hình cao ráo, đáng người rất chuẩn, đồng thời còn rất có tài...

Nhưng mà những chuyện đó cũng không hề có tác dụng, cũng không tránh được việc bị ác quỷ giết.

Tiếng bước chân ác quỷ mỗi lúc một gần hắn hơn, những hình ảnh trước kia cũng bắt đầu xuất hiện trong đầu hạ Thiên Kỳ.

Có sự nuông chiều của mẹ, có sự kỳ vọng của cha, và những lời lẽ nhai của gia gia hắn.

Hắn nhớ rõ từng nghe người ta nói qua, con người khi sắp từ giả cõi đời, trong đầu sẽ xuất hiện ra những ký ức mà bản thân mình trân trọng nhất hoặc người mà mình yêu quý nhất.

“Tôi sẽ phải chết sao...”

Vào thời điểm Hạ Thiên Kỳ gần như tuyệt vọng muốn buông xuôi, cảm thấy cuộc đời sẽ chấm dứt tại đây và cũng chuẩn bị sẵn tinh thần nói lời tạm biệt với cái thế giới này thì bỗng nhiên trong bóng tối bao trùm có một tia sáng chợt lóe lên.

Tiếp theo là một luồng ánh sáng trắng chói lóa chiếu thẳng vào mắt hắn.

Không hề nghi ngờ, đúng là có người mở điện nơi cầu thang.

Đột nhiên bị ánh sáng chiếu thẳng mặt nên Hạ Thiên Kỳ không thể mở mắt nổi, khi hắn cố gắng hết sức để mở đôi mắt ra nhìn, liền thấy một cô gái tóc dài có dáng người cao gầy, trông có vẻ quý mị đang bước xuống bậc thang.

Sau đó đến trước mặt hắn, đứng chắn ngang giữa hắn và ác quỷ.

Cùng lúc đó, thị giác Hạ Thiên Kỳ cũng hoàn toàn khôi phục như bình thường, bắt đầu nhìn thật kỹ từ trên xuống dưới cô gái thần bí này.

Trên người cô gái mặc một chiếc váy đen dài qua đầu gối, ôm trọn cặp chân thon dài làm nổi bật lên đường cong gợi cảm. Mái tóc xoắn màu nâu, thả xõa ngang lưng càng làm tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, không thể nhìn thấy bộ dạng thực sự của cô gái, nhưng không thể nào không thừa nhận, chỉ là dáng lưng này thôi cũng đủ làm người nhìn phải điên đảo thần hồn.

Cũng may bình thường Hạ Thiên Kỳ hay đùa giỡn thế thôi, chứ không phải dạng thấy gái thì đứng đờ ra một đống. Vậy nên hiện tại hẳn chẳng hề có hứng thưởng thức dáng người của cô gái này.

Hắn có để ý, hoặc là nói hắn có quan tâm nhưng thật ra là quan tâm đến thân phận của cô gái, và lí do tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây.

Bởi vì có một chuyện rất rõ ràng, đèn ở đây là do cô ta mở lên.

Hạ Thiên Kỳ có cảm giác chín mười phần cô gái này là người của công ty, còn về chuyện chuyện vì sao lại xuất hiện ở đây thì rất có thể là đi cùng ông chú, dù sao hắn cũng không hy vọng cho rằng, cô gái này cố tình tới đây để cứu mình.

Rất nhanh sau đó, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng có thể đại khái đoán được phần nào. Tuy rằng hắn cũng không muốn mở miệng hỏi cô gái kia là ai, dù sao chuyện này cũng rất rõ ràng, cô gái kia dám xuất hiện vào lúc này, đồng thời chủ động đứng chắn giữa hắn và ác quỷ, vậy nên tất nhiên là muốn chống lại ác quỷ.

Cho nên nếu bây giờ hỏi, ngược lại có vẻ hơi đường đột.

“Chẳng trách tại sao ngay cả Từ Thiên Hoa cũng thất bại, thì ra đúng là ác quỷ ở đẳng cấp này.”

Đúng lúc trong lòng Hạ Thiên Kỳ bất an không ổn định, thì bỗng nghe được giọng nói của cô gái kia, cảm giác như làn gió nhẹ dịu, êm tai.

Tuy nhiên điều khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy giật mình, hay nói cách khác là khiếp sợ, chính là việc cô gái bình tĩnh đối mặt với ác quỷ. Có cảm giác tên ác quỷ kia trong mắt cô chẳng khác gì một con kiến, có thể bóp chết bất kỳ lúc nào.

Vào lúc trong lòng Hạ Thiên Kỳ đang suy đoán về thân phận cô gái, liền nhìn thấy cô gái đột ngột quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Đó là một gương mặt xinh đẹp động lòng người, hoàn toàn không có chút mỹ hoặc nào khi nhìn từ bóng lưng, thậm chí Hạ Thiên Kỳ còn cảm thấy chiếc váy kia hoàn toàn không hợp với cô. Hay nói cách khác, màu đen không hợp với cô.

“Vận may của anh thật không tệ, có thể trụ được tới bây giờ.”

Nghe cô gái nói, Hạ Thiên Kỳ cũng không trả lời, cũng chỉ có thể默默 gật đầu.

Thấy Hạ Thiên Kỳ không hề nói gì, cô gái liền thu hồi ánh mắt, nhắc nhở:

“Trước tiên đi tìm một nơi tránh đi, lát nữa tôi sẽ tìm anh.”

Vốn dĩ cô gái còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng cũng không biết xảy ra chuyện gì, liền nghe cô cười lạnh một tiếng nói:

“Hiện tại còn muốn bỏ trốn, đã chậm!”

Bởi vì vị trí mà cô gái đứng, vừa vặn che chắn ánh nhìn của Hạ Thiên Kỳ về phía bậc thang, cho nên hắn cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ câu nói của cô gái vừa rồi cũng không khó nhận ra rằng, hắn là tên ác quỷ kia đã chạy thoát rồi.

Sau đó cô gái hóa thành một loạt ảo ảnh màu đen, trong nháy mắt gần như đã biến mất, cầu thang nơi đây lại khôi phục lại trạng thái tĩnh mịch vốn có như trước.

Hạ Thiên Kỳ cố gắng dùng sức mở mắt lên, không thể nào tin được bản thân đã an toàn?

“Vận mệnh của mình... con mẹ nữa đúng là nhiều thăng trầm!”

Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm khái một tiếng, tuy nhiên khi nhớ lại hoàn cảnh của ông chú lúc trước, hắn vẫn không thể nào tin tưởng hoàn toàn vào cô gái kia, cho nên trước mắt vẫn phải tạm dừng thời gian rồi khỏi nơi này mới lậ thượng sách.

Sau khi nghỉ ngơi được một lát, Hạ Thiên Kỳ thử cử động thân thể đã được khôi phục lại một chút, có vẻ đi xuống lầu cũng không khó khăn lắm.

Cố tạm dừng thời gian bò dậy, Hạ Thiên Kỳ phát hiện ra trên người hắn có rất nhiều nơi bầm tím do máu ngưng đọng, ngay cả mắt cá chân cũng sưng một lỗ như bị kim đâm.

Đầu toát đầy mồ hôi lạnh đi xuống tới lầu một, Hạ Thiên Kỳ liền cắn chặt hàm răng đi đến bên cửa sổ, muốn dùng cái bật lửa nhóm lửa đốt màn cửa, sau

đó dùng một mồi lửa thiêu rụi toàn bộ tòa nhà của tiệm sách.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn liền thấy ý nghĩ này rất buồn cười, màn cửa bị đốt ngược lại có thể bị nhen lửa, tuy nhiên rất nhanh có thể tắt ngấm, tuy nhiên không thể nào giống như trong phim ảnh được, làm gì có chuyện tùy tiện nhóm lửa bất cứ thứ gì, liền có thể thiêu rụi cả một tòa cao ốc.

“Mẹ nữa đầu của mình đúng thật là bị nước vào!”

Lấy tay hung hăng gõ vào trán mình một lúc, Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục kiên trì, khắp khễnh đi nhanh hơn tới một bên cửa, sau đó dùng chìa khóa mở cánh cửa tiệm sách ra.

Nhưng khi hắn chưa kịp đẩy cửa bước ra ngoài, thì bỗng giọng nói của cô gái từ phía sau truyền tới:

“Chờ tôi ở bên ngoài.”

Đĩ nhiên Hạ Thiên Kỳ không nghĩ tới chuyện cô gái lại nhanh như vậy đã có thể xuất hiện, cho nên hắn chợt giật mình, mở miệng lắp bắp:

Biết, biết.

Mặc dù nói là để Hạ Thiên Kỳ chờ cô, nhưng tốc độ của cô gái cũng không hề chậm, cũng cùng Hạ Thiên Kỳ bước ra ngoài.

Thấy Hạ Thiên Kỳ bước đi khắp khễnh, cô gái liền dừng lại hỏi:

“Sao thế, anh bị thương rồi?”

Cô gái hỏi thăm quá mức khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy có chút “được quan tâm quá thành sợ”, hắn nhẹ gật đầu, vẫn như cũ ngơ vác nói:

“Ừm, không, tuy nhiên không sao cả.”

Cô gái nghe xong cũng không nói thêm gì nữa, đưa tay chỉ về chiếc xe đậu cách đó không xa đang có ánh đèn lấp lóe nói:

“Đi theo tôi.”

Nói xong, không thêm đề ý Hạ Thiên Kỳ, cô gái đi thẳng đến chiếc xe của mình.

Nhìn chằm chằm nóng lưng cao gầy đến mê người của cô gái, trong lòng Hạ Thiên Kỳ âm thầm tặc lưỡi, đối với cô gái này có mấy phần sợ hãi.

Haiz!

Hạ Thiên Kỳ bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu bước khắp khễnh đi về phía chiếc xe. Cho dù có như thế nào, cô gái kia cũng chính là ân nhân cứu mạng của hắn.

Còn nữa, có thể hắn sẽ biết được một số chuyện từ miệng cô gái này cũng không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phần thứ hai thử công việc

Khó nhọc bước đến chiếc xe, Hạ Thiên Kỳ không khỏi kinh ngạc, khi phát hiện cô gái sở hữu một chiếc xe Ferrari ENZO.

Hắn cũng từng được nhìn thấy con xe này trên một tờ tạp chí, đó là một chiếc xe thể thao hạn chế số lượng, giá thị trường hơn 25 triệu, có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Hạ Thiên Kỳ tặc lưỡi một cái, nhớ lại ông chú sở hữu một chiếc xe cũng không tệ, đó là một con Bentley.

“Không phải công ty này là một nhà ngân hàng chứ? Con mẹ nó đúng là lắm tiền!”

Trước đây thì là ông chú, bây giờ tới cô gái này xuất hiện khiến hắn không khỏi so sánh trong trong lòng, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy việc mình được đãi ngộ như vậy là rất bình thường.

“Nghĩ gì thế, nhanh lên xe!”

Cô gái hạ cửa xe xuống, nhìn gương mặt kinh ngạc của Hạ Thiên Kỳ quát lên.

Nghe thấy tiếng của cô gái, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình phản ứng, sau đó vội vàng lên xe.

Theo thói quen thắt chặt dây an toàn lại, Hạ Thiên Kỳ không tự chủ được lườm cô gái ngồi bên cạnh một lát.

Tuy nhiên việc khiến hắn bối rối chính là, đúng lúc này cô gái cũng có cảm giác có người nhìn mình nên mới quay sang nhìn hắn, cả hai mắt đối diện nhìn nhau, Hạ Thiên Kỳ bỗng cảm thấy máu toàn thân đều ngừng chảy.

“Tôi... Tôi có thể hỏi một chút, cô muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

Cô gái không có ý định lái xe rời đi luôn, mà ngược lại kiên nhẫn trả lời:

“Có thể nói đêm nay anh muốn đi đâu đều được, tôi bảo anh lên xe chỉ là muốn nói với anh một số chuyện.”

Nghe cô gái nói lát nữa hắn có thể rời đi, trong lòng Hạ Thiên Kỳ có chút rối bời, cũng không biết là vui, hay là bối vì hắn thật sự muốn tách khỏi cô gái xinh đẹp kia. Tuy nhiên trên mặt hắn dù chỉ là một chút cũng không hề biểu lộ ra ngoài, mà chỉ nhẹ gật đầu.

Thấy thế, cô gái tiếp tục nói:

“Tình huống của anh có chút đặc biệt. Vì anh là người thử việc gấp quỹ hùn, nhưng tôi mới là người giải quyết nó, không phải anh. Cho nên, anh thông qua kỳ thử việc nhưng không đủ tư cách chuyển lên thành nhân viên chính thức.”

“Tôi có thể xen ngang một chút được không?” Hạ Thiên Kỳ có chút bất an nhìn cô gái:

“Thật ra tôi đối với mấy chuyện này hoàn toàn không biết gì hết.”

“Anh nói là anh hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì hay sao?” Cô gái nghe xong có vẻ hơi kinh ngạc:

“Từ Thiên Hoa đều không nói cái gì với các người sao?”

“Cái kia... Từ Thiên Hoa là ai?”

“Từ Thiên Hoa là người phụ trách phòng vấn anh, đồng thời là người phân phối công việc cho anh. Tại sao, anh lại không biết?”

“Lão không có nói cho tôi biết tên, ngay cả công ty làm việc gì tôi cũng hoàn toàn không biết gì cả, lão cũng chỉ đưa tôi đến tiệm sách Hâm Hoa.”

Hạ Thiên Kỳ thành thật trả lời.

“Cái lão Từ Thiên Hoa này, chết cũng phải rồi!” Cô gái tỏ ra rất phẫn nộ khi nghe hắn nói xong, tuy nhiên rất nhanh sau đó lại khôi phục như bình thường nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

“Được, nếu như cái gì anh cũng không biết, vậy thì để tôi nói cho anh biết vậy...”

Sau khi nghe cô gái nói xong, Hạ Thiên Kỳ có thể xem hiểu rõ một chút vấn đề.

Vốn dĩ mỗi một nhân viên mới sau khi ký kết hợp đồng cùng công ty, đều sẽ do người phỏng vấn phụ trách, trong thời gian khảo hạch sẽ bị đưa đến nơi có quỹ làm thử công việc.

Thông qua kỳ thử việc, thì có thể ký kết hợp đồng chính thức, chính thức trở thành nhân viên công ty, được hưởng đãi ngộ chính thức dành cho nhân viên.

Tiêu chuẩn để thông qua kỳ thử việc chỉ có duy nhất một điều, đó chính là việc còn sống sót trở về hay không sau khi đến khu vực có quỹ làm việc.

Cho nên có thể nói, trong thời gian người mới đang thử công việc sẽ xảy ra hai trường hợp, một là bị quỹ giết, hai là giết được quỹ. Như trường hợp của hắn lại không bị quỹ giết, cũng không có giết được quỹ.

Trước khi người mới bắt đầu thử việc, người chủ quản phụ trách quản lý người mới đó sẽ nói rõ cho hắn. Ví dụ như nhắc những chuyện kỳ lạ sẽ phát sinh trong lúc thử việc, sẽ gặp quỷ, chỉ có giải quyết hết những tình huống quỷ ám kia mới xem như hoàn thành kỳ thử việc.

Nếu như trong thời gian thử việc không tuân thủ quy định công ty, tự ý rời đi, bỏ trốn, thì trong ba ngày sẽ bị Quỷ giết chết.

Vừa nghe tới đây, trong lòng Hạ Thiên Kỳ không khỏi thầm mắng ông chủ là một tên khốn nạn, chuyện quan trọng như vậy lại không nói cho hắn biết ngay từ đầu.

Cô gái nói nhiều chuyện như vậy, liên quan tới chuyện đãi ngộ sau chuyển chính thức, cùng một số chuyện sau khi chuyển chính thức, bởi vì Hạ Thiên Kỳ chưa thông qua kỳ chuyển chính thức, cho nên cũng không có nói rõ với hắn.

Đương nhiên, những chuyện liên quan tới công ty, cô gái hoàn toàn không đề cập đến.

“Mặt khác, có một số chuyện tôi cần nhắc nhở anh một chút, tuyệt đối không được có cái suy nghĩ do bản thân tùy tiện, hoặc là hồ đồ mới ký bản hợp đồng kia, cho nên mới rơi vào hoàn cảnh xui xẻo như hiện tại.

Công ty lựa chọn anh, hay là lựa chọn tôi, đều có lý do. Nói cách khác, đây chính là vận mệnh của chúng ta.”

“Vận mệnh?” Nghe xong Hạ thiên Kỳ không hiểu lặp lại một câu:

“Chẳng lẽ việc tôi gia nhập công ty này là điều hiển nhiên?”

“Vấn đề này về sau anh có thể tự làm rõ, còn hiện tại vẫn là nên nghĩ làm thế nào mới có thể chuyển chính thức đi.”

Cô gái vẫn là không muốn Hạ Thiên Kỳ truy hỏi quá nhiều, cho nên đột nhiên xoay chuyển nói:

“Vốn dĩ người phụ trách cho anh là Từ Thiên Hoa nhưng đã chết, nên tạm thời tôi sẽ trực tiếp a bài cho anh, cho anh nghỉ ngơi một ngày.

Lúc 8 giờ sáng ngày mốt, anh hãy đến trường nữ sinh Tề Hà đúng giờ, đây là kỳ thử việc thứ hai của anh.

“Trường nữ sinh Tề Hà?”

Hạ Thiên Kỳ đối với cái này trường học cũng không xa lạ gì, trong trường học chín mươi chín phần trăm người đều là nữ tính, tại bên ngoài càng là có Nữ nhân phân mộ, Nam nhân Thiên Đường thanh danh tốt đẹp.

Hạ Thiên Kỳ đối với trường học này cũng không xa lạ gì, trong trường học này có 99% người đều là nữ, con gái trong trường thị bị gò bó, còn con trai đi vào thì lại gặp toàn nữ.

Đương nhiên, nếu đổi lại là trước kia khi hắn có cơ hội tới đây thì nhất định sẽ rất hưng phấn. Nhưng hiện tại, khi biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi bước vào cánh cổng để thử công việc lần thứ hai, một chút hưng phấn hắn đều không có, bởi vì vốn dĩ nơi đó là một động quỷ, chúng muốn giết người, với hắn mà nói chính là nơi tràn ngập nguy hiểm.

“Ừm, anh sẽ dùng thân phận là người quản lý ký túc xá để bước vào nơi đó. Đến lúc đó sẽ có một người mới cùng anh ở đó.” Cô gái chậm rãi nói.

“Ngoài tôi ra, còn có mấy người mới?”

“Ba người.” Cô gái cho Hạ Thiên Kỳ một đáp án chính xác nhất.

Cũng không trách được chuyện Hạ Thiên Kỳ cẩn thận, dù sao lúc trước hắn cũng từng chứng kiến cảnh quý biến thành đủ mọi dáng vẻ con người, nếu như ngay cả điểm này hắn không làm rõ ràng, nhận được đáp án không chính xác đến lúc đó ngay cả việc mình chết như thế nào cũng không biết.

Đây là hắn đang phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Cô gái liếc mắt nhìn thoáng qua thời gian, nhìn thấy trời đã sáng, không khỏi nhìn Hạ Thiên Kỳ đuôi kéo:

“Tốt, chuyện cần nói đều đã nói rồi, anh xuống xe đi, tôi cũng phải đi giải quyết chuyện của Từ Thiên Hoa.”

“Tôi làm sao có thể đối phó với Quỷ Hồn đây? Vốn dĩ một chút kinh nghiệm bắt quỷ tôi đều không có, mặt khác, có thể con quỷ lần này có thể lợi hại hơn trước đây thì sao?”

“Sẽ không, trước đó mà nói chỉ là một chuyện nhỏ ngoài ý muốn. Được rồi tôi phải đi.” Cô gái nói đến đây đã không thể kiên nhẫn được nữa.

Mặc dù Hạ Thiên Kỳ còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng cũng đành ngậm ngùi bước xuống xe, tuy nhiên đến cuối cùng hắn vẫn không nhận được hỏi thêm một câu:

Cô tên gì vậy?

“Quản lý cấp cao của Công ty, Lương Nhượng Vân.”

Nói xong, cô gái liền lái chiếc Ferrari “Brum” một tiếng rồi đi.

“Quản lý cấp cao... Lương Nhượng Vân...”

Nhìn hướng cô gái biến mất, Hạ Thiên Kỳ lẩm bẩm lặp lại một câu, cảm thấy tính cách Lương Nhượng Vân đúng thật rất không tệ.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó rất nhanh, hắn đã bị kéo ngược trở lại với thực tại tàn khốc.

“Hy vọng mạng mình đủ lớn còn có thể gặp lại đi.”

Nghĩ đến chuyện sẽ phải đến trường nữ sinh Tề Hà, Hạ Thiên Kỳ liền cảm thấy toàn thân lạnh toát và một mội.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nghe ngóng

Sau khi cô gái kia vừa rời đi, Hạ Thiên Kì cũng nhanh chóng lái xe xung quanh tìm một nhà khách để nghỉ ngơi, ngủ một mạch đến trưa ngày thứ hai, lúc hần tỉnh dậy thì thấy toàn thân đau buốt.

Tối hôm qua, hần ngã từ trên cầu thang xuống, vì thế thân thể xuất hiện rất nhiều chỗ máu đọng khiến hần rất khó chịu.

“Khốn khiếp, mình vốn da mịn thịt mềm, giờ thì hay rồi, tất cả đều đã bị hủy hoại!”

Hạ Thiên Kì nhìn thẳng vào gương không khỏi tự sướng mà tạo kiểu vài cái, nhưng lại không cẩn thận bị trượt chân, lập tức đau nhức kêu to “Ai u ai u”.

Hần nhanh chóng đi rửa mặt, trong lòng luôn hi vọng mẹ hần sẽ gọi điện thoại cho hần, cùng lắm thì vẫn không có kết quả, không có tin tức, chỉ có thể ngồi chờ ông hần chơi chán rồi trở về.

Thời điểm này có lẽ không đúng lắm, bởi vì trong trí nhớ của Hạ Thiên Kì, hằng năm gia gia hần đều trốn ra ngoài chơi vài ngày.

Nếu ngắn thì một tuần, nhưng thường thì đến ba bốn tháng hay nửa năm ông hần mới trở về.

Bởi vì ông hần vẫn luôn như vậy, cho nên chuyện này đối với cha mẹ hần rất bình thường, huống hồ, hần cũng chẳng dám quản.

Gọi điện thoại gần một tiếng đồng hồ, Hạ Thiên Kì cúp điện thoại, đôi

mắt rung rung muốn khóc, trong lòng cũng đột nhiên trở nên trống rỗng.

Trước đây, hần chẳng muốn nghe mẹ cảm ràm tí nào, nhưng lần này hần hi vọng mẹ có thể nói nhiều với mình một chút, bởi hần còn không xác định bản thân có thể sống sót trong trường nữ sinh Tê Hà hay không?

“Phải sống sót! Ta nhất định phải sống! Sống sót!!!”

Hạ Thiên Kì nắm chặt chiếc điện thoại di động, ngẩng mặt lên hét vài tiếng, đến khi cổ họng khàn khàn, hần mới thở hồng hộc mà dừng lại.

Trong lòng không còn khó chịu như khi nãy.

Rửa mặt xong, Hạ Thiên Kì trả phòng rồi lái xe đi đến một ngôi chùa.

Trên internet có rất nhiều chuyện không hay liên quan tới hòa thượng, nhưng hiện tại không tìm được đạo quan, không tìm được cao nhân, nên hần chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống, đi vào trong chùa thấp nhang.

Hạ Thiên Kì cũng cảm thấy đây là chuyện cần được giải quyết. Tuy nhiên đến cuối cùng, hần cũng chẳng có biện pháp gì.

Đi dạo trong miếu cả một buổi chiều, chẳng mấy chốc trời đã sụp tối, Hạ Thiên Kì ngán ngẩm đi ra, trong tay mang theo một chiếc túi toàn những vật dùng để hộ thân.

Hần đã tiêu rất nhiều tiền của để có được những vật hộ thân như thế này, đến nỗi sắp tán gia bại sản. Đó là những lá bùa, đeo trên cổ hần là bùa Đào Mộc, các loại kiếm Đào Mộc, hần đều mang đi cả.

Dù sao hần cũng đang suy nghĩ, nếu như đối phó có tác dụng thì được lời, bằng không thì cũng chẳng sao cả.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng khi nghĩ đến việc mất điện lần trước, hần liền mua hai cái đèn pin nhỏ mang theo. Lần này hần không chuẩn bị cho thêm ai cả, dù sao chuyện lần trước đã dạy cho hần rằng, không dễ làm người tốt, vì thế hãy tự cố gắng để bảo vệ bản thân.

Nói một cách thô tục thì ai chết chẳng liên quan tới hần.

Hạ Thiên Kì chẳng những mua hai cái đèn pin, sau đó còn ngâm ngùi mua thêm cái bật lửa và một bình dầu.

Mục đích của việc mua mấy thứ này, chính là phòng trường hợp bất đắc dĩ, sau đó cũng thuận tiện cho việc phóng hỏa.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, hấn lái xe đến một quán net gần trường trung học nữ sinh Tề Hà.

Vì không có nhà khách để lên mạng, Hạ Thiên Kỳ mới chọn một quán mới mở, thế nhưng tốc độ đường truyền quá chậm, hấn không tìm được thứ gì.

Đương nhiên, vẫn còn một nguyên nhân quan trọng, đó là khi xưa hấn có biệt danh là “vua net”, cho nên khi gặp một quán net hấn liền muốn vào để xem tốc độ đường truyền.

Vì nơi này đã rất gần trường trung học nữ sinh Tề Hà, nên đám lưu manh khá nhiều, dường như tới đây để tán gái.

“Tất cả cho hỏi, nơi này là quán net phải không?”

Hạ Thiên Kỳ nhìn đám lưu manh trong quán net, trong lòng không khỏi khinh bỉ, nhưng nghĩ lại, mình cũng là đứa lưu manh, nên hấn ngậm điều thuốc rít một hơi làm khói trắng trần ngập rồi nhìn A Viên nói:

“Một giờ đêm bao nhiêu tiền?”

“8 đồng“. Cô gái trả lời, sắc mặt có chút khó coi

“Khốn kiếp, rẻ vậy, một giờ chơi đêm chỉ có 8 khối!” Hạ Thiên Kỳ nghe xong không khỏi ngạc nhiên, bởi vì quán net gần trường của hấn, giờ rẻ nhất đến 15 đồng!”

“Anh hưng phấn như vậy làm rắm gì, máy móc ở đây thì đáng 8 đồng!”

Cô gái thấy được bộ mặt đê tiện của Hạ Thiên Kỳ liền lên tiếng nhấn mạnh.

“Anh biết là do máy móc, cung cho rằng anh muốn chiếm lời của cung sao? Cung à, cung học bọn đàn ông xăm hình anh còn chưa tính, nên đừng mở miệng “rắm”, ngậm miệng cũng “rắm”, thật là không văn minh.”

A Viên thoát nhìn qua mới mười tám mười chín tuổi, là một cô nàng đáng yêu, còn có mấy thằng lưu manh đáng vengông cuồng đang ngồi xung quanh cô bé.

“Ai cần anh lo! Tôi thích như vậy, thích chữ “rắm”, được không?”

“Vậy mở cho anh một máy, và một tô mì bò xúc xích... đúng rồi, thêm hai trái trứng nữa... Nhờ cung nấu mì tôm cho anh không chỉ đơn giản như vậy! Yêu cầu rất nhiều đó!”

A Viên nghe xong liếc Hạ Thiên Kỳ một cái, lăm bắm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời hấn.

Từ trên quầy bar bước xuống, cầm chiếc thẻ căn cước của mình, Hạ Thiên Kỳ tìm đến một máy trống, mục đích của hấn rất rõ ràng, lên mạng tìm thông tin về trường trung học nữ sinh Tề Hà, nhân tiện hỏi thăm một chút.

Bật máy tính lên, Hạ Thiên Kỳ tìm kiếm vài thứ liên quan đến trường trung học nữ sinh Tề Hà.

Như “Người chết ở trường trung học nữ sinh Tề Hà“.

“Tin đồn ma quỷ ở trường trung học nữ sinh Tề Hà.”

“Sự kiện nổi bật của trường trung học nữ sinh Tề Hà”

“Những câu chuyện kì lạ ở trường trung học nữ sinh Tề Hà“.

【...】

Có thể nói, tất cả những từ khóa có thể nghĩ đến hấn đều thử lục soát một lần, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu. Trên internet cũng không có bất kỳ tin tức nhưng đề tỏ rõ học viện nữ sinh Tề Hà đã từng, hoặc là hiện tại có phát sinh qua chuyện kỳ lạ gì, ngay cả việc có người chết cũng không có thông tin.

“Không biết những chuyện này là chưa từng xảy ra hay tin tức được giữ bí mật?”

Tuy trên mạng không có bất kỳ manh mối có giá trị nào cho hấn, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn cảm thấy học viện nữ sinh Tề Hà có điều bất thường, bởi vì không có lửa thì làm sao có khói.

Những việc này càng nghĩ càng thấy quen thuộc, bởi vì mỗi khi trường học của hấn có chuyện gì, truyền thông cũng không được nói ra, tất nhiên là nhân viên nhà trường đã lợi dụng quan hệ để phong tỏa tin tức.

“Xem ra sự thật vẫn là sự thật, những chuyện kia chỉ có trong phim ảnh. Mẹ nó, không biết được gì cả.”

“Anh gào thét như vậy để làm gì? Thật ra cũng chỉ là một kẻ kém cỏi. Ở chỗ này làm gì có đường leo vào học viện để của gái?”

A Viên không biết từ lúc nào đã đứng phía sau ghế sofa của Hạ Thiên Kỳ, tay bưng hộp mì tôm, mĩa mai nói.

“Cô em đừng nói chuyện khó nghe như vậy, **. Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau!”

Hạ Thiên Kỳ đón lấy mì tôm từ trong tay A Viên, sau đó cười híp mắt hỏi:

“Hỏi cung một chuyện, nếu cung trả lời được, anh cho cung gói thuốc, thế nào?”

“Chuyện gì? Hỏi tôi đã có người trong lòng chưa à? Nếu như là chuyện này, thì chị đây đề nghị cung đừng suy nghĩ nữa, bởi vì cung không phải là mẫu người của tôi.”

“Im mau, anh không hỏi chuyện này, bình thường trường nữ sinh Tề Hà có ai đến đề lên mạng không?” Hạ Thiên Kỳ cắt lời A Viên, hỏi

“Có cái rắm chứ có, con gái ai rảnh tới mức tới đây lên mạng? Ít ỏi vô cùng. Những kẻ tới đây đều là người sống lân cận học viện. Anh xem đi, bọn họ cũng vậy đấy.”

A Viên vừa nói, vừa ngời xuống đôi diện Hạ Thiên Kỳ, bộ dạng của một tên thanh niên lưu manh.

Hạ Thiên Kỳ nghe xong cười sặc sụa, cảm thấy cô nàng A Viên này ngày càng thú vị, nghĩ vậy nhưng hần lại nói:

“Cung biết không, sự việc học viện có người chết gần đây, nghe nói vẫn chưa có bất kì manh mối nào”

“Sao việc này anh cũng biết?”

Nghe xong, A Viên không khỏi há hốc ngạc nhiên! Đây chính là cánh tay giấu sau tấm màn thao túng chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tự sát

Tôi còn tưởng chỉ có những nhân tài trong trường học mới biết, thì ra chị ấy đã lừa tôi.

A Viên nhớ ra điều gì đó, khó chịu nhíu mày một bên miệng.

Nhưng Hạ Thiên Kỳ lại thắc mắc câu cô ta vừa nói, vội vàng hỏi:

Cô cũng biết chuyện này?

Đúng vậy, có gì đó kỳ quái, anh không biết à?

Tôi nghe người ta nói như vậy, cũng không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì. Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nên đi tới quán nét một chuyến, lại đụng phải hần, tên chủ quán nhìn chằm chằm vào A Viên.

Tôi nghĩ chị tôi không thể gạt tôi, chuyện này làm sao có thể để người khác biết.

Vừa rồi rõ ràng, cô nói chị cô đã gạt cô. Hạ Thiên Kỳ bị A Viên làm cho đỡ khóc đỡ cười, tiếp tục hỏi:

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cô nói cho ta nghe một chút đi.

Anh là gì của tôi, tại sao phải nghe anh? Anh kêu tôi nói tôi phải nói?

...

Hạ Thiên Kỳ tốn hết nước bọt, thậm chí còn lấy sắc đẹp dụ dỗ (hần là nhan sắc có chút giá trị) cuối cùng cũng nghe được A Viên nói chuyện kỳ quái đó có liên quan đến một nữ sinh học viện Tề Hà.

Chuyện là... Ba ngày trước, bên trong ký túc xá trường học Tề Hà đã xảy ra một vụ tự sát.

Về phần nguyên nhân tại sao lại tự sát, mà không phải là bị giết, thì A Viên cũng không biết.

Tại sao A Viên lại biết chuyện này? Hay là vì chị của cô là học sinh ở trường học, đồng thời cùng ở chung phòng trong ký túc xá với người đã tự sát.

Chuyện này nghiêm túc mà nói người biết rất ít, bởi vì ngay sau khi vụ việc xảy ra thì các ban lãnh đạo nhà trường đã lập tức đi tìm các nữ sinh, và còn cho nghỉ 20 ngày, về chương trình học thì sau khi đi học lại sẽ có giáo sư chuyên môn dạy kèm lại.

Đương nhiên, tin tức sẽ bị lan truyền một số nơi, nghe nhảm đồn bậy cũng không thiếu. Nhưng nhà trường cũng không có bất kỳ hành động giải thích nào hay phản bác chuyện đó là bịa đặt. Kết quả có thể nghĩ, chuyện này náo nhiệt không quá hai ngày đã lắng xuống.

Thói hư tật xấu của người ở đây, bất kỳ chuyện gì càng tô càng đen, càng phản ứng thì càng to chuyện lên, cô cho rằng là do cô ấy, chớ cần cô hay cô ấy!

A Viên nói nhỏ, không biết nhớ ra chuyện gì đó mà lại kinh hãi, liền lạc hướng mắng lên. Gặp tình hình không tốt, Hạ Thiên Kỳ cũng vội vàng gọi cô:

Không ngờ một đứa bé như nhóc mà cũng có chút nguyên tắc thế. Cứ đứng đó mà suy nghĩ vớ vẩn đi. Anh muốn biết khi nào chị của nhóc về nhà?

Đúng vậy à, không phải còn tới quán nét à?! A Viên nói xong đột nhiên nhìn chằm chằm Hạ Thiên Kỳ nghi ngờ, Hạ Thiên Kỳ là loại da mặt dày, không sợ bất kỳ chuyện gì làm cho cô cảm thấy sùng bái và tán thưởng.

Dù cho anh đây có đẹp trai, cô cũng không cần nhìn như thế?

Anh có đẹp trai hay không! Không liên quan tới tôi, tôi là muốn hỏi anh vì cái gì mà lại quan tâm tới việc này như vậy?

A Viên hỏi có phần cảnh giác.

Tôi nói, tôi là thám tử tư nhân cô có tin hay không? Hạ Thiên Kỳ ra vẻ bí hiểm nói.

Tôi tin cái rắm, đồ lười nhác nhà anh.

Trong lòng A Viên sinh ra cảnh giác với Hạ Thiên Kỳ, miệng đang hướng về phía anh ta bỗng chốc xoay người lại quay bar.

Hạ Thiên Kỳ cũng không gọi cô ta lại, dù sao A Viên cũng biết quá nhiều, còn nói gần đúng với mục đích anh ta tới đây.

Dù sao anh ta cũng muốn đổi tí gió mà thôi.

Có đến thăm dò được thì lời, không cũng chẳng mất gì. Dù sao học sinh trong trường rất đông, không thiếu người hiểu rõ chuyện này.

Tuy nhiên khi cân nhắc đến chị của A Viên và người chết ở cùng ký túc xá, nghĩ đoạn Hạ Thiên Kỳ rời ghế sofa đi đến quầy bar.

Lúc đầu nghĩ là suốt đêm, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không ở lại suốt đêm ở quán nét. Dù sao ngày mai lại đến trường học Tề Hà nơi nữ sinh theo học không biết còn phát sinh chuyện gì, cho nên phải đảm bảo sức khỏe và tinh thần bản thân thật sung mãn.

Cho nên chờ lấy được số điện thoại của chị A Viên, Hạ Thiên Kỳ liền tắt máy rời khỏi quán nét, lái xe xung quanh nhà khách tìm nơi ở.

Một đêm trôi qua không có vấn đề gì.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Thiên Kỳ đã lái xe đến trước cổng chính trường học Tề Hà mà nữ sinh theo học.

Học viện Tề Hà là một trường trung học cơ sở tư nhân khép kín chỉ dành cho nữ sinh.

Mặc dù là một trường học cơ sở, nhưng khóa văn hóa ở đây không phải là chính, mà là bởi sự thích thú của học sinh là chủ yếu.

Nói thí dụ như sau này học sinh muốn làm người mẫu, thì lấy khóa hình thể làm chủ, khóa văn hóa làm phụ. Nói trắng ra là chỗ này chỉ tồn tại ý nghĩ là một trường trung học, sớm giúp người tạo nên sự nghiệp trong tương lai.

Mà không giống như những trường trung học phổ thông khác, đa phần đều lấy văn hóa làm chủ, khi lên đại học những cái đã học trước kia liền quên sạch.

Vì vậy! Tuy là trường trung học, nhưng trong sân trường không có sự khắt khe của một trường phổ thông hay cao đẳng, ngoại trừ phải chờ đợi đến lúc ra trường, phương diện khác gần như không khác gì so với một trường đại học.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản chất trường này tốt hay xấu với Hạ Thiên Kỳ là hoàn toàn không có quan hệ, dù sao anh ta cũng không tới đây để học mà chỉ tới đây để hoàn thành nhiệm vụ.

Vừa nghĩ tới nơi này đang có một ác quỷ chờ anh ta, Hạ Thiên Kỳ không rét mà run, nửa phần suy nghĩ muốn đi vào cũng không có!

Nhưng thực chất hẳn không có cơ hội để lựa chọn.

Một lần nữa trở lại trên xe, Hạ Thiên Kỳ hồi hộp nhấn một hơi kèn, bên cạnh cánh cổng một ông già trong phòng an ninh đi ra.

Không biết phải hay không? Về việc thông báo trước là anh ta sẽ tới. Cho nên anh ta gần như không tốn chút nước bọt, liền thuận lợi tiếp nhận về nữ tử của học viện Tề Hà.

Đi vào chỗ mà anh ta đã từng ước mơ trường học Đình cấp.

Không biết có bao nhiêu người nói qua, đề tài nói đến nữ sinh trong trường học Tề Hà rất nhiều, cái gì mà giá trị gương mặt, ngực to, chân dài.

Nếu như là trước đây có cơ hội đến nơi này, anh ta nhất định sẽ rất hưng phấn, nhưng giờ biết rõ là đến vì vụ việc cái chết, anh ta hoàn toàn mất đi sự hào hứng.

Cho dù tương lai thân phận anh ta là người quản lý ký túc xá.

Nhập gia tùy tục, hoảng sợ một ngày sẽ qua, thật vui vẻ thì cũng qua một ngày!

Hạ Thiên hít sâu một hơi, quyết định lấy lại bình tĩnh mà đối diện với chuyến đi đến học viện Tề Hà để tìm hiểu sự việc. Nếu không phải một mực kiểm chế lại, xem như cuối cùng vẫn còn sống thì chắc cũng sẽ bị tâm thần.

Học viện diện tích lớn hơn so với tượng trưng của hắn, gần như to hơn nơi hắn học đại học, vậy nên hắn chỉ đi lòng vòng rồi dừng xe một nơi..

Từ trên xe bước xuống, tòa nhà ký túc xá thu hút Hạ Thiên Kỳ không sao rời mắt được, bởi vì học sinh không ngừng đi ra, chắc hẳn là đi học.

Hắn Thiên Kỳ nhìn mãi không được ai! Tất cả đều rất bình thường mà.

Hạ Thiên Kỳ nhìn chăm chăm một lúc, cũng không thấy tồn tại thứ gì kinh sợ, bất quá nghĩ lại cũng có thể giải thích, dù sao các học sinh ai cũng trang điểm. Nên chưa tới mức nhìn giống Tôn Ngộ Không

Vì đang nguy trang, Hạ Thiên Kỳ quay lại trên xe, tiếp theo hạ cửa kính xuống, trên mặt lộ ra nụ cười và dáng vẻ vô hại.

Hạ Thiên Kỳ không hẳn đẹp trai, nhưng cũng dễ nhìn, hoặc ít nhiều cũng có mấy phần khí chất.

Ngồi trên xe lấp bắp một lát Cao Phú Soái(Cao Phú Soái, là cao to, giàu, đẹp trai) về sau, Hạ Thiên Kỳ liền nhanh tay lẹ chân bước xuống xe, tiếp theo chặn lại một cô nữ sinh đáng người thanh tú, hỏi:

Cô gái! Em đẹp quá, xin cho hỏi phòng hiệu trưởng đi đường nào?

...

Hai mươi phút sau, Hạ Thiên Kỳ cùng ba người đi ra khỏi phòng hiệu trưởng

Sau khi ra ngoài, bốn người cứ khẽ liếc nhìn nhau, trông lòng đều suy đoán muốn biết thân phận của nhau.

Hạ Thiên Kỳ nhớ rõ Lương Nhược Vân đã từng nói với hắn, lần này sẽ có ba người mới, trước mặt ba người này ngược lại không nhiều không ít.

Tính cả anh ta thì tổng cộng là hai nam hai nữ.

Có chuyện gì, tôi thấy xuống lầu nói sẽ tốt hơn.

Nhìn ai cũng không mở miệng, Hạ Thiên Kỳ phá tan bầu không khí đang im lặng, nói.

Mặt khác ba người cũng không có gì để dị nghị, nên cứ nhẹ gật đầu liền cùng nhau đi xuống lầu.

Hạ Thiên Kỳ đứng bất động quan sát bọn họ, cho dù bọn họ có đông hơn cũng không dám phạm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Túc quỷ

Từ phía trong bước ra, cả bốn người liền tìm cho mình một chỗ thoáng mát để nghỉ chân.

Thông qua cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau trong lúc đi, Hạ Thiên Kỳ mới biết được tên của ba người, trong đó có cả tên của người đàn ông kia.

Tên của ông ấy là Hàn Hi Nguyên, tên thì có vẻ không đến nỗi nào nhưng các thứ còn lại đều không tốt.

Người ấy chẳng những có dáng dấp thấp mà còn mập, đầu lại bị trọc, đồng thời hai con mắt hí như hạt đậu cứ liên tục chớp chớp, đây là vẻ điển hình của một tên hèn hạ, bỉ ổi.

Lúc xuống lầu còn không quên liếc trộm bộ ngực cùng với cặp đùi trắng nõn của hai mỹ nữ đi cùng.

Tất nhiên, Hạ Thiên Kỳ cũng không phủ nhận rằng mình cũng có lúc liếc trộm vài lần.

Hai cô gái kia chẳng biết có phải đều là người hướng nội hay không mà chẳng nói tiếng nào, chờ những người khác mở miệng trước, tóm lại là sau khi ra ngoài vẫn còn ngậm đánh giá lẫn nhau. Còn tên mập kia thì hoàn toàn chẳng để ý tới cấp trên là hấn.

Hạ Thiên Kỳ không có dư thời gian để cùng bọn họ dây dưa nữa, hấn chỉ muốn họ một lần nữa nói cho hấn rõ ràng về thông tin mà hấn muốn biết cho nên liền mở miệng nói đầu tiên:

“Mọi người đều là những người mới ký hợp đồng thử việc ở công ty sao?”

“Đúng vậy a, các người hiểu được công ty đó bao nhiêu? Mẹ nó, cho tới bây giờ tôi còn chẳng hiểu được.”

Hàn Hi Nguyên lúc này mới tiếp lời, giả vờ dò hỏi nhìn bọn Hạ Thiên Kỳ.

“Không biết, hay là một công ty con lợi dụng lương cao mà lừa gạt người khác?”

Bỗng nhiên vang lên một giọng nói có chút yếu điệu.

“Là công ty con sao? Vậy mà cậu còn tới?”

Hàn Hi Nguyên đưa đôi mắt thèm thường nhìn chằm chằm vào người con gái kia, cô lờm hấn rồi nói tiếp:

“Tôi chỉ nói như vậy thì tốt nha, dù sao tiền lương như vậy là quá tốt rồi, đồng thời những thứ khác đều không nói cho chúng ta, tôi chỉ là luôn cảm thấy ở bên trong có điều gì đó mà họ không muốn chúng ta biết.”

“Bên trong văn phòng Hoàng Kim tâm cỡ xịn cũng chẳng thể vào được hưởng chi là lừa gạt công ty con. Hay là trực thuộc về bộ ngành thần bí của Chính phủ nha.”

“Là thật hay giả thế?”

“Tôi đoán vậy...”

Hạ Thiên Kỳ nghe cuộc trò chuyện của Hàn Hi Nguyên cùng với người có giọng nói yếu điệu kia được một lúc, chỉ là nội dung nói chuyện của hai người đa số đều là nói nhằm chẳng có chút thông tin nào cần thiết. Trong lúc đó lại có một người con gái khác khiến hấn cảm thấy hứng thú, ngoài trừ khuôn mặt lạnh nhạt thì từ đầu đến cuối cô vẫn chung thủy không hé miệng nói một câu.

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ muốn mở miệng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người kia thì cô bỗng nhiên mở miệng nói:

“Số tiền đó không phải cho không chúng ta nhiều như vậy, còn nhớ lời của người kia nhắc nhở chúng ta trước khi tới đây không?”

Hấn nói chúng ta tới chỗ này sẽ gặp phải quỷ, muốn sống sót nhất định phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết nó.”

Cô vừa mở miệng là liền đi thẳng đến mấu chốt của vấn đề, điều này khiến cho Hàn Hi Nguyên và người con gái kia im lặng.

Hạ Thiên Kỳ cũng không nghĩ tới cô lại nhắc đến điều này, không kim được mà đưa mắt nhìn về phía cô, suy nghĩ một chút liền nói tiếp:

“Ừm, trước khi tới tới, cũng có vài người đã nhắc nhở tôi như vậy

Nghĩ lại, nguyên nhân của việc tiền lương thử việc lại cao như vậy chính là vì chúng ta phải giải quyết Quỷ Hồn.”

Lời này vừa nói xong, Hạ Thiên Kỳ và cô gái lạnh lùng kia không khỏi đưa mắt liên nhìn nhau một cái, về phần Hàn Hi Nguyên và cô gái khác ít nhiều cũng có chút hoài nghi.

Hàn Hi Nguyên cười khan:

“Bất yếu trừ quỷ? Coi chúng ta là những kẻ xua đuổi ma quỷ sao? Trên phim ảnh đã thấy nhiều rồi.”

Hàn Hi Nguyên nói xong, cô gái kia cũng theo sau mà phụ họa:

“Tôi cảm thấy có lẽ người kia chỉ muốn dọa chúng ta sợ thôi, vì lo chúng ta làm việc không tốt... Nơi này chắc không có quỷ đâu...”

Hạ Thiên Kỳ biết nhất định sẽ chẳng có ai tin điều này, nói đi nói lại thì điều này cũng chỉ là chuyện bình thường, nếu như không phải trước kia đã gặp phải thì hẳn vạn lần cũng không tin trên đời này là có quỷ.

Dù cho hai người kia có tin hay không thì hẳn cũng chẳng quan tâm, bản thân hẳn còn chưa tự lo được cho mình thì hơi sức đâu mà đi lo cho người khác?

Nếu như giải thích rõ ràng, nói ra hết tất cả thì có phải hơi đường đột không?

“Phần công việc này tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng như bề ngoài được, phải biết rằng trên đời này sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ một đĩa bánh ngon lại rơi trước mặt mình như vậy được.”

Xem ra cô gái lạnh lùng kia cũng không muốn nói nhiều, lúc này nghe cô chuyển chủ đề lại mơ hồ muốn nhắc nhở một chút:

“Dù sao thì cũng tới nơi này để quản lý ký túc xá mà thôi, nếu như công ty thực sự lừa đảo, là một tổ chức không hợp pháp, lẽ nào học viện nữ sinh Tề Hà này cũng là? Còn nữa, coi như nơi này cũng là một tổ chức không hợp pháp ngầm đi, chúng ta sẽ không báo cảnh sát sao?”

Huống chi lại có điện thoại, nếu phát hiện có cái gì không ổn liền có thể đi về.”

Hàn Hi Nguyên có lẽ cảm thấy được bầu không khí có chút thay đổi nên “cười ha ha”, tự kiểm cho mình một cái lí do không tin sự tồn tại của ma quỷ, đồng thời cũng cho cô gái kia tiêm vào một liều thuốc trợ tim.

Lúc sau, bốn người lại tiếp tục nói chuyện với nhau, nhờ đó mà Hạ Thiên Kỳ cũng nhờ ba người đó mà cũng biết được chút thông tin.

Ba người họ đều cùng được một người phỏng vấn, qua lời miêu tả của cả ba thì đó là một người đàn ông trung niên, nhưng cũng không hẳn là một ông chú trung niên. Hạ Thiên Kỳ cũng chưa có gặp qua người này, mà muốn gặp thì chắc cũng phải là “nhân viên chủ quản” của công ty có chút địa vị thì may ra.

Như Lương Nhục Vân đã nói qua, những người mới phỏng vấn, mới phân công thử việc đều do chủ quản phụ trách.

Về việc tại sao lại chọn bọn hắn ký hợp đồng, loại trừ khả năng có trong lời nói của cô gái lạnh lùng kia, nếu không phải là một công ty lừa đảo thì quả là may mắn rồi. Tất nhiên, ở văn phòng công ty Hoàng Kim, nơi đó việc chi tiền khá thoải mái, cũng là ở đó có một yếu tố rất quan trọng.

Để bọn họ tới đây, có người nhắc nhở bọn hắn ở nơi này sẽ gặp quỷ, đồng thời cũng nhắc nhở bọn hắn chạy trốn.

Lý do tại sao cô gái lạnh lùng kia gia nhập vào công ty, dù có đề cô ra hỏi như thế nào thì cô cũng trả lời là muốn tự kiểm chứng một sự thật.

Cô cũng chưa nói cho bọn hắn biết, cái “sự thật” mà cô muốn kiểm chứng kia là cái gì.

Nói đến việc này, Hạ Thiên Kỳ muốn xác nhận một chút, liệu ba người này có phải là người mới hay là quỷ biến hóa thành người đây?

Lầu ký túc xá của học viện này tất cả cũng chỉ có hai toà nhà, theo thứ tự là lầu số 1, lầu số 2.

Trong đó mỗi toà nhà đều cần hai người quản lý trực ở đó.

Sau khi thương lượng, cuối cùng cả bọn đã quyết định Hàn Hi Nguyên cùng Lý Tiểu Tiểu (giọng nói yếu điệu) trực lầu số 1. Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt (cô gái lạnh lùng) trực lầu số 2.

Tuy nói là chia ra lầu số 1, lầu số 2, nhưng trên thực tế thì hai toà nhà này lại liên thông với nhau, gộp lại thì tổng cộng có bốn cái cửa ra vào, bên cạnh mỗi cửa đều có một phòng trực ban, thường thì họ sẽ vào đó trực.

Công việc của mỗi ngày đều rất đơn giản.

Đúng 6 giờ sáng thì mở cửa, 10 giờ 30 tối thì đóng cửa.

Mỗi tối lúc 10 giờ 30 thì phải đi kiểm tra ký túc xá, sau đó tắt đèn. 8 giờ sáng kiểm tra ký túc xá, sau đó là nhà vệ sinh. (nếu không sử dụng nhà vệ sinh đúng cách thì về sau muốn tới chỗ này thì phải nộp phạt.)

Có thể nói, các học sinh mỗi lần muốn ra hay vào ký túc xá đều nằm dưới sự giám sát của bọn hắn.

Đi theo Hàn Hi Nguyên, cả ba người cũng nhau tán gẫu mấy câu, Hạ Thiên Kỳ thuận miệng tìm lý do để đi trước. Dù sao thì theo như hắn thấy, cả ba người kia ngoại trừ Lãnh Nguyệt có bên trong không hề đơn giản như bên ngoài thì còn lại hai người kia dù có nhìn như thế nào cũng là thuộc loại “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”.

Vì vậy có nói nhiều cũng công cốc, chờ cho đến khi thực sự gặp phải quỷ thì bọn hắn mới biết.

Sau khi để lại ba người kia ở phía sau, Hạ Thiên Kỳ lấy điện thoại di động gọi cho chị gái của A Viên.

Đây là lần thứ hai hấn gọi cho chị gái của A Viên, lần đầu là tối hôm qua sau khi rời quán Net, nhưng vì người kia tắt máy cho nên hôm nay mới phải gọi lại.

Nói ra thì để có được số điện thoại này cũng không dễ dàng chút nào, dù gì trước kia hấn vẫn chưa từng làm loại việc này bao giờ, hỏi như thế nào thì A Viên đều cảnh giác, may mắn là hấn cuối cùng cũng thành công lấy được số điện thoại.

Lần này điện thoại của người kia không có tắt máy, rất nhanh liền vang lên tiếng “Đô đô”.

Hạ Thiên Kỳ trong lòng thầm thở phào, không lâu sau đó từ trong điện thoại truyền tới giọng nói của một cô gái.

“Alo? Ai vậy?”

“Là... xin chào, tôi là cảnh sát.” Hạ Thiên Kỳ thực ra muốn hỏi người kia có phải là XX không nhưng mà hấn lại quên hỏi A Viên chị của cô tên là gì, cho nên chỉ có thể tự tìm ra một thân phận giả cho mình trước đã.

“Cái gì? Cảnh sát?”

“Ừm, là liên quan tới việc đã xảy ra ở học viện nữ sinh Tề Hà mấy ngày trước, có một chút việc muốn cô xác nhận lại lần nữa.”

“À, được.” Giọng cô có chút run rẩy, không biết có thì vì thấp thỏm bởi thân phận “Cảnh sát” của anh hay là nghĩ tới sự việc đáng sợ kia?

Nghe thấy cô đồng ý phối hợp, Hạ Thiên Kỳ thầm nghĩ quả nhiên là mình đã nghĩ ra một ý kiến không tồi, sau khi hắng giọng một cái liền hỏi cô mọi chuyện đã xảy ra.

Cô ta cứ đề cập những việc mà đã được ghi chép trước đó, đối với thân phận “Cảnh sát” của Hạ Thiên Kỳ cũng không có chút hoài nghi, chẳng bao lâu đã nói cho Hạ Thiên Kỳ tất cả mọi chuyện mà cô biết. Đây chính là cánh tay giấu sau tấm màn thao túng chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nguyên nhân gây ra

Trở xuống là nhỏ Viên tỷ tỷ ra dấu bằng miệng.

Mặc dù Vương Dĩ Nhiên (tên của người con gái tự tử) ở chung với tôi nhưng mối quan hệ giữa cả hai rất bình thường. Vốn dĩ thường ngày chúng tôi chẳng ai liên quan ai, chỉ đùa giỡn qua loa là nhiều.

Nhưng quan hệ giữa cô ta và ký túc xá sát vách lại rất tốt, đều thuộc loại vừa điên vừa âm ỉ, hút thuốc uống rượu.

Ngày xảy ra chuyện không may đó cũng chẳng khác ngày thường là bao. Vương Dĩ Nhiên vẫn ở bên ký túc xá sát vách chơi đến rất khuya. Bởi vì người quản lý túc xá không đi tuần tra cho nên cô ta quay về thay đồ ngủ ra rồi lại đi ra ngoài. Việc này dường như cũng trở thành thói quen đối với chúng tôi, cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu, muộn như vậy còn đi ra ngoài làm gì mà thôi.

Cô ta đề xuất... chơi một trò chơi cực kỳ nguy hiểm.

Qua một đêm mà cô ta vẫn chưa về.

Buổi sáng mấy người trong ký túc xá chúng tôi lên sân thượng lấy quần áo phơi khô... Mối... Mối phát hiện cô ta đã chết.

Thân thể của cô ta nằm ở chỗ cạnh cầu thang, nhưng mà đầu... Lại ở sát lan can của hành lang!

Chuyện sau đó tôi cũng không rõ lắm, lúc đó mấy người chúng tôi đều bị dọa cho sợ hãi, tuy nhiên sau đó trường học liền viết đơn xét duyệt cho chúng tôi về nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Cô chị của A Viên đập điện thoại xuống, Hạ Thiên Kỳ đốt một điếu thuốc thơm. Anh ta ngồi trên đường nhựa plastic mà trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Lời của chị A Viên cần phải nghiệm chứng lại, nhưng thật ra thì anh ta đã tin hết tám chín phần trong lời nói của cô ta.

Dựa theo lời nói của chị A Viên, xác của Vương Dĩ Nhiên được phát hiện tại lầu hai, cho nên rất có thể là bị Quỷ giết. Nhưng cũng thật đen đủi, vì hấn lại là người phụ trách chính của khu vực này.

Mẹ nó! Vận khí này đúng là... Tốt đến nổi táo bón!

Ngoài miệng Hạ Thiên Kỳ mắng một câu, đầu ngón tay bắn mạnh mẩu thuốc đi chỗ khác. Có điều hắn cũng không ôm dự định gì xấu. Dù sao lần 1 lần 2 cũng gần như nói liền với nhau. Vậy nên chưa chắc ai đã là người xui xẻo.

Tuy nhiên, cẩn thận nhớ lại lời của chị A Viên vừa nói với hắn thì trong đó lại có vài điểm khiến hắn cực kỳ để ý.

Ví dụ bạn bè của người chết ở ngay ký túc xá cạnh đó.

Lại ví như người chết xảy ra chuyện trước buổi tối, và có tham gia vào trò Đại mạo hiểm.

Hơn nữa trước khi chết thì người chết cũng không có biểu hiện gì khác thường, cho nên việc Vương Di Nhiên chết rất có thể là do đêm hôm đó cô ta và ký túc xá sát vách chơi trò Đại mạo hiểm.

Xem ra ta phải đi tìm chút manh mối trước đã.

Rất có thể sẽ tìm được mấu chốt của vấn đề, Hạ Thiên Kỳ mới nghĩ là làm, từ bãi tập đứng dậy, bước nhanh về phía lầu ký túc xá.

Trở lại lầu ký túc xá, hắn đi quan sát một vòng nơi hắn trực ban trước. Giống với tưởng tượng của hắn, phòng trực ban rất nhỏ, chỉ đủ chỗ cho cái giường một người ngủ và một cái kệ sách.

Tuy nhiên cũng may là có wifi, bao nhiêu đó cũng coi như có thể giúp hắn bớt buồn một chút.

Bởi vì ba người kia đều đã đi xác minh nhiệm vụ phân công của mình. Cho nên ở bên này trước mắt thì chỉ có hắn ở, còn Lãnh Nguyệt và Hàn Hi Nguyên, bọn họ hẳn là muốn đến khu vực chỉ mình quen thuộc để mà quản lý.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, bọn họ hiện tại ở đâu hoặc đang làm gì cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Cho nên hắn cũng lười quan tâm, vẫn là câu nói kia - liều mạng quản tốt khu vực của chính mình là được rồi.

Bởi vì trường trung học nữ sinh Tề Hà có chế độ giáo dục riêng biệt cho nên thời gian này có thể sẽ có học sinh ở trong ký túc xá, nói không chừng sẽ có người khóa thân mà ngủ nữa.

Dù sao việc bọn họ đến làm quản lý ký túc xá này đột ngột cứ như từ trên trời rơi xuống vậy. Nên sẽ có một số học sinh không biết việc này.

Đương nhiên, tất cả chỉ là phỏng đoán của hắn.

Đầu tiên, Hạ Thiên Kỳ dạo một vòng tại tầng một, cẩn thận đến mức không bỏ sót phòng nào của ký túc xá, đều đẩy cửa rồi đi ra đi vào đi lòng vòng xung quanh. Tuy nhiên hắn cũng có một chút thất vọng, tầng này một học sinh ở lại cũng không có, ngược lại phát hiện không ít đồ lót bên trong còn mới tinh.

Tiếc là, hắn không phải là một tên biến thái nên những thứ này không hề có sức hấp dẫn đối với hắn.

Tiếp tục đi thẳng lên lầu bảy, Hạ Thiên Kỳ không phát hiện được cái gì trong phòng ngủ của ký túc xá, phải nói là quá sạch sẽ.

Tuy nhiên hắn cũng không thể không chú ý cái gì, dù sao ngay từ đầu hắn chỉ đơn giản là muốn xem xét hết nơi này, về phần nữ sinh hay không. Kỳ thật cũng có chút ngại.

Đứng tại đầu bậc thang tầng bảy, Hạ Thiên Kỳ ngửa đầu nhìn lên trên thì phát hiện nhà này tổng cộng có tám tầng. Nói cách khác, phía trên chính là chỗ phát hiện ra thi thể của nữ sinh Vương Di Nhiên.

Không biết có phải hay không là nghĩ như vậy quan hệ, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy không khí bốn phía bỗng nhiên giảm xuống một khối lớn, hắn thậm chí mơ hồ còn nghe được tiếng khóc.

Móc móc lỗ tai, cẩn thận lắng nghe, đến khi xác định không nghe thấy cái gì, hắn mới bắt đầu tham quan tầng này.

Rất nhanh đã có kết quả.

Khi Hạ Thiên Kỳ không ôm bất kỳ hi vọng nào mở cửa một căn phòng ký túc xá, xuất hiện cảnh tượng chảy máu mũi mà hắn chờ đợi đã lâu.

Chỉ thấy hai đùi trắng bóc, mười phần càn rỡ khoác lên đầu giường bên trên, mái tóc quần màu nâu đỏ xỏa ra thoải mái trên gối, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo, nhỏ nhắn đáng yêu.

Đủ để làm nổi dậy bản năng dục vọng của người đàn ông... Bộ ngực mặc dù hơi phẳng.

Tự nhận rằng việc này không thể gọi là hèn. Đàn ông có phẩm chất cao thượng cách mấy thì khi tự mình đột nhập vào ký túc xá của nữ sinh phát hiện đối phương khóa thân mà ngủ như vậy. Hiển nhiên sẽ lựa chọn giống Hạ Thiên Kỳ. Nhìn một lát rồi mới đi!

Đương nhiên, hắn nhất định nghĩ như vậy. Nhưng trên thực tế, sự nhút nhát trong hắn khiến hắn không dám ở lâu, vội vàng xoay người dự định mở cửa bước ra thì một tiếng hét vô cùng chói tai vang dội cả ký túc xá khiến hắn lúng túng.

Theo bản năng, hắn quay đầu nhìn lại, mặt Hạ Thiên Kỳ đỏ cả lên phát hiện nữ sinh đang ngủ say nay đã tỉnh giấc, đồng thời lại kêu to lên:

Người là ai hả!

Người vào đây bằng cách nào?

A!

Cút ra ngoài mau...

Mặc dù rất muốn giải thích, nhưng cuối cùng Hạ Thiên Kỳ vẫn chán nản chạy ra ngoài, đi thẳng lên tầng cao nhất. Hồi phục được một chút, hắn bắt đầu cảm thấy xao xuyên trong lòng. Hạ Thiên Kỳ liền bị bầu không khí lạnh lẽo xung quanh kéo về thực tại.

Hắn không ngờ tầng tám hoàn toàn bị bỏ hoang. Ở giữa tầng này hoàn toàn trống không, trên mặt đất đầy giá gỗ dùng để phơi quần áo.

Nếu không phải xảy ra chuyện không may, nơi này có lẽ là một phòng lớn dùng để phơi khô quần áo.

Khi Hạ Thiên Kỳ đang chăm chú đánh giá nơi này. Đột nhiên, một thân ảnh áo đỏ xuất hiện ngay tầm mắt của hắn. Sau đó nó chui vào một phòng trong túc xá.

Chỉ trong nháy mắt nhưng Hạ Thiên Kỳ chắc chắn rằng mình không bị hoa mắt. Thật sự là vừa rồi có người nào đó hoặc vật gì đó chui vào căn phòng túc xá trông cách hắn không xa.

Không cần biết cái thứ vừa lóe lên đó là gì. Hạ Thiên Kỳ không hề nghĩ ngợi gì, lập tức quay người chạy trốn xuống lầu. Trong lúc đó, hắn luôn cảm thấy sau lưng có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm mình.

Trốn thẳng xuống phòng trực ban ở tầng một. Hạ Thiên Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn cảm thấy vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như hắn đi tới xem xét hoặc ở lại đó rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng Lương Nhượng Vân kia không gạt mình, quý ở đây thật sự không lợi hại như ở tiệm sách.

Cho dù tự an ủi mình như vậy nhưng hắn chẳng biết một chút ngọn nguồn nào của chuyện này. Coi như quý ở đây không lợi hại như ở tiệm sách Hâm Hoa, nhưng chỉ dựa vào một người bình thường không biết pháp thuật bất quý như hắn, nếu gặp quý thật không phải là muốn chết sao.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại cảm thấy thật không đúng chút nào.

Nếu như công ty thật sự muốn đâm Người mới bọn họ chết đi, thì cần gì phải phí công dàn xếp, cứ tùy tiện lừa một chút thì bọn họ sẽ chắc chắn đi chịu rồi. Nếu vậy thì quá trình cũng đơn giản, bớt rườm rà hơn.

Huống chi nghe Lương Nhượng Vân nói, cô hy vọng những người mới có thể sống sót. Có vẻ như chính cô cũng là từ một người mới mà từng bước đi lên.

Nếu phân tích logic thì việc bắt quý được hay không đối với việc có thể vượt qua thời gian thử việc không quan trọng lắm.

Chẳng lẽ người bình thường cũng có thể giải quyết hết quý?

Nhưng cuối cùng phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giải quyết tình huống phòng 703

Giờ Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ, hồn ma là con người sau khi chết hóa thành đồ vật, sở dĩ chúng giết người là vì khi còn sống mang theo thù oán, nếu như có thể đem thù oán hóa giải, nói không chừng còn có thể biến nguy thành an, để những lo lắng về quý ở nơi đây sẽ biến mất.

Mặc kệ những biện pháp này có thể làm được hay không, hắn vẫn cảm thấy đây là một con đường giải quyết phiền phức, phải xem lại một chút.

Về phần ba người mới kia, tạm thời hắn không muốn quan ý tứ, ngược lại người con gái tên Lãnh Nguyệt, qua cách nói chuyện, hắn luôn cảm thấy đối phương có chút không đơn giản.

Mặc dù kế hoạch đã được làm xong, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không hành động nóng vội, dù sao hôm nay mới là ngày đầu tiên hắn tới đây, ít nhất cũng

phải là người quen thuộc với các học sinh một thời gian.

Hy vọng con quý không tìm đến gây phiền phức cho mình nhanh quá!

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, Hạ Thiên Kỳ bắt tay vào bố trí, đem mấy tấm bùa hộ thân mà lúc sớm hẩn tranh thủ vào chùa xin được, tận lực sắp đặt ở các ngõ ngách phòng trực ban.

Dù sao tương lai thời gian sau này, đây sẽ là hang ổ của hẩn, nên đương nhiên là muốn chuẩn bị đầy đủ.

Cùng lúc đó, ba tên người mới đến.

“Đúng là phát tài, đi lừa đảo chưa chắc đã được nhiều như vậy!”

Mặt Hàn Hi Nguyên dâm. Từ Từ lấy trong ba lô ra một cái camera bé xiu, rồi cậu ta cẩn thận đặt ở vị trí gần trên cửa.

Những chiếc camera bé xiu đó có thể nói là vật rất quan trọng với cậu ta khi đi ra ngoài, trên thực tế trước kia cậu ta dựa vào chụp những bức ảnh thể loại như Nhìn trộm sắc khí rồi bán trên mạng để sống qua ngày. Cho nên khi biết hẩn sẽ tới thì những nữ học viện liền tức quản lại một chút rồi đi ra.

Mỗi cái tầng lầu phòng tắm đều được cậu ta lắp đặt, về phần một số camera còn lại thì được để an toàn tại những nơi không có ai trong kí túc xá.

Sau khi làm xong tất cả từ trong kí túc xá đi ra, Hàn Hi Nguyên thấy tim mình đập nhanh bởi vì quá hưng phấn mà sắp nổ tung.

Trong đầu toàn là hình ảnh những thiếu nữ xinh đẹp đứng trước mắt mình mà tắm rửa.

Ngày thứ hai tới nhanh lên một chút đi!

Hàn Hi Nguyên không thể chờ đợi nổi khi nghĩ tới lúc cậu ta được chụp ảnh đến những cảnh đẹp

Lý Tiểu Tiểu ngồi trên giường ở phòng trực ban, đang cùng một người bạn nói chuyện điện thoại, bỗng nhiên có vài học sinh từ đằng trước đi qua cửa sổ, những lúc như thế này cô thường nhìn về phía học sinh bên ngoài cười cười, e rằng sau này phải quản lí các học sinh thay vì những cái nhìn quen mắt.

Hờ, cậu nói dựa vào công ty nhà này không đáng tin cậy ư? Vì cái gì thì trong lòng tôi một chút lí do cũng không có!

Cậu sợ cái gì chứ? Không phải tôi đã nói cậu đến cục công thương của công ty nhà này đăng kí sao, còn nữa, nếu đúng là có vấn đề thì cậu bên này cứ gọi điện thoại báo cho tôi biết, yên tâm đi...

Tắt điện thoại, Lý Tiểu Tiểu thở dài một tiếng rồi đi xuống giường, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi bất an.

Cảm giác như sẽ có chuyện gì đó không hay phát sinh.

Lãnh Nguyệt mang theo một thứ đồ nhìn bên ngoài giống thức ăn đóng hộp, mỗi một tầng cô đi đến đều lấy ra từ trong đó một ít bột phấn rồi vẩy trên mặt đất, cứ vậy cho tới khi cô đi đến tầng cao nhất mới thôi.

Không biết việc mở cửa sổ có liên quan gì không, ở tầng cao nhất gió lớn hơn mấy tầng phía dưới rõ rệt, thổi lên trên người khiến lông mày của Lãnh Nguyệt xinh đẹp nhíu chặt, đúng là có chút không thoải mái.

Xem ra người kia không hề nói dối, đúng là nơi này đang có quỷ, không biết có làm náo loạn lợi hại hay thấp kém.

Vừa lẩm bầm, cô vừa lấy từ trong hộp ra một lá bùa màu vàng nhạt, tiếp theo cô kẹp lá bùa ở giữa hai ngón tay rồi lắc mạnh theo đường vòng cung, hai ngón tay chỉ về phía trước một cái:

Bùa cảnh báo, định!

Giọng của Lãnh Nguyệt hạ xuống, cô liền lấy tờ giấy kia dán thật chặt lên tường, chờ tới khi chắc chắn sau này lá bùa sẽ không bị rơi, cô liền quay người đi xuống dưới lầu.

Tờ giấy vừa mới được dán lên trên tường thì đã có tác dụng báo cảnh sát, nói một cách khác, nếu như nơi này thật sự có quỷ, đồng thời gây ra động tĩnh gì đó thì lập tức cô sẽ cảm thấy.

Trừ khi...Con quý kia có năng lực còn mạnh hơn nàng.

Tại mấy người chuẩn bị ở bên trong mất quá nhiều thời gian, làm nháy mắt đã sắp tới giờ đi tắt đèn.

Hạ Thiên Kỳ nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, hiện tại mọi thứ đều tốt, thời gian trường học quy định tắt đèn cách còn có nửa giờ, cậu ta dự định thừa dịp trong khoảng thời gian này đi tới tầng 7.

Thực ra ở thời điểm trước 8 giờ tối, cậu ta có đi qua đây rồi hỏi thăm ở ký túc xá một lần, hỏi thăm việc quan trọng là mấy ngày trước có một vụ tự sát ở tầng cao nhất.

Nhưng việc để cậu ta chưa nghĩ tới là người biết chuyện này hay có thể kể rõ chuyện này thì cũng không có nhiều, họ chỉ biết là có chuyện như vậy, nhưng cụ thể Vương Di Nhiên chết như thế nào thì bọn chúng thật sự cũng không rõ.

Về phần nhân viên nhà trường thì nói rằng Vương Di Nhiên bởi vì học tập quá áp lực nên mới đại dột sử dụng nhiều thuốc ngủ để tự sát.

Hạ Thiên Kỳ đi hỏi trọn vẹn một vòng, nhưng lại không biết được bất luận manh mối gì có giá trị, cuối cùng đành phải đặt hết hy vọng vào những người chơi thân với người chết trong kí túc xá 703.

Nhưng bởi vì lúc trước cậu ta đã vô tình thấy hết bên trong của một học sinh cho nên cậu ta mới do dự là chờ hay không chờ.

Chưa được bao lâu đã phải gặp mặt, chắc chắn là không thể không lúng túng.

Bất quá nghĩ cái mạng nhỏ của mình vẫn là quan trọng nhất, cho nên Hạ Thiên Kỳ vẫn quyết định đi lên trên hỏi lại một chút.

Bởi vì các học sinh đều biết giờ tới nam quản lí, cho nên hầu hết các nữ sinh sau khi trở về phòng đều sợ khóa hết cửa lại, còn lại ăn mặc nội y đồ lót đứng dài đầy hành lang, cũng nghiễm nhiên đó lại trở thành quá khứ.

Bất quá cũng không sợ nhìn, không khóa cửa, cũng có quan hệ mật thiết với người chết ở kí túc xá 703.

Hạ Thiên Kỳ vốn định gõ cửa, kết quả mà cậu ta không dám nghĩ tới là nắm tay của cậu vừa mới chạm vào cánh cửa kí túc xá thì liền kết kết một tiếng rồi mở ra, tiếp theo xuất hiện bốn người bóng trắng.

Chỉ thấy bốn nữ sinh ăn mặc nội y đồ lót mỏng, ngồi cùng nhau ở trên giường kí túc xá uống rượu, bên trong tràn ngập khói thuốc.

Hạ Thiên Kỳ nghĩ rằng, bốn người ít nhất cũng phải hút hết hai bao thuốc.

Tất cả là tại cửa kí túc xá mở nhanh quá, bốn nữ sinh vô thức nhìn ra phía ngoài cửa, kết quả là Hạ Thiên Kỳ lại lúng túng đỏ mặt, lần này đúng là hấn chỉ vô tình.

Việc này chỉ là ngoài ý muốn, bốn nữ sinh kia biểu hiện đối với cậu ta có vẻ rất bình tĩnh, đương nhiên cái này cũng không có là gì, vì lúc sáng cậu đã nhìn thấy hết đồ của nữ sinh kia rồi.

A...!

Một nữ sinh sau mấy giây kinh ngạc, lập tức thét lên rồi chạy lên trên giường, đứng chặn mền che kín người lại.

Mặc khác ba nữ sinh còn lại thì tỏ ra rất bình tĩnh, hoặc là do họ bị phát hiện ở trong kí túc xá uống rượu hút thuốc, lại bị quản lí nhìn thấy hết nên càng thêm nghiêm trọng.

Khụ khụ. Sau giây phút xấu hổ ngán ngùi, Hạ Thiên Kỳ ngẩng gương mặt đang đỏ bừng lên, ra vẻ nghiêm chỉnh ho khan hai tiếng, rồi không một chút hoang mang nói:

Sự tình vừa rồi, tôi cũng không phải cố ý muốn vào, chẳng qua là do lúc đập cửa ở xảy ra việc ngoài ý muốn thôi.

Đương nhiên đó cũng không phải điều quan trọng, quan trọng là việc các cô ở trong kí túc xá uống rượu! Đồng thời lại gây ra khói lớn như vậy, các cô có muốn đốt trường học hay sao?

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ có nhấn mạnh, bởi vì nội quy của nữ học viện bên trong có nói rõ, kí túc xá trường học tuyệt đối không được uống rượu, người vi phạm sẽ bị đuổi thẳng.

Chúng tôi... Chúng tôi uống đồ uống thôi. Thấy bộ dạng của Hạ Thiên Kỳ không có ý định buông tha, một nữ sinh đành phải kiên trì ngụy biện nói.

Cô cho rằng tôi là đồ ngốc sao? Ngay cả bia với đồ uống đóng gói cũng không phân biệt được? Hạ Thiên kỳ cảm thấy mình như trở thành nãi tào, cậu ta ra hiệu cho mấy nữ sinh vào bên trong mặc quần áo trước, còn cậu thì không coi ai ra gì đóng kỹ cửa kí túc xá lại, rồi đi thẳng đến.

Nói cho ông biết, đừng tưởng rằng bắt được chúng tôi uống rượu thì ông có thể tùy ý làm gì thì làm, cùng lắm là bị đuổi, ông cũng không hơn được!

Chúng tôi tuyệt đối sẽ khiến ông...!

Buổi sáng nữ sinh kia gặp Hạ Thiên Kỳ đang đi thẳng đến, lúc này đúng là có chút sợ hãi.

Không cần nóng tính như thế, tôi cũng không nói sẽ trừng phạt các cô, càng không nói sẽ dựa vào đó để uy hiếp. Chẳng qua là có chuyện tôi muốn hỏi các cô, nếu các cô thành thật trả lời thì chuyện hút thuốc uống rượu tôi sẽ coi như chưa từng nhìn thấy.

Dù sao lúc đó ta thật sự ta cũng ngượng ngùng, biết rằng không nên nhìn đồ.

Lúc nói, Hạ Thiên Kỳ còn cố ý nhìn nữ sinh kia một chút, biểu cảm trên mặt cũng trở nên sinh động.

Học sinh kia trừng mắt nhìn cậu ta một cái, lạnh lùng một tiếng quay đầu sang một bên. Ngược lại mặt khác ba nữ sinh kia, vì biết không bị đuổi nên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi Hạ Thiên Kỳ muốn hỏi gì các cô.

Hạ Thiên Kỳ thấy các cô đều chịu hợp tác, nên cũng không lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi:

Vương Di Nhiên chắc các cô cũng không lạ lắm gì, tôi muốn biết trước đêm cô ta xảy ra chuyện thì giữa các cô đã có chuyện gì?

Nói đến chỗ này, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nói thêm:

Kỳ lạ thật, tôi là một cảnh sát, sở dĩ tôi tới đây quản lý chính là vì điều tra chuyện của Vương Di Nhiên, chúng tôi nghi ngờ rằng cô ta không phải là tự sát, mà là bị bị giết...!

Hạ Thiên Kỳ lập lại chiêu cũ chuyển sang thân phận giả là cảnh sát, dù sao đối phương cũng là mấy học sinh cấp ba, không có nhiều cảnh giác thì sẽ không phát hiện ra sơ hở, sẽ không nhất định phải nhìn cậu ta căn cứ chính xác sự việc.

Đương nhiên, hẳn làm quản lý, hơn nữa còn có thân phận là một người con trai quản lý kí túc xá, đây là thứ nguy trang tốt nhất. Đây là trường nữ nhưng sao lại để một người con trai, hơn nữa là thanh niên quản lý kí túc xá nữ?

Tất cả đúng như Hạ Thiên Kỳ dự đoán, về sau khi biết cậu ta là cảnh sát, sắc mặt các nữ sinh dần có chút dịu lại.

Ông là cảnh sát thật sao?

Cô nghĩ rằng một học sinh nam cấp ba có thể trở thành quản lý của nơi này sao?

Nhìn thấy chiêu này dễ dàng, Hạ Thiên Kỳ trong lòng cũng không khỏi thấy tự tin hơn nhiều, trong giọng nói cũng nghiêm khắc hơn mấy lần:

Tốt, bây giờ câu hỏi của tôi đi, nhớ kĩ là không được nói thiếu bất kì chi tiết nào!

...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gọi hồn

Bị Hạ Thiên Kỳ hù như thế, mấy nữ sinh liền khai rằng toàn bộ đã đi ra ngoài vào lúc nửa đêm.

Mặc dù chúng tôi và Di Nhiên ở sát phòng của kí túc xá, do tính cách và lối sống khá giống nhau nên bình thường cô ấy đều cùng chúng tôi chơi chung, ngày nào cũng vui chơi đến đêm mới về phòng ngủ.

Hôm đó cũng vậy, mấy người chúng tôi đang nói về những chuyện liên quan tới ma quỷ ở trong phòng.

Trong số chúng tôi thì á gan của Di Nhiên lớn nhất, cho nên nói xong lời cuối chúng tôi sợ muốn tè ra quần, nhưng cô ấy lại vô cùng hưng phấn, nhất định lôi kéo mấy người chúng tôi cùng chơi trò Gọi hồn.

Gọi hồn kỳ thực giống bút tiên đó, rất giống đĩa tiên, đều thuộc một loại trò chơi về tâm linh.

Về cách chơi thì cần có bốn người ngồi xoay quanh nhau hoàn cảnh hơi tối tăm một chút, coi như không đến mức đưa năm ngón tay ra không thấy, nhưng tối thiểu cũng không nhìn rõ được mặt đối phương.

Chờ đến khi ngồi quay quanh lẫn nhau, bốn người liền thay nhau gọi:

Oan hồn oan hồn mau hiện ra...

Lệ quỷ lệ quỷ mau hiện thân...

Ta ở chỗ này ngơoi mau tới...

Ta ở chỗ này ngơoi mau tới..

Nghe nói nếu bốn phía thật sự có oan hồn lệ quỷ, chúng lập tức sẽ nhập vào cơ thể của một người nào đó.

Các cô đúng là tìm đường chết, nếu trò chơi này là thật, các cô thật sự đã gọi tới một lệ quỷ thì làm sao bây giờ? nghe đến đó Hạ Thiên Kỳ cau mày nói:

Lúc ấy Di Nhiên buộc chúng tôi phải chơi, quan hệ giữa chúng tôi lại rất tốt nên không thể từ chối, một phần chúng tôi cũng rất tò mò nên không có nghĩ nhiều như vậy.

Nghe nữ sinh giải thích Hạ Thiên Kỳ gật đầu, ra hiệu bảo cô ta nói tiếp.

Chúng tôi kéo chặt màn cửa kí túc xá, muốn cho bên trong không có một tia sáng nên chúng tôi lại che lên cửa sổ thêm một tầng nữa.

Bởi làm xong đã quá muộn, cho nên bên ngoài rất yên tĩnh. Âm thanh duy nhất phát ra cũng chỉ là tiếng gọi của chúng tôi.

Chúng tôi không đứng ở chỗ gọi hồn, trong quá trình chơi tôi cảm thấy nhiệt độ ngày càng thấp, thậm chí cả người đều nổi hết da gà.

Chúng tôi lúc ấy rất sợ hãi, nhao nháo cả lên nhưng Di Nhiên lại dọa chúng tôi bảo cái trò chơi này một khi bắt đầu thì không thể dừng lại nếu không sẽ bị oan hồn lệ quỷ trả thù.

Tuy không tin trên đời này có quỷ nhưng nghe kiểu cô ấy nói vậy trong lòng chúng tôi rất sợ, nên đành phải tiếp tục chơi tiếp.

Nhiệt độ không ngừng hạ thấp, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trên mái nhà, tiếng kêu đó đáng sợ, giống như có người nào đó đang bị xé xác ở trên đó.

Vì quá sợ hãi nên đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, chẳng nghĩ được gì. Tôi chỉ luôn cảm giác rằng trong kí túc xá, ngoài trừ chúng tôi thì còn có một thứ tồn tại không phải người. Tôi cảm nhận được rằng nó đang nhìn mình chăm chăm.

Tôi trời sinh lá gan đã nhỏ, lúc ấy cũng đã đến cực hạn, tại thời điểm tôi định từ bỏ thì cửa phòng kí túc xá đột nhiên bị đẩy ra kế tiếp Di Nhiên liền bước nhanh ra ngoài.

Chúng tôi không biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng Di Nhiên vì mắc tiểu nên mới tới nhà vệ sinh, nhưng đợi một thời gian cũng không thấy cô ấy trở về, chúng tôi cho rằng cô ấy về phòng bên cạnh ngủ, nên cũng không nghĩ nhiều liền đi ngủ.

Không nghĩ tới ngày hôm sau, Di Nhiên lại...

Nếu như lúc ấy chúng tôi giữ cô ấy lại không cho đi, thì cô ấy sẽ không xảy ra chuyện...

Nữ sinh này vừa nói vừa khóc, về phần ba nữ sinh kia mắt đều đỏ lên, hiển nhiên quan hệ giữa các cô ấy và người chết vô cùng tốt.

Nghe nữ sinh tường thuật xong, Hạ Thiên kỳ nhíu mày hỏi:

Bốn người trong kí túc xá đêm đó đều chơi trò gọi hồn sao?

Ừm, đều tham dự bốn nữ sinh nhìn Hạ Thiên Kỳ mờ mịt gật đầu, không hiểu tại sao Hạ Thiên Kỳ lại hỏi như vậy.

Hạ Thiên Kỳ cũng không giải thích đổi vấn đề khác hỏi:

Như vậy sau khi Vương Di Nhiên rời đi từ chỗ này, các cô không nghe tiếng động nào sao?

Không, về sau chúng tôi không nghe gì cả

Bốn nữ sinh lần lượt lắc đầu.

Bất quá, tôi cũng không tin Vương Di Nhiên tự sát, vì cô ấy là dạng người lạc quan, xưa nay đều không phàn nàn việc gì. Còn nữa, trước đó cuộc sống của cô ấy đều tốt đó sao, còn định đi đăng ký tham gia thi đấu người mẫu mùa thu nữa sao!

Nói đến chỗ này, nữ sinh kia không biết đang nghĩ gì mà lại run rẩy, trợn mắt nói:

Các cô nói.....sẽ không phải...có phải hay không...đêm hôm đó...

Chúng ta thật....thật sự gọi tới thứ gì...?

Đừng.... chớ có nói bậy nói bạ! Tự hù dọa mình, chẳng có ý tứ gì cả

Nữ sinh này vừa dứt lời, ba người còn lại đã ngay lập tức gạt phăng.

Nhưng các cô không cảm thấy kì quái sao, vì sao đêm đó Di Nhiên lại rời đi, còn nữa trước đó thời điểm gọi hồn các cô nghe có tiếng kêu thảm thiết vậy chuyện gì đã xảy ra, phòng phía trên các cô rõ ràng không có người mà

Đã không có người, sao lại có tiếng kêu thảm thiết như bị xé xác vậy?.

Đúng là....có chút kỳ quái...nhưng là...Nhưng cũng chưa chắc liên quan tới quý mà

Nếu như không phải náo quý, phòng phía trên lầu bên trong ẩn dấu một hung thủ giết người, vì người ngoài rất khó ra vào học viện.

Hạ Thiên kỳ còn chưa nói xong, bốn nữ sinh đã lú lú rùm beng i như bốn con vịt. Đúng thật bốn cô ấy đều cảm thấy Di Nhiên chết rất kì quặc, chỉ là không dám tin rằng có quý mà thôi.

Có chuyện gì thì đợi ta đi rồi mấy cô hãy tám tiếp. Oke

Thấy thời gian tắt đèn cũng chỉ còn lại mấy phút nên Hạ Thiên Kỳ cắt ngang lời của nữ sinh, tiếp tục hỏi:

Sự việc của Vương Di Nhiên cảnh sát chúng tôi sẽ nghi biện pháp điều tra rõ ràng. Trước mắt cần biết là mấy ngày nay các cô có gặp những chuyện kỳ quái không?

Kỳ quái? Có ý gì? bốn cô nữ sinh không hiểu nhìn Hạ Thiên Kỳ

Nói ví dụ như hiện tượng ma quý.

Sao khi Hạ Thiên Kỳ nói xong, bầu không khí trong kí túc xá phút chốc lắng đọng lại, vèn vèn 3 phút đồng hồ mấy nữ sinh mới lần lượt trả lời quoa loa.

Nói tới quý dị, thật ra mấy ngày hôm nay khi đi nhà vệ sinh tôi cảm thấy có người luôn đi theo phía sau.

Từ khi tớ quen cậu, cậu luôn nói thật. Nếu cậu đã khẳng định như vậy, thì tớ đây cũng nói thẳng, tớ vẫn luôn cảm thấy dưới giường có ai đó.

Các người đúng là tự hù dọa mình, còn tớ hai ngày nay đi ngủ tớ luôn cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi, dậy sớm cảm thấy ngực rất buồn bực hình như là thời điểm tớ ngủ say có ai đó nằm chồng lên tớ vậy...

Đi ra từ phòng 703 của kí túc xá Hạ Thiên Kỳ nhón lửa điều thuốc lá tựa lưng vào tường mà hút.

Chuyến tới phòng 703 này thu hoạch tương đối nhiều. Chẳng những biết được những trải nghiệm của chị con bé A Viên, mà còn biết được đã xảy ra chuyện gì khi bọn họ chơi trò chơi Siêu nguy hiểm kia.

Mà bây giờ kết hợp chuyện chị con bé a viên và phòng 703 trong kí túc xá, vào lúc ban đêm xảy ra nhiều sự việc liên tưởng tượng rất sinh động.

Người chết Vương Di Nhiên trước có trở lại phòng tắt đèn, bất quá cũng chỉ đổi áo ngủ, về sau liền tới lại phòng 703 của kí túc xá, bắt đầu cùng mọi người chơi trò gọi hồn.

Sau lời nói, có lẽ cô ấy thật sự bị quý nhập vào người, cũng có lẽ trên người cô ấy đã xảy ra chuyện gì, đến mức phải một mình đi lên tầng 8, rồi bị giết.

Thi thể thì được mấy người bạn cùng phòng tìm thấy vào sáng sớm ngày hôm sau.

Hình như đây là cả một sự kiện xảy ra, nhưng thực tế trong đó trộn lẫn một cái gì đó vô cùng kinh khủng, chỉ là chuyện này xảy ra không gây sự chú ý mà thôi.

Quan trọng bốn học sinh ở phòng 703... đến cùng đã chơi trò chơi với thứ gì?

Hạ Thiên Kỳ trước đó đã xác định, lúc tham gia trò chơi chỉ có bốn người. Cứ như vậy thêm cả người chết vào thì lúc ấy phải có 5 người mới đúng, nhưng trên thực tế.

Cũng Chỉ có bốn người tham gia.

Nói cách khác, trong lúc các cô ấy gọi hồn tại thời điểm ấy chính xác vẫn có một người bên cạnh luôn chăm chú nhìn các cô.

Nhưng....từ đầu đến cuối các cô ấy đều không hay biết.

Rõ ràng thiếu mất một người, nhưng không ai phát hiện, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ... cô Vương Di Nhiên kia sớm đã bị quý nhập vào người rồi sao?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rất có thể lúc ban ngày Vương Di Nhiên đã bị quý nhập vào người, sau đó lại đi dụ các nữ sinh phòng 703 trong kí túc xá kia chơi trò thông linh,từ đó thông qua trò chơi này gọi tới...con quý khác!

Càng nghĩ Hạ Thiên Kỳ cảm thấy khả năng này rất lớn, có lẽ ngay từ đầu việc tồn tại nữ tử Tề Hà trong học viện quý cũng không đáng sợ, nhiều nhất cũng chỉ nhập vào cơ thể người khác, hoặc làm những chuyện khiến người ta nghi hoặc.

Nhưng muốn tự mình giết người là điều rất khó, mà giờ lại có điểm khác, vì con quý kia phi thường có khả năng mượn phòng 703 của ký túc xá, để kêu tới thêm một nhân vật hung ác.

Nói đến Vương Di Nhiên bị giết chết Hạ Thiên kỳ liền nghĩ về con quý kia

Ban đầu việc tồn tại cái kia ở học viện nữ sinh Tề Hà, tại giây phút này rất có thể, vẫn như cũ bám vào thân thể của học sinh nào đó!

Có thể nó ở ngay trong căn phòng 703 này, hoặc cũng có thể ở một căn phòng khác của ký túc xá.

Đáng chết... lại là hần. Mẹ nó lại là hai con quý!

Trong nội tâm Hạ Thiên Kỳ không ngừng than xui xẻo, cảm thấy hành động lần này của Tề Hà ở học viện, chỉ sợ như cũ khó giải quyết

Mất theo nội tâm không chủ động được mà nhẹ nhàng theo hướng cầu thang đi lên

Nhìn thấy tại hành lang lên tầng 8 kia ẩn trong bóng tối, đột nhiên lộ ra một đôi mắt màu đỏ!

Thấy thế Hạ Thiên Kỳ mở to mắt, chưa kịp phản ứng, chớp mắt một cái toàn bộ hành lang đã lâm vào bóng tối

Ps: cầu kim phiếu. Đọc nhớ like

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Quỷ ảnh

Rất nhanh thích ứng, mắt của Hạ Thiên Kỳ dần dần quen với bóng tối, thật ra cũng không tối đến mức không thấy rõ năm đầu ngón tay.

Mặc dù cất giấu trong người những món đồ có khả năng khắc chế ma quỷ, nhưng dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết mẹ hần kể, Hạ Thiên Kỳ thật không có gan lấy mạng mình đem đi cược.

Vì vậy, hần cũng không lo lắng thêm nữa, vừa xoay người về phía sau liền liều mạng chạy theo phía cầu thang bỏ trốn.

Lầy này trước mắt ta buông tha cho ngươi, chờ ta tìm ra biện pháp, ta không tin không thể nghiền nát xương thịt ngươi thành tro!

Hạ Thiên Kỳ tự nhủ trong lòng, nhưng đôi chân cũng không dám chậm lại một nhịp nào, chẳng bao lâu đã trốn về tầng một.

Trong lòng hần cũng không thể yên tâm, đôi mắt không tự chủ hướng về phía trên, cũng may là cặp mắt máu đỏ đó không có xuất hiện nữa.

Mặc dù thế, Hạ Thiên Kỳ cũng không có chút nào lơ là, hiện tại trong lòng hần vẫn chứa đầy sự bất an. Cái cảm giác này quá sức mãnh liệt, khiến hần không thể đợi hơn được nữa.

Nhưng mà cũng không có chuyện gì xảy ra.

Cửa lớn ký túc xá không biết đã bị thằng khốn nào khóa lại, hần thử đẩy cửa nhưng nó không hề nhúc nhích, tông mạnh vào nhiều lần cũng không thể nào phá được.

Hần tìm đến ba cái cửa khác rồi khẳng định, bây giờ muốn trốn thoát ra ngoài hầu như là không có khả năng.

Đắn đo suy nghĩ một lúc, Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng quay trở lại phòng trực ban. Dù sao ở đây hần cũng đã bố trí rất tỉ mỉ, còn về khả năng phòng ngự thế nào thì chỉ có thể hỏi ông trời.

Ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào cánh cửa, Hạ Thiên Kỳ đảo mắt quanh phòng để chắc chắn không có ai khác ở đây.

Cùng lúc đó, Lý Tiểu Tiểu đang thực hiện trách nhiệm của mình:

Đã hơn mười giờ rồi, tất cả mọi người không ồn ào nữa, đi ngủ đúng giờ sáng mai còn dậy sớm.

Bởi vì buổi sáng, lúc ở cùng hiệu trưởng, ông ấy có nhắc đến nhiệm vụ của quản lý ký túc xá bọn cô, một trong những trách nhiệm đó là phải thúc giục các học sinh tắt đèn đi ngủ đúng giờ.

Cho nên, dù trong lòng rất không muốn rời khỏi phòng trực ban, nhưng cô vẫn phải kiên trì bước ra ngoài.

Bởi vì bên ngoài ký túc xá đen như mực, tầm nhìn cũng rất hạn chế, cho nên Lý Tiểu Tiểu cứ đi được mấy bước lại quay đầu nhìn về phía sau lưng mình, dùng ánh sáng phát ra từ điện thoại để quan sát mọi thứ xung quanh.

Cô vậy nhưng là gan rất nhỏ, còn nhớ lúc đi học, có bạn học ở bên cạnh cô kể chuyện ma, thậm chí còn chưa nói đến những chuyện kinh dị cô đã bị dọa cho khóc lớn rồi.

Tuy nói sau khi lớn lên có đỡ hơn trước một chút, nhưng từ trước tới giờ cô cũng không dám một mình đi đường vào ban đêm hay ở nhà một mình.

10 giờ rưỡi rồi, mọi người đừng nói chuyện nữa, nghỉ ngơi đi.

Lý Tiểu Tiểu cố gắng nói to giữ cho giọng mình không run rẩy, tuy ngoài miệng cô không ngừng nhắc nhở các học sinh đi ngủ đúng giờ song trong lòng lại rất hi vọng có thể nghe thấy một chút âm thanh xì xào nói chuyện, chứ không phải là tĩnh mịch như bây giờ.

Tiếp tục đi lên lầu trên, cô cảm giác như tiếng bước chân của mình bị phóng to vô số lần, thậm chí còn có tiếng vang vọng trong không gian.

Cảm giác như vậy, giống như là... có người sau lưng cô cùng bước lên lầu.

Bỗng nhiên cô quay đầu lại, dùng đèn pin rọi quanh một lượt, cũng may là không có bất cứ thứ gì.

Lo lắng, đề phòng đi đến tầng 7, âm thanh cửa sổ va đập do gió thổi càng làm sự sợ hãi trong lòng Lý Tiểu Tiểu tăng cao.

Âm thanh đó giống như là tiếng móng tay cào lên bảng.

Nó làm cho người nghe cảm thấy sợ hãi, suy nghĩ đó làm cô cực kì không thoải mái.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là nguyên nhân chính khiến cô sợ hãi. Mà lí do thực sự làm cô cảm thấy rùng mình là cô đột nhiên nhớ lại cuộc trò chuyện của Hà Thiên Kỳ cùng mình vào buổi sáng.

Bất kể là Hà Thiên Kỳ hay là Lãnh Nguyệt, tới nơi này phỏng vấn xin việc lúc quay về đều nói ở đây có ma quỷ bát nháo.

Cô tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lại thấy chuyện này không hẳn là không có căn cứ. Theo như lời Lãnh Nguyệt kể với bọn cô, nếu như trường học xem bọn họ như là các đạo sĩ trừ ma, thì việc nhận lương thử việc cũng rất phù hợp với lẽ thường tình.

Nhưng mình cũng không phải đạo sĩ, làm sao bắt được ma? Nhưng... Nơi này thật sự có ma sao?

Con người nhiều khi là vậy, càng sợ hãi càng nghĩ, càng nghĩ lại càng sợ hãi.

Lý Tiểu Tiểu là đang trong tình huống như vậy, nội tâm cô đang rất sợ hãi song lại một mực cố giữ lý trí để bản thân không suy nghĩ lung tung, điều này càng làm cô cảm thấy xung quanh âm u, chứa đầy hình ảnh ma quỷ.

10 giờ... 10 giờ rưỡi, mọi người... Mọi người nhanh lên một chút nghỉ ngơi...

Đặng đăng...

Lúc Lý Tiểu Tiểu định quay người đi xuống thì một chuỗi âm thanh tiếng bước chân từ dưới bước lên lầu khiến thân thể cô không khỏi cứng đờ.

Có... Có ai không?

Lý Tiểu Tiểu theo bản năng hỏi một câu, đôi chân không tự chủ cũng run lên.

Xung quanh một lần nữa khôi phục lại trạng thái tĩnh mịch trước đó, tất cả đều yên tĩnh, ngay cả âm thanh cũng đều không có. Lý Tiểu Tiểu vỗ vỗ vào ngực mình, thở gấp, liên tục tự nhủ với bản thân là mình vừa mới nghe nhầm.

Tuy nhiên, lúc cô dự định xoay người bước xuống lầu trở về phòng trực ban, thì một lần nữa thân thể cô lại trở nên cứng đờ.

Bởi vì phía trên bậc thang kia, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một nữ nhân mặc áo đỏ.

Người đó xõa tóc, mái tóc rất dài che khuất gần hết toàn bộ khuôn mặt, kỳ thực, Lý Tiểu Tiểu chỉ có thể thấy được miệng của cô gái đó.

Đó là một hình ảnh hết sức quỷ dị, vì nhờ ánh sáng phát ra từ di động cô thấy nữ nhân kia giống như là đang cười.

Nụ cười đó rất khó để hình dung, đó không giống như là nụ cười vui vẻ, cũng không phải là giễu cợt, mà giống như là một loại... Cười nham hiểm?

Lý Tiểu Tiểu cũng không biết tại sao mình lại nghĩ đến hai chữ nham hiểm này, tóm lại, nụ cười trên khuôn mặt kia là rất không thoải mái.

Sự thật, nữ nhân áo đỏ này đem đến cho cô rất nhiều sợ hãi.

Rùng mình!

Cô... Cô là... Là gì ở ký túc xá... Học sinh?

Lý Tiểu Tiểu cố gắng giữ bản thân trấn tĩnh, nhưng hiệu quả lại hiển nhiên rất thấp.

Đối với câu hỏi của Lý Tiểu Tiểu, cô gái áo đỏ kia cũng không có trả lời, thậm chí ngay cả đầu cũng không có một chút cử động.

Mà loại tình huống này cũng làm cho Lý Tiểu Tiểu càng trở nên bất an, cô thậm chí đã bắt đầu hoài nghi người kia là người hay là quỷ?

Lúc... Thời gian không còn sớm, cô... Cô về ngủ sớm một chút đi.

Lý Tiểu Tiểu lắp ba lắp bắp nói xong câu, liền không để ý đến người đó nữa, quyết tâm đi xuống lầu. Tuy nhiên, tại thời điểm cô sắp đi vòng qua thì cô ta lại đột nhiên cử động.

Người đó đưa một cánh tay, ngăn cản bước chân Lý Tiểu Tiểu xuống lầu, tiếp theo, đột nhiên tấm áo phủ kia xuất ra che khuất hơn phân nửa gương mặt, đánh về phía Lý Tiểu Tiểu.

Lý Tiểu Tiểu còn chưa kịp nói gì thì đầu của cô đã lia khỏi cổ.

Nhưng điều kinh sợ hơn chính là, máu từ miệng vết thương trên cơ thể Lý Tiểu Tiểu không phun tung tóe ra bên ngoài, dù chỉ một ít, điều đó càng làm nữ nhân thân mạng Áo đỏ kia thêm trở nên đáng sợ.

Cô ta đứng nguyên tại chỗ vài giây, sau đó chậm rãi bước xuống lầu.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt đang ngồi trên giường ở phòng trực ban nghỉ ngơi, dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên từ trên giường leo xuống, rời khỏi phòng trực ban.

Tầng 7, phòng 703.

Lăng Yên, cậu nói trên đời này thật ra có ma hay không?

Cậu hỏi tớ, tớ biết hỏi ai đây? Có lẽ có, mà cũng có lẽ không.

Cậu nói như thế không phải là đang nói nhảm sao?

Thôi đi, cũng không cần thảo luận loại chuyện này, cái này tin có thì tồn tại, còn không tin thì không tồn tại.

Đúng vậy, các cậu cứ nói chuyện này cả đêm, dọa tớ cũng không dám đi ngủ.

Được rồi, được rồi, đi ngủ, để cho các cậu đi ngủ. Bất quá tớ muốn đi tiểu, có chị em tốt nào đi cùng tớ không?

Hồ hồ...

Các cậu thật sự là chị em tốt của tớ nha!

Thấy những người khác giả vờ ngủ, không chịu cùng đi, nữ sinh này đành thất vọng cầm điện thoại di động lên, tuy nhiên đang lúc cô dự định một mình đi thì có một nữ sinh khác trượng nghĩa đứng dậy.

A Mỹ, tớ đi cùng cậu.

...

Bởi vì ký túc xá không có nhà vệ sinh, nên muốn đi nhà xí cũng chỉ có thể đi ra bên ngoài. Nhưng mà khoảng cách giữa ký túc xá và nhà vệ sinh cũng không hẳn là quá xa. Vừa đi vừa về tính ra không quá 15 mét. Có thể nói đi mấy bước liền đến nơi.

Chuyện này, nữ sinh đột nhiên mắc tiểu phải gọi là vạn bất đắc dĩ, trên thực tế cô nàng một chút cũng không muốn đi đến đây, bởi vì cô cảm thấy Vương Di Nhiên là bị người ta giết chết mà không phải tự sát. Về phần hung thủ thì cô nghĩ, có lẽ là một học sinh nào đó ở bên trong tòa nhà này.

Đi đến cửa phòng vệ sinh, cô nàng vạn bất đắc dĩ kia cũng không quên nói thêm vài câu cảm ơn với nữ học sinh đi cùng mình.

Cậu đi nhanh lên, tớ ở đây chờ cậu.

Nghe được lời hứa của cô bạn, cô nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, cũng không nói nhảm thêm nữa, liền chạy vào nhà vệ sinh.

Hành lang tĩnh mịch, chỉ còn lại một mình nữ sinh kia, trên mặt cô nàng xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không bình tĩnh

Ngồi xổm trong cái phòng đang bốc lên mùi nước tiểu nồng đặc, Doãn Diêm Tĩnh giống như một con mèo đang bị hoảng sợ, lông tơ toàn thân đều không khống chế được mà dựng đứng cả lên.

Trong lúc chờ đợi mình giải quyết vấn đề kia, Doãn Diêm Tĩnh thậm chí còn chưa có đi tiểu xong liền như gặp phải quỷ, nhanh chóng thoát ra khỏi căn phòng nọ.

“Mẹ kiếp, thật sự là nặng mùi quá đi!”

Doãn Diêm Tĩnh không chịu được liền chửi tục, sau đó bước nhanh đến bồn rửa tay trước mặt, vừa vẩy vòi nước vừa lên tiếng nói với nữ sinh đang ở bên ngoài.

“Đợi tôi thêm một chút nữa nha, tôi rửa tay cái đã!”

Bất quá câu hỏi dò chừng này cũng không có bất kỳ câu trả lời nào, Doãn Diêm Tĩnh đối với sự im lặng của nữ sinh kia cũng không thêm để ý, dù sao cô cũng đã rửa tay xong, vốn dĩ cũng không mất nhiều thời gian cho lắm.

Vặn chặt vòi nước lại, nhanh chân bước ra khỏi nhà vệ sinh, Doãn Diêm Tĩnh bị gió lạnh thổi ở bên ngoài hành lang dọa cho giật mình.

Bởi vì giờ phút này đây, trong hành lang không có bất kỳ một người nào, nữ sinh kia trước đó có nói sau khi xong sẽ ở bên ngoài chờ cô, nhưng lúc này đã không còn nhìn thấy.

“Đồ điên?”

“Đồ điên? Cô còn có ở đó hay không vậy?”

“Vương Phụng Sắc? Nói cho cô biết, cô đừng có mà dọa tôi, đi ra mau lên đi...!”

Nhìn hành lang không có một ai, Doãn Diêm Tĩnh cũng không mấy tin tưởng Vương Phụng Sắc sẽ nghe lời cô mà đi ra, cái này vốn dĩ chính là muốn trêu chọc cô.

Nhưng cô nghĩ vậy hay không cũng vô ích, vì thực sự nữ sinh kia không có ở đây.

“Không trách lập tức đồng ý sẽ đi cùng mình, xem ra mấy tiện nhân kia trước đó đã thương lượng xong muốn trêu mình đây mà. Đợi mình trở về lột da cả đám xuống.”

Trong lòng tuy lên tiếng hung dữ, nhưng cô lại không kiềm chế được sự sợ hãi, run lên bần bật.

Doãn Diêm Tĩnh đang lúc chuẩn bị nói rộng hai chân một hơi chạy ngay về ký túc xá, thì từ phía trước trong bóng tối đột nhiên lại nhô ra một cái đầu.

“A...”

“Xuyt...”

Doãn Diêm Tĩnh giật mình khi nhìn thấy một cái đầu đang nhô ra, bất quá rất nhanh sau đó cô liền thờ phào, bởi vì người kia chính là nữ sinh nói muốn ở đây đợi cô.

“Cô cái đồ điên xấu xa này, muốn hù chết tôi hả? Không phải đã nói là ở ngoài cửa chờ tôi sao, như thế nào lại chạy tới bên kia?”

Doãn Diêm Tĩnh một bên khó chịu oán trách, một bên hướng phía nữ sinh mà tiến lại gần.

“Xuyt....”

Nữ sinh kia không nói lời nào, chỉ đưa một ngón tay lên môi, hướng Doãn Diêm Tĩnh làm động tác im lặng, nói khẽ:

“Qua đây một chút, mình vừa mới phát hiện cái này.”

“Đêm hôm khuya khoắt có thể phát hiện cái gì à?”

Trong lòng có chút hoài nghi, nhưng nhìn thấy nữ sinh kia bộ dáng thần bí, Doãn Diêm Tĩnh cuối cùng cũng không kiềm chế được sự hiếu kỳ mà đi tới.

Đi vào nơi nữ sinh đang đứng, cô liếc nhìn lên phía trên cầu thang một cái, sau đó rất đổi kinh ngạc khi nhìn thấy phía trên kia lóe lên ra một tia sáng màu đỏ.

“Phía trên... phía trên kia có người?”

Doãn Diễm Tĩnh không hiểu đã thế như vậy, còn có ai ngu ngốc đến nỗi ở lại trên kia, nên biết bên trên từng có người chết nha, xác của Vương Di Nhiên chính là được phát hiện ở chỗ này.

“Không có!”

Nữ sinh kia lắc đầu, sau đó chỉ tay lên phía trên cầu thang nói tiếp:

“Chúng ta lên trên đi!”

“Tôi không đi!” - nhíp tim Doãn Diễm Tĩnh đập dồn dập, vào lúc này mà đi lên trên kia, cô vốn dĩ không có lá gan lớn như vậy.

“Lăng Yên bọn họ đều đang ở trên đó.” - Thấy Doãn Diễm Tĩnh cự tuyệt đi lên, nữ sinh kia lại nhàn nhạt bổ sung một câu.

“Lăng Yên, bọn họ đang ở trên đó?”

“Ừm, nhanh đi lên.”

Nữ sinh kia gật nhẹ đầu khẳng định, sau đó không thèm để ý đến Doãn Diễm Tĩnh nữa, một mình chạy lên phía trên. Doãn Diễm Tĩnh trong lòng còn đang u mê chưa rõ, nhưng nghe nói những người khác ở ký túc xá đều ở phía trên, liền không còn nghi ngờ cũng theo sau nữ sinh kia đi lên lầu.

Theo sau nữ sinh đến tầng cao nhất, Doãn Diễm Tĩnh bị khí lạnh thổi đến toàn thân đều phát lạnh, không khỏi ôm lấy hai cánh tay.

“Lăng Yên, bọn họ rút cuộc là đang ở đâu vậy?”

“Ở trong này!”

Nữ sinh kia đột nhiên dừng lại bên ngoài một căn phòng bỏ trống của ký túc xá, cánh tay có chút máy móc chỉ chỉ vào bên trong, sau đó chậm rãi đi vào.

“Này! Đồ điên, cô chậm lại một chút, chờ tôi với!”

Doãn Diễm Tĩnh vốn dĩ không dám ở lại bên ngoài hành lang, cô dù sao cũng rất sợ, Vương Di Nhiên chính là chết ở đây.

Chạy nhanh đến gian phòng bỏ trống của ký túc xá, Doãn Diễm Tĩnh theo bản năng dùng di động chiếu vào bên trong căn phòng, sau đó.... cô liền nhìn thấy một người chết.

Được đề xuất cho bạn

Đúng hơn là cô nhìn thấy một cái đầu người chết, được đặt ở chính giữa bệ cửa sổ.

Đôi mắt lờ ra ngoài giống hệt mắt cá chết, trợn trừng đến sung huyết.

“Áaaa..... ”

Doãn Diễm Tĩnh theo phản xạ hét to lên một tiếng, bên trong đột nhiên xuất hiện hai cái móng vuốt trắng bệch bóp chặt lấy cổ cô, nhanh chóng lôi Doãn Diễm Tĩnh vào trong phòng.

Sau đó, chớp mắt một cái, cánh cửa căn phòng liền bị đóng lại.

Hành lang tầng 8 trở lại như cũ, lần nữa lóe lên tia sáng đỏ như máu.

Cùng lúc đó, tại phòng trực ban lầu 1.

Hạ Thiên Kỳ tựa vào cửa của phòng trực ban, trên đầu đổ đầy mồ hôi lạnh. Lúc trước trong lòng hắn dâng lên một dự cảm không lành, mà lúc này đây cái dự cảm chết tiệt kia chẳng những không có bớt đi, ngược lại còn trở nên mãnh liệt thêm. Đó là một loại cảm giác giống như thần chết đang tới gần, áp lực mãnh liệt làm bất an trong lòng hắn càng thêm lớn.

“Mẹ kiếp, lá gan của mình cũng không đến mức nhỏ như vậy đi, làm sao ngay cả đồ lót cũng đều ướt sũng.”

Hạ Thiên Kỳ sờ cái mông bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hắn cắn răng từ dưới đất đứng lên.

“Nếu cứ một mực làm con rùa đen rút đầu thì làm sao có cách giải quyết hết Quỷ Hồn!”

Ngoài miệng tức giận mắng một câu, Hạ Thiên Kỳ liền mượn con phần nộ kéo tung cửa phòng trực ban, bước một bước dài đi nhanh ra ngoài. Nhưng mà còn chưa đợi chân mình đứng vững, hắn liền nhanh chóng quay lại phòng trực, đồng thời một lần nữa đem cửa khóa chặt lại.

“Manh động là ngu xuẩn, người thông minh trước giờ đều không lấy cứng đối cứng!”

Hạ Thiên Kỳ lần nữa lại rơi vào thế bị động, nhưng không thể phủ nhận, trước mắt đây là cách làm đúng đắn nhất.

Lúc này mà ở bên ngoài chạy loạn tuyệt đối sẽ còn nguy hiểm hơn trốn ở chỗ này nhiều, còn nữa, hấn vốn dĩ không có bản lĩnh bắt quỷ trâu bò như Lương Nhục Vễn, không nhận mình sợ mà trốn tránh thì hấn có thể được làm cái gì?

Chẳng lẽ hấn một hơi xông lên tầng 8, sau đó dùng tay chỉ vào cái mũi của con quỷ kia mà nói cho nó biết, ông mày đây mới là kẻ mạnh nhất, trâu bò nhất? Đến lúc đó, ngay cả bản thân chết thế nào hấn cũng không biết.

Đang lúc trong lòng Hạ Thiên Kỳ đấu tranh mãnh liệt, hấn chợt nghe bên ngoài hành lang vang lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập. Đồng thời tiếng bước chân càng lúc càng trở nên lớn hơn.

“Là người! hay là quỷ?”

Hạ Thiên Kỳ chặt vật nuốt nước bọt, mặc kệ cái thứ đang tiến lại gần kia là cái gì, tóm lại trốn trước rồi hấn tính.

Bất quá, hấn cũng không cầu huyết đến nỗi trốn xuống gầm giường, nhưng vậy vốn dĩ là tự cắt đứt đường lui của mình, chẳng bằng trốn sau cánh cửa khi nó tới cũng có thể tự vệ.

Dán chặt người trên vách tường, Hạ Thiên Kỳ một tay nắm chặt bùa hộ thân, tay kia siết chặt kiếm Đào Mộc xin được từ trong chùa miếu, trong lòng âm thầm chuẩn bị cho kết quả xấu nhất. Hấn ở sau cánh cửa nín thở chờ đợi, thứ kia rút cuộc cũng tới gần bước chân đã dừng lại.

Ngoài hành lang lần nữa trở lại tĩnh mịch như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tới gần

Ở sau cánh cửa, Hạ Thiên Kỳ cố gắng nín thở, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Khoảng ba mươi giây, từ trên bảng cửa phòng trực xuất hiện một đường xước do móng tay cào.

Tê...

Kèm theo đó, một âm thanh nhỏ truyền đến làm Hạ Thiên Kỳ có cảm giác tim của mình bị nhảy lên tận cổ họng.

Tiêu rồi. Một con quỷ thật sự!

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ thậm hồ không ổn, hấn đang rất thống khổ nhưng cũng đành kiên trì chịu đựng, chỉ có thể hi vọng con quỷ ngoài kia không thu hoạch được gì thì rồi đi.

Trên thực tế thì tình thế đang phát triển theo chiều hướng tốt, hấn có thể thấy rõ ràng một cô gái tóc dài khi nhìn xuyên qua cửa kính của phòng trực ban.

Cũng có thể đó đúng là một cô gái. Vì mái tóc dài gần như hoàn toàn che khuất khuôn mặt nên kỳ thật Hạ Thiên Kỳ cũng không thể chắc chắn hoàn toàn được.

Ngay tại thời điểm này, cô gái kia liền dừng chân đứng yên ngay phía trước cửa sổ của phòng trực ban. Theo như góc độ quan sát thì Hạ Thiên Kỳ chắc chắn cô gái đó cũng không nhìn thấy hấn.

Quần áo màu đỏ sao? Là quỷ áo đỏ

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cô gái ấy cứ như là mặc nguyên một chiếc áo màu đỏ lờn lên người. Trong ấn tượng của hấn hình như có nghe ai nói qua quỷ áo đỏ đa số vì oán niệm cực lớn nên trở thành lệ quỷ nên không dễ đối phó.

Ám ức cũng hơn một nửa canh giờ làm sức chịu đựng của Hạ Thiên Kỳ đến giới hạn cao nhất, khuôn mặt hấn đỏ ửng lên.

Cũng may là vận khí của hấn đủ tốt. Phía ngoài kia, cô gái áo đỏ sau một phen dò xét, thấy không có kết quả nên rốt cục cũng quyết định rời đi.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân đều đặn đang dần dần đi đến.

Lộp cộp!

Hút hô...!

Hạ Thiên Kỳ thề rằng hắn chưa bao giờ nín thở lâu như vậy, chỉ cảm thấy toàn bộ lồng ngực đều như muốn nổ tung.

Mẹ ơi! Rốt cuộc thì cũng rồi đi...

Hạ Thiên Kỳ vừa xoa cái lồng ngực khó chịu của mình vừa than thở trong lòng

Đang lúc hắn cảm thấy nguy hiểm đã rồi đi và chuẩn bị thả lỏng cơ thể thì người hắn không hiểu sao lại rung mình một cái. Theo bản năng hắn đưa mắt về phía ngoài cửa sổ nhìn một cái.

Một ánh mắt nhìn thẳng vào Hạ Thiên Kỳ làm hắn có cảm giác như rơi vào một cái động băng vậy.

Là cô!

Là cô gái mặc áo đỏ kia.

Không biết từ lúc nào mà cô ta đã quay trở lại!

Về phần hắn... Thì không hề lo lắng việc mình sẽ bị phát hiện.

Nhìn ra ngoài cửa sổ Hạ Thiên Kỳ chợt rung mình, đôi đồng tử của cô gái áo đỏ đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Không! Phải nói là nữ quý áo đỏ mới đúng.

Bởi vì từ đầu cho đến cuối, mặt của nó đều được tóc che lấp chỉ để lộ ra cái miệng với nụ cười quỷ dị trên môi.

Hoặc vốn dĩ thì nó không có mặt.

Không cần phải sợ hãi, trong phòng ban này được ta dán nhiều bùa chú hộ thân như vậy, nó nhất định...

Không đợi cho Hạ Thiên Kỳ an ủi bản thân xong thì nữ quý áo đỏ đã phá nát cửa kính rồi xông vào phòng trực ban. Những tấm bùa chú hộ thân được hắn dán tại cửa sổ và bốn phía của căn phòng trước đó thì bây giờ giống như giấy vụn và rơi xuống đất cùng những mảnh thủy tinh.

Có thể thấy, những cái bùa chú hộ thân mà hắn tốn không ít tiền để cầu mua vốn dĩ chẳng có tác dụng quái gì.

Nói cho ma đầu nhà người biết nhé, ông đây giết quỷ không nháy mắt, nữ quý chết trong tay ta một xe lớn cũng kéo không hết, cho nên khôn ngoan thì rút nhanh!

Mặc dù biết cách biến mình thành người xấu sẽ không có tác dụng nhưng là lấy ngựa chết làm ngựa sống. Hạ Thiên Kỳ kiên trì lớn tiếng, nhưng hiển nhiên là vẫn không có bất cứ tác dụng gì.

Nữ quý đang từng bước tiến lại gần.

Đương nhiên, Hạ Thiên Kỳ cũng không phải dạng người dễ dàng bị dọa mà tay chân mềm nhũn, dù nói thế nào thì hắn cũng từng gặp phải cảnh tượng hoành tráng tại tiệm sách Hâm Hoa một lần, ít ra thì cũng có mấy phần dũng khí.

Cho nên khi thấy đóng vai người ác đã trở nên vô dụng thì Hạ Thiên Kỳ liền lập tức phóng ra trước tay nắm chặt thanh kiếm làm từ gỗ đào. Gỗ Đào là vật được nhiều người dùng để tiêu diệt yêu ma. Hắn chạy một mạch ra ngoài không dám quay đầu lại.

Sau khi chạy khỏi phòng trực ban, Hạ Thiên Kỳ cũng không suy nghĩ được gì nhiều liền trực tiếp lớn giọng kêu lên, hắn không tin nữ quý áo đỏ kia có thể giết chết toàn bộ học sinh ở hai lầu của tòa nhà ký túc xá này.

Tiếng bước chân vang lên liên hồi trên hành lang, Hạ Thiên Kỳ hướng về phía trước liều mạng chạy thật nhanh, nhưng vị nữ quý áo đỏ kia thì cứ bám riết theo hắn không buông.

Hạ Thiên Kỳ vừa hét to chạy trốn, vừa lần lượt gõ từng cánh cửa của các phòng. Không lâu sau đó trong túc xá liền truyền ra những tiếng oán trách của các học sinh. (Hạ Thiên Kỳ chỉ có ý định gọi, không hề có ý cầu cứu).

Mọi người đều cảm thấy phiền phức, Hạ Thiên Kỳ hắn đã không ngủ được đã đành, khi không còn chạy vòng vòng rồi gõ cửa ầm ầm, thét lớn như một tên tâm thần.

Cũng không biết việc Hạ Thiên Kỳ trốn lên lầu có quan hệ gì, nhưng việc hắn cố ý làm kinh động học sinh rất hiệu quả. Tóm lại, khi hắn trốn lên trên tầng hai, quay đầu lại thì đã không còn nhìn thấy vị nữ quý áo đỏ lúc này đuổi giết hắn nữa.

Nhưng để an toàn hơn tránh rước họa về sau, lần này hắn không dám lơ là, vẫn như cũ chạy đi gõ cửa lần lượt toàn bộ các phòng lầu nữa, rồi lại trốn lên trên tầng ba.

Cùng lúc đó, tại lầu hai, không gian bên ngoài vô cùng yên tĩnh.

Kết kết...

Lãnh Nguyệt thận trọng đẩy cửa phòng, liền phát hiện sau cửa là ba thi thể lạ, đầu một nơi thân một nẻo.

Trông thấy cảnh này, Lãnh Nguyệt không hèn mà rợn cả tóc gáy, khóe miệng cũng không nhin được mà co giật vài lần, rõ ràng cảnh tượng này nằm ngoài dự kiến của cô.

Mấy cái đầu tròn trịa đều cứ như không ngừng trừng lớn đôi mắt nhìn cô chằm chằm, từ đó không khó để cảm nhận được rằng trước khi chết thì các cô gái ấy đã phải sợ hãi lớn cỡ nào.

Thật sự là...Quá mức đáng thương.”

Lãnh Nguyệt ra về tức giận thốt lên một câu, nhưng mà âm thanh kia... Lại là tiếng của một người đàn ông.

Cẩn thận gõ gõ cho ba cái đầu rớt xuống đất, Lãnh Nguyệt nhận ra thân phận một người trong số đó, chính là một trong bốn tên quản lý ký túc xá – Lý Tiểu Tiểu.

Không biết lúc nào mà cũng đã bị giết chết.

Sự tình xem ra khó giải quyết a, nhất định phải đi báo cho các học sinh khác mới được, như vậy sẽ không phải sợ một người nào mất mạng.”

Ngoài miệng lảm bảm nói, Lãnh Nguyệt liền đi vào trong túc xá, đem luôn Lý Tiểu Tiểu cùng hai thi thể kia kéo ra hết.

Đêm nay đối với Hạ Thiên Kỳ nhất định là một đêm không ngủ.

Bởi vì hần luôn cảm thấy vị nữ quý áo đỏ thừa lúc ở những chỗ vắng người mà ra tay, cho nên hần cũng không thể về phòng mình mà khóa cửa đi ngủ.

Cứ như vậy, lo lắng đè phòng hết một đêm, đợi cho đến khi trời sắp sáng, hần mới một lần nữa quay về phòng trực ban.

Đêm nay đối với Hạ Thiên Kỳ phải nói là vô cùng cực khổ, hèn cho hần trong cái rui cũng có cái may, mấy nữ sinh ở ký túc xá suốt cả buổi tối đều ngủ như lợn chết nên không ai phát hiện hần.

Vì sợ bị hoài nghi, hần còn cố ý quét dọn sạch sẽ phòng trực ban, trong lúc hần làm thì có không ít học sinh ngủ gà ngủ gật, mặc y nguyên trên người bộ đồ ngủ đi nhà xí.

Kết quả là tất cả đều bị Hạ Thiên Kỳ trông thấy hết.

Bởi vì cả đêm qua đều không hề nghỉ ngơi, cộng với việc bị ma nữ áo đỏ truy sát đuổi theo, thiếu chút là mất mạng. Nên Hạ Thiên Kỳ tinh thần lẫn thể lực đều cảm thấy rất mệt mỏi và đuối sức, liền chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Lúc hần tỉnh dậy từ trong cơn mê thì đã thấy cảnh sát đứng đầy trong phòng nghỉ chật hẹp

Chưa kịp thăm hỏi chuyện gì thì hần đã bị mấy tên cảnh sát lôi từ trên giường xuống. Tiếp theo thì bị kéo ra lầu ký túc xá một cách mơ hồ.

Từ bên trong đi ra, hần nghe mấy tên cảnh sát thảo luận thì mới biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra nguyên nhân là vào thời điểm sáng hôm nay, có học sinh phát hiện trên lầu ký túc xá có ba thi thể thể là liền đi báo cảnh sát.

Sở dĩ hần bị cảnh sát áp giải đi là vì tối qua hần có một số cử chỉ rất kì lạ như kêu to, phá cửa,... đại loại thế. Cho nên bị liệt vào danh sách các đối tượng bị hoài nghi nhiều nhất.

Về phần của hai người quản lý túc xá khác là Lãnh Nguyệt và Hàn Hi Nguyên cũng không thể tránh khỏi số phận bị hoài nghi, đều bị bắt đến đồn cảnh sát gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thả lại

Mặc dù bị đưa vào đồn công an, thế nhưng trong nội tâm của Hạ Thiên Kỳ không hề lo lắng, bởi vì hần vô cùng tin tưởng vào thực lực của công ty, chẳng mấy chốc, đồn công an cũng sẽ thả người.

Thực sự là như hần nghĩ, bị bắt vào đồn chưa được bao lâu, công an lại đưa bọn họ ra ngoài.

Con mẹ nó, thật là xui xẻo, lại bị tổng vào cục cảnh sát, vậy mới nói, những đồng tiền này thật sự rất khó kiếm đáng ra tao phải sớm nghĩ tới...

Từ đồn công an đi ra, miệng Hàn Hi Nguyên liền thoăn thoắt như súng máy, liên tục phàn nàn vì chuyện vừa xảy ra.

Ngược lại, ở bên này, Lãnh Nguyệt lại rất bình tĩnh, điều này biểu hiện tố chất tâm lý của cô rất tốt.

Đại ca à, người im lặng một chút được không?

Hàn Hi Nguyên lên mặt mà không được, rốt cuộc hắn cũng đã chọc giận Hạ Thiên Kỳ, liền nghe hắn tức giận quát.

Hàn Hi Nguyên cũng không phải đèn đã cạn dầu, nghe xong liền mắng lại Hạ Thiên Kỳ:

Miệng thì mắng tôi. Nhưng con mẹ nó chứ, cậu là cái quái gì mà quản được tôi!

Bây giờ tôi sẽ cho cậu biết tôi là cái quái gì...!

Còn chưa nói xong, Hạ Thiên Kỳ liền bước đến đánh vào gương mặt béo phì kia của Hàn Hi Nguyên, khiến hắn kêu đau một tiếng rồi ngã ra sàn.

Dù vậy nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn không có ý định ngừng tay, đi về nơi hắn đang nằm, dùng hai chân đạp vào gương mặt béo phì của hắn.

Cậu lại nói nữa đi! Nói một câu dễ nghe là không có chuyện gì rồi, bộ cậu tưởng tôi là người hiền à?

Hạ Thiên Kỳ từ nhỏ đã cũng gia gia của hắn luyện võ, không chỉ có võ thuật, thân thể hắn quả thật cũng không tồi, sức bật được, tốc độ nhanh, thể lực mạnh, cho nên từ nhỏ hắn chưa bao giờ chịu thua bất kì ai.

Sự thật, nếu như là một người khác nói hắn như vậy, có lẽ hắn sẽ không nổi hứng mà đánh người như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là nói vài câu mà thôi. Nhưng đây là Hàn Hi Nguyên, hắn không thể tha thứ, bởi vì gương mặt đó khiến người khác vừa nhìn liền cảm thấy chán ghét.

Bây giờ không phải là lúc đánh nhau đâu!

Không biết từ khi nào Lãnh Nguyệt đã đi đến bên cạnh Hạ Thiên Kỳ, nhắc nhở hắn không nên quá nóng nảy.

Sau khi Lãnh Nguyệt nói xong, Hạ Thiên Kỳ liền rơi vào trạng thái ngây như phỗng, sau khi hoàn hồn, hắn như gặp quỷ mà hét lên:

Cậu... Cậu chính là bê đê!

Đương nhiên cũng không thể trách tại sao Hạ Thiên Kỳ lại kinh ngạc như vậy, dù sao lúc trước bất luận là thanh âm thế nào, khi thốt ra cũng thật sự là một người phụ nữ. Mà giờ đây, âm thanh ấy lại là của con trai. Chuyện này thật là trái với tự nhiên, khiến hắn nhất thời không thể thích ứng được.

Tôi không phải là bê đê, còn nữa, tôi cũng chưa bao giờ nói tôi là con gái

Lãnh Nguyệt thờ ơ giải thích.

Cậu đang nói gì vậy? Cậu đừng có giải thích cái vấn đề giới tính này như là một trò chơi có được không? Chẳng lẽ tôi không nói tôi là con trai thì cậu không thể xác định giới tính của tôi à?

Được thôi, nếu như cậu không phải là bê đê, cũng chẳng phải con gái, vậy tôi có thể nghĩ cậu là biến thái hay không? Nếu không thì tại sao cậu phải ăn mặc giống con gái?

Chúng tôi chỉ là muốn ở nơi này với thân phận là một nữ sinh. Lãnh Nguyệt thờ ơ trả lời khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tức tối.

Được rồi, cậu là ai cũng không quan trọng, bởi vì dù cậu là gì cũng không liên quan đến tôi.

Hạ Thiên Kỳ trả lời qua loa, nhưng thật ra hắn đang tức đến phun máu, lúc trước hắn còn tự sướng vì được Lãnh Nguyệt nháy mắt với mình, nghĩ như vậy, hắn càng thấy nổi da gà.

Đối với chuyện này, hắn cũng chỉ biết cảm thán, không biết nói gì hơn, đúng là thế giới rộng lớn không thiếu những điều kì lạ.

Thế nhưng, càng nhìn kĩ ngoại hình của Lãnh Nguyệt càng khiến hắn cảm thấy xấu hổ. Cậu ta đúng là mỹ nữ trong mỹ nữ, nói như vậy không hề quá lời.

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang kinh ngạc về Lãnh Nguyệt, Hàn Hi Nguyên cũng đã bùm lấy chỗ đau mà từ từ bò dậy, nhưng không dám nói tiếng nào.

Trên thực tế, Lãnh Nguyệt là con trai, Hàn Hi Nguyên và Lý Tiểu Tiểu đều biết, sở dĩ Lãnh Nguyệt giả dạng làm con gái là vì hắn cảm thấy, nếu như hắn lấy thân phận là con trai tiến vào kia tức xá nữ, thì sẽ mang lại rất nhiều phiền toái.

Dù sao giá trị nhan sắc của hắn vẫn cao chót vót.

Bởi vì hắn quá đẹp trai, nếu không giả gái mà tiến vào, thì sẽ khiến bọn nữ sinh phát điên lên.

Bỗng chốc bị Lãnh Nguyệt làm cho thất vọng, Hạ Thiên Kỳ ở phía sau chà xát khuôn mặt của mình, buồn bực nói:

Cả đêm có ba người chết, trường học có thể sẽ tập trung mọi người để dễ dàng theo dõi, nếu tình hình cứ tiến triển theo chiều hướng này, vậy thì chúng ta buộc phải từ bỏ công việc này, trực tiếp lộ diện thân phận thật.

Nếu vậy thì chúng ta thảm rồi, chỉ sợ ngay cả chạy trốn cũng không được.

Ngươi sai lầm rồi. Hạ Thiên Kỳ còn chưa nói xong, Lãnh Nguyệt đột nhiên mở miệng, liếc nhìn hắn rồi nói tiếp:

Tồn tại trong kí túc xá ấy rất có thể là Lệ Quý, mà điểm mạnh của Lệ Quý chính là lệ khí. Nói đơn giản, chính là nó càng giết nhiều người thì càng lợi hại, lúc đó sẽ càng không dễ đối phó.

Cho nên nếu như tập trung mọi người lại, vậy thì chúng ta chỉ cần chờ đợi, hắn sẽ không thể mạnh hơn nữa, cho nên sẽ có lợi cho chúng ta.

Tại sao cậu lại biết rõ đến như vậy? Hạ Thiên Kỳ hoài nghi nhìn Lãnh Nguyệt, chợt thấy khuôn mặt hắn liền tỏ ra chợt hiểu, mừng rỡ kêu lên:

Cậu biết cách bắt quý? Đúng không?

Đúng, tôi biết một chút Lãnh Nguyệt gật đầu thừa nhận, sau đó lại bổ sung thêm một câu:

Nhưng tôi cũng không chắc là có thể bắt nó thành công, bởi vì tôi thật sự chỉ biết một chút.

Tôi mặc kệ cậu là cộng lõng hay cái rắm gì, tóm lại, so với loại chó má như tôi, cái gì cũng không biết, thì cậu hơn hẳn rồi!

Mặc dù Lãnh Nguyệt là người rất khiêm tốn, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng đã xem hắn là chúa cứu thế, nếu như hắn có thể tiếp tục sống, thì phần lớn là nhờ vào thực lực của Lãnh Nguyệt.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng không phải là loại người luôn trông cậy vào người khác, đem mạng sống của mình giao cho người khác.

Cho nên hắn sẽ dùng hết khả năng của mình để nghĩ ra biện pháp mới, dựa vào thực lực của mình để giải quyết.

Cho dù, thoát nhìn, khả năng này là cực kì bé nhỏ.

Trước khi trở về học viện, không cần chuẩn bị gì sao?

Hạ Thiên Kỳ không yên tâm hỏi.

Chỉ cần chuẩn bị mấy cây nến, xăng, thêm hạc giấy.

Hả, hạc giấy cũng dùng loại giấy kia tạo thành đúng không?

Ừm. Lãnh Nguyệt gật đầu khẳng định

Trong lòng Lãnh Nguyệt rất muốn hắn ghi nhớ những vật dụng cần thiết này, có thể dùng trong mọi trường hợp, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nếu như lần này hắn may mắn sống sót, nhất định hắn phải cùng Lãnh Nguyệt dự trữ một ít bùa để trừ quỷ, dù không thấm thía vào đâu cũng được.

Cái đồ chơi này trước kia chỉ làm cho hắn cảm thấy gát người, cho tới bây giờ mới cảm thấy suy nghĩ của mình thật sai lệch.

Hạ Thiên Kỳ thảo luận với Lãnh Nguyệt vài câu, sau đó tiến lên phía trên hỗ trợ mọi người chuẩn bị vật phẩm.

Cả buổi đó, Hàn Hi Nguyên không nói nửa lời, chỉ đi theo phía sau bọn hắn, vô tình liếc nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái, trong ánh mắt liền lộ ra vẻ cay độc mà người khác không dễ dàng nhìn thấy được.

Lúc ba người bọn họ rời đồn công an là đã hơn ba giờ chiều, cho nên lúc Hạ Thiên Kỳ mua đồ xong, ba người liền bắt xe trở về học viện nữ sinh, trời đã bắt đầu sụp tối.

Bước xuống taxi, bọn hắn đi đến phòng trực ban, liền biết rằng trường học bắt đầu từ sáng đến 10 giờ là bắt đầu nghỉ, học sinh hầu như đều đi hết.

Dù sao tầng lầu mà Vương Di Nhiên từng ở cũng đã có thêm bốn người chết, về căn bản mọi người sẽ không dám đi đến nơi này.

Ba người đi dọc theo con đường chạy, mọi người dường như đều biết được hướng đi về phía kí túc xá, cách đó không xa, hai nóc của kí túc xá vào ban đêm khiến cho người ta cảm thấy sồn gai óc, giống như ta đang trong nồi nấu máu thịt người ở Địa Ngục.

Lặng lẽ chờ đợi ba người bọn họ chui đầu vào lưới.

Hạ Thiên Kỳ không tự chủ, ôm lấy bả vai của mình, cảm thấy phía bên ngoài, gió thổi ngày càng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25!!!!

Mặc dù biết mình trở về là chui đầu vào lưới, nhưng hắn quả thật không còn biện pháp nào khác, bởi vì nếu trốn đi, quỷ cũng sẽ tìm đến, không chừng sẽ còn chết nhanh hơn. Chẳng bằng trực tiếp đối diện với nó, sau đó tìm cách giải quyết sau.

Đến lúc đó chỉ có thể trong cây vào anh, tôi và tên mập chết tiệt kia chỉ có thể hỗ trợ cho anh thôi.

Hừm. Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Lãnh Nguyệt nghe xong, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, giống như trời sinh vốn dĩ đã tro tro như thế, nhiều nhất cũng chỉ lạnh lùng hơn một chút.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tính cách của Lãnh Nguyệt là như vậy, bề ngoài có vẻ lạnh lùng, không thể nào nói chuyện yêu đương, tuy nhiên, sau một thời gian gần tiếp xúc, hắn cảm thấy con người cô ta cũng không tệ.

Mặc dù ít nói, nhưng cũng không làm người khác khó chịu, hơn nữa, hắn còn cảm thấy Lãnh Nguyệt thật ra rất nhiệt tình.

Điều này, có thể nhận thấy qua việc cô ấy sáng khoái, tận tình giúp đỡ hắn. Nói một câu có vẻ tự khinh bỉ mình, nhưng nếu như để cho hắn và Lãnh Nguyệt hoán đổi cho nhau, để cho hắn có được năng lực bất quý của cô ấy, nói một cách chính xác, ngay cả làm hắn cũng không dám.

Tất nhiên, với sự thiện lương của hắn thì không đến nỗi bỏ mặc mọi người, chỉ là hắn muốn đảm bảo mình phải được an toàn trước đã.

Điều này quả thật rất thực tế, nếu như ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được thì nói gì đến việc bảo vệ người khác? Đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Tuy nhiên, nói đến tự tìm đường chết, hắn không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Hi Nguyên, hắn đang cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Mà cái biểu hiện của tên mập mập chết bầm quả thật rất kỳ quái.

Hắn không nên cương quyết đi theo bọn người kia, rồi trở về mới đúng.

Nếu biết đi cùng Lý Tiểu Tiểu sẽ bị giết, hơn nữa bọn hắn đã nói trong các tầng lầu ký túc xá này có quỷ, lại còn mất đi người bảo vệ sau này, bọn hắn còn có thể đã trực tiếp đối mặt với quỷ.

Gặp chuyện như thế rồi trở về, thì khác gì người đã chết đâu. Mặc dù Lãnh Nguyệt có một chút bản lĩnh đối phó quỷ, nhưng cũng có thể sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa Lãnh Nguyệt cũng chưa từng hứa với bọn hắn, sẽ chắc chắn giải quyết được quỷ ở nơi này.

Không lẽ tên mập này cũng là cao nhân ẩn mình?

Hạ Thiên Kỳ bắt đầu nhủ chặt chân mày, cảm thấy khó hiểu, nếu hắn ta quả thật là cao nhân thì lúc ấy đã chẳng bị mình đè ra nện cho một trận.

Tên khốn nạn thật ra đang định làm cái quái gì? Không lẽ ghi hận trong lòng, muốn tìm cách cho mình đi châu Âm Vương?

Càng lúc, Hạ Thiên Kỳ càng cảm thấy suy đoán của mình là đúng. Với Hàn Hi Nguyên đang tỏ ra nguy hiểm ở đằng kia, hắn không thể nào không đề cao cảnh giác.

Trong tầng lầu này có quỷ hồn rất đáng sợ đó, Lý Tiểu Tiểu chính là bị quỷ giết, không lẽ cậu không sợ?

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng thăm dò được ý tứ của Hàn Hi Nguyên.

Hại... Sợ chứ, ai nói với cậu là tôi không sợ?

Hàn Hi Nguyên sợ hãi, nói cà lăm.

Sợ? Sợ mà cậu còn có thể quay về để đi cùng bọn tôi? Tại sao tôi lại thấy không giống?

Vậy cậu muốn tôi như thế nào, không lẽ vừa khóc vừa nói?

Hàn Hi Nguyên tỏ ra rầu rĩ, xen chút dữ tợn, rõ ràng là hắn rất khó chịu với Hạ Thiên Kỳ, nhưng lại không dám liều mạng, chọc giận hắn một lần nữa.

Cậu đừng có mà giờ trò, nếu để bọn tôi phát hiện ra cậu làm gì, tôi sẽ đánh chết cậu.

Hạ Thiên Kỳ giờ nắm đấm về phía Hàn Hi Nguyên, giọng điệu lạnh băng làm cho cả người hắn ta thấy lạnh.

Không để ý tới Hàn Hi Nguyên nữa, ánh mắt Hạ Thiên Kỳ dừng lại trên người Lãnh Nguyệt, hỏi:

Nếu chúng ta muốn giải quyết nó ở nơi này, phải dùng biện pháp mạnh sao? Không còn cách nào để hóa giải?

Về những phương thức trừ quỷ, Hạ Thiên Kỳ chỉ biết đến mấy chiêu thức dùng mực đỏ, gạo, đốt... giống như ông chú Lâm đối phó với xác chết.

Chúng ta dùng cách tiên lễ hậu binh không được sao? Trước tiên thử siêu độ cho nó, xem thử có thể hóa giải oán khí được cho nó hay không. Nếu không hóa giải được thì tiêu diệt nó sau. Bằng không lỡ như nó thật sự có ý muốn hòa giải với chúng ta, mà chúng ta lại khước từ mà tiêu diệt nó thì thật không hay chút nào

Ừ, có thể thử làm theo cách của anh.

Nghe xong, Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu, sau đó đột nhiên nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ.

Đề anh siêu độ, được chứ?

Tôi có nói là mình siêu độ được sao, thật *? - Lúc này, Hạ Thiên Kỳ mới nhớ ra chuyện này, lên tiếng.

Ba người vừa nghiên cứu thảo luận chuyện này (trên thực tế chỉ có Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đang thảo luận), vừa đi đến khu vực trực của Lãnh Nguyệt, bởi vì gia hỏa Lãnh Nguyệt ở trong phòng trực ban, không có gia hỏa thì không có cách nào tiêu diệt quỷ được.

Tôi chuẩn bị chút, các anh đợi một lát.

Nói xong, Lãnh Nguyệt đi vào phòng trực ban, ngoài hành lang chỉ còn lại Hạ Thiên Kỳ và Hàn Hi Nguyên.

Vốn dĩ cả hai người đến không muốn đối phó với nhau, cho nên không ai nói gì, về sau, không khí có chút buồn bực, Hàn Hi Nguyên liền lên tiếng:

Tôi cũng vậy, tôi đến phòng trực ban để lấy một vài thứ.

Hả? Cậu cũng muốn hàng yêu trừ ma à? Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ nhếch miệng cười, nói.

Tôi không có bản lĩnh vậy đâu, chỉ là ví và điện thoại tôi bỏ trong đó.

Mặc dù rất khó chịu với Hàn Hi Nguyên, nhưng bọn hắn cũng không phải là chết đi mới thôi đối địch, nên Hạ Thiên Kỳ vẫn nhắc nhở một câu:

Nếu cậu đã cố ý muốn lấy thì cứ đi đi, nhưng cậu biết trong tầng lầu này có quỷ đấy, thừa dịp cậu lạc đàn, sẽ giết cậu đấy.

Chuyện này...

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói vậy, sắc mặt Hàn Hi Nguyên biến đổi, có phần do dự, nghiêm túc cân nhắc lời nhắc nhở này, tuy nhiên cuối cùng vẫn cắn răng quyết định:

Tôi sẽ không xui xẻo như vậy đâu, 5 phút sau sẽ quay lại.

Mặc dù đã nhắc nhở, cũng như đề nghị Hàn Hi Nguyên không được tách khỏi bọn hắn, nhưng cuối cùng hắn ta cũng mặc kệ, men theo hành lang rời đi.

Mặc dù trước khi khuyên, Hạ Thiên Kỳ đã sớm biết Hàn Hi Nguyên là cái loại nào tàn, nhưng hắn đã đánh giá quá thấp trình độ nào tàn của hắn ta. Đã nói với hắn ta ở đây có quỷ, một mình hành động có thể sẽ bị giết, vậy mà vẫn khẳng khái cố chấp.

Đây không phải là hành động ngu xuẩn à.

Nhìn tên mập Hàn Hi Nguyên chạy mất tăm, Hạ Thiên Kỳ im lặng, nhếch miệng, cũng không để ý đến nữa.

Cho dù Hàn Hi Nguyên rất béo, nhưng lại chạy rất nhanh, dù sao những gì Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở vẫn còn vang vọng bên tai, không biết được lúc nào quỷ sẽ giết mình.

Có điều trong lòng hắn vẫn ôm vài phần hi vọng mình sẽ may mắn, cho dù không đi, lát nữa quỷ cũng sẽ tìm đến thôi.

Tuy nhiên, nguyên nhân hắn ta trở lại không phải vì lấy điện thoại, mà thực chất là để lấy máy thu hình.

Tối hôm qua, hắn đã lắp đặt trong phòng ký túc xá của nữ sinh và phòng tắm để thu hình lại.

Hắn ta sở dĩ không nói tiếng nào cùng Hạ Thiên Kỳ đi tới nơi này, chính là muốn lấy lại những vật này, một khi vật tới tay hắn ta sẽ rời khỏi nơi này ngay.

Các người ngu xuẩn, cũng bắt tôi ngu xuẩn theo sao?

Hàn Hi Nguyên không biết rằng, nếu như hắn trốn đi, quý sẽ tìm được hắn. Hắn cứ tưởng lời cảnh cáo của Hạ Thiên Kỳ là giả, xem hắn ta như là trẻ lên ba, chỉ trẻ lên ba mới tin những lời này.

Không kịp thở chạy lên lầu, Hạ Hi Nguyên ngay cả nghỉ cũng không dám, liền nhanh chóng tháo hết những thứ hắn đã lắp đặt trước đó.

Máy thu hình tuy rất nhiều, nhưng không mất thời gian đứng tháo, vì có thể dùng tay tháo được, cho nên hắn ta rất nhanh tháo hết tất cả máy quay từ các tầng lầu đến nhà tắm.

Đẩy cửa đi vào phòng tắm ở lầu 4, Hàn Hi Nguyên bỗng dừng lại.

Bởi vì...bên trong phòng tắm đang tràn ngập nước.

Còn có người nào ở đây sao?

Cảnh tượng trước mắt, làm Hàn Hi Nguyên cảm thấy nghi hoặc.

Ps: Cầu kim phiếu a. Cầu donate.

Không có tiền cầu like cầu đề cử a.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lãnh nguyệt

Đứng trước cửa phòng tắm, Hàn Hi Nguyên nín thở, lắng nghe âm thanh bên trong, không lâu sau cũng nhẹ nhàng thở ra, bởi vì bên trong không có bất cứ âm thanh kỳ lạ nào.

Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng hắn nghĩ là do trước đó có học sinh tắm ở đây, mà sau khi người đó rời đi, không mở rộng cửa phòng tắm, nên hơi nước mới đọng lại.

Hàn Hi Nguyên đứng ở cửa suy nghĩ, xem như là tự tìm cho một lý do để yên tâm hơn.

Vì không dám trì hoãn quá lâu, nên hắn bắt chập những hoài nghi, vội vàng bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, hơi nước dày đặc giống như sương trắng, hơn nữa lại không giống như sẽ tán đi, sương trắng tràn vào lỗ mũi, làm cho Hàn Hi Nguyên cảm thấy khó thở.

Ồ?

Trong quá trình bước sâu hơn vào trong phòng tắm, Hàn Hi Nguyên thốt lên một tiếng, bởi vì hắn không ngờ được, sương trắng trong này còn dày hơn lúc hắn vừa mới bước vào.

Nói không phóng đại chút nào, bây giờ ở nơi này, hắn chỉ có thể thấy một mảnh sương mù trắng xóa, hay nói theo cách khác là đưa tay lên cũng không thể thấy rõ năm đầu ngón tay.

Nhìn thấy nơi này sương mù càng lúc càng nhiều, nỗi bất an trong lòng Hàn Hi Nguyên càng lớn. Tuy nhiên, lúc hắn quyết định từ bỏ cameras ở nơi này, đang định xoay người rời khỏi phòng tắm thì hắn lại hoảng sợ, phát hiện mình đã hoàn toàn không xác định được phương hướng nữa.

Cửa ra ở đâu, gặp quý thật mẹ nó rồi!

Có thể nói cho đến lúc này, Hàn Hi Nguyên cuối cùng cũng nhận ra không khí vô cùng quỷ dị trong phòng tắm.

Nhưng vì cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, hắn kiềm chế mình, không được nghĩ đến chuyện ma quỷ. Nhưng dù thế, trái tim hắn vẫn như trước, thốt lên đến trên cổ họng.

Đến cùng, nỗi sợ hãi cũng bắt đầu từ đáy lòng hắn, lan tỏa ra khắp toàn cơ thể.

Liên tục có những giọt nước lạnh như băng rơi xuống trên mặt, Hàn Hi Nguyên đã không thể phân biệt được đó là mồ hôi lạnh của mình hay là giọt nước do hơi nước ngưng tụ thành nữa.

Phải ra sức giang rộng cả hai tay ra, hắn thận trọng bước từng bước, ngay cả thở, cũng không dám thở mạnh, sờ soạng mò mẫm đường đi.

Cùng lúc đó, Hạ Thiên Kỳ đang ở khu vực phòng trực ban.

Từ lúc Lãnh Nguyệt đi vào phòng trực ban đến giờ, thời gian đã khoảng 10 phút, vậy mà vẫn chưa có dấu hiệu trở ra.

Hạ Thiên Kỳ lo lắng, đi qua đi lại, trong lòng không ngừng mắng cô nàng Lãnh Nguyệt này đúng là yêu nghiệt.

Tuy nhiên, đến lúc Hạ Thiên Kỳ không còn kiên nhẫn để chờ nữa, muốn gõ cửa thủy tinh, hỏi Lãnh Nguyệt đã xong chưa thì cô ấy bước ra.

Sau hơn 10 phút, lại nhìn thấy Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ không tránh khỏi ngạc nhiên, há to miệng, yết hầu không ngừng chuyển động, hơn nửa ngày cũng không thể nói lên lời.

Cô... Cmn!

Nhấn nhẹn cả buổi, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ chỉ có thể văng tục, như vậy mới thể hiện được tâm tình của hắn lúc này.

Bởi vì Lãnh Nguyệt đã hoàn toàn thay đi trang phục con gái lúc trước, mặc vào một bộ đồ đen tuyền, thoải mái, làm lộ ra một thân hình cực kỳ thon thả.

Nếu hình dung thêm một chút, nếu Lãnh Nguyệt là đàn ông thì quả thật rất đẹp trai, thật sự là rất giống đàn ông.

Nhưng dù thế nào, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng không hề nghĩ như vậy, nếu có thì chỉ là sau này nên tránh xa Lãnh Nguyệt một chút, hi vọng về sau, giữa bọn họ sẽ không xuất hiện bất cứ chuyện gì.

Vì vậy, tên con trai chết tiệt này vẫn hoàn toàn che giấu thân phận với hắn, như trước, vẫn kiêu ngạo với nhan sắc của mình.

Biểu hiện kinh ngạc của Hạ Thiên Kỳ lúc này, quả thật rất phô trương. Chỉ là Lãnh Nguyệt không để ý chút nào, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng. Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, hắn ta lại biểu lộ sự nhiệt tình.

Hàn Hi Nguyên đâu rồi?

Lãnh Nguyệt theo bản năng tìm kiếm trong hành lang, nhưng cũng không nhìn thấy Hàn Hi Nguyên đâu, không khỏi quay đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ, nhún chặt hai hàng lông mày, thể hiện rõ sự hoài nghi đối với hắn.

Ánh mắt nghi ngờ của Lãnh Nguyệt làm Hạ Thiên Kỳ nhất thời cảm thấy oan uổng, đồng thời cũng làm cho hắn cực kỳ khó chịu:

Là tên Hàn mập đó tự đi đấy, cậu ta nói phải về phòng trực ban lấy điện thoại, rất nhanh sẽ trở về.

Ngoài ra!

Nói đến đây, giọng nói của Hạ Thiên Kỳ cũng cao hơn một chút:

Tôi đã nghiêm túc nhắc nhở, thêm cả cảnh cáo để cậu ta không được hành động một mình, nhưng mà cậu ta vẫn khăng khăng cố chấp. Tôi thật là hết lòng giúp đỡ rồi, cho dù cậu ta bị quỷ giết, cũng không hề liên quan đến tôi.

Hơn nữa, tôi lại con mẹ nó, không phải là cha mẹ cậu ta, dựa vào cái gì mà muốn trông chừng cậu ta chứ!

Mặc dù rất khó chịu với sự hoài nghi của Lãnh Nguyệt, nhưng về vấn đề rời đi của Hàn Hi Nguyên, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình cần phải giải thích rõ ràng. Dù sao, trước mặt chỉ có duy nhất Lãnh Nguyệt này mới có khả năng giúp hắn sống sót. Vậy nên không thể để cho hắn ta hiểu lầm.

Bây giờ chúng ta đi tìm cậu ta.

Không biết vốn dĩ Lãnh Nguyệt không tin lời Hạ Thiên Kỳ, hay là lo lắng cho Hàn Hi Nguyên, mà lúc này quyết định đi tìm hắn ta.

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ khó chịu nhếch miệng, lên trợn mắt liếc Lãnh Nguyệt một cái, cảm thấy Lãnh Nguyệt này là đa nghi hay là quá hiền lành ngay thơ đây.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại mọi chuyện đều là do người ta quyết định, vậy nên hắn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Trước lúc đi tìm Hàn Hi Nguyên, Lãnh Nguyệt còn vác theo một cái túi vải màu vàng đất, nếu nhìn không kỹ còn tưởng là hắn đang vác một đồng phân đi động lớn.

Cái túi này của cô... Ha ha... Thật là buồn cười... Ha ha...

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ vốn còn rất không thoải mái, tuy nhiên lúc hắn nhìn thấy cái túi của Lãnh Nguyệt, lại nhất thời bị chọc cười.

Lãnh Nguyệt cũng khó xử, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một chút vẻ lúng túng, lên tiếng giải thích:

Cái túi này là túi khôn pháp, nếu không cất giấu pháp khí đuổi quỷ ở bên trong, thời gian trôi đi sẽ làm mất pháp lực.

Pháp lực là cái gì? Còn cô là đạo sĩ sao?

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ ngưng cười, hỏi.

Tôi không phải đạo sĩ, mà là thầy trừ ma. Còn pháp lực, cái này không phải người trong nghề thì khó mà hiểu.

Cô không nói tôi hiểu cái *

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại chửi Lãnh Nguyệt một trận, nhưng vẫn như cũ, không ngừng học hỏi cô ta:

Thầy trừ ma chính là chuyên môn đối phó với ma quỷ à? Vậy tại sao cô lại gia nhập công ty này?

Chúng tôi không biết trên đời có quỷ, vậy nên không thắng nổi cám dỗ mới ký hợp đồng, còn cô đã biết rõ công việc này, sao còn bị mắc lừa?

Bởi vì...

Lãnh Nguyệt do dự một chút, sau đó lắc đầu nói:

Đây là chuyện của tôi, anh biết cũng không làm được gì.

Con khi!

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên cảm thấy ớn lạnh trong con người lạnh lùng này, có vài phần đề tiện.

Trong khoảng thời gian sau đó, cả hai người đều không nói gì nữa, rất nhanh, bọn hắn đã đi đến khu vực mà Hàn Hi Nguyên phụ trách.

Ps: nhảy hố đi thôi. mỗi đêm 10 chương. Ngày 2-5 c. tha hồ đọc (không hứa)

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tiếng động trên lầu

Dừng lại, nhìn thoáng trong phòng trực ban, Hạ Thiên Kỳ cũng không nhìn thấy bóng Hàn Hi Nguyên.

Tên mập mạp chết bầm kia không hề có ở đây!

Hạ Thiên Kỳ quay đầu nói với Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt nghe xong không nói gì, thấy vậy Hạ Thiên kỳ tiếp tục nói:

Nói không chừng hắn sợ quá nên chạy rồi, tôi cảm thấy khả năng này rất lớn. Nếu không...

Bang.....!

Hạ Thiên Kỳ còn chưa nói xong, cánh cửa lớn phía sau họ liền Bang một tiếng đóng chặt lại.

Cửa bị khóa chặt rồi!

Lãnh Nguyệt đi tới bên cánh cửa, đẩy thử rồi kết luận nói.

Không có cách nào mở ra sao?

Lúc này Hạ Thiên Kỳ chạy tới, sắc mặt rất khó coi, đứng như Lãnh Nguyệt nói, cửa ra vào đã bị khóa cứng.

Đề tôi xem có thể mở nó ra không?

Lãnh Nguyệt để cho Hạ Thiên Kỳ tránh sang một bên trước, sau đó lấy cái túi vải nhìn như đồng phân tử trên lưng xuống, rồi từ trong đó lấy ra một lá bùa màu vàng đen, kẹp ở ngón giữa, nói:

Phá Phong phù! Phá....!

Khẽ quát lên một tiếng, Lãnh Nguyệt cắn đầu lưỡi sau đó phun ra một ngụm máu vào lá bùa kia, phút chốc lá bùa vốn dĩ màu ố vàng bỗng nhiên phát sáng.

Đi!

Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng bắn ra, lá bùa liền biến thành một luồng ánh sáng màu vàng, bay đến dính vào cửa chính.

Hạ thiên kỳ nhìn thấy vậy thảm ngạc nhiên, không khỏi mong đợi đến lúc nào đó tự bản thân hắn cũng làm được như vậy.

Có thể mở cửa chưa?

Hạ Thiên kỳ nhìn Lãnh Nguyệt tò mò hỏi.

Không được, phá phong phù không phá hỏng được phong ấn trên cửa linh dị, chắc là do pháp lực của tôi quá thấp.

Cậu nói như vậy là có ý gì... Chẳng lẽ con quý kia lợi hại hơn cậu sao?

Hạ thiên kỳ thấy việc này có vẻ khó liền nuốt nước bọt nhìn Lãnh Nguyệt với vẻ lo lắng.

Việc tôi không phá nổi phong ấn cũng chẳng nói lên điều gì. Có thể vì trình độ luyện Phá Phong phù của tôi không đủ. Có điều, khả năng này không cao lắm

Lãnh Nguyệt xác định quý ở nơi này rất khó đối phó, làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy lạnh thấu tim, một lúc sau mới trở lại bình thường, nhìn Lãnh Nguyệt hỏi

Vậy cậu có biết con quý kia hiện đang ở chỗ nào không? À không, chính xác là hai con quý.

Hả? Có tới hai con quý?

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói có đến hai con quý, khuôn mặt Lãnh Nguyệt hiện lên một loạt biểu cảm

Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ sợ muốn rụng tim

Hớ? Chẳng lẽ cậu không biết sao?

Thấy Lãnh Nguyệt vẫn chưa ra bộ dạng không biết gì. Hạ Thiên Kỳ cảm thấy điều hắn lo lắng quả nhiên không sai.

Tôi còn tưởng rằng chỉ có một con quý. Lúc này sắc mặt Lãnh Nguyệt cũng trở nên khó coi, nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

Cậu thấy hai con quý sao? Có phải...

Điều tra, phân tích, suy luận đó đại ca... Chẳng lẽ việc gì cũng phải nhìn tận mắt hay sao?

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên cảm thấy Lãnh Nguyệt cũng bình thường thôi, vốn dĩ chẳng lợi hại giống như tưởng tượng của hắn.

Dù sao bọn hắn cũng sắp đối đầu với ác quý rồi, vậy mà Lãnh Nguyệt lại nói vậy, hắn ngay cả nơi này có mấy con quý cũng không biết.

Cho dù sự mong đợi của hắn dành cho Lãnh Nguyệt đã gần như biến mất. Nhưng ngay cả một chút pháp thuật đuổi quý hắn cũng không biết, vậy nên con mẹ nó, không còn lựa chọn nào khác

Cùng lắm đổi cách thức khác, để xem có thể đá Lãnh Nguyệt khỏi vị trí chủ đạo không.

Phải để Lãnh Nguyệt hành động theo ý mình, chứ cứ không có kế hoạch mà cứ đi loạn xạ thế này... chỉ sợ sớm muộn gì cũng lành ít dữ nhiều.

Trong lòng có quyết định, đưa một số tình huống mà lúc trước hắn điều tra và phân tích được cho Lãnh Nguyệt không chút giấu giếm

Lãnh Nguyệt nghe xong lập tức im lặng.

Lãnh Nguyệt không có thời gian để suy nghĩ. Hạ Thiên kỳ cứ đứng bên cạnh liên tục lo lắng kêu lên:

Lãnh ca, Lãnh đại ca, vị đại ca lạnh lùng... cầu mong cậu giúp tôi được an tâm một chút. Rốt cuộc cậu có nắm chắc đối phó được 2 con quý kia không? Là có, có một chút, có rất nhiều, hay vốn dĩ vẫn là không có vậy?

Ngược lại Hạ Thiên Kỳ không hề sợ lời nói vừa rồi của mình khiến Lãnh Nguyệt phản cảm, có khi còn phải cảm ơn hắn nữa đấy. Nếu Lãnh Nguyệt vốn dĩ không có niềm tin chắc chắn, như vậy cũng tốt hắn sẽ dành thời gian kiếm đường sống khác.

Lông mày của Lãnh Nguyệt nhíu chặt lại, làm như rất nghiêm túc đánh giá vấn đề này, tiếp đến nhìn Hạ Thiên Kỳ lắc đầu nói

Không nắm chắc.

Tôi sớm nên nghĩ tới, bằng không Lý Tiểu Tiểu bọn hắn đêm qua cũng sẽ không bị quỷ giết chết như vậy.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực tế trong nội tâm Hạ Thiên Kỳ một chút cũng không muốn tiếp nhận sự thật này, bởi vì..... thời điểm này bọn hắn cần phải suy nghĩ hết mọi cách để bảo toàn mạng sống.

Mà trước mắt phải chủ động tìm ra cách để giải quyết hai con quỷ kia.

Có thể nói là hoàn toàn phụ thuộc vào tình huống, ở trong tình thế trước cũng đã xảy ra chuyển biến rất lớn.

Đã không giải quyết được thì tốt hơn đừng có lớn tiếng như vậy, ngay cả xuất hiện một chút cũng không dám.

Hạ Thiên Kỳ bị Lãnh Nguyệt chọc cho tức giận muốn học máu, rốt cục nhìn không được nữa mắng một câu cmm.

Sau thời điểm này Lãnh Nguyệt cũng không biết nên suy nghĩ gì, đối với việc bị Hạ Thiên Kỳ châm chọc cũng không có đáp lại, nói cách khác, Lãnh Nguyệt vốn dĩ không thêm để ý đến hắn.

Mặc kệ Lãnh Nguyệt nghĩ như thế nào, bây giờ hắn chỉ quan tâm đến việc làm sao để có thể sống sót.

Nhưng quả nhiên, muốn tìm được biện pháp là cực kỳ khó khăn. Dù sao cái chiến thuật Lấy cứng trị cứng đã chắc chắn không thể thực hiện, chỉ còn có thể trông cậy vào chiến thuật đánh lén thôi.

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ định cùng Lãnh Nguyệt xem xét thử cần phải làm gì thì đột nhiên nghe được một tiếng bang do cửa bị đóng lại ở đầu bậc cầu thang cách đó không xa.

Tiếng vang này truyền tới hết sức rõ ràng, hắn rất chắc chắn là truyền từ trên lầu xuống

Đi lên xem một chút

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ kinh ngạc, Lãnh Nguyệt không chút nghĩ ngợi nói

Đi lên? Cậu điên rồi sao? nghe Lãnh Nguyệt nói muốn đi lên, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy đầu của Lãnh Nguyệt toàn đầu hủ, bởi tiếng vang đó rất có thể do hai con quỷ kia làm ra, mục đích là dụ bọn hắn đi lên.

Nếu Lãnh Nguyệt có thể đối phó với chúng nó thì may rồi, trực tiếp cứng đối cứng giải quyết hai con quỷ kia, nhưng vấn đề là cậu ta không nắm chắc được phần thắng.

Cậu chẳng lẽ muốn tôi chịu chết với cậu sao?

Cậu có thể không cần theo tôi.

Những lời này vô cùng bất đồng này, không để ý đến Hạ Thiên Kỳ đang ngăn cản, Lãnh Nguyệt bước nhanh lên đầu bậc thang, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Cmm, so với hai cái này, thật chẳng ra cái quái gì. Thật là làm ta tức chết mà!

Hạ Thiên Kỳ cảm giác như phổi mình sắp nổ tung vậy, trước đó hắn cũng đã nói rõ, Lãnh Nguyệt đã không nắm chắc được phần thắng khi đối phó với hai con quỷ kia, như vậy thì ít xuất hiện một chút, mọi người bình tĩnh cùng ngồi xuống bàn bạc tìm ra biện pháp tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chỉ có miệng, không có mắt

Mẹ nó, kết quả vừa vặn rất tốt, chẳng những không trốn thoát được không nói, mà ngay cả cái bẫy rõ ràng như vậy cũng không nhận ra, còn liều mạng mà nhảy vào.

Là hai! Là hai! Là hai... Bi ồ! Bi ồ! Bi ồ...!

Mặc dù hắn một vạn lần khó chịu với Lãnh Nguyệt, trong nội tâm một vạn lần không muốn đi lên cùng cô ấy, nhưng đành phải vậy vì ở nơi này có hai con quỷ chứ không phải một con.

Ai biết hai con quỷ đó có dùng kế điệu hổ ly sơn với bọn họ hay không, một con phụ trách dụ Lãnh Nguyệt, một con khác lại chủ ý lượn quanh đây để giết hắn.

Cho nên, tuy ngoài miệng hắn chửi rủa, nhưng bước chân cũng không hề chậm lại, thật ra là hắn đang liều mạng đuổi theo Lãnh Nguyệt, cuối cùng đến tầng 4 cũng bắt kịp cô ấy.

Cô thật là làm tôi mệt mỏi chết...

Hạ Thiên Kỳ chống đầu gối thở hổn hển, còn Lãnh Nguyệt lại chăm chú nhìn vào một gian phòng tắm cách đó không xa.

Tiếp theo, hắn liền cất bước đi tới.

Cmm, cô có thể chờ tôi một chút hay không!

Hạ Thiên Kỳ sắp không nhịn được ra tay với Lãnh Nguyệt, đánh quỷ có lẽ hắn không làm được, nhưng đánh người thì hắn có thể.

Hắn theo sát Lãnh Nguyệt đẩy cửa bước vào phòng tắm ở tầng này, cả hai không hẹn mà cùng ôm lấy bả vai mình, bởi vì nhiệt độ ở trong này khác với bên ngoài, không phải phóng đại, ngoài kia y như mùa hè còn trong này lại chẳng khác gì mùa đông.

Trái tim của Hạ Thiên Kỳ giật thót lên đến cổ họng, cả hai người cùng đứng ở cửa phòng tắm mà mở to mắt nhìn vào bên trong tìm kiếm, trong lòng thấp thỏm lo âu tới cực điểm.

Bên kia, Lãnh Nguyệt cũng không dám lơ là chút nào, trợ thủ đắc lực của cô nắm chặt một tờ bùa chú trong tay, cũng cảnh giác vô cùng.

Không khí lạnh như băng, vừa nặng nề lại vừa tĩnh mịch.

Hai người đi thẳng đến trước tủ thay đồ, trong lúc đó, ở phía trước có một cánh cửa nhỏ đang không ngừng lay động.

Không chớp mắt một cái, cứ mãi nhìn chăm chăm vào cánh cửa vẫn không ngừng rung rung kia, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt không hẹn mà nhìn nhau, từ ánh mắt của đối phương đều cảm nhận được sự bất an và e dè.

Cấm chế nguyên rủa! A... Ni sờ đây thử ồ...

Thu hồi ánh mắt, miệng Lãnh Nguyệt lầm nhảm niệm chú, Hạ Thiên Kỳ bên cạnh không hiểu cô đang nói gì, tiếp theo hai ngón tay cô chạm vào một chỗ trên cánh cửa kia:

Cấm!

Hành động của Lãnh Nguyệt với âm thanh Cấm này gần như là đồng thời phát ra, cánh cửa kia đang không ngừng lay động đột ngột bật mở!

Từ trong đó lộ ra một người chết, tựa như một đồng thịt bị nhét đầy trong ngăn tủ... Hàn Hi Nguyên!

Lúc này, xương cốt của Hàn Hi Nguyên gần như đã nát bấy, thân thể bị uốn ép bỏ vào một ngăn tủ kích thước không quá 40 ly, chỉ còn đôi mắt là mở to được xem là còn nguyên vẹn.

Bằng không, bọn họ tuyệt đối cũng không nhận ra, Hàn Hi Nguyên là đang ở trong tủ chén kia.

Hai mắt mở rất to, miệng ngoác lớn đến mức khó tin, tất cả biểu hiện này giống như là Hàn Hi Nguyên thê lương nhắc nhở bọn hắn, nơi này... Có ma!

Giờ khắc này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy máu toàn thân mình đông cứng lại, một luồng khí lạnh như xác chết đang lan tỏa khắp cơ thể.

Xem ra trong này, cũng chỉ còn lại hai chúng ta còn sống.

Cho dù trước đây cùng Hàn Hi Nguyên có chút mâu thuẫn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là ở lời nói, chứ không tồn tại thù oán gì, cho nên dù thế nào đi nữa, hắn cũng không đành lòng thấy gã ta chết. Huống hồ bọn hắn đều là người mới, còn có một loại xót thương đồng cảm khác.

Bởi vì nếu không may mắn, người kế tiếp chết thê thảm như vậy có lẽ... chính là mình.

Không biết là vì nhìn thấy thi thể của Hàn Hi Nguyên, hay bởi vì khả năng của ma quỷ nằm ngoài suy nghĩ của mình mà sắc mặt Lãnh Nguyệt lúc này rất khó coi.

Thấy Lãnh Nguyệt không nói gì, cũng không biểu hiện thái độ gì cả, Hạ Thiên Kỳ vội vã nói:

Như vậy là Hàn Hi Nguyên đã chết rồi, chúng ta cũng không cần phải ở lại nơi này, huống hồ tôi cảm thấy ma quỷ đang gài bẫy chúng ta ở đây. Chúng ta có thể xuất hiện bất cứ lúc nào...

Ồ... Đó là cái gì!!!

Hạ Thiên Kỳ đang nói, cũng không biết nhìn thấy gì, đột nhiên hoảng sợ mở to hai mắt, chỉ vào tủ chứa áo quần kia kêu lên.

Nhìn theo hướng Hạ Thiên Kỳ chỉ, Lãnh Nguyệt cũng nhất thời cả kinh, thấy ở tủ áo quần lại lộ ra một túm tóc.

Nói một cách khác...

Phía sau ngăn tủ kia chắc chắn có ma!

Mà từ lúc hai người Hạ Thiên Kỳ phát hiện điều đó, một phản gương mặt bị tóc hoàn toàn che kín kia cơ hồ lộ ra.

Thứ duy nhất xuất hiện trong tầm mắt bọn họ lúc này là khoe miệng có chút nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị.

Sau đó trong chớp mắt, tủ áo quần đã nặng nề đổ ập về phía bọn họ trong sự kinh ngạc của cả hai người.

Ah...!

Cả hai cùng hét lên kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau.

Trong lúc đó, Lãnh Nguyệt vội lấy lại tinh thần, nhanh chóng lấy một xấp lá bùa từ trong ba lô ra, sau đó cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ít máu vào lá bùa trong tay:

Đốt bùa quỷ! Yêu ma quỷ quái mau nhận lấy cái chết!

Lãnh Nguyệt tức giận quát một tiếng, liền thấy lá bùa trong tay cô đã nhất thời bay ra, sau đó tự cháy trên không trung, tạo thành một vòng lửa lớn, bao phủ hoàn toàn hộc tủ và tất cả những thứ ở phía trong.

Tuyệt kỹ chiêu thức ấy Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cực kỳ quen thuộc, rất nhanh hắn đã nhớ ra tại sao lại có cảm giác này, bởi vì lúc ở nhà trọ Hâm Hoa, ông chú kia cũng làm như vậy, không có sai biệt lắm.

Đợi lúc đã hoàn toàn giam cầm được ma quỷ trong đám lửa lớn đó, Lãnh Nguyệt lại đưa tay ra lệnh, tức giận nói:

Đốt!

Một tiếng Đốt vừa nói ra, lửa trong nháy mắt đã biến thành một vùng Biển lửa, không lâu từ trong đó vang lên một tràng tiếng kêu thảm thiết, thê lương.

Trong lúc đó, Hạ Thiên Kỳ theo Lãnh Nguyệt lùi về phía sau. Nhưng khi bọn hắn lùi về đến cạnh cửa mới phát hiện, cửa phòng tắm đã bị khóa kín, hai người có dùng sức thế nào nó cũng không hề suy chuyển.

Đáng chết!

Hạ Thiên Kỳ hung hăng đập mạnh lên cửa, cảm giác như là đá vào vách tường, ngay cả một lay động nhỏ cũng không có.

Tạm thời không thể trốn thoát được, như vậy hắn cũng chỉ có thể gửi hi vọng ở Lãnh Nguyệt, có thể vây khốn quỷ hay là hoàn toàn trừ khử được ma quỷ. Chỉ tiếc là, kết quả lại không rơi vào bất kì một trường hợp nào.

Khi Biển lửa dần tắt, cảnh tượng đốt cháy ma quỷ hầu như không còn, cũng giống như chưa từng xuất hiện, mà thay vào đó lại là hình dáng của ma nữ áo đỏ.

Chỉ có miệng chứ không có mặt!

Về phần con ma đó, trước kia người toàn màu đỏ nhưng giờ khắc này đã cháy rụi hết.

Cmm!

Thấy được hình dáng của ma nữ, hai chân Hạ Thiên Kỳ không ngừng run rẩy, hiển nhiên ma nữ kia không bị Lãnh Nguyệt đốt chết, mà ngược lại bị cô ta hoàn toàn chọc giận.

Lãnh Nguyệt cũng đã ý thức được điều này, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm, giống như đã bó tay hết cách.

Làm sao bây giờ, cô không phải là đại sư bắt ma sao, nghĩ cách đi, không cần giết chết nó, chỉ cần mở cửa ra cho chúng ta chạy trốn cũng tốt rồi!

Hạ Thiên Kỳ thề, đây là lời nói uất ức nhất của hắn từ trước đến nay.

Lát nữa tôi sẽ không chế nó, anh hãy trốn đi!

Lãnh Nguyệt hít sâu một hơi, từ trong ba lô lấy ra một thanh chỉ có chuôi kiếm, không có mũi kiếm bằng gỗ. Tiến lên một bước, chắn phía trước người Hạ Thiên Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ảo cảnh

Mẹ nó! Người đang nói vớ vẩn gì thế? Cho ta lời nói như vậy có cảm động được không, chúng ta phải cùng đi à!

Hạ Thiên Kỳ thực sự bị lời nói của Lãnh Nguyệt làm cảm động, cho dù sự cảm động đó chỉ thoáng qua một chút rồi tan biến.

Bởi vì rất nhanh sau đó hắn liền bị Lãnh Nguyệt dội cho một gầu nước lạnh:

Nếu người có biện pháp cho cửa mở ra.

Muốn ta tự nghĩ biện pháp mở cửa? Hạ Thiên kỳ nghe xong liền sững sờ,

Sau đó tức giận mắng:

******Đây là đang trêu chọc ta sao! Cậu và hai người chúng ta cùng tiến lên đi theo quỹ liều mạng có gì khác biệt, một khi người bị giải quyết rồi thì kẻ tiếp chẳng phải đến phiên ta!

Hạ Thiên kỳ bị tiện nhân Lãnh Nguyệt chọc đến tức giận phát điên, không phải nói đùa chứ nếu không có quỹ áo đỏ uy hiếp thì chắc chắn 100% hắn sẽ tiến lên liều mạng với Lãnh Nguyệt.

Giết chết tiện nhân này chắc chắn là không thể.

Về phần Lãnh Nguyệt bên này là lộ ra rất tinh táo, ngoài miệng lại một lần nữa bắt đầu nỉ non liên tục, xem bộ dáng là đã làm tốt cùng kia áo đỏ quỹ lấy mạng đổi mạng chuẩn bị.

Tâm tư Lãnh Nguyệt lúc này tỏ ra rất tinh táo, miệng lại liên tục nài nỉ, có vẻ đã chuẩn bị dốc hết sức mạng đổi mạng với con quỹ.

Thời điểm này có thể nói so với Hạ Thiên Kỳ nóng nảy đã tạo thành sự chênh lệch quá rõ ràng.

A! Ni sờ đây thử à...

Lãnh Nguyệt bắt đầu nài nỉ nhanh hơn, liền thấy thanh kiếm vốn dĩ không có mũi kiếm gỗ, cũng là vào lúc này tạo ra một thanh có mũi kiếm màu đỏ.

Nhìn ngoại hình giống như là kiếm laser, thậm chí còn có phần kì dị.

Quá trình này đối với lãnh Nguyệt mà nói dường như không thoải mái trong quá trình thực hiện, chẳng có chút giọt máu nào.

Chẳng có chút giọt máu nào

Mà khi lúc Lãnh Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng thì bên đối diện quỹ nữ áo đỏ rốt cuộc cũng kìm nén không được, đột nhiên biến thành một chuỗi hình ảnh hư ảo lao đến!

Tốc độ của quỹ áo đỏ nhanh giống như tốc độ ánh sáng, Hạ Thiên Kỳ thậm chí nhìn không có rõ ràng, móng vuốt nó sắc bén đã xuyên qua bả vai Lãnh Nguyệt.

A...!

Máu tươi văng ra khắp nơi, Lãnh Nguyệt gào lên một tiếng thống khổ mà tay vẫn không dừng lại, máu trên mũi kiếm lóng lánh, chỉ một tiếng động, một cánh tay quỹ áo đỏ đã rơi xuống.

Gào thét!

Chỉ cần một kiếm là cánh tay quỹ áo đỏ đã bị chém xuống, quanh người Lãnh Nguyệt tỏa ra khí thế hùng hục, hoàn toàn không để ý mình bị thương ở bả vai, thời điểm này nàng từ thế bị động chuyển sang chủ động, trước một bước kiếm quỹ áo đỏ lướt đi.

Về phần quỹ áo đỏ sau khi mất đi một cánh tay cũng lộ rõ vẻ vô cùng điên cuồng, hét lên vài tiếng điếc tai nhức óc.

Một người, một quỹ trong lúc nhất thời chiến đấu đến khó phân thắng bại.

Ở trong lúc này Hạ Thiên Kỳ như bị thế giới cô lập, vừa sợ hãi, vừa núp mà không đỡ Lãnh Nguyệt, ngơ ngác nhìn Lãnh Nguyệt chém giết với quỹ áo

đỏ.

Không được! Ta không thể tiếp tục đứng nhìn như vậy nữa!

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy chỉ có người vô dụng mới thấp thỏm, lo âu chờ chỗ này, hẳn đặt hết hi vọng của mình lên người khác, để người ta quyết định số phận của mình.

Ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp chạy khỏi nơi này mới được!

Cho dù mới nhìn thì Lãnh Nguyệt và quý áo đỏ đánh nhau khó phân thắng bại, trong thời gian ngắn người này vẫn chưa thể làm gì được người kia nhưng quý áo đỏ không cần thể lực với cách chèo chống còn Lãnh Nguyệt thì không được như thế, hẳn chẳng những cần thể lực chèo chống hơn nữa pháp lực của bản thân cũng chỉ có hạn.

Một khi trong thời gian ngắn không có biện pháp phân thắng bại thì kết cục cuối cùng chỉ còn là đường chết.

Khoảng thời gian này nói Lãnh Nguyệt vì muốn bảo vệ hẳn nên mới liều mạng, không bằng nói Lãnh Nguyệt liều mạng để hẳn tranh thủ thời gian.

Bởi hẳn - Hạ Thiên Kỳ mới là người có thể thay đổi cục diện ván đấu này!

Cho dù loại phương pháp khích lệ này vô cùng tự sướng, tự nghĩ rằng mình là nhân tố quan trọng để thay đổi cục diện nhưng không thể phủ định điều này làm giúp hẳn cảm thấy toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu, còn những cái sợ hãi hoàn toàn được khai trừ khỏi tâm trí.

Mà khi hoàn toàn tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất Hạ Thiên Kỳ làm là đá cho cửa phòng một cước tàn nhẫn nhưng kết quả trên người thay khi cửa phòng tầm vẫn như trước không một chút sứt mẻ.

Mẹ nó! Bên kia đầu nhau kịch liệt như vậy chẳng lẽ quý áo đỏ còn có sức lực để khổng chế cửa bên này?

Hạ Thiên Kỳ vừa nghĩ xong, liền thấy quý quái vỗ vỗ tay, trong quá trình hẳn giống như giật mình nghĩ đến chuyện gì đó, cả cơ thể nhất thời không thể cử động.

Đúng rồi! Quý trong lầu này không chỉ có một con, vẫn còn một con nữa. Ta xem nữa đã quên chuyện này.

Nghĩ đến còn có một con khác không có quỷ hiện thân, Hạ Thiên Kỳ vì sao lại bị vây ở chỗ này, trong nội tâm cũng đã hiểu ra.

Chắc chắn thứ đưa bọn chúng vây bắt ở chỗ này không phải là quý áo đỏ kia mà là một con khác.

Cái suy nghĩ của hẳn ở bên trong có đủ khả năng để mê hoặc quý.

Bọn hẳn đã làm tưởng khi cho rằng bọn hẳn đang ở trong phòng tắm tầng 4 nhưng sự thật có lẽ không phải như vậy.

Có thể bọn hẳn đang ở một nơi khác.

Hiện tại rất có thể là do một con quý khác bày ra ảo cảnh để mê hoặc.

Nghĩ thông suốt về điểm này, Hạ Thiên Kỳ lập tức hành động.

Bởi vì khi hẳn suy nghĩ, nơi này cho dù nơi này là cảnh tượng chân thực trong chỗ nào thì cũng tuyệt đối không rời khỏi phạm vi ký túc xá.

Mà chỉ cần là ở trong lầu ký túc xá, nhất định sẽ có lối ra.

Tuy rằng thị giác của bọn họ bị quý mê hoặc nhưng chuyện này cũng không có nghĩa ảnh hưởng đến xúc giác bọn họ. Chắc chắn chỉ cần tỉ mỉ một chút, cho hẳn thời gian thì nhất định sẽ tìm được lối ra.

Nghĩ là làm ngay, tuy nhiên trước khi hành động hẳn nhìn sang phía Lãnh Nguyệt, nhìn xong nhất thời làm cho hẳn lạnh hơn phân nửa.

Bởi vì Lãnh Nguyệt đang đánh nhau với nữ quý áo đỏ trừ đầu bị thương tổn thì vai trái, bụng, cánh tay đều có vết bị quý xé mở một lỗ hổng rất dài.

Hơn nữa pháp lực của hẳn dường như cũng sắp hết bởi vì giống như mũi kiếm bị kích quang vậy, mũi kiếm đã trở nên hơi hư ảo rồi, cảm giác thực sự đã kém đi rất nhiều.

Ta biết chúng ta làm như thế nào để thoát rồi, nhưng trước đó người nhất định phải chống đỡ nha!

Cho dù Lãnh Nguyệt ở trong mắt Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng tốt đẹp gì nhưng bây giờ bọn hẳn cùng bị buộc sợi dây thừng châu chấu, cho nên vẫn ra sức giúp đỡ, khích lệ lẫn nhau.

Lời nói vọng về phía Lãnh Nguyệt đang khổ sở chèo chống, Hạ Thiên Kỳ không tri hoãn được nữa vội vàng giang hai tay, dọc theo hướng hẳn có thể thấy vách tường hơi nghiêng.

Giống như những gì hần phỏng đoán, nơi này đích thị là ảo cảnh mê hoặc bọn họ.

Bởi vì phía trên của nơi đây là vách tường nhưng cánh tay của hần lại có thể xuyên thấu vào mà không thấy có cái địa phương jia, khả năng đột ngột ngăn hần đu về phía trước.

Phát hiện này cũng làm cho Hạ Thiên Kỳ tin tưởng vào chấn động lớn, dốc hết sức để tìm ra được.

Mà thời gian đến ngưỡng cửa tử thần đã gần tới rồi.

Ps: cầu kim phiếu. Cầu đề cử. cầu lt ttt a.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trốn

Thời gian chốc lát lại trôi qua, thân thể Lãnh Nguyệt lại tăng thêm vài vết thương khá sâu lộ rõ cả phần xương bên trong, khuôn mặt nhợt nhạt không một chút máu, mồ hôi lạnh tuôn ra liên tục thành một mảng lớn trên trán.

Có thể nói rằng, Lãnh Nguyệt phải hoàn toàn dựa vào người Hạ Thiên Kỳ mới có được một chút hy vọng, còn hần thì đang khổ cực chống đỡ lấy cậu.

Nhưng tình hình chật vật thế này còn có thể kéo dài trong bao lâu, bất luận đối với anh hay là đối với Hạ Thiên Kỳ cũng là một nghi vấn lớn, bởi vì có lẽ một giây sau bọn họ sẽ lần lượt bị nữ quý áo đỏ đỏ bắt gặp và giết chết.

“Chết tiệt! Rốt cuộc lối ra ở nơi nào?”

Mất thấy Lãnh Nguyệt sắp sức cùng lực kiệt, mà Hạ Thiên Kỳ tìm mãi cũng không thấy lối ra, trong lòng cũng bắt đầu trở nên nóng nảy.

Không phải nói chơi, bây giờ áp lực đã bắt đầu đè nặng lên hần, dù sao thì lúc ở bên kia Lãnh Nguyệt đã giúp hần có thêm thời gian mà cố hết sức chống cự lại với nữ quý áo đỏ. Cho nên nếu như ở bên đây mà hần không tìm thấy lối ra thì Lãnh Nguyệt rất có thể sẽ bị giết chết. Và như vậy thì tất nhiên hần cũng chỉ có con đường chết.

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra làm cho hần có một chút cảm giác mát mát, từng giọt từng giọt đổ xuống gò má. Đồng thời, ở vị trí cách hần không xa, Lãnh Nguyệt lại một lần nữa vì không có sức lực ngăn cản nữ quý áo đỏ nên bị cô ta hung hãn đánh bay ra ngoài.

Tìm được rồi!

Ngay khi Lãnh Nguyệt rơi vào trạng thái “Ngàn cân treo sợi tóc” thì Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng không phụ lòng anh mà tìm ra được một lối thoát có thể dẫn họ thông thẳng ra ngoài.

Đương nhiên cái cánh cửa này có thể giúp họ ra khỏi phòng tắm này.

Trên thực tế, Hạ Thiên Kỳ cũng rất mau chứng minh được điểm này, bởi vì khi hần thuận lợi xuyên qua cánh cửa này thì phát hiện rằng đây vốn là khu phòng tắm trong đại sảnh, trong nháy mắt đã hoàn toàn thay đổi và lộ ra diện mạo vốn có của nó.

Cái này vốn dĩ không phải là phòng tắm tầng bốn, mà là... hành lang tầng tám!

Dĩ nhiên họ cũng dừng lại ở hành lang tầng tám!

Giả tưởng hư ảo biến mất, Hạ Thiên Kỳ lo lắng chờ ở đầu bậc cầu thang, nhìn về phía Lãnh Nguyệt đang cố gắng cầm chân nữ quý áo đỏ kêu lên:

Mau lên! Nhanh chóng thoát khỏi nó và qua bên này ngay!

Dù cho không có Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở thì Lãnh Nguyệt cũng biết mình lúc này cần phải làm gì. Hần đương nhiên không muốn dây dưa với quý áo đỏ mà còn muốn nhanh chóng thoát khỏi. Nhưng bất đắc dĩ là, hần bây giờ lực bất tòng tâm. Chẳng những pháp lực bị hao hụt hết, mà ngay cả sức lực cũng không còn lại bao nhiêu, “Kiếm Laser” trong tay cũng mờ nhạt đi, gần như không thấy được.

Mây mau trốn đi...

Lãnh Nguyệt quay đầu đáp trả Hạ Thiên Kỳ bằng một giọng khàn khàn, trong câu nói mang đầy ngụ ý rằng hần sẽ chết tại đây.

Thực chất thì Hạ Thiên Kỳ không có biện pháp nào để thoát đi.

Nghe vậy, trong lòng Hạ Thiên Kỳ bỗng nhiên cảm thấy thương cảm, một lần nữa anh lại hét lớn về phía hắn:

Mày ở đây một mình để làm cái quái gì? Mau chóng nghĩ ra biện pháp tiêu diệt con nữ quỷ ngu ngốc đó đi, đừng có ở đó mà ngồi chờ chết

Hạ Thiên Kỳ bị Lãnh Nguyệt liên tục hối thúc rời đi, hắn cho dù không phải là một người nhiệt tình, nhưng lại rất hiểu về đạo lý có ơn thì phải báo ơn. Việc bắt hắn bắt chấp liều mạng với con nữ quỷ đó để cứu Lãnh Nguyệt là việc không thể nào nhưng việc bỏ chạy để hắn ta một mình ở lại đối phó với con nữ quỷ kia thì không phải là phong cách làm việc của hắn.

Cuối cùng thì người có phải đàn ông không vậy? Mẹ nó! Người mà là đàn ông. Không chỉ không được mà thật sự chính là không được. Ta cũng rất muốn nghĩ người là đàn ông lắm dù chỉ trong chốc lát! Người đừng khiến ta cảm thấy người từ trên xuống dưới giả gái đấy!

Lãnh Nguyệt có bị lời lẽ của Hạ Thiên Kỳ kích thích hay không. Lúc này hắn bỏ vô miệng mình thứ gì đó. Chỉ trong vòng một thoáng, cơ thể hắn phát ra một thứ ánh sáng rất mạnh, giống như Đạn Tia Chớp nổ vậy làm chói cả mắt.

Quý áo đỏ rất kiêng kị với cái ánh sáng rực rỡ này, cho nên dù không muốn nhưng cũng chỉ có thể tránh sang một bên, Lãnh Nguyệt liền nắm bắt cơ hội, mạnh dạn đứng dậy kéo Hạ Thiên Kỳ chạy đến đầu bậc cầu thang.

Thấy Lãnh Nguyệt thành công thoát khỏi quý áo đỏ, trái tim Hạ Thiên Kỳ bị kéo lên giờ cũng coi như buông xuống được vài phần. Nhưng tim của hắn còn chưa kịp trở lại vị trí cũ thì lại hung hăng nhảy lên tới tận trên cổ họng.

Đúng ngay thời điểm này, Lãnh Nguyệt vì không còn đủ thể lực để chống đỡ nữa nên đã ngã đi.

Con mẹ nó! Mày đúng là chỉ được cái mạnh miệng! Bây giờ coi như chúng ta tiêu đời rồi!

Thấy Lãnh Nguyệt nằm yên bất động trên mặt đất cứ như một cái xác chết. Hạ Thiên Kỳ tuy ngoài miệng la mắng nhưng vẫn là không nhẫn tâm nên đi tới bên cạnh Lãnh Nguyệt, sau đó hắn vừa bế cậu lên lưng vừa liều mạng chạy thẳng về phía đầu bậc cầu thang.

Cùng lúc đó, quý áo đỏ cũng đã tránh khỏi sự ảnh hưởng của tia sáng, găm thét lên rồi đuổi theo Hạ Thiên Kỳ.

Cũng may mắn là đầu bậc thang đã gần trong gang tấc. Cho nên chỉ trong nháy mắt, Hạ Thiên Kỳ đã nhanh chóng cõng Lãnh Nguyệt trốn xuống cầu thang.

Trốn được xuống lầu không có nghĩa là đã thoát được sự uy hiếp từ quý áo đỏ. Nó vẫn không chịu từ bỏ mà bám theo họ đi xuống lầu.

Cmm mười tám đời tổ tông nhà mày! Nếu như vẫn tiếp tục đuổi theo tao, tao cam đoan tất cả các kiếp sau của mày đều sinh con không có cái lỗ đít! Còn nữa con của mày cũng như cái lỗ đít nên sẽ bị người ta đặt tên là Lỗ Đít!

Hạ Thiên Kỳ không thể đứng lại để mắng quý áo đỏ, bởi vì cho dù hắn có ý nguyện đó hay không thì việc bọn họ bị nó bắt lấy cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Tốc độ của quý áo đỏ không hề chậm hơn hắn một chút nào huống gì trên người hắn còn đang cõng thêm một người vốn dĩ không có cách nào để dừng lại quá lâu.

Nên hắn cảm giác mình có khả năng trả thù nó đấy, cũng chỉ có thể chửi nó thêm vài câu.

Về phần quý áo đỏ, vốn dĩ nó chỉ nghe loáng thoáng và cũng chả hiểu Hạ Thiên Kỳ đang nói cái gì hết, nhất thấy sắp bắt kịp Hạ Thiên Kỳ.

Chẳng lẽ tôi phải chết ở đây sao?

Hạ Thiên Kỳ bắt đầu thấy tuyệt vọng.

Ngay lúc này, một âm thanh rất nhỏ thì thầm vào tai hắn.

Đến tầng dưới kia thì dừng lại, tôi đã có biện pháp phong ấn nó trong một thời gian ngắn rồi

Cậu đã tỉnh? Thật là đúng lúc!

Bình tâm thì Lãnh Nguyệt giống như là đưa than cho Hạ Thiên Kỳ sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vậy. Câu nói của cậu làm hắn cảm thấy mừng rỡ vì thế tốc độ cũng theo đó nhanh hơn vài phần.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn vang lên tiếng niệm chú của Lãnh Nguyệt:

Đông, nam, tây, bắc!

Tứ phương nguyên rửa, hồn nguyên rửa.

Khốn!

Theo ngữ điệu của chữ “khốn” thân thể Lãnh Nguyệt trở nên nặng nề, Hạ Thiên Kỳ chợt cảm thấy có một lực gì đó rất nặng đè lên lưng hắn, hắn kêu thảm một tiếng rồi người của hắn bị ấn mạnh xuống đất.

Ah...!

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy lần này hắn bị ép tới nỗi eo hần như muốn gãy vụn. Tuy nói như thế nhưng hắn lại không dám dừng lại, vội vàng cắn răng vọt người dậy mà tiếp tục bò đi.

Theo bản năng, Hạ Thiên Kỳ đưa mắt nhìn về phía cầu thang trên lầu, hắn cảm thấy vô cùng vui mừng. Trên bậc thang lại xuất hiện một Khối băng cực lớn, còn con nữ quỷ áo đỏ kia thì đang ở bên trong diện cuồng giãy dựa!

Bị nhốt thật rồi ư?

Vì không xác định được con nữ quỷ áo đỏ kia giãy dựa như vậy có thể tự mình thoát ra ngoài hay không, cho nên Hạ Thiên Kỳ coi loại phong ấn này chỉ mang tính cách tạm thời. Vốn dĩ không dám do dự thêm nữa, liền công Lãnh Nguyệt đang hôn mê, bắt đầu liều mạng chạy khỏi chỗ này.

Trong quá trình xuống lầu, hắn nghe rõ ràng tiếng của khối băng bị rạn nứt rồi vỡ thành từng mảnh.

Đại ca? Cái tên chúa lạnh lùng kia? Cậu còn sống không đấy? Đừng ngay thời điểm này ngắt đi chứ, cậu không phải là đang làm khó tôi đó sao!

Hạ Thiên Kỳ một bên liều mạng chạy một bên lớn tiếng gọi Lãnh Nguyệt. Chỉ là lúc này đây, Lãnh Nguyệt đã bất tỉnh nhân sự hoàn toàn.

Hiện tại, cứ nhất quyết trốn xuống dưới cũng không phải là biện pháp tốt. Dù sao cửa ra vào ký túc xá sớm đã bị khóa lại rồi. Còn một điều đáng nói nữa là thể lực của hắn cũng đã gần cạn kiệt.

Nên Hạ Thiên Kỳ chợt nghĩ ra điều gì đó rồi đột nhiên ngừng lại, sau đó chuyển hướng chạy đến một bên đầu bậc cầu thang sau đó đi thẳng lên lầu.

Hành vi này của hắn phù hợp với một câu nói rất là chí lý - Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.

Ps: cho con xin viên lt. cầu đề cử. Cầu kim phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Một con quỷ khác

Hạ Thiên Kỳ chạy một hồi đến tầng thứ sáu mới dừng lại, dành chút thời gian ngắn ngủi để nghỉ ngơi.

Lãnh Nguyệt? Lạnh thần? Lạnh...?

Dừng lại Hạ Thiên Kỳ mới nhẹ giọng gọi nhỏ ai đó cả buổi, thế nhưng Lãnh Nguyệt hoàn toàn không có chút gì gọi là phản ứng lại, có thể nói sức lực chỉ còn lại phân nửa.

“Tức thật, coi như cậu may mắn gặp được tôi, bằng không đổi lại là người khác cậu đã không còn được ở đây, sớm bị ném khỏi nơi quỷ quái này từ lâu rồi, mẹ nó!”

Không nghĩ ngờ gì nữa, Lãnh Nguyệt đã trở thành gánh nặng của Hạ Thiên Kỳ, bởi vì việc phải cõng hắn tiếp tục chạy trốn chết thực sự rất bất tiện, cũng không mấy an toàn. Điểm này, lúc trước Hạ Thiên Kỳ đi theo Lãnh Nguyệt cũng là gánh nặng cho Lãnh Nguyệt, vì hắn chẳng biết chút phép thuật nào cả. Bây giờ Lãnh Nguyệt mất đi khả năng chiến đấu, thì trở thành gánh nặng ngược lại cho Hạ Thiên Kỳ.

Dù sao bản thân hắn hiện giờ không còn bất kỳ sức lực nào để đối phó với quỷ, cho nên một khi quỷ áo đỏ kia mà thoát ra và tìm được bọn hắn, vậy thì hắn và Lãnh Nguyệt xem như đã bị tuyên án tử hình.

Cho nên, bọn hắn bây giờ phải tách nhau ra, một nửa còn có thể tránh khỏi bị quỷ áo đỏ “bao vây”. Một nửa khác là hai người còn gia tăng được tỉ lệ sống sót.

Trong nội tâm, lòng đã ra quyết định ra quyết định, Hạ Thiên Kỳ không còn bất cứ do dự nào, đợi khi có được chút sức đích lưng cuối cùng, này sinh Lãnh Nguyệt về sau, rồi đi tới tầng sâu nhất là mấy gian ký túc xá.

Sau khi đi vào, hắn không lập tức đẩy cửa vào. Mà cứ do dự đứng ngoài cửa mấy căn phòng ký túc xá trong chốc lát, về sau khi cảm thấy đã thuận mắt thì mới đẩy cửa đi vào.

Nhìn một lượt, gian ký túc xá này cũng được coi là dọn dẹp sạch sẽ, chỉ trừ mấy chỗ đầu giường hay trên lan can treo mấy cái đồ lót rất dễ thương, không biết là ký túc xá này bỏ quên lấy đi, hay là vẫn cố tình để ở chỗ này đây.

Nhìn cậu cũng tương đương tôi, vậy mà còn nặng hơn heo nỡ! Thật là tôi mệt muốn chết.”

Cổng Lãnh Nguyệt đi một đoạn đường này, cũng khiến Cẩm Hạ Thiên Kỳ mệt mỏi không nhẹ, cho nên đợi khi vào được ký túc xá, hắn không khách khí mà thả phăng Cẩm Lãnh Nguyệt trên mặt đất.

Về phần hắn thì đặt mình xuống giường mệt mỏi, không kịp thở hay nghỉ ngơi.

Tuy nhiên nghĩ đến không thể giải trừ sự uy hiếp của quý áo đỏ, nó lúc nào cũng có thể trốn thoát ra khỏi đó, cho nên hắn cũng không dám ngồi nghỉ nhiều, vội vàng đứng lên đạp nửa người Cẩm Lãnh Nguyệt giấu vào dưới gầm giường.

Vì rớt xuống nên Lãnh Nguyệt thờ dốc, hắn nhìn trên lan can treo mấy cái đồ lót của nữ sinh, hắn còn cảm thấy bộ đồ lót của nữ sinh đang treo trên lan can đặt lên mặt Lãnh Nguyệt, biến hắn ta thành một siêu nhân đồ lót.

Nếu không phải là tình huống không cho phép, hắn thật muốn dùng đi động để chụp Lãnh Nguyệt tiện nhân kia một tấm làm hình kỷ niệm.

Về sau vì không yên lòng ở lại ký túc xá, hắn lập tức đi dạo một vòng. Sau khi xác định vừa mở cửa ký túc xá ra, Lãnh Nguyệt cũng sẽ không bị phát hiện, hắn mới yên tâm rời đi. Lần nữa, đi tới đầu bậc thang.

Về phần đầu mình của Lãnh Nguyệt đã được giải quyết ổn thỏa. Nhưng còn bản thân mình phải đi đâu, trong lòng hắn lại không có chút manh mối nào!

Ở chỗ này, hắn có nên tìm một tầng ở giữa ký túc xá mà trốn vào?

Có nên trốn hay không?

Hay phải tiếp tục đi lên?

Dành chút thời gian ngắn ngủi để suy nghĩ một lát, hắn nghĩ nếu như khả năng quý áo đỏ trốn thoát khỏi đó mà nói... thì tám chín phần mười sẽ đuổi đến truy tìm bọn họ ở mấy tầng dưới, dù sao lúc ấy bọn hắn cũng để lại chút ấn tượng cho quý áo đỏ, chính là liều mình bỏ chạy xuống lầu xem chút thì đã bỏ luôn cái mạng.

Cho dù suy luận này có chút gì đó không suôn sẻ, nhưng dường như cũng chỉ có suy đoán này là có điểm hợp lý. Lúc đầu thời gian ngắn, hắn chỉ muốn so sánh phía trên với phía dưới, rốt cuộc có mấy tầng lầu có thể coi là an toàn.

“Không JB xía vào, phải đi lên trên lầu!”

Hạ Thiên Kỳ sợ hãi cắn răng một cái, cũng không mong muốn lãng phí thời gian rầu rĩ nữa, nhìn thoáng qua phía trên tầng lầu u ám kia một cái, hắn liền vội vã chạy lên.

Mặc dù khu vực càng nguy hiểm thì càng an toàn, nhưng đúng là hắn vẫn không có chút xíu can đảm nào để tiến lên tầng 8, dù sao thì rất nhiều người đều bị giết chết ở tầng 8 này.

Suy nghĩ đúng ra là câu kia “Nơi nguy hiểm nhất, lại chính là nơi an toàn nhất” lời này cũng không nhất định sẽ gặp phải quý, bằng không cũng sẽ không nói như vậy.

Chọn một chỗ cẩn thận chèo thuyền đi qua vạn kiếp ngườì, vẫn là giữ lấy thái độ bảo thủ một chút sẽ an toàn hơn.

Trong lòng cân nhắc một lát, Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng quyết định lập tức dừng lại ở tầng 7, tìm cái ký túc xá, cảm thấy thuận mắt thì mới quyết định trốn vào.

Về phần trốn vào ký túc xá nào, trong lòng hắn sớm đã có chủ ý, hắn lập tức bước nhanh tới bên ngoài cửa phòng 703 của ký túc xá.

Chọn gian ký túc xá này, nguyên nhân lớn nhất, hắn với nơi này vốn rất quen thuộc, cho nên lúc bắt đầu lựa chọn, ý niệm đầu tiên thoáng qua trong đầu chính là nơi này, phòng 703 của ký túc xá.

“Xem ra, mình thật sự đối với nơi này ưa thích không muốn rời à!”

Hạ Thiên Kỳ trong lòng cảm thán một câu, sau đó thở ra một hơi đẩy cửa đi vào.

Cùng lúc đó.

Khối băng kia, lúc trước giam cầm nữ quý áo đỏ ở bên trong. Lúc này đây ở phía trên tốc độ vết nứt đang bắt đầu tăng lên, nhìn giống như những mảnh vỡ của vỏ trứng, ranh giới của các vết nứt hoàn toàn vỡ vụn.

...

Sau khi Hạ Thiên Kỳ tiến vào phòng ký túc xá 703, hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ, bởi vì ở đằng kia, trên giường đã có một người nằm ở đó!

Nữ sinh mặc một bộ quần áo ngủ, dài đến mông nhìn đáng yêu, đang chưng ra một cái “Lớn” chữ hình nằm gáy o... o..., giữa hai chân đầy đặn, có thể nói là nhìn một cái không sót chỗ nào.

Không ai khác, chính là nữ sinh mặc như không mặc trông tron, sớm đã bị hấn nhìn thấy hết.

“Cô ta, sao lại ở chỗ này?”

Đồng thời ngay lúc Hạ Thiên Kỳ trong lòng này sinh nghi ngờ, thì thấy nữ sinh kia dụi mắt, còn buồn ngủ từ trên giường ngồi dậy, cũng là lúc nữ sinh phát hiện Hạ Thiên Kỳ đang đứng ngay cạnh cửa, đột nhiên mở to hai mắt.

Anh....?

Nữ sinh kia vốn dĩ còn chưa có cơ hội mở miệng, đã bị Hạ Thiên Kỳ lập tức tiến vào, hung hăng chặn miệng cô lại.

“Tôi hỏi thì cô mới được trả lời, không hỏi thì không được lên tiếng. Cô làm được không?”

“Ừm.” Nữ sinh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nhẹ gật đầu.

Mặc dù là hơi quá đáng, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại không có nửa ý muốn buông tay, ngay sau đó hấn bắt đầu hỏi.

“Những học sinh khác cũng đi, vì cái gì mà cô không đi?”

“Tôi... tôi ngày hôm qua đi suốt đêm... Cũng không biết... Bọn họ đi khi nào đấy.”

“Thật sao?” Nghe nữ sinh nói ra một lý do hết sức tức cười, Hạ Thiên Kỳ khuôn mặt lộ ra một tia cười lạnh, ánh mắt cũng trở nên sắc bén:

“Suốt đêm? Cô chẳng lẽ không biết nơi này tối qua có người chết sao? Hơn nữa trong đó còn bao gồm một người bạn cùng phòng của cô!”

Đối với sự chất vấn của Hạ Thiên Kỳ nữ sinh kia không dám nói xạo một câu, nhưng về mặt thì bắt đầu trở nên dữ tợn.

Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ trong lòng đột nhiên trầm xuống một chút, quả nhiên hấn đoán không sai, nữ sinh có bộ dáng khả ái này rất có thể đã bị nữ quỷ kia nhập vào.

Hạ Thiên Kỳ trách cho nhịp tim mình đập loạn, hấn phỏng đoán cho dù cô ta bị nữ quỷ kia nhập vào, cũng không có năng lực giết người. Nhưng nói trắng ra là đây chỉ là suy nghĩ của hấn, trước mặt hấn lúc này thật sự là một con quỷ cái.

Cho nên nếu nói không chột dạ, đến bản thân hấn cũng không tin.

“Tại sao phải làm như vậy, tại sao phải đẩy chúng tôi vào chỗ chết!”

Hạ Thiên Kỳ siết chặt cổ của nữ sinh, tức giận hét lên

“Cả anh cũng sẽ chết!”

Nữ sinh độc ác kêu lên.

“Con mẹ nó, ngược lại để xem tôi với cô, ai mới là người chết trước!”

Ps: cầu kim phiếu. Lt. tlt. Like.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hoang mang

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ hung hấn dùng sức bóp mạnh vào cổ tay của nữ sinh, làm cho cô ấy giãy giụa kịch liệt.

Tóm lại, bất kể là thế nào thì hồn của con quỷ kia cũng đã nhập vào người của nữ sinh, cho nên hấn chỉ có thể bóp chết nó!

Từ việc nữ sinh giãy giụa ngày càng kịch liệt, có thể thấy, hấn thật sự chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để giải quyết con quỷ kia.

Nhưng, nữ sinh giãy giụa đã dần trở nên yếu đi rồi yên lặng hẳn, tròng trắng mắt thậm chí cũng đã lật lên, nữ sinh ấy sắp bị Hạ Thiên Kỳ bóp chết.

Tuy vậy, Hạ Thiên Kỳ lại không hề cảm thấy dễ chịu, dù sao nữ sinh kia cũng là người vô tội, bị quý khống chế, căn bản vẫn là không có tội, xét cho cùng cũng không nên bị hấn bóp chết.

Huống chi, nếu như nữ sinh ấy đã bị hấn bóp chết, như vậy cuối cùng hấn cũng đã có thể sống sót mà rời khỏi nơi này, còn không biết được có vào tù vì tội giết người hay không. Đương nhiên, việc này hoàn toàn có khả năng xảy ra cho dù thứ hấn muốn giết chính là linh hồn của con quý đã nhập vào người nữ sinh kia.

Nói như vậy, hấn đúng là lỗ nặng.

Cho nên, vào lúc này, mặc dù Hạ Thiên Kỳ đang có biểu hiện vô cùng độc ác, nhưng thực tế, trong lòng hấn đang vô cùng do dự.

Tuy nhiên lúc hấn đang do dự, định buông hai tay đang bóp cổ nữ sinh ra, nữ sinh ban nãy còn giãy giụa kịch liệt, bây giờ tự nhiên lại yên lặng đến lạ thường!

Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ vội vàng buông tay, tự cho là mình đã lỡ tay bóp chết nữ sinh kia.

Chưa kịp kiểm tra tình hình của nữ sinh kia, thân thể hấn đã trở nên cứng ngắt, như bị một sợi dây thừng vô hình trói chặt, không thể nhúc nhích được.

Xảy ra chuyện như vậy, nội tâm Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy hoảng hốt, phát ra vài tiếng kinh hãi, nhưng cũng liền bất động bởi vì trước mắt hấn là một cái bóng đang xông tới.

Cái bóng ấy sau khi thoáng qua liền trực tiếp nhập vào trong thân thể hấn!

Vào lúc này, trong đầu Hạ Thiên Kỳ bỗng thoáng qua một ý nghĩ đáng sợ----- nhập xác!

Linh hồn của con quý này đã nhập vào người nữ sinh kia, bây giờ còn muốn tìm tới hấn!

Giờ phút này, đầu óc Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn trống rỗng, trong lòng sợ hãi không nói nên lời.

Khi hấn suy nghĩ lý do tại sao con quý kia lại lựa chọn nhập vào thân xác hấn, nhất định là vì khi nãy nó cảm thấy hấn sẽ bóp chết nữ sinh kia, cho nên mới buông tha cho thân thể của nữ sinh, ngược lại muốn nhập vào người của hấn.

Có khi còn có một khả năng khác, đó là mượn việc nhập xác để trừ đi thứ nguy hiểm với nó là hấn.

Trong thâm tâm Hạ Thiên Kỳ sợ hãi, không ngừng hét lên, hấn không thể tưởng tượng được nếu như hấn thật sự bị quý nhập thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Nếu như trong những cuốn tiểu thuyết huyền ảo, tiếp theo đó, thần trí của hấn sẽ bị quý hồn xóa sạch, từ đó về sau hấn sẽ bị con quý kia khống chế, nhưng hấn vẫn còn sống trong mắt của những người khác.

Mặc dù hấn không cam tâm, cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng thực tế tàn khốc ấy không hề cho phép hấn phản kháng, bất kể là chuyện gì. Thân thể như bị trói chặt, điều hấn có thể làm bây giờ, chỉ có thể là cầu nguyện.

Nhưng đáng tiếc là, cho tới tận bây giờ, hấn cũng không hề tin rằng sẽ có Thượng Đế, bởi vì nếu Thượng Đế thật sự xuất hiện, thì trên đời này sẽ không hề có những điều bất hạnh xảy ra.

Cho nên lúc này, khi hấn cầu nguyện Thượng Đế, chỉ mong kiếp sau hấn đẹp trai hơn một chút, để con quý kia sẽ không nhập vào thân xác hấn.

Tóm lại, vào thời khắc này, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không có cảm xúc.

Thế nhưng, sự suy sụp này không kéo dài quá lâu, bởi vì trong chớp mắt, bên tai hấn truyền đến một tiếng kêu rên thảm thiết, thể lương.

Cùng lúc đó, Hạ Thiên Kỳ liền cảm thấy lực trói trên người hấn đột nhiên biến mất, hấn đã có thể khống chế bản thân mình.

Khôi phục lại tinh thần, Hạ Thiên Kỳ bắt lực ngã xuống mặt đất, một lúc lâu sau, cảm giác sụp đổ như mới nãy chậm chậm xuất hiện, hấn liền giật mình ngồi dậy, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Vậy mà trong phòng vẫn vậy, không có người nào, cũng chẳng có thứ gì mới mẻ.

Nếu như so với trước kia thì thật sự vào lúc này, trong phòng có sự thay đổi, đó là thân xác của nữ sinh kia đang hôn mê.

Cmm, chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

Tiếng kêu thảm thiết kia là của ai? Tại sao mình lại không bị nhập nữa?

Đột nhiên, rất nhiều nghi vấn hiện lên, làm cho đầu óc Hạ Thiên Kỳ mê hoặc, hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy

Ra.

Còn con quý kia đang ở đâu? Tại sao lại đột nhiên buông tha hắn? Hắn không nghĩ rằng bởi vì hắn quá đẹp trai nên con quý kia mới mặc cảm, tự ti mà thu tay lại.

Ngồi xồm xuổng, hắn lấy tay捏捏 khuôn mặt nữ sinh kia, vô cùng mềm mại đàn hồi, khiến Hạ Thiên Kỳ không nhận được, liếc vào bên trong áo của cô gái, bình tĩnh nói:

Này? Cô đừng cho là tôi giết cô đấy! Cô mau tỉnh lại, nghe không...?

Do không biết linh hồn con quý kia có nhập vào thân xác của nữ sinh lần nữa hay không, cho nên Hạ Thiên Kỳ đối xử với nữ sinh ấy có chút thô lỗ, hai tay đánh bành bạch xuổng khiến gò má của nữ sinh ấy đã sớm sưng phồng lên.

Ngất thật à!

Sau một hồi hành hạ nữ sinh kia nhưng không có kết quả, Hạ Thiên Kỳ liền đứng lên.

Xoa hai bên huyệt thái dương, rốt cuộc hắn cũng đã phát giác ra một chút gì đó, không còn cảm thấy rối rắm như ban nãy.

Sở dĩ quý hồn nhập vào thân xác hắn, có lẽ không phải để bảo vệ nữ sinh kia mà là vì nếu người nhập xác gặp bất trắc, nó cũng sẽ phải chịu chung cảnh ngộ.

Cho nên quý hồn đã quyết định nhập vào người của hắn, như vậy vừa có thể bảo vệ bản thân không bị tổn thương, vừa có thể giải quyết phiền toái, đó gọi là một công đôi việc. Chỉ có điều, trong quá trình nhập xác lại xảy ra việc ngoài ý muốn, làm cho nó chẳng những nhập xác không thành công, mà còn bị tổn thương rất lớn, thậm chí là...đã bị giết chết.

Cho dù có chút khó tin, nhưng khi vừa nhìn thấy sự việc, cũng có thể xem như lời giải thích này là vô cùng hợp lý.

Chỉ là, trong lúc này, hắn còn có một nghi vấn, đó là quý hồn đã nhập vào người của hắn, cuối cùng đã bị ai giết chết?

Chẳng lẽ nơi này có người lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là Nhưặc Vân hoặc một người nào đó đi ngang qua, thấy tình hình khó khăn nên giúp đỡ?

Chẳng biết tại sao, Hạ Thiên Kỳ lại đột nhiên nhớ đến người chủ quán xinh đẹp kia, nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, dù sao cửa phòng 703 của ký túc xá vẫn đang đóng, mà hắn cũng không thấy người nào đi vào.

Không lẽ vị cao nhân kia không cần nhìn cũng có thể giải quyết quý hồn.

Được rồi, kệ xác nó, để nghĩ xem bây giờ nên làm thế nào!

Không nghĩ được đáp án, Hạ Thiên Kỳ cũng lười suy nghĩ tiếp, chẳng tha mượn cơ hội trong chốc lát này giết chết quý áo đỏ.

Ps: cầu lt. Cầu kp. cầu tt cầu đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đầu mới

Từ lúc hắn đi vào phòng 703 của ký túc xá đến giờ, thời gian không vượt quá 3 phút. Nếu vào lúc bình thường thì chẳng sao, nhưng trong hoàn cảnh như lúc này, thời gian đó quả thật rất dài.

Dù sao quý áo đỏ kia lúc nào cũng có thể trốn thoát ra ngoài, thời gian càng kéo dài càng nguy hiểm.

Hạ Thiên Kỳ lại vỗ vỗ vào nữ sinh đang trong tình trạng ngủ mê kia, nhưng nữ sinh đó vẫn như cũ, giấc ngủ rất sâu, khả năng để đánh thức cô ấy dậy là rất nhỏ.

Được rồi, làm việc tốt thì làm đến cùng, sẽ để cô ở lại phòng ký túc này.

Hạ Thiên Kỳ ngậm ngùi nói, hắn đối đãi với cô ấy cũng giống như Lãnh Nguyệt lúc trước giấu nữ sinh kia dưới giường, sau đó dùng một ít ga giường che đi.

Sau đó, hắn rời khỏi phòng 703.

Từ trong phòng ký túc xá đi ra, hắn không ngừng cảm thấy bất an, theo bản năng nhìn lại hành lang trống không, không tránh khỏi rung mình một cái.

Nghĩ đến việc quý áo đỏ kia có thể đã trốn thoát, vậy nên hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng chui vào trong phòng ký túc xá 704 ngay sát bên cạnh.

Sau đó, hắn cũng đóng kín cửa phòng rồi trốn vào gầm giường.

Trốn dưới gầm giường vừa chật hẹp, vừa có nhiều lớp bụi, trong đầu Hạ Thiên Kỳ không ngừng nhớ lại những việc liên quan đến quá trình đi tới học viện nữ sinh Tề Hà. Hắn cảm thấy ở nơi này có lẽ tồn tại mấu chốt, có thể xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại một chỗ.

Suy nghĩ từ lúc đó đến bây giờ, xem ra hắn đã có được đầu mối.

Nguyên nhân gây ra những chuyện này là một học sinh bị quỷ nhập vào, sau đó dụ dỗ những người khác chơi trò Gọi hồn, dẫn gọi âm hồn ma quỷ, nên quý nữ áo đỏ được gọi tới.

Tiếp đó, ngay ngày hôm sau thi thể của nữ sinh có khả năng bị ma nhập đó được phát hiện ở tầng 8.

Mà ngày ấy, lúc bọn hắn chạy tới nơi này, hắn giống như trông thấy ở tầng 8, con quý áo đỏ kia chợt xuất hiện rồi đột ngột biến mất, hơn nữa, trước kia bởi vì bọn hắn bị con ma nhập trong nữ sinh kia lừa gạt, lầm tưởng nơi chứa ma quỷ là phòng tắm ở tầng 4, cũng chính tại nơi đó đã phát hiện tử thi của Hàn Hi Nguyên.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn càng không khỏi thêm nghi ngờ, cái đó là quỷ nhập xác người tại sao phải làm cho bọn hắn nhầm lẫn, lúc ấy bọn hắn đang ở phòng tắm tầng 4, chứ đâu phải là ở hành lang tầng 8 này?

Năng lực giết người của quý áo đỏ như thế nào, chuyện này lúc trước, khi hắn bị đuổi giết có thể nhận thấy.

Không lẽ con quỷ nhập xác kia chỉ là thứ để lừa chọc bọn hắn? Cảm thấy làm như thế là thú vị chăng?

Không có đầu mối gì, Hạ Thiên Kỳ chán nản lắc đầu, tuy nhiên hắn cảm thấy quý áo đỏ ở phòng tắm tầng 4 và con quỷ tầng 8, chắc chắn có phương thức liên lạc nào đó.

Nếu như quý áo đỏ kia chỉ có thể giết người ở tầng 8, như vậy tất cả mọi việc sẽ không khó khăn để giải thích. Hài...

Bất đắc dĩ thở dài, Hạ Thiên Kỳ thấy điều mình nghĩ bây giờ thật ngốc nghếch, nhưng vẫn cảm thấy quý áo đỏ chỉ có thể giết người ở tầng 8.

Suy nghĩ việc nhóm người Lý Tiểu Tiểu chết vào tối hôm qua, là cùng bị giết chết ở cái tầng lầu ấy.

Bởi vì mỗi người bọn họ cũng không có lý do gì để đêm hôm khuya khoắt, một mình chạy lên tầng 8 chịu chết.

Hài, cái công ty này thật sự là quá lừa người rồi, thật là không gài bẫy mình thì không bỏ qua.

Vì vẫn kiên trì đứng chân ở chỗ này nên bây giờ, Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ có thể tìm đối tượng mà hắn thù hận, rồi chửi bới một phen cho hả giận.

Tuy nhiên có chửi bới cũng vô dụng, hắn chỉ hi vọng là mình đang nằm mơ, như vậy thì khi tỉnh mộng tất cả mọi chuyện sẽ tan biến. Hắn vẫn đang vì muốn nhận được lương thực tập mà không ngừng nộp lý lịch đại học. Không có công ty biến thái này, cũng không có tiền lương cao, cạm bẫy bằng phúc lợi cao như vậy.

Hài, nếu như trước mắt đây, tất cả đều là giấc mộng hư ảo thì tốt biết bao nhiêu... Khoan đã...! Hư ảo?

Liên tưởng đến mộng hư ảo, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy trước đây trong đầu mình có một đường thẳng bị gián đoạn nay đã được nối lại, giúp hắn tiếp cận với chân tướng sự thật.

Quý áo đỏ có lẽ có thật - cũng chỉ có thể giết người ở tầng 8!

Đầu tiên, trước khi những người kia bị giết, ngoại trừ người chết thứ nhất là Vương Di Nhiên và Hàn Hi Nguyên ra thì hắn không biết địa điểm tử vong của những người khác.

Hay nói một cách khác, bọn họ có thể bị giết ở tầng 8 hoặc là bị giết ở bất kỳ một tầng lầu nào đó.

Hơn nữa, theo một suy luận bình thường mà nói, sẽ không có một ai khi đã biết ở tầng 8 có người chết mà dám một mình đêm hôm khuya khoắt đi lên đó.

Thế nhưng! Có một điều kiện khiến cho điều bình thường này trở nên bất bình thường.

Việc quý áo đỏ đuổi giết bọn hắn hoàn toàn là giả, càng làm cho hắn thêm khẳng định quý áo đỏ chỉ có thể giết người ở tầng 8.

Mà điều kiện này chính là - bọn họ không biết mình đang ở tầng 8.

Cũng giống như việc bọn hắn nghĩ rằng mình đang ở phòng tắm tầng 4.

Chuyện này dù sao cũng không thể xem nhẹ, vậy mà lúc trước bọn hắn lại hoàn toàn sơ sót, không nghĩ đến ngoài quỷ áo đỏ ra, bên ngoài còn có một con quỷ nhập xác người khác.

Bởi vì bọn hắn bị quỷ áo đỏ đuổi giết, nên cho rằng thảm kịch nơi này là do người nào đó tạo ra, quả thật không nghĩ tới chuyện này là do một tay quỷ nhập xác người sắp đặt.

Quỷ nhập xác người không chỉ có năng lực nhập xác, mà nó còn có thể mê hoặc người khác, hay nói đúng hơn là tạo ra ảo giác. Vì bản thân nó không có khả năng giết người, cho nên chỉ có thể nhập xác và lợi dụng việc tạo ra ảo cảnh để đưa đến quỷ áo đỏ chính là hung thủ giết người.

Lúc mới xuất hiện, quỷ áo đỏ có lẽ không lợi hại được như vậy, mà sau khi giết chết nhóm người Vương Di Nhiên, Lý Tiểu Tiểu, khí thế hung ác trên người nó mới càng ngày càng lớn, càng trở nên nguy hiểm.

Tuy nói quỷ áo đỏ rất lợi hại, nhưng bản thân nó cũng tồn tại một nhược điểm trí mạng, đó là chỉ có thể hoạt động ở tầng 8 ký túc xá. Vậy nên, nó muốn giết người còn phải phụ thuộc vào năng lực tạo ra ảo cảnh, làm cho người bị hại không biết là mình đang đi tới tầng 8.

Càng nghĩ, Hạ Thiên Kỳ càng thấy chân tướng đúng là như vậy. Bắt đầu... từ lúc hắn đặt chân vào phòng 703, nhìn thấy nữ sinh bị quỷ nhập đang nghỉ ngơi, đó chính là ảo giác mà nó tạo ra.

Tuy nhiên lúc này lại xuất hiện một vấn đề không thể lý giải. Lúc đó bọn họ đã trốn thoát khỏi tầng 8, cũng xem như là đã phá tan nơi con quỷ đó tạo ra ảo cảnh, vậy thì nó còn thao túng cái gì được?

Trừ trường hợp!

Lúc ấy bọn hắn không hề trốn khỏi chỗ tạo ra ảo cảnh của quỷ.

Nói cách khác, ảo cảnh mà chúng tạo ra không chỉ có ở một tầng.

Bọn hắn cho rằng mình đã trốn khỏi tầng 8, nhưng trên thực tế chỉ là tạm thời thoát khỏi một ảo cảnh, nhưng sau đó lại gặp phải một ảo cảnh khác.

Từ đầu đến cuối, bọn hắn không hề thoát khỏi tầng 8!

Nếu như những giả thiết này của hắn là đúng, vậy thì nơi này không phải là tầng 7, quỷ áo đỏ cũng không thể bị Lãnh Nguyệt giam cầm, mà nó đang ở nơi này!

Quả thật hắn và quỷ áo đỏ vẫn luôn ở cùng một chỗ, chỉ là không phát hiện ra vì ảo cảnh mà nó tạo nên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chạm tay tới cái ác

Tương tượng đến con quỷ áo đỏ vô cùng hung hăng dữ tợn kia rất có thể ở ngay bên cạnh hắn, toàn thân Hạ Thiên Kỳ toát mồ hôi lạnh, hắn sợ đến nỗi vội vàng bò từ dưới giường đi ra.

Hắn liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

Chỉ thấy ký túc xá vốn rất sạch sẽ thơm mát bỗng nhiên trở thành một đồng lộn xộn. Trên mặt đất chất đầy bụi, nơi các góc tường bám đầy mạng nhện. Hiển nhiên đây chính là phòng ký túc xá bị bỏ hoang.

Chẳng trách sao dưới gầm giường lại nhiều bụi bặm như thế. Nơi này quả nhiên là tầng tám!

Hạ Thiên Kỳ vô cùng kinh ngạc, cảnh vật trước mắt xảy ra biến hóa lớn. Cái này càng cho thấy những phỏng đoán trước kia của hắn là đúng. Bọn hắn dù có cách mấy cũng chẳng thể thoát khỏi cái ảo cảnh của quỷ nhập xác tạo ra.

Suy cho cùng, sở dĩ ảo cảnh kia biến mất là do quỷ nhập xác gặp chuyện cho nên mới thấy được cảnh tượng thật sự của nó.

Về phần người bị nhập kia không biết là đã bị giết chết hay bị thương nặng rồi trốn đi rồi. Việc này cũng không phải là điều mà hắn muốn biết. Điều mà hắn thật sự quan tâm chính là an toàn của bản thân.

Đương nhiên cũng có thể nói là quỷ áo đỏ kia không chừng đã trốn thoát rồi.

Chạy mau!

Trong thời điểm này, trong đầu Hạ Thiên Kỳ chỉ có duy nhất một ý niệm là chạy khỏi đây, mùi vị của cái chết tràn ngập trong mũi hắn. Truyền đến tai hắn là tiếng bước chân của tử thần đang tới gần.

Hạ Thiên Kỳ sở gài ốc, lao nhanh tới trước, chẳng mấy chốc đã đến hành lang. Hắn bắt động, lòng tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

Bởi vì cách hắn vền vện có mấy mét ở cửa cầu thang, một khối băng cực lớn với đầy những vết nứt đang rung động kịch liệt.

Có thể nhìn thấy rõ ràng quỹ áo đỏ đang giãy dụa và gào thét không ngừng ở trong đó.

Không nghi ngờ gì nữa, không thể giam cầm nó thêm được rồi. Nó sắp phá tan khối băng và xông ra rồi.

Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tê hết cả da đầu. Không dám tiếp tục do dự, vội vàng hít một hơi thật đầy rồi liều mạng chạy trốn tới đầu bậc cầu thang. Sau đó một mạch trốn xuống lầu.

Thật là quá nguy hiểm rồi, may mà ta kịp thời phát hiện không thì cứ ngây dại ra mà chờ ở đó, có thể là mất luôn cái mạng rồi

Cảm thấy mình thật may mắn, Hạ Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng may mắn của hắn chỉ dừng lại ở đây, mặt hắn liền cứng lại trông cực kỳ khó coi.

Bởi vì đột nhiên hắn nghĩ đến một người - là Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt vẫn còn ở trên kia!

Mẹ nó! Tiện nhân này!

Nghĩ đến Lãnh Nguyệt còn ở trên kia, Hạ Thiên Kỳ tuy rằng ngoài miệng không khỏi bức mình mà mắng một câu nhưng vẫn cấp tốc quay trở lại lên lầu.

Sở dĩ hắn mạo hiểm quay trở lại là vì hai nguyên nhân.

Một đương nhiên là muốn cứu Lãnh Nguyệt, còn hai là do sợ quỹ áo đỏ sẽ tiếp tục trở nên mạnh hơn.

Hắn nhớ Lãnh Nguyệt từng nói rằng quỹ áo đỏ càng giết nhiều người thì nó sẽ càng mạnh. Mà trên lầu chẳng những có Lãnh Nguyệt mà còn có nữ sinh đang bị quỷ nhập xác nhập vào. Nếu như cả hai đều bị quỹ áo đỏ giết chết. Thật không dám nói là quỹ áo đỏ sẽ không lao xuống lầu để giết người.

Nếu thật là vậy thì vẫn là như cũ tránh được lần đầu không tránh khỏi mười năm, sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ bị giết. Cho nên không muốn gặp nguy hiểm thì phải nhân lúc quỹ áo đỏ còn bị nhốt mà giết chết nó từ trong trứng nước.

Nghĩ là một chuyện đích thân đi làm liền lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Hạ Thiên Kỳ làm đủ mọi phân tích trong đầu. Việc trở lại là một quyết định vô cùng chính xác. Chẳng những có thể bảo vệ tính mạng còn có thể giúp người. Đúng là một công đôi việc.

Trong lòng hắn như có cả ngàn con ngựa đang lao nhanh, chính là có một chút không muốn quay trở lại đó. Nếu như làm không tốt thì việc này tương đương với việc tự đi tìm cái chết vậy.

Hắn bây giờ đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của câu nói: Nguy hiểm đi đôi với cơ hội

Không muốn xảy ra, tuyệt đối đừng thoát ra nhanh như vậy...

Hạ Thiên Kỳ vừa cầu nguyện trong lòng mong rằng quỹ áo đỏ đừng thoát ra nhanh như vậy, vừa liều mạng chạy như bay trên hành lang. Gã không bỏ sót một phòng nào trong ký túc xá bị bỏ hoang.

Dù sao lúc trước hắn vẫn còn trong ảo cảnh, cho nên bây giờ hắn cũng không xác định được Lãnh Nguyệt đã bị hắn giấu trong căn phòng nào.

Ở nơi nào... Nơi nào chứ... Đáng chết thiệt mà!

Càng gấp gáp thì con người càng trở nên nóng nảy trong mọi chuyện. Bây giờ Hạ Thiên Kỳ chính là như vậy. Càng muốn nhanh chóng tìm được Lãnh Nguyệt thì càng không tìm thấy. Trái lại, chỗ của quỹ áo đỏ, tiếng vỡ vụn của Khối băng càng ngày càng lớn làm chói cả tai.

Ngay tại thời điểm Hạ Thiên Kỳ gấp đến độ phát điên thì rốt cục hắn cũng phát hiện ra một người. Có điều, người này không phải Lãnh Nguyệt, mà là nữ sinh bị quỷ nhập.

Được rồi! tìm được một người coi như là được một người

Hạ Thiên Kỳ do dự một chút rồi nhanh chóng vác nữ sinh lên vai. Tiếp tục chạy như bay đến dãy hành lang khác, chỉ hi vọng rằng có thể mau chóng tìm được Lãnh Nguyệt.

Tuy nữ sinh kia không phải là nặng lắm nhưng phải cân nhắc việc quỹ áo đỏ có thể thoát ra bất kỳ lúc nào. Cộng thêm hắn không đủ khả năng công cả hai người cùng lúc - Lãnh Nguyệt và cô nữ sinh trên lưng. Cho nên khi đi ngang đầu bậc cầu thang, hắn bỏ nữ sinh xuống trên bậc thang phía dưới.

Hắn lại nhanh chóng chạy không ngừng trở về, tiếp tục chạy dọc theo từng phòng để tìm kiếm Lãnh Nguyệt.

Cứ làm vậy được một lúc, đảo mắt một cái mà nó đã đi qua gần ba phút đồng hồ. Nhưng vẫn như cũ, nơi này cũng không thấy bóng dáng của Lãnh Nguyệt đâu.

Nhìn lại sau lưng, quý áo đỏ đã thoát ra được hơn nửa người. Điều này khiến hắn bỗng muốn ngừng lại. Không nói đến trường hợp tìm không thấy Lãnh Nguyệt chỉ sợ còn tự dâng mình vào miệng cọp.

Dù sao, vị trí hiện tại của hắn cũng không cách xa đầu bậc cầu thang kế tiếp là mấy.

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ cảm thấy do dự trong lòng, điều ngạc nhiên là hắn lại phát hiện ra Lãnh Nguyệt. Điều này làm cho hắn thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy nhanh vào ký túc xá bỏ hoang.

Vì Lãnh Nguyệt nặng hơn nữ sinh kia rất nhiều cho nên Hạ Thiên Kỳ chỉ có thể vác hắn bên người. Cỗ hết sức chạy mà thôi.

Phía bên này Hạ Thiên Kỳ vừa cổng Lãnh Nguyệt từ ký túc xá bỏ hoang đi ra, ngoài hành lang đột ngột truyền đến tiếng tảng băng vỡ tan thành năm sáu mảnh.

Âm thanh này làm sắc mặt Hạ Thiên Kỳ chuyển thành màu xám xịt như tro. Cảm giác Lãnh Nguyệt càng ngày càng nặng thêm.

Không hề nghi ngờ nữa - quý áo đỏ đã trốn thoát ra ngoài.

Đáng chết!

Sau giây phút bản thân đỏ, hắn bắt đầu liều mạng chạy như bay. Bởi vì biết quý áo đỏ ở ngay phía sau hắn cho nên hắn thậm chí cũng không liếc mắt nhìn một cái, chỉ là một lòng một dạ muốn chạy đến chỗ đầu bậc cầu thang gần nhất để mà trốn.

Sau lưng hắn, quý áo đỏ vừa thoát ra đã nhanh chóng đuổi theo. Nó gào lên từng đợt khiến da đầu người ta trở nên tê dại.

Cho dù Hạ Thiên Kỳ dốc sức hết sức liều mạng để mà thoát khỏi đây. Nhưng khí lực của hắn vốn dĩ còn lại không nhiều. Huống hồ gì trên người hắn còn vác thêm một tên con trai nặng hơn một trăm ký. Không phải phóng đại, nếu mà gặp người có thể chất yếu một chút đã sớm gục xuống vì quá mệt mỏi rồi.

Điều duy nhất có thể coi như trong cái rủi còn có cái may chính là đầu bậc thang cách hắn không còn xa mấy, chỉ cần quý áo đỏ...

A!

Đang lúc hắn nghĩ như vậy thì đột nhiên một luồng gió lạnh ập đến sau lưng. Theo bản năng, hắn quay đầu thì thấy quý áo đỏ không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau hắn.

Cũng chỉ cách xa hắn có mấy mét. Chẳng mấy chốc là có thể chạm tay tới hắn.

Cái này là ép Hạ Thiên Kỳ không thể không tiếp tục đào móc tiềm lực của mình. Chỉ là tình thế trước mắt không thể lạc quan được. Dù sao tốc độ quý áo đỏ nhanh hơn hắn rất nhiều, hắn không dám khẳng định mình có còn mạng để tiếp tục chạy đến đầu bậc thang kia hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Dây dợ

Ngay khi khủng hoảng trong lòng bùng nổ quyết liệt, trong đầu Hạ Thiên Kỳ nảy ra một ý nghĩ, có hay không hắn nên bỏ Lãnh Nguyệt lại.

Như vậy có thể giữ khoảng cách với nữ quý áo đỏ kia, còn có thể nhân cơ hội này mà chạy thoát.

Nhưng làm như vậy chẳng phải là mất hết nhân tính sao?

Lãnh Nguyệt tốt xấu gì cũng có thể coi là một nửa ân nhân cứu mạng của hắn, nếu không phải Lãnh Nguyệt bất chấp sống chết của bản thân ngăn cản nữ quý áo đỏ kia, hắn làm sao có cơ hội sống tới bây giờ?

Còn nữa, trước mắt đã cách lối ra không xa lắm, nếu bây giờ bỏ Lãnh Nguyệt lại, nói thật hắn vốn không đành lòng làm vậy.

Nếu lúc này, đổi lại trên lưng hắn là nữ sinh kia, hắn sẽ không chút do dự vứt cô ta lại, dù sao giữa bọn hắn vốn là không có bất cứ quan hệ gì.

“Cùng lắm là chết thôi!”

Ngoài miệng tức giận mắng một câu, Hạ Thiên Kỳ cũng không lo nghĩ nữa, hấn hung hăng cắn mạnh một cái vào chót lưỡi. Cảm giác đau đớn liền nhanh chóng lan ra toàn thân, bước chân hấn cũng trở nên nhanh nhẹn hơn trước rất nhiều.

Con mẹ nó, hấn nhất định phải mang Lãnh Nguyệt ra khỏi chỗ quỷ quái này!

Hấn vốn không phải người là thích làm việc thiện, chỉ là hấn không đành lòng, dù sao Lãnh Nguyệt cũng đã liều mạng giúp đỡ hấn.

Con người ta nếu muốn trở nên nổi bật, tài sắc vẹn toàn thật sự rất khó khăn. Nhưng nếu muốn bản thân làm việc để không thấy thẹn với lương tâm thì lại rất dễ dàng.

Hạ Thiên Kỳ, cả đời xuôi ngược đông tây, hấn không muốn làm ra việc thẹn với lương tâm.

Nếu hôm nay nếu hấn vứt bỏ Lãnh Nguyệt ở chỗ này, cho dù hấn cuối cùng có chạy thoát, lương tâm của hấn sẽ vì hành động này mà áy náy cùng cắn rứt cả đời.

Hạ Thiên Kỳ chính là loại người như vậy, anh có thể mặc kệ sống chết của hấn, như anh tuyệt đối đừng kêu hấn mặc kệ sự sống chết của anh. Nói thẳng ra là, con mẹ nó, nếu kêu hấn làm vậy, hấn thà trực tiếp giết chết anh.

Con người hấn luôn tùy tiện, bướng bỉnh. Nhưng những yếu tố kia đều hội tụ trên người hấn, giống như trên choker hấn.

Hấn đã quyết định thì lập tức hành động, cho nên trong đầu Hạ Thiên Kỳ lúc này chỉ có một suy nghĩ, chính là phải trốn thoát cái chỗ chết tiệt này!

Bất luận như thế nào đi nữa, hấn cũng muốn trốn khỏi nơi này!

Bất quá hi vọng vẫn mãi chỉ là hi vọng, hiện thực thì vẫn luôn là hiện thực. Hạ Thiên Kỳ cho dù có quyết tâm đến mấy, vẫn không thay đổi được sự thật, nữ quỷ áo đỏ đang càng ngày càng tiếp cận hấn.

Tin tức tốt nhất lúc này, chính là khoảng cách giữa hấn và đầu bậc cầu thang càng ngày càng gần.

Khoảng cách lúc này chỉ còn có vài mét ngắn ngủi, nhưng trong mắt Hạ Thiên Kỳ lại giống như xa tận chân trời.

Âm thanh phát ra từ móng vuốt sắc bén của nữ quỷ áo đỏ kia lại không ngừng vang lên ở bên tai hấn, cho dù không quay đầu lại, hấn cũng có thể khẳng định nữ quỷ kia đã bắt kịp bọn hấn!

Cho dù bọn hấn chỉ còn cách đầu bậc cầu thang chỉ vài ba mét, nhưng thời gian đã không còn kịp nữa.

Nói cách khác, hấn và Lãnh Nguyệt nhất định không trốn thoát khỏi cái chết.

“A....!”

Ngay giờ phút quyết định sống chết, Hạ Thiên Kỳ cũng không có tuyệt vọng mà buông bỏ, hấn dùng hết sức nhảy về phía trước.

Cùng lúc đó, móng vuốt sắc bén kia cũng đánh tới, lưu lại trên lưng Lãnh Nguyệt một vết thương thật dài.

May mắn là Hạ Thiên Kỳ đã quyết định đúng, hấn chỉ là để Lãnh Nguyệt bị thương một chút ngoài da, nếu bọn hấn cứ như vậy tiếp tục chạy về phía trước. Móng vuốt của nữ quỷ áo đỏ đánh tới, Lãnh Nguyệt đã sớm đầu một nơi thân một ngã.

Sau khi rơi xuống, Hạ Thiên Kỳ cũng không để ý thân thể mình vốn đã vô cùng mệt mỏi cùng đau đớn, mượn lực quán tính tiến lại gần đầu bậc thang.

Nữ quỷ áo đỏ vừa mới chụp hụt một cái, lại tiếp tục hướng bọn hấn tấn công.

Bởi vì khoảng cách với đầu bậc cầu thang cũng không còn xa, ngay lúc này Hạ Thiên Kỳ liền thẳng tay ném Lãnh Nguyệt xuống dưới.

Vừa lúc hấn vừa định xoay người chạy xuống, lại bị nữ quỷ áo đỏ theo sát phía sau bắt lấy mắt cá chân.

Hơi lạnh nơi mắt cá chân nhanh chóng lan rộng toàn thân, ngấm vào tận trong xương tủy. Cảm giác lạnh lẽo kia còn đóng băng luôn cả trái tim đang khát vọng sinh tồn của hấn.

Hấn đã bị nữ quỷ kia tóm được!

Thân thể vốn đã đến gần đầu bậc thang lại bị kéo ngược về sau, đầu bậc thang trong mắt hấn ngày càng xa.

Đương nhiên, từng bước chân tới bậc thang đằng xa kia, ẩn chứa khát vọng sinh tồn cũng đang càng ngày càng cách xa hấn.

Hấn chết đến nơi rồi!

Hắn vốn dĩ là không có cách nào thoát khỏi móng vuốt của nữ quý áo đỏ kia.

Ngay cả Lãnh Nguyệt cũng không đối phó được con nữ quý này.

“Ông đây còn chưa muốn chết đâu...!”

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ không phục, điên cuồng gào thét, hắn không tin cái này là số mệnh của hắn.

Hắn không tin mình thật sự sẽ chết ở chỗ này một cách uất ức như vậy.

“Không...!”

“Ông mày tuyệt đối còn chưa muốn chết nha, mau thả ông mày ra, thả ra...!”

Hạ Thiên Kỳ bị nữ quý áo đỏ lôi kéo, thân thể theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

Có lẽ vì hành động giãy giụa của hắn quá kịch liệt, thế nên nữ quý áo đỏ kia quyết định, xử hắn nhanh một chút.

Chỉ thấy nữ quý áo đỏ há miệng thật to, gò má lõm vào, lộ ra hai hàm răng nanh nhọn hoắt, nhắm Hạ Thiên Kỳ cắn tới.

Mất thấy khoảng cách giữa mình và nữ quý kia càng ngày càng gần, Hạ Thiên Kỳ tuyệt vọng mở to hai mắt.

Hắn đột nhiên nghĩ đến bộ dáng khi chết của Hàn Hi Nguyên cùng Lý Tiểu Tiểu. Suy nghĩ cho cùng, so với hắn bây giờ chắc cũng không khác là mấy.

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình đã chết chắc rồi, trong đầu hắn tràn ngập tiếng nổ, bên tai hắn đột nhiên vang lên một âm thanh:

“Định!”

Nghe thấy âm thanh kia, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn về hướng đầu bậc thang. Hắn nhìn thấy Lãnh Nguyệt đang đứng ở đó, hai tay giơ lên bấm niệm pháp quyết. Chỉ là thân thể hắn ở phía trên cơ hồ bị thương khá nặng, toàn thân không ngừng run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Nhanh lên, tôi không chống đỡ được lâu nữa đâu!”

Thấy Hạ Thiên Kỳ vẫn còn ngơ ngác đứng đờ ra đó, Lãnh Nguyệt liếc nhìn hắn, cất giọng khàn khàn.

Bị Lãnh Nguyệt lên tiếng nhắc nhở, Hạ Thiên Kỳ mới từ trong sự vui mừng to lớn kia tỉnh lại, sau đó nhanh chóng chạy về hướng đầu cầu thang.

Trong nháy mắt sau khi Hạ Thiên Kỳ thoát khỏi sự khống chế của nữ quý áo đỏ. Thân thể Lãnh Nguyệt cũng không còn chống đỡ được nữa, lập tức ngã xuống.

Cũng may khoảng cách giữa Hạ Thiên Kỳ cùng đầu bậc thang khá gần, cũng không đến mức xui xẻo bị nữ quý áo đỏ kia bắt được. Mất thấy phía sau lưng, nữ quý kia đang vươn đầu ngón tay về phía mình, hắn chộp lấy từ trên cầu thang nhanh chóng chạy xuống.

Hạ Thiên Kỳ bởi vì bị căng thẳng thần kinh trong một thời gian khá lâu, sau đó đột nhiên buông lỏng, hắn lập tức lăn đùng ra đất hôn mê bất tỉnh.

Hắn không biết mình đã hôn mê trong bao lâu, sau khi tỉnh lại Hạ Thiên Kỳ liền cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn rã ra, thân thể khắp nơi đều đau nhức.

“Con mẹ nó, đau chết ông đây rồi!”

Từ trên bậc thang đứng dậy, Hạ Thiên Kỳ vẻ mặt vô cùng thống khổ. Hành động này khiến cho toàn thân hắn càng thêm đau đớn, kêu lên vài tiếng thảm thiết. Hắn cảm thấy mình lúc này so với lúc trước ở tiệm sách Hâm Hoa, còn thê thảm hơn nhiều.

Về phần Lãnh Nguyệt đang ở tầng dưới, thương thế so với hắn còn thê thảm hơn. Toàn thân trên dưới đều là vết máu khô, không cần phải nói bộ dạng kia đương nhiên giống hệt hắn lúc này.

“Mẹ kiếp, đừng có mà gục ở chỗ này như con chó chết, đừng tưởng mình có khuôn mặt đẹp trai thì ông đây sẽ mềm lòng cứu giúp!”

Ngoài miệng mặc dù lên tiếng mắng như vậy, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn cố gắng đỡ Lãnh Nguyệt đứng dậy, lắc lư đi xuống lầu.

Không phải hắn không muốn nghỉ ngơi, chỉ là trong mắt hắn, nguy hiểm nơi này còn chưa có được giải trừ hoàn toàn.

Ps: kỳ công dịch. Một ngày 10 lượt đọc. Nản quá. Ta chắc drop qua dịch sắc hiệp nặng mắt. Mấy bộ sắc nặng tui kia đăng chưa tới 20 chương đã hàng trăm bình luận. Hàng tá like + kim phiếu. Đây lượt đọc toàn do ta lợc sạn nên web tính thành view. Chứ làm méo gì có ai đọc. Linh dị đã ít mà giờ nhiều đạo hữu tu ma hết. ta đi đây. dịch sắc hiệp. khi nào truyện này 20 cmt ta quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Gọi điện thông báo

Tuy bây giờ chỉ có một ít đầu mối nhưng đã có thể xác định là quý áo đỏ không có cách nào đi đến các nơi khác, ngoại trừ tầng 8 là khu vực giết người của nó.

Có thể nói, chỉ cần hấn và Lãnh Nguyệt, không tự tìm đường chết, chạy đến khu vực của quý áo đỏ kia thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Tóm lại là, cái mạng nhỏ của hấn và Lãnh Nguyệt xem như là được an toàn rồi.

Tuy nhiên bảo vệ được tính mạng cũng vô dụng, còn phải nghĩ cách hoàn toàn diệt trừ hậu họa mới được. Dù sao nhiệm vụ của kỳ khảo hạch kia của bọn hấn không đơn giản chỉ là bảo toàn mạng sống mà còn phải giải quyết được vấn đề.

Mà cái Vấn đề này còn bao gồm cả việc diệt trừ quý áo đỏ.

Chỉ có hoàn toàn tiêu diệt được quý áo đỏ thì hành trình của bọn hấn ở học viện nữ sinh Tề Hà này mới xem như là kết thúc mỹ mãn. Nói cách khác, hấn không biết mình có thể lại trải qua lần thứ ba thử việc này không, chỉ bằng để cho hấn trực tiếp giết con quý đó đi cho xong.

Nói tóm lại, bất kể là như thế nào thì lúc này hấn nhất định phải vượt qua kỳ thử việc, trở thành nhân viên chính thức!

Sau khi tùy ý sắp xếp cho Lãnh Nguyệt ở trong hành lang, Hạ Thiên Kỳ tiếp tục khập khễnh đi đến một đầu bậc thang khác, ở đây hấn không có chút nào thương hoa tiếc ngọc, kéo nữ sinh bị quý nhập tim được trước đó xuống dưới.

Thô lỗ với một cô gái như vậy, Hạ Thiên Kỳ quả thật cũng rất bất đắc dĩ, vì với tình trạng thân thể của hấn lúc này mà nhẹ nhàng ôm nữ sinh kia xuống lầu là điều không thể.

Nói không phóng đại chút nào, nếu có người nhìn thấy một màn như vậy... rất có thể sẽ xem Hạ Thiên Kỳ như là một tên cuồng sát nhân biến thái.

Sau khi cũng đặt nữ sinh giống như người chết kia ở hành lang, Hạ Thiên Kỳ bắt đầu thực hiện triệu hoán đại pháp, không ngừng kêu to hai người đang hôn mê kia.

Không chỉ liên tục gọi lớn, mà tay hấn còn tùy ý đánh đập hai người đó.

Nhưng mặc kệ hấn làm như thế nào, bọn họ cũng chỉ giống như xác chết, nằm trên mặt đất, không có chút dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại.

Đến cuối cùng, Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy nản, không muốn đánh thức hai người này nữa. Dù sao trong tình huống này, có thể xem bọn họ đã bất tỉnh.

Nhưng thực tế, hấn lại muốn nhanh chóng gọi bọn họ dậy, mà nguyên nhân chính là để thông qua họ, tìm được cách tiêu diệt quý áo đỏ hoàn toàn.

Bởi vì nữ kinh kia là học sinh ở đây, lại có quan hệ rất tốt với Vương Di Nhiên - người đầu tiên gặp chuyện không may, cho nên rất có thể sẽ hiểu rõ một số chuyện liên quan đến những sự việc ở tầng 8, ví dụ như, nguyên nhân tầng bị bỏ hoang.

Về phần Lãnh Nguyệt càng không cần phải nói, hấn ta là thầy trừ ma, dù như thế nào đi nữa thì cũng có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này.

Tuy nhiên, cho dù hai người kia có thể cung cấp những thông tin để diệt trừ quý áo đỏ, nhưng hiện tại cũng không thể nhờ cậy gì, hơn nữa bọn họ lại giống như heo chết, còn phải nhờ hấn gọi 120 để cứu mạng nữa.

Thiên tài là gì? Thiên tài là đợi người khác không kịp thời, vậy hấn tạm là thiên tài có.

Hạ Thiên Kỳ vỗ vỗ vào ngực, tự động viên mình, hiểu rằng không thể tiếp tục như vậy, trách chậm chạp phát sinh biến cố. Mặc dù biết quý áo đỏ sẽ không thể xuống lầu để giết người, nhưng nghĩ tới tầng trên, có quý đang dõi theo mình với ánh mắt đầy ác ý, cả người hấn đều thấy không thoải mái.

Giống như câu châm ngôn. Không sợ bị ăn trộm, chỉ sợ bị trộm nhớ.

Ài

Nghiến răng ngồi xuống bậc thang, Hạ Thiên Kỳ buồn bã thở dài, tính châm một điếu thuốc giải sầu, nhưng lại phát hiện thuốc lá trong túi không biết đã hết từ lúc nào, chỉ còn lại mỗi cái bật lửa Zippo.

Không có thuốc thì còn cần làm gì?

Hạ Thiên Kỳ tự lẩm bẩm, nói với cái bật lửa đang cầm trong tay, rồi nhàm chán bật nó lên, tiếp đó ngọn lửa màu đỏ bắt đầu lớn dần.

Không khí hắc ám ở đây tiêu đi một chút, cái bóng của hắn cũng bị kéo dài ra.

Ngơ ngẩn nhìn ngọn lửa đang nhẹ nhàng rung động trên tay, Hạ Thiên Kỳ bỗng giật mình nghĩ đến điều gì đó, không khỏi kích động vỗ tay một cái, nói:

Đúng vậy, còn cách phóng hỏa này, tại sao trước đó mình không nghĩ tới chứ!

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ đến cách dùng lửa để thiêu đốt tầng 8 ký túc xá.

Đương nhiên không vô cơ mà hắn muốn làm như vậy, mà là thông qua những biểu hiện của quý áo đỏ, hắn phát hiện được nó và tầng 8 có mối liên quan rất sâu. Hơn nữa, những phỏng đoán ở tầng 8 trước đó cũng là đầu mối duy nhất để nối các điểm mấu chốt này lại.

Từ việc tầng 8 bị bỏ hoang cũng sẽ không khó để phát hiện những chuyện đó.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn vội vàng xuống lầu dưới, tìm được được thoại của mình trong phòng trực ban, tiếp đó gọi cho chị quản lý, xem có lấy được chút thông tin nào về nguyên nhân tầng 8 bị bỏ hoang từ chị ta hay không.

Nhưng hắn lại phải thất vọng rồi, vì chị ấy đối với chuyện này hoàn toàn không biết rõ, chỉ nói là từ nhiều năm về trước, tầng 8 này đã bị trường học cho bỏ hoang rồi.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ Thiên Kỳ lại chìm vào trong những suy nghĩ.

Nếu nói tầng 8 của cái ký túc xá trong trường học này bị bỏ hoang từ nhiều năm trước... như vậy thì, cho dù nữ sinh bị quỷ nhập kia có tỉnh lại, e là hắn cũng không hỏi được nguyên nhân. Lại nhìn Lãnh Nguyệt có bộ dạng giống người chết kia, sau khi tỉnh lại chỉ sợ cũng khó khăn để mà giúp đỡ, vậy nên cứ chờ đợi, chẳng bằng tự hắn đi làm việc gì đó.

Ví dụ như - phóng hỏa!

Ngẫm lại, nếu như một môi lửa mà đốt cháy hoàn toàn tầng 8 thì quý áo đỏ liệu có vì vậy mà biến mất?

Vốn dĩ ở nơi này có rất nhiều thứ có thể đốt được, huống hồ trước đó hắn còn cố ý chuẩn bị thêm xăng.

Bảy tám bình xăng, cộng thêm tất cả chăn nệm trong ký túc xá, tin tưởng rằng nếu hắn kiên nhẫn làm... thì có thể thiêu rụi tầng 8.

Sau khi hạ quyết tâm, hắn vội vàng đi chuẩn bị, bắt đầu thu gom tất cả chăn màn trong ký túc xá.

Đợi sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, hắn mới bắt đầu công việc phóng hỏa. Nhưng hắn lại đánh giá thấp khả năng bốc cháy, bởi vì hắn loay hoay đốt lửa ước chừng một giờ, nhưng cuối cùng lửa cũng không bén mà cháy lên... ngược lại còn làm một tầng ký túc xá toàn mùi khói.

Sau cùng, hắn đành phải tạm gác lại kế hoạch này.

Thú thực, đây cũng việc không còn cách nào khác, dù sao hắn cũng không có cách nào trực tiếp phóng hỏa tầng 8, mà chỉ có thể ném đồ vật đã bị đốt cháy lên lầu trên.

Cmm, chuyện một mẫu tàn thuốc lá mà có thể đốt cháy cả một nhà cao ốc thật đáng nghi ngờ mà, đến tột cùng thì mẹ nó... làm thế nào được chứ!

Hạ Thiên Kỳ thở cũng không kịp, từ lầu trên đi xuống, sau đó cũng không biết đến cùng hắn nghĩ như thế nào, lại đứng đặc nằm cạnh Lãnh Nguyệt và nữ sinh kia, có ý định giả làm người chết ở chỗ này.

Có lẽ vì một môi quá, nên lúc vừa nằm xuống, không lâu sau hắn cũng ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau, hơn nữa sau khi lấy điện thoại di động ra xem, Hạ Thiên Kỳ phát hiện có một cuộc gọi nhờ, từ một số điện thoại rất lạ, hắn không hề biết.

Nhìn dây số xa lạ kia, Hạ Thiên Kỳ chần chờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn theo thói quen, gọi lại.

Sau đó, từ đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh cao vút:

Chúc mừng anh đã vượt qua kỳ thực tập, xin mời báo cáo trước khi... Ký kết hợp đồng trở thành nhân viên chính thức!

Thần thờ tất điện thoại, Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ mãi cũng không biết vì sao, hắn không tiêu diệt được quý áo đỏ mà lại có thể vượt qua kỳ thực tập cơ chứ?

Chẳng lẽ chỉ cần không bị quý áo đỏ giết đã là vượt qua kỳ thực tập?

Tuy nhiên, sau một hồi suy nghĩ cũng không tìm được nguyên nhân, hắn cũng dứt khoát không nghĩ tiếp nữa. Tự hỏi nhiệm vụ của kỳ thực tập này phải chăng là có thể ở trong cái ký túc xá của học viện nữ sinh này hai ba ngày mà không bị giết chết?

Được rồi, những chuyện này đợi đến lúc đó hỏi bọn họ sẽ biết thôi, mình đã vượt qua kỳ thực tập rồi, như vậy thì cũng không cần tiếp tục ở lại đây rồi.

Nhìn thoáng qua hai người đang nằm mê man kia, Hạ Thiên Kỳ bấm gọi 120, cảm thấy nếu như bọn họ tiếp tục nằm chỗ này mà già chết, chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Quay lại công ty

Trong khoảng thời gian chờ xe cứu thương, Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng tìm được điện thoại của Lãnh Nguyệt, mở ra xem thì quả nhiên như hần dự đoán, có một cuộc gọi nhớ hơn nửa là từ số điện thoại đã gọi cho bọn hần trước đó.

Hần suy nghĩ, phải chăng mục đích của các cuộc điện thoại này là để hỏi thăm xem bọn hần đã chết chưa? Nếu như chưa chết thì sẽ gửi đến những lời nói chúc mừng, còn nếu chết rồi, dĩ nhiên sẽ không có ai bắt máy.

Cái công ty biến thái, đúng là không xem người mới ra gì!

Hạ Thiên Kỳ thề rằng, sớm muộn gì mình cũng phải phát lên, để xem ai còn dám coi thường hần.

Trong lòng nghĩ như vậy, nên hần nhấn nút gọi lại lần nữa, trước khi cuộc gọi kết thúc, hần nói:

Không phải chỉ có một mình tôi không chết, tên khốn Lãnh Nguyệt vẫn còn sống, chỉ có điều hần bị thương quá nặng nên ngất đi, e là không có cách để qua đó báo cáo trước đêm mai...

30 phút sau, Hạ Thiên Kỳ đứng trước cổng trường học, nhìn xe cứu thương đưa Lãnh Nguyệt và nữ sinh kia đi, trái tim đang treo lơ lửng của hần cuối cùng cũng hạ xuống.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Vì không muốn chuốc phiền toái vào người, nên hần không cùng xe đi đến bệnh viện, tuy nhiên cũng có thể nói, từ nhỏ hần đã rất ghét bệnh viện, ghét cái mùi thuốc khử trùng ở đó.

Huống hồ hần bị thương cũng không nặng, chỉ là vết thương ngoài da, hần nghĩ lát nữa đến tiệm thuốc mua thuốc sát trùng bôi lên, rồi băng bó lại một chút chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm xúc lúc này của hần quả thật khác sâu hơn nhiều so với lần ở nhà trọ Hâm Hoa. Dù sao thì lần trước có thể sống sót là nhờ vận khí hần quá tốt, thậm chí lần đó, từ đầu đến cuối hần đều thấy lơ mơ.

Hoàn toàn khác với lần này, hần giống như là đã lần này đến lần khác, kéo bản thân mình thoát ra từ chỗ chết.

Hần xem như là thật sự cảm nhận được, câu Sống chết chỉ trong một ý nghĩ có nghĩa gì.

Nếu như lúc đó, hần không nghĩ thông suốt vấn đề ảo giác này, chỉ sợ là bây giờ hần đã trở thành một trong số những thi thể đó rồi.

Hài, chỉ một chút nữa thôi là mình phải đi theo Hàn Hi Nguyên rồi.

Vừa nghĩ đến việc sau này mình trở thành nhân viên chính thức, hần không biết còn những chuyện gì sẽ phát sinh, cảm giác vui sướng vừa rồi biến mất trong nháy mắt, cái đó gọi là tiền nào của ấy, hần nhận ra, nếu hần không trở thành nhân viên chính thức, sau này cũng không cần tiếp tục tham dự vào những chuyện kinh dị khác nữa.

Khấp khểnh đi tới vùng lân cận của thành phố mua hộp thuốc lá, Hạ Thiên Kỳ không còn muốn nhanh chóng đi đến tiệm thuốc, dứt khoát ngồi xuống bậc thang bên đường, về mặt u sầu nhả ra làn khói.

Thời gian ước chừng nửa giờ, cho đến khi khói thuốc làm hần cảm thấy buồn nôn, Hạ Thiên Kỳ mới chậm rãi đứng lên, cũng không còn đáng về ưu sầu như trước.

Bình đến tương chán, nước đến đất chặn, * như thế nào thì mặc kệ đi!

Nếu như nói hần dùng thời gian nửa tiếng này để nghĩ thông suốt, không bằng nói là hần chấp nhận số mệnh đi. Bởi vì cuộc sống nhiều khi là vậy, không thể thay đổi được cái gì, chỉ có thể kiên trì gánh chịu.

Sau đó Hạ Thiên Kỳ lái chiếc xe Audi rời khỏi học viện nữ sinh Tề Hà.

Sau khi rời đi, hắn vốn định tìm tiệm thuốc mua một ít thuốc trị thương, nhưng cuối cùng lại trở về căn phòng trọ nhỏ tồi tàn.

Tuy phòng rất tồi tàn, lại bừa bộn nhưng dù sao cũng là nhà của hắn trong cái thành phố này, mà lần này trở về cũng xem như là từ biệt, giờ hắn đã có hơn vạn tiền lương nên quyết định phải tìm một phòng trọ nào đó tốt hơn để ở.

Cởi hết áo quần bẩn ra, hắn bước vào phòng tắm rửa một chút, sau đó xử lý qua loa vết thương rồi bôi lên ít thuốc. Vốn dĩ hắn muốn ra ngoài gọi một phần cơm, nhưng toàn thân lại thấy mệt mỏi nên ngã người nằm xuống giường.

Không bao lâu hắn mơ màng thiếp đi.

Khi Hạ Thiên Kỳ thức dậy đã là hơn 10 giờ sáng hôm sau.

Tỉnh giấc, toàn thân hắn vẫn đau nhức như trước, hơn nữa dạ dày lại còn cào, hắn cảm giác nếu như mình không ăn chút gì thì thật sự sẽ ngất đi vì đói.

Nhìn quần áo đang mang trên người, xem như là không tệ, Hạ Thiên Kỳ mang theo hành lý đã sắp xếp trước đó, chậm rãi đi xuống lầu.

Coi như là hoàn toàn nói lời từ biệt với cái phòng trọ rách nát này.

Về phần tiền thuê nhà và những vấn đề khác, hắn không có ý định xem bà chủ muốn thế nào, dù sao chuyện này cũng thuộc về bản hợp đồng trước đây, đợi sau khi hắn đi rồi sẽ gọi điện thoại nói với bà ta, nghĩ vậy hắn liền mang chìa khóa phòng, vút ra ngoài cửa sổ xe.

Tìm đến một quán ăn, Hạ Thiên Kỳ ăn được ước chừng 5 chén cơm, hai mâm lớn thức ăn mặn mới có chút cảm giác no, hải lòng xoa xoa bụng, hắn ợ lên một cái.

Sống lại!

Sau khi lấp đầy bụng, hắn chẳng những cảm thấy dạ dày mình không còn khó chịu mà ngay cả vết thương trên cơ thể cũng giống như lành lại, không còn đau đớn như trước, tinh thần cũng sáng khoái hơn.

Thanh toán xong hóa đơn, Hạ Thiên Kỳ trở lại xe, đưa mắt nhìn đồng hồ, hắn thật không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, giờ đã là buổi chiều.

Ngày hôm qua, hắn và người trong điện thoại hẹn gặp vào buổi tối, khái niệm này quả thật rất mơ hồ, nhưng cũng không cần hiểu quá rõ, bởi vì hắn muốn đến đó sớm, dù sao hắn cũng có rất nhiều nghi vấn cần chuyên gia giải đáp.

Trở thành nhân viên chính thức! Trở thành nhân viên chính thức! Chính thức!!!

Hạ Thiên Kỳ đạp mạnh cần ga, xe lao nhanh về phía trước như mũi tên, phát ra tiếng nổ, trong nháy mắt đã đi xa.

Địa điểm vẫn như cũ, là văn phòng Hoàng Kim, bước ra từ thang máy, Hạ Thiên Kỳ nhìn thấy một người trung niên gầy nhom, đang đứng đối diện theo dõi hắn.

Ngay sau đó, người kia lên tiếng hỏi:

Hạ Thiên Kỳ?

Là tôi! - Lúc này, Hạ Thiên Kỳ cũng đang quan sát người đối diện, nói tiếp:

Là ông bảo tôi đến đây?

Ừ. - Người đó bên ngoài tươi cười nhưng trong lòng thì không, nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ vẫy tay một cái:

Đi thôi, đến phòng làm việc của tôi rồi nói, tôi biết cậu nhất định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi.

Bước theo sau người trung niên, Hạ Thiên Kỳ đi đến phòng làm việc của ông ta, căn phòng trống rỗng chẳng có thứ gì khác ngoài một cái bàn và hai cái ghế.

Ngồi đi, chúng ta trò chuyện một lát.

Ông ta chỉ vào cái ghế trước mặt Hạ Thiên Kỳ, ý bảo hắn ngồi xuống:

Nơi này là khu làm việc lớn như vậy, tại sao tôi lại cảm thấy không có người.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Thiên Kỳ không khỏi hoài nghi, lên tiếng hỏi.

Cậu nói không sai, chỗ này là khu vực không có người làm việc. Ở đây chỉ dùng để tiếp người mới và thực tập viên trở thành nhân viên chính thức. Đơn giản chính là, sau này cậu sẽ không xuất hiện ở đây nữa.

Như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ sau này tôi trở thành nhân viên chính thức, cũng không đi làm ở chỗ này?

Cậu hiểu đi làm là như thế nào chứ? Nhưng tôi có nghe nói, cậu đã trải qua hai lần thử việc rồi, như vậy thì phải biết Công tác là làm cái gì chứ? Ông ta buồn cười nhìn Hạ Thiên Kỳ, còn hần thì lại có cảm giác như bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, rất không thoải mái.

Tôi tất nhiên biết công tác là phải giải quyết những chuyện kinh dị, hay nói trắng ra là giết quỷ đúng không?

Nói đến đoạn này, Hạ Thiên Kỳ cố ý dừng một chút, sau đó thay đổi giọng điệu, nói tiếp:

Tính chất của công việc này thì tôi biết, nhưng lúc đầu ông phải nói cho tôi biết, tôi phải đi đâu để giải quyết chuyện đó, và phải giải quyết nó như nào chứ? Chẳng lẽ sau này trở thành chính thức, cũng giống như trước kia vậy, đối với toàn bộ sự việc đều không biết gì hết?

Ps: cầu kim phiếu. đề cử. Donate

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vào nghề săn quỷ

Nhận thấy sự nghi ngờ của Hạ Thiên Kỳ, người đàn ông chỉ mỉm cười lắc đầu, rồi mở miệng nói:

Thằng thán mà nói, cậu vừa mới nói là giải quyết chuyện linh dị cũng đúng, mà nói là giết quỷ hay gì đó cũng được, những việc này đều là công việc của cậu trong tương lai.

Về phần kỳ thực tập, các cậu có thể cùng thực hiện một nhiệm vụ khảo hạch hoặc là không, nếu phù hợp sẽ được giữ lại, còn không sẽ bị loại.

Chỉ những người phù hợp mới có thể sinh tồn bất kể như thế nào, thì người trong công ty đều buộc phải tiếp nhận quy tắc này, chỉ là nó tàn khốc hơn bình thường mà thôi.

Bởi vì, nếu như không thích hợp, người bị đào thải —— sẽ chết.

Những điều này trong thâm tâm Hạ Thiên Kỳ vốn là những việc cực kỳ tàn khốc, nhẫn tâm, nay người đàn ông kia lại thốt lên một cách dễ dàng, dường như trong mắt ông ta, những người chết trong các sự kiện linh dị ấy, họ không phải con người mà chỉ là sâu bọ.

Cái đáng về coi thường này, làm cho đáy lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cực kỳ phản cảm, nhất là khi hần cũng nằm trong phạm vi bị khinh miệt này.

Hạ Thiên Kỳ rốt cục không nhịn được nữa, cắt lời người đàn ông kia, mặc kệ ông ta có muốn nghe hay không, thẳng thừng nói:

Bây giờ, ông hãy cho tôi biết, đây rốt cuộc là công ty gì, tôi phải làm gì mới có thể rời khỏi đây?

Ý của cậu, Rời đi là ý bảo rời khỏi công ty này? - Ông ta không trả lời vấn đề của Hạ Thiên Kỳ, hỏi lại.

Đúng, tôi có thể sống mà rời khỏi công ty này hay không, có được trở lại cuộc sống của người bình thường khi rời đi không.

Ta không biết. Người đàn ông lắc đầu cười khò.

Ông không biết? Hạ Thiên Kỳ tỏ rõ vẻ kì quái, liếc nhìn, đánh giá người đàn ông gầy nhom đang đứng đối diện mình một lần nữa, lúc này hần mới nhận ra hần vẫn chưa biết người này là ai, giữ chức vụ gì trong công ty.

Ông không biết? Chẳng lẽ ông không phải quản lý của công ty?

Hạ Thiên Kỳ lòng đầy hoài nghi, hỏi.

Vậy mà người đàn ông chẳng hề lấy làm khó chịu với sự nghi ngờ của Hạ Thiên Kỳ, còn lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi quần, đưa về phía hần:

Làm một điếu không?

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ không có ý định rút điếu thuốc nào, nhưng sau khi nhìn thấy hình Hoàng Hạc lâu trắng lệt trên bao bì, cánh tay lại không tự chủ đưa tới.

Châm điếu thuốc, rít mạnh một hơi, người đàn ông mới tiếp tục nói:

Nguyên tắc tổ chức của công ty này cũng giống với các công ty khác. Từ thấp đến cao, theo thứ tự là nhân viên thực tập —— nhân viên bình thường

—— quản lý —— quản lý cấp cao —— giám đốc —— giám đốc cấp cao —— tổng thanh tra, nghe nói, trên tổng thanh tra còn có cả BOSS, chỉ là hiện tại, cũng chưa biết đó là ai.

BOSS? Ông cho rằng người này chính là chủ của công ty này sao?

Sự nghi ngờ trong lòng Hạ Thiên Kỳ càng sâu hơn.

Có lẽ đúng, cũng có lẽ không, bởi vì không thể tưởng tượng được một công ty như thế này lại có ông chủ.

Người đàn ông lẩm bẩm đáp, trong giọng nói toát lên sự mê hoặc mạnh mẽ.

Hạ Thiên Kỳ há hốc mồm, nên bản thân muốn tiếp tục truy vấn, nhưng suy nghĩ một chút lại im lặng, chờ người đàn ông kia chủ động giải thích cho mình.

Trên thực tế cuối cùng ông ta cũng giải thích. Sau khi vứt điều thuốc trên tay đi, ông ta nói tiếp:

Sau khi đã chính thức ký hợp đồng, nhân viên phải trải qua một bài kiểm tra, mà nhiệm vụ của bài kiểm tra chính là —— giải quyết các tình huống trong sự kiện linh dị.

Thường thì giải quyết sự kiện linh dị chia làm ba thang điểm đánh giá: bình thường, tốt, xuất sắc.

Nếu đạt điểm bình thường, từ lúc bắt đầu tham gia vào sự kiện linh dị đến sau này, tuy không bị giết, nhưng quý vật vẫn tồn tại như cũ.

Nói đến đây, sợ Hạ Thiên Kỳ không hiểu ý, nói thêm:

Thử ví dụ, lấy sự kiện linh dị cậu tham gia vào trước đó.

Cậu không giết được con quỷ trong học viện nữ sinh, ngược lại, con quỷ kia cũng không có cách nào giết được cậu, bởi cậu biết được nhược điểm của nó chính là chỉ có thể giết người được ở tầng chót, do đó mới tai qua nạn khỏi.

Đây chính là cấp độ bình thường trong phần giải quyết tình huống như ta nói.”

Tiếp theo cái nhiệm vụ này mà nói, nếu như tất cả các điều kiện đều không thay đổi, chỉ có số lượng quỷ là hai con hoặc nhiều hơn, mà điều kiện đầu tiên là cậu phải sống sót, còn giết bớt một con, hoặc nhiều con vậy thì cậu sẽ nhận được điểm ưu tú.

Nhưng phải đảm bảo được mình sống sót, cũng vừa giải quyết hết quỷ.

Còn hoàn mỹ, thì phải chắc chắn sống sót, phải giết chết hết những quỷ vật có trong nhiệm vụ, vậy mới là hoàn mỹ.

Tôi giải thích như vậy, cậu hiểu chứ?

Hình như đã hiểu. Hạ Thiên Kỳ mờ mịt gật đầu:

Mà nói như vậy, thì giải quyết nhiệm vụ linh dị cho cấp điểm, theo thứ tự là bình thường, ưu tú và hoàn mỹ.

Tuy nhiên, điều tôi muốn hỏi là, cấp cho điểm này thì được cái gì chứ, có thể đổi thành tiền? Ngoài ra, ai là người chấm điểm vậy?

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói xong, người đàn ông trung niên không chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm vào mắt hắn:

Cậu cảm thấy tiền lương tân binh bây giờ là cao sao?

Cũng tạm được, lúc đầu thấy rất cao, nhưng sau khi biết được mình làm việc thì, thì lại thấy không cao. Hạ Thiên Kỳ thành thật trả lời.

Vậy cậu cảm thấy tiền là quan trọng nhất sau? Hay nói cách khác, cậu nghĩ nếu dùng một vạn, hay hai vạn, thậm chí là nhiều tiền hơn để đổi lấy mạng cậu, cậu cũng đồng ý hả?

Tôi không phải đồ dân, khẳng định là không thể! Tiền tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng phải có mạng để hưởng.

Hạ Thiên Kỳ còn chưa hiểu ông ta muốn ám chỉ cái gì, thì đã nghe ông ta nói thêm:

Vậy nên mới nói, cậu muốn làm người có tiền tài thì cũng tùy thuộc vào lúc, có tiền nhiều hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến cậu, hơn nữa vừa rồi cậu cũng đã nói, phải có mạng để hưởng.

Tân binh thực tập lương 2 vạn một tháng, sở hữu một chiếc Audi A6.

Mà tân binh chính thức lương sẽ là 10 vạn trên tháng, hơn nữa xe của cũng hiện đại hơn, đổi thành BMW X 5, công ty lại cung cấp chỗ ở cho cậu, là một biệt thự dành cho 4 nhân viên ở.

Những thứ này đều là đãi ngộ của nhân viên bình thường, ngừng lại đi, nếu như cậu có thể trở thành giám sát, thành giám sát cấp cao thậm chí trở thành

quản lý, thì đãi ngộ sẽ là bao nhiêu!

Hạ Thiên Kỳ hơi kinh ngạc, tuy nhiên hắn cũng không nói gì, bởi vì hắn nghĩ đến Lương Nhược Vân sở hữu được con xe Ferrari số lượng có hạn kia, vậy nên cũng không nghi ngờ gì nữa, vốn dĩ không nghĩ đến giám sát cấp cao, mà đãi ngộ của cấp giám sát thôi cũng tương đối khả quan rồi.

Thấy Hạ Thiên Kỳ im lặng, người đàn ông trung niên lại rút ra từ trong bao một điều thuốc, châm lên rồi nói:

Cậu bây giờ là nhân viên bình thường, vậy nên chỉ nói cho cậu biết những việc liên quan đến nhân viên bình thường. Sau khi vượt khỏi cấp bậc nhân viên bình thường ấy, chuyện tôi nói với cậu cũng không còn ý nghĩa gì.

Cậu hiểu chứ?

Ông vẫn chưa trả lời vấn đề trước đó của tôi, đến tận cùng thì công ty này tồn tại như thế nào? Vì sao người ký hợp đồng lại nhất định phải nghe sự chỉ huy của công ty, bằng không cũng sẽ bị quý hồn giết chết?

Những chuyện của công ty, cậu có thể xem nó là một bí mật to lớn.

Mà công ty này chính là một tòa kim tự tháp.

Bí mật nằm ngay ở đỉnh tháp, cậu muốn biết tất cả, chỉ có thể leo lên đó mà thôi.

Leo lên cao một chút, cậu sẽ hiểu ra được một số chuyện.

Tuy nhiên cậu cũng có thể xem nó tồn tại độc lập, hơn nữa còn có một thế lực rất lớn phía sau tổ chức.

Vậy nên dù trong quá trình thi hành nhiệm vụ, cậu có giết người thì cảnh sát cũng không đến tìm cậu. Đây cũng chính là một trong những đặc quyền của nhân viên chính thức.

Về phần tại sao ký hợp đồng lại phải nhất định tuyệt đối làm việc vì công ty, nếu không sẽ bị quý hồn giết chết, việc này chung quy lại, chỉ có thể nói là - quy tắc.

Sau đây tôi cũng nói rõ cho cậu đỡ hoài nghi, vì cậu sẽ nhận được một vật giống như điện thoại.

Ps: bắt đầu săn ma quý

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hệ thống

Tôi không nộp hồ sơ lí lịch vào công ty mà, đúng không?

Hạ Thiên Kỳ đối với việc nộp hồ sơ xin việc vào công ty này không có chút ấn tượng, và cả việc hắn đồng ý đến phỏng vấn nữa, toàn bộ sự việc này hắn đều thấy rất mơ hồ.

Đúng vậy, là công ty đơn phương nhận người, cũng có thể nói là cưỡng chế nhận người.

Người đàn ông trung niên đó gạt đầu khẳng định, dập tắt điều thuốc lá trên tay, ông ta tiếp tục nói, giải thích vấn đề này:

Tuy nhiên, công ty chỉ chọn những người có điều kiện phù hợp, sau đó mới ép buộc đến phỏng vấn. Bất kể người đó có đồng ý hay không, đều phải chấp nhận thử việc.

Bởi vì các cậu có được thể chất đặc biệt.

Nói một cách chính xác hơn đó là các cậu có khả năng nhận biết được ma quý.

Người bình thường thì rất ít khi nhận biết được chúng, cho nên việc bọn họ bị quý để mắt tới là rất thấp. Nhưng đối với những người như cậu lại khác, các cậu rất dễ bị ma quý phát hiện, mà một khi đã bị phát hiện, rất có khả năng sẽ tử vong.

Không chỉ các cậu gặp chuyện, mà kể cả những người quen, thân thích bên cạnh các cậu cũng sẽ bị sát hại.

Công ty tuyển vào những người có khả năng đặc biệt, vừa xem như để cô lập, cũng là biến điểm yếu thành năng lực bảo vệ.

Biến điểm yếu thành năng lực bảo vệ? Ông xác định cái này là bảo vệ sao? Nếu không phải vận khí của tôi tốt, thì đã chết lâu rồi! Hạ Thiên Kỳ cảm thấy ông ta đã bị công ty này tẩy não, ngay cả những lời vô lý như vậy cũng có thể nói.

Nếu như công ty không tuyển cậu vào, như vậy thì sớm muộn gì cậu cũng bị quý giết. Nhưng giờ cậu đã vào đây, sau kỳ thực tập vẫn còn sống, như vậy là cậu có thể biết phép trừ ma, hơn nữa cũng từ từ có được năng lực đối phó với bọn chúng, không lẽ đây không phải là một loại bảo hộ?

Lần này, Hạ Thiên Kỳ chỉ im lặng, nhưng trong lòng hắn vẫn thấy phần nộ không ngừng.

Ngoài ra, vận khí cũng là một loại sức mạnh, tôi có thể sống sót đến bây giờ, leo đến vị trí quản lý nơi này cũng là nhờ vào vận khí tốt. Bởi vì những người có vận khí không tốt kia đều đã chết, vậy nên tuyệt đối không thể tự xem thường bản thân mình.

Nói đến đây, ông ta dừng lại một chút, để cho Hạ Thiên Kỳ có thời gian suy nghĩ, sau đó mới nói tiếp:

Sau này trở thành nhân viên chính thức, cậu vẫn phải tham gia giải quyết các vụ việc kinh dị khác.

Thời gian không thể xác định, nhanh thì khoảng ba bốn ngày, có thể ngắn hơn. Còn lâu thì 1-2 tuần, cũng có thể sẽ lâu hơn.

Cậu có thể xem việc giải quyết chuyện linh dị là nhiệm vụ công ty giao xuống.

Mà trong thời gian không có nhiệm vụ, cậu sẽ là một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, sẽ không có cái gọi là làm việc đúng giờ.

Lúc nào nhận được công việc cấp trên giao thì lúc đó mới phải làm việc.

Địa điểm có thể là ở nông thôn, hoặc là ở thành phố, nói chung là cũng không cố định.

Trong tình huống bình thường thì người thực hiện nhiệm vụ chỉ có một mình cậu, về vấn đề này chủ yếu là phụ thuộc vào độ khó mà giao. Chuyện càng khó giải quyết thì người tham gia sẽ càng nhiều.

Về phần độ khó của nhiệm vụ, thì phải phụ thuộc vào năng lực của quý.

Nói tóm lại là do ma quý.

Tất nhiên, ma quý cũng có mạnh có yếu. Trong đó yếu nhất là hồn ma, tiếp đến là quỷ mị, và mạnh nhất là Lệ Quỷ.

Tuy nhiên, mạnh nhất này cũng chỉ là đối với các nhân viên bình thường, hay nói một cách khác, so với các loại quỷ khác thì Lệ Quỷ mạnh hơn, nhưng trong mắt cậu thì tạm thời không đáng để nhắc đến.

Hồn ma, quỷ mị, Lệ Quỷ? - Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mơ hồ, nhìn ông ta:

Không lẽ quỷ cũng có nhiều loại khác nhau? Người sau khi chết đi sao lại chia làm nhiều đạo như vậy?

Quý tất nhiên phân đủ nhiều loại khác nhau, ngoài ra, cậu cần phải biết rõ, quý chưa chắc đã là con người sau khi chết chúng còn có thể là một loại vật nào đó tạo thành.

Ông nói quỷ không phải là con người sau khi chết mà thành? - Câu nói của người đàn ông trung niên làm Hạ Thiên Kỳ vô cùng kinh ngạc:

Nhưng tại sao có thể là loại đồ vật này.

Không nên quá xem thường thế giới này. Tốt rồi, chúng ta trở lại chuyện chính, có nhiều chuyện đến lúc bản thân mình sẽ tự biết.

Nói đến đoạn này, rồi ông ta lấy từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy hợp đồng, một xấp chứng kiện, và một chiếc đồng hồ đeo tay, đẩy đến trước mặt Hạ Thiên Kỳ:

Đây là hợp đồng chuyển thành nhân viên chính thức, cậu ký nó sẽ trở thành nhân viên chính thức của công ty, nhận được những đãi ngộ của nhân viên. Còn chiếc đồng hồ này là phụ kiện bên ngoài. Mỗi lần cậu làm nhiệm vụ, cái này sẽ xuất hiện những thông tin tương ứng, cho điểm sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cũng như là ban thưởng. Cụ thể thế nào thì sau này cậu tự tìm hiểu, tôi không nhiều lời thêm nữa.

Còn cái chứng kiện này, là để chứng nhận công tác của cậu, nếu như sau này gặp phiền toái trong quá trình làm việc, ví dụ như đụng độ phải cảnh sát, hoặc là quân đội cản trở, cậu có thể đem nó ra, giải quyết mọi rắc rối.

Cmm, tại sao lại ví dụ những trường hợp xấu như vậy.

Nghe xong, nội tâm Hạ Thiên Kỳ cảm thấy hưng phấn hẳn, vội vàng cầm giấy chứng kiện ở trên bàn lên, cẩn thận mở ra xem một chút.

Chứng kiện nhìn rất đơn giản, giống như thẻ học sinh ở trường học, có dán hình của hắn, và cả một chân dung hết sức quý dị. Hạ Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào đó, chẳng những không phát hiện được thứ gì rõ ràng, mà thậm chí càng xem càng thấy mơ hồ, có cảm giác như bị thôi miên.

Đây là... Có chuyện gì vậy? Tại sao tôi không thấy rõ mặt người này?

Cậu thấy không rõ cũng là chuyện bình thường, bởi vì ngay cả tôi, đến bây giờ cũng không thể nhìn rõ được.

Ông cũng không thể nhìn rõ? Vậy thì ai?

Có người nói là BOSS, cũng có người nói là tổng thanh tra, nhưng đến cùng là người nào thì những nhân viên quen như chúng ta không thể biết được. Trong công ty, sự chênh lệch giữa các cấp bậc là rất lớn, đã biết rõ chuyện tình cũng hoàn toàn khác.

Nhìn chung, cấp bậc cao nhất mà nhân viên bình thường có thể gặp chính là quản lý.

Như vậy đó, mọi chuyện là như vậy.

Tuy Hạ Thiên Kỳ không nói gì, nhưng trong lòng hắn cho là rất không đúng, nhưng dù sao, hắn cũng đã gặp qua quản lý lương Nhược Vân, bây giờ suy nghĩ lại một chút, cảm giác của hắn quả thật rất khó so sánh.

Tuy nhiên, cái thực sự làm hắn động tâm chính là, người được dán trên cái chứng kiện này rõ ràng là người sống, hắn thật sự là khó để có thể tưởng tượng được người này là người như thế nào, sao lại in hình mình lên đó, hơn nữa người không đủ cấp bậc sẽ không có tư cách để nhìn thấy mặt hắn.

Cái biết rõ về công ty này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nó rất thần bí, và vô cùng đáng sợ.

Lúc này, người trung niên kia lại nói tiếp:

Trong sinh hoạt hằng ngày, tuyệt đối không được tiết lộ thân phận của mình với người ngoài, nếu không sẽ phải chịu phạt, là bị trừ điểm vinh dự. Ngoài ra, chứng kiện cũng chỉ có thể dùng để giải quyết rắc rối trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, không được dùng trong cuộc sống thường ngày, bằng không, cũng sẽ bị phạt trừ điểm.

Điểm vinh dự? Là cái gì vậy?

Hạ Thiên Kỳ ngắt lời ông ta.

Đúng, vì sau khi các cậu giải quyết xong nhiệm vụ đều sẽ được cho điểm ban thưởng, phần thưởng này đối với chúng ta mà nói thì cực kỳ quan trọng.

Bởi vậy, kể cả việc bản thân tự tăng ca, thăng chức và hoàn thành nhiệm vụ được giao hằng năm, tất cả đều cần điểm thưởng.

Đây chính là vấn đề tôi đã đề cập với cậu trước khi cậu làm nhân viên thực tập.

Chuyện này, nếu như nhân viên thử việc không đạt tiêu chuẩn, hoặc là không hoàn thành nhiệm vụ sẽ như thế nào? - Hạ Thiên Kỳ, thăm dò hỏi một câu.

Nếu là lãnh đạo, sẽ bị giáng chức, còn nhân viên bình thường sẽ bị khai trừ, mà điều đó có ý nghĩa - sẽ bị giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Kiểm tra cùng thăng chức

Tại sao đã bị công ty đuổi việc mà còn bị giết? Là công ty phái người...

Không phải như cậu nghĩ. Người đàn ông trạc tuổi bốn mươi cắt ngang lời Hạ Thiên Kỳ, giải thích:

Cùng công ty kí kết hợp đồng, sau này, cậu sẽ là người của công ty, cống hiến sức mình cho công ty, đồng thời cũng được công ty bảo vệ.

Mượn danh tiếng công ty chỉ là cái cớ thôi. Tôi vừa giải thích với cậu rồi. Những người được công ty mời tới đều có thể chất đặc thù rất dễ bị quỷ cảm ứng được. Lý do công ty mời cậu tới, là vì đã đến thời điểm cậu có thể sẽ bị quỷ tìm tới bất cứ lúc nào.

Nếu không thì công ty cũng không thể biết được, cậu có thể chất đặc thù hay không.

Mà thông qua lần thử việc này, sau khi trở thành nhân viên chính thức, công ty sẽ có người dễ dàng bị quỷ vật phát hiện được thể chất bị dấu giống như cậu, lúc đó cậu sẽ không dễ dàng bị quỷ vật phát hiện.

Ngược lại, một khi cậu bị công ty đuổi việc, cậu sẽ không còn được công ty bảo vệ, khi ấy, khả năng của cậu sẽ bị quỷ vật phát hiện ra, sau đó giết chết cậu.

Quý... Vì cái gì mà chúng nhất định phải đuổi cùng giết tận chúng ta?

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên cảm thấy gia nhập công ty này cũng không phải là một chuyện xấu, chỉ là hắn không biết tại sao con người và quý vật đối đầu với nhau như thế này.

Tôi không biết lý do là gì.

Người đàn ông trung niên thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình với Hạ Thiên Kỳ:

Có lẽ chỉ có khi chờ tôi trở thành lãnh đạo cấp cao, tài năng cấp bậc cũng cao hơn thời điểm hiện giờ để hiểu rõ những thứ này. Còn bây giờ, nếu nói ra, không cần biết là đối với cậu hay với tôi, đều chỉ có ước vọng duy nhất, đó là sống tiếp.

Không cần biết là vì sao, có rất nhiều chuyện cậu nên biết, đến thời điểm sẽ nói cho cậu biết, bởi vì muốn giấu cũng không được. Mà chuyện cậu không nên biết, cho dù bây giờ cậu đã biết, cũng chỉ làm tăng thêm áp lực cho cậu, chứ cũng không mất mát gì.

Bây giờ, cậu đã chính thức gia nhập công ty, chỉ cần cậu không nhếch nhác là được. Tất nhiên, cũng không cần quá tốt.

Nhìn khối đồ vật trên tay này rất giống đồng hồ điện tử, cho dù mỗi nghi ngờ trong lòng chưa được giải đáp, nhưng ông ta đã nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ có thể gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Được chuyển chức chính thức từ chế độ ưu tiên của nhân viên mới, công việc thăng tiến, được hưởng quyền lợi, nội quy thưởng phạt, cùng với sức mạnh của quý vật đều tập trung cho mục tiêu. Cuối cùng, đối với cái công ty thần bí này, Hạ Thiên Kỳ cũng đã hiểu rõ, cho dù sự hiểu biết về nơi này rất hạn chế, nhưng hắn vẫn tin rằng trong tương lai, hắn sẽ vén mở được hết tám màn bí ẩn này.

Văn phòng trở nên yên tĩnh, không ai nói thêm điều gì, có lẽ người đàn ông đó muốn giữ Hạ Thiên Kỳ ở lại nơi này.

Mười phút sau, người đàn ông tiếp tục nói:

Cuối cùng, tôi muốn cậu hiểu rằng, ngay cả khi thực hiện những điều kiện để thăng chức, cũng có bài kiểm tra thể chất.

Tôi bắt đầu nói về phần thực hiện.

Đơn giản mà nói, cậu chỉ cần nghe lệnh cấp trên, chủ động tham gia vào những chỗ đã, đang và sẽ xảy ra sự kiện linh dị, cũng phải nghĩ luôn cách giải quyết sự kiện.

Cái này tôi đã từng nói qua với cậu rồi, đội việc giải quyết xong là sẽ cho điểm, tương ứng với điểm thưởng hồi đoái trước đó.

Ban thưởng hồi đoái ở đây chính là điểm vinh dự. Trong công ty, đây được gọi là Công trạng. Giống như khi làm việc cho công ty, nhất định phải nỗ lực, thể hiện hết giá trị của bản thân mình.

Điểm vinh dự chính là giá trị sáng tạo của mỗi người. Cái này có tiêu chuẩn thấp nhất là nhân viên bình thường ba tháng phải kiếm đủ mười điểm.

Mà người mới theo quy tắc là cấp bình thường, được thưởng một điểm vinh dự.

Cấp ưu tú được thưởng hai điểm.

Cấp hoàn mỹ là năm điểm.

Cụ thể ra sao thì đợi cậu sau khi hoàn thành tiêu chuẩn thấp nhất của bài kiểm tra thì tự mình suy nghĩ lấy, tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Ngay từ đầu, khi nghe bài kiểm tra thấp nhất chỉ có mười điểm, Hạ Thiên Kỳ đã không thêm để ý đến những lời sau, dù sao con số này cũng không quá khó khăn để hoàn thành.

Nhưng nghĩ lại, con số này cũng có phần thử thách của nó.

Bởi vì cấp bình thường chỉ cho một điểm, nói cách khác nếu lần nào hắn cũng nhận điểm với tư cách là cấp bình thường thì... hắn phải tham gia sự kiện này đến mười lần. Chưa bàn đến con số mười này nhiều hay ít, quan trọng là mười lần này cần hoàn thành trong vòng ba tháng.

Cứ cho là được đổi thành cấp ưu tú đi, thì ít nhất hắn cũng phải tham gia năm lần.

Nếu dùng cả hai cấp bình thường và ưu tú thay nhau tham gia thì cũng phải trải qua ít nhất là bảy lần.

Chỉ tham gia sự kiện một lần thôi cũng đủ nguy hiểm rồi, nói không quá chứ hắn có thể sống sót mà qua cũng đã là quá may mắn, vậy mà trong ba tháng hắn còn phải trải qua đến bảy lần.

Mẹ nó, hắn đây còn chưa muốn vào sổ tử của Diêm Vương.

Hắn sợ sắp đá ra quần rồi!

Cái này không phải là lừa người sao?

Hạ Thiên Kỳ vô cùng tức giận nhìn đàn ông ngồi đối diện, ông ta lại vẫn giữ bộ mặt thản nhiên, bình tĩnh nói:

Nếu như cậu đạt tới cấp hoàn mỹ, thì trong ba tháng, cậu chỉ cần tham gia hai lần là đủ, hơn nữa nếu cậu muốn, được gấp mười lần điểm của cấp bình thường, độ nguy hiểm cũng thấp hơn.

Đối với ông...

Hạ Thiên Kỳ nghe xong còn muốn nói lại điều gì đó, nhưng bị người đàn ông kia cắt lời:

Cái này là tốt cho cậu, tiếp theo, tôi nói cho cậu hiểu một chút về việc thăng chức.

Mặc dù không muốn nghe ông ta nói, lại đang muốn nói về phần tiếp theo, Hạ Thiên Kỳ khó chịu trong lòng cũng đành ngậm ngùi mà tiếp tục lắng nghe.

Thăng chức chính là cậu từ nhân viên bình thường lên thành quản lý hoặc lãnh đạo.

Điều này là dựa vào điểm vinh dự mà tôi vừa nói với cậu, cùng với điểm tình huống sau khi sự kiện kết thúc.

Một lần có điểm của cấp hoàn mỹ, cộng với mười điểm vinh dự kia là có đủ khả năng được thăng chức.

Nếu chức quản lý cần tuyển người, lúc đó sẽ cho điểm tương ứng, bù trừ với điểm vinh dự kia.

Nói đến đây, ánh mắt ông ta sắc bén hơn thường, nhìn Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở:

Quản lý được hưởng chế độ ưu đãi khác, nên mọi thứ phải tốt hơn nhân viên bình thường, nhất là được bảo vệ tính mạng. Cho nên cậu phải cố gắng, chỗ này sắp có nhiều người muốn dành, sống lâu hơn!

Tôi đây, người đàn ông không khỏi xúc động:

Cho dù cuộc sống sau này gặp nhiều khó khăn, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn tới tính mạng chúng ta. Chỉ cần cố gắng được ở lại đây, bọn chúng có thể tìm khắp mọi nơi, nhưng cũng chẳng bao giờ nghĩ ra chỗ này.

Cùng với... những điều bí ẩn đáng sợ đó.

Khi người đàn ông trung niên ấy nói những lời này, dường như nhớ lại những kinh nghiệm trước kia, thoáng chốc trông già đi vài phần.

Nhưng cũng phải, trong mắt Hạ Thiên Kỳ, ông ta đúng là tuổi cao sức yếu.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ nghe xong không nói thêm gì, người đàn ông cũng chẳng bận tâm hẳn có nghiêm túc lắng nghe hay không, tiếp tục nói:

Được rồi, những gì liên quan tới quy tắc của công ty, tôi đã nói hết với cậu, còn lại cậu tự tìm hiểu đi.

Đjxmm, cho ta vào hồ đã đào sẵn còn không cho ta thời gian chuẩn bị.

Hạ Thiên Kỳ trong lòng mắng chửi người đàn ông trung niên không ngớt, cảm giác chẳng những không thể gặp dữ hóa lành mà còn bị rơi xuống hố sâu leo lên không nổi.

Đối với công ty càng ngày càng có thêm sự nghi ngờ.

Ps: nghiệm chưa nghiệm chưa.

fan nghèo Đọc nhớ cmt và like truyện.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ký kết chuyển hợp đồng chính thức

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang trầm tư xối xả, người đàn ông trung niên ngồi đối diện đột nhiên đưa qua một cây bút thép, nhắc nhở:

Được rồi, nếu như không có vấn đề gì, vậy thì cậu kí tên vào hợp đồng đi.

Vậy nếu như tôi nói có vấn đề, thì sẽ không cần kí? Hạ Thiên Kỳ nghe xong, không khỏi trêu chọc.

Cậu cũng có thể không kí, việc này không ép buộc, chỉ là sẽ không được công ty bảo vệ, giống như hợp đồng cũ trong kì thực tập của cậu.

Dường như người đàn ông rất nghiêm túc, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Được rồi, tôi chỉ nói vậy thôi, dù sao cũng nên kí vào.

Hạ Thiên Kỳ bắt đầu đi nhún vai, sau đó liền cầm cây bút thép ký tên vào hợp đồng, nhưng người đàn ông bảo:

Cậu muốn ký vào đâu cũng được, dù sao trong cây bút cũng không có mực.

Bút không có mực? Vậy ông đưa tôi làm gì?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy dường như người đàn ông đang cố ý đùa cợt với hắn, mặc khác hắn nghĩ, việc chuyển hợp đồng chính thức này hình như cũng có chút vấn đề, bởi vì nếu so với lúc trước, khi hắn kí hợp đồng thực tập, thì hoàn toàn giống nhau.

Nội dung như cũ, tờ giấy vẫn trắng bóc một mảng, hoàn toàn chưa đến nửa chữ, như thể lấy một xấp giấy trắng tùy tiện định lại.

Hợp đồng này không có chữ à?

Đây là quy tắc của công ty, cụ thể ra sao, tôi cũng không rõ. Dù sao hợp đồng này cũng không phải là trống không. Chỉ là bình thường thì không thể nhìn thấy được. Còn về vấn đề mực nước thì cậu hãy tự giải quyết đi."

Tự mình giải quyết? Ông đang trêu chọc tôi đấy à? Không lẽ ông bắt tôi tiểu vào?

Có lẽ nghĩ dù sao người đàn ông trung niên cũng là chủ quản nên Hạ Thiên Kỳ với vẻ vàng cười nói tiếp:

Tôi đùa thôi, bảo ông đi kiếm mực nước đúng là cũng có chút quá đáng. Thôi thì tôi đi mua vậy.

Chỉ chính cậu mới có thể tạo ra mực nước. Người đàn ông đột nhiên trả lời, làm Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn kinh ngạc.

Không lẽ phải đi tiểu vào?

Dừng máu! Người đàn ông rốt cuộc cũng không còn nhẫn nhịn được nữa, nhấn mạnh với Hạ Thiên Kỳ:

Cậu phải dùng máu của mình làm mực nước, ký kết hợp đồng.

Dùng máu của tôi? Hạ Thiên Kỳ nghe xong liền nhếch miệng, hỏi:

Đây cũng là một trong những quy tắc của công ty sao?

Đúng vậy, không còn lựa chọn nào khác đâu. Cậu chỉ có thể dùng máu của cậu làm mực nước, ký tên vào bản hợp đồng. Lúc đó, bản hợp đồng này mới có hiệu lực.

Nói xong, người đàn ông lại thúc giục thêm một câu: Cậu mau ký đi!

Hạ Thiên Kỳ mất kiên nhẫn nhìn người đàn ông trung niên kia, lại nhìn về cây bút thép đang cầm trên tay, cảm thấy công ty này, từ trên xuống dưới đều thể hiện hai chữ ---- biến thái!

Đây không phải là biến thái bình thường, mà là siêu cấp biến thái.

Thứ này không biết có bệnh khuẩn hay không.

Hạ Thiên Kỳ vận ống đựng bút thép ra nhìn, túi mực bên trong thật sự rỗng tuếch, hắn bắt đầu đi thờ dài, vỗ vỗ mu bàn tay đầy mạch máu của hắn, sau đó cắn răng dùng bút thép cắn vào.

Nói thật, đây là lần đầu tôi tự làm đau mình như vậy. Ngoại trừ đau thì thật sự không có cảm giác gì cả.

Hạ Thiên Kỳ cau mày, nói với người đàn ông. Thế nhưng người đàn ông ấy lại không phản ứng gì, chỉ đang lặng lẽ hút một điếu thuốc.

Thấy vậy, hắn cũng không nói nữa, vội vàng lấy một chút máu, loạng choạng đi đến bên bản hợp đồng viết xuống ba chữ Hạ Thiên Kỳ thật to.

Lúc vừa viết xong, hắn còn chưa kịp cầm bản hợp đồng đưa cho người đàn ông, liền thấy nó tự nhiên bốc cháy... hơn nữa, cháy rất nhanh, vẫn chưa kịp thờ nốt một nhịp mà tờ giấy chỉ còn lại cỡ nửa lòng bàn tay.

Thế nhưng, điều làm Hạ Thiên Kỳ cảm thấy kinh ngạc hơn chính là, trên hợp đồng xuất hiện văn tự!

Bởi vì tờ giấy bị đốt quá nhanh nên hắn không thể nào biết được nội dung cụ thể là những gì, nhưng hắn vẫn thấy được một đoạn.

Xxx mình phủ thứ ba xxx

Xxx khế ước xxx

Hạ Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn bản hợp đồng đã từ từ biến thành màu xám đen, trong đầu chỉ hiện lên hai từ này.

Mình phủ thứ ba? Khế ước? Là ý gì?

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, Hạ Thiên Kỳ hi vọng có thể biết được lời giải đáp.

Hợp đồng chính thức cũng chỉ mới đốt được ở bên trong, vì vậy mới thấy được nội dung phía trên, hơn nữa cũng chỉ có mình thấy được.

Người đàn ông có chút không hiểu biết, Hạ Thiên Kỳ đang định mở miệng cắt lời, liền nghe ông ta tiếp tục nói:

Tôi không thể giải đáp những điều này, bởi vì tôi cũng không rõ lắm. Tất nhiên là tôi cũng không hứng thú với nó. Lòng hiếu kỳ của cậu quá mạnh mẽ, việc này thật sự không tốt. Cho nên, tôi khuyên cậu, biết quá nhiều có khi sẽ không có lợi. Ở nơi này, chỉ cần cố gắng sống sót và hưởng thụ là được.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy người đàn ông dường như đang nói láo, nhiều câu hỏi bày ra trước mặt hắn như vậy, sao hắn lại không nghĩ cho được?

Nếu ông thật sự muốn tốt cho tôi, không muốn tôi nghĩ nhiều thì ông hãy nói cho tôi biết đi.

Trong lòng lại thầm chửi người đàn ông, Hạ Thiên Kỳ phát hiện gần đây, hắn gặp người đề tiện rất nhiều.

Thấy người đàn ông không muốn nói tiếp, hắn cũng không thêm hỏi nữa. Hắn tin rằng, những nghi vấn phức tạp này, sớm muộn hắn cũng sẽ có được câu trả lời.

Giống như người đàn ông ấy, cùng lắm cũng chỉ là một tên giao hoạt, nên biết được nhiều chuyện. Nếu như sau này hắn ở trong công ty lâu, hẳn nhất định sẽ biết nhiều hơn.

Sau này, khi ký kết hợp đồng chính thức, thì nó sẽ tự thiêu đốt hầu như không còn. Từ giờ, cậu đã chính thức trở thành người của công ty.

Người đàn ông giải thích một câu, liền tiếp tục chủ đề:

Cậu đã ký hợp đồng trở thành thành viên của công ty, như vậy cậu có thể đeo đồng hồ vinh dự lên cổ tay rồi.

Đeo ở đâu, chỉ cần trên tay là được haysao?

Đúng. Chỉ cần đeo lên là được.

Hạ Thiên Kỳ nghe theo người đàn ông, đưa tay ra đeo lên cổ tay trái, sau đó liền nghe người đàn ông nhắc nhở:

Thấy mặt đồng hồ xuất hiện vân tay không?

Nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ vô thức nhìn về phía mặt đồng hồ, phát hiện trên đó xuất hiện một cái khung giống như dùng để phân biệt vân tay, đang chuyển động rất nhanh.

Phân biệt vân tay sao?

Cứ cho là vậy đi. Bây giờ, cậu hãy cắn nát ngón tay, rồi đặt vào cái khung đó.

Hạ Thiên Kỳ nghe theo, cắn nát ngón tay rồi đặt vào khung. Sau đó, trong óc hắn như có cái gì đó chui vào, chợt Ồng một tiếng, liền xuất hiện một loạt âm thanh chói tay, một lúc sau mới khôi phục lại bình thường.

Chuyện này là sao? Tại sao tôi lại có cảm giác như vừa có một con sâu chui vào trong đầu...

Tôi đây, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ đến một từ-----khế ước.

Đột nhiên, hắn cảm thấy như trong khoảng khắc kia, hắn vừa ký một loại khế ước. Mặc dù, hắn chưa bao giờ trải qua chuyện này. Thậm chí, ngay cả khái niệm về khế ước cũng chỉ thấy trong những cuốn tiểu thuyết bình thường, vì thế chuyện này khó có thể đã đảo cảm giác của hắn.

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang cảm thấy nghi ngờ thì bên tai lại xuất hiện lời nhắc nhở của người trung niên:

Bây giờ, cậu hãy nhìn lại mặt đồng hồ xem có gì khác thường hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thể chất ác linh

Bất đồng?

Nghe xong, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ liền nhìn mặt đồng hồ phát hiện phía trên nó còn có nhiều chức năng hơn.

Hắn bắt giác dùng ngón tay chạm thử, muốn xem trong đó có những chức năng đặc biệt gì, có điều chọt chọt vài cái những cũng chẳng có phản ứng.

Cái thứ người cho ta chỉ có vẻ bề ngoài thôi đúng không?

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên ngừng đầu lên nói với người trung niên một câu khiến hắn học máu.

Không phải cứ chọt chọt như vậy là có thể điều khiển nó đâu mà phải dựa vào ý nghĩ của cậu. Nếu muốn kiểm tra chức năng của nó, cậu chỉ cần truyền ý nghĩ của mình vào đồng hồ là có thể điều khiển nó.

Đề ta thử xem

Hạ Thiên Kỳ nghe theo sự chỉ dẫn của người trung niên thử sử dụng ý nghĩ của mình để điều khiển đồng hồ. Quả nhiên nó tự động mở ra mà không cần phải dùng lực hay phải làm nó sứt mẻ chút nào. Kể tiếp đó nó hiện bảng phân loại các chức năng.

Theo thứ tự là:

(Sự kiện nhắc nhở) (điểm vinh dự - cho điểm) (đối thoại) (tin tức trọng yếu) (khảo nghiệm thể chất) (nhân viên hỗ trợ)

Hắn mở (sự kiện nhắc nhở) ra thử nhưng trên giao diện hiện ra dòng chữ tạm thời chưa có.

Sau đó hắn lại mở (điểm vinh dự - cho điểm). Lại xuất hiện thêm hai phần nhỏ hơn là (điểm vinh dự) và (cho điểm). Hắn vốn định mở (vinh dự điểm) ra, cứ ngỡ cũng giống hồi nãy nhưng rồi lại phát hiện bên trong có tới 3 điểm vinh dự.

Thấy vậy, hắn vội vàng mở (cho điểm), phát hiện bên trong có tới hai cái cho điểm, một là cấp bình thường, cái khác là cấp ưu tú.

Cái này làm cho Hạ Thiên Kỳ mừng rỡ như điên. Cho điểm cấp bình thường chắc là lần ở tiệm sách Hâm Hoa còn cho điểm cấp ưu tú hắn là ở học viện nữ sinh Tề Hà.

Nghĩ kĩ lại thì hình như hắn chưa từng giết quỷ làm sao lại được cho điểm cấp ưu tú này?

Thứ này không có trục trặc gì chứ?

Ta không biết

Nhưng mà... Hạ Thiên Kỳ định nói ra việc mình chưa giết được quỷ nhưng điểm đã lấy rồi không lẽ còn nói ra. Nhưng nhìn người trung niên hắn không nhận được lời muốn nói, nhếch miệng định nói rồi lại thôi, tiếp tục kiểm tra chức năng đặc biệt của đồng hồ.

Hắn mở (đối thoại) ra phát hiện trên mặt đồng hồ xuất hiện giao diện điện thoại dùng để quay số. Tất nhiên hộp thoại này cũng có chức năng truyền tin. Sau khi biết chức năng của hộp (đối thoại) hắn mở tiếp (tin tức trọng yếu), đồng hồ hiện ra dòng chữ Tạm thời chưa có.

Tin tức trọng yếu này là cái gì?

Tin tức từ công ty

À Hạ Thiên Kỳ hiểu ra liền khẽ gật đầu một cái tiếp tục nói:

Đúng là không biết đấy

Nói xong hắn không để ý đến người trung niên kia nữa tiếp tục nghiên cứu chiếc đồng hồ đeo tay này. Hắn mở chức năng (khảo nghiệm thể chất) ra.

Sau khi mở, trên đó chỉ hiển thị duy nhất một câu:

Phải chăng bạn muốn lập tức tiến hành khảo nghiệm thể chất?

Hạ Thiên Kỳ không suy nghĩ liền đồng ý. Trong chớp mắt, hắn liền cảm thấy như có vô số dòng điện chạy khắp cơ thể. Hắn đau đớn kêu lên thảm thiết rồi ngất đi.

Trong lúc hôn mê, hắn có một giấc mơ vô cùng kỳ lạ.

Trong mơ, hắn nhìn thấy một người phụ nữ có thai đang chờ để sinh con, có thể thấy rõ về mặt thống khổ của bà, không phải ai khác mà chính là mẹ của hắn. Còn hoàn cảnh xung quanh vô cùng mờ ảo, hoàn toàn không thể phân biệt đây là đâu. Có thể là ở bệnh viện, cũng có khả năng là đang ở trên xe bệnh viện trong quá khứ.

Cùng lúc, bên người mẹ hắn bỗng xuất hiện một đứa bé chỉ có nửa người. Đứa bé không ngừng gào khóc, nhưng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nó lại làm người ta sờn cả gai ốc.

Tiếp theo nó kéo lê nửa cơ thể của mình một cách chậm rãi rồi chui vào cơ thể của mẹ hắn.

Sau đó, cảnh vật xung quanh lại chuyển đổi một lần nữa.

Hắn thấy một đứa bé bị treo ngược, vẫn còn dính với cuống rốn của mẹ. Nhưng không lâu sau, đứa bé chỉ có nửa thân thể kia xuất hiện. Kể đến nó nghe răng nờ nộ cười ác độc, cắn vào cổ của đứa bé bị treo kia.

Nó ăn thịt hoàn toàn đứa bé kia. Cùng lúc đó, phần thân thể bị thiếu sót của nó mọc ra một cách kỳ quái. Sau đó nó lấy cuống rốn gắn vào rốn của mình, mất từ từ khép lại.

Đứa nhỏ này... Vừa được sinh ra đã cười

Mộng cảnh bắt đầu lay động liên tục. Hạ Thiên Kỳ chậm rãi mở to mắt, phát hiện mình vẫn giữ nguyên tư thế như trước. Thời gian cũng chỉ mới trôi qua hơn mười giây.

Hắn mơ màng nháy mắt nhìn, người trung niên cũng nhìn chăm chăm hắn. Hạ Thiên Kỳ nhìn mặt đồng hồ, phát hiện trên mặt đồng hồ xuất hiện cùng một thông báo, liên tục chớp nháy lên dòng chữ lớn màu đỏ - thể chất ác linh!

Thể chất ác linh?

Hạ Thiên Kỳ không khỏi bàng hoàng. Hắn cứ nhớ mãi tới khúc mà quý anh ăn tươi nuốt sống nửa cơ thể kia của đứa bé.

Người là người có thể chất của ác quỷ. Sắc mặt người trung niên có chút nghiêm lại nói.

Có ý gì? Người có thể nói rõ ràng một chút không chừng có lần nào cũng bắt ta phải động não được không!

Hạ Thiên Kỳ có chút nóng nảy hay nói đúng hơn là bản thân hắn đang cảm thấy sợ cái gì đó.

Ý của thể chất ác quỷ chính là linh hồn của người là một con quỷ

Linh hồn ta là một con quỷ sao? Chuyện này... Sao có thể! Hạ Thiên Kỳ lập tức phản bác.

Không có gì là không thể. Kỳ thật những người có thể chất đặc biệt dù ít dù nhiều cũng từng bị quỷ tác động. Còn thể chất ác linh thì phải bị tác động càng nhiều hơn nữa

Ở giai đoạn thai nghén, người đã bị quỷ anh..

Đù rồi! Hạ Thiên Kỳ không muốn nghe nên ngăn không người trung niên. Trong lòng không chấp nhận được sự thật đó.

Không thể nghi ngờ bởi vì hắn vừa nhìn rõ cảnh tượng kia. Bản thân mình từ đâu tới, ăn hết đứa bé kia rồi trở thành mình như bây giờ

Cái này cũng không có gì là không thể tiếp nhận

Người trung niên đoán biết thế nào Hạ Thiên Kỳ cũng sẽ khó chấp nhận chuyện này liền nói:

Người và quý anh kia đã kết hợp lại với nhau, các người bây giờ là một cơ thể hoàn chỉnh. Cũng không phải nói người chính là quý anh, hoặc hài nhi kia mới chính là người. Các người bây giờ đã không còn cách nào để tách ra nữa

Nghe người trung niên nói vậy, trong lòng Hạ Thiên Kỳ mới coi như bình thường trở lại được một ít, suy nghĩ một hồi rồi hỏi

Cái thể chất kia có vấn đề gì không?

Thể chất ác linh không thể học tập phép thuật xua đuổi ma quỷ, để nâng cao năng lực sinh tồn cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Nói một cách chính xác, cậu không cần thông qua trung gian mà có thể trực tiếp đối đầu với quỷ

Vậy là chuyện tốt hay xấu? Hạ Thiên Kỳ trong lòng thấp thỏm hỏi một câu.

Đương nhiên là chuyện tốt, chẳng những có thể trực tiếp đối kháng với quỷ. Như vậy sẽ không bị quỷ mị nhập vào người. Quỷ mị đó có thể tạo được ảo

cảnh trong phạm vi nhỏ, cũng có thể tiến hành quỹ nhập xác

Nghe người trung niên nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình hiểu được tại sao mình đạt được điểm cấp ưu tú. Bởi vì chính bản thân hắn là thể chất ác linh cho nên quỹ nhập xác kia sẽ bị giết chết.

Mặc dù vậy, cứ coi như là chuyện tốt đi nhưng ta không tin cái thể chất này không có một chút chỗ hổng nào! Hạ Thiên Kỳ đầy hoài nghi nhìn người trung niên.

Trên thực tế thì người đàn ông trung niên cũng khẽ gật đầu thừa nhận:

Cái thể chất này quả thật cũng có chỗ hổng].

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chỗ ở mới

Tôi biết ngay mà!”

Hạ Thiên Kỳ nghe xong trong lòng trầm xuống, trái tim cũng trở nên bất an.

“Thể chất Ác Linh cực kỳ nguy hiểm, phải tiêu tốn nhiều điểm vinh dự so với người thường.

Điểm hình nhất chính là muốn tự đề cao khả năng của bản thân mình lên.

Cách phát triển thể chất Ác Linh không giống người bình thường, nguyên nhân tôi đã nói với cậu lúc trước. Thể chất Ác Linh có thể đối đầu trực tiếp với quỷ mà không cần phải thông qua bất cứ vật trung gian nào.

Nhưng người bình thường thì lại khác, người bình thường muốn đối đầu với quỷ thì phải mượn trợ giúp từ ‘pháp thuật’.

Cái này cũng giống như phải học nội công tâm pháp trong các tiểu thuyết võ hiệp, hay võ học bí tịch. Dựa vào những thứ này để đối phó quỷ.

Người có thể chất Ác Linh, trong cơ thể người đó cần phải có những pháp thuật tương khác với quỷ khí. Nhưng không thể luyện tập được, chỉ có thể tự mình đi theo con đường khác, con đường này chính là — cường hóa thể chất!”

“Cường hóa thể chất?”

Trái tim Hạ Thiên Kỳ lúc này đột nhiên đập nhanh vài cái, không hiểu rõ câu nói này, vội vàng hỏi lại:

“Như thế nào mới là cường hóa, chẳng lẽ tôi còn có thể biến thành siêu nhân?”

“Nếu như cậu kiếm đủ điểm vinh dự, thì chắc là có thể thực hiện a!” - Người trung niên kia nói xong liếc nhìn Hạ Thiên kỳ, nét mặt tựa cười nhưng lại giống như không cười.

“Tuy nhiên loại này nếu muốn cường hóa còn được chia làm hai giai đoạn, trong đó một loại gọi là cách áp chế quen thuộc, còn loại kia mới là cường hóa.”

“Mà cái gọi là áp chế quen thuộc kia, nói trắng ra chính là áp chế Ác Linh trong cơ thể của cậu, điều khiển thuần thục năng lực của Ác Linh, về sau thì mới có thể cường hoá.”

“Chẳng lẽ Ác Linh trong cơ thể tôi vẫn còn sống?”

“Lúc trước tôi có nói qua, giữa các cậu đã kết hợp thành một thể. Cậu chính là nó, nó cũng chính là cậu, tuy hai mà một. Bất quá Ác Linh vốn có năng lực và oán niệm rất lớn. Nếu như cậu không có biện pháp ngăn chặn luồng oán niệm này, và điều khiển thuần thục năng lực của nó. Như vậy sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị quỷ vật đồng hóa, cho đến khi đánh mất lý trí, cuối cùng trở thành một người hoàn toàn bị chi phối bởi oán niệm của quỷ vật.”

“Nếu đúng như những gì chú nói, nghiêm trọng như vậy. Tại sao tôi vẫn yên ổn mà đứng ở đây? Trước kia tôi cũng chưa từng áp chế qua!”

Đối với giải thích của ông chú trung niên kia, Hạ Thiên Kỳ còn chưa có hoàn toàn tin tưởng. Hay đúng hơn, hắn muốn tìm hiểu rõ ràng hơn về chuyện này. Chứ không phải như lúc trước, cái gì cũng chỉ biết sơ qua.

“Đó là bởi vì lực lượng của Ác Linh trong cơ thể cậu còn chưa có bị kích thích qua, nhưng sớm muộn gì nó cũng sẽ bộc phát. Cho nên để phòng ngừa vạn nhất, tôi đề nghị cậu trước khi học cách áp chế nên tìm hiểu một ít về cường hóa.”

“Đương nhiên rồi, bởi vì bản thân tôi vốn không phải thể chất Ác Linh. Cho nên với việc đồng nhất kia cũng không hiểu cho lắm. Càng nhiều nữa thì phải nhờ vào chú tiến hành thăm dò.”

“Được rồi. Hóa ra cả cậu cũng không biết.”

Hạ Thiên Kỳ có chút bất đắc dĩ thở dài, con mẹ nó, vốn định hỏi ông chú kia thêm vài câu. Nhưng nghĩ lại, ông ta cũng không có thiếu hần cái gì. Mặc dù ông ta không cũng không trả lời toàn bộ, nhưng cũng có thể coi là hỏi gì đáp nấy (hữu vấn tất đáp). So với lần đầu hần đi gặp ông chú kia thì tốt bụng hơn nhiều lắm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ có chút cảm ơn ông chú trung niên này. Chỉ là ông ta kiên quyết không chịu đáp ứng cùng hần đi ăn cơm, nếu không thì dù thế nào hần cũng nhất định kéo ông chú này đi uống vài ly. Nếu hần đoán không lầm, sau này còn phải nhờ ông ta chiếu cố một, hai...

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ trong lòng âm thầm tính toán, người trung niên kia đã từ trên ghế đứng lên:

“Tôi bên này đã dò hỏi dùm cậu, biết được gì cũng đều đã nói cho cậu nghe hết rồi. Còn lại thì phải nhờ vào chính cậu tiến hành thăm dò rồi kết luận. Nếu như không còn vấn đề gì nữa, bây giờ cậu có thể ra về!”

Nói đến đây, người trung niên kia giật mình như nhớ ra cái gì đó, từ trong túi tiền móc ra một tấm chi phiếu, đưa cho Hạ Thiên Kỳ:

“Được rồi, đây là tiền lương của cậu. Vào ngày 15 hằng tháng thì lãnh lương. Tiền lương thử việc của cậu đã trả, tiền lương nhân viên chính thức bắt đầu tính từ tháng sau. Mặt khác, cứ khoảng 4 tháng một lần, cậu có thể sẽ được phát thêm tiền trợ cấp sinh hoạt và bồi dưỡng. Nói chung chi cần không tiêu tiền như nước thì cũng khá khá!”

Hạ Thiên Kỳ tiếp nhận chi phiếu từ trong tay của trung niên. Mặc dù hần đã cố gắng không chể, nhưng trên mặt chung quy vẫn lộ ra nụ cười hạnh phúc. Nói thật ra, hần cũng không có cái khác để dùng, dù sao vô luận là ra ngoài học hỏi hay tìm việc làm, cũng chỉ vì kiếm miếng cơm manh áo, nói trắng ra cũng là vì một chữ “tiền”!

Nhiều người như vậy, thì cho dù biết pháp, nhưng vẫn sẽ phạm pháp. Thậm chí không ngần ngại đi ăn cắp, trộm cướp. Không phải làm vậy thì có thể kiếm được nhiều tiền nhanh hơn, mau hơn sao?

Hần cũng giống như vậy, cho dù biết chấp hành sự kiện linh dị là cử tử nhất sinh (chín phần chết, một phần sống). Nhưng trừ những lúc chấp hành nhiệm vụ, còn lại đều là tự do. Huống hồ tiền lương cùng bồi dưỡng cũng khá là khả quan. Vậy nên ngược lại mà nói, ít nhiều gì cũng đã cho hần một ít cảm giác công bằng.

“Được, không có vấn đề gì!”

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ rất rõ, nếu hần nói có vấn đề, người trung niên kia sẽ không vì hần mà giải thích. Câu nói này có ý tứ là muốn hần mau một chút, thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng rút đi.

Thấy Hạ Thiên Kỳ gật đầu xác nhận, sắc mặt của người trung niên kia cũng giãn ra đôi chút, nhắc nhở hần chuẩn bị tốt giấy hành nghề của mình:

“Địa điểm của ký túc xá nằm ở số 130, đường Thế Kỷ. Chỗ ở mới của cậu cũng ở đó. Về phần chiếc xe này, cậu để lại cho người thực tập sau đi.”

Trung niên nói xong, giao cho Hạ Thiên Kỳ một chiếc chìa khóa BMW X5. Hần lúc này coi như đã triệt để từ người bình thường chính thức thăng cấp thành công nhân.

Tiếp nhận chiếc chìa khóa mới, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cực kỳ vui vẻ. Nói thật chiếc xe này chính là chiếc xe hần thích nhất. Hần vốn dĩ cho rằng cho dù mình có cố gắng phấn đấu cả đời, cũng chưa chắc có thể mua nổi. Vậy mà không nghĩ tới, mới vừa tốt nghiệp đại học hần đã có cơ hội lái nó rồi.

Hần cũng không cánh nào mà không cảm thán vận mạng biến đổi thất thường của mình, thật lòng hần khó có thể không chể.

Trước khi rời đi, Hạ Thiên Kỳ mới sực nhớ mình còn chưa có hỏi ông chú trung niên kia tên họ là gì, cho nên vội vàng dừng lại.

“Không biết chú tên gì, sau này có hay không sẽ là cấp trên của tôi?”

“Cứ gọi tôi là Giao Hải Nghĩa, tôi chỉ là người quản lý tạm thời thôi. Đợi qua một thời gian ngắn nữa sẽ có người thay tôi tiếp nhận. Nếu như có nhiệm vụ cần chấp hành, cậu sẽ thông qua cái đồng hồ kia mà nhận được!”

“Uhm, tôi biết rồi, tóm lại vẫn cảm ơn chú đã giảng giải cho tôi nhiều như vậy.” - Những lời nói này của Hạ Thiên Kỳ, đều xuất phát từ trong nội tâm của hần.

“Trọng yếu là cậu phải cố gắng sống sót, tự cổ vũ đi!”

“.....”

Rời khỏi văn phòng Hoàng Kim, Hạ Thiên Kỳ theo địa chỉ mà Giao Hải Nghĩa đã đưa cho, hần bắt một chiếc taxi, sau đó bảo tài xế chạy về hướng trong địa chỉ kia.

Ngồi trong xe, nhìn xuyên qua cửa sổ, hắn nhìn thấy văn phòng Hoàng Kim dần dần trở nên nhỏ bé. Hạ Thiên Kỳ có cảm giác, lần sau trở lại nơi này có lẽ hắn sẽ khác xa so với bây giờ.

Đường Thế Kỳ xét về mặt vị trí vốn có chút hơi nghiêng lệch, nhưng nếu đứng ở biệt thự mà nhìn, cái vị trí địa lý này lại thuận tiện đến không ngờ. Bởi vì khu biệt thự bình thường đều được xây ở gần vùng hoang vu, vậy mà biệt thự 130 đường Thế Kỳ vẫn còn thuộc vùng thành phố.

Xe chạy được tầm 40 phút rồi cuộc cũng dừng lại, sau khi trả tiền xong, Hạ Thiên kỳ lập tức nóng lòng từ trong xe bước nhanh ra ngoài.

Đứng ở đường lớn của đường Thế Kỳ, Hạ Thiên Kỳ phát hiện nơi này là một dãy biệt thự, hơn nữa còn là loại biệt thự lớn.

“Ồ trong biệt thự, còn lái xe xịn. Xem ra giấc mộng của mình chỉ thiếu mỗi người đẹp nữa thôi!”

Hạ Thiên Kỳ có cảm giác giấc mộng đã thành sự thật. Không phải nói khoa trương chứ, bây giờ có thêm một em gái xinh xắn làm bạn, một ngày nào đó nếu hắn thật sự chết đi cũng sẽ không thấy tiếc nuối. Tóm lại, bất kể như thế nào, trước mặt cứ nên hưởng thụ.

Đối với đàn ông mà nói, cái gọi là thành công chỉ đơn giản chính là anh có tiền, có quyền, có người đẹp bên cạnh.

Mà bây giờ, những thứ kia với hắn mà nói, hắn cảm thấy đã rất gần rồi.

Tìm được biển số nhà có viết biệt thự 130, Hạ Thiên Kỳ phát hiện cửa ngoài của biệt thự mở toang. Nhìn vào bên trong, hắn mơ hồ thấy một cái bể bơi, bên cạnh bể bơi còn có một người. Người này mặc một chiếc quần bơi lọt khe tam giác, đang xoay lưng lại.

Ps: dịch thôi mà cũng sun vùi

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bạn cùng phòng

Hạ Thiên Kỳ vốn định gõ cửa lần nữa, nhưng nghĩ lại sau này hắn sẽ ở chỗ này. Nơi đây chẳng khác gì nhà của hắn, như vậy trở về nhà của mình còn cần gõ cửa sao?

Hướng chỉ đứng ở cạnh bể bơi kia chính là người đàn ông mặc quần bơi, có vẻ như đang tính xuống dưới bể bơi. Người kia vốn dĩ đến suy nghĩ cũng lười, anh ta còn không thèm đếm xỉa đến hắn.

Vì vậy, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng đẩy mạnh cửa chính đi vào.

Trước đó, vì đứng ngoài cửa nên thị giác bị ảnh hưởng, cho nên hắn nhìn thấy cảnh tượng vô cùng có hạn. Tuy nhiên chờ đến khi hắn vào đến bên trong, cảnh tượng nhanh chóng trở nên rộng hơn, rõ ràng hơn.

Ở góc đông bắc có một sân bóng. Đi xuống một chút về phía nam là một khu vườn được hàng rào vây lại.

Đến gần trung tâm, vị trí còn lại có một hồ bơi, góc tây nam và góc tây bắc, là một con đường bằng xi măng dẫn đến nhà để xe.

“Thật không thể tin được tương lai đây là chỗ ở của mình, thật sự quá tốt rồi!”

Hạ Thiên Kỳ có chút khoa trương há to miệng một cái, hắn nhìn thấy chỗ ở tương lai của mình thì sợ đến ngây người, hắn có cảm giác mình đang nằm mộng.

Nhưng hiển nhiên, đây là giấc mộng đẹp.

Đắm chìm trong cảm giác mộng đẹp này, Hạ Thiên Kỳ vô thức chạy tới cạnh bể bơi, tới lúc này hắn mới giật mình phát hiện, bể bơi này không chỉ có một mình người đàn ông mặc quần bơi, còn có một cô gái tóc ngắn đang bơi lội trong bể bơi.

Trước đó, cô gái kia cũng đã nhận ra sự có mặt của hắn, lúc này cô gái đang ngồi trên thành bên bể bơi, một nửa thân thể ở trên mặt nước, nửa ở dưới mặt nước, đánh giá hắn.

Cũng giống như cô gái kia, hắn cũng đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt hắn theo bản năng dừng lại trên bộ ngực đầy đặn kia.

Lập tức thấy ngay đồ bơi đáng yêu màu da cam, giống như hai mảnh vải nhỏ vào bộ ngực đầy đặn của cô gái, tuy có thể được che lấp, nhưng cũng chỉ che chưa đủ một phần năm, lộ ra một mảng lớn làm cho người ta nhìn là muốn trào máu mũi.

“Con mẹ nó chứ!”

Cùng lúc đó, trong nháy mắt, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy một bộ phận thân thể nào đấy đang không chịu yên phận.

“Lớn như vậy, bộ muốn chết sao?”

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy miệng đắng, mím môi một cái, hẳn lúc này đang đánh giá đáng người của cô gái kia, sự thật mà nói, đáng người cũng không tệ. So với Nhược Vân, bộ ngực cô ta còn to hơn. Mặc dù bị áo ngực che bớt đi, nhưng cũng chỉ làm vẻ đẹp kia giảm đi đôi chút. Vẫn có thể được xem là một người đẹp.

“Anh nhìn đủ chưa? Có cần tôi đến gần để anh xem rõ hơn không?”

Sắc mặt cô gái đột nhiên trở nên khó coi, lên tiếng

“Nếu cô dám tới, ông đây đương nhiên dám nhìn!”

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ đấu tranh kịch liệt, hẳn âm thầm suy nghĩ như vậy, nhưng hẳn lại thể hiện bộ mặt xấu hổ, giả bộ ngượng ngùng nói:

“Cô không biết xấu hổ à... Tôi đâu phải cố ý.”

“Con mẹ nó, anh quả nhiên là một nhân tài, nhìn chăm chăm vào ngực người ta lâu như vậy, đến tôi cũng thấy ngượng ngùng, cuối cùng nói rằng anh là không phải cố ý?”

Lúc này đột nhiên người đàn ông mặc quần bơi kia đi tới, chỗ anh ta đứng vừa vặn che đi cô gái trong bể bơi kia. Đôi chân rậm lông tách ra, dưới ánh mặt trời, một cục u nổi lên ngay giữa quần lót trông rất thô bỉ.

“Tôi thật tình không có lừa anh, tôi không phải cố ý nhìn”. Hạ Thiên Kỳ nghiêm mặt nói.

“Vâng, tôi biết mà, cậu là cố ý. Tuy nhiên cái này cũng không quan trọng lắm, dù sao bộ ngực của Vân Vân đúng là độc nhất vô nhị. Đừng nói là nhìn, có khi không nhìn được mà cậu nhảy vào bắt cô ấy đi, thì tôi cũng có thể hiểu được nguyên nhân nha...”

“Luu Ngôn Mẫn, cậu muốn chết phải không!”

Không đợi người đàn ông mặc đồ bơi giải thích, thì một mảng lớn bọt nước nhanh chóng dội thẳng qua, Hạ Thiên Kỳ phản ứng kịp thời nên tránh được, không bị nước bắn lên người, tránh được một kiếp. Ngược lại gã mặc đồ bơi kia, phản ứng chậm hơn nên bị tưới cho toàn thân ướt sũng.

Hạ Thiên Kỳ vô ý nhìn lướt qua bể bơi một cái, lập tức thấy ánh mắt của cô gái kia đang cực kỳ tức giận, hận không thể lập tức giết chết hắn. Da đầu Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng tê rần, hẳn nhanh chóng quay mặt đi nơi khác, giả ngu. Trong lòng thầm nghĩ, con gái một khi đã tức giận, thì không nên chọc vào.

“Tôi chỉ đùa một chút, chớ có nóng tính như thế, cô xem chưa gì đã xối người ta ướt sũng như vậy rồi. ”

Gã đàn ông mặc quần bơi chẳng chút nào thể hiện sự phản đối, đối với giáo huấn của cô gái kia. Điều này khiến ấn tượng về sự hèn hạ của gã ta trong lòng Hạ Thiên Kỳ càng thêm sâu sắc.

“Cái đó...”

Hạ Thiên Kỳ không muốn nhìn cảnh hai người liếc mắt đưa tình nữa, nhìn không được, lên tiếng cắt ngang:

“Tôi vừa mới chính thức được thăng chức, sau đó Giao Hải Nghĩa bảo tôi tới nơi này, đây là giấy hành nghề của tôi...”

“Không cần giải thích, cậu vừa đến tôi quan sát thấy chiếc đồng hồ vịnh dự đang đeo trên cổ tay cậu là biết rồi!”

Người đàn ông mặc đồ bơi lên tiếng nói với hắn, sau đó chỉ tay vào chỗ thoáng mát cách đó không xa, ý bảo bọn hắn nên qua đó nói chuyện cho tiện. Trước khi đi cũng không quên nói với cô gái đang tắm trong bể bơi:

“Lát nữa, cô cũng tới ngồi cùng bọn tôi một chút, chúng ta nhân tiện làm quen luôn.”

Nói xong, cũng chẳng cần biết cô gái kia có đồng ý hay không, lập tức dẫn Hạ Thiên Kỳ đi tới chỗ ngồi có cây dù che nắng đằng kia.

“Vân Vân, cô gái này tính cách không những hung dữ, mà bộ ngực cũng rất bự. Về sau cậu nhất định phải cẩn thận một chút, bằng không để cô ta dùng bộ ngực kia đập cậu, thì coi như cậu tàn đời. Nhưng không thể phủ nhận, thân hình của cô ta rất đẹp, đáng tiếc anh không hợp khẩu vị của cô ta, nên chỉ có thể tro mắt nhìn.”

“Ha ha.... ”

Hạ Thiên Kỳ không nói gì, chăm chú nhìn gã mặc đồ bơi đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, lâu lâu hẳn lại cười “ha ha” vài tiếng để phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Ngồi đối diện gã mặc đồ bơi kia, Hạ Thiên Kỳ đưa mắt tỉ mỉ quan sát hắn. Tên này nói chuyện hăng say đến mức văng cả nước miếng ra ngoài kia, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thán một tiếng. Bởi vì đơn giản mà nói, nhìn mặt hắn, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tên này thậm chí còn có thể thô bỉ hơn rất nhiều.

Không những thế chỗ đó của hắn, lúc hắn vừa mở miệng còn phối hợp với nét biểu cảm trên mặt hắn mà dựng đứng lên, nhanh chóng làm bại lộ bản tính hèn mọn dung tục.

Tôi tên Lư Ngôn Mẫn, thật ra tôi cũng mới chính thức thăng chức không bao lâu, bắt quá so với cậu thì sớm hơn một chút. Lúc trước, tôi đã thử việc qua bốn lần. Tuy là người mới, nhưng cậu gọi tôi một tiếng tiên bối cũng không đến nỗi quá đáng, tôi cũng có thể bảo kê cho cậu nha.”

“Được, nếu cần tôi sẽ nhờ anh bảo vệ tôi đấy!”

“Uhm, đến lúc đó cậu tuyệt đối không cần khách khí, phải rồi cậu tên gì?”

“Hạ thiên Kỳ!”

“Hạ Thiên Kỳ???”

“Có chuyện gì sao? Anh cần gì kính ngạc như vậy?”

“Không phải! Ý tôi là, tôi cứ tưởng cậu kỵ mùa đông? Kỵ mùa thu cũng được mà? ”

Lư Ngôn Mẫn, anh được lắm. Con mẹ nó, anh dám nói lại lần nữa coi...?”

Ngay lúc hai người đang đấu võ mồm, mùi thuốc súng trong không khí tản ra dày đặc thì cô gái kia bùng tới ba cốc nước trái cây. Đến nơi, cô gái cầm cốc nước trái cây đặt mạnh xuống mặt bàn. Sau đó nhìn cả hai, lên tiếng ngắt ngang:

“Hai người các cậu cũng thật thú vị, mới quen biết đó mà đã ồn ào như vậy rồi? Thật là, hai người không biết, không nên gây gổ như vậy sao?”

Cô gái vừa nói vừa cầm, một cốc nước trái cây trên bàn đưa cho Hạ Thiên Kỳ”

“Đừng để tâm đến cậu ta, đầu óc cậu ta bị hỏng nặng rồi, mà cậu tên gì?”

“Hạ Thiên Kỳ.”

“Cậu ấy kỵ mùa đông!”

“Tên này, anh mau cắt đi cho tôi...!”

Nghe Hạ Thiên Kỳ và Lư Ngôn Mẫn cãi nhau, cô gái kia cảm thấy rất buồn cười, nhưng vẫn cố nín để hòa giải:

“Tốt rồi, đã đông đủ ở chỗ này, coi như đã là người một nhà, đừng vì chút việc nhỏ mà phải cãi nhau, không đáng đâu.

“Hạ Thiên Kỳ đúng không? Tôi là Nam Cung Vân, bình thường cứ gọi tôi là Vân Vân được rồi. Hắn là Lư Ngôn Mẫn, giống như tôi, chớ xem hắn là con trai, cậu cứ gọi hắn Mẫn Mẫn là được.”

“Mẫn Mẫn?”

Lúc này đổi lại đến phiên Hạ Thiên Kỳ không nín được, bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nghe nói

Về sau cũng nhờ có Nam Cung Vân can dự nên Hạ Thiên Kỳ cùng Lư Ngôn Mẫn mới xem như bắt tay giảng hòa, nhưng trong lòng bọn họ vẫn rõ ràng, hòa bình cũng chỉ là tạm thời.

So với Lư Ngôn Mẫn không chút lễ độ thì Nam Cung Vân luôn tỏ ra tương đối thân thiện. Rất hay nói, hơn nữa không có chút ngượng ngùng hay hoảng sợ của một cô gái bình thường hay có. Đương nhiên, không thể không nhắc tới sức sống của cô ta luôn đầy ắp từ trong ra ngoài, bởi vì ngay cả lúc nói chuyện, bộ ngực của cô ta cũng liên tục rung động.

Có thể nói Hạ Thiên Kỳ rất vui mừng tiếp đón người bạn mới này.

Nơi này chỉ có hai người các người sao? Nhưng trước đây ta nghe Phó Hải Nghĩa nói, nơi này ở tới bốn người đấy, chẳng lẽ không đủ người cũng được?

Nghe nói trước khi hấn đến đây, biệt thự này chỉ có Nam Cung Vân cùng Luru Ngôn Mẫn ở, Hạ Thiên Kỳ không khỏi có chút nghi vấn.

A, hóa ra cấp trên của các cậu là Phó Hải Nghĩa à?

Nghe Hạ Thiên Kỳ đề cập đến cái tên Phó Hải Nghĩa này, Luru Ngôn Mẫn không nhịn được kinh ngạc mà ồ lên một tiếng.

Làm sao người biết Phó Hải Nghĩa?

Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía Luru Ngôn Mẫn.

Trong công ty, Phó Hải Nghĩa nổi tiếng với biệt danh Tiểu ma vương.

Tỉ lệ người sống sót dưới tay hấn xem chừng chỉ là con số không.

Lúc nói đến đây thì ánh mắt của Luru Ngôn Mẫn trở nên không đồng tình nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ, sau đó tiếp tục nói:

Ngay từ đầu biệt thự này đúng là do Phó Hải Nghĩa dành cho người mới, nhưng cũng không có nghĩa nguyên nhóm đều sẽ chết sạch.

Hạ Thiên Kỳ nghe xong cũng không nói thêm gì, chỉ là không chịu được cái sắc mặt không đồng tình của Luru Ngôn Mẫn mà lạnh lùng trả lời một câu:

Chuyện của tôi không cần cậu phải quan tâm. Cứ quản tốt chính mình đi là được rồi.

Không biết phân biệt. Thấy Hạ Thiên Kỳ vốn dĩ không chịu tiếp nhận lời nói của mình nên Luru Ngôn Mẫn mới hừ lạnh một tiếng. Chuyển sang ngồi ở chỗ khác.

Thấy hai người lại cãi vã, Nam Cung Vân không khỏi cười khở hai tiếng, cố ý nói sang chuyện khác với Hạ Thiên Kỳ:

Phó Hải Nghĩa quả thật có chút nham hiểm. Tuy nhiên hấn chắc chắn sẽ không cùng cậu xuất hiện ở nhiệm vụ lĩnh dị mà các cậu đang thi hành đâu, chỉ có chuyện quan trọng thì mới gặp mặt hấn thôi.

Vậy mà có những chuyện quan trọng hấn cũng không thường ra mặt. Cho nên giống như Mẫn Mẫn đã nói, các cậu cũng không quá bận tâm về hấn.

Hạ Thiên Kỳ càng ngày càng thích Nam Cung Vân, cảm thấy cô gái này thật sự là rất biết nói chuyện. Giọng nói cũng vô cùng dễ thương, càng thấy càng thuận mắt.

Không kiềm chế được mà nhìn về phía Nam Cung Vân cười cười. Hạ Thiên Kỳ bắt đầu vào thẳng vấn đề:

Chuyện quan trọng đó cuối cùng là cái gì? Tại sao các cậu biết tên nham hiểm đó sẽ không xuất hiện ở đây. Các cậu căn cứ vào đâu mà lại nói như vậy?

Chuyện quan trọng chính là nhiệm vụ nhóm. Nam Cung Vân buông ly nước trái cây trong tay ra. Sau đó chỉ tay về phía Luru Ngôn Mẫn đang ngẩn người ra, cùng nói với cô ta:

Bây giờ ví dụ như tôi và Mẫn Mẫn cùng thuộc một nhóm, bởi vì lãnh đạo của chúng ta đều cùng một người. Cho nên một khi chuyện quan trọng được tuyên bố thì đương nhiên toàn bộ chúng ta đều phải tham gia chấp hành nhiệm vụ nhóm này rồi.

Vậy cái nhiệm vụ mà cần Từ chủ quản dẫn đầu nhóm để tiến hành chấp hành sự kiện lĩnh dị chính là - chuyện quan trọng.

Về phần tại sao có cái chuyện quan trọng này thì tôi cũng không biết. Nói tóm lại thì chỉ có thể kết luận rằng vì đây là chế độ của công ty hoặc cậu cũng có thể lý giải đó là vì quy tắc của công ty. Tóm lại hai cái này đều chung một ý nghĩa mà thôi.

Nói đến đây thì Nam Cung Vân cố ý dừng lại để nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút. Thấy vẻ mặt của Hạ Thiên Kỳ đang rất thành thật nghe cô nói nên lại tiếp tục nói:

Có một chuyện liên quan đến Phó Hải Nghĩa nham hiểm, tôi cũng chỉ là nghe lão đại của chúng tôi nói lại. Nghe nói từ khi Phó Hải Nghĩa được thăng chức làm chủ quản đến nay, tổng cộng đã trải qua hai lần sự việc quan trọng như vậy rồi. Kết quả sau khi hai lần sự việc quan trọng này kết thúc, cũng chỉ có một mình hấn còn sống.

Những người tham gia chấp hành nhiệm vụ cùng hấn lúc ấy đều là người mới. Đều hoàn toàn trở thành quân cờ bị hấn đẩy đi thể mạng

Những người đó đều là đồ ngu sao? Có phải Phó Hải Nghĩa quá thông minh không sao mấy người bọn họ đều không biết mình đã trở thành con chó của hấn?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rằng nếu như đổi lại là hấn thì dù thế nào cũng sẽ không để yên mà cho người ta lợi dụng để làm vũ khí sử dụng và bia đỡ đạn cho hấn ta.

Trên đời này chỉ có mấy người là ngu thôi. Đãi ngộ của chủ quản khác nên có quyền trực tiếp ra lệnh cho nhân viên bình thường. Nói cách khác, mệnh lệnh của lãnh đạo thì nhân viên bình thường nhất định phải chấp hành.

Đương nhiên cái này chỉ giới hạn ở trong Công việc, còn đây là việc tham gia chấp hành nhiệm vụ lĩnh dị.

Nếu như không chấp hành thì sẽ bị khấu trừ điểm vinh dự để xử phạt, mà điểm vinh dự quan trọng với chúng ta đến mức nào chắc cậu cũng hiểu rồi. Cho nên Phó Hải Nghĩa hoàn toàn có thể cho nhân viên dưới hần đi chết thay rồi. Như vậy hệ số nguy hiểm của hần sẽ có thể xuống tới mức thấp nhất rồi.

Địch con mẹ nó, vẫn còn có chuyện như vậy sao!

Hạ Thiên Kỳ nghe xong thì ấn tượng ban đầu của hần về Phó Hải Nghĩa nhất thời rút xuống ngàn trượng, không nhịn được mà mắng một câu:

Tên khốn nạn này làm những việc đó mà công ty lại không quản sao? Như thế nào đi nữa thì cũng là người đã thông qua kỳ thử việc và trở thành nhân viên chính thức. Nếu chết thì không phải sẽ rất lãng phí sao.

Công ty đương nhiên sẽ có thưởng phạt. Tuy nhiên vẫn dùng thủ đoạn cũ với tư cách là trừng phạt để mà trừ điểm vinh dự. Đương nhiên hần sẽ cảm thấy đau lòng nhưng dù thế nào đi nữa thì mạng sống của mình cũng quan trọng hơn cho nên đến lúc đó thật thì hần cũng chỉ có thể đẩy người khác đi chịu chết thay mà thôi.

Ngoài ra cậu cũng đừng quá xem trọng việc được chuyển thành nhân viên chính thức là quan trọng. Bởi vì yêu cầu để chuyển thành chính thức vô cùng đơn giản, cũng chỉ giải quyết xong một nhiệm vụ lĩnh dị là đã có thể rồi. Cho nên có thông qua được kỳ thử việc và trở thành nhân viên chính thức hay không thì trên thực tế vẫn là một người ngu dốt không hề có chút kinh nghiệm gì.

Muốn kinh nghiệm thì lại không có kinh nghiệm, muốn thủ đoạn thì cũng không có thủ đoạn, muốn dùng khí nhưng lại không có can đảm, phải tinh táo lại không tinh táo.

Nếu dựa theo cách nói của cậu, tôi bây giờ không phải là đụng đầu vào hàng rào ở vườn cây đối diện mà chết sao

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy hần cần phải thay đổi cách nhìn của Nam Cung Vân cách rồi, hoặc có thể nói cô ấy không hề khả ái như trong tưởng tượng của hần.

Ha ha, tôi hoàn toàn không có ý nhắm vào cậu đâu. Tôi chỉ muốn nói trong mắt của công ty thì những nhân viên bình thường không đáng giá để họ nhắc tới. Nghĩ lại xem, ngoại trừ chúng ta ra còn có chủ quản. Trên chủ quản còn có chủ quản cấp cao mà trên chủ quản cấp cao còn có quản lý, quản lý cấp cao... Cậu cảm thấy công ty sẽ để ý chúng ta đến cỡ nào?

Được rồi, cậu đã để cho tôi ngộ ra được rất nhiều

Quả thật trong lòng Hạ Thiên Kỳ có cảm thấy việc trở thành nhân viên chính thức sẽ khác hoàn toàn với kỳ thử việc. Hần nghĩ rằng tuy nói tương lai chắc chắn sẽ tiếp tục đi chấp hành các nhiệm vụ lĩnh dị nhưng có công ty làm hậu thuẫn thì tính nguy hiểm sẽ không cao hơn trước kia.

Nhưng nghe Nam Cung Vân giải đáp, nếu là lúc trước thì hần hiển nhiên sẽ có chút suy nghĩ hão huyền rồi.

Sau khi trở thành chính thức thì càng ngày độ khó sẽ tăng lên, chỉ biết là sẽ chỉ có lớn hơn chứ không hề thấp hơn kỳ thử việc.

Sở dĩ hần cảm thấy kỳ thử việc khó khăn như thế chủ yếu là bởi vì cái người đại diện phụ trách hần ngay từ lúc đầu chính là Từ Thiên Hoa thì coi như hần không có gì để nói nhưng ngay cả hai lần thử việc cũng đều xảy ra biến cố.

Như nhiệm vụ ở tiệm sách Hâm Hoa lần đó. Con quỷ trong đó mạnh đến mức biến thái. Ngay cả Từ Thiên Hoa cũng không làm gì được chứ nói chỉ là hần.

Còn nhiệm vụ mà hần vừa mới giải quyết xong ở học viện nữ sinh Tề Hà, hai con quỷ trong đó cũng thuộc dạng cực kỳ khó chơi. Nếu không có Lãnh Nguyệt liều mạng để kéo dài thời gian thì hần cũng đã sớm đi châu ông bà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Khoác lác

Nhưng mặc kệ thế nào, nếu hần đã bước trên con đường không lối về, thì không còn sự lựa chọn, vẫn phải kiên trì mà đi xuống tiếp. Chính gọi là đường nào cũng về La Mã, nếu ngày sau hần có thể trở thành tổng giám đốc của công ty này, hoặc được gọi là “BOSS” như trong truyền thuyết, ắt hẳn cuộc sống gia đình ổn định còn có thể nhờ đó mà phát lên.

Nói trắng ra là bởi chính bản thân mình phải quyết định, nếu như bản thân không làm được, thì cho dù mình có giữ trăm triệu tài sản cũng sẽ bị người đời lừa gạt đi.

Bởi hiện tại, đất nước sẽ không có chuyện khó khăn, chỉ là chính bản thân mình không làm được gì.

Đổi lại quan điểm là một suy nghĩ khác, Hạ Thiên Kỳ chợt nhận thấy thích bản thân mình thật nhiều, cứ mặc cho tương lai nguy hiểm khó lường, nhưng hấn sẽ cố gắng khắc phục và liều mạng sống sót.

“Thực ra Phó Hải Nghĩa cũng không phải là cấp trên của tôi, ông ta chỉ nói sẽ là quản lý của tôi trong một thời gian ngắn

Hạ Thiên Kỳ lúc này nhớ lại Phó Hải Nghĩa lúc trước ở văn phòng Hoàng Kim đã từng nói qua với hấn như vậy.

Phó Hải Nghĩa đã nói như vậy sao? Nam Cung Vân nghe xong trên mặt lộ ra chút kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Hạ Thiên Kỳ không nói ý kiến bản thân, gạt đầu:

Ông ta nói ngay từ đầu cấp trên của tôi đã bận một số việc, cho nên do ông ta tạm thời quản lý thay.

“Tôi đã biết...” Nghe thế, Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn không hẹn mà cùng nhìn nhau, đồng thanh nói:

“Từ Thiên Hoa! Thượng cấp lãnh đạo của cậu rất có thể là Từ Thiên Hoa.”

Từ Thiên Hoa?” Hạ Thiên Kỳ không xa lạ gì với cái tên này, ngay từ đầu phỏng vấn hấn, chính là vị đại thúc tuổi trung niên, bắt quá khi hấn có ấn tượng với ông ta, thì vị đại thúc này từ lúc kể chuyện điểm ở tiệm sách Hàm Hoa, đứng ra đã bị con quý kia giết chết mới đúng.

Từ Thiên Hoa không phải đã chết rồi sao?” Hạ Thiên Kỳ nhìn hai người kia, nghi hoặc hỏi lại.

“Thế nào, cậu biết ông ta?” Đổi lại người hỏi lúc này là Lưu Ngôn Mẫn.

“Đúng vậy, tôi được ông ta phỏng vấn ngay từ đầu.”

Mẹ kiếp, điều quan trọng như vậy mà cậu cũng không biết. Ai mà chẳng biết có hai vị chủ quản xấu xa không bao giờ quan tâm đến sống chết của cấp dưới, một là Phó Hải Nghĩa, hai là Từ Thiên Hoa. Cậu vừa vặn gặp được cả hai.

So với Phó Hải Nghĩa thì Từ Thiên Hoa càng chẳng niệm tình người chút nào. Bởi vì người mới do ông ta phụ trách phỏng vấn, người thông qua được kỳ thực tập xác suất hầu như là số không.”

“Tại sao xác suất lại là số không?”

Bởi vì khi ông ta phỏng vấn người mới, chỉ nói rất ít thông tin cho họ biết. Chỉ cần thế thôi là xong chức trách của chủ quản rồi, ông ta lại có thể dùng tỉ lệ người mới đến thử việc bị giết chết để thăng lên cấp cao nhất.

Suy nghĩ một chút, bản thân cùng tâm lý còn chưa chuẩn bị gì, tâm trí còn hồ đồ đã bị ép đi trải nghiệm sự kiện linh dị, có mấy người có thể sống sót đây?

Nói đến đây, biểu tình của Lưu Ngôn Mẫn với Hạ Thiên Kỳ là lần đầu tiên trở nên nghiêm chỉnh. Hấn nhân tiện nói ra luôn sự nghi hoặc trong lòng:

“Điều khiến tôi buồn bực là chẳng hiểu vì sao cậu lại sống được đến bây giờ. Cậu là thầy trừ quỷ ngoài đời nên mới có bản lĩnh này phải không?

Không phải là thầy trừ quỷ thì tôi không thể sống sót? Cậu quá coi thường tôi!

Hạ Thiên Kỳ khinh thường, quét mắt sang Lưu Ngôn Mẫn khoác lác:

Người bình thường cũng từng trải qua kỳ thực tập ít nhất một lần, mà tôi đã trải qua hai lần thực tập, tuy nhiên có gặp được quỷ cũng là quỷ mị cấp bậc, đồng thời nhiệm vụ thực tập của tôi là chủ quản Cao cấp Lương Nhục Vân phân phối.

Cậu nói cậu đã trải qua hai lần thực tập?

Tôi có cần vì lý do bị loại công việc tốt này mà phải lừa cậu sao!

Vân Vân, Lương Nhục Vân tên này tôi dường như nghe nói qua... Được rồi, đây chẳng phải là nữ thần rất có tuổi đó sao! Nam Cung Vân vỗ tay một cái nói.

Chủ quản Cao cấp Lương Nhục Vân?

Đúng vậy, lão đại nữ thần, cũng không biết đến cùng là bộ dáng xinh đẹp đến nhường nào!

Hạ Thiên Kỳ vốn dĩ đem những sự việc mà hắn từng trải qua nói ra, mục đích kỳ thực rất rõ ràng, chính là không muốn bị coi thường, muốn được bạn bè coi trọng.

Nam Cung Vân vẫn tỏ thái độ thân mật với hắn, nhưng từ lời nói của cô ta cũng không khó nhận ra vẫn có chút kinh thường người mới như hắn. Về phần Lưu Ngôn Mẫn càng là một dáng khinh thường ra mặt, cho nên hắn lúc này cần phải thổi phồng sự thật lên một chút.

Đầu tiên, tôi cảm tạ người đẹp này vì tôi mà kiên nhẫn giải đáp. Lòng của cô cũng giống như người cô vậy, đều rất xinh đẹp. Với tôi thật sự là rất tốt. Thứ nhì, thời gian cũng không còn sớm, nếu không phiền cô dẫn tôi về phòng của mình để tôi làm quen một chút.

Sau khi cùng hai người kia trò chuyện nhỏ nhẹ được một lúc, trong lòng Hạ Thiên Kỳ tràn ngập sự biết ơn với Nam Cung Vân.

Chúng ta ở chỗ bắt đầu, kỳ thực tương đương với việc bị thế giới bên ngoài từ bỏ, sau này đều phải chiến đấu với quỷ vật để tranh dành sự sống, cho nên không cần cảm động, trợ giúp lẫn nhau cũng là điều nên làm, nói cảm ơn bây giờ thì hơi sớm.

Cảm ơn là đúng, huống hồ sau này tôi khẳng định còn phải nhờ hai người chỉ dạy thêm nhiều.

Hạ Thiên Kỳ lúc này nín một câu, bởi hắn khẳng định sau này chắc chắn sẽ có việc tìm đến Nam Cung Vân. Bất luận Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn, bọn họ so với hắn kinh nghiệm tham gia sự kiện linh dị vốn là hơn hắn, kinh nghiệm công tác so với hắn cũng nhiều hơn.

Không thành vấn đề. Nam Cung Vân rất sáng khoái, cười cười, sau đó lên tiếng với Hạ Thiên Kỳ:

Đi thôi, để tôi đi trước dẫn đường cho cậu xem phòng mình.

Này tiểu Vân Vân, sao vừa có niềm vui mới lập tức quên đi anh yêu này, tên kia cũng không phải là thứ tốt đẹp gì!

Thấy Nam Cung Vân muốn dẫn Hạ Thiên Kỳ đến xem phòng mình, Lưu Ngôn Mẫn bật người từ trên ghế nhảy dựng lên, nhưng Nam Cung Vân không thèm nhìn lấy một cái, lập tức theo Hạ Thiên Kỳ vừa nói vừa cười đi xa, chỉ còn lại Lưu Ngôn Mẫn ngồi buồn bực, uống sạch hết ly nước trái cây.

Đi vào biệt thự sang trọng, lấp đặt thiết bị mang phong cách Châu Âu, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thấy hắn như bước chân vào một cung điện nguy nga thời cổ đại, hắn nhất thời cảm thấy đẳng cấp của mình tăng lên rất nhiều.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, tầng một không có gì chỉ là đại sảnh công cộng, bên trên tầng hai là cầu thang lên lầu được đặt cách xa nhau, có thể coi như là bốn căn phòng độc lập với nhau.

Tôi ở tầng ba phía bên phải, Mẫn Mẫn ở tầng hai bên trái, nếu cậu cảm thấy lo lắng thì có thể ở tại tầng ba, và tất nhiên cũng có thể ở tại tầng hai.

Tầng ba! Tôi chọn tầng ba, từ nhỏ tôi có ước nguyện được ở tầng ba!

Hạ Thiên Kỳ theo Nam Cung Vân đi tới tầng ba, cô lấy chỉ vài cầu thang bên trái:

Cái này nửa tầng đều là của cậu, có phòng ngủ, có thư phòng, có nhà vệ sinh, đương nhiên còn có cả phòng bếp. Bên trong đều có điện và những vật dụng đầy đủ hết, chỉ thiếu thức ăn cậu có thể tự đi mua, nếu cần thiết thì có thể mua nhiều một chút, bởi vì tủ lạnh rất rộng, chứa dung tích lớn, tha hồ cho cậu dự trữ.

Cảm ơn cô chỉ cần nói một lần, tôi đều ghi nhớ! Hạ Thiên Kỳ khảm trương muốn lập tức xông vào nhà mới của mình.

Tôi ngủ bên này, ngoại trừ buổi tối 10 giờ cho đến sáng sớm 7 giờ lúc này tôi không ở ngoài, thời gian còn lại có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Cậu nên biết, giấc ngủ với dung nhan của người con gái là rất quan trọng.

Được rồi, tôi đã biết. Hạ Thiên Kỳ im lặng gật đầu.

Được rồi, còn chuyện này muốn nói với cậu, chính là Mẫn Mẫn người này thực sự rất tốt, chính là ăn nói có chút lỗ mãng khiến người nghe tức giận, nên cậu đừng để ý làm gì. Dù sao tôi cho rằng các cậu sau này có thể trở thành bằng hữu tốt của nhau.

Ừ, tôi tận lực. Hạ Thiên Kỳ giả vờ rộng lượng cười cười.

Tiếp đó Nam Cung Vân và Hạ Thiên Kỳ hàn huyên trò chuyện thêm một lúc, sau đó cô ta trở về phòng của mình, về phần Hạ Thiên Kỳ cũng rất hào hứng với căn phòng mới, nhìn không được mà đi vào phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nam cung vân

Diện tích phòng ngủ rất lớn, nhìn rất ấm áp, phía trong có một chiếc giường tròn cực kỳ lớn, gần hai bên giường được đặt một cái máy tính bàn và một chiếc TV.

Bởi vì đây là loại giường tròn, vậy nên cũng không phân biệt đầu giường với cuối giường. Từ trước đến nay, Hạ Thiên Kỳ chưa bao giờ được ngủ trên giường tròn, hẳn thử ngồi lên xem nó như thế nào, nhất thời lại muốn cõng giày nhào lên đó lẫn lộn một trận.

Từ trên giường leo xuống, hẳn đi đến chỗ gần cửa sổ, ở chỗ này trên vách tường có gắn một chốt mở điều hòa. Hạ Thiên Kỳ mở nó ra, sau đó thử ấn lên, bỗng nhiên cảm thấy mình như đang được đưa lên một vùng cao nào đó.

Đợi sau khi điều hòa đã đạt được nhiệt độ thích hợp, hẳn mới quay trở lại giường, tiện đà cầm điện thoại di động, chụp lại mấy tấm hình trong phòng ngủ, sau đó gửi cho mấy người bạn bè của hẳn xem.

Cuối cùng mình cũng có cơ hội làm người giàu, lát nữa còn phải chụp hình chiếc xe mới, biệt thự và phải cả tìm một người nước ngoài nữa. Được rồi, mình phải cho những tên khốn kiếp kia một bài học, phải để cho bọn chúng biết được mình đã phát tài rồi...

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ bắt đầu có những tư tưởng của bọn nhà giàu, tuy nhiên ngẫm lại cũng không thể trách hẳn, bởi vì so với hẳn thì xung quanh hẳn có rất nhiều người từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa. Bình thường, hẳn đã phải xem bọn người kia khoe cái này xinh cái kia đẹp, nói không đồ kị, không ước ao đều là giả dối, nay lại có được cơ hội thay đổi bản thân, hẳn làm sao có thể bỏ qua đây.

Đừng nghĩ bọn người đó đều là bạn tốt, chỉ cần có việc muốn nhờ sẽ không có ai chịu giúp, thực tế những người đồng ý ra tay cứu trợ là rất ít. Cứ lấy chuyện của hẳn với bạn cùng phòng ra để nói, là bạn bè nhưng bây giờ chẳng muốn liên lạc lại nữa.

Không phải là đồ vật để trao đổi, buôn bán, nhưng cả năm không gặp nhau, bỗng nhiên tìm đến không phải là mượn tiền để cưới vợ thì cũng là để khoe cái này cái nọ, đủ các kiểu khoe mẽ...

Nói tóm lại một câu, chính là - bầu không khí bất chính.

Quên đi, còn chưa phải lúc để mình tìm bọn họ mà khoe, tránh đến lúc mình làm nhiệm vụ ngổm ngổ, bọn nó ngay cả tiền mình đi một đoạn cũng không chịu. Phải giữ lại ít nhân phẩm cho tương lai.

Cầm điện thoại do dự một lúc, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ cũng bỏ qua cái quan điểm của bọn giàu có này, dự tính bảo vệ nhân phẩm của mình một chút.

Vứt điện thoại xuống bàn, sau đó hẳn đứng dậy, đi thăm quan những gian phòng khác.

Trong phòng sách có rất nhiều sách, nhìn lướt qua, hẳn thầm nghĩ, loại sách trình thám và kinh dị phải chiếm đến 90%, phần còn lại là các thể loại như tâm lý, y học, tạp chí du lịch...

Mặc dù đây là phòng sách, nhưng sách chỉ chiếm một phần, ngoài ra hẳn nhìn thấy rất nhiều băng ghi hình loại cũ, băng đĩa... Một bộ sưu tập khá đồ sộ.

Rời khỏi phòng sách, hẳn lại đi đến phòng bếp, cái gian bếp này có thể so sánh với một nhà hàng thu nhỏ, chẳng những có tủ rượu mà còn có cả một cái quầy bar nhỏ. Ngồi ở chiếc ghế xoay phía trước quầy bar, xoay người gọi người phục vụ một ly tuyết bích, quả thật là sung sướng mà.

Mình nhất định phải sống ở đây!

Rất nhanh sau đó, trong lòng Hạ Thiên Kỳ xuất hiện một loại cảm giác, mà đến bây giờ hẳn vẫn không hiểu được, đó chính là - rất rất muốn sống ở đây.

Phải, nói chính xác hơn là - nếu hẳn muốn sống trong căn nhà này, thì điều kiện đầu tiên đặt ra là phải đảm bảo an toàn cho mạng sống của hẳn.

Tuy nhiên hẳn cũng phải thừa nhận, cho đến nay hẳn chỉ là sống theo thói quen, từ chỗ chết mà trở nên quý trọng những giây phút được sống, thậm chí dùng hết khả năng để bảo vệ mạng sống của mình.

Có thể nói, trước kia hẳn làm việc bán sống bán chết là muốn sớm có ngày trở nên nổi bật, giàu có. Nhưng bây giờ, hẳn lại đặt việc bảo vệ tính mạng lên đầu, bởi vì, chỉ có sống sót thì mới có khả năng trở nên nổi bật, mới có khả năng để hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Vậy mà bây giờ, hẳn lại giống như người học sinh, đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy nhiên nếu muốn sống sót cũng không dễ dàng đâu, những nhiệm vụ linh dị biến thái thì đã không nói làm gì, vấn đề là người trực tiếp lãnh đạo mình, lòng dạ rất đen tối. Hơn nữa, Từ Thiên Hoa có thể vẫn chưa chết. Chắc chỉ là bị thương nặng, nên cần thời gian để nghỉ dưỡng thôi.

Nghĩ đến bộ dạng của ông chủ trung niên kia, trong lòng Hạ Thiên Kỳ một ngàn lần không muốn gặp lại, mặc dù Nam Cung Vân nói bọn họ không đen tối như vậy, nhưng những lần tiếp xúc gần gũi trước đó, hẳn đã cảm nhận được.

Xem ra nếu muốn sống tốt cũng phải leo lên vị trí cao hơn, chứ ở cái chức vị thấp quèn như thế này, kiểu gì cũng bị người khác dè dặt cười cợt.

Dùng sức day day huyết Thái Dương, tạm thời Hạ Thiên Kỳ nén sự lo lắng này xuống, lại đẩy cửa phòng tập, nhìn vào bên trong một chút.

Bên trong phòng tập giống như là một cái phòng tập thể thao, có đủ các loại dụng cụ tập thể hình, không có cửa sổ, là một gian phòng rất kín, trên bốn vách tường có dán rất nhiều hình người đẹp, làm người khác nhìn mà muốn phụt máu mũi.

Bởi vì Hạ Thiên Kỳ cũng là người học võ, vậy nên không bài xích việc tập thể hình, trên thực tế trong phòng trọ tồi tàn của mình, hắn vẫn thường xuyên dùng tạ để luyện cơ tay.

Trước sau cũng đi hết một vòng quanh cái nhà rộng 3 mẫu này, Hạ Thiên Kỳ đối với căn nhà mới này không có gì hơn ngoài hai chữ - thỏa mãn.

Không chỉ phòng ngủ, phòng tập, phần bếp làm hắn rất vừa ý đã không nói, ngay cả nhà vệ sinh cũng làm hắn rất sung sướng, bởi vì bên trong có một cái bồn tắm lớn, cuối cùng hắn cũng có thể thoải mái mà tắm một cái.

Bởi vì máy nước nóng tự động điều chỉnh nhiệt độ nước, vậy nên Hạ Thiên Kỳ có thể tắm ngay. Cởi bỏ y phục, trần như nhộng đứng trước tấm gương phía trên bồn rửa tay, Hạ Thiên Kỳ vuốt vuốt đầu tóc của mình, sau đó tự sướng khen cơ thể mình thật đẹp, bất kể như thế nào thì hắn đều cảm thấy mình thật sự rất đẹp trai.

Ài, thật đẹp trai đến mức không thể nào đẹp trai hơn nữa!

Tâm trạng của Hạ Thiên Kỳ lúc này rất tốt, tự khen bản thân mình mà không còn thèm để ý đến những thứ xung quanh.

Hạ Thiên Kỳ tự kỷ, tâm tình rất vui vẻ, lúc xả nước vào bồn tắm xong thì ở dưới lầu, Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân đang ngồi ở phòng khách thảo luận về hắn.

Lưu Ngôn Mẫn tựa vào ghế sa lon, bắt chéo chân, trên khuôn mặt trắng nõn của hắn ta lộ ra vẻ chán ghét:

Nếu tôi nói không cần cái tên Đông Thiên Kỳ kia thì cô nghĩ sao? Tôi đoán chừng hắn không thể sống sót được đến khi nhiệm vụ kết thúc đâu.

Tôi nghĩ anh ta rất lợi hại đó, trải qua những hai lần thử việc mới được chuyển thành nhân viên chính thức, còn gặp được cả giám sát cấp cao, sếp của chúng ta có được nhân tài rồi. Khác với vẻ ghét bỏ của Lưu Ngôn Mẫn, Nam Cung Vân lại có biểu hiện khá thích thú.

Nói đến đoạn này, cô ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

Mặc kệ như thế nào đi nữa, chúng ta đã cùng nhau sinh hoạt dưới một mái nhà, đó đã là duyên phận, huống hồ vận mệnh của chúng ta lại giống nhau, lẽ ra phải giúp đỡ nhau chứ. Làm sao để mỗi người không hổ thẹn với chính mình là được rồi.

Nhưng cái tên đó miệng rất thối, hơn nữa, cô còn trước mặt hắn ta phá hủy danh dự của tôi.

Tôi phá hủy danh dự của anh?

Phải, cô đã làm.

Không phải vì tôi gọi anh là Mẫn Mẫn đó chứ? Nhưng anh vốn dĩ là Mẫn Mẫn mà, tôi nói sai hả?

...

Tối rồi, tôi không thèm nói với cô những việc không đâu này, công ty sẽ không để cho biệt thự có phòng trống đâu, sẽ không lâu nữa chắc sẽ có thêm người đến đây, đến lúc đó cô cũng phải tự quản bản thân mình, đừng nói nhiều lời nhảm nhí như vậy.

Lúc này, Nam Cung Vân cũng thu lại dáng vẻ tươi cười của mình, nghiêm túc dặn dò Lưu Ngôn Mẫn.

Vậy thì phải xem đó là nam hay nữ, nếu là nữ thì tôi rất vui vẻ mà giúp đỡ, còn nam thì không phải là không giúp được, tuy nhiên nếu giống với bộ dạng của Đông Thiên Kỳ, chắc chắn thái độ của tôi sẽ không tốt.

Tùy anh vậy, dù sao thì nguyên tắc của tôi cũng không thay đổi, những người ở cùng một nhà đều là bạn tốt, nếu như hợp tính nhau thì sẽ là người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Làm mạnh

Hạ Thiên Kỳ không hề biết hai người dưới lầu đang đàm luận về hắn, lúc này hắn ngâm mình trong bồn tắm, cảm giác thật sảng khoái.

Tựa vào thành bồn tắm, hắn vươn tay ra hai bên, chỉ để lộ nửa người khỏi mặt nước, cảm giác toàn thân như sắp hòa tan vào dòng nước.

Thời gian qua, bây giờ mới có cảm giác làm người.

Hạ Thiên Kỳ thoải mái nhắm mắt lại, ngoài miệng nhin không được cảm khái một câu. Lúc vừa nói xong, hắn lại giật mình nghĩ tới điều gì đó, nên lập tức đứng dậy

Cúi đầu xem xét, hắn phát hiện mình lại quên lấy cái đồng hồ báo điểm vinh dự kia.

Cái này chắc hẳn là chống nước nhỉ?

Chưa chắc chắn nên Hạ Thiên Kỳ vỗ vào mặt đồng hồ, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, phát hiện đồng hồ cũng không bị nước ngấm vào mà có vấn đề, hoặc là nói cái này có khả năng chống nước.

Chìm vào trong nước lần nữa, hắn đưa cổ tay lên gần mắt, sau đó nhìn đến thanh năng lượng. Hắn nhớ rõ, lần trước hắn còn chưa xem hết các công dụng của thanh năng lượng này.

Lần trước chỉ mới xem cái kiểm tra thể chất, tuy nhiên mình chỉ kiểm tra thể chất ác linh, vậy thì có phải cái chức năng không có tác dụng hay không?

Hạ Thiên Kỳ vừa nghi ngờ, vừa ấn mở【kiểm tra năng lượng tiếp theo lại bất ngờ xuất hiện ba cột nhiệm vụ khác nhau, theo thứ tự là 【Áp chế ác linh】【điều khiển thể chất】 và làm mạnh thể chất.

Sau khi nhìn thấy ba cái thanh năng lượng kia xuất hiện, đầu tiên hắn ngăn người, ngay sau đó nhớ đến lời nhắc nhở của Phó Hải Nghĩa trước đó, nói hắn nên suy nghĩ tăng năng lực của mình lên trước hết ứng trước áp chế cho quen thuộc với thể chất của hắn, sau đó mới làm mạnh thể chất lên,

Mặc dù nhớ tới lời nhắc nhở củ Phó Hải Nghĩa, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết【áp chế ác linh】【điều khiển thể chất】. Hắn thăm dò ấn mở ác linh áp chế chế, tiếp đó mặt đồng hồ chuyển thành giao diện mới.

ác linh uy hiếp 50%, có muốn lập tức tiến hành áp chế không? mỗi lần sẽ tiêu hao 1 điểm vinh dự.

Là cái JB nhỉ, * mẹ hắn cái này đắt quá, áp chế một lần lại muốn 1 điểm vinh dự, mình cố gắng lắm cũng chỉ có 3 điểm mà thôi. Sau ngày khảo hạch còn được 10 điểm vinh dự, sao mày không cướp đi luôn!

Khi thấy Chi phí cần thiết cho áp chế, Hạ Thiên Kỳ lập tức phát điên, bởi vì chuyện này đối với hắn mà nói chính là cướp bóc

Trừ cái đó ra, hắn cũng để ý đến một dòng chữ khác, ác linh uy hiếp 50% có nghĩa là gì?

Hắn nhớ rõ Phó Hải Nghĩa có nói qua, trong cơ thể hắn mặc dù ác linh với hắn không khác nhau, nhưng bản thân lại tồn tại oán niệm rất lớn, đồng thời con oán niệm này rất dễ bộc phát, phải tiến hành áp chế mới được, không thể đợi đến ngày nó bộc phát thân thể sẽ đánh mất thần trí, hoàn toàn sẽ bị lực lượng ác linh kia điều khiển, rồi biến thành một con quỷ

Chẳng lẽ 50% là có ý, xác suất ác linh oán niệm trong cơ thể mình bộc phát là đến 50%!

Chẳng lẽ 50% là có ý, xác suất ác linh oán niệm trong cơ thể mình bộc phát là đến 50%!

Chết tiệt, không phải xác suất là một nửa rồi sao.

Vừa nghĩ đến mình sẽ có bộ dạng đó, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nước tắm đang ầm ập bỗng trở nên lạnh buốt, hắn sợ run cả người, không muốn tiếp tục tắm nữa

Tuy nhiên hắn lấy lại tinh thần rất nhanh, dù sao đây cũng chỉ là hắn suy đoán mà thôi, cũng không có bằng chứng nào có thể chứng minh. Mà hắn cũng có điểm vinh dự, nếu không được thì chấp nhận tiêu hao 1 điểm

Tạm thời không quan tâm đến cái này 【áp chế ác linh】, tiếp đến Hạ Thiên Kỳ chú ý đến【điều khiển thể chất】 bên trên, chợt mở ra một thanh năng lượng

Tất cả mở ra một cái giao diện

【điều khiển thể chất 0 độ thuần thực, có phải nên tiến hành trước, mỗi lần tiêu hao 1 điểm vinh.】

Chết tiệt, mẹ hắn, vừa đến đã muốn cướp, mình có thể, * đạt được đến độ thành thạo không? Ngoài ra, cái quỷ này điều khiển như thế nào, chơi như Warcraft sao?

Một lần nữa từ 【điều khiển thể chất】 bên trong phân cột bị bỏ qua, Hạ Thiên Kỳ tiếp tục ấn mở cái hắn mong muốn nhất【làm mạnh thể chất】.

làm mạnh thể chất ác linh

Tốc độ / lực lượng / lực phản ứng 0

Thính giác / thị giác 0

Cảm giác lực/ hồi sức 0

Mỗi lần làm mạnh mất 2 hai điểm vinh dự

Mời đối tượng cần làm mạnh

“Mỗi lần cần 2 điểm vinh dự?”

Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt nước bọt, tiếp theo thử một chút phát hiện, 2 điểm vinh dự không thể dùng làm mạnh tất cả cái này. Nói cách khác, hắn nếu muốn tăng (tốc độ / lực lượng / lực phản ứng), và (cảm giác lực / hồi sức), hắn phải tốn 4 điểm vinh dự.

Nếu như tăng lên 4 hạng, một lần làm mạnh là 8 điểm vinh dự.

Hiện đang hồi tưởng lại, hắn nói sau này có cơ hội biến thành siêu nhân, Phó Hải Nghĩa sẽ cười, là cười nhạo hắn có ý nghĩ viễn vông

Tuy nhiên, có lẽ công ty thần bí này vì hắn mà cung cấp điều kiện như vậy, nhưng điều kiện trước tiên là hắn phải sống sót để tích lũy số điểm vinh dự lớn như thế. Chuyện này, cần phải trải qua bao nhiêu lần làm nhiệm vụ thì hắn mới có thể sử dụng chức năng làm mạnh bản thân và áp chế ác linh đây?

Nghĩ lại chuyện này không thể thực hiện

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy đây là một cái bẫy, mà mình còn rơi vào đó

Hắn là thể chất ác linh, cho nên không thể học tập phép giết quỷ, chỉ có thể đi theo con đường làm mạnh, nghe mặc dù rất ngốc, nhưng làm mạnh điểm vinh dự lại cao quá mức, nói cách khác hắn vốn dĩ là không mạnh lên nổi

Chuyện này giống như nói cho hắn biết, cậu sắp sẽ trở thành người vô cùng giàu có, nhưng điều kiện trước hết là cậu cần lấy hết tiền từ trong ngân hàng. Cái này là rảnh rồi nên mới đùa với hắn mà!

Nói cách khác, nhiệm vụ linh dị tiếp theo hắn vẫn như cũ muốn lấy thân phận một người bình thường tiến hành tham dự, mà không cách nào làm được dựa vào năng lực giết quỷ của mình

“Lần này mình xem như kết thúc mọi chuyện”

Mặc dù lăm lăm như vậy, nhưng trong lòng của hắn rất muốn có kỳ tích, cảm thấy trong mỗi lần làm mạnh, tự thân hắn sẽ có được rất nhiều khả năng, vậy nên hắn thử làm mạnh (tốc độ / lực lượng / lực phản ứng) một hạng

Lúc hắn đồng ý làm mạnh thì rất nhanh, hắn chỉ cảm thấy một dòng điện đột nhiên đi qua thân thể của hắn, tiếp theo ý thức của hắn bị đình trệ, nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường

Ngơ ngác nhìn hai tay của mình, Hạ Thiên Kỳ thử捏 cảm thấy không có gì bất thường, sau đó hắn liền từ trong bồn tắm đi ra đến trước bồn rửa tay.

Bồn rửa tay làm bằng đá cẩm thạch, rất cứng, nghĩ thế, Hạ Thiên Kỳ hung hăng cắn răng đâm mạnh xuống thành bồn rửa tay sau đó hét lên một tiếng rất thảm.

Cái thành bồn rửa tay không hề có vấn đề

Chết tiệt, JB gì chứ! Một chút cũng không dùng được!

Hạ Thiên Kỳ cầm cái tay bị đau, không ngừng mắng, mặc dù tại hắn (tốc độ / lực lượng / lực phản ứng) số hạng bên trên đã từ ban đầu 0 biến thành 1”

Ngây ngốc ngồi bên trên bồn rửa tay, phải mất rất lâu, Hạ Thiên Kỳ mới miễn cưỡng bỏ qua cảm giác thất vọng trong lòng mình, thậm chí nén xuống cả sự tức giận, sau đó nhìn vào thanh năng lượng còn sót lại.

Ps: buff main nè

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quyền hạn quản lý

Tuy nói thì nói vậy, nhưng trên thực tế chỉ còn lại thanh năng lượng [viên chức] là hắn chưa xem qua.

Ấn mở cái thanh năng lượng này, phía trên mặt đồng hồ lại giống như cái lò xò, bỗng nhiên hiện ra một bảng phân cột rất dài.

Theo thứ tự từ thấp đến cao là:

(viên chức phổ thông)

(giám sát)

(giám sát cấp cao)

(quản lý)

(quản lý cấp cao)

(tổng thanh tra)

(???)

Lúc này, trên mặt đồng hồ xuất hiện một loạt cột chức vị, Hạ Thiên Kỳ đối với những cái này cũng không có gì lạ lẫm, bởi vì lúc ở văn phòng Hoàng Kim, Phó Hải Nghĩa đã đề cập qua với hắn một lần. Vấn đề là hắn không đủ quyền hạn để xem được cái dòng (???) kia trên màn hình.

Mà có thể, đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn người Phó Hải Nghĩa nghi ngờ đứng trên tổng thanh tra còn có Boss.

Quả thật, đối với chuyện này, Hạ Thiên Kỳ còn cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại mình vừa mới trở thành nhân viên chính thức, thể chất ác linh của bản thân cũng còn rất yếu, vậy nên hắn chỉ đành nén xuống những sự nghi ngờ với các loại chức vị này.

Dù sao thì giám sát Phó Hải Nghĩa cũng không biết quá nhiều việc, mà hắn lại chỉ là một nhân viên nhỏ bé như vậy, cần gì phải thăm dò quá nhiều.

Ngoại trừ chức vị (viên chức phổ thông) ở dưới cùng là sáng ra, các chức vị cao hơn đều tối lại, tuy nhiên lúc hắn thử ấn một cái, thì phát hiện có thể ấn vào hai cột.

Một cột là (viên chức phổ thông), cột còn lại là chức vị (giám sát).

Đầu tiên, Hạ Thiên Kỳ ấn mở cột (viên chức phổ thông), sau khi ấn xong, xuất hiện một đoạn văn bản rất rõ ràng.

1.

Cung cấp chỗ ở.

2.

Cung cấp ký túc xá

3.

Cung cấp công ty bảo hộ, lúc tham gia nhiệm vụ lĩnh dị sẽ không bị người ngoài quấy nhiễu.

4.

Cung cấp tiền lương

5.

Cung cấp trợ cấp chữa bệnh và sinh hoạt

6.

Cung cấp tư cách tấn thăng

7.

Cung cấp tăng tư cách bản thân

Không còn nghi ngờ gì nữa, 6 điều này là đãi ngộ mà viên chức phổ thông được hưởng, còn về điều thứ 3, cung cấp công ty bảo hộ, ấn vào một cái sẽ xuất hiện một thẻ chứng minh công tác, không rõ ảnh ai trên đó, nếu gặp phải phiền phức thì chỉ cần đưa nó ra. Ngoài ra điều thứ 7, cung cấp tăng tư cách bản thân, hắn là làm mạnh, hoặc có thể là học tập thuật pháp.

Nhìn sơ qua một lượt, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng nhấn nút trở lại sau đó ấn mở cột (giám sát).

Sau khi mở, cũng xuất hiện một đoạn văn bản, tương tự như lúc này, tuy nhiên nội dung lại không giống.

1.

Được hưởng 1 lần quyền lợi yêu cầu cấp trên cứu viện

2.

Hưởng thụ quyền lợi tăng nhiều lần điểm vinh dự

3.

Hưởng thụ quyền lợi trích phần trăm điểm vinh dự đoàn đội

4.

Hưởng thụ quyền lợi tấn thăng

5.

Cung cấp trụ sở riêng

6.

Cung cấp nơi ở

7.

Hưởng thụ quyền của cấp giám sát, nhất định phải chấp hành mệnh lệnh

8.

Phải tuân thủ quy tắc trừng phạt của cấp giám sát

9.

Hưởng thụ toàn bộ quyền lợi của viên chức phổ thông

Hạ Thiên Kỳ không chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm vào mặt đồng hồ, trái tim không tự chủ mà nảy lên không ngừng, những đãi ngộ mà cấp giám sát được hưởng quả thật cao hơn rất nhiều so với viên chức phổ thông.

Không chỉ về vật chất, mà còn cả được bảo vệ tính mạng nữa.

Được hưởng quyền lợi có 1 lần yêu cầu cấp trên cứu viện, giám sát cấp trên hẳn là giám sát cấp cao, so với giám sát thì mạnh hơn rất nhiều, vậy nên loại viện trợ này chẳng khác gì cho phép có nhiều mạng sống để hoàn thành nhiệm vụ vậy.

Không chỉ vậy, khi giải quyết nhiệm vụ, số điểm vinh dự thu được còn nhiều hơn gấp nhiều lần, ngoài ra lại có thêm phần trăm đoàn đội Trích phần trăm!

Mặc dù hẳn không biết trích phần trăm đoàn đội sẽ được bao nhiêu, nhưng nếu là 2, 3 điểm cũng rất tốt rồi, tối thiểu, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì cũng có được điểm.

Còn cái Hưởng thụ quyền của cấp giám sát, nhất định phải chấp hành mệnh lệnh, thì trước đó Nam Cung Vân đã nói cho hắn biết, vì trong nhiệm vụ quan trọng phải nghe theo sự chỉ huy của cấp trên. Ngược lại, điều Phải tuân thủ quy tắc trừng phạt của cấp giám sát thì dĩ nhiên là có thưởng phải có phạt.

Nghĩ đến đây, Hạ Thiên Kỳ bỗng giật mình, rốt cuộc trước kia khai trừ Lương Nhưộc Vân là vì chuyện gì.

Theo suy đoán của hắn, rất có thể Từ Thiên Hoa còn sống, vì giám sát Lương Nhưộc Vân xuất hiện, có tám đến chín phần là bởi vì nhận được yêu cầu cứu viện của Từ Thiên Hoa, vậy nên mới có mặt ở nhà trọ Hâm Hoa, tiện đó cũng trợ cứu hắn ta.

Xem ra chuyện này Phó Hải Nghĩa cũng không lừa mình, lên chức giám sát quả nhiên tốt hơn rất nhiều so với viên chức phổ thông!

Hạ Thiên Kỳ như bị đá kích, khao khát trèo lên cao càng trở nên mãnh liệt hơn.

Bởi vì không chuẩn bị đồ ăn, vậy nên Hạ Thiên Kỳ không muốn nhịn đói đành phải ăn bím Nam Cung Vân, hi vọng cô ta sẽ sắp xếp cho hắn một bữa tối dưới ánh nến.

Trên thực tế thì Nam Cung Vân cũng rất nhiệt tình, khi Hạ Thiên Kỳ tìm đến cô ta, thì bữa tối cũng đã được chuẩn bị xong.

Một bữa tối vô cùng xa xỉ với một bàn toàn là Cua Đồng.

Đối với Cua Đồng, Hạ Thiên Kỳ mới chỉ được nghe nói chứ chưa được ăn bao giờ, hiện tại nhìn thấy nó, nước miếng không tự chủ cũng tiết ra nhiều hơn, hoàn toàn không thèm khách khí với Nam Cung Vân, cầm đũa lên là cúi đầu ăn đến ăn để.

Bữa tối hôm nay chỉ có mỗi hai người bọn hắn, Lưu Ngôn Mẫn không đến ăn cùng, theo như Nam Cung Vân nói thì Mẫn Mẫn kia lại không nhịn được mà ra ngoài hẹn hò rồi.

Vốn dĩ, Hạ Thiên Kỳ nhìn Lưu Ngôn Mẫn không vừa mắt, vậy nên sau khi nghe nói sẽ không chạm mặt hắn, trong lòng không khỏi hoan hô một tiếng, đang ăn cũng cảm giác ngon miệng hơn.

Trong lúc ăn cơm, Hạ Thiên Kỳ không chỉ liên tục gấp thức ăn mà còn hỏi thăm Nam Cung Vân một số vấn đề liên quan đến thể chất.

Bởi vì cô ta không liên quan đến thể chất ác linh, vậy nên Hạ Thiên Kỳ chẳng hỏi được bao nhiêu, nhưng ngược lại, hắn lại hiểu rõ hơn về Thuật pháp.

Dựa theo lời nói của Nam Cung Vân thì nhân viên công ty được chia làm hai nhóm, một nhóm là gồm những người học tập thuật pháp, nhóm còn lại là những người có được thể chất quý vật.

Trong đó, nhóm người học tập thuật pháp có số lượng rất lớn, chiếm đến 80%, trong khi nhóm có được thể chất quý vật chỉ chiếm 20%. Hơn nữa, nhóm người này còn chia ra thành những nhóm nhỏ: thể chất lệ quý, thể chất ác linh, và thể chất các loại oan hồn.

Có được thể chất quý vật cũng xem như là có được lợi thế trời cho, nhưng việc tiêu tốn điểm vinh dự biến thái kia thì rất khó để bọn hắn có thể mạnh lên trong thời gian ngắn, nếu thể chất quý vật vượt quá 95% thì trong quá trình làm mạnh, người đó sẽ bị giết chết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, 5% còn lại kia quả thật mạnh đến đáng sợ.

Tuy nhiên, dù sao đó cũng chỉ là số ít, đại đa số nhân viên đối phó với quý vật vẫn là dựa vào thuật pháp.

Nói thẳng ra thì thuật pháp chính là phép trừ quý, cũng có thể gọi là thuật khu quý, thuật hàng ma, tóm lại đều được dùng để đối phó với quý vật.

Nhưng dù thế, muốn học giỏi thuật pháp cũng không phải là điều dễ dàng, vẫn phải tiêu tốn điểm vinh dự, bởi vì người ta cần dùng điểm vinh dự để thăng cấp thuật pháp.

Ví dụ như viên chức phổ thông, khả năng thuật pháp đang ở cấp 1, sau khi đã thuần thực mới có thể tiến hành thăng cấp, mang thuật pháp thăng cấp lên cấp 2.

Theo độ tăng cấp bậc của thuật pháp thì lực đối phó của nó với quý càng mạnh, đồng nghĩa với việc, tiêu tốn điểm vinh dự sẽ trở nên mạnh hơn.

Tùy thuộc vào phước trời ban, nên cho dù cùng học tập một loại thuật pháp, nhưng mỗi người lại đạt được chiến lực hoàn toàn khác nhau, giống như những trường hợp, có người thì cực kỳ mạnh, nhưng cũng có người lại đặc biệt kém.

Nghe Nam Cung Vân nói xong, một lần nữa Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thán tầm quan trọng của lộc trời ban.

Cố gắng nắm bắt điểm trọng yếu, nhưng lại không có khả năng trời cho, thì kết quả thu được nhất định sẽ rất mơ hồ.

Ps: ta sẽ không đặt vip. có tít lt thì ủng hộ. Ko thì đây ta kp + đề cử là dc

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cô gái tự sát

Ăn cơm cùng người đẹp, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mới ngồi vào ăn đó thôi vậy mà đã mười rưỡi tối rồi.

Bởi vì Nam Cung Vân có thói quen ngủ sớm để giữ gìn nhan sắc, hơn nữa thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô ta rất có quy luật, vậy nên, mặc dù hắn muốn tiếp tục trò chuyện, nhưng chỉ đánh thức thời mà dừng lại.

Trở về phòng ngủ một lần nữa, cởi giày nằm ngửa lên chiếc giường tròn mềm mại, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cả thế giới như đã yên tĩnh trở lại, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hắn.

Cứ như vậy, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, cũng không biết là trôi qua bao lâu, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ ra chuyện gì đó, sau đó ngồi bật dậy, nhảy xuống giường.

Mở chiếc máy tính đặt cạnh giường lên, đăng nhập vào tài khoản QQ của hắn, Hạ Thiên Kỳ phát hiện, tên QQ của ông ngoại hắn đang sáng, hắn không biết là, vì ông ấy mà mẹ hắn đã luôn treo tài khoản như vậy.

Ấn vào khung chat với ông mình, Hạ Thiên Kỳ gửi tin nhắn đi:

Ông ngoại?

Sau khi gửi tin nhắn đi, Hạ Thiên Kỳ lập tức rơi vào trạng thái thấp thỏm chờ đợi, hi vọng cha của hắn cũng đang ngồi trước màn hình máy tính.

Vốn dĩ, hắn rất muốn liên lạc với ông hắn là bởi vì, bữa hộ thân lúc trước ông ngoại cho hắn quả thật đề phòng quý vật rất hiệu quả, có thể dùng để làm

vật bảo mệnh.

Hơn nữa, thể chất ác linh của hắn khó mà mạnh lên trong một thời gian ngắn, muốn đợi ngày nó mạnh hơn, thì cũng không thể thiếu những vật bảo hộ này.

Mặc dù hắn không biết bùa hộ thân là do ông ngoại hắn tự làm, hay là nhờ vào đầu mà có được, nhưng bất kể là như thế nào, cháu trai như hắn rơi vào tình trạng sinh tử, chẳng lẽ người làm ông thấy chết mà không cứu sao?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy bất an, trái tim cũng rung lên không ngừng, rất lâu sau thì khung chat mới nhảy lên tin nhắn trả lời:

Ngày nào cũng ông ngoại, ông ngoại, tại sao không nghĩ đến mẹ mày hả?

Xong đời. Hạ Thiên Kỳ đọc tin nhắn vừa đến, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, không thể ngờ được QQ vẫn là do mẹ hắn treo giữm.

Mẹ à, mẹ có thể dừng dùng QQ của ông ngoại được không? Hơn nữa, con tìm ông là vì có chuyện quan trọng mà.

Mẹ cũng không muốn dùng đâu, mấu chốt là ông mày buộc mẹ phải giúp ông treo để lên cấp, nếu mẹ không treo giúp, đợi đến lúc ông thấy tăng cấp không tăng nhất định sẽ mắng mẹ đó.

Chuyện này, mẹ đưa QQ của ông cho con, con giúp ông treo nhé?

Cái thằng này, mày đừng nói sang chuyện khác, còn chưa nói, mày tìm ông có chuyện gì vậy?

Là con có một số chuyện cần ông chỉ dạy, nếu ông trở về mẹ phải nói cho con biết đó.

Đúng là hai ông cháu mà, đều ra về thần bí này nọ. Mày muốn giúp ông treo QQ đúng không?

Ừm.

Vậy xem như chuyện này bàn giao cho mày, mày mà quên, ông sẽ nổi giận đấy.

Mẹ cứ yên tâm, con bình thường cũng không có việc gì làm, sẽ giúp ông treo mà.

...

Sở dĩ, Hạ Thiên Kỳ muốn biết mật khẩu tài khoản QQ của ông hắn không phải là vì thật sự muốn giúp ông ấy treo tài khoản, mà là hắn nghĩ, trong danh sách bạn bè của ông hắn nhất định sẽ có mấy vị bạn tốt hiểu công việc, không chừng còn có thể giúp đỡ hắn.

Nuôi trong đầu mục đích này, Hạ Thiên Kỳ đăng nhập vào QQ của ông hắn, tuy nhiên, lúc nhìn vào cột bạn tốt, chỉ thiếu một chút nữa là hắn đã phụt một ngụm máu vào giữa màn hình.

Bởi vì, danh sách bạn tốt của ông hắn tất cả có ba người.

Hắn, mẹ hắn và cha hắn nữa.

Hạ Thiên Kỳ nhìn ai cũng không phục, chỉ phục mỗi ông ngoại, phong cách làm việc thật là làm cho người khác không thể hiểu được mà.

Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn vứt cái suy nghĩ này vào thùng rác, ấn vào khung chat của mẹ hắn nói:

Thôi mẹ cứ giúp ông ngoại treo QQ thăng cấp đi, con nghĩ lại thì kì thực tập sắp tới chắc chắn sẽ rất bận, không có nhiều thời gian rảnh đâu.

Con à, tìm được việc làm rồi sao?

Vâng, cái này đợi sau khi con về nhà, gặp mặt rồi sẽ nói sau ạ, mà mẹ, ngày mai con còn có việc, con...

Hạ Thiên Kỳ kiếm có thoát khỏi QQ, nếu cứ tiếp tục ở đó, hắn hiểu rõ tính của mẹ hắn, nhất định sẽ hỏi cho ra lẽ. Nói là chột dạ cũng đúng, mấu chốt là trong lòng hắn rất xấu xa, cũng không thể nói với mẹ hắn công việc này rất nguy hiểm, có thất mất mạng bất cứ lúc nào.

Kỳ thật, từ lúc bắt đầu bị cuốn vào vòng xoáy này đến này, người hắn cảm thấy có lỗi nhất chính là mẹ hắn, bởi vì từ nhỏ đến giờ, mẹ hắn chưa bao giờ tạo áp lực cho hắn, yêu cầu duy nhất với chỗ học của hắn chính là muốn hắn được ăn cơm nhiều một chút, rèn luyện tốt một chút, nhất định phải luôn luôn vui vẻ.

Nhưng bây giờ... Hắn còn không biết tương lai mình sẽ như thế nào nữa.

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang cảm thấy có lỗi với mẹ mình, thì tại một vùng thôn quê xa xôi hẻo lánh đang xảy ra một chuyện rất kinh khủng.

Sấm chớp ầm ầm, giống như từng đợt từng đợt muốn đòi mạng người ta vậy, không được quay vào trong núi.

Ngay sau đó, mưa cũng càng lúc càng lớn, giống như bao phủ hết trời đất.

Trên con đường đất đầy những vũng bùn, một cô gái đang rất tiều tụy chậm rãi bước về phía trước. Mỗi bước đi của cô ta đều dùng sức rất lớn, có cảm giác như là giẫm đạp lên những thứ mà cô ta chán ghét vậy.

Cô ta cứ đi cứ đi, nước mưa bắn xối xả vào người nhưng lại giống như không có cảm giác gì, chỉ như một cái xác không hồn. Mái tóc ướt đầm bám vào mặt, bám lên cổ, càng làm bộ dáng trong mưa của cô gái càng trở nên mờ mịt, yếu ớt.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, sấm chớp cũng rền vang hơn.

Giữa khung trời tối om, giữa trời đất bỗng xuất hiện một vùng sáng, cô gái run rung dừng bước, trước mặt cô ta hiện ra một con sông.

Ngơ ngác nhìn mặt nước một lúc lâu, sau đó lại bước vội về phía trước, mà không! Nói đúng hơn là đang lao đến dòng sông đang kia.

Cô gái đâm mình vào dòng sông, nước đã lên quá đầu gối nhưng cô ta vẫn không có ý định dừng lại, tiếp tục lội ra xa hơn.

Tôi dù có chết, cũng không tha cho các người!

Nước đã đến hông, cơ thể cô gái cũng vì dòng nước xiết mà bắt đầu mất thăng bằng.

Tôi nguyện rửa các người...

Nguyện rửa các người...

Không! Đến! Tốt! Chết!

Đột nhiên cô ta ngừng đầu, nhìn đám mây đen đang che hết bầu trời thét lên một lời nguyện rửa ác độc.

Sau đó, chỉ trong chớp mắt, thân thể cô ta ngã xuống, sau đó bị nước sông đang cuộn cuộn chảy nuốt sống.

Tuy nhiên, lời nguyện rửa đầy hận thù trước đó lại không ngừng vang lên ở đây, một lần, lại một lần nữa...

Tôi nguyện rửa các người...

Nguyện rửa các người...

Đến... Chết... Không...Thôi!

Đến... Chết... Không...Thôi!

...!!!

Hôm qua Hạ Thiên Kỳ ngủ rất muộn, nhưng sáng hôm sau lại dậy khá sớm, không phải là hắn không muốn ngủ tiếp, nhưng hắn cảm thấy mạng sống chỉ có hạn, vậy nên hắn là phải làm một vài chuyện có ý nghĩa.

Không chừng nhiệm vụ lần tới, hắn lại phải đột ngột chấp hành lúc, đến lúc đó lại phải trải qua một lần cử tử nhất sinh, vậy nên hắn phải cố gắng mà hưởng thụ từng giây từng phút này.

Mượn một câu nói kinh điển trong tiểu phẩm kịch nói chính là: Quá khứ đã trôi qua, hiện tại phải tận dụng từng giây để sống.

Lúc rời khỏi biệt thự, Hạ Thiên Kỳ cũng không nhìn thấy Lưu Ngôn Mẫn Và Nam Cung Vân, hiển nhiên là hai người kia còn chưa thức giấc, sau khi ra ngoài, hắn gọi một chiếc taxi, dự định đi dạo phố.

Mua vài bộ quần áo, một ít vật dụng cần cho sinh hoạt, thuận tiện... Đến bệnh viện xem tên chết tiệt Lãnh Nguyệt kia đã chết chưa.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lần nữa hợp tác

Bởi vì ra ngoài quá sớm, vậy nên một số cửa hàng còn chưa mở cửa, chuyện này làm cho Hạ Thiên Kỳ cũng tạm thời thay đổi chủ ý, nên dự định đến bệnh viện thăm Lãnh Nguyệt trước.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, đến thăm người bệnh không thể đi tay không, vì thế Hạ Thiên Kỳ quyết định đến siêu thị gần đó mua vài thang thuốc bổ.

Nào là bổ sung chất đạm, vitamin, bổ máu, bổ thận...

Bỏ chết tên khốn khiếp hần đi!

Hạ Thiên Kỳ mang theo một bọc lớn chứa đầy các loại thuốc bổ từ trong siêu thị đi ra, cũng không cần đón xe nữa, vì bệnh viện mà Lãnh Nguyệt đang chữa trị nằm ở gần đây, đi bộ khoảng ba đến năm phút sẽ đến nơi.

Vì không có số điện thoại của Lãnh Nguyệt, mà ngày ấy cũng không theo xe đến bệnh viện, nên Lãnh Nguyệt nằm ở phòng bệnh nào hần cũng không biết, chỉ có thể mang mặt mũi đến hỏi thăm y tá trực ban.

Phòng bệnh của Lãnh Nguyệt nằm ở tầng 9, là một phòng bệnh riêng, dựa theo tiêu chuẩn của công ty, muốn ở trong phòng bệnh đó thì tệ nhất cũng phải là cấp 4.

Đứng trước cửa phòng bệnh nhìn vào một chút, Hạ Thiên Kỳ phát hiện Lãnh Nguyệt đã tỉnh, còn đang dựa vào đầu giường đọc sách. Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, làm khuôn mặt điển trai của hần ta xuất hiện những mảng màu sáng tối.

Tên khốn này thật thành thoi mà.

Hạ Thiên Kỳ ghen tỵ lắm lắm một câu, sau đó cố gắng bày ra khuôn mặt nghiêm nghị và cứng nhắc đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

C-K-Í-T...T...T lạc một tiếng, cửa đã bị đẩy vào, âm thanh này làm Lãnh Nguyệt chú ý, sau đó hần ta buông thông tay đặt trên chần, theo bản năng nhìn về phía cửa phòng.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy người bước vào là Hạ Thiên Kỳ, trên mặt hần ta không khỏi lộ ra một cảm xúc kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, cầm quyển sách trên tay cất xuống bên gối.

Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi đến xem anh còn sống hay đã chết thôi.

Ha ha. Nghe xong, Lãnh Nguyệt bật cười một tiếng, sau đó ra hiệu mời Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống.

Nhưng mà trong mắt Hạ Thiên Kỳ nụ cười này đúng là xinh đẹp đến mức chứng sinh điên đảo, làm cho hần trở nên hơi lúng túng.

Khó khăn kiềm chế lại cảm xúc, Hạ Thiên Kỳ nhếch miệng, mang theo một bao lớn thuốc bổ đi về phía Lãnh Nguyệt:

Đây đều là thuốc bổ, tuy nhiên tôi nhìn anh thì có vẻ là không cần nữa, ăn cho bổ thận đi cũng được.

Đối với những lời công kích của Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt hoàn toàn không bỏ vào tai, vốn dĩ là không thèm so đo với hần, chỉ chậm rãi lên tiếng:

Chuyện lần trước thật phải cảm ơn anh, tôi nợ anh một mạng.

Biểu tình của Lãnh Nguyệt bỗng trở nên nghiêm túc, mà dáng vẻ như vậy cũng làm cho Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn mất tự nhiên, vội vàng cất ngang, nói:

Thôi, anh tuyệt đối đừng nói những lời như vậy, làm tôi cảm thấy như đời này nếu không phải tôi thì nhất định không cưới vậy. Nhiệm vụ lần trước, cả hai chúng ta đều vậy, nếu không có anh, nhất định tôi đã sớm ngổm rồi.

Nghe hần nói, Lãnh Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa, biểu cảm trên khuôn mặt lại tăng thêm mấy phần phức tạp.

Hạ Thiên Kỳ cũng vậy, nhất thời không biết nên nói gì, dù sao việc hần ân cần, hỏi han Lãnh Nguyệt đều là chuyện không thể.

Cả hai không hẹn mà cùng rơi vào trầm mặc, không khí trong phòng bệnh bỗng chốc trở nên ngưng ngạt lạ thường.

Một lúc sau, Hạ Thiên Kỳ mới lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này:

Tôi chỉ muốn đến xem anh đã chết chưa, nếu như anh đã không có việc gì thì tôi xin phép đi trước, lát nữa còn có chuyện phải làm.

Nói xong câu đó, Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm Lãnh Nguyệt sẽ nói gì, dự định quay người rời đi, nhưng đúng lúc này, cổ tay hần lại run lên bần bật, sau đó lại phát ra một âm thanh hết sức chói tai.

Ừm?

Đồng hồ vình dự trên tay chợt rung lên, Hạ Thiên Kỳ bỗng dừng bước, nghi hoặc nhìn vào mặt đồng hồ, kết quả lại phát hiện, trên mặt đồng hồ xuất hiện một phong thư màu đỏ, lại kèm theo dòng chữ ghi chú - nhắc nhở nhiệm vụ!

Sau khi nhìn thấy bốn chữ nhắc nhở nhiệm vụ, cổ họng Hạ Thiên Kỳ có cảm giác như hóc phải xương cá, không chỉ nhói lên khó chịu mà còn rất buồn nôn.

Ác mộng lại đến rồi.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ buồn bực thở dài, nhưng vẫn mở phong thư ra, nội dung rất ngắn gọn:

Trước ngày 20 tháng này, tại thôn Con Rùa gần sông Trinh Thủy, số lượng người chấp hành nhiệm vụ: 2. Chức vị: viên chức phổ thông. Danh tính: Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt.

Lãnh đạo trực tiếp: Phó Hải Nghĩa (tạm thay).

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, đây đúng là một tin nhắn nhắc nhở nhiệm vụ, muốn báo cho hắn biết phải thực hiện nhiệm vụ trước ngày 20 tháng này, địa điểm là ở thôn Con Rùa gần sông Trinh Thủy. Đây chính là nhiệm vụ lĩnh đi đầu tiên của hắn, sau khi được chuyển thành nhân viên chính thức.

Tuy nhiên, điều làm hắn thật sự kinh ngạc, hay nói cách khác là hoàn toàn không nghĩ tới đó chính là, trong danh sách những người chấp hành nhiệm vụ lại có tên Lãnh Nguyệt. Hơn nữa, chuyện này lại có hai điểm làm hắn giật mình, một là Lãnh Nguyệt sẽ tiếp tục cùng hắn thực hiện nhiệm vụ, hai là... Lãnh Nguyệt lại là tên thật của hắn ta.

Trước giờ hắn vẫn luôn nghĩ Lãnh Nguyệt chỉ là tên khai sinh của hắn ta, hoặc là hắn ta tùy ý lấy đại một tên gọi, nhưng bây giờ đó hiển nhiên lại là tên thật. Tuy nhiên, cũng không thể trách hắn vì sao lại nghĩ như vậy, quan trọng là ở chỗ, cái tên này bất kể là như thế nào, thì đều giống như tên của một cô gái, làm hắn không thể không nghĩ đến một nữ đồng đội xinh đẹp nào đó.

Tại sao anh lại có tên trong nhiệm vụ lần này? Không lẽ anh cũng đã đến văn phòng Hoàng Kim để ký kết hợp đồng chuyển thành nhân viên chính thức?

Hạ Thiên Kỳ xoay người lại, lòng đầy nghi hoặc nhìn Lãnh Nguyệt hỏi.

Hôm qua tôi đi ký hợp đồng.

Lúc này, Lãnh Nguyệt vén lên một ống tay áo, để lộ đồng hồ vinh dự đang được đeo ở cổ tay hắn, sau đó xoay xoay cổ tay nói thêm

Mặc dù vết thương còn hơi đau, tuy nhiên đã không có gì đáng lo nữa.

Lãnh Nguyệt ngoài cứng trong mềm nói, làm cho Hạ Thiên Kỳ thật lâu sau mới phản ứng lại được, không hiểu mà hỏi lại:

Anh khôi phục rất nhanh, ngoài ra, nếu anh đã khỏe, vậy thì tại sao còn ở lại bệnh viện?

Bởi vì tôi bị sốt, vậy nên định ở lại đây thêm mấy ngày, để theo dõi xem sao.

...

Hạ Thiên Kỳ nhất thời không biết phải nói gì với Lãnh Nguyệt, thật là muốn hỏi hắn ta xem có cần bí ối như vậy hay không, bởi vì trước giờ hắn chưa nghe nói có ai lại chỉ vì bị sốt nhẹ mà phải nằm viện theo dõi bao giờ.

Nhưng dù như thế nào đi nữa, nhiệm vụ này này có người hỗ trợ với hắn cũng tốt, dù sao hắn cũng hiểu rất rõ, sắp tới sẽ có được rất nhiều đồ ăn, hơn nữa có cao thủ như Lãnh Nguyệt theo sát cạnh mình, quả thật an toàn hơn rất nhiều, đồng thời cũng xem như bọn hắn là bạn nói khổ.

[Nhắc nhở nhiệm vụ] lúc này yêu cầu bọn hắn trước ngày 20 phải chấp hành nhiệm vụ, hôm nay đã là 12, vậy thì bọn hắn chỉ còn 5 ngày để chuẩn bị. Tuy nhiên, Hạ Thiên Kỳ dùng mạng lưới thông tin bên ngoài đồng hồ vinh dự tìm một chút, lại phát hiện sông Trinh Thủy là một nơi rất vắng vẻ, vốn dĩ là không có máy bay hay xe lửa có thể trực tiếp đi đến đó được.

Bọn hắn muốn đến được đó, trước tiên phải ngồi xe lửa, sau đó lại bắt xe khách mới có thể đến được bến sông Trinh Thủy. Nhưng muốn vào thôn Con Rùa, lại phải tự mình cuộc bộ.

Hạ Thiên Kỳ tính toán sơ lược một chút, trước sau cũng mất ít nhất là 3 ngày.

Tính toán như thế thì, 5 ngày trừ hết 3 ngày, vậy thời gian còn lại để cho bọn hắn chuẩn bị là không quá 2 ngày.

Nghĩ đến thời gian hai ngày nữa, hắn lại phải trải qua một nhiệm vụ cửu tử nhất sinh, lòng ngực Hạ Thiên Kỳ có cảm giác như bị một tảng đá lớn đè lên vậy, rất khó thở.

Trái lại, Lãnh Nguyệt lại xem như không có chuyện gì, cũng không có vẻ gì là sợ hãi.

Ps cầu kim phiếu cầu đề cử. Cầu donate

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Xác nữ trôi sông

Tuy nhiên, đối với sự dửng dưng đó của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ lại không nghĩ hắn ta không thèm quan tâm đến nhiệm vụ sắp tới, mà chỉ là ra vẻ trấn tĩnh, vốn dĩ là muốn nguy trang với Hạ Thiên Kỳ, nhưng Hạ Thiên Kỳ cơ trí như vậy, có lẽ nào mà không nhìn ra cơ chứ?

Hạ Thiên Kỳ có chút đắc ý với cái suy nghĩ rằng Lãnh Nguyệt đang cố tỏ ra trấn tĩnh đó, sau đó trong lòng hắn cũng trở nên thoải mái rất nhiều.

Nhưng nghĩ chỉ là nghĩ như vậy, còn đến lúc thực sự chấp hành nhiệm vụ, hắn rất không muốn Lãnh Nguyệt trấn định như thế tí nào, mà hắn lại hi vọng lúc đó Lãnh Nguyệt sẽ biểu hiện ra khí thế Bá Vương, có thể ngăn cản được những con sóng dữ, tiêu diệt quỷ vật, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Vết thương của anh đã lành hẵn chưa, hay là còn chưa khô?

Từ lúc Hạ Thiên Kỳ bước vào phòng bệnh đến giờ cũng đã khá lâu, vậy nhưng vẫn chưa thấy Lãnh Nguyệt bước ra khỏi giường, chuyện này làm hắn không khỏi lo lắng là vết thương của Lãnh Nguyệt còn chưa khôi phục. Dù sao thì lúc đó, hắn ta bị thương rất nặng, hai vạ vai và cả phần bụng nữa, đều bị quỷ vật đâm vào, nói hắn ta bình phục rất nhanh, quả thật hắn không thể tin được.

Cũng chưa khỏi hẵn, nhưng hoạt động vẫn bình thường, không vấn đề gì.

Vậy tại sao anh còn nằm trên giường bệnh?

Tôi không... mặc quần.

Anh... Tên biến thái.

Hạ Thiên Kỳ thật sự là bó tay với Lãnh Nguyệt, hắn rất hoài nghi với giới tính của hắn ta, vì dù sao bọn hắn cũng đều là đàn ông con trai, nếu như không mặc quần thật, còi truồng xuống giường mặc vào thì có vấn đề gì đâu?

Còn nữa, hắn ta đang yên đang lành ở bệnh viện, việc gì phải còi quần?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Hạ Thiên Kỳ đang nhìn Lãnh Nguyệt không khỏi trở nên cô quái:

Không phải vừa rồi là anh nhìn sách Tiểu Hoàng mà còi ra đó chứ?

Anh đừng ẩn nói bậy bạ! Nghe xong, Lãnh Nguyệt cảm thấy hơi tức giận.

Anh có thể nói giọng con gái, lại có thể cải trang thành gái, vậy đến cùng thì anh có phải là bê đê hay không?

Nói xong, biểu tình của Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng thay đổi, sau đó bị ỏi chạy đến cạnh Lãnh Nguyệt, nói:

Anh nói nhỏ cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không mách lẻo với ai đâu.

Cút...!

Vốn dĩ là Lãnh Nguyệt không thèm để ý đến Hạ Thiên Kỳ, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn thành công chọc giận, sau đó xốc mạnh chăn đang phủ trên người ra, để lộ ra hai đùi trắng bóng.

Tất nhiên, hắn ta cũng không phải là để trần, mà có mặc một chiếc quần đùi, chỉ là cái quần đó có họa tiết rất hoang dã. Sau khi nhìn thấy, Hạ Thiên Kỳ kém chút nữa là bị chói mù, trong đầu toàn là mấy điểm lấm tấm trên da báo!

Tôi đã biết anh có sở thích rất dị nha!

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ cho rằng với bộ dạng tiểu nhân của Lãnh Nguyệt thì trên quần đùi phải toàn là hình của người đẹp, hoặc là HELLOKITTY các loại, chứ tuyệt đối không nghĩ đến, hắn ta lại thích những thứ hoang dã như thế kia.

Tôi thấy anh mới là người có sở thích dị, rõ ràng là một thằng đàn ông mà lại tò mò xem thằng đàn ông khác mặc đồ lót kiểu gì, anh cảm thấy như vậy là bình thường sao?

Lãnh Nguyệt nói lại một câu, làm cho Hạ Thiên Kỳ phải đỏ mặt tía tai, đồng thời còn á khẩu, không nói được gì nữa.

Hơn nữa, điều Lãnh Nguyệt nói không hẵn là không đúng, đến cùng thì tại sao hắn lại hiểu kỳ không biết tên đó có mặc đồ lót hay không? Không phải là bọn hắn đang thảo luận về nhiệm vụ sắp đến sao?

Loạn, loạn, loạn rồi.

Khụ khụ...

Hạ Thiên Kỳ lúng túng ho khan hai tiếng, sau đó lại cười cười nói với Lãnh Nguyệt:

Tôi chỉ là đùa với anh một chút thôi mà, ai biết anh nghiêm túc như vậy. Được rồi, chúng ta không nói những chuyện không đâu này, còn chút nữa quên cả chuyện chính.

Sau khi nói một câu chống chế cho mình, Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm Lãnh Nguyệt có nghe hay không, nói tiếp:

Hắn là anh cũng đã nghe Phó Hải Nghĩa nói, dựa vào độ khó của nhiệm vụ mà cử người đi chấp hành. Chuyện quan trọng cần có sự tham gia của đoàn đội thì không nói, việc này, hai người chúng ta, hoặc là nhiều người hơn nữa cùng chấp hành nhiệm vụ, thì chắc hẳn nhiệm vụ rất khó khăn.

Đặt ra tiêu chuẩn mà nói, thì lần này, có tệ nhất cũng không dễ hơn nhiệm vụ ở học viện nữ sinh Tề Hà đâu.

Ừm, chắc chắn sẽ không dễ dàng.

Lãnh Nguyệt cũng gật nhẹ đầu tỏ thái độ đồng ý, vốn dĩ trước đó hắn ta cũng không có dự định sẽ đưa ra bất cứ đề nghị gì. Nói cách khác, nhiệm vụ lần này có một số thứ cần phải chuẩn bị trước, vẫn là phải dựa vào hắn thôi.

Tuy nhiên Hạ Thiên Kỳ cũng không so đo những chuyện này, dù sao thể chất ác linh vẫn đang trong thời gian mạnh lên, vậy nên bất kể là như thế nào, thì nếu hắn muốn sống sót để hoàn thành nhiệm vụ lần này vẫn phải cần Lãnh Nguyệt trợ giúp.

À, quên hỏi anh, sau khi chuyển thành nhân viên chính thức, anh có nhận được thứ gì không? Tôi chỉ nhận được cái đồng hồ này.

...

Ngày hôm nay đối với Trần Lão Đại - trưởng thôn Con Rùa cạnh dòng sông Trinh Thủy là một ngày cực kỳ xui xẻo.

Bởi vì mới sáng sớm, đã có một ngư dân trong thôn chạy đến đập cửa nhà lão ta, nói rằng phát hiện một xác chết trên sông Con Rùa, điều đáng nói là, xác chết này nhìn qua, lại rất giống với - con dâu của lão.

Quả thật, cái tin tức này đã làm cho toàn bộ người trong thôn bị chấn động mạnh.

Lúc này, Trần Lão Đại cũng không còn để ý đến mặt mũi của mình nữa, gọi thêm mấy người ngư dân cùng đi đến sông Con Rùa, bởi vì đêm qua mưa quá lớn, nên con đường ra sông cũng trở nên lầy lội, rất khó đi, trên đường đi, Trần Lão Đại cũng bị ngã lăn lộn đến mấy lần, cuối cùng cũng thất tha thất thểu đến được nơi mà người ngư dân kia phát hiện được tử thi.

Mà lúc Trần Lão Đại đến nơi, thì xung quanh đã đầy người bu lại, đang cùng nhau bàn luận âm ỉ, phần lớn là chi trò, mĩa mai này nọ, không có chút nào gọi là e dè sợ hãi.

Sau khi nhìn thấy người ngư dân kia đã dẫn theo Trần Lão Đại tới, những lời xì xầm mới bắt đầu lắng xuống, hiển nhiên là người dân trong thôn, ai cũng sợ lời nói của mình không may rơi vào tai lão, sẽ bị lão ghi hận mà trả thù.

Trên thực tế, tâm tình hiện tại của Trần Lão Đại cũng không tốt đẹp gì, nhất là sau khi lão thấy trong thôn có nhiều người đến xem như vậy, khí nóng trong người dồn lại một chỗ, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn người ngư dân đi phía trước mình, nói:

Anh thật không hổ danh là Triệu Khoái Chủy, chuyện gì mà để anh biết được thì cả thôn đều sẽ biết.

Trưởng thôn, ông đừng nói như vậy, việc này quả thật không phải do tôi mách với họ, ngược lại, trước tiên là tôi đã đến báo cho ông rồi mà.

Về chuyện này, người gọi là Triệu Khoái Chủy kia nghe lão ta nói xong cũng vội vàng giải thích, đủ thấy hắn ta rất dè chừng với Trần Lão Đại.

Thôi được rồi, anh phát hiện ra thi thể ở đâu?

Trần Lão Đại không muốn tiếp tục nói nhảm, phát tay ý bảo Triệu Khoái Chủy không cần giải thích nữa, bảo hắn ta tiếp tục dẫn đường.

Ở chỗ này.

Lúc này, bước chân của Triệu Khoái Chủy cũng lớn hơn, sau đó đi đến chỗ bờ sông bị nước tràn lên, giẫm lên vũng nước bùn, nói:

Trưởng thôn, ở đó kia, thấy không, cái xác đang đứng thẳng kia.

Nhìn theo hướng mà ngón tay Triệu Khoái Chủy chỉ, trái tim Trần Lão Đại bỗng nhiên chùn xuống, cuối cùng lão cũng xác định được, cái xác chết kia đúng là của con dâu nhà lão.

Quả thật đó là một xác chết nữ, tuy nhiên nếu nhìn không kỹ còn tưởng rằng là có người đứng trên sông mà đập nước, bởi vì cơ thể của cô gái kia đứng thẳng tắp mà không hề trôi nổi theo dòng nước, rất giống với một cái thuyền.

Nhưng mà nhìn kỹ, cũng không khó để phân biệt, vì đôi mắt của cô gái kia mở rất to, vành mắt thì đỏ ửng màu máu, gương mặt xinh đẹp đã bị biến

dạng, trở nên vô cùng dữ tợn và ác độc.

Đôi mắt đỏ rực kiên định nhìn về phía xa, nhưng ở phía đó chỉ là một mảnh núi hoang trơ trụi, dù biết, trước lúc chết ắt hẳn cô ta đã phải rất tuyệt vọng.

Tiểu Lệ! Đó là con dâu ta, tiểu Lệ, mẹ nó, chúng mày còn đứng thất thần ở đó làm gì, còn không nhanh vớt nó lên đi!

Nhìn cô gái trên sông một lúc lâu, cuối cùng Trần Lão Đại mới phản ứng được, âm thanh run rẩy chỉ tay bảo người dân trong thôn đang vây xem giúp đỡ.

Ps: truyện này càng ngày càng hay chứ không như những bộ khác càng ngày càng dở. nên nhảy hố ta bảo kê

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vớt xác

Nghe Trần Lão Đại lên tiếng, thôn dân chung quanh cũng không dám nán ná xem nào nhiệt nữa, lúc này mới bắt đầu ra tay cứu người.

Đương nhiên, người kia sớm đã chết từ lâu, bọn họ lúc này mới đi cứu người không bằng nói đi nhặt xác thì đúng hơn.

Nhặt xác con gái Trần Lão Đại!

Tuy nhiên trong quá trình nhặt xác lại xảy ra một việc ngoài ý muốn.

Lúc đầu vì thấy cái xác kia nổi lên nhưng lại đứng yên mà không di chuyển, mấy thôn dân kia còn cho là thi thể cô gái bị thứ gì ở dưới nước cuốn lấy, nên mới có thể nổi ở trên dòng nước chảy xiết này mà không bị nhấn chìm.

Nhưng lúc mấy thôn dân lên thuyền đánh cá tới gần cái xác, bọn họ lại vô cùng hoảng sợ, họ phát hiện dưới nước vốn dĩ là không có bất cứ cái gì.

Nói trắng ra, thi thể cô gái kia từ đầu đã không có mượn bất cứ ngoại lực gì, nó hoàn toàn dựa vào bản thân mà lơ lửng ở trên mặt nước!

Nhìn thấy một màn kỳ quái như vậy, mấy người thôn dân đi vớt xác kia nhanh chóng bị dọa cho sợ hãi. Dù sao thôn Con Rùa này vốn nằm ở vùng hẻo lánh, tư tưởng của thôn dân đều tương đối lạc hậu cùng mê tín. Cho nên thấy thi thể cô gái kia kỳ quái như vậy cũng không ai dám lại gần, cả đám vội vàng quay thuyền đánh cá trở lại bờ.

“Mấy tên khốn kiếp này, các cậu làm vậy là có ý gì? Người đâu, con dâu của tôi đâu? Mẹ nó, vì sao các cậu quay thuyền về?”

Đứng trên bờ, Trần Lão Đại bị mấy thôn dân kia chọc cho tức giận không ngừng dậm chân, dùng tay chỉ về chiếc thuyền đánh cá đang đến gần mà mắng.

Mấy thôn dân trên thuyền cũng rất oan uổng, nếu không phải do thi thể cô gái kia quá mức kỳ quái. Không thì có cho bọn họ mượn thêm mấy lá gan, bọn họ cũng không dám quay thuyền trở về.

“Thôn trưởng... cái xác kia thật sự là quá kỳ quái. Trên sông rõ ràng cũng không có vật gì quán lấy nó, nhưng nó cứ như vậy mà nổi trên mặt nước. Chúng tôi... chúng tôi thật sự không dám đụng vào!”

“Kỳ quái cái rắm! Mấy người các cậu chờ ở đó cho tôi!”

Lúc này Trần Lão Đại hận không thể lập tức đập hết mấy thôn dân trên thuyền kia xuống sông rồi chìm cho chết chìm, lão hung tợn cảnh cáo họ mấy câu sau đó lại gọi thêm mấy người nữa đến hỗ trợ.

“Hôm nay ai ra tay giúp đỡ lão già này, thì Trần Lão Đại tôi coi như thiếu người đó một món ân tình, sau này nhất định sẽ hoàn trả!”

Cái này gọi là có lợi ích thì sẽ có kẻ liều mạng. Nghe Trần Lão Đại hứa hẹn như vậy một số người gan lì không kiêng nể gì nữa, lần lượt nhảy xuống sông. lát sau đã bơi tới gần thi thể cô gái kia.

Mấy thôn dân kia có chút vất vả đập nước bơi tới. Ngay cả bọn họ, những gã đàn ông khỏe mạnh muốn trụ vững dưới dòng nước này còn khó, nói chi là thi thể cô gái họ không có bất cứ vật gì chống đỡ.

Việc này thật sự là có chút kỳ lạ, nhưng bọn họ đều đã bơi gần tới nơi, huống chi Trần Lão Đại lại hứa hẹn như vậy. Lão còn đứng trên bờ không ngừng nhìn chăm chăm vào bọn họ. Bọn họ lúc này giống như mũi tên đã đặt lên dây cung không bắn không được, cho nên đành kiên trì nhắm chỗ có thi thể cô gái mà bơi sát lại.

Một người phụ trách nắm lấy cánh tay của cái xác kia, một người khác nắm lấy eo cái xác, một người khác nữa lo phần chân của cái xác.....

Bọn họ vốn cho rằng sẽ không mất nhiều sức lực thì sẽ kéo được cái xác vào bờ, nhưng không nghĩ rằng dù không có bất cứ lực ngăn cản nào, vậy mà khó khăn lắm họ mới sửa cho cái xác trở lại tư thế bình thường.

Cùng lúc đó, bầu trời đang sáng sủa đột nhiên vang lên một tiếng sấm đĩnh tai nhức óc.

“Ầm ầm!”

Tiếng sấm vang lên hết sức đột ngột, tiếng vang lại còn lớn đến kinh người. Giống như ai đó vừa mới ném vào dòng sông một quả lựu đạn, dù là người ở trên bờ hay ở dưới sông đều bị tiếng nổ này làm chấn động không nhẹ.

Cả đám người trợn to mắt, miệng há hốc, bịt chặt lấy hai lỗ tai. Trong lòng tràn ngập cảm giác khủng hoảng không nói nên lời.

Ba phút sau, bọn họ cũng kéo được cái xác của cô gái xấu số kia lên bờ.

Thấy cái xác đã được kéo lên bờ, Trần Lão Đại lập tức chạy tới gần thi thể kia, lão đem cái xác lật đi lật lại mấy lượt, để nhìn cho kỹ xem có phải Tiểu Lệ - con dâu lão hay không!

Ở khoảng cách hơi gần, lão rút cuộc cũng nhìn thấy khuôn mặt của cái xác kia. So với lúc trước nhìn thấy từ bờ sông, trông còn kinh khủng hơn.

Cái xác của cô gái kia sắc mặt không phải là một màu trắng bệch mà gần như một màu xám ngắt, không bằng nói là một màu xám trắng thì đúng hơn. Đôi mắt mở lớn trừng trừng đến nỗi chảy máu, con ngươi không biết đã rơi nơi nào. Không biết có phải do lão hoa mắt hay không, mà lão có cảm giác đôi mắt kia giống như vừa mới chớp một cái.

Trần Lão Đại bị dọa cho sợ hãi, khẽ run rẩy. Đến khi xác định là do bản thân hoa mắt, trái tim đang bất an của lão lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Khuôn mặt của cái xác bị biến dạng đến thảm thương, chẳng những đôi mắt trừng lớn mà ngay cả cái miệng cũng há to, lộ ra hàm răng trắng toát. Về phần cái miệng đang há to kia, nhìn thế nào cũng thấy giống như nó đang gặm gù, hét lên với tất cả mọi người rằng: “Chết!”

Trần Lão Đại không dám nhìn cái xác kia nữa, lão ôm lấy lồng ngực đang cực kỳ khó chịu, không khỏi lùi lại phía sau mấy bước.

Lần này Trần Lão Đại thật sự rất tức giận, con dâu đã chết thì không nói gì. Nhưng lại chết một cách kỳ lạ như vậy, sau này mấy cái tin đồn kia nhất định càng nhiều hơn nữa.

Thực tế mà nói, một năm qua. Gia đình của lão lúc nào cũng ở trên đầu gió, đỉnh sóng. Chưa từng có ngày nào được yên ổn.

Tất cả đều là từ lúc con dâu được gả vào nhà lão mà bắt đầu.

“Mau, đi vào thôn tìm Hồ Đại Ngưu lại đây, bảo anh ta dẫn người tới lấy xác!”

Trần Lão Đại sau khi đã bình tĩnh lại, lên tiếng nói với nhóm thôn dân chung quanh.

...

Do Lãnh Nguyệt cần hạ sốt nên phải nằm lại bệnh viện, Hạ Thiên Kỳ nghĩ hần tốt hơn hết nên quay về biệt thự. Vì trước đó Hạ Thiên Kỳ có mua một ít nguyên liệu để nấu ăn, cho nên khi trở về hần cũng không có đi ra ngoài.

Hôm nay đối với hần mà nói, không phải là một ngày tốt đẹp gì. Hần không những phải đi chấp hành nhiệm vụ mới, còn vì chuyện tên Lãnh Nguyệt xấu xa kia lại là người thứ tư dọn đến biệt thự mà rầu rĩ.

Hần vốn dĩ trước đó còn đang mong chờ người thứ tư dọn đến sẽ là một em gái xinh đẹp, có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới người dọn tới lại là cái tên xấu xa Lãnh Nguyệt này.

Mặc dù Lãnh Nguyệt còn chưa có dọn vào, hần cũng có thể đoán được, Nam Cung Vân nếu nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai kia của Lãnh Nguyệt nói không mê mẩn mới là chuyện lạ.

Hần với chuyện này vốn chủ động im lặng, bởi tính cách Lãnh Nguyệt xác thực rất dễ tiện. Chẳng những là một người tốt bụng nhiệt tình, mà còn là một tên khôn khéo ngang bướng luôn làm theo ý mình. Cho nên hần một lòng cầu nguyện, hai người bọn hần trong cuộc sống sau này, tuyệt đối không nên gặp lại. Cùng lắm là khi chấp hành sự kiện đôi bên hợp tác một chút là đủ. Nhưng xem ra, bây giờ đến việc này xem ra rất khó.

Do Lãnh Nguyệt muốn nghiên cứu pháp thuật của hần, cho nên những việc “hậu cần tiếp tế” này đều giao tất cả cho hần làm.

Hạ Thiên Kỳ tuy ngoài miệng không ngừng mắng Lãnh Nguyệt, nhưng trong lòng lại không có phản đối. Dù sao hần không phải loại người chỉ biết cam tâm tình nguyện làm một người không có chút giá trị nào, hay nói đúng hơn một chút, hần không muốn trở thành gánh nặng cho người khác.

Bật máy tính lên, hần ở trên mạng bắt đầu tìm kiếm những tin tức liên quan đến thôn Con Rùa kia.

Không biết có phải hay không nguyên nhân do vị trí địa lý của thôn này nằm ở vùng hoang vu, nên tin tức liên quan đến thôn Con Rùa đã ít ỏi giờ lại càng

thêm khan hiếm.

Phía trên chỉ nói thôn Con Rùa ở phía nam sông Trinh Thủy, thuộc khu vực tây bộ, kinh tế mui phần lạc hậu.

Một vấn đề khác nữa có liên quan đến phương tiện đi lại của bọn hân, trước đó hân có tra xét qua một chút. Bọn hân muốn đi đến đó trước phải ngồi xe lửa sau đó lại còn phải ngồi thêm một chuyến xe khách cũng chỉ có thể đến sông Trinh Thủy, còn muốn đi thôn Con Rùa lại chỉ có thể cước bộ!

“Thật là cái địa phương đến chim cũng không thèm í!”

Hạ Thiên Kỳ lấy giấy bút bắt đầu ghi chép lại những trang bị cần cho chuyến đi lần này, đây là do hai lần thông qua đợt thử việc trước mà rút được một chút kinh nghiệm. Dù không thể dùng được, nhưng chuẩn bị trước vẫn có thể tránh họa.

Đương nhiên, khoảng kinh nghiệm về việc chấp hành sự kiện, hân dự định ngày mai sẽ đi tìm Nam Cung Vân mà thỉnh giáo. Việc Hạ Thiên Kỳ muốn tìm Nam Cung Vân thỉnh giáo, không phải bản thân hân không có thiên tư thông minh, thiên phú dị bẩm. Mà xét về mặt kinh nghiệm, Nam Cung Vân vẫn là hơn hân hân.

Hân cảm thấy mình có bề ngoài không những đẹp trai lại còn có trái tim khá khiêm tốn.

Nên sau khi tự sướng xong thì hân cảm thấy bản thân hân, phải dùng hai chữ “thiên tài” để hình dung.

Ps: truyện được donate đủ 50 kp. Ta ngồi nguyên 1 ngày dịch cho ae đọc. ta không có việc làm nên ở nhà 24/24 ấy mà

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Kì lạ

Vào lúc chạng vạng tối, thôn Hồ Lô lại bị bao phủ bởi một bầu không khí nặng nề, lo lắng.

Số hộ dân ở thôn cực kỳ ít, toàn thôn cộng lại ước chừng chỉ một trăm người, những người này đều sinh ra và lớn lên tại đây, không có ai là từ bên ngoài đến, cũng như không có ai rời đi khỏi thôn.

Bình thường, Trần Lão Đại là người rất ngang ngược, nhưng thôn Hồ Lô dưới sự quản lý của ông ta lại rất ổn định. Hơn nữa, xung quanh thôn lại có núi, có sông, có đồng ruộng, nên việc mọi người trong thôn có thể tự cung tự cấp cho cuộc sống của mình.

Mặc dù điều kiện sinh hoạt ở đây so với bên ngoài rất lạc hậu, nhưng lại không có trường hợp bị đói hay là không có nhà để về.

Tuy nhiên nghe nói, thôn này lúc đầu cũng không gọi là thôn Hồ Lô, mà bởi vì nơi này có đầu sông Hồ Lô chảy qua, thêm nữa, cái tên Hồ Lô được các nhà khoa học nhớ rõ, nên dần dần mới gọi là thôn Hồ Lô.

Đúng là nhiều lời, ông nói đến việc con dâu nhà Trần Lão Đại chết như thế nào một chút đi?

Phía trong thôn tây, ngay cạnh đồng ruộng, khoảng sáu bảy ông chú độ ngoài ba mươi đang ngồi vây quanh nói chuyện tào lao, thì Triệu Khoái Chủy nhắc đến chuyện liên quan đến Trần Lão Đại vào sáng nay:

Chết như thế nào?

Ngay sau đó, Triệu Khoái Chủy làm ra vẻ cực kỳ ghê gớm, đôi bày tay với những cái móng dất nhiều bùn đất không ngừng đưa qua đưa lại trước mắt mấy người kia:

Nói ra thì có thể dọa chết các anh! Rất kinh khủng, cái xác đứng thẳng tắp tại bờ sông, cả khuôn mặt đều bị buồn dạng, biểu tình đó giống như là... Giống như là... là...

Giống như cái gì chứ, anh đừng thờ gáp như vậy được hay không?

Giống như là quỷ!

Giọng của Triệu Khoái Chủy đột nhiên cao lên, mấy người kia cũng bị dọa cho giật mình, nhao nhao mắng:

Anh, mẹ nó, đừng có thất kinh như vậy được không, chúng tôi sẽ bị anh hù chết mất!

Ha ha, tôi mới nói những người kém cỏi như các anh nghe xong sẽ sợ, còn không tin, bắt ép tôi nói chứ!

Nói xong, Triệu Khoái Chùy thoải mái ngậm một miếng thuốc lá vào miệng, sau đó châm lửa hút.

Còn mấy ông chú kia, sau khi nghe chuyện kinh dị, lúc này cũng bắt đầu xôn xao bàn luận:

Các anh nói cô ta có phải là do Trần Lão Đại Giết hay không? Tôi thật không thể tin một người đẹp như vậy lại có thể tự tử đâu.

Anh thì biết cái gì, nghĩ là cô ta ở nhà Trần Lão Đại sẽ được vui vẻ sao? Bỏ tiền ra mua một đứa con dâu rồi ngày ngày nhìn cô ta mà chảy nước miếng mới vừa lòng?

Anh mau ngậm miếng, đừng có ví dụ trên người tôi, cứ xem như cô ta sống ở nhà Trần Lão Đại không được vui, cùng lắm thì không quan hệ với cha con ông ta, cần gì phải tự tử nhỉ?

Làm sao mà không có gì chứ? Nghe nói, Trần Lão Đại đã làm chuyện đó với cô ta nhiều lần, chắc phải hơn số này, nếu là anh thì anh có sao không?

Lúc này, người đàn ông đang nói chuyện vươn hai đầu ngón tay, sau đó nói tiếp:

Ngoài ra, thằng con ngốc của Trần Lão Đại, trong thôn này liệu ai có thể cười hần? Việc này tôi cảm thấy quả thật khó nói.

Tuy nhiên thật đáng tiếc cho cô gái kia, đáng người thật không tệ, ngực cũng lớn...

Triệu Khoái Chùy ở bên cạnh hút thuốc, tỏ ra vẻ mỉa mai nhìn mấy người này, lúc này mới cười khan một tiếng, ý xem thường:

Ha ha, tất cả không phải là đều do tôi nói với các anh sao?

Chúng tôi thì như thế nào?

Ra vẻ hiểu biết, lại ở đó mà nói hươu nói vượn.

Anh cái gì cũng biết, vậy anh nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Bị Triệu Khoái Chùy nói kiểu đó, mấy người trong thôn tức không chịu được, tuy nhiên, bọn họ cũng muốn nghe xem Triệu Khoái Chùy nói như thế nào. Dù sao ở trong thôn Hồ Lô, hần ta cũng được xem như là thông tin nhanh, có nhiều chỗ tin tức ngầm nhất, đồng thời độ tin cậy cũng cao.

Triệu Khoái Chùy chậm rãi đứng dậy, vừa một mồi chóng tay lên lưng, vừa nói:

Thằng con của Trần Lão Đại không những đầu óc có vấn đề, mà tính tình của hần còn rất tàn bạo, trong nhà trừ Trần Lão Đại là hần không dám đánh ra, còn lại, ngay cả mẹ hần, muốn là hần cũng đánh chứ nói gì đến vợ hần.

Sau khi cô gái kia được gả vào, chẳng những phải hầu hạ thằng ngốc kia, mà suốt ngày còn bị đánh, cũng không chiếm được thiện cảm của mẹ chồng.

Cô ta ngốc à, chạy đi chứ, chuyện đó còn cho qua là thế quái nào?

Chạy? Chạy như thế nào? Trong thôn, khắp nơi đều là người của Trần Lão Đại, ông ta hét một tiếng, anh không đuổi theo chắc?

Không muốn trông trọt hả? Không muốn có cá để đánh?

Triệu Khoái Chùy nói như đâm thẳng vào mặt người kia một cái, nhưng sự thật đúng là như vậy, ở cái thôn Hồ Lô này, tất cả mọi việc đều nằm trong tay Trần Lão Đại, tất cả thuyền đánh cá cũng là do ông ta cho thuê, vậy nên không có ai dám chọc đến lão.

Tuy nhiên, Trần Lão Đại cũng không phải là người không biết đến đạo lý làm người, nếu không cũng sẽ chẳng mua con dâu ở ngoài về, mà đã trực tiếp bắt ép một cô gái trong thôn nào đó.

Tôi nghĩ chúng ta cũng đừng nên bàn luận chuyện này nữa, nếu để Trần Lão Đại biết được, ông ta nổi giận truy cứu tới, chúng ta cũng không gặp được chuyện tốt gì.

Thôi, tôi làm xong việc về trước đây, lát nữa nói không chừng lại mưa.

Triệu Khoái Chùy nói xong rồi cầm dao bỏ đi, còn lại mấy người kia đứng nguyên tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Chuyện này hoàn toàn không giống với phong cách của Triệu Khoái Chùy nha, anh ta mà còn chủ động ngậm miếng, ngày xưa không phải anh ta hay ton hót nhất sao?

Đúng vậy, xem ra cái tên này còn biết cái gì là sợ...

Trên đường đi về nhà, nội tâm Triệu Khoái Chùy cảm thấy rất khó chịu, giống như là sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay. Trong lòng cực kỳ buồn bực không nói, mà trong đầu hần ta bây giờ toàn là cảnh tượng thâm hiểm của cái xác nữ kia.

Oan có đầu, nợ có chủ, cô có biến thành quỷ thì tuyệt đối cũng đừng tìm đến tôi, đều là do gia đình Trần Lão Đại hại cô...

Triệu Khoái Chùy vừa nuốt nước miếng thì thầm nói, vừa tăng tốc bước vội về nhà, trên đường đi là vì sợ hãi nên đã ngã lăn lộn đến mấy lần.

Cùng lúc đó, trong nhà Trần Lão Đại.

Một lúc trước, Trần Lão Đại đã tìm người phụ trách việc tang lễ trong thôn là Hồ Đại Ngưu, mua bộ quan tài cho con dâu đã chết, đồng thời, treo lụa trắng trong nhà để tang.

Chuyện này ở thôn Hồ Lô vốn đã có quy củ, người chết là chuyện lớn, vậy nên người trong nhà phải túc trực bên linh cửu bảy ngày, mỗi ngày vào lúc nửa đêm đều phải đốt vàng mã.

Nhưng tại nhà Trần Lão Đại, mọi người trong nhà đều không làm như vậy/

Còn muốn có người túc trực bên linh cửu của con tiện nhân kia? Tôi cảm thấy rất không tiện.

Vợ của Trần Lão Đại không để ý đến sự phản đối của chồng, tháo bỏ luôn tấm lụa trắng trên cửa xuống.

Bất kể nói thế nào, Tiểu Lệ cũng là con dâu cả Trần gia, nếu chúng ta không làm theo quy củ thì người trong thôn nhìn chúng ta như thế nào? Đây chẳng phải là căn cứ để cho những lời đồn bên ngoài kia trở thành sự thật sao?

Tôi mặc kệ! Đó đều là tin đồn nhảm, ông để ý làm gì, có phải ông cũng có liên quan hay không? Bình thường không phải cũng nói ngắn nói dài sao?

Ông kéo tôi vào làm gì?

Trần Lão Đại bị lửa giận của vợ làm cho mệt mỏi, tuy nhiên sự tức giận đó của vợ lão cũng là lẽ bình thường, dù sao Tiểu Lệ cũng đúng là không phải đèn đã cạn dầu, nhưng tình huống quý dị phát sinh ngày hôm nay lại làm cho lòng lão cảm thấy bất an.

Được rồi, đều cho qua hết, chết cũng hết mọi chuyện. Coi như không cho người túc trực bên linh cửu nó, chúng ta cũng phải theo quy củ, giữ quan tài của nó lại bảy ngày...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Trần lão đại

Trong lòng của vợ Trần Lão Đại một ngàn lần không muốn, theo ý bà ta là phải đặt cái quan tài kia ở chỗ nào đó cho khuất mắt, vốn dĩ không muốn đặt nó ở trong nhà. Nhưng Trần Lão Đại lại quá kiên trì, hướng hồ cũng hiểu được một chút lý lẽ, vậy nên bà ta chỉ có thể cắn răng thỏa hiệp, đồng ý với quyết định của lão ta.

Đặt ở trong góc bên kia đi, xin đừng có bày ở trong viện, chỉ nhìn thôi là xúi quẩy rồi!

Vợ Trần Lão Đại tức giận nói xong, đầu cũng không thèm quay lại bỏ vào phòng, chỉ còn một mình Trần Lão Đại không ngừng lắc đầu thờ dài.

Mình đúng là tạo nghiệt chương mà!

Lúc ông ta định tìm người trợ giúp, mang cái quan tài đến góc sân thì bắt gặp một người mập mạp, đang tức giận đùng đùng từ trong nhà đi tới, miệng gãi ta cũng không ngừng chửi bới.

Mẹ nói cho tôi biết, tiện nhân tiểu Lệ kia đã chết!

Gã mập thờ mạnh dừng lại, trên khuôn mặt ngu dân hiện ra vẻ dữ tợn, không thể nghi ngờ nữa, gã chính là thằng con ngốc của Trần Lão Đại, Trần Thông.

Trời sinh Trần Thông vốn dĩ đã đàn, nói ra thì đây đúng là quả báo trời xanh dành cho Trần Lão Đại, cũng tại hồi còn trẻ ông ta làm quá nhiều chuyện quá đáng. Cho nên từ lúc hắn bắt đầu thu mình đến giờ, đều cố gắng làm giảm đi sự hận thù của người dân trong thôn với hắn.

Trên thực tế, theo thời gian đã qua, dân trong thôn cũng không còn oán hận, căm thù lão như trước, thậm chí vì lão cho thuê ruộng và thuyền đánh cá giá thấp nên cũng có được không ít sự ủng hộ của mọi người.

Tuy nhiên, thời gian qua lão có thể cải thiện hình tượng của mình trong lòng mọi người nhưng lại không cách nào thay đổi được những việc mà thằng con ngốc của lão gây ra.

Kể ra thằng con của lão cũng không hoàn toàn là đồ đàn, mà như gã có thể xếp vào dạng ngốc một nửa, nói không ngốc là vì gã còn nhận biết mọi

người là ai, nói hán ngốc là do so với người bình thường thì gã hơi có vấn đề một chút.

Cái tình huống này mới là khó khăn nhất, bởi vì người ngốc bị quản còn không chịu phục, có nhiều chuyện rõ ràng là sai, còn cố chấp làm cho nó rối tinh rối mù lên, đồng thời tính tình còn rất khó chịu.

Mà Trần Lão Đại cũng chỉ có mỗi Trần Thông là con trai, hơn nữa không phải ông ta không muốn sinh thêm đứa nữa, nhưng sau khi lão mắc phải một chứng bệnh về máu cho nên không thể sinh thêm con được nữa.

Những năm này, tuổi Trần Thông đã nhiều, nhu cầu của gã cũng tăng theo, lại càng lúc càng dạn dặt. Gã biết cha mình có địa vị ở trong thôn, vậy nên cứ thích đùa cười cợt người khác, hờ một tý là lại hờ hào cha mình là ai, chúng mày bắt tao làm thế nào, có tin tao giết chết mày hay không, đại loại toàn là những lời nói vô cùng ngốc.

Người trong thôn ái ngại với sự uy nghiêm của Trần Lão Đại mới nhìn nhin gã, nhưng trong lòng lão lại rất hiểu, mỗi người đều đang chê cười sau lưng gã, mà không đứng, là cười nhạo gã.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, sinh ra đứa con ngốc, lại là con trai con một, cũng không thể chỉ vì gã ngốc mà bóp chết gã, hay là những chuyện khác, vậy nên lão chỉ có thể tìm cách để làm gã tốt hơn.

Tiếc là không theo mong muốn, càng lớn dần theo tuổi tác, tính tình Trần Thông lại càng ngày càng tàn bạo, chẳng những ấu dâm với dân trong thôn, mà ngay cả mẹ gã cũng đánh. Vợ lão thương con nên sốt ruột, mỗi lần lúc lão muốn nghiêm khắc trừng trị thì kiểu gì cũng khóc lóc ngăn cản, nói lão cũng không thể ngốc giống như con được.

Kết quả là cuối cùng tính tình của gã cũng trở thành thói quen. Vào năm ngoái, vợ lão bàn bạc với lão, nói năm nay Trần Thông đã 26 tuổi rồi, cũng cần phải cưới con dâu về nhà, không thể để đến Trần Thông, Trần gia lại bị tuyệt tự.

Lão suy nghĩ chuyện này cũng có lý, vậy nên bắt đầu sai người tìm kiếm trong thôn, nhưng mọi người trong thôn đều biết Trần Thông là người như thế nào, không chỉ ngốc mà tính tình còn tàn bạo, vậy nên không có con gái nhà ai chịu gả tới.

Lão cũng đã không ngừng treo bảng giá cao để cưới con dâu, nhưng cuối cùng cũng không thể giải quyết được gì.

Cứ như vậy, vạn bất đắc dĩ lão mới phải tìm đến người ngoài thôn.

Cũng may, lão có một người thân thích sống ở vùng lân cận trong trấn, sau khi liên hệ với nhau, người kia lại dựa vào quan hệ của mình vì lão mà tìm đến bọn buôn người. Vậy nên lão đã dùng tiền để mua con dâu về cho thằng con ngốc.

Người con dâu này chính là người đã nhảy sông - tiểu Lệ.

Tiểu Lệ là một cô gái rất đẹp, da trắng, dáng người cũng rất chuẩn, vậy nên sau khi lão đưa cô ấy về, vợ lão rất vui vẻ.

Nhưng bởi vì tiểu Lệ bị người ta lừa gạt, trước đó lại bị dọa mà kinh sợ, cho nên tâm trạng của cô ấy cực kỳ không tốt, kết quả vừa đưa tới, vợ lão đã bắt mẫn, nhân lúc lão ra ngoài lại không ngừng đánh đập cô rất hung ác.

Cốt là để cưỡng ép cô và Trần Thông ngủ chung ở gian phòng kia, cứ như vậy, tiểu Lệ vừa đến đây mới mấy ngày, vợ lão đã thu xếp cho tiến hành hôn lễ.

Về sau chuyện này...

Ông có nghe tôi nói không, mau nói cho tôi biết có thật là vậy không?

Lúc này Trần Lão Đại mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, phát hiện đứa con ngốc kia đang chỉ tay vào hắn.

Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, nói chuyện với người khác phải lễ phép, không được chỉ vào người khác!

Biểu tình trên mặt Trần Lão Đại lạnh lẽo, rồi đẩy mạnh tay gã đang chỉ trước mặt mình ra, hiện tại trong lòng lão rất phiền muộn, không muốn nhìn thấy tên đó chút nào.

Tôi mặc kệ, mẹ nói tiểu Lệ chết rồi, vậy là sau này tôi không còn vợ nữa, tôi muốn có vợ mới!

Mày tại sao lại ngu như vậy! Vợ mày không có chẳng lẽ mày không biết sao?

Ông mới ngu, tôi muốn có ngay vợ mới! Dù sao mẹ cũng đã đồng ý với tôi, nếu ông không đồng ý, hôm nay tôi sẽ đốt cháy phòng tôi.

Mày im đi, không cho mày cưới vợ thì đốt phòng? Mày thật sự làm tao tức chết mà...

Càng nói, Trần Lão Đại càng tức giận, nên nhặt cây gậy từ dưới đất lên, đánh Trần Thông, gã thấy lão nổi giận cũng không dám tiếp tục nói nhảm, sợ hãi kêu lên bỏ chạy về phòng.

Con mẹ nó chứ... Ai.

Hai tay Trần Lão Đại nắm chặt cây gậy rất lâu, cuối cùng phẫn hận ném xuống mặt đất, lão cảm thấy mình không sớm cũng muộn bị tên tiểu tử này chọc cho tức chết.

Đêm khuya, ngọn nến leo lét lay nhẹ theo gió xua tan đi không khí lạnh lẽo và hắc ám.

Trên giường, Trần Lão Đại mặt mày ủ rũ, cãi nhau với vợ hấn:

Trần Lão Đại! Ông điên rồi phải không? Ngay cả nhót con vào lòng ông cũng nói, như thế nào đi nữa thì nó vẫn là con ông!

Bà cho rằng tôi muốn à, nhưng bà xem đi, đức hạnh của nó bây giờ, biết lúc trước nó đã nói gì với tôi không? Nó nói tôi không cho nó tìm vợ, sẽ đốt gian phòng nhà mình đi, bà nói nó còn có thể cứu chữa được không? Không khóa lại, không chừng ngày nào đó nhân lúc hai ta ngủ, cũng sẽ giết chết chúng ta đấy!

Con tôi sẽ không như vậy đâu! Ông đúng là tàn nhẫn, ông có thể bỏ được, nhưng tôi không nỡ đâu!

Chuyện trong nhà này là do tôi quyết định, bà không cần xen vào! Lúc này, Trần Lão Đại đã nổi tính hung ác:

Đừng nói là đứa ngu, mẹ nó, người bình thường cũng bị bà chiều cho mà hư! Từ ngày mai, tôi sẽ cho nhót nó vào nhà kho, khi nào nó tốt hơn tôi sẽ thả nó ra, bà dám thử thả nó ra sớm xem!

Sau khi nói ra lời cứng rắn này, Trần Lão Đại cũng không có ý định ngủ nữa, từ trên giường leo xuống, cầm lấy tủ hút thuốc trên bàn rồi đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, quan tài được đặt trong viện lại khẽ lay động. Tê tê...

Vừa lúc đó, những giọt nước thông qua khe hở trên quan tài Tí tách tí tách chảy vào trong.

Tiết trời cũng trở nên càng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nhắc nhở

Thông tin trên mạng về thôn Hồ Lô rất ít, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không sợ làm phiền người khác, tìm kiếm đến hơn nửa đêm, kết quả sang ngày hôm sau hán ngủ đến giữa trưa mới dậy.

Rửa mặt xong, tùy tiện tìm một chút đồ ăn trong tủ lạnh, sau đó mới vội vàng đi tới gian phòng của Nam Cung Vân. Sau khi gõ cửa, bỗng có một khuôn mặt trắng bạch, lộ ra từ khe cửa.

May mà tôi nhận ra là cô, còn không cứ tưởng là gặp phải quỷ!

Hạ Thiên Kỳ bị Nam Cung Vân dọa cho giật mình, việc này làm cho Nam Cung Vân phải che miệng cười rộ lên, sau đó mở cửa mời hán vào:

Đây là do bộ đồ trang điểm mới, tôi thử hiệu quả của nó một chút.

Tốt, hiệu quả của nó rất tốt đó.

Hạ Thiên Kỳ bước vào phòng khách của Nam Cung Vân rồi ngồi xuống, sau khi ngồi hán không nhận được liếc trộm bộ ngực đầy đặn của cô ta một cái, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không phải là lần đầu cảm thán, nhưng cũng không cảm lòng được mà lại cảm thán lần nữa.

Thật là lớn nha.

Trên người Nam Cung Vân chỉ mặc một cái áo lót nhỏ và một cái quần đùi, càng khoe được những đường cong trên cơ thể cô ta.

Hai ngày rồi không thấy anh, không lẽ anh cũng có hẹn ở ngoài?

Hạ Thiên Kỳ vừa cầm lấy ly nước hóp một ngụm, đột nhiên nghe Nam Cung Vân nói như vậy, chỉ thiếu chút nữa là hán đã phun nước ra ngoài, lập tức theo bản năng chối bỏ:

Cô thấy tôi là loại người như vậy hả, tôi không phải là cái tên biến thái chết bầm Mẫn Mẫn kia đâu.

Tốt, quả thật anh có chút khác biệt. Nam Cung Vân cười cười an ủi, sau đó chuyển sang đề tài khác:

Anh tìm tôi có chuyện gì sao?

Sự thật thì có chuyện muốn nhờ cô dạy bảo cho. Hạ Thiên Kỳ hạ thấp phong thái của mình, dù sao đây cũng là hần cần thỉnh giáo người ta.

Ài, anh nói như thế làm tôi rất ngại đấy. Nam Cung Vân tỏ vẻ thẹn thùng, bụm mặt, một mảnh trước ngực lại lắc lư.

Khụ Khụ... Hạ Thiên Kỳ không dám tiếp tục nhìn cô ta nữa, bởi vì hần nhận thấy định lực của mình không tốt, vậy nên phải nói thẳng vào vấn đề:

Chuyện thế này, nhiệm vụ lần này mới công bố, địa điểm là một nơi rất vắng vẻ, cho nên ngày mai tôi sẽ phải đi... Vậy nên...

Không đợi Hạ Thiên Kỳ nói xong, Nam Cung Vân đã rất kinh ngạc mà cắt ngang lời hần:

Anh nhận được nhiệm vụ với?

Ừm, họ muốn tôi trước ngày 20 tháng 9 phải đến địa điểm thực hiện nhiệm vụ. Hạ Thiên Kỳ lộ rõ vẻ bất đắc dĩ nói.

Nhưng tôi nhớ là anh trở thành nhân viên chính thức mới được mấy ngày, tại sao lại nhanh như vậy?

Ai biết, có thể là do vận khí của tôi quá tốt.

Chuyện bọn họ muốn hần thực hiện nhiệm vụ nhanh như vậy, quả thật Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy rất nghi vấn, giống như Nam Cung Vân nói, hần mới trở thành nhân viên chính thức có mấy ngày, thời gian giữa hai lần làm nhiệm vụ thật là có hơi vội.

Ừm, có lẽ là như vậy, dù sao làm việc với tần suất cao, thì tốc độ đạt được điểm vinh dự cũng nhanh, sẽ trèo lên rất nhanh.

Nói đến đoạn này, Nam Cung Vân lại bổ sung thêm một câu:

Tất nhiên, điều kiện đầu tiên là anh phải sống sót.

Vậy nên tôi mới nhờ cô chỉ bảo. Hạ Thiên Kỳ nhờ câu nói của Nam Cung Vân mà nói ra mục đích của mình:

Bởi vì tôi trở thành nhân viên chính thức chưa lâu, cũng chưa bao giờ thực hiện nhiệm vụ chính thức như thế này, vậy nên không biết trong lúc thực hiện cần chú ý cái gì, hay có cách nào để giải quyết thuận lợi nhiệm vụ không?

Khẳng định không phải là cách giải quyết đâu, tuy nhiên nên chú ý đến địa phương, ví dụ như lý do để nhúng tay vào chuyện đó, nói thẳng ra thì anh lấy thân phận gì để bước vào nhiệm vụ.

Nói đến đây, Nam Cung Vân dừng lại một chút, rồi hỏi Hạ Thiên Kỳ:

Bảng vinh dự có ghi chú rõ là anh lấy thân phận gì để nhúng tay vào nhiệm vụ sao?

Không hề. Hạ Thiên Kỳ lắc đầu.

Điều đó chứng minh anh phải tự nghĩ cách, công ty cũng không thu xếp thân phận cho các anh đâu.

Như vậy là có ý gì?

Anh muốn tham gia vào giải quyết chuyện kia, thì khẳng định anh phải tìm được một lý do nào đó, nếu không phải là người có liên quan vậy thì tại sao anh lại phải tham dự vào?

Còn nữa, phải chú ý đến một số chi tiết khác thường trong nhiệm vụ. Cái đó gọi là chi tiết quyết định thành bại, mà hiện tại, đối với chúng ta mà nói, thang điểm ưu tú là không cần nghĩ đến, dù sao chúng ta giết quỷ còn rất kém, không thể đạt được thang điểm đó đâu.

Vậy nên cần phải quan sát để thu tập các chi tiết, sau đó phân tích nhiệm vụ, chân tướng sẽ lộ ra nhanh thôi.

Hạ Thiên Kỳ lại nghĩ đến lúc hần và Lãnh Nguyệt ở học viện nữ sinh Tề Hà lần trước, nói thật giết chết được quỷ nhập xác kia cũng là nhờ vào vận khí, thật sự tìm được chân tướng là do hần phát hiện ra ảo cảnh, lúc đó hần và Lãnh Nguyệt mới có thể sống sót.

Vậy nên năng lực suy luận và quan sát phân tích quan trọng như thế nào với việc giải quyết nhiệm vụ, không cần nói hần cũng hiểu rõ.

Tuy nhiên, nếu thật sự có một ngày nào đó, hần có thể đạt được cấp độ giết quỷ trong vài phút, thì cũng không cần tiêu tốn nhiều tế bào não như vậy, xử lý ngay quỷ vật trong nhiệm vụ là được.

Có điều, ước mơ của hần ngay lúc này cũng đúng, bởi vì hiện tại năng lực của hần đã tăng lên, khi đối mặt với quỷ cũng đã lợi hại hơn trước, không phải giống như các cấp bậc như ông chủ, quản lý thậm chí là tổng thanh tra, mà còn bị uy hiếp nữa.

Cùng cuối, phải nhắc nhở anh thêm một điều.

Sau khi nói đến đây, vẻ mặt của Nam Cung Vân trở nên căng thẳng hơn rất nhiều, gần từng chữ một:

Đó chính là, tuyệt đối không được phát sinh tình cảm với người liên quan đến nhiệm vụ, nếu không sẽ rất khó khăn để hoàn thành nó.

Mặc dù cái mối quan hệ này Nam Cung Vân không nói rõ, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại hiểu được rất rõ ràng, cô ta đang nhắc nhở hắn là phải hoàn toàn làm chủ mình trong công việc, dù sao hắn tham gia vào chuyện đó là đổi bằng mạng sống, vậy nên cũng không cần phải phát sinh sự nhân từ, liều mạng cứu một người đáng thương nào đó, đồng thời rất cần hắn bảo vệ, miễn sao đừng để người thì không cứu được còn tự hại chết mình.

Tròng lòng khắc sâu những lời nhắc nhở này của Nam Cung Vân, vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ muốn cảm ơn rồi rời đi, nhưng lại bị Nam Cung Vân gọi lại:

Anh nói rõ nhiệm vụ lần này cho tôi nghe một chút.

Nghe Nam Cung Vân muốn biết nội dung nhiệm vụ lần này của mình, Hạ Thiên Kỳ cũng không do dự chút nào, mở bản ghi chép nhắc nhở nhiệm vụ ra, đưa cô tay mình đến trước mặt cô ta.

Sau khi xem xong, Nam Cung Vân lại nhắc nhở hắn một câu:

Loại nhiệm vụ hai người này rất khó đoán trước. Tốt nhất là hai người đừng nên tách ra, ban đêm một người nghỉ ngơi, thì tốt nhất người còn lại thức trực.

Chuyện này xem như tôi chỉ có thể tận lực nhắc nhở anh thôi.

Vừa nghĩ đến Lãnh Nguyệt có bộ dạng giống thánh mẫu Quang Huy kia, trong lòng hắn không hiểu tại sao, thật khó để nói, không chừng đến lúc nào đó sẽ lao vào yêu đương như con thiếu thân.

Sau khi ngồi lại phòng của Nam Cung Vân một lát, Hạ Thiên Kỳ mượn việc chuẩn bị lý do để trở về phòng mình, trong lòng hắn đột nhiên có chút lo lắng, dù sao sắp tới lại phải trải qua một kiếp nạn cửu tử nhất sinh nữa.

Không việc gì đâu, tôi nhất định giải quyết được!

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ âm thầm quyết định, đợi hắn hoàn thành xong nhiệm vụ lần này sẽ về nhà, thực tế cũng lâu rồi hắn chưa về. Tuy nhiên, lần về này còn vì trong tâm tư hắn có một lý do khác nữa...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đưa tôi về nhà....

Từ lúc bước sang mùa thu đến nay, xung quanh khu vực sông Trinh Thủy bởi vì trời mưa làm ngập hết hoa màu, chẳng những thế đất núi bao quanh đường cái còn bị sạt lở, gần như cắt đứt liên hệ ở nơi này với bên ngoài.

Vác một ba lô nặng trĩu leo núi, mang một đôi ủng lội mưa đến đầu gối, đã thế còn khoác thêm áo mưa màu xanh nên bộ dạng Hạ Thiên Kỳ lúc này giống như một cái bánh chưng.

Mặc dù đã đến sông Trinh Thủy trước thời gian yêu cầu, quá trình đi đến thôn Hồ Lô cũng gặp nhiều khó khăn nhưng bọn hắn vẫn như trước, đánh giá thấp độ khó của nhiệm vụ lần này.

Bởi vì trời mưa to mấy ngày liền không dứt, cho nên đường ray duy nhất để ra khỏi đây cũng bị nước mưa phá hủy, bắt buộc dĩ bọn hắn mới phải chọn ngòi ô tô, nhưng dù thế cũng không thể nào đi qua đường cái.

Hai người bỏ tiền thuê nguyên một chiếc xe, thời gian từ sông Trinh Thủy đi cũng không có mất mát gì, nhưng đoạn đường này quá xóc, làm cho bọn họ rất muốn ói. Lãnh Nguyệt thì vẫn ôn, ngoại trừ sắc mặt hơi khó coi một chút, thì chỉ im lặng, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Nhưng Hạ Thiên Kỳ mới là thảm, vốn dĩ hắn hơi bị say xe, lại thêm đoạn đường này chốc chốc lại dừng, đã thế xe còn lắc lư rất nhiều, làm hắn nôn luôn trên xe, thậm chí đến cuối cùng còn nôn ra mặt đường.

Đoạn đường rời khỏi sông Trinh Thủy hai người họ đã bị tra tấn vô cùng thâm, nhưng chuyến du lịch ma quỷ này còn chưa kết thúc, bởi vì muốn đến thôn Hồ Lô, bọn hắn còn phải tự cước bộ một đoạn đường dài.

Đồng thời, đường núi rất khó đi, mưa liên tiếp mấy ngày càng làm nó trở nên khó khăn hơn, gần như không có đường để đi, chuyện này buộc bọn hắn phải thay ủng đi mưa, vì nước bùn đọng lại bên trong, rất khó chịu.

Bọn hắn đi như thế khoảng chừng hai ngày.

Chờ tôi chậm chạp đến được cái thôn kia(Chờ tôi đến được cái thôn Con Rùa gì gì ấy), nhất định phải tìm một chiếc giường thoải mái nhất rồi đánh một giấc, thật mẹ nó, mệt chết tôi rồi...!

Hạ Thiên Kỳ khom lưng, mặt mày ủ rũ bước về phía trước, còn Lãnh Nguyệt thì lại thẳng người bước đi trước hẳn. Khác với Hạ Thiên Kỳ đang phải mang theo bao lớn, bao nhỏ, trên người Lãnh Nguyệt chỉ khoác mỗi áo mưa màu đen, một tay hắn ta bỏ trong túi, nhìn giống như đang nhàn nhả tản bộ, so với dáng vẻ khổ lực kia của Hạ Thiên Kỳ quả thật là rất chênh lệch.

Anh càng than vãn mệt mỏi thì lại càng mệt mỏi, nếu anh muốn thể lực mình tốt hơn, cứ nghỉ thôn Hồ Lô đã ở ngay phía trước, hai chân anh tự nhiên sẽ có sức.

Lúc này, Lãnh Nguyệt mới quay đầu, nhìn Hạ Thiên Kỳ đưa ra lời khuyên. Trên thực tế, hai ngày nay Lãnh Nguyệt đã nghe Hạ Thiên Kỳ phàn nàn rất nhiều lần như vậy, thật ra thì hắn ta cảm thấy có chút phiền.

Có phải tôi nên nói lại cho anh nghe mới phiền?

Lãnh Nguyệt đã lâu không nói chuyện, nay vừa mới mở miệng đã nói những lời này, lửa giận trong lòng Hạ Thiên Kỳ bỗng cháy lên, mắg Lãnh Nguyệt:

Tôi mệt mỏi như vậy không phải tên chết tiệt như anh à, còn muốn tôi có ý chí để thể lực tốt hơn? Vậy sao anh không cầm hành lý đi!

Tôi là bởi vì vết thương còn chưa lành hẳn, không nên vác nặng.

Lãnh Nguyệt không dám nhìn Hạ Thiên Kỳ, chột dạ trả lời, tốc độ đi không tự chủ cũng trở nên nhanh hơn.

Không nên vác nặng? Sao anh không đi chết đi, lúc tôi còn thoải mái bước đi sao anh không nói như vậy, cái tên chết tiệt này...

Vốn dĩ Lãnh Nguyệt không muốn nghe Hạ Thiên Kỳ nói, vậy nên không lâu sau, trước mắt hắn chỉ còn lại một chấm đen nhỏ.

*, trước mắt tôi nghe lời anh, đợi tôi có được thể chất ác linh đi!

Hạ Thiên Kỳ âm thầm thề, sau này khả năng đánh quý phải mạnh hơn Lãnh Nguyệt, có như vậy hắn mới lên mặt Lãnh Nguyệt mà không phải kiêng kỵ gì. Hắn cảm thấy loại năng lực này giống như chuyện sinh hoạt của vợ chồng vậy, ai kiếm được nhiều tiền hơn thì có quyền quyết định.

Sau này nếu đổi lại là hắn cùng người khác thực hiện nhiệm vụ, nếu như hắn không có năng lực, hoặc năng lực của hắn kém hơn đối phương rất nhiều thì cũng chắc chắn hắn cũng sẽ không được người kia đề trong mắt, chỉ có thể bưng trà, đổ nước tiểu hầu hạ tên kia, trốn sau lưng người ta để được bảo vệ, đồng thời còn phải cầu mong cho đối phương là người tốt, không xem hắn như cái gai trong mắt.

Càng nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ càng thấy chột dạ, vì đối với việc hắn trở thành cái gai trong mắt người ta mà nói, Lãnh Nguyệt có đôi lúc rất đáng chết nhưng tối thiểu hắn ta là người tốt.

Người tốt thì gặp chuyện tốt, người tốt vạn tuế, người tốt chờ tôi một chút...

Lúc này Hạ Thiên Kỳ không còn than mệt mà gọi đuổi theo Lãnh Nguyệt ở phía trước.

Sau khi đuổi kịp Lãnh Nguyệt, hai người bọn hắn tạm thời tìm một tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Dựa vào định vị vị trí của bản đồ, khoảng cách hiện tại của bọn hắn với thôn Hồ Lô ra rất gần, đi khoảng 1 giờ nữa là đến nơi.

Tôi muốn nói với anh một lần cuối cùng, cũng xem như làm phiền anh nghe tôi làm nhảm lần cuối, nhất định phải thu cái tính Tình thương của người mẹ của anh lại được không? Đừng có mà việc ai cũng muốn quản, gặp ai cũng muốn cứu có được không?

Lúc đứng dậy tiếp tục đi quãng đường còn lại, Hạ Thiên Kỳ lại một lần nữa lo lắng mà nhắc Lãnh Nguyệt, tuy nhiên hắn ta lại tiếp tục dùng sự im lặng để trả lời hắn.

Hiện tại đã hơn 9 giờ tối, đối với một cái thôn vắng vẻ như thế mà nói, khi chúng ta đến có lẽ đa số mọi người đã ngủ. Vậy nên phải đi nhanh lên một chút.

Lãnh Nguyệt có ý bỏ qua đề tài này, một lần nữa đội mũ áo mưa lên có ý muốn tiếp tục đi.

Đối với cái thái độ này của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ cũng lười lại tự khốn khổ mà giãy vò mình, dù sao hắn cũng đã nghĩ kỹ, nếu như lần này Lãnh Nguyệt lại ngu ngốc, tiếp tục đưa thân mình vào nguy hiểm thì hắn tuyệt đối sẽ không xen vào nữa, bởi vì lúc đến đây hắn đã nhắc nhở không dưới một lần.

Đến hơn 10 giờ đêm, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cuối cùng cũng đặt chân đến địa điểm của nhiệm vụ lần này - thôn Hồ Lô.

Cuối cùng cũng đã đến cái địa phương * chim cũng không có này!

Hạ Thiên Kỳ liếc mắt nhìn đồng hồ, sau đó nhìn vào trong thôn, hiện tại trong thôn đen như mực, hoàn toàn biến mất trong mưa bụi.

Nguyệt Nguyệt, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ? Là cướp bóc, hay phá cửa nhà mà vào?

Chẳng lẽ anh không biết gõ cửa xin ở nhờ sao? Mặt khác đừng xấu xa mà gọi tôi như vậy.

Hiển nhiên Lãnh Nguyệt không thích Hạ Thiên Kỳ gọi mình là Nguyệt Nguyệt, nên không khỏi nhăn mặt một câu.

Không muốn gọi là Nguyệt Nguyệt? Chuyện đó tôi nói anh đúng là lạnh lùng nha! Có phải anh muốn tôi gọi là Lãnh Tiệp Nhân mới cảm thấy dễ nghe?

Hạ Thiên Kỳ dùng những lời rom rả này để châm chọc Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt cũng chẳng thèm để ý đến Hạ Thiên Kỳ, lúc này cũng không biết hẳn ta cảm nhận được điều gì, ánh mắt đột nhiên chuyển sang chỗ khác, sau đó dừng lại ở vị trí kia.

Thế nào?

Hạ Thiên Kỳ ngậm điều thuốc còn chưa kịp hút, bất gặp biểu tình của Lãnh Nguyệt có chút không đúng, nên nhìn theo ánh mắt của Lãnh Nguyệt, phát hiện ra, hiện tại phía chéo cách bọn hắn không xa, lại có một cô gái đầu tóc rũ rượi đang nằm.

Cô gái đó chân không, trên người toàn là bùn đất, làm cho người khác có cảm giác cực kỳ thê thảm.

Người kia là té nên bất tỉnh... Hay là chết rồi?

Không cho Hạ Thiên Kỳ thời gian để suy nghĩ, Lãnh Nguyệt đã nhanh chân đi tới đó.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ cũng theo sát hẳn ta, đi đến chỗ của cô gái đang hôn mê kia. Sau đó, hắn phát hiện cô gái kia đã tỉnh, tóc tai đều bị nước mưa thấm ướt, đang mở đôi mắt vô hồn ngơ ngác nhìn bọn hắn.

Hơ, cô không sao chứ, đêm hôm khuya khoắt làm sao té ở nơi này? Say sao?

Đưa tôi về nhà...

Lúc này, đột nhiên người đó túm lấy cổ chân của Hạ Thiên Kỳ, sau nữa lại kêu khóc thảm thiết hơn:

Đưa tôi về nhà...

Cô trước tiên hay buông tay ra được không, và cả nói cho tôi biết nhà cô ở đâu đi...

Hạ Thiên Kỳ nhất thời bị hành động của cô gái làm cho giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngôi nhà lớn...

Thế lực của cô gái kia còn rất nhiều, ít nhất thì còn lâu mới suy yếu giống như cái bộ dạng hiện tại kia, Hạ Thiên Kỳ phải dùng một lực rất lớn mới có thể tách cổ chân mình thoát khỏi tay của cô ta.

Nguyệt Nguyệt, anh đến đây một chút.

Vừa trải qua chuyện như vậy, Hạ Thiên Kỳ quả thật không dám đến gần cô ta nữa, ai biết được có phải cô ta đến để bắt mình hay không, lỡ bắt được chỗ quan trọng của mình thì sao? Vậy nên phải cách xa cô ta một chút, hơn nữa... con người này... cũng rất không bình thường.

Trong suốt quá trình đó, Lãnh Nguyệt chỉ đứng ngoài xem, nói đúng ra hẳn đã cảm giác được điều gì đó, vậy nên mới cảnh giác đứng quan sát cô gái kia. Lúc này lại bị Hạ Thiên Kỳ gọi tới, hẳn ta cũng rất khó chịu với cách gọi Nguyệt Nguyệt này, nhưng cuối cùng vẫn nhân nhượng bước đến.

Cô ta buồn vui thất thường, nhiều khả năng là người điên, chúng ta còn có việc phải làm, đừng nhân rồi mà nhúng tay vào chuyện này, dù sao cô ta cũng tỉnh rồi.

Hạ Thiên Kỳ nói ra thái độ của mình với chuyện của cô gái kia, dù sao người đó ngay cả lời nói cũng không rõ ràng, muốn giúp cô ta e rằng rất khó. Tuy nhiên, bọn họ có giúp đỡ cô ta hay không thì hẳn cũng không thể quyết định được, bởi vì Lãnh Nguyệt là người rất lương thiện, đi đâu cũng giúp đỡ người khác.

Mà thực tế lại đúng với lo lắng của Hạ Thiên Kỳ, hắn vừa nói muốn bỏ mặc cô ta thì Lãnh Nguyệt đã tỏ thái độ, bác bỏ ngay lời của hắn, lúc đầu nói:

Không, tôi cảm thấy chúng ta nên quan tâm đến cô ta.

Nói đến đây, có lẽ sợ Hạ Thiên Kỳ sẽ trở mặt với mình, nên hắn ta bổ sung thêm một câu:

Tinh thần của cô gái này rõ ràng không bình thường, có thể là người trong thôn, vậy nên chúng ta có thể mượn cô gái này để tham gia vào nhiệm vụ lần này, không phải là chúng ta cần có một lý do sao?

Lời nói của Lãnh Nguyệt rót vào tai, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cũng có lý, trên thực tế quả thật hắn cũng có nghĩ đến việc này, nhưng lại không thực hiện là vì từ ngay lần đầu tiên gặp mặt, cô gái kia đã mang đến cho hắn một linh cảm rất xấu.

Cũng chính vì nguyên nhân đó mà hắn trở nên bài xích, hoàn toàn không muốn tiếp xúc với cô ta nữa.

Nhưng nghĩ đến sự bướng bỉnh của Lãnh Nguyệt, việc này hắn đã sớm lĩnh ngộ được rất rõ ràng, vậy nên hắn hiểu được, dù cho hắn có cô chấp phản đối như thế nào thì Lãnh Nguyệt nhất định cũng mặc kệ hắn, kiên trì với quyết định của mình.

Bởi vì sự lúng túng này nên cũng không thỏa hiệp thêm nữa, hắn cố ý làm mặt lạnh, nói:

Tôi cũng đã nhắc nhở anh rồi đấy, xảy ra rắc rối gì thì anh phải chịu trách nhiệm!

Hạ Thiên Kỳ ngoài ý muốn mới phải thoải mái thỏa hiệp như vậy với Lãnh Nguyệt, dù sao trong việc này, cách bọn hắn cư xử với nhau cũng rất quan trọng.

Tôi biết rồi. Hạ Thiên Kỳ hạ mình thỏa hiệp như thế, xem ra đã thành công, bởi vì Lãnh Nguyệt nghe hắn nói xong lại gật nhẹ đầu, thừa nhận hắn ta sẽ chịu trách nhiệm trong chuyện này.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ nhếch miệng tỏ vẻ kỳ quái, nhất thời không biết phải nói gì.

Mà trong quá trình hai người kia thống nhất với nhau, cô gái điên kia ở cách đó không xa lại nhìn chăm chăm vào bọn hắn, chẳng màng tới những giọt nước đang rơi như mưa xuống gò má.

Chúng tôi có thể đưa cô về nhà, nhưng cô phải nói cho chúng tôi biết cô là ai, nhà ở đâu, có được không?

Sau khi đến cạnh cô gái đó một lần nữa, Lãnh Nguyệt ngồi xổm xuống, rất kiên nhẫn mà hỏi cô ta.

Nghe Lãnh Nguyệt hỏi như vậy, cô ta cũng không còn ồn ào như trước nữa, mà thay vào đó là biểu tình như đang suy nghĩ, một lúc sau mới khó khăn nói ra một câu:

Đại... nhà ở..., Trần Lão Đại...

Ngôi nhà lớn? Cô nói cái nhà lớn nhất trong cái thôn này là nhà của cô sao?

Nghe xong, Lãnh Nguyệt lại thăm dò hỏi một câu.

Ngôi nhà lớn... Ngôi nhà lớn nhất... Đưa tôi về nhà đi... Đưa tôi về nhà...!

Nói xong cô ta lại trở nên điên dại, gần như lý trí đã bị mất hoàn toàn.

Hạ Thiên Kỳ vút điều thuốc lá đã bị nước mưa thấm ướt đi, lúc này cũng từ một bên bước đến đối diện với cô gái điên, không khỏi hỏi một câu:

Thế nào, hỏi được gì không?

Ừ, cái nhà lớn nhất trong thôn này chính là nhà của cô ta. Ngoài ra cô ta còn gọi một người tên là Trần Lão Đại, không biết có quan hệ gì với cô ta nữa.

Trần Lão Đại?

Ừm, anh biết gì sao?

Không biết, chẳng qua là tôi cảm thấy cái tên rất máu chó mà thôi.

Nói một câu rất thôi, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng liếc nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ đã là 11 giờ, vậy nên hắn đành phải thúc giục Lãnh Nguyệt:

Nhìn bộ dạng đó của cô ta không thể hỏi thêm chuyện gì đâu, anh đã muốn giúp cô ta vậy thì tiết kiệm thời gian đi tìm ngôi nhà lớn nhất ở thôn này đi, nhân tiện chúng ta xin nghỉ ngơi tại đó một chút cũng được.

Ừm, chỉ có thể như vậy. Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu đồng ý, quyết định làm theo cách của Hạ Thiên Kỳ.

Anh công cô ta, bây giờ chúng ta đi tìm.

Khoan đã! Hạ Thiên Kỳ mờ mịt, không thể tin được gọi Lãnh Nguyệt lại, hỏi một câu:

Tôi có nghe nhầm không, anh bảo tôi cống cô ta?

Không nhầm, vừa rồi đúng là tôi nói như vậy, bởi vì nhìn qua thì cô ta cũng không thể nào đi được.

Lãnh Tiệp Nhân, anh dám bi ối như vậy sao, muốn giúp cô ta là chuyện của anh, sao lại thành chuyện của tôi rồi?

Nhưng vết thương của tôi chưa lành hẳn, quả thật là có tâm nhưng không có sức. Tuy nhiên, nếu anh không muốn cống cô ta thì có thể ở đây đợi tôi, sau khi tôi tìm được ngôi nhà lớn kia, sẽ gọi người đến tìm anh.

Anh muốn bảo giờ này mà tôi phải một mình ở lại đây với cô ta?

Lúc Hạ Thiên Kỳ sắp không nhận được nữa mà nổi đóa lên, thì Lãnh Nguyệt lại kịp thời giải quyết mọi chuyện, nói:

Anh giúp tôi chuyện này, sau này tôi sẽ nghe theo sự chỉ huy của anh.

Hiển nhiên đây là điều kiện Lãnh Nguyệt đưa ra, để Hạ Thiên Kỳ cống cô gái kia.

.....

15 phút sau, hai người bọn họ đứng trước cửa của một ngôi nhà.

Chắc là nhà này rồi.

Lãnh Nguyệt khẳng định chắc nịch, ngôi nhà này chính là ngôi nhà lớn nhất trong thôn, bởi vì diện tích của nó gấp ba lần những ngôi nhà khác, chỉ nhìn qua căn nhà này đã biết chủ nhân của nó nhất định là có vai vế không nhỏ trong thôn, tám chín phần là trưởng thôn hoặc là một cán bộ trong thôn nào đó.

Bất kể có đúng hay không, xem như đã có thể xác định được danh tính của cô gái này, tôi thật sự là mệt mỏi, không đi nổi nữa.

Nói thật, Hạ Thiên Kỳ rất muốn vứt cô gái kia từ trên lưng xuống, bởi vì cơ thể cô ta lạnh như băng, hắn cảm thấy như da lưng của mình không còn cảm giác gì nữa rồi.

Tuy nhiên có một chuyện rất đáng để ăn mừng, đó chính là từ lúc hắn cống cô gái đó trên lưng đến giờ, cô ta cũng không có lên con, chuyện này cứ làm hắn thấp thỏm lo lắng không ngừng, nhưng cuối cùng chuyện gì cũng không xảy ra.

Nghe Hạ Thiên Kỳ thúc giục, Lãnh Nguyệt cũng không lè mề nữa, không quan tâm đến việc người bên trong có thể đã ngủ say, bèn dùng sức mà đập lên cửa, lúc này trong đêm mưa yên tĩnh lại phát ra một loạt tiếng vang quấy nhiễu người khác.

Đông đông đông...

Ps: lại bảo main không rảnh thôi đi

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Ở nhờ

Lãnh Nguyệt dùng sức đập cửa một hồi lâu, mới nghe tiếng nói bực bội từ trong cửa lớn truyền ra:

Ai vậy? Muốn như vậy còn đập cửa!

Tuy không nhìn thấy người, nhưng nghe giọng nói như vậy chắc là của một ông chú trung niên, lúc này, Lãnh Nguyệt quay đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, đồng thời cũng liếc qua cô gái đang nằm trên lưng hắn.

Đôi mắt của cô ta trùng to, vẫn như cũ, luôn nhìn chăm chăm về phía trước, dù sao, lúc ngó qua Hạ Thiên Kỳ vẫn thấy hơi kinh dị.

Lãnh Nguyệt cũng không nói gì nữa, lúc hắn ta quay đầu lại thì cửa lớn đã mở ra, qua khe cửa đang dần mở, xuất hiện dáng một ông chú trung niên khá bảnh bao.

Là ai vậy, hơn nữa đêm còn gõ cửa, cái âm thanh thật C-K-Í-T..T... T!

Hiển nhiên là ông ta không ngờ tới, đêm hôm khuya khất như thế này còn có hai người xa lạ đến gõ cửa, vậy nên sau khi nhìn rõ Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ, thì ông ta hoàn toàn rất kinh ngạc.

Tuy nhiên, Hạ Thiên Kỳ vốn dĩ là không quan tâm đến biểu tình của người đàn ông kia, hiện tại, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, là nhanh chóng buông người đang ở trên lưng mình xuống. Vì vậy, hắn mới thẳng thắn nói:

Ông biết cô gái này không? Ở thôn bên cạnh chúng tôi phát hiện được cô ấy, thần trí của cô ấy không bình thường lắm, vậy nên chúng tôi mới bảo để mình đưa cô ấy về, tìm Trần Lão Đại, tìm căn nhà lớn nhất gì đó...

Hạ Thiên Kỳ nói đến đây, thậm chí còn không đợi hắn nói xong, người trung niên kia đã đảo mắt quan sát xung quanh, sau đó cẩn thận nhìn Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt, cắt ngang lời hắn, nói:

Cậu vừa nói cái gì vậy? Cái gì mà cô gái thần trí không bình thường?

Biểu cảm nghi hoặc của ông ta, rất nhanh chóng đã chuyển thành hoài nghi, giọng nói cũng vì vậy mà cao hơn một chút:

Rốt cục hai cậu là ai? Muộn như vậy còn có chuyện gì mà đến tìm tôi?

*, không lẽ tất cả người trong thôn đều buồn vui thất thường à.

Bất gặp phản ứng kỳ quái này của ông ta, Hạ Thiên Kỳ nhỏ giọng chửi thề một câu, sau đó ra hiệu, ý bảo ông ta hãy chú ý đến cô gái trên lưng hắn:

Không lẽ ông không biết cô gái này?

Cô gái?

Người đó như không thể tin được, nhìn phía sau lưng Hạ Thiên Kỳ, tiếp đó cảm thấy mình bị chơi xỏ, tức giận hét lên:

Cô gái đâu ra? Các cậu rốt cuộc là ai, đến đây có mục đích gì, không cần phải giả thần giả quỷ đâu!

Nhìn bộ dạng nổi dậy của ông ta, giống như nếu bọn hắn không nói rõ ý đồ đến đây của mình, ngay lập tức sẽ lao đến cho bọn hắn một trận toì bời vậy.

Nhưng thực tế, bọn hắn đã giải thích rất rõ ràng, đến đây là vì phải đưa cô gái điên này về, nhưng ông ta lại giống như không nhìn thấy được cô ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạ Thiên Kỳ đột nhiên xuất hiện một phỏng đoán rất đáng sợ.

Chẳng lẽ ông ta không nhìn thấy cô gái trên lưng hắn?

Ý nghĩ này xuất hiện, nhất thời làm cho Hạ Thiên Kỳ thấy rét run, nói thẳng ra thì một chút hơi ấm trên người cũng không có, chỉ có một luồng khí lạnh đến rùng mình.

Cẩn thận quan sát đôi mắt của người trung niên, Hạ Thiên Kỳ đã có thể xác định, quả thật ông ta không nhìn thấy cô gái trên lưng hắn. Hay nói đúng ra, cô gái mà bọn hắn cứu giúp ở thôn bên cạnh... Chính là một con quỷ!

Càng chết tiệt hơn là hắn phải cống quỷ đi một đoạn đường dài!!!

Sau khi hiểu được ngọn nguồn chuyện này, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ chỉ muốn hét lên một tiếng sợ hãi, nhưng cuối cùng lý trí đã giúp hắn ngậm miệng lại.

Cùng lúc đó, cô gái trước đó đang yên tĩnh tựa trên lưng Hạ Thiên Kỳ, bây giờ lại đột nhiên rời khỏi lưng hắn, sau nửa cúi thấp đầu nhìn, soi mói Hạ Thiên Kỳ đang sợ hãi, chậm rãi đi qua Lãnh Nguyệt, cũng đi qua cả người đàn ông đang tức giận kia, tiếp theo đi vào trong căn nhà kia.

Chớp mắt một cái, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy sức lực của mình cũng hoàn toàn biến mất, toàn thân đều mềm nhũn ra.

Âm hiểm, thật sự là âm hiểm...

Hạ Thiên Kỳ nhụt chí, giống như ngồi xồm trên mặt đất, nghĩ đến hành động to gan của mình trước đó mà sợ hãi không thôi.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, vốn dĩ chuyện này không liên quan đến hắn, bởi vì chủ ý của hắn là không xen vào chuyện của người khác, cũng sẽ không cứu giúp cô gái kia, là do Lãnh Nguyệt đưa ra điều kiện, sau này sẽ nghe theo sự chỉ huy của hắn, hắn mới đồng ý giúp.

Vậy nên, dù như thế nào đi nữa, thì kẻ cầm đầu trong chuyện này vẫn là Lãnh Tiệp Nhân, nếu không phải sự lương thiện của hắn tràn lan khắp nơi mà cứu giúp cô ta, thì làm sao hắn có thể cống quỷ đi một đoạn đường dài như vậy!

Nghĩ như vậy, sự sợ hãi của Hạ Thiên Kỳ cũng biến thành phần nộ, dùng một ánh mắt như muốn giết người phóng về phía Lãnh Nguyệt. Lúc này, Lãnh Nguyệt cũng nhìn qua, nhất thời hai mắt đối diện nhau, sau đó hắn ta ra hiệu nói:

Chuyện này, lát nữa tôi sẽ cùng anh nói sau.

Điều làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy kinh ngạc chính là, Lãnh Nguyệt giống như đã sớm biết được cô gái kia là quý, tuy nhiên chuyện này lại không có tác dụng gì, bởi vì càng làm cho hắn cảm thấy, là Lãnh Nguyệt cố ý đẩy hắn vào hố lửa.

Hắn ta biết rõ người kia là quý, con mẹ hắn, vậy mà còn dám để mình cống quý trên lưng!

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại nguyên rủa Lãnh Nguyệt một trận, thầm nghĩ để xem lát nữa hắn ta giải thích như thế nào, tạm thời phải cố đè xuống sự tức giận này, dù sao nơi này cũng không chỉ có hai người bọn hắn, mà có cả người đàn ông xa lạ kia.

Ông là Trần Lão Đại?

Sau khi tạm thời đã thỏa hiệp xong với Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt lại đối diện với người đàn ông trung niên một lần nữa, hỏi.

Là tôi! Trần Lão Đại thừa nhận thân phận của mình, nhưng lại vì hành động khó hiểu trước đó của Hạ Thiên Kỳ mà mất kiên nhẫn hỏi thêm một câu:

Tôi hỏi các cậu một lần cuối cùng, các cậu rốt cuộc là ai, tôi tìm tôi vì chuyện gì?

Xin ông đừng hiểu lầm, chúng tôi thật ra là cán bộ nhà nước, đến đây là vì có việc công cần xử lý, vậy nên còn phải làm phiền ông phối hợp.

Sau khi nhẹ nhàng nói ra những lời đó, Lãnh Nguyệt lấy ra chứng nhận công tác của mình, đưa cho Trần Lão Đại xem.

Theo bản năng, lão ta nhận lấy, rồi dùng đèn pin trong tay mình chiếu vào, sau khi đã nhìn đi nhìn lại giấy chứng nhận nhiều lần mới trả lại cho Lãnh Nguyệt, đồng thời thái độ của ông ta cũng thay đổi hoàn toàn.

Chuyện gì mà gấp như vậy, còn bắt các cậu phải đến đây trong đêm?

Chuyện này thuộc về cơ mật, không tiện nói ra, mong rằng ông có thể hiểu được. Chúng tôi là cán bộ, không thể không trong sạch được.

Quả thật Lãnh Nguyệt sử dụng rất tốt giấy xác minh, sau đó lại ra về nói mấy câu, dù sao cán bộ nhà nước đều nói như vậy cả, nói rõ ra là không để cho ai biết, vậy nên trọng điểm chỉ là để cho Trần Lão Đại kia, tin tưởng là bọn hắn được cấp trên cử đến.

Gặp phải bộ dạng dễ lừa người của Lãnh Nguyệt như vậy, nhưng lại không nhắc đến việc quan trọng trước mắt, vậy nên hắn liền nói thẳng vào chủ đề:

Trước hãy sắp xếp cho chúng tôi một chỗ nghỉ ngơi đi, phía ăn ngủ chúng tôi sẽ trả cho ông.

Sắp xếp một chỗ ở cũng không khó. Nói xong, Trần Lão Đại do dự một chút, sau đó dịch người mình sang một bên, ý mời bọn hắn vào:

Nếu như không chê, tạm thời các anh nghỉ tại nhà tôi đi, trễ như vậy khẳng định mọi người đã ngủ hết, không tiện quấy rầy cho lắm.

Lời nói thật có lý, nhưng Hạ Thiên Kỳ ngay một chút cũng không muốn ở lại nhà Trần Lão Đại, bởi vì vừa rồi hắn tận mắt chứng kiến một con quý bước vào đó, tuy nhiên... Trước mắt bọn hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đối phó một đêm, đến ngày mai rồi tính tiếp.

Nhìn qua Lãnh Nguyệt, thấy hắn ta cũng không có ý kiến gì, Hạ Thiên Kỳ mới gật đầu nói:

Vậy thì phiền ông rồi!

Không phiền, một chút cũng không, chỗ này của chúng tôi là vùng núi rừng xa xôi hẻo lánh, cũng không có nhiều chỗ ở để sắp xếp cho các cậu, thật sự là không có gì khác...

Trần Lão Đại vừa nói, vừa khách khí mời hai người bọn hắn bước vào trong viện, sau đó mới đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Trở về để giết người

Có một việc không thể không thừa nhận, đó là ngôi nhà của Trần Lão Đại quả thật rất lớn, kết cấu bên trong được bày biện thành hình chữ U, Hạ Thiên Kỳ cảm giác như đang bước vào một ngôi nhà cấp bốn vậy.

Tuy nhiên, cảm khái thì cảm khái, nhưng thứ thu hút ánh mắt của hắn nhất là chiếc quan tài đặt ở chỗ kia, nước mưa rơi xuống đó không ngừng phát ra những tiếng vang Ba chít chít, ba chít chít.

Trong nhà có người mất sao?

Hiển nhiên, Lãnh Nguyệt cũng nhìn thấy cỗ quan tài kia, tuy nhiên hắn ta không nói rõ ra, chỉ hỏi một câu thăm dò Trần Lão Đại.

Không có... Không phải... Có, quả thật trong nhà có người vừa chết.

Đối với câu hỏi này, Trần Lão Đại có chút ấp úng. Làm cho bọn hắn có cảm giác, ông ta vừa phủ nhận nhưng cũng vừa thừa nhận.

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng đoán được là Trần Lão Đại đang lo lắng, sau đó hắn lại tùy ý nói chen vào:

Chúng tôi tôn trọng tập tục ở đây, nhưng là, khi có người chết, đều đặt quan tài ở ngoài trời như vậy sao?

Gần đây thời tiết khá thất thường, ngày nào cũng mưa, trong nhà lại không có chỗ để sắp đặt, vậy nên chỉ có thể đặt ở bên ngoài. Nơi này của chúng tôi có tập tục, người chết phải đặt ở trong nhà 7 ngày mới có thể đem chôn.

Tâm tình của Trần Lão Đại lúc này đang rất bất an, nếu không phải vì đã quá muộn, lão sẽ không mời Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt nghỉ nhờ ở đây, bởi vì trong nhà lão còn có chứa một cái quan tài, huống hồ người chết đi là do bị giết.

Tuy nhiên, lão sợ nhất là chuyện lão dùng tiền mua tiểu Lệ từ chỗ bọn buôn người sẽ bị phát hiện.

Cũng may, sau đó Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt không hỏi thêm gì nữa, giống như là bọn hắn không có hứng thú với chuyện gia đình lão vậy.

Ba, bốn năm trước, ở đây cũng muốn dùng điện, nhưng khổ nỗi không có chỗ để bắt, trước mắt trong thôn dùng đèn dầu và nến để thấp sáng, không được mấy nhà có đèn pin cầm tay.

Trần Lão Đại ở bên cạnh, giải thích cho bọn hắn vì sao phải đốt một cây nến, sau đó lão ta đặt cây nến đó trên bàn của phòng khách. Mặc dù không được sáng lắm, nhưng cũng không tối đến mức cả căn phòng toàn là một màu đen.

Chăn mềm và gối đầu đều ở trong ngăn kéo, gần đây vì trời mưa, nên cũng không mang ra phơi được, nên sẽ có chút ẩm.

E ngại với thân phận của Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ, vậy nên Trần Lão Đại rất chú tâm vào những chuyện này.

Ở đây rất tốt, chúng tôi không đòi hỏi gì hơn.

Nói xong, Lãnh Nguyệt cố ý nhìn thoáng qua bảng vinh dự trên tay, sau đó uyển chuyển mở lời:

Bây giờ đã không còn sớm, ông cũng nhanh về nghỉ ngơi đi, muộn như vậy chúng tôi còn làm phiền thật là ngại quá, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, bây giờ chúng tôi cũng mệt rồi.

Mặc dù Lãnh Nguyệt đã nói rất khéo léo, nhưng không hiểu sao Trần Lão Đại vẫn không hiểu ý tứ của hắn ta, vậy nên lão ta mới gật đầu lia lịa, nói:

Như vậy thì tốt, các cậu nghỉ ngơi sớm đi, tôi cũng đi ngủ đây, có chuyện gì ngày mai hãy nói...

Sau khi chỉ cho bọn hắn vị trí của nhà vệ sinh, Trần Lão Đại mới trở về phòng của lão.

Mưa vẫn cứ rơi xuống tí tách.

Đóng cửa phòng lại, lòng Hạ Thiên Kỳ cũng trầm xuống, ánh nến hắt vào càng làm vẻ mặt hắn trở nên lạnh lẽo, sau đó hắn nói với Lãnh Nguyệt đang ngồi trên bàn:

Cho tôi một lời giải thích hợp lý!

Lạnh lùng nói xong, Hạ Thiên Kỳ cũng ngồi xuống ghế.

Giọng điệu của hắn rất nặng nề, nhưng Lãnh Nguyệt cũng không thềm so đo với hắn, ngược lại còn nhẹ giọng giải thích:

Đó là Lệ quý lạc đường, vậy nên sau khi nhìn thấy nó, chúng ta nhất định phải giúp nó hoàn thành tâm nguyện, nếu không nó sẽ trả thù chúng ta.

Lệ quý lạc đường? Anh nói rõ một chút đi.

Ngó bộ Hạ Thiên Kỳ không hiểu được, Lãnh Nguyệt sờ sờ lên trán mình, nhả nại giải thích thêm một lần nữa:

Nói thẳng ra là vì Lệ quý kia, không biết vì nguyên nhân nào đó mà không tìm được đường về nhà, vậy nên nó muốn chúng ta giúp nó, nếu như chúng ta cự tuyệt, nó sẽ mang oán khí phát tiết trên người chúng ta, tiếp đó, chúng ta sẽ bị giết chết.

Anh cũng không lạ lẫm gì với việc bảy ngày đầu hồn ma còn lưu lại mà. Nói vậy, người sau khi chết bảy ngày, sẽ quay về nhìn người quan trọng lần cuối cùng. Lệ quý cũng vậy, nhưng không phải là để gặp người quan trọng với nó, mà là để trả thù người nó thù hận.

Nói rõ ràng hơn thì có nghĩa là, nó trở về để giết người!

Nói đến đây, Lãnh Nguyệt không khỏi ngẩng đầu nhìn về mặt đường như đã hiểu được của Hạ Thiên Kỳ, biết hắn đã hiểu được nguyên nhân, vậy nên tiếp tục nói:

Tôi cũng không chắc chắn có thể diệt trừ được nó, vậy nên lúc này mới không ra tay. Chuyện này, hi vọng anh có thể hiểu được.

Nghe được lời giải thích của Lãnh Nguyệt, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn giữ mặt lạnh, trả lời:

Cho dù anh giải thích hay như vậy, nhưng cũng không thể bù đắp việc đã lừa tôi công quỹ sau lưng, hại tôi, bây giờ nghĩ lại, còn thấy lạnh run người.

Tuy nhiên, tôi cũng không phải người nhỏ mọn, lần sau sẽ không như thế này nữa, việc này cho qua.

Hạ Thiên Kỳ biết được vì sao Lãnh Nguyệt không nói trước với hắn chuyện cô gái kia là quý, bởi vì nếu biết được, khẳng định hắn sẽ không công cô ta một quãng đường dài như vậy, nhưng bất kể như thế nào, thì quý cũng nằm trên lưng hắn chứ không phải Lãnh Nguyệt, vậy nên hắn vẫn ghi nhớ cái tên Lãnh Tiệp Nhân này trong lòng.

Sau khi đã giải quyết xong mọi mâu thuẫn, hai người bọn hắn lại cùng nhau bàn bạc bước tiếp theo để thực hiện công việc.

Hạ Thiên Kỳ đối với cái đồng hồ nhiệm vụ này không hiểu lắm, nhưng trong lúc lên kế hoạch, phân tích những chi tiết trên đó rất tốt, như được trời phú cho vậy.

Theo suy đoán của hắn, cô gái kia có đến tám chính phần là người thân đã mất của Trần Lão Đại, vậy nên chỉ cần dựa theo đó mà điều tra, sẽ không khó để tìm ra nguyên nhân của cái chết, là có liên quan đến nhà Trần Lão Đại, hoặc giả là có liên quan đến toàn bộ cái thôn Hồ Lô này.

Trần Lão Đại là người rất đáng nghi, muốn tìm được một ít chân tướng từ miệng lão chắc chắn là rất khó, vậy nên trước hết nên tìm hiểu từ người dân trong thôn, sau đó mang chút cứ đến ép hỏi lão ta về chân tướng của mọi chuyện.

Dù sao, chỉ có thể làm rõ nguyên nhân bắt đầu chuyện này, tiền căn hậu quả, mới có thể tìm cách để ngăn cản quý nữ kia, cũng là tìm cách giải quyết nhiệm vụ.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là suy nghĩ nên làm như thế nào, cũng mới chỉ là Đấu văn mà thôi. Còn thực hiện cái suy nghĩ đó như thế nào, mới là Đấu võ, Lãnh Tiệp Nhân kia có thể một mình đấu với Lệ quý hay không mới là quan trọng.

Nhưng mà hắn cũng không ôm nhiều hi vọng, bởi vì trước đó Lãnh Nguyệt cũng đã nói, hắn ta không nắm chắc được mấy phần, nếu không lúc gặp nữ quý kia ở thôn bên cạnh, hắn ta đã ra tay rồi.

Vậy nên, nhiều nhất Lãnh Nguyệt chỉ có thể làm bảo tiêu, không động chân động tay được.

Nghe Hạ Thiên Kỳ phân tích xong, Lãnh Nguyệt cũng khẳng định:

Nếu như chúng ta tìm được cách hóa giải oán khí của nó, thì đó là cách dễ dàng để xử lý nó nhất, nhưng nếu không tìm được, cũng chỉ có thể lấy cứng trị cứng, tuy nhiên, như vậy sẽ rất khó.

Trong từ điển của thiên tài không có chữ Khó này. Chỉ cần anh làm tốt nhiệm vụ của bảo tiêu, bảo vệ tôi thật tốt, tôi nhất định sẽ tìm được cách hóa giải oán khí của nó.

Hạ Thiên Kỳ cam kết chắc nịch, tuy nhiên cũng không phải là hắn thật sự nắm chắc chuyện này, mà là hắn tin tưởng mình có thể làm được chuyện đó.

Đã quyết định được hướng giải quyết nhiệm vụ, Hạ Thiên Kỳ ngay cả giày cũng không thèm cởi ra, nặng nề ngã người xuống giường, rồi ngủ thiếp đi.

Ngon nén leo lét không biết đã bị ai đập tắt, trong phòng tối đen như mực, bên tai chỉ nghe được tiếng mưa rơi tí tách tí tách ngoài kia.

Này... Dậy...

Mau dậy đi...

Hạ Thiên Kỳ đang ngủ say, cảm giác như mình đang bị ai đó lay vậy, âm thanh rơi vào tai cũng toàn là giọng nói của Lãnh Nguyệt chết tiệt kia.

Mở mắt ra, Hạ Thiên Kỳ có chút mơ hồ hỏi:

Chuyện gì? Đừng nói với tôi là anh không dám ra ngoài đi tiểu.

Không, mà là cái quan tài kia đang động dậy.

Nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ giống như bị tạt cho một xô nước lạnh, rất nhanh tỉnh táo, ngồi bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Giọt nước

Bởi vì trong phòng đen như mực, vậy nên Hạ Thiên Kỳ cũng không thấy rõ Lãnh Nguyệt, chỉ thấy một bóng người mờ mờ đang đứng im lặng đối diện với hắn:

Xuýt...

Nếu anh xuýt một lần nữa, tôi sẽ tè ra quần luôn đấy!

Mặc dù là thấy Lãnh Nguyệt đang đứng đó, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn tự lẩm bẩm một câu mà chỉ hắn mới nghe được.

Biết Hạ Thiên Kỳ đã hiểu ý, Lãnh Nguyệt cũng không tiếp tục chú ý đến hắn nữa, xoay người bước đến cửa sổ, Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy rất nghi ngờ nên đứng dậy đi theo.

Hạt mưa lớn bằng hạt đậu vẫn rả rỉ rơi không ngừng, tạt vào cửa sổ làm phát ra những tiếng động Đom đóp.

Hạ Thiên Kỳ theo Lãnh Nguyệt đến bên cửa sổ, sau đó nghiêng đầu ngó ra ngoài, hắn cảm giác như hít phải một ngụm khí lạnh, hơi lạnh từ lòng bàn tay, bàn chân cũng lan ra khắp cơ thể.

Cái quan tài được đặt trong viện bọn hắn nhìn thấy lúc mới bước vào đây, hiện tại đang không ngừng lay động mạnh trong đêm mưa yên tĩnh này!

Nước mưa rơi trên quan tài như biến thành những dòng nước thật nhỏ, hòa lẫn vào nhau, lượn quanh trong giống như có vô số con ấu trùng đang bò lổm nhổm trên đó, rất buồn nôn.

Không thể nghi ngờ gì nữa, có một cái gì đó trong quan tài sắp trốn thoát ra.

Hạ Thiên Kỳ không rét mà run, hai tay theo bản năng tự ôm chặt lấy bả vai mình, quay đầu nhìn Lãnh Nguyệt cũng đang theo dõi cái quan tài kia, nhỏ giọng hỏi:

Không phải là anh định lao ra thu phục nó đó chứ?

Đối với câu hỏi của Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt cũng chỉ lắc đầu, im lặng, thấy thế, Hạ Thiên Kỳ vội vàng ngăn cản, nói tiếp:

Mặc kệ anh có nghĩ như vậy hay không, cũng phải bỏ đi, chúng ta vẫn phải làm theo phương án trước đó đã lên sẵn, trước tiên dùng Vãn, không được mới phải dùng Võ. Anh cứ phụ trách làm bảo tiêu cho tôi là được.

Mặc dù trong nội tâm có chút sợ hãi, nhưng hiện tại hắn vẫn tương đối bình tĩnh, nhiệm vụ này đã cho trước ba thang điểm, vậy nên không chọn con đường Vũ Đầu để giết quý cũng có thể giải quyết nhiệm vụ này.

Tôi biết. Nghe xong, Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu đồng ý, đúng như điều kiện đã đề ra trước đó với Hạ Thiên Kỳ.

Lãnh Nguyệt đã hứa sẽ không làm bừa, Hạ Thiên Kỳ lại mang sự chú ý của mình đặt vào phía trên cổ quan tài kia, nhưng lại phát hiện chiếc quan tài kia không còn động đậy nữa, mà đã yên tĩnh trở lại.

So việc nó lay động với hiện tại yên tĩnh như vậy, quả thật Hạ Thiên Kỳ càng cảm thấy quý dị hơn. Tuy nhiên, trạng thái yên tĩnh này cũng không kéo dài quá lâu, vì rất nhanh sau đó, cái nắp quan tài đã chậm rãi bay lên không trung.

Cùng lúc đó, một cái tay gầy nhom cũng từ đó đưa ra ngoài, sau đó nắm chặt lẽ nắp quan tài, dùng một sức mạnh huyền bí đẩy cái nắp quan tài kia sang một bên.

Cuối cùng, quan tài rốt cục cũng bị mở ra hoàn toàn!

Tiếp theo, một cô gái toàn thân ướt đầm nước từ đó thẳng tắp đứng lên.

Đó chính là quý nữ mà Hạ Thiên Kỳ đã cõng trên lưng!

Vốn dĩ đã sớm dự đoán được chuyện này, nhưng khi thật sự chứng kiến nó bước ra từ trong quan tài, Hạ Thiên Kỳ vẫn bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, không khỏi nhớ đến việc hắn đã cõng quý trên lưng, làm cho hắn cảm thấy kinh dị không ngừng.

Lúc Hạ Thiên Kỳ muốn hít một hơi thật sâu để bình ổn lại tâm trạng mình lúc này, thì lại nhìn thấy nữ quý kia đang nhìn chăm chăm vào phòng đối diện, lại đột ngột nhìn về phía bọn hắn!

Hiện tại, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy trái tim mình đã giật thót lên đến cổ họng rồi.

Cũng may là ánh mắt của nữ quý không dừng lại ở bọn hắn quá lâu, rất nhanh thu hồi lại, sau đó thân thể cứng ngắc bước đến căn phòng phía đối diện.

Lúc lâu sau, Hạ Thiên Kỳ mới dám ngang ngược mà thở mạnh ra.

Thật sự là quá dọa người rồi!

Hạ Thiên Kỳ không thể tưởng tượng được, người nhà Trần Lão Đại đã làm ra loại chuyện như thế nào mới làm xuất hiện một Lệ quý đáng sợ như vậy.

Tuy nhiên, chuyện này gọi là, người ác có ác báo, làm chuyện xấu có may mắn tránh được sự trừng phạt, cũng có Lệ quý đang chờ phía sau.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ không khỏi liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt đang ngồi xổm trước cửa kia, thầm nghĩ nếu như hắn cũng bị ỏi mà hại chết gã ta, không biết sau khi chết, Lãnh Nguyệt có biến thành Lệ quý, đến tìm mình báo thù hay không.

Sau khi đã uống hết một bình hồng trà, lại ăn thêm một túi lát điều, Hạ Thiên Kỳ mới cảm giác được mình từ Địa Ngục trở về lại nhân gian. Trong miệng hắn vừa nhai lát điều, vừa nhìn vào trong túi hành lý của Lãnh Nguyệt tìm đồ ăn, nói:

Xem ra, gia đình Trần Lão Đại quả thật có liên quan đến chuyện này, tuy nhiên cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu, không chừng trong chuyện này còn có người bí ẩn nào đó.

Tôi thật sự là không đứng nhìn được nữa, muốn thừa nhận thân phận với Trần Lão Đại ngay, nói cho ông ta biết, gia đình ông ta đang bị Lệ quý theo dõi... Không, chuyện này nhất định cũng không làm được, nếu như nói rõ với ông ta, chắc chắn ông ta sẽ bắt chúng ta làm ô dù che chở. Như vậy, Lệ quý sẽ đưa chúng ta vào danh sách những đối tượng mà nó muốn trả thù mất!

Sau khi phân tích sơ qua, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, nếu như qua ngày mai, gia đình Trần Lão Đại còn có ai may mắn sống sót thì bọn hắn cũng không thể dứt khoát nói rõ mục đích mình đến đây, mà điều kiện đặt ra trước mắt, là phải tìm cách nào đó, không kinh động đến Lệ quý kia, để tìm ra chân tướng.

Tôi mê anh nhất đó, thiếu nữ Nguyệt Nguyệt, xin hỏi ngài có gì muốn nói sao? Có dám hỏi tôi một câu hay không, anh nói gì đi chứ!

Bởi vì Lãnh Nguyệt nửa ngày cũng không thềm nói gì, vậy nên Hạ Thiên Kỳ có chút gấp gáp.

Nếu như anh nói những việc này không có giá trị, vậy thì chúng ta xóa bỏ điều kiện trước đó đi.

Quả nhiên, Lãnh Nguyệt rất bất mãn với cái cách xưng hô Nguyệt Nguyệt này của hắn.

Tuy nhiên, Hạ Thiên Kỳ lại không đề ý đến điều đó, tiếp tục nói:

Anh cũng nên nói gì với tôi đi chứ, đừng để tôi tự mình chơi Talk Show được không?

Tôi không có ý kiến nào khác, tiếp theo cứ làm theo ý anh là được. Tôi sẽ phối hợp theo.

Tiểu nhân! Trong lòng Hạ Thiên Kỳ chửi thầm Lãnh Nguyệt một câu, cũng không thềm phí lời thêm với hắn ta nữa, ngáp một cái rồi lại ngã xuống giường.

Thấy Hạ Thiên Kỳ đi ngủ, Lãnh Nguyệt đưa tay chóng lên cảm, giống như ở trên bàn nghỉ ngơi, hiển nhiên là không muốn để mình ngủ quá say.

Cùng lúc đó, tại gian phòng của Trần Thông.

Trên giường, Trần Thông đang ngủ, thò ra những tiếng ngáy như sấm, tuy nhiên, đột ngột có một giọt nước rơi xuống trên mặt gã.

Tuy vậy, cũng không thể đánh thức gã dậy, chỉ là theo bản năng, gã đưa tay lau đi, trên mặt lại lộ ra một chút dữ tợn, rồi trở người.

Nhưng sau đó, một giọt, lại một giọt nữa... Từng giọt nước cứ từ trên rơi xuống, rơi vào giữa mặt gã.

Cuối cùng, hơi lạnh cũng làm cho Trần Thông tỉnh lại, ngu dần chửi một câu, theo bản năng đưa tay sờ lên nước thấm ướt trên mặt, bỗng nhiên giật nảy mình.

Gã tỉnh táo lại, mở to cả hai mắt, lại phát hiện trên người hắn đang có một bóng người ngồi, hơn nữa, cơ thể người này có rất nhiều nước, làm cho gã cảm thấy rất lạnh.

Ai vậy?

Trần Thông kêu lên một tiếng, tiếp đó lại nhìn thấy đôi mắt màu đỏ lộ ra từ bóng tối!

Trong đôi mắt đó chứa đầy sự oán hận và ác độc.

Ps: ủng hộ kim phiếu

, linh thạch, tử linh thạch, đề cử, đề dịch giả ra chương nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nó chưa chết

A...!

Đột ngột từ giữa gian phòng vang lên một tiếng kêu sợ hãi, làm cho Trần Lão Đại vừa thiếp đi và vợ của lão đều giật mình mở mắt.

Mặc dù hai người đều tỉnh, nhưng lại nghĩ rằng là mình vừa gặp ác mộng, tiếng kêu thảm thiết đó là từ trong mơ truyền ra.

Trên thực tế, bởi vì trời quá tối nên hai người họ hoàn toàn không biết là đối phương cũng tỉnh dậy.

Nhưng lúc vợ chồng lão nhắm mắt lại lần nữa, sắp sửa chìm vào giấc ngủ thì từ gian phòng của Trần Thông, lại truyền đến một chuỗi tiếng kêu gào làm cả hai đều phải rùng mình:

Tại sao tiểu Lệ còn sống? Mẹ lừa tao, mẹ nói với tao mày đã chết, nhưng mày lại còn sống!

Này, tại sao mày không nói gì, mày mà không nói tao sẽ đánh mày, đừng nghĩ rằng có cha mẹ tao che chở cho mày, tao sẽ không dám đánh mày, mày, cái con tiện nhân này...

Tiếng nói của Trần Thông rất lớn, hoặc là bình thường gã cũng đều nói lớn như vậy, mặc kệ đang ở chỗ nào, mặc kệ đối diện gã có bao nhiêu người, gã đều cất cái giọng oang oang như thế.

Vậy nên, cho dù vợ chồng Trần Lão Đại ngủ ở gian ngoài, nhưng cũng nghe được rất rõ ràng.

Đó là giọng nói của con trai bọn họ.

Nhưng vấn đề ở đây, là lúc nửa đêm này, thằng con của họ đang nói chuyện với ai?

Con mình làm sao vậy, không phải là đang nói chuyện sao, thật khó tin?

Vợ của Trần Lão Đại nhỏ giọng hỏi lão một câu, sau đó theo bản năng đứng dậy, bước xuống giường:

Để tôi đi xem một chút, đứa nhỏ này thật là làm người khác phải bận tâm mà.

Trần Thông là loại đàn một nửa, thậm chí, gã còn đàn động đến mức đánh nắn cả mẹ mình, nhưng vợ Trần Lão Đại lại không một chút căm hận, bởi vì gã rất ngoan, không hiểu chuyện, và lại đó cũng là con của bà ta, là do bà ta mang nặng đẻ đau mà sinh thành.

Huống hồ, Trần Thông cũng rất đáng thương, bởi vì gã cũng không muốn như vậy, không muốn bị mọi người chế giễu, bị cười khạc xem là đồ đàn, chỉ là... Gã cũng không có quyền thay đổi vận mệnh của mình, lúc sinh ra, vận mệnh của gã vốn dĩ đã là một người ngoan.

Vậy nên, dù cho cả thế giới này đều chán ghét gã, vứt bỏ gã, thì bà ta cũng không làm vậy. Bà sẽ đứng chắn trước mặt gã, giống như một cái cây lớn, vì con mình mà sẵn sàng che nắng, che mưa, hơn nữa... Nếu thật sự có một ngày nào đó, bà ta cũng không cam lòng mà bỏ hẳn.

Thấy vợ mình định đại đột mà qua đó, Trần Lão Đại vội vàng đưa tay ngăn cản bà ta, kéo bà ta ngồi xuống bên cạnh mình, nhắc nhở:

Tôi thấy rất không đúng.

Nghe chồng nhắc nhở, vợ của Trần Lão Đại do dự một chút, sau đó im lặng lắng nghe.

Lúc này, lại có một chuỗi đối thoại từ phòng giữa truyền tới.

Trên người mày sao lại có nhiều nước như vậy, mau cút xuống dưới đi, thật là quá lạnh mà...

Sức lực của mày sao lại lớn như vậy, mày dám bóp cổ tao...

A...

Vợ chồng Trần lão Đại càng nghe càng thấy không đúng, bởi vì giọng nói của Trần Thông càng lúc càng nhỏ, hơn nữa, bọn họ giống như còn nghe được một chuỗi âm thanh giấy dựa kịch liệt.

Ông còn đứng ngây ra đó làm gì, con ngốc của mình xảy ra chuyện rồi!

Lúc này, vợ của Trần Lão Đại bỗng nhiên kịp phản ứng, sau đó dùng sức đẩy Trần Lão Đại đang đàn người ra một cái, tiếp đó vội vã chạy về phía gian phòng của Trần Thông.

Về phần Trần Lão Đại thì phải mất mấy giây sững sốt, lão mới giật mình cầm đèn pin bên gối, chạy theo.

Khi vợ chồng lão chạy đến căn buồng của Trần Thông, thì hắn ta đang ngất ngốc, trợn tròn mắt, không nháy mắt một cái nhìn lên mái nhà.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, nghe con hét rất to, là có ai vào đây sao?

Đầu tiên, Trần Lão Đại dùng đèn pin kiểm tra khắp phòng một lượt, sau khi xác định nơi này không có người nào đáng nghi mới chiếu vào Trần Thông đang ngất người nằm trên giường.

Hiện tại, nhìn qua thì Trần Thông có vẻ rất cổ quái, hay cũng có thể dùng từ quý dị để hình dung. Bởi trên người gã tràn đầy nước đọng, trên tóc, trên mặt, trên quần áo... Trông giống như là gã vừa đội mưa trở về, thấm ướt cả cái giường.

Con à, sao trên người con nhiều nước như vậy, có phải gặp ác mộng hay không?

Vợ Trần Lão Đại, một tay kéo Trần Thông, tay còn lại vỗ vỗ vào lưng hắn, an ủi:

Con đừng sợ, đừng sợ, mẹ ở đây rồi.

Ác mộng thì có gì đáng ngạc nhiên chứ!

Trần Lão Đại có cảm giác như mình bị Trần Thông đùa giỡn vậy, trên thực tế, đây cũng không phải là lần đầu tiên, trước đó, bởi vì gã không ngủ được mà đã làm loạn vài lần.

Có lẽ là còn cảm thấy giận, nên lão ta nói thêm:

Tao hỏi mày, tại sao người mày lại ướt như vậy, có phải là chạy ra ngoài tắm mưa không, nếu không thì vì sao gọi mày là đồ đàn chứ...!

Đi đi! Không đội Trần Lão Đại nói dứt câu, vợ lão đã nghiêm nghị cắt ngang:

Ông không thấy con đang bị dọa sao, ông còn mắng nó!

Bà xem việc tốt mà tên ngốc như nó làm ra kia, làm cho cái phòng toàn là nước, nhìn nó một lúc rồi còn có thể ngủ nữa sao?

Trần Lão Đại càng nói càng tức giận, thật không biết kiếp trước đã tạo ra nghiệp chướng gì mới có thể sinh ra một đứa ngu đến vậy.

Bà ở lại với nó đi, tôi thấy đến tám chín phần là nó cố ý.

Nói xong, lão ta định quay về phòng ngủ tiếp, nhưng lại đành lòng, nên lười biếng liếc qua thằng ngốc kia một lần nữa, tuy nhiên lúc lão xoay người đi, thì nghe Trần Thông đột nhiên hét lên:

Các người gạt tôi!

Trần Lão Đại bị tiếng hét bất thành linh đó dọa cho có chút run rẩy, sau đó bước đến, cho Trần Thông một cái bạt tai rất mạnh:

Mày, mẹ nó, có phải là muốn hù chết tao không, tao, Trần Lão Đại phong độ một thời, sao lại sinh ra đồ đàn như mày chứ!

Vừa chửi, lão vừa muốn đánh thêm Trần Thông vài cái nữa, nhưng lại bị vợ lão khóc lóc, ngăn cản:

Ông đừng đánh con được không! Con không thông minh là lỗi của nó à, nó có quyền chọn sao, nó ngốc thật, nhưng có ngốc cũng là con của ông!

Nghe những lời đó của vợ, Trần Lão Đại nhất thời á khẩu, không nói gì được, lão thừa nhận, mình còn lâu mới vĩ đại được như vợ, cũng thừa nhận lão rất chán ghét Trần Thông, cảm thấy gã là vết nhơ trong cuộc đời của lão, cũng là chuyện mà tất cả người dân trong thôn mang ra chế giễu lão đầu tiên.

Các người gạt tôi... Đều gạt tôi...

Trần Thông lại không ngừng gào khóc.

Sao chúng tao phải lừa mày chứ, mà lừa mày chuyện gì?

Trần Lão Đại kiềm nén lửa giận, hỏi.

Vốn dĩ tiểu Lệ không chết, nó vừa rồi còn đến tìm tôi, toàn thân, trên dưới đều là nước...

Mày lại ở đó mà nói hươu nói vượn!

Trần Lão Đại nghiêm nghị, cắt ngang lời Trần Thông, dù sao tiểu Lệ cũng vừa mới chết, thi thể còn đặt ở trong sân, đêm hôm khuya khoắt lại thảo luận chuyện này, thật là làm cho lòng người có chút sợ hãi.

Con à, tiểu Lệ đã mất, cha mẹ không lừa con.

Lừa! Tiểu Lệ vốn dĩ là không chết, vừa rồi nó còn dùng sức bóp cổ tôi, nhìn dáng vẻ của nó thật khủng khiếp, đôi mắt của nó có màu đỏ máu!

Nó nói sẽ để cho chúng ta thấy, nói tôi nhất định sẽ chết rất thê thảm, còn nói, các người, tất cả mọi người sẽ chết rất thê thảm..

Còn ở đó hồ ngôn loạn ngữ!

Trần Lão Đại nghe xong những lời này, nội tâm lão càng sợ hãi, chỉ vào Trần Thông mà quát vợ mình:

Bà nghe đi, nó còn nói những lời này! Thật sự tôi... Ài!

Nó chưa chết! Nó chưa chết! Chưa chết...!!!

Trần Thông càng lúc càng mất kiểm soát, tiếng gào cũng lớn hơn trước.

Ông về ngủ trước đi. Lúc này, vợ Trần Lão Đại thở dài, đuổi lão ta về phòng trước. Rõ ràng Trần Lão Đại cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này, ở thêm một chút chắc lão sẽ càng bị chọc cho thêm giận mà thôi, vậy nên căn dặn vợ vài câu rồi trở về phòng.

Sau khi ngồi trên giường ở gian ngoài, nỗi lòng của Trần Lão Đại nhất thời khó có thể bình tĩnh lại được, bên tai toàn là tiếng gào điên dại của Trần Thông.

Hài!

Cứ như ngồi trên giường như vậy một lúc, Trần Lão Đại phát hiện dòng suy nghĩ của mình vẫn khó mà có thể bình ổn được. Vậy nên lão bắt đầu đi thở dài một cái, tìm một chiếc áo khoác choàng lên người, sau đó cầm đèn pin rời khỏi phòng, đi đến khoảng sân trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ac Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Mất tích

Mặc kệ Trần Thông nói mê sảng, Trần Lão Đại vẫn quyết định đến quan sát quan tài kia một chút, chẳng cần suy nghĩ nữa.

Hai ngày nay lão thật sự không thể nghỉ ngơi tốt, bất kể làm việc gì cũng chẳng có tinh thần. Có thể nói, chỉ cần ngừng làm việc, bốn bề yên tĩnh, thì cảnh tượng xác chết trôi trên sông Hồ Lô ngày ấy của tiểu Lệ liền hiện lên.

Cảnh tượng lúc ấy rất đáng sợ!

Nếu như việc tiểu Lệ chết chìm là ngoài ý muốn, hoặc có gút mắc với lão thì còn có thể bỏ qua, nhưng tình huống này thật sự không phải như vậy.

Việc tiểu Lệ tự sát có lẽ là do bị đám người của lão bức chết.

Cái gọi là không làm trái với lương tâm thì không sợ quỷ kêu cửa, chính là bởi vì đã làm việc trái với lương tâm, nên khi Trần Thông bảo tiểu Lệ không chết, thì tiểu Lệ liền hiện về. Vì thế gã mới tức giận và sợ hãi như vậy.

Cho nên lão mới quyết định đi xem, dù sao trăm nghe cũng không bằng một thấy, mở quan tài ra liền nhìn thấy một cái thi thể.

Mưa vẫn đang rơi xuống, rất đều đặn. Bên trong viện tràn đầy nước bùn, Trần Lão Đại vừa đi được vài bước, đôi dép lê cũng đã dính đầy bùn.

Cái ngày mưa đáng chết, không làm được gì cả!

Vứt đôi giày dính bùn kia đi, Trần Lão Đại đi thẳng tới nơi có quan tài trong nội viện. Đến nơi, lão dừng lại, thận trọng lấy đèn pin chiếu chiếu vài cái, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Điều khác biệt duy nhất, đó là màu của quan tài dường như tối đi, bởi vì trước kia nó có màu đỏ, còn bây giờ nhìn qua thì thấy ảm đạm đi mấy phần, ngày càng giống màu của máu.

Tuy là phát hiện được quan tài có chút bất thường, nhưng Trần Lão Đại lại không hề kinh hoảng, bởi vì theo lão nghĩ, đây là một chuyện rất bình thường. Dù sao quan tài cũng được phơi ngoài trời hết mấy ngày, nếu như không xuống màu, lão mới thấy kì quái.

Sở dĩ lúc đầu lão không phát hiện quan tài có chút thay đổi, bởi vì chính lão cũng không chú ý.

Sau đó, Trần Lão Đại lại chiếu xuống mặt đất, nơi đặt quan tài phía trên, phát hiện trên đó có vài vũng nước màu đỏ. Chúng nó liên kết với nhau tạo thành cái bóng của một cô gái đang cười quỷ quyệt về phía lão.

Trần Lão Đại nghĩ rằng đây là tự mình hù mình, là tâm ma của lão đang hoạt động, cho nên lão không nhìn nước đỏ trên đất nữa, mà là đem toàn bộ sự chú ý đặt lên quan tài.

Không sai, lão muốn mở quan tài.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lão lại muốn làm một chuyện khác, dù sao bộ dạng lúc chết của tiểu Lệ rất thê thảm, cho đến bây giờ, lão vẫn không thể quên đi. Nếu như nhìn lại một lần nữa thì chẳng phải là tiếp tục tra tấn lão sao.

Nhưng nếu không mở quan tài ra, lão lại không yên lòng, nhất là khi Trần Thông đã nói sự thật.

Trần Lão Đại cầm chặt đèn pin do dự, sau đó liền quyết định.

Quyết định ----- mở quan tài!

Trần Lão Đại lấy một cây móc sắt ở góc sân, sau đó đặt móc sắt vào khe hở của quan tài rồi nạy ra, nắp quan tài liền chệch hướng.

Khoảng trống không to, nhưng đủ để lão thò tay vào.

Mặc dù lão không đủ can đảm nhìn khuôn mặt của tiểu Lệ, nhưng thò tay vào bên trong để biết có thi thể hay không, thì đối với hắn không hề khó.

Không biết có phải do trời mưa, mùi hôi của thi thể đã biến mất, quan tài sau khi mở ra cũng không có bất kì mùi gì.

Thực tế, Trần Lão Đại cũng không quan tâm thi thể có bị thối nát hay không, cái hắn quan tâm đó là thi thể của tiểu Lệ có trong quan tài hay không.

Xoay người sang nơi khác, Trần Lão Đại nhú chặt mày, cái tay run run chậm rãi thò vào trong quan tài.

Hắn mò đến nỗi ướt cả tóc, theo bản năng liền muốn thu tay lại, nhưng cuối cùng vẫn lại cắn răng sờ xuống phía dưới, sau đó là một vật lạnh lẽo —— mặt!

A ——!

Trần Lão Đại phát ra một tiếng kêu kinh hãi, rồi như điện giật, vội vàng rút tay lại, dốc sức thở.

Một hồi lâu hắn mới bình tĩnh, cầm lấy mép nắp quan tài đóng lại.

Thế nhưng quan tài lại bị đóng chặt hoàn toàn, trong chớp mắt hắn có thể liếc qua, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn thấy được hai điểm màu của máu.

Kể đến, nắp quan tài hoàn toàn bị đóng lại.

Hô ——!

Trần Lão Đại thở phào nhẹ nhõm, xem như tạm thời đã giải đáp được nỗi nghi ngờ của lão, ít nhất hôm nay lão sẽ không bị mất ngủ. Điều này cũng làm cho lão quyết định rằng, ngày mai đi tìm Hồ Đại Ngưu, người làm quan tài trong thôn, để xử lý sạch đồng thi thể này.

Dù sao hiện tại lão cũng đang cảm thấy hối hận vì không nghe lời vợ, nếu như sớm đem thi thể hoá táng, thì mấy ngày nay hắn đã không bị phân tâm.

Ai.

Trần Lão Đại buồn bã thở dài định trở về phòng. Nhưng lại không yên lòng nhìn cái quan tài, sau khi xác định không có gì bất thường, lão mới quay trở về.

Sân bị bao phủ bởi một bầu không khí lạnh lẽo,, một ngum máu đang lẳng lẳng nằm trong quan tài, nước mưa rơi vào rớt trên quan tài, tiếp theo liền biến thành máu, thuận theo vách quan tài mà rơi xuống vũng bùn trên mặt đất.

Mà bên trong quan tài, một người con gái toàn thân đang nằm trong nước, cặp mắt màu đỏ gât gao tròng lên, về phía nắp quan tài vừa bị mở ra.

...

Một đêm mưa dài đằng đẵng đi qua, nhưng ngày thứ hai vẫn không thấy có chuyện gì, nhất định lại là một ngày phải lo lắng.

Bởi vì Trần Lão Đại không đến, cho nên Hạ Thiên Kỳ đang ngủ chột tỉnh, hần vừa vuốt mắt, phát hiện cũng đã gần đến chiều.

Quét mắt một vòng quanh phòng, hần không thấy Lãnh Tiệp Nhân, cũng không biết chạy đi chỗ nào.

Dùng sức để đỡ cái lưng mỏi, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy toàn thân đau nhức, muốn đến đoạn đường xóc nảy gầy vò, thật sự là chưa bắt đầu liều mạng đã chỉ còn lại có nửa cái mạng.

Tiệp nhân kia sẽ không bắt mình đi điều tra đấy chứ?

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang định đi ra ngoài nhìn xem một chút, thì đụng phải Lãnh Nguyệt đang trở về:

Cậu chạy đi đâu vậy?

Nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh? Đi nhà vệ sinh lâu như vậy, có phải cậu bị táo bón không?

...

Trêu chọc Lãnh Nguyệt hai câu, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm. Đẹp trai để được gì? Quan trọng phải như hần trời sinh có cái miệng lạnh lợi mới là tốt nhất.

Đương nhiên, Lãnh Nguyệt cũng không thềm để ý hần, hần muốn nói gì thì nói, trừ khi là xúc phạm tới Lãnh Nguyệt, nếu không, bình thường hần sẽ không đáp lại.

Đi rửa mặt xong, bọn hần đi vào gặp Trần Lão Đại, bộ mặt ủ rũ, dáng vẻ chau mày, tinh thần so với tối hôm qua kém đi rất nhiều.

Thật có lỗi, hôm qua tôi không ngủ được, nên giờ mới như vậy, các cậu chờ một lát, để tôi đi kêu người làm chút gì cho các cậu dùng.

Không cần phiền toái như vậy, chúng tôi thường có chuẩn bị một chút thức ăn, hiện tại...

Hạ Thiên Kỳ vốn muốn nói bọn hần có việc muốn đi ra ngoài, nhưng hần còn chưa nói hết lời, liền thấy vợ của Trần Lão Đại khóc lóc chạy ra, ngoài miệng không ngừng lo lắng kêu:

Anh đi tìm trong nhà xem, con mất tích rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Mất nước

Con làm sao? Có gì thì từ từ nói, không nên vừa khóc sụt mướt vừa chạy đến đây!

Thấy vợ vừa khóc vừa chạy ra trước mặt người ngoài, Trần Lão Đại cảm thấy chẳng còn mặt mũi gì cả.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt không hẹn mà gặp, đưa mắt nhìn nhau, vô thức lui về sau một bước, nhìn bộ dạng của người phụ nữ trước mặt.

Con bị bệnh rồi... Anh mặc kệ nó sao? Mau đi xem nó một chút đi...

Thấy vợ khóc không nói nên lời, Trần Lão Đại cũng ý thức được chuyện rất nghiêm trọng, cảm giác đứa con ngọc ngà của mình đã xảy ra chuyện, cho nên lúc này cũng không thềm so đo, vội vàng bước nhanh tới phòng.

Chúng ta cũng nên vào xem, để coi đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở Lãnh Nguyệt, bọn hần liền đi theo sau vợ chồng Trần Lão Đại, bước vào phòng.

Trên thực tế, khi đối diện với kết quả này, bọn hần cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên. Ngược lại là, vào giữa trưa, khi bọn hần nghe Trần Lão Đại kể lại tối hôm qua trong nhà không có chuyện gì, lại làm cho hần cảm thấy kỳ quái, dù sao tối hôm qua bọn hần đã tận mắt nhìn thấy, cái con nữ quý thoát ra từ trong quan tài kia đã đi vào nơi này.

Cũng có thể, con nữ quý kia đã vào bên trong đạo quanh một vòng, nhưng không ai chọc nó nên đành phải đi ra.

Đi theo sau vợ chồng Trần Lão Đại, Hạ Thiên Kỳ dò xét xung quanh, phát hiện căn nhà này so với nhà của bọn hắn thì rộng hơn nhiều, bọn hắn đi vào một phòng ngủ, nằm trên giường là một người thân hình béo mập.

Người mập mập này không ai khác chính là con trai của Trần Lão Đại, Trần Thông.

Lúc này Trần Thông thoạt nhìn vô cùng đau khổ, thân thể mập mập không ngừng lăn qua lăn lại trên giường, phát ra những tiếng la hét, nhưng vì thanh âm bị giam giữ trong phòng, cho nên bọn hắn ở bên ngoài mới không nghe thấy.

Bị sao vậy? Ngày hôm qua vẫn còn bình thường mà!

Trần Lão Đại lo lắng.

Con trai, ba của con tới rồi, con nói cho mẹ biết con khó chịu ở đâu, con đừng dọa mẹ có được không...

Vợ Trần Lão Đại nói xong, lại bắt đầu khóc không thành tiếng.

Khó chịu lắm, trong thân thể... Bên trong thân thể của con... Có cái gì...

Không biết có phải là do lời nói của vợ Trần Lão Đại có tác dụng, hay do Trần Thông đã không còn chịu đựng được nữa, vào lúc này hắn rút cuộc cũng mở miệng nói chuyện:

Đau chết mất... Đau chết mất...!!!

Con nói sao? Trong thân thể có gì là có gì?

Dù Trần Lão Đại không biết Trần Thông muốn nói gì, nhưng lão có thể cảm nhận được con lão đang vô cùng đau đớn.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt yên lặng đứng ngay cửa, không có ý định giúp đỡ, cũng không buồn nghĩ ngợi, chỉ đứng đó như đang xem trò vui.

Cái tên mập mập kia rốt cuộc là bị gì, không phải bị trúng gió chứ? Nhìn hắn lật qua lật lại ta cũng cảm thấy đau.

Nói xong, khoe miệng Hạ Thiên Kỳ thoáng run rẩy.

Cậu hãy nhìn da của cậu ấy xem.

Nghe Hạ Thiên Kỳ hỏi thăm, Lãnh Nguyệt lúc này mới nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Da?

Được Lãnh Nguyệt nhắc nhở, Hạ Thiên Kỳ liền liếc nhìn tên Trần Thông mập mập, sau khi quan sát hắn mới biết được tại sao Lãnh Nguyệt lại nhắc nhở hắn như vậy, bởi vì mồ hôi trên người Trần Thông lúc này to như hạt đậu, chúng liên tục đổ ra, sau đó lại thấy gã trở mình điên cuồng lăn qua lăn lại.

Cmm, tại sao mồ hôi lại to như vậy, chẳng lẽ vóc người béo lại đổ ra hạt mồ hôi to hay sao?

Đó không phải là đổ mồ hôi, mà là nước. Lúc này Lãnh Nguyệt mới lên tiếng:

Cậu hãy nhìn kỹ xem, thân thể của cậu so với khi nãy, rõ ràng đã nhỏ đi một chút.

Đây là...!

Sau khi được Lãnh Nguyệt nhắc nhở, Hạ Thiên Kỳ mới phát hiện thân thể Trần Thông đúng là theo những bọt nước kia chảy ra mà dần thu nhỏ lại, nói trắng ra chính là thân thể của hắn đang đứng ở trạng thái liên tục mất nước.

Dung dịch hỗn tạp của nước và dầu trơn đang không ngừng theo lỗ chân lông đổ ra, có lẽ không còn bao lâu nữa, Trần Thông sẽ từ một tên mập mập biến thành một cây khô thiếu nước.

Ps: cứ mỗi 10kp hoặc linh thạch. Ta bọ 5 chương. Cầu donate. cầu đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Di chuyển

Tiếng kêu la của nữ quý cực kỳ chói tai, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy màng nhĩ của mình đã sắp vỡ ra, muốn ngất xỉu ngay tại chỗ, khiến cho hắn vô thức lùi về phía sau.

Cũng may, Lãnh Nguyệt kịp thời đỡ lấy hắn, cũng coi như đang thực hiện nghĩa vụ bảo vệ.

Có bị sao không? Lãnh Nguyệt lạnh nhạt hỏi thăm.

Tôi có thể nói là tôi bị thương sao?

Hạ Thiên Kỳ theo bản năng sờ lên lỗ tai, may mà màng nhĩ không bị vỡ. Lúc này, hắn mới thở phào, rồi nhìn về phía chiếc giường kia, nhưng lúc này nữ quý đã biến mất.

Chỉ để lại Trần Thông vẫn đang hôn mê, vẫn còn sót một hơi thở cuối cùng.

Sau khi bị nữ quý cảnh cáo, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt không cho bất kì ai làm phiền Trần Thông, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bộ dạng hiện tại của gã cũng chỉ còn da bọc xương, không biết còn sống được bao lâu nữa.

Tôi ra ngoài một lát.

Hạ Thiên Kỳ nói với Lãnh Nguyệt một tiếng, sau đó liền cầm điều thuốc thơm đi ra khỏi phòng.

Đi vào sân, ngửa đầu nhìn lên, tiết trời vẫn u ám như cũ, Hạ Thiên Kỳ hít thật mạnh một hơi thuốc lá, sau đó nhả khói thật dài.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng vào lúc này, hắn thật sự cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì ngay cả một người mập mạp như Trần Thông, cũng trong mấy chốc chỉ còn lại da bọc xương. Như vậy, nếu đối với một người ít mỡ, chẳng bao lâu có thể sẽ biến thành cương thi.

Vừa nghĩ đến, có khi một ngày nào đó trong tương lai, mình cũng bị quý giết, Hạ Thiên Kỳ cảm giác toàn thân lạnh như băng, những suy nghĩ tiêu cực vốn dĩ đã bị hắn đè xuống, nay bắt đầu không an phận mà hiện lên.

Thật sự là một con đường không có lối thoát.

Hạ Thiên Kỳ hung hăng hít một ngụm khói, ngồi chồm hổm trên mặt đất, bắt đầu trầm mặc.

Không bao lâu, Trần Lão Đại cùng với năm sáu người dân trong thôn chạy đến, trong đó không ai cao lớn cả. Người mặc áo khoác trắng là đại phu, những người còn lại đều là cánh tay đắc lực của Trần Lão Đại, vừa đến liền lao vào hỗ trợ.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều không bất ngờ trước cái chết của Trần Thông, ai cũng biết rằng đến cả thần tiên cũng không thể cứu nổi. Cho nên bọn hắn sẽ không điều tra tiếp, nhưng không có nghĩa là dừng lại. Bọn hắn đang âm thầm nhớ kĩ hình dáng cùng cách xưng hô của những người đến cùng Trần Lão Đại, sau đó tạm thời rời khỏi trụ sở.

Tôi nói không sai, có đúng không? Nếu như chúng ta tham gia vào vụ này, thì nữ quý kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Cậu hãy nhìn xem, chúng ta còn chưa làm gì, nó đã giết người cảnh cáo rồi.

Nghĩ đến chuyện nữ quý kia vừa làm, Hạ Thiên Kỳ bỗng dưng cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh, liền quay đầu lại quan sát.

Qua sự việc của nữ quý, bọn hắn biết rằng tuyệt đối không thể mạo muội nhúng tay vào chuyện này, nếu không nó sẽ trả thù. Hắn không muốn là người kế tiếp Trần Thông, từ một cơ thể đang sống sờ sờ liền biến thành một cái thây khô.

Chuyện này không dễ giải quyết đâu.

Hạ Thiên Kỳ cho rằng Lãnh Nguyệt sẽ nói cậu rất lợi hại, cậu trông thật oách. Nhưng vừa mở miệng hắn ta lại bảo cậu ngày càng kém cỏi, không nghĩ hắn có khả năng thiên phú. Lãnh Nguyệt có thể thốt ra câu như vậy, cho thấy hắn ta đã quên tất cả những việc mà trước đây Hạ Thiên Kỳ đã làm.

Cái gì mà không dễ làm? Tôi nói này Nguyệt Nguyệt, sao chúng ta cùng hội mà không cùng thuyền vậy?

Tôi nói về việc đối phó lệ quý. Lãnh Nguyệt hung hăng, trợn mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ, tất nhiên là đối với cái từ Nguyệt Nguyệt kia hắn ta vô cùng bất mãn, sau đó tiếp tục nói:

Lệ quý đáng sợ không chỉ vì sức mạnh của nó, mà còn bởi vì nó có thể trở nên mạnh hơn. Nói trắng ra là, nó càng giết nhiều người càng đáng sợ, càng không có thần trí.

Cho nên, nếu như mặc kệ nó, để nó tiếp tục phát triển, nó sẽ giết sạch người ở thôn Hồ Lô này. Đến lúc đó, cậu nghĩ nó sẽ tha cho chúng ta sao?

Nghe Lãnh Nguyệt nói xong, Hạ Thiên Kỳ bỗng nhiên dừng chân, sắc mặt trở nên khó coi nhìn về phía Lãnh Nguyệt:

Vậy cậu nghĩ sao?

Lãnh Nguyệt không nói gì, chỉ lắc đầu, đương nhiên hắn cũng không có gì để nói.

Tôi biết cậu cũng không làm gì được.

Lần này, đến lượt Hạ Thiên Kỳ hung tợn nhìn Lãnh Nguyệt, nghĩ nghĩ một chút, hắn bảo:

Cách thức không cần thay đổi, chúng ta chỉ cần đuổi theo nữ quý giết người có ngọc mắt đỏ kia để điều tra ra chân tướng sự việc. Ngoài sáng không được, vậy chúng ta hãy chơi cùng nó trong bóng tối. Tôi không tin ở thôn Hồ Lô này, ngoài gia đình của Trần Lão Đại ra, không ai có thể lý giải được chân tướng sự việc.

Bọn hắn trước kia vốn dĩ đã có đường tắt, đó là trực tiếp làm rõ thân phận cùng Trần Lão Đại, sau đó lấy lý do bảo vệ lão, bọn hắn được ở lại điều tra.

Nhưng bây giờ, nữ quý đã cảnh cáo như thế, bọn hắn cũng không dám trực tiếp làm rõ. Cho nên chỉ có thể lấy thông tin từ những người dân ở thôn khác, sau đó lên kế hoạch thu tóm nữ quý thật kỹ càng, lúc ấy sẽ biết được chân tướng sự việc.

Cứ làm theo lời cậu nói đi.

Từ sau những lần Lãnh Nguyệt bảo vệ Hạ Thiên Kỳ, biểu hiện của hắn đã không còn tùy hứng như trước, thái độ yêu mến cũng được thu lại ít nhiều, không biết có phải do sự trào phúng của Hạ Thiên Kỳ có tác dụng hay sao, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn rất rõ ràng.

Ở một nơi khác, trong nhà Trần Lão Đại.

Thôn... Thôn trưởng, cái này tôi chưa xác định được, ông hãy lên huyện xem sao, hình như có chuyện rồi.

Người bác sĩ quan sát Trần Thông, đỏ mặt hôi lạnh nói với Trần Lão Đại. Vốn cho rằng Trần Lão Đại nghe xong sẽ nổi giận, thậm chí còn đề phòng lão sẽ đánh, nhưng ngoài tưởng tượng của hắn ta, Trần Lão Đại không hề truy cứu:

Tôi biết rồi, chuyện thế nào?

Người trong thôn bỗng dung nổi cơn sợ hãi, tôi đã cho họ uống thuốc an thần, nghỉ ngơi hai ngày là được. Nhưng...

Đại phu dường như còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị Trần Lão Đại cắt ngang:

Được rồi. Lát nữa tôi sẽ đi trấn an mọi người, ông về trước đi.

Nói xong, Trần Lão Đại còn đặc biệt nhấn mạnh:

Quay về đừng nói lung tung.

...

Đại phu vội vàng rời đi, ngoại trừ người vợ cùng đứa con đang hôn mê, trong phòng còn lại lão cùng bốn người khác. Mà trong bốn người này, lại bao gồm cả người lúc trước già mồm đòi dạy bảo hắn.

Bốn người sắc mặt rất khó coi, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói.

Hồi lâu sau, Trần Lão Đại mới nói:

Các người hãy quản cái miệng của mình cho tốt. Không được nói lung tung.

Đến đây, Trần Lão Đại đưa mắt nhìn một người ăn mặc rách rưới, nhìn qua giống như một tên ăn mày, bảo:

Hồ Đại Ngưu, một lát hãy đi quan sát trong thôn, tìm nơi nào đó chôn cái quan tài kia đi.

Nhà Hồ Đại Ngưu trong thôn là một tiệm bán quan tài, bình thường ngoại trừ bán quan tài, còn kiêm luôn việc làm đám tang.

Nghe Trần Lão Đại sai khiến, hắn lập tức lắc đầu nói:

Chuyện này không được, còn chưa tới 7 ngày, không thể phá vỡ luật lệ.

Vậy thì chôn trong nhà ông đi!

Trần Lão Đại lạnh lùng lên tiếng, căn bản là không cho Hồ Đại Ngưu có cơ hội để nói.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hồ Đại ngư

Hồ Đại Ngư buồn bực nhìn cái quan tài đang nằm trước cửa nhà hắc. Một lát sau hắc mở miệng mắng:

Con mẹ nó, tôi đã trêu chọc ai đâu, sao lại trở thành thế này?

Nghĩ đến dáng vẻ Trần Lão Đại đàng đàng sát khí, hắc cắn chặt răng. Nhưng cũng không nói được ai điều gì, đều tại mình tự xen vào chuyện người khác, nên có nói cũng vô dụng.

Biết Trần Lão Đại đang nổi nóng, hắc không thể cãi lời, nên liền đem quan tài đi chôn cất, như vậy sẽ không có điều gì xảy ra.

Được rồi, nếu đã mang thứ này đến chỗ tôi, tôi sẽ giúp anh thủ tiêu nó. Rồi lại..

Hồ Đại Ngư nói đến đây đột nhiên im hắc, sau đó dường như sợ có người nghe thấy, hắc nhìn bốn phía, thấy xung quanh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, rồi tự vả vào miệng mình một cái, thầm nói:

Tại sao mình lại giống như Triệu Khoái Chủy như vậy chứ, cái gì cũng nói được.

Hồ Đại Ngư xoa xoa khuôn mặt mo có chút đau của mình, khó hiểu nhìn về phía quan tài.

Hôm nay là ngày thứ bảy của tiểu Lệ, cũng là ngày cuối cùng thôn Hồ Lô túc trực bên linh cửu Trần thi, hôm nay là có thể hạ táng. Thôn Hồ Lô chỉ dùng hình thức chôn cất, trong tình huống đặc biệt mới mang xác đi thiêu.

Giống như cái chết của tiểu Lệ, đó không phải là một vụ án bình thường.

Theo bọn hắc nghĩ, cái chết này là vô cùng oan ức, nếu như không đốt thi thể, xác chết sẽ có nguy cơ vùng lên hại người. Còn việc túc trực bên linh cửu Trần thi, nói thẳng ra là để hóa giải oán khí của người chết.

Đối với những chuyện như thế này, Hồ Đại Ngư hoàn toàn không biết gì cả, dù sao thật chất hắc cũng chỉ là một người thợ mộc, không phải chỉ làm quan tài như những người khác. Còn cái thân phận Âm Dương tiên sinh kia, thì hoàn toàn là tự mình phấn đấu.

Dù sao trong thôn cũng không ai hiểu về phương diện này, hắc cũng không phải là treo đầu dê bán thịt chó, cũng có thể coi là biết chút ít.

Tự giày vò mình một hồi lâu, Hồ Đại Ngư mới chuyển quan tài từ bên ngoài vào nhà xác.

Vợ hắc mất sớm, còn chưa kịp có một đứa con, cho nên hắc đâm ra không sợ thứ gì cả, sắp xếp quan tài thật cẩn thận, rồi hắc tìm lụa trắng dùng để tưởng niệm, bố trí lại một chút.

Tuy nói là bố trí, nhưng trên thực tế thì đang làm một công việc bảo hộ, là muốn đem Vong Linh phong kín quan tài, không cho xác chết vùng dậy hại người.

Đại công cáo thành.

Hồ Đại Ngư nhẹ nhàng thở ra, phui tay, hiện giờ cũng không còn sớm nữa, bụng hắc cũng đang kêu liên hồi, liền đóng cửa sân đi về phòng.

Một tấm lụa trắng trên nắp quan tài đang bắt đầu thấm nước.

Tề...

Trần Lão Đại từ phòng đi ra, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng vừa định rời đi tìm hiểu thôn dân, thì bị Trần Lão Đại hốt hoảng gọi lại:

Hai đồng chí chờ một chút.

Nghe Trần Lão Đại gọi hắc và Lãnh Nguyệt là Đồng chí, Hạ Thiên Kỳ không khỏi chớp mắt, sắc mặt khó hiểu quay sang nói với Lãnh Nguyệt:

Nguyệt Nguyệt, nghe hắc vừa nói gì không?

Chuyện gì?

Hắc vừa gọi hai chúng ta là đồng chí, nhưng chúng ta không có quan hệ gì cả.

Lúc này, Lãnh Nguyệt mới hiểu ra, Hạ Thiên Kỳ đang trêu chọc mình, hần bắt mẫn hừ lạnh một tiếng, rồi đi về phía Trần Lão Đại.

Trần lão ca, có chuyện gì sao?

Lãnh Nguyệt vẫn ôn tồn, lễ độ như trước.

Lại là chuyện trong nhà thôi, có lẽ đã làm các cậu chê cười rồi. Tôi cũng rất buồn phiền... Tiêu tử gốc nhà tôi... aizzzz!

Nói đến đây, Trần Lão Đại lại thở dài, mặt buồn rười rượi.

Bọn hần vừa mới bước ra từ phòng Trần Thông, cho nên cũng hiểu rõ về tình hình Trần Thông lúc này. Trần Thông vẫn ở trạng thái mất nước, nhưng khẩu khí vẫn tàn độc như trước, chẳng lẽ nữ quý kia vẫn muốn tra tấn hần?

Về phần Trần Lão Đại đột nhiên xuất hiện ở đây có lẽ là do lão đã biết được hôm nay bọn hần sẽ điều tra một lượt trong thôn, cho nên mới đến để nói cho tụi hần biết chút sự tình.

Trần đại ca đang nói gì thế? Chúng tôi rất hiểu tâm tình của cậu bây giờ, mất đi người thân là việc rất đau khổ không ai có thể chịu được, vậy mà lúc này lại bị chúng tôi quấy rầy, đây mới là việc đáng xấu hổ.

Lãnh Nguyệt bình thường lạnh như băng, luôn trưng ra một khuôn mặt không chút biểu cảm, không thích nói chuyện, nhưng đối với những việc như thế này thì sẽ lên tiếng, điều này cũng làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rằng, Lãnh Nguyệt không phải là không biết nói chuyện, mà căn bản là không muốn nói.

Nghe Lãnh Nguyệt nói như vậy, vẻ mặt u sầu của Trần Lão Đại giảm đi mấy phần, đầy cảm kích nói:

Các cậu rất khéo nói chuyện. Nếu như các cậu có chuyện gì cần tôi giúp, cứ nói một câu, Trần Lão Đại tôi nói được làm được.

Có câu này của Trần Lão Ca, chúng tôi yên tâm rồi.

Hai người nói chuyện cùng Trần Lão Đại một hồi lâu, rồi bảo Trần Lão Đại trở về.

Sau khi Trần Lão Đại đi, bọn hần liền trở về phòng của mình một chút, không bao lâu ẩn vào bóng đêm rồi rời đi.

Chỉ là bọn hần không hề ngờ tới, Trần Lão Đại vẫn âm trầm đứng ở căn phòng đối diện, nhìn lấy bọn hần rồi đi.

Hồ Đại Ngu làm xong bữa tối, thậm chí còn không có ý định bước ra, liền nghe tiếng lão Vương hàng xóm gào:

Đại Ngu? Đại Ngu?

Bởi vì lão Vương cũng là người thân cận của Trần Lão Đại, hơn nữa bọn hần sống gần nhau, đi lại tiện bề, cho nên quan hệ rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Giết người

Hôm trước rõ ràng hần đã dùng vải quần thật chặt xung quanh quan tài, nhưng không biết bị mở ra khi nào, nắp quan tài lung lay, lụa trắng liền bị vò thành một cục.

Nhưng kì lạ hơn, hoặc có thể nói là quỷ dị chính là, vào giờ khắc này, dòng nước dọc theo vách quan tài đang không ngừng chảy xuống mặt đất tạo thành một vũng nước lớn.

Hồ Đại Ngu khó chịu nuốt nước bọt, tiếp theo quay đầu nhìn nơi lão Vương đang đứng:

Ông mở quan tài à?

Ta mở khi nào? Quan tài gì? Ông làm sao vậy? Sao lại nghi ngờ tôi?

Lão Vương hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, bị Hồ Đại Ngu gặng hỏi càng không biết trả lời thế nào.

Nghe lão Vương phủ nhận, Hồ Đại Ngu cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, vốn đang thấp thòm lo âu, trong nháy mắt liền dịu đi.

Kỳ thật, nếu hấn suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết việc này không thể nào là do lão Vương làm, bởi vì lúc ấy cửa sân khoá trong, người bên ngoài muốn vào thì cũng chỉ có thể gọi hấn ra mở cửa.

Lại nói, lão Vương cũng không có lí do nào để làm như vậy, chưa kể hấn rất sợ người chết, nếu bảo hấn mở nắp quan tài thì cũng chỉ để hù dọa người khác. Chuyện này hại người nhưng bản thân hấn lại không có lợi ích gì cả, cho nên căn bản lão Vương không thể gây ra chuyện này.

Lão Vương sẽ không chán đến nỗi phải đi làm những việc này, những người dân trong thôn đều kính lão đắc thọ đối với chủ tiệm quan tài này, muốn đến cũng sẽ không có người nào dám trộm vào.

Nhưng như vậy mới có vấn đề, nếu như không ai động vào cái quan tài, vậy tại sao nó lại mở? Tại sao tám lạng phía trên lại bị rơi thành ra như vậy?

Chẳng lẽ là chính nó mở ra hay sao?

Đại Nguru... Đại Nguru?

Thấy Hồ Đại Nguru sắc mặt khó coi không biết đang suy nghĩ gì, lão Vương thăm dò, kêu hấn vài tiếng:

Vậy chuyện này là thế nào? Ông như vậy cũng làm tôi cảm thấy sợ.

Nghe lão Vương nhắc nhở, Hồ Đại Nguru mới phản ứng lại được, rồi hỏi lão:

Lúc ông đến có thấy ai đi ngang qua đây không?

Ông hỏi cái này để làm gì?

Ông chỉ việc nói có hay không thôi!

Không có.

Thật sự là quá kì lạ.

Nghe đến lão Vương khẳng định, Hồ Đại Nguru nhẹ giọng nói nhỏ một câu, rồi chỉ vào quan tài giải thích cho lão Vương.

Khi nghe nói nắp quan tài có thể do mình mở ra, sắc mặt của lão Vương đột nhiên trở nên rất khó coi, vội vàng cắt ngang lời Hồ Đại Nguru đang nói:

Ông đừng ở đây đoán già đoán non. Đi qua kia nhìn một chút không lẽ là sẽ biết chuyện gì xảy ra sao.

Đúng rồi, ông xem cái đầu của tôi, não chui rúc cả vào trong rồi!

Hồ Đại Nguru vỗ ót một cái, lúc này cũng không còn suy nghĩ gì, liền đi nhanh về phía quan tài, còn lão Vương thì vẫn đứng đợi ở cửa, không dám động đây, có lẽ là đang sợ hãi.

Đi đến chỗ quan tài, nhưng nước vẫn không hề ngừng chảy, Hồ Đại Nguru đột nhiên có cảm giác rất lạ, thân thể như đang chìm xuống.

Nhưng hấn cũng chẳng để ý nhiều, dù sao chuyện cần làm bây giờ là điều tra xem quan tài đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có nước chảy ra.

Cúi đầu nhìn vào phía trong quan tài, nhưng vì nắp quan tài mở ra rất hẹp, lại khá tối, cho nên Hồ Đại Nguru cũng không thấy được gì cả. Vì thế, hấn bắt đầu đi mở nắp quan tài ra lớn hơn, để bên trong lộ ra thật rõ.

Hấn còn chưa kịp nhìn kĩ, liền nghe lão Vương lên tiếng hỏi:

Thế nào... Thi thể vẫn còn chứ?

Hỏi thừa, thi thể không ở trong quan tài, thì nó có thể đi đâu? Ông đừng làm tôi sợ theo!

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt Hồ Đại Nguru không ngừng lần theo vách quan tài tìm kiếm, sau đó... Hấn thấy nước.

Rất nhiều nước đọng, có lẽ chiếm cỡ hai phần ba thể tích, mặt nước sáng loáng không ngừng lay động.

Tại sao lại có nhiều nước như vậy?

Thấy quan tài đang chìm trong nước, Hồ Đại Nguru nhịn không được kinh hãi la lên một tiếng, lão Vương đứng cạnh cửa vẫn chỉ quan tâm thi thể còn hay không, sau đó lại thúc hỏi:

Thi thể vẫn còn chứ?

Thi thể?

Nghe lão Vương nhắc, Hồ Đại Nguru mới nhìn chăm chú nhìn xuống nước, sau đó lỏng to toàn thân hẳn đều dựng đứng cả lên.

Không phải là do nữ thi thể trong quan tài trợn mắt nhìn hắn, mà là bởi vì đúng như lão Vương lo lắng... Thi thể cô gái kia không thấy đâu cả!

Không thấy...

Ông nói cái gì?

Không thấy... Hồ Đại Nguru nhẹ giọng nói đến chính hắn còn không nghe được.

Chuyện này làm cho lão Vương càng không ngừng hỏi:

Là sao? Ông nói lớn một chút xem nào!

Không đợi hắn nói dứt lời, một thân thể vô cùng đáng sợ liền xông vào người hắn. Hồ Đại Nguru lại vô tình giẫm lên bãi nước đọng bên trong kia, liền xuất hiện một cái đầu người, chậm rãi chui ra từ sau lưng Hồ Đại Nguru.

Lão Vương hoàn toàn bị sự việc này làm cho kinh hãi, đành phải ngơ ngác đứng ngay cạnh cửa, nói không ra lời.

Đúng như ông nói, không thấy thi thể!

Hồ Đại Nguru lúc này cũng vừa phản ứng lại, vội vàng đi đến bên lão Vương nói, rồi lại thấy gương mặt sợ hãi như không tin của lão Vương.

Ông sao vậy?

Lần này đến lượt Hồ Đại Nguru mơ hồ.

Ông... Ông...

Tôi làm sao? Sao lại nhìn tôi như vậy?

Quý! Phía sau người có quý!!!

Lão Vương lúc này mới kinh hãi la to, sau đó không còn quan tâm Hồ Đại Nguru nữa, sợ hãi vừa kêu vừa chạy ra ngoài.

Lúc này Hồ Đại Nguru cũng đã ý thức được chuyện gì đang xảy ra, dù sao cũng đã được lão Vương cảnh báo thậm chí là bỏ chạy, vì thế vừa nhìn đã có thể biết được vấn đề.

Tại nơi hắn đang đứng, dường như có một vật gì đó tồn tại.

Hồ Đại Nguru khó khăn nuốt nước bọt, thân thể cứng ngắc, chậm rãi nhìn xuống chân mình.

Ngay lúc đó, một đôi mắt đỏ ngầu đang trừng trừng nhìn hắn!

Chớp mắt một cái, sự yên lặng vốn có nay đã đổi thành một tràng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Bởi vì dù sao Hồ Đại Nguru cũng là hàng xóm, cho nên lão Vương vẫn đứng chờ, sau đó mới trở về nhà.

Dù sao trong tiềm thức của mọi người, nhà là nơi an toàn nhất trong địa phương.

Nhưng Lão Vương và Hồ Đại Nguru rất khác biệt, không phải hắn chưa có gia đình, vợ con đều đã có. Khi hắn đầu đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi đến cực điểm chạy về nhà, gia đình hắn đang ăn cơm chiều, thấy hắn khó khăn quay trở về, vợ hắn không khỏi cau mày hỏi:

Chó đuổi sao? Sao lại trở thành bộ dạng như thế này?

Lão Vương dường như vẫn còn sợ hãi, cho nên lúc này cũng không trả lời.

Được rồi, ăn cơm trước đi.

Cha Lão Vương khoát tay áo, ra hiệu lão Vương ngồi xuống ăn cơm, đừng đứng ngốc ở đằng kia.

Nghe cha gọi mình, lão Vương ngây ngốc nhẹ gạt đầu, sau đó đi tới đặt mông ngồi vào bàn cơm, bởi vì trước đó hắn chạy bán sống bán chết, cho nên lúc này trong lồng ngực vô cùng khó chịu, mặc kệ ánh mắt khác thường của mọi người trong nhà, liền đứng dậy, bước nhanh tới vạc nước bên cạnh.

Xóc nước lên nắp vạc, lão Vương vốn định cầm lấy gáo múc nước múc miếng nước để uống, nhưng khi hắn vừa cầm lấy cái muống, mặt nước đột nhiên xuất hiện một trận gợn sóng, tiếp theo tạo thành gương mặt của một người phụ nữ.

Người phụ nữ nhắm mắt lại, ngũ quan có thể thấy rõ ràng, nếu như nhìn vào, thì sẽ nghĩ ả đang ngủ thiếp đi, nhưng sau một cái chớp mắt, khuôn mặt đó

đột nhiên bị vụn vụn, rồi mở ra một đôi mắt đỏ ngầu, trông vô cùng ác độc!

A ——!

Trong chum nước đột nhiên hiện ra gương mặt phụ nữ, trực tiếp làm cho kẻ nhát gan như lão Vương ngã phịch xuống đất. Không đợi vợ hắn tới dìu, hắn vừa giãy giụa vừa bò dậy, tiếp theo run rẩy nói:

Trần Lão Đại... Hắn... đêm nay hắn có chuyện tìm tôi thương lượng, khoá cửa thật kĩ, không cần chờ tôi...

Cùng lúc đó, trong nhà Hồ Đại Ngưu, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng đã phát hiện nơi này thật sự có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ép hỏi

Khi bọn hắn tới nhà Hồ Đại Ngưu thì phát hiện Hồ Đại Ngưu đã chết.

Thi thể nằm trong vũng nước phía dưới, nhìn giống như chết chìm chìm bị kéo lên bờ. Nhưng trên thực tế Hồ Đại Ngưu hiển nhiên không phải là bị chết chìm, bởi vì thi thể của hắn khô quắt lạ thường, nếu không phải một phần thân đã bị ướt nước, nhìn qua còn tưởng rằng là thầy khô đã bị phong hóa nhiều năm.

Hai hốc mắt sâu hoắm, toàn thân da bọc xương, trên gương mặt dữ tợn vẫn còn tồn tại sự sợ hãi và thống khổ trước khi chết.

Nhìn cái chết thảm thiết của Hồ Đại Ngưu, sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều vô cùng khó coi, bởi vì bọn hắn đã đánh giá quá thấp tốc độ hành động của nữ quỷ kia.

Bọn hắn trước kia đã cảm thấy tốc độ tiến triển điều tra đã khá nhanh, nhưng bây giờ xem ra chỉ là do bọn hắn cảm thấy như vậy, sự thật thì không như bọn hắn nghĩ.

Bởi vì không biết nữ quỷ kia còn ở đó hay không, cho nên Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ khi ở gần quan tài rất cẩn thận, tránh bị nữ quỷ kia đánh lên.

May mà sự lo lắng của bọn hắn không thành sự thật, nữ quỷ kia chắc là đã đi rồi, chỉ để lại một cỗ quan tài trống rỗng.

Cúi đầu nhìn vào trong quan tài, Hạ Thiên Kỳ phát hiện trong quan tài không có gì cả, giống như quan tài vừa được làm mới. Nhưng bọn hắn là biết rõ, trước đó trong quan tài này chứa thứ gì.

Cái chết thê thảm của Hồ Đại Ngưu, bọn hắn đã sớm không còn xa lạ gì nữa, bởi vì đã sớm chứng kiến cảnh ấy ở nhà Trần Lão Đại, bọn hắn còn tận mắt nhìn thấy Trần Thông từ một người vô cùng mập mạp biến thành một cái thầy khô mất nước, điều này so với Hồ Đại Ngưu có lẽ không khác nhau là mấy, chỉ là còn thừa lại một hơi thở cuối cùng mà thôi.

Lãnh Nguyệt nhìn chằm chằm vào cái quan tài chứa nữ quỷ kia, không nói lời nào, nhưng lại nghe Hạ Thiên Kỳ lên tiếng:

Việc Hồ Đại Ngưu chết có lẽ đã nói rõ rằng điều chúng ta hoài nghi trước đó là vô cùng chính xác. Trần Lão Đại với nữ quỷ kia đúng thật là có chút khúc mắc, nhưng cụ thể là khúc mắc gì thì không biết.

Xế chiều bọn hắn liền đi thăm dò trong thôn Trần Lão Đại, bao gồm cả những ước nguyện của Hồ Đại Ngưu, Hạ Thiên Kỳ quyết định thông qua những người này thăm dò rõ ràng chân tướng sự việc. Không ai biết bọn hắn bắt đầu hành động, vì nếu biết thì sẽ có người bị giết.

Nữ quỷ này chính là quỷ nước, nó sẽ không làm cho người ta chết chìm, nhưng làm cho người bình thường mất nước mà chết từ từ, cái này so với chết chìm còn thống khổ hơn nhiều. Hiện giờ tôi chẳng dám nghĩ, rốt cuộc Trần Lão Đại đã làm gì nó?

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ nhìn thoáng qua quan tài rồi lại nhìn Lãnh Nguyệt, sau đó khó chịu hỏi:

Nhìn lâu như vậy vẫn chưa đủ sao? Rốt cuộc cô có nghe tôi nói không vậy?

Có, đang nghe. Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu, sau đó quay qua nói với Hạ Thiên Kỳ:

Đem cho tôi cái bật lửa.

Cô muốn làm gì? Cô đang muốn thiêu đốt cỗ quan tài này sao? Không được!

Hạ Thiên Kỳ đoán được ý định của Lãnh Nguyệt, cự tuyệt nói:

Không nói tới việc cổ quan tài này đối với nữ quý gia có vai trò gì hay không, nhưng chúng ta đốt cái quan tài này, đồng nghĩa với việc muốn tuyên chiến với nữ quý, chúng ta mà tham gia vào thì cũng giống như họ thôi.

Tôi chỉ đơn thuần là muốn nhìn xem một chút mà thôi.

Lãnh Nguyệt vốn không có chủ ý này, nhưng sau khi nghe Hạ Thiên Kỳ nói, cũng liền thay đổi suy nghĩ, sau đó cũng không hỏi Hạ Thiên Kỳ về cái bát lửa.

Nữ quý đi đâu, đêm nay có giết người không, điều này bọn hắn không thể nào xác định được, nhưng lại chắc chắn rằng Hồ Đại Ngưu đã biến thành một cỗ thi thể, mà thi thể thì không thể nào nói cho bọn hắn biết chân tướng sự việc, cho nên bọn hắn có ở lại nơi này cũng không có ý nghĩa.

Nói đến Hạ Thiên Kỳ, hắn và Lãnh Nguyệt lại đi đến nhà của một người có liên quan đến nguyên nhân bắt đầu chuyện này, người này là lão Vương, thân hình rất cao to.

Đây chính là đến sớm không bằng đến đúng lúc, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt vừa định gõ cửa, liền bắt gặp gương mặt vô cùng sợ hãi của lão Vương từ trong lao ra, nếu không phải là Hạ Thiên Kỳ phản ứng nhanh, thì nhất định hai người ấy sẽ đụng vào nhau.

Vương Mộc, Vương tiên sinh đúng không?

Bởi vì lúc trước ở nhà Trần Lão Đại, Hạ Thiên Kỳ đã cố ý nhớ kỹ tên của mấy người, cho nên tuy không đủ sáng, nhưng hắn vẫn nhận ra lão Vương.

Lúc này lão Vương như chim sợ cành cong, hoàn toàn sợ hãi, cho nên khi bị hai bóng đen bao lấy, hắn lập tức phát ra một tràng âm thanh:

A...!

Lão Vương la to khiến Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ có chút không hiểu, rồi Hạ Thiên Kỳ liền nghĩ đến một khả năng, lão Vương nhất định đã tận mắt nhìn thấy Hồ Đại Ngưu chết thảm, cho nên hắn mới bị dọa thành bộ dạng thế này.

Nhắc Lãnh Nguyệt đề bả vai lão Vương lại, Hạ Thiên Kỳ kéo lão Vương ra, sợ hắn la to làm kinh động đến người ở bên trong.

Dùng tay che miệng lão Vương, để hắn trấn định lại, Hạ Thiên Kỳ an ủi:

Ông nhìn đi, chúng tôi không phải quý, là người, ông không cần sợ hãi. Không tin ông cứ nhìn xem, nhớ Ny Nhi ở chỗ này...

Không để ý đến ánh mắt Lãnh Nguyệt, lão Vương vừa nghe vừa tin hắn, dường như thời gian trôi chậm lại, hắn hỏi:

Các cậu muốn làm gì?

Muốn hỏi thăm ông chút chuyện. Hạ Thiên Kỳ đứng ra phía trước Lãnh Nguyệt, không muốn vòng vo, làm tốn thời gian.

Các cậu muốn nghe chuyện gì?

Liên quan tới chuyện của Trần Lão Đại và tiểu Lệ.

Tiểu Lệ? Nghe tới hai từ Tiểu Lệ, thân thể lão Vương hơi giật mình, khuôn mặt vốn đang hoà hoãn trong nháy mắt liền trầm xuống:

Chuyện của cô ấy sao tôi biết được, nếu muốn hỏi, các cậu nên đi tìm Trần Lão Đại.

Lão Vương nuốt ngụm nước bọt, cứng rắn nói.

Nhìn vào có thể thấy hắn đang nói láo, bất luận là ngữ khí hay vẻ mặt đều đang nhắc nhở, nhất là người chưa bao giờ nói dối như lão Vương, mới mở miệng liền biết là đang nói láo.

Ông không biết thật? Hạ Thiên Kỳ lúc này lại nhấn mạnh.

Đương nhiên tôi không biết, các cậu có thôi đi không, thả tôi ra, tôi có chuyện phải làm!

Lão Vương gãy dựa muốn hất Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt ra, nhưng hai người vẫn giữ lực, hắn dù dùng sức nhưng vẫn không thể thoát.

Lạnh lẽo chờ đợi câu trả lời làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mất kiên trì, nhưng đây lại là nhà của lão Vương, nếu như ông ta la to có thể sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, thậm chí là xuất hiện lệ quý, cho nên Hạ Thiên Kỳ định mang lão Vương đi đến một nơi không có người.

Nhưng lão Vương không hề phối hợp, cho nên Hạ Thiên Kỳ liền dùng phương thức mạnh, trực tiếp chặn miệng của lão Vương rồi cùng Lãnh Nguyệt đỡ Hồ Đại Ngưu đến viện.

Tuy lúc đầu lão Vương còn gãy dựa kịch liệt, nhưng khi hắn nhìn thấy thi thể khô quắt Hồ Đại Ngưu, hắn bỗng yên tĩnh trở lại, cặp mắt trở nên trống rỗng.

Mà lúc này Hạ Thiên Kỳ cũng lạnh lùng cất tiếng nói:

Trần Thông bây giờ chỉ còn hơi thở cuối cùng, thi thể Hồ Đại Ngưu cũng đã biến thành một cái thây khô. Bọn họ tại sao lại trở nên như vậy, tôi nghĩ ông là người rõ nhất, nhưng nói trước, nếu ông không thành thật trả lời chúng tôi, cái này đồng dạng là người Nhật sau hạ trăng.

Chúng tôi cũng sẽ cam đoan, nhất định sẽ không nói chuyện này cho ai biết. Đương nhiên, ông cũng không có lựa chọn nào khác, bởi vì nếu ông nói ra chúng tôi có thể giúp ông, nhưng nếu ông không nói thì chắc chắn ông sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Bí mật

Giờ khắc này, tâm trí lão Vương hoàn toàn như gặp ác mộng, cảnh tượng này hẳn đã sớm lường trước khi quyết định chạy trốn, nhưng khi trực tiếp đối diện lại là một chuyện khác.

Có thể nói lúc trước hắn chọn cách trốn chạy, không phải là cảm thấy nếu như không trốn đi sẽ bị giết chết, mà đơn thuần chỉ là sợ đối mặt với quý.

Giống như câu nói “không làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ kêu cửa”. Nhưng vấn đề là hắn đã làm việc trái với lương tâm, cho nên lúc này mới sợ hãi như vậy, mới chật vật chạy trốn như vậy.

Nhưng cuối cùng đây chẳng qua cũng chỉ là một loại phản ứng theo bản năng.

Sợ hãi chính là không biết khi nào xảy ra chuyện, nhưng khi đã biết thời điểm, sợ hãi sẽ trở thành tuyệt vọng.

Hồ Đại Ngưu chết rồi... ông ấy về báo thù...

Lão Vương mở to đôi mắt trống rỗng, lâm bầm.

Nghe lão Vương thì thào, Hạ Thiên Kỳ liền nắm lấy cổ áo lão Vương, xách cả người lão lên, sau đó khuôn mặt lộ ra sự ác độc, hù dọa:

Các ông đã làm gì tiểu Lệ, nói cho tôi biết, nếu không người chết tiếp theo sẽ là ông!

Chúng tôi ép chết nó... Nó trở về... báo thù...

Hạ Thiên Kỳ hỏi rất lớn tiếng, nhưng lão Vương vẫn thì thào trả lời.

Khốn kiếp!

Lão Vương hoàn toàn nghe lời cảnh cáo của hắn như gió thoảng bên tai, Hạ Thiên Kỳ nổi nóng, không thêm hỏi nữa, trực tiếp tát vào cái miệng rộng toác của lão, rồi lên tiếng:

ông để cho tôi bình tĩnh lại một chút! Bây giờ nó đã biến thành lệ quý, nếu như ông không nói cho chúng tôi biết sự thật, chúng tôi cũng không có cách nào giúp ông.

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, rồi bổ sung một câu:

Coi như ông muốn chết, và cũng muốn người trong nhà của ông chết đi, ông muốn cho họ trở thành một Hồ Đại Ngưu thảm thương khác!

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói đến người nhà của mình, con người trống rỗng của lão Vương cuối cùng cũng có chút hào quang, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhìn Hạ Thiên Kỳ van xin:

Tôi nói... Tôi sẽ nói... Các cậu nhất định đừng để nó làm tổn thương người nhà của tôi... Cầu xin các cậu...

Thấy lão Vương rút cuộc cũng chịu mở miệng, Hạ Thiên Kỳ không nhịn được nhẹ nhàng thở ra rồi quay sang nhìn Lãnh Nguyệt đứng bên cạnh, trong ánh mắt mang theo chút đắc ý.

Điều mong chờ nhất cuối cùng cũng đã tới, Hạ Thiên Kỳ vội vàng hỏi lão Vương:

Tóm lại các ông đã làm gì tiểu Lệ, có bao nhiêu người can dự vào?

Lão Vương vốn không muốn nói ra chân tướng sự việc, nhưng nhìn đến cái thầy khô của Hồ Đại Ngưu, nghĩ đến việc có thể sẽ liên lụy đến người nhà, hần cần rằng nói ra, nhưng trước khi nói lại ra điều kiện với Hạ Thiên Kỳ:

Muốn tôi nói, được thôi, nhưng các cậu nhất định phải giữ bí mật, cho dù có người hỏi đi chăng nữa.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt vốn dĩ cũng không có ý định nói cho những người khác biết, cho nên thấy lão Vương lo lắng về chuyện này, liền nhanh nhẹn thề một cái, lúc này lão Vương mới mở miệng:

Đêm hôm đó, Hồ Đại Ngưu đột nhiên tìm tới tôi, nói rằng hần phát hiện một bí mật về con dâu Trần Lão Đại, hỏi tôi có ý kiến gì hay không. Lúc ấy tôi cũng không biết Hồ Đại Ngưu có ý gì, liền hỏi hần ta có ý gì với con dâu Trần Lão Đại, nhưng tôi không nghĩ gì cả.

Hồ Đại Ngưu lúc ấy cười hắc hắc, nói có cơ hội sẽ ngủ cùng cô ấy, hỏi tôi có hứng thú không.

Tôi nghe xong chỉ cảm thấy Hồ Đại Ngưu đúng là điên rồi, chuyện này nếu như bị Trần Lão Đại biết, hần sẽ cào chết chúng tôi, cho nên tôi không nghĩ nhiều liền cự tuyệt hần, dù sao tôi cũng là người đã có gia đình.

Hồ Đại Ngưu không nghe lời tôi mà bảo rằng, chuyện này Trần Lão Đại nhất định sẽ không biết.

Rồi hỏi tôi, nếu có cơ hội ngủ với người phụ nữ kia, đồng thời chuyện này cũng sẽ không bị Trần Lão Đại biết, thậm chí là người khác biết, kêu tôi suy nghĩ cho kỹ, bằng không sẽ hối hận.

Nói thì nói vậy, nhưng không phải vì không muốn, mà là bởi vì không dám, có người đàn ông nào không muốn ngủ với một người đẹp, vóc người lại đẹp, tuổi tác lại nhỏ? Gan tôi rất nhỏ, nhưng khi nghe Hồ Đại Ngưu nói, trong nội tâm cũng đã bị hần thuyết phục.

Tôi hỏi hần, vậy rốt cuộc đã biết được bí mật gì, hần nói có chuyện tốt, bảo tôi cứ việc ở bên trên là được rồi, đừng hỏi nhiều như vậy.

Sau khi tôi suy nghĩ rõ ràng, rồi báo tin cho hần, hần còn bảo vì xem tôi là an hem nên mới nói chuyện này cho tôi biết.

Sau khi Hồ Đại Ngưu nói chuyện này với tôi, trong đầu tôi đều hiện lên hình ảnh của tiểu Lệ, gầy vò tôi liên tục mấy ngày không ngủ được, cho đến khi tôi không nhìn được đi tìm Hồ Đại Ngưu.

Hồ Đại Ngưu thấy tôi tìm hần, rất sáng khoái đáp ứng tôi, nói cho tôi hai ngày, sau đó an bài chuyện này.

Đến ngày thứ hai, Hồ Đại Ngưu gọi tôi đến nhà Trần Lão Đại, một lát sau liền thấy tiểu Lệ cúi đầu đi ra. Hồ Đại Ngưu hiển nhiên đã trao đổi cùng cô ấy, khuôn mặt xấu lộ vẻ uy hiếp, để tiểu Lệ hôm nay giúp tôi một chuyện, về sau bọn hần cũng thanh toán xong xuôi.

Tiểu Lệ vẫn không nói gì, lúc nào cũng gật đầu. Hồ Đại Ngưu lúc này chạy đến bên cạnh tôi, nhắc nhở tôi phải nhanh một chút, bởi vì Trần Lão Đại không biết khi nào sẽ trở về.

Trong đầu tôi lúc ấy rất loạn, nên không nghe hần nhắc nhở cái gì.

Sau đó tôi liền dẫn tiểu Lệ đến chỗ Hồ Đại Ngưu, lúc làm chuyện ấy, tiểu Lệ như thi thể không nhúc nhích, hai con mắt trừng lên, vành mắt bên trong đầy nước.

Chớp mắt một cái, cái ta muốn cũng thỏa mãn rồi, nhưng vẫn không ngừng lại, bởi vì tôi không nghĩ được nhiều như vậy. Nhưng khi xong việc, tôi liền bắt đầu sợ hãi, nếu chuyện này bị Trần Lão Đại phát hiện thì sẽ ra sao?

Tôi bảo cô ấy đừng nói ra những chuyện hôm nay, lúc này tiểu Lệ mới mở miệng nói với tôi một câu, cô ấy khóc để tôi tôi buông tha cô ấy. Sau đó tôi mới tìm tới Hồ Đại Ngưu, nói cho hần biết sự lo lắng của tôi, Hồ Đại Ngưu nghe xong không hề hoảng sợ lên tiếng, bảo tôi quên đi, việc này không chỉ bọn hần làm qua, mà Triệu Khoái Chủy, Tề Đại Lực, Trương Què Từ cũng đều làm.

Trước đó tôi không hề biết tiểu Lệ đã quan hệ với những người này, nếu không tôi chắc chắn sẽ không tham gia vào, nhưng việc đã đến nước này tôi muốn hối hận cũng không được.

Mấy ngày sau tôi nom nớp lo sợ, sợ có một ngày Trần Lão Đại phái người tìm tôi, nhưng may mắn là ngày đó không đến...

Lão Vương nói đến chỗ này, Hạ Thiên Kỳ đã không chế được tâm trạng muốn đánh lão Vương cho tơi bời, phần nộ mắng:

Đám người cặn bã các ông sẽ sớm bị Lệ Quý trả thù, các ông không nên sống trên đời này!

Lão Vương không nói gì thêm, chỉ vô cùng hối hận, thở dài, Hạ Thiên Kỳ ra hiệu bảo hần nói tiếp, lão

Wương cũng liền mở miệng:

khoảng 20 ngày sau, Triệu Khoái Chủy đột nhiên tìm tới tôi, nói Trần Lão Đại muốn nhờ chúng tôi giúp hần làm một việc..

Chính xác là, hần bảo chúng tôi giết người!

Hắn...

Trong khi lão Vương còn muốn nói tiếp chuyện gì đó, thanh âm của hắn lại đột ngột chìm vào trong cổ họng rồi tắt hẳn, sau đó trên mặt hắn túa ra mấy giọt nước to bằng hạt đậu.

A....!!!

Nhanh như cắt, lão Vương đau khổ ôm lấy khuôn mặt mình, thân thể đầy nước bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Ps: cầu donate a

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Trúng chiêu

Sự biến hóa này của lão Vương thật sự là quá nhanh, dù là Hạ Thiên Kỳ hay Lãnh Nguyệt trước đó đều không có phát giác được bất cứ cái gì. Trong khi bọn hắn còn chưa có kịp phản ứng, thân thể lão Vương so với trước đó không sai biệt thì co rút lại đúng hai vòng.

Lúc này trong lão Vương còn đang bị co rút lại đồng thời cũng lập tức bị kéo dài ra.

Chưa được bao lâu, lão Vương chắc chắn sẽ biến thành Trần Thông, Hồ Đại Ngưu thứ hai.

“Cứu tôi với... Mau cứu tôi...”

“Aaaaa...”

Lão Vương vô cùng thống khổ ở trên mặt đất bắt đầu lăn lộn, tiếng kêu thảm thiết kia làm cho da đầu Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thấy tê dại. Hắn không thể nào tưởng tượng nổi nếu đổi lại người kia là hắn, thân thể phải tiếp nhận thống khổ lớn cỡ nào?

Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy rất đáng sợ cùng tàn nhẫn rồi, nhưng vừa nghĩ tới bọn người lão Vương với Tiểu Lệ làm ra chuyện đến cả cảm thú cũng không bằng, trong lòng hắn lập tức không còn chút cảm giác nào nữa, thậm chí một chút thương hại trước đó cũng mất sạch.

Cái này gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống, bọn người lão Vương rơi vào tình cảnh ngày hôm nay hoàn toàn là do bọn hắn tự gieo gió gặt bão.

Tuy nhiên nói đi cũng nên nghĩ lại. Tuy trong lòng cảm thấy bọn người lão Vương không đáng được đồng tình cùng trợ giúp, nhưng không thể không thừa nhận, bọn hắn cần những người này đem chân tướng bên trong nói ra.

Nhưng lão Vương cũng chỉ mới tiết lộ một một chút, cho nên bọn hắn cũng không hi vọng ông ta cứ như vậy mà chết đi.

“Các người đến cùng đã cái làm gì? Trần Lão Đại rút cuộc muốn các người giết chết ai?”

Hạ Thiên Kỳ lúc này không cam lòng, cúi xuống nhìn lão Vương đang đau đớn lăn lộn trên mặt đất hỏi vài câu. Tuy nhiên cũng không thu được thông tin hữu ích nào.

Thoáng nhìn qua bên cạnh một cái, hắn thấy Lãnh Nguyệt vẫn đang đứng đó mà quan sát. Sau đó Hạ Thiên Kỳ có chút ngạc nhiên khi nhận ra, vẻ mặt của Lãnh Nguyệt chứa đựng sự lạnh lùng cùng ghét bỏ.

Có thể thấy thái độ của Lãnh Nguyệt với lão Vương cùng đám người kia mà nói, có chết cũng chưa chắc đã đền hết tội. Cho nên một chút ý định cứu giúp cũng không có.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy hắn có lẽ nên suy nghĩ lại một chút về ấn tượng “Thánh Mẫu” của Lãnh Nguyệt trong lòng mình. Thì ra, Lãnh Nguyệt không phải với ai cũng đều sẽ ra tay giúp đỡ.

Thấy Lãnh Nguyệt không có ý định ra tay cứu người, Hạ Thiên Kỳ cũng không có ý định giúp đỡ. Hắn lúc này chỉ có một mình thì kêu hắn giúp thế nào đây? Hạ Thiên Kỳ lập tức quyết định, lên tiếng:

“Gã này đã bị nữ quỷ kia nhắm trúng, nói không chừng ả đang ở gần đây. Vậy nên chúng ta tốt hơn hết mau chóng rời khỏi chốn này đi, dù sao người biết chuyện này cũng không chỉ có một mình gã!”

Trước đó là Hồ Đại Ngưu bị giết, giờ tới lượt lão Vương. Đây không thể nghi ngờ đều do bọn hắn gây nên, tốc độ giết người của nữ quỷ kia so với tưởng tượng của bọn hắn nhanh hơn rất nhiều.

Dù sao chưa đầy một buổi tối đã có tới hai người bị giết, rất khó nói mấy người còn lại kia có thể hay không sống sót qua khỏi đêm này.

Ngay thời gian ngắn ngủi khi Hạ Thiên Kỳ nói ra những điểm quan trọng, thân thể lão Vương đang lăn lộn trên mặt đất đã mất hết nước, nhanh chóng biến thành một cái thây khô. Đồng thời còn khủng bố hơn, nội tạng trong thân thể gã, thậm chí là xương cốt cũng đều vỡ nát. Hóa thành máu tươi từ trong lỗ chân lông chảy ngược ra bên ngoài.

Cuối cùng, gã hoàn toàn hóa thành một vũng máu, thân thể từ từ tan chảy ra không còn lại chút da thịt nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, năng lực của nữ quỷ kia so với trước đó đã mạnh hơn.

“Chạy mau!”

Lãnh Nguyệt lúc này cũng bị dọa cho một trận khiếp vía, không chút chậm trễ nhanh chóng cùng Hạ Thiên Kỳ lập tức chạy ra bên ngoài. Nhưng còn chưa đợi bọn hắn tiến lại gần, cánh cửa lớn đã “rầm” một tiếng, đóng chặt lại.

Cùng lúc đó, một trận rung động trên vách quan tài phá tan sự tĩnh mịch trong nhà.

“Lộp bộp....”

“Lộp bộp...!”

Đột nhiên một trận âm thanh kỳ lạ vang lên khiến lưng Hạ Thiên Kỳ phát lạnh, hắn vô thức quay đầu lại nhìn. Chiếc quan tài sau lưng hắn lúc đầu không có bất cứ vật gì, lúc này lại lộ ra một cái đầu!

Là nữ quỷ kia! Không biết từ lúc nào ả đã trở lại bên trong quan tài. Hay nói đúng hơn, ả từ đầu đã ở bên trong!

Vẫn một mực ở trong quan tài sau lưng bọn hắn, lạnh lùng theo dõi nhất cử nhất động của bọn hắn.

“Quý! Nó ở trong quan tài!”

Đầu Hạ Thiên Kỳ bắt đầu cảm thấy tê dại, hắn lên tiếng nhắc nhở Lãnh Nguyệt ở phía trước. Lãnh Nguyệt nghe xong lập tức từ trong túi lôi ra một tấm bùa màu xanh, miệng bắt đầu lầm bầm linh tinh cái gì đó. Xem bộ dạng của hắn chắc là đang nghĩ cách làm cho cửa lớn mở ra.

Nhìn Lãnh Nguyệt hành động ít nhiều gì cũng làm hắn thấy an lòng một chút. Nhưng khi hắn vô thức quay đầu lại nhìn cái quan tài kia một lần nữa, lập tức nhìn thấy nữ quỷ vốn dĩ lúc đầu ở trong quan tài quan sát bọn hắn. Không biết từ khi nào đã tiến tới phía sau lưng hắn.

“Tôi nói qua cho các người biết... việc của người khác, các người tốt hơn hết đừng có nên xen vào!”

Nữ quỷ kia hung ác thét lên đỉnh tai nhức óc, trái tim Hạ Thiên Kỳ lúc này đã vọt lên tới cuốn họng. Trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh thê thảm trước khi chết của Hồ Đại Ngưu cùng lão Vương.

“Oan có đầu, nợ có chủ! Cô không nên tìm chúng tôi ả, chúng tôi tuyệt đối không có xen vào việc của cô!”

Cảm giác sinh mệnh của mình đang từ chút, từ chút một bị rút ra khỏi thân thể. Hạ Thiên Kỳ khó khăn lắm mới dè né được sự sợ hãi trong lòng xuống, đối diện với nữ quỷ kia lên tiếng cầu xin tha thứ.

Tuy nhiên đối mặt với sự cầu xin tha thứ của Hạ Thiên Kỳ, nữ quỷ kia cũng không có ý định buông tha cho bọn hắn:

“Xen vào chuyện của người khác... chỉ có con đường chết.....!!!”

Nương theo tiếng thét chói tai của nữ quỷ, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên thân thể đều có cảm giác đau nhói mãnh liệt.

“Aaaa....!”

Hạ Thiên Kỳ nhin đau không được liền hét lên một tiếng, theo bản năng chụp lấy cánh tay mình. Sau đó hắn hoảng sợ lại hét lên lần nữa, bởi vì hắn chạm phải một tầng hơi nước ra thấm ra bên ngoài.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu bị mất nước?

“Yêu ma quỷ quái nhanh chóng nhận lấy cái chết!”

Định...! Tiêu diệt...!”

Ngay khi Hạ Thiên Kỳ đang lún sâu trong vũng bùn của sự sợ hãi, không cách nào kiềm chế được run rẩy. Bên tai hắn đột nhiên vang lên âm thanh của Lãnh Nguyệt, sau đó hắn cảm thấy một cỗ sức mạnh truyền đến bên người, lập tức lôi kéo hắn chạy nhanh ra bên ngoài.

Nữ quỷ kia không có lập tức đuổi theo bọn hắn, cho nên Lãnh Nguyệt sau khi kéo hắn chạy được một đoạn sau đó ngừng lại. Cứ cho là lúc này đã may

mấn trốn thoát, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại không có lấy nửa phần vui mừng. Vì khi hấn sờ lên cách tay cùng khuôn mặt của mình, phát hiện phía trên đều phủ một tầng hơi nước.

Tuy không có khoa trương như bọn người Trần Thông, nhưng quả thật đang có nước không ngừng thấm thấu qua lỗ chân lông của hấn. Tốc độ rỉ ra cũng không tính là nhanh.

“Tôi dường như đã trúng chiêu của nữ quý kia!”

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt tóm lấy cánh tay kia của Hạ Thiên Kỳ đưa lên quan sát một lúc, sau đó hung hăng quăng xuống, lên tiếng:

“Yên tâm, theo tốc độ chảy ra của nước lúc này, một tháng sau cậu cũng không chết được, cái này chỉ giống như khi cậu xuất mồ hôi thôi, không có khác biệt là mấy!”

“Cậu nói tôi chỉ là bị toát một chút mồ hôi?” - Nghe vậy tinh thần của Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng khôi phục chút đỉnh. Nhưng từ lỗ chân lông ở toàn thân vẫn truyền tới cảm giác đau nhói, lập tức nhắc cho hấn biết, sự việc cũng không hấn đã đúng như những gì Lãnh Nguyệt đã nói.

Triệu chứng toàn thân bị mất nước, chần hấn là một cùng một loại với đồ vật bị nguyên rửa. Cậu tuy bị trúng chiêu nhưng có lẽ do thể chất trong thân thể cậu đã khắc chế sự nguyên rửa kia, cho nên việc này đối với cậu cũng ảnh hưởng không lớn lắm. Nhưng khi nguyên rửa kia bị khắc chế, lỗ chân lông của cậu vẫn sẽ cảm cảm thấy đau nhói một chút!”

Nghe Lãnh Nguyệt giải thích như vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hấn lúc này cảm thấy kỳ thật Ác Linh thể chất cũng không đến nỗi quá tệ, tối thiểu cũng có thể coi như bách độc bất xâm!

Sau khi xác định sau này mình không có bị nguy hiểm đến tính mạng, Hạ Thiên Kỳ cũng lập tức không có “già mồm” nữa, nhanh chóng đem tình huống trước mắt phân tích qua một lượt:

“Năng lực của nữ quý kia rõ ràng so với lúc trước trước đã mạnh hơn rất nhiều, xem ra những gì cậu nói không có sai. Ác giết càng nhiều người thì càng khó đối phó. Tuy nhiên, à không có đuổi theo chúng ta, như vậy có thể thấy cổ quan tài kia nhất định có một tác dụng gì đó với à. Có lẽ chúng ta nên dùng thử “hỏa công” một chút xem sao?”

“Cậu quyết định chính diện đối phó với à?”

“Quyết định hay không quyết định, với sự thu hoạch của chúng ta chỉ còn sót lại ba người. Chúng ta lúc này phải bắt lấy thời gian. Tranh thủ lúc nữ quý kia còn chưa có hành động, phải giải quyết tất cả mọi sự bí ẩn có liên quan đến à!”

Ps: hay thì donate với đề cử và đẩy kim phiếu cho ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Quỷ ảnh bên cửa sổ

Lão Vương chỉ mới tiết lộ một chút tin tức đã lập tức bị quý giết chết. Nhưng thông qua những điều gã nói, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt cũng biết được một ít manh mối quan trọng.

Đầu tiên bọn hấn biết được, Tiểu Lệ khi còn sống đã bị đối xử rất thô thảm.

Thứ nhất, cô là bị người ta lừa gạt, bị bán cho Trần Lão Đại. Sau đó lại phải chịu đựng rất nhiều tủi nhục.

Thứ hai, sau khi bị Trần Lão Đại mang về phía sau thôn Con Rùa. Tiểu Lệ đã thử tìm cách chạy trốn rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng thất bại, lần nào cũng đều bị thôn dân báo cho Trần Lão Đại mang người bắt về.

Thứ ba, sau khi bị ép gả cho tên ngốc Trần Thông, cô còn thường xuyên bị Trần Thông cùng mẹ hấn chửi bới, đánh đập.

Thứ tư, Hồ Đại Ngưu không biết làm cách nào biết được chuyện bí mật gì đó của Tiểu Lệ, hấn lập tức lấy chuyện đó khống chế cô. Khiến cho cô không thể không cùng bọn người lão Vương, phát sinh quan hệ ngoài ý muốn.

Tất cả những manh mối này đều là do bọn hấn, thông qua thăm dò trước đó mà điều tra được. Nhưng suy nghĩ lại những yếu tố này, Hạ Thiên Kỳ lại không cho rằng đây là lý do khiến Tiểu Lệ trở thành quỷ lệ.

Vì sau khi những chuyện kia phát sinh, quãng thời gian trước đó Tiểu Lệ vẫn sống khỏe mạnh, cô cũng không có biểu hiện gì gọi là đau buồn hay chán đời cả. Cho đến khi lão Vương tiết lộ mọi việc, nhưng gã còn chưa nói ra những chuyện xảy ra sau đó thì đã bị giết chết.

Có lẽ nguyên nhân chính là Trần Lão Đại kêu bọn người lão Vương đi giết chết một người nào đó.

Người này rút cuộc là ai? Vì cái gì Trần Lão Đại lại muốn giết chết “hắn”?

Sau khi Tiểu Lệ tự sát, trong lòng mang oán niệm mà hóa thành quỷ lệ có phải hay không nguyên do là vì người này?

Người này hiện tại còn sống hay đã chết? Giữa bọn họ có mối quan hệ gì?

Những nghi vấn cứ theo nhau ủa tới, khiến cho Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt lòng giống như lửa đốt, bước chân càng càng lúc càng mau hơn. Vừa chạy, Hạ Thiên Kỳ vừa lên tiếng phân tích:

“Chuyện nào mà không giải quyết không tốt, có lẽ sẽ là một chuyện khiến người ta phải roi lệ đau lòng.

Thân thể của Tiểu Lệ rất bi thảm, cô ấy đem lòng yêu một người con trai trong thôn. Sau khi yêu người này, thể giới của Tiểu Lệ lần nữa tìm được ánh sáng. Nhưng không may lại bị Hồ Đại Nguo phát hiện, hắn đem việc này ra uy hiếp Tiểu Lệ, ép cô ấy không thể không cùng bọn hắn phát sinh quan hệ.

Nhưng cuối cùng chuyện này vẫn bị Trần Lão Đại phát hiện, Trần Lão Đại tìm bọn người lão Vương cùng mấy tên tâm phúc, ra lệnh cho bọn họ lập tức giết chết người kia.

Cứ như vậy, Tiểu Lệ mất hết hy vọng. Oán hận trong lòng cuối cùng cũng không đè nén được nữa mà bộc phát, cô lập tức tìm đến cái chết. Sau đó hóa thành quỷ lệ, trở về tìm bọn người kia báo thù”.

Nói đến chỗ này, thấy Lãnh Nguyệt vẫn không lên tiếng, Hạ Thiên Kỳ tiếp tục bổ sung một câu:

“Chuyện này thật ra rất đơn giản, nhưng mà lòng người lại quá phức tạp...”

“Tôi cũng không có ý định cứu bọn họ!” - Lãnh Nguyệt lúc này đột nhiên lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, Hạ Thiên Kỳ bắt đầu dĩ cười khổ một cái, lắc đầu tiếp tục nói:

“Cũng đâu có ai kêu cậu đi cứu bọn họ, chúng ta lúc này là đang tự cứu lấy chính mình. Chẳng qua chỉ kêu cậu đi lừa gạt bọn họ một chút, khiến bọn họ nói ra chân tướng thôi. Bởi vì chỉ khi biết được chân tướng bên trong, chúng ta mới có biện pháp giải quyết sự việc này!”

Lãnh Nguyệt nghe xong cũng không lên tiếng, lúc này bóng tối bao phủ lấy hai người, nên rất khó có thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy Lãnh Nguyệt thật sự là một con người rất ngây thơ. Lúc bình thường nhìn tên này cao ngạo như vậy, nhưng một khi hắn mở miệng nói chuyện, hoặc nhìn cách hắn xử lý một số chuyện. Hạ Thiên Kỳ lập tức có thể nhìn thấu, tên xấu xa này hành sự không khác gì một đứa trẻ.

Mặc dù không thể không thừa nhận, Lãnh Nguyệt so với hắn hiện tại, nếu phải cùng lệ quỷ đối mặt thì có tác dụng hơn hắn rất nhiều. Đương nhiên hắn không hẳn đến một chút tác dụng cũng không có, về phương diện phân tích sự việc hắn thông minh hơn Lãnh Nguyệt rất nhiều, vậy nên suy nghĩ một lúc mà nói, hắn không nhiều thì cũng có chút ít công hiến.

Chớ có nhìn bộ dáng bị động của hắn mà lầm, hắn hiểu rất rõ năng lực của bản thân. Hắn sở dĩ sợ hãi như vậy, chẳng qua cũng giống như một người qua đường Giáp ở nơi phát sinh sự việc trọng đại mà chỉ biết chạy tới chạy lui. Nói một trăm lần, kể một vạn cũng chỉ có vậy. Nói trắng ra, hắn vốn dĩ là không có cách bắt giữ quỷ, lại càng không có năng lực tự bảo vệ mình.

Tuy nhiên hắn không phải không có lòng tin, người xưa có câu núi này cao còn có núi khác cao hơn. Thể chất Ác Linh muốn trưởng thành so với người bình thường khó khăn hơn rất nhiều, vậy nên sau khi năng lực của hắn trưởng thành, tự nhiên cũng sẽ mạnh mẽ hơn, vượt xa Lãnh Nguyệt.

Nghĩ đến sau này tương lai đầy sáng lạng cùng triển vọng của mình, nghĩ tới tên Lãnh Nguyệt xấu xa kia so với mình chỉ như một chú chim non, chỉ có thể xách móng let đẹt đi ở phía sau. Hạ Thiên Kỳ không khỏi mừng thầm trong lòng, hắn thật sự rất mong chờ ngày đó đến mau một chút.

- - - - -

Bóng đêm âm trầm đáng sợ, từng trận gió lạnh thổi qua giống như tiếng ma quỷ đang kêu gào trong đêm tối lập đi lập lại, đập chồn bên lỗ tai những người còn chưa đi ngủ.

Mà đám người còn chưa chớp mắt được này, cũng bao gồm cả Tề Đại Lực.

Tề Đại Lực ở thôn Con Rùa vốn nổi tiếng có thân thể khỏe mạnh, sức mạnh bằng ba người gộp lại, cho nên mọi người gọi hắn là “Đại Lực đại lực”.

Tề Đại Lực, người này vốn là người không có một chút tâm kế nào. Bình thường ai đối xử tốt với hắn, hắn sẽ thật lòng mà đối đãi tốt trở lại. Bởi lúc nhỏ được Trần Lão Đại chiếu cố, vậy nên Trần Lão Đại nói gì hắn đều nghe nấy. Tề Đại Lực rảnh rỗi sẽ cùng Trần Lão Đại uống rượu, khi uống đến cao hứng lão sẽ gọi hắn vài tiếng con nuôi.

Tề Đại Lực từ nhỏ đã không có cha mẹ yêu thương, cho nên trong mắt hắn, Trần Lão Đại là người nhà của hắn, là cha của hắn. Mặc dù người trong thôn vô luận có ý kiến gì với Trần Lão Đại, nhưng với hắn vẫn là người tốt nhất, là người đáng để hắn tín nhiệm.

Nằm trên giường trần trọc mãi, quá khứ cứ thay nhau ủa vào trong đầu, khiến hấn làm thế nào cũng không thể nhắm mắt lại ngủ được.

Theo lý mà nói, hấn ban ngày làm việc ở ngoài ruộng, thân thể lúc này vốn đã vô cùng mệt mỏi. Lẽ ra phải thuận lợi ngủ say mới đúng, như trên thực tế thì hấn lại không có buồn ngủ chút nào.

Trong lòng, hấn cố gắng đè nén mạnh hàng loạt cảm xúc xuống, cái cảm xúc kia đến khiến cho hấn cũng không hiểu được. Cảm giác này giống như hấn đã làm việc gì đó sai trái, sợ bị người khác phát giác ra mà trừng phạt hấn.

Loại cảm giác này có lẽ chính là sợ hãi!

Bởi vì bình thường cách hấn nói chuyện hay hành sự đều rất thẳng thắn, cho nên mọi người ở sau lưng đều lên gọi hấn là Trần Thông thứ hai. Nói trắng ra, Trần Thông là một tên ngốc, thì Tề Đại Lực chính là tên ngốc thứ hai.

Chính là vì vậy cho nên hấn mới không thể kiếm được vợ, tuy nhiên Trần Lão Đại đã hứa sẽ giúp hấn. Lão hứa hẹn lát nữa sẽ giúp hấn cưới vợ.

“Con mẹ nó, làm sao lại ngủ không được?”

Nằm trần trọc mãi mà không ngủ được, Tề Đại Lực rốt cuộc không kiên nhẫn nữa, hấn hung hăng gỡ mạnh xuống ván giường một cái, bực mình ngồi bật dậy.

“Ầm ầm!”

Hấn vừa mới ngồi dậy, thì từ bên ngoài đột nhiên truyền vào một tiếng sét đinh tai nhức óc, dọa cho hấn khiếp vía khiến toàn thân khẽ run rẩy.

“Hừ, ngày nào cũng mưa, ngày nào cũng mưa...!”

Tề Đại Lực lớn tiếng mắng nhiếc, từ trên giường leo xuống, đi về phía cửa sổ vươn tay ra muốn đóng cửa sổ lại.

Bởi vì bên ngoài ánh sáng bên ngoài không đủ mạnh, hấn lại bị hoa mắt một lúc. Cho nên cảnh tượng bên ngoài với hấn mà nói, lúc này hoàn toàn là một màu đen, giờ nắm ngón tay cũng không trông thấy rõ.

Đứng ở phía trước cửa sổ, Tề Lực cũng không có vội vàng đóng cửa sổ lại, hấn cố gắng đưa mắt nhìn về phía ngoài. Bên ngoài một vùng đen tối kia lúc có lúc không, phảng phất như có vật gì đó lay động thu hút sự chú ý của hấn.

Mà ngay khi hấn cố gắng căn mắt ra nhìn ra bên ngoài, chân trời đột nhiên xẹt qua một tia sét, ánh chớp cũng đủ chiếu rõ cảnh tượng đen tối bên ngoài.

Ánh sáng lập lòe một lát, trong chớp mắt chiếu rõ thân ảnh một cô gái toàn thân ướt sũng nước, đang đứng gần sát bên ngoài cửa sổ, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào hấn đầy căm hận.

“A...!”

Tề Đại Lực bị người con gái xuất hiện đột ngột bên ngoài cửa sổ dọa cho giật thót người. Tuy nhiên ngay lúc hấn muốn nhìn rõ người đứng bên ngoài rốt cuộc là ai thì cảnh tượng lại lần nữa bị bóng tối bao phủ.

Ánh mắt hấn lại bình thường trở lại, từng cơn gió lạnh buốt ủa mạnh vào trong phòng, cánh cửa sổ bị gió thổi mạnh va đập vào tường, không ngừng vang lên những tiếng “cách cách, kéo kẹt...”.

Hôm qua trời không có một giọt mưa, vậy mà lúc nay đây, rút cuộc cũng không nhịn nổi lập tức trút xuống một trận mưa lớn.

Ps: truyện sẽ không theo lối tu tiên như rap chiếu phim địa ngục nha. Càng ngày càng hay, ta chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chậm một bước!

“Ào ào...” Tiếng mưa rơi không ngừng phá tan sự tĩnh lặng trong đêm, Tề Đại Lực cứ thế một mực đứng yên lặng người phía trước cửa sổ. Trong nháy mắt hấn còn chưa có kịp phản ứng, không bao lâu cuối chân trời lại lần nữa xẹt qua một tia chớp.

Ánh sáng cùng bóng tối trong nháy mắt đã thay đổi vị trí cho nhau. Tề Đại Lực tầm mắt có chút mờ mịt, theo ánh sáng của tia chớp hấn lập tức nhìn thấy cô gái toàn thân ướt sũng lần nữa xuất hiện ở trước cửa sổ nhà mình.

Cho đến lúc này, Tề Đại Lực mới kịp thời phản ứng. Sau khi xác định trước đó bản thân không có hoa mắt mà nhìn lầm, bên ngoài cửa sổ của nhà hấn,

lúc này thật sự có một cô gái.

Tuy nhiên nếu suy nghĩ lại thì sẽ khiến người ta cảm thấy khó tin. Lúc này vốn đã là nửa đêm, còn có cô gái nào không ngủ được lại lén lút trốn bên ngoài cửa sổ mà nhìn mò hán.

Không thể nghi ngờ, cô gái này nhất định là người ở thôn Con Rùa. Thế nhưng, hán đại khái lại có cảm giác xa lạ với cô ta.

Cô ta là ai?

Đột nhiên, Tề Đại Lực nghĩ đến một cái tên khiến hán cảm thấy không rét mà run —— Tiểu Lệ!

Chợt nhớ lại, cô gái vừa rồi ở bên ngoài cửa sổ nhòm ngó hán thật sự trông rất giống con dâu của Trần Lão Đại, cũng chính là Tiểu Lệ. Hán tuy cùng Tiểu Lệ mặc dù không phải quen biết cho lắm, nhưng hán lại có quan hệ với Trần Lão Đại, bình thường cũng có gặp qua vài lần cho nên hán tuyệt đối không có nhìn lầm.

Cô gái đứng ở ngoài cửa sổ kia dòm ngó hán, đích thực là Tiểu Lệ không thể sai được!

Nghĩ đến thân phận của cô gái bên ngoài cửa sổ, Tề Đại Lực cảm thấy trong phòng nhiệt độ đột nhiên giảm xuống lạnh buốt. Nguyên nhân rất đơn giản bởi vì Tiểu Lệ vốn dĩ đã tự sát chết rồi, cô ta làm sao có thể xuất hiện bên ngoài cửa sổ nhà hán?

Trừ phi...cô ta biến thành quỷ!

“Àm ầm!”

Phảng phất giống như đang chứng thực lời giải thích này, bên ngoài cửa sổ lần nữa lại vang lên một tiếng sét đinh tai nhức óc. Tiếng sét này không khỏi dọa cho hán khiếp sợ khẽ run rẩy, trong đầu vừa nghĩ đến cái tên kia thì chỉ trong nháy mắt cô gái bên ngoài đã biến mất tăm.

“Ai vậy? Tiểu Lệ, có phải là cô không?”

Đầu óc Tề Đại Lực lúc này chợt căng thẳng như muốn nổ tung, trong lúc chờ đợi người kia lên tiếng trả lời. Hán lui về phía sau mấy bước, cánh tay quơ lung tung xung quanh như muốn bắt lấy một vật gì đó để phòng thân.

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, cửa sổ bị gió đánh kịch liệt va đập như có ai dùng tay không ngừng đập vào vách tường. Lúc này trong lòng tràn ngập cảm giác tử vong đang đến gần, giống như tiếng hét lộ ra trong đêm mưa gió kêu gào đến chói tai.

Thôi lui đến một góc tường, Tề Đại Lực lần mò xuống đất cuối cùng cũng mò được một cây liềm đao, trong lòng lập tức tăng lên mất phần can đảm. Hán cũng không còn tiếp tục thôi lui nữa, xách cây liềm đao trong tay vừa đi ra ngoài vừa nói lớn:

“Lên tiếng đi, Tiểu Lệ, có phải cô không?”

Tề Đại Lực cũng mặc kệ người xông vào rốt cuộc là người hay quỷ, tóm lại đã có vũ khí trong tay, hán lập tức không còn thấy sợ hãi nữa.

Bước nhanh từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, Tề Đại Lực đột nhiên nghe trong nhà bếp truyền tới tiếng động lạ. Hán do dự một lát, rồi nhanh chân đi thẳng tới nhà bếp.

Bên trong nhà bếp tối đen một màu như mực, căn mắt ra cũng chẳng thấy được gì. Trên người Tề Đại Lực hiện tại cũng không có bất kỳ vật chiếu sáng nào, nên hán chỉ có thể dựa vào trí nhớ cùng hai bàn tay lần mò trong bóng tối, cẩn thận từng bước tiến vào.

“Còn dám giả thần giả quỷ, chờ tôi bắt được cô, nhất định sẽ lột da cô ra!”

Tề Đại Lực lúc này đang làm bầm khê mắng trong lòng, trên thực tế đây cũng là suy nghĩ thật của hán. Nếu người kia mà bị hán bắt được, hán nhất định sẽ lột da người kia xuống.

“Och ạch...!”

Tề Đại Lực ngoài miệng nói cứng, mò nếm tiến vào nhà bếp. Hán lập tức nghe bên trong truyền ra tiếng động giống như có vật gì đó vừa rơi xuống nước. Tề Đại Lực cũng không có quan tâm đó có phải là cái bẫy của người kia hay không, vội vã nương theo hướng phát ra tiếng động mà đi tới.

Hán nhớ rất rõ ràng, chỗ góc tường phát ra tiếng động kia trước đó có đặt một cái vạc nước, người kia muốn trốn tránh hán chỉ có thể trốn vào trong chum nước này.

Diện tích nhà bếp cũng không phải quá lớn, cho nên Tề Đại Lực chỉ cần đi hai ba bước đã tới bên cạnh chum nước kia. Hán một tay nắm chặt cây liềm đao, một tay nắm lấy cái nắp phía trên chum nước, nhanh chóng nhấc cái nắp lên.

Cũng cùng lúc đó, một cái đầu phụ nữ cũng lập tức từ trong chum nước chọt ra trôi lên.

Tề Đại Lực thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã lập tức bị lôi vào trong chum nước...

Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt một đường hướng con đường gần nhất dẫn tới nhà Tề Đại Lực mà phi nước đại. Vì đường lầy lội trơn trượt khiến Hạ Thiên Kỳ xui xẻo bị trượt ngã mấy lần, đã vậy còn bị lấn mấy vòng. Trên người ngoại trừ bị nước mưa tưới cho toàn thân ướt sũng còn có lấm lem đầy bùn đất.

“Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo tận mạng, như vậy mà cũng bị ngã cho được!”

Tâm tình lúc này của Hạ Thiên Kỳ vô cùng bức bối, trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ, chuyến đi lần chỉ sợ vẫn là công cốc rồi.

Lãnh Nguyệt vẫn im lặng, chỉ chăm chú nhìn con đường trước mặt mà nhanh chân đi tới, cũng chẳng thèm quan tâm đến việc mình có té ngã hay không.

Hạ Thiên Kỳ dùng tay gạt mạnh đi nước mưa trên mặt, lỗ chân lông toàn thân vẫn truyền tới từng trận đau nhói như trước. Khóe miệng hằn khe co quắp một chút, không hện mà cùng Lãnh Nguyệt ngừng bước.

Rốt cuộc cũng đã đến nhà của Tề Đại Lực!

Hành động lần, hai người cũng không có bất kỳ giao hẹn gì trước. Hạ Thiên Kỳ lập tức tiến lên làm tiên phong dò đường, hấn lộn hai ba vòng thì đã vào được bên trong sân nhà của Tề Đại Lực, nhanh chóng mở cửa ngoài cho Lãnh Nguyệt tiến vào.

Thực tế mà nói, hành động lần này đều là do Hạ Thiên Kỳ chủ động xin đi đầu giết giặc. Vì trong lòng hấn cảm thấy về phương diện này từ đầu đến cuối Lãnh Nguyệt đều không bằng mình, loại công phu leo tường này với hấn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với Lãnh Nguyệt xấu xa này mà nói thì lại rất khó.

Sau khi tiến vào Lãnh Nguyệt liền ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ đi theo sau lưng mình, dù sao cũng rất khó xác định hiện tại Tề Đại Lực rốt cuộc là còn sống hay đã chết.

“Cửa sổ bên kia đã bị ai đó mở ra!”

Hạ Thiên Kỳ lúc này phát hiện cửa sổ trong phòng đang mở toang, lập tức quay sang Lãnh Nguyệt lên tiếng, ý muốn từ cửa sổ leo vào trong nhà. Lãnh Nguyệt khẽ gật đầu đồng ý, nhanh chóng cùng Hạ Thiên Kỳ một trước một sau đi tới trước cửa sổ.

Hai người dùng đèn pin chiếu về phía bên trong cửa sổ thăm dò, bọn hấn phát hiện nơi này chính là phòng ngủ của Tề Đại Lực, nhưng hấn lúc này cũng không có ở bên trong.

Thấy vậy, trong lòng hai người không ngừng sinh ra một dự cảm không lành, nhưng sau khi do dự một lát vẫn nhảy vào trong phòng.

Bọn hấn chân trước vừa mới tiến vào, mưa bên ngoài lập tức trở nên to hơn. Cùng lúc, sấm sét nhất thời vang lên không ngừng.

Về mặt Hạ Thiên Kỳ trở nên âm trầm, dùng đèn pin rọi về phía hành lang bên ngoài phòng ngủ. Hành lang cũng không phải quá dài, chỉ chiếu đèn một quãng đã thấy một căn phòng, xem ra giống như là nhà bếp.

“Tề Đại Lực chỉ sợ sớm đã bị nữ quý kia xử lý rồi!”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đã trễ như thế, bên ngoài trời lại đang mưa rất lớn. Tề Đại Lực không ở trong nhà đi ngủ, thì hấn hiện tại còn có thể đi đâu?

“Xem ra chúng ta vẫn là chậm một bước rồi!”

Đương nhiên Lãnh Nguyệt cũng cảm thấy khả năng sống sót của Tề Đại Lực là rất nhỏ, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng đề nghị:

“Chúng ta mỗi lần đều đến muộn hơn nữ quý kia một bước, không chừng tách ra mà hành động có hay không sẽ nhanh hơn một chút so với à?”

“Cái này còn phải nói sao, đương nhiên là không thể được!”

Nghe Lãnh Nguyệt muốn cùng hấn tách ra, Hạ Thiên Kỳ lập tức lắc đầu phản đối:

“Nếu may mắn thì chuyện này có thể kết thúc tốt đẹp, còn lỡ như tôi lại không may mắn, trực tiếp cùng nữ quý kia đối mặt thì phải làm thế nào? Đây không phải là cậu kêu tôi đi tìm chết sao?”

Mặc dù trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng đồng tình với cách nghĩ này, nếu bọn hấn tách ra mà hành động có lẽ sẽ đến sớm hơn nữ quý kia một bước. Chỉ là làm như vậy thì an toàn của hấn lập tức không có cách nào bảo đảm, dù sao hấn hiện tại còn không có tư cách cùng nữ quý trực tiếp đối mặt, không có khả năng đánh cho à phải bỏ chạy trốn chết.

Lãnh Nguyệt có lẽ cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của Hạ Thiên Kỳ, nên chỉ lắc đầu mà không lên tiếng. Ngay khi bọn hấn quyết định rời đi, không ngừng nghĩ lập tức đi đến nhà của người tiếp theo có quan hệ trong sự việc lần này. Đột nhiên trong hành lang bên ngoài, trong bóng đèn dày đặc truyền ra một chuỗi âm thanh, giống như có vật gì đấy đang bò lét trên mặt đất.

“Sột soạt...”

Nghe thấy âm thanh kia, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt không hẹn mà cùng lúc đưa đèn pin chiếu tới chỗ phát ra tiếng động. Chỉ thấy bên trong hành langมืด mịt mù âm u, mà Tề Đại Lực lúc này đang kéo lê nửa thân thể khô quắt. Hắn vô cùng vất vả bò về phía này, trên mặt đất còn lưu lại một chuỗi vệt nước kéo dài.

Bất gặp Tề Đại Lực còn sống, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt ôm lấy chút hy vọng muốn lấy ngựa chết làm ngựa sống lập tức chạy về phía hắn. Chỉ là bọn hắn lúc này mới vừa chạy tới nơi, còn chưa có mở miệng hỏi thăm đã thấy Tề Đại Lực có hiện tượng hồi quan phản chiếu. Hắn bắt lấy một góc áo của Hạ Thiên Kỳ, đôi mắt hắn tròn to, gắt gao lên tiếng:

“Nó vẫn còn ở đó... vẫn còn ở lại chỗ này. Nó chưa không hề rời đi... Còn ở tại trong nhà của tôi...!”

Tề Đại Lực giọng run rẩy nói ra câu nói sau cùng, rồi nhanh chóng trở thành một cái xác khô quắt. Sau đó, dùng mắt thường có thể quan sát được, thân thể của hắn từ từ teo nhỏ lại. Trước ánh mắt kinh hãi của Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt mà hóa thành một vũng máu.

“Quý.... nó vẫn còn trong đó... còn ở tại chỗ này.... Còn ở trong nhà của tôi...!”

Hạ Thiên Kỳ giật mình khi nhớ lại câu nói trước khi chết của Tề Đại Lực, toàn thân phát run lập tức quay sang lên tiếng nhắc nhở Lãnh Nguyệt:

“Nữ Quý kia vẫn còn ở nơi này, mau, chúng ta mau chạy thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Mê hoặc

Mặc dù Hạ Thiên Kỳ đã nhanh chóng phản ứng mà lên tiếng, nhưng chung quy bọn hắn vẫn là đã chậm một bước.

Bởi từ bên ngoài cửa sổ một lượng nước mưa rất lớn, đang mãnh liệt tràn vào. Tiếp sau đó, dòng nước kia hóa thành một đám sương mù đang từng bước trở nên dày đặc hơn trước, nhanh chóng che kín cửa sổ lại.

Mất thấy nếu muốn từ cửa sổ mà chạy trốn ra bên ngoài, tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Hạ Thiên Kỳ trong lòng âm thầm mắng một tiếng, lúc này hắn cũng chỉ có thể cùng Lãnh Nguyệt thoát ra từ những cửa khác. Nhưng khi bọn hắn tiếp cận mấy cánh cửa liền tiếp cũng đều đã bị nữ quý kia chiếm giữ.

Nói cách khác, nữ quý mà bọn hắn vốn rất kiên kỵ, lúc này đang ở đây, trực tiếp đối diện với bọn hắn.

“Cô ta ở chỗ đó!”

Hạ Thiên Kỳ lúc này chợt phát hiện ra vị trí ẩn thân của nữ quý, cô ta đang trốn gần cạnh cửa chính, như vậy xem ra cô ta muốn cắt đứt đường rút lui của bọn hắn. Nếu không quan sát thật kỹ, còn tưởng kia chỉ là một vũng nước mưa bình thường đọng lại thôi. Nhưng khi bọn hắn quan sát kỹ lập tức không khó phát hiện ra vũng nước nọ, bên trong ẩn hiện một cái đầu người đang lơ lửng nổi trên mặt nước.

Mái tóc ướt sũng che khuất cả một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra duy nhất một đôi mắt màu máu đỏ rực. Đôi mắt kia lúc này đầy mang đầy ác ý, chăm chú tập trung nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của hai người.

Đây là lần thứ tư bọn hắn đụng phải nữ quý này. Lần đầu tiên là ở bên ngoài thôn, lần thứ hai là ở nhà của Trần Lão Đại, lần thứ ba là ở nhà Hồ Đại Ngưu. Cô ta liên tục cảnh cáo bọn hắn không nên xen vào việc của người khác, như bọn hắn lại liên tiếp xen vào tới ba lần. Theo suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ mà nói, bọn hắn sáng nay đi ra ngoài có hay không đập trúng phân chó, sao lại xui xẻo như vậy?

Cái gọi là quá tam ba bận, ba lần trước đó bọn hắn có thể xem như hữu kinh vô hiểm, may mắn mà chạy thoát. Nhưng lần này thì sao? Bọn hắn có còn may mắn như trước đó mà bình an trốn thoát không?

Câu trả lời hiển nhiên không mấy lạc quan cho lắm!

Nói đến việc bọn hắn từ khi tiếp nhận sự kiện mới này, còn chưa có lần nào thuận lợi thông qua. Trên đường tới nơi này suýt nữa còn mất luôn cái mạng, phải vất vả lắm mới chạy thoát. Sau khi tới nơi, mấy lần ra ngoài điều tra cũng đều bị nữ quý kia đi trước một bước, còn khiến bản thân không ngừng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ lúc này cực kỳ khó coi, hắn đưa mắt liếc nhìn về phía cửa sổ. Nơi đó vẫn như cũ bị đám sương mù dày đặc, tạo thành lá chắn ngăn lại. Đưa tay thử chạm vào rõ ràng có thể cảm nhận được lực cản, phẳng phất như đám sương kia không phải là hơi nước mà là một khối đá vô cùng cứng rắn.

Đường lui bị phá hỏng, con đường phía trước lại bị chặn đứt. Tình hình của Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt lúc này có thể nói là lên trời không lối đi,

xuống đất không cửa ra. Có vẻ như nhất định phải liều mạng cùng nữ quý gia, may ra mới có cơ hội sống sót.

“Tôi ngăn chặn cô ta, cậu bắt lấy cơ hội nhanh chóng thoát ra ngoài!”

Lãnh Nguyệt sau khi trầm mặc một lúc, chậm rãi nói ra tính toán của mình.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy Lãnh Nguyệt của hiện tại, so với đàn ông càng giống đàn ông hơn. Chỉ là không thể đứng từ góc độ khác mà nhìn, nếu không sẽ cảm thấy Lãnh Nguyệt đang ra vẻ mình rất uất ức.

“Cậu có nắm chắc chúng ta sẽ trốn thoát được?”

“Thử một chút mới biết được!”

Trong lúc nói chuyện, Lãnh Nguyệt cũng lập tức rút ra vũ khí của mình. Vật kia chính là một thanh kiếm Đào Mộc, như thanh kiếm này chỉ có phần chuôi kiếm.

Lúc trước ở trường nữ sinh Tề Hà, Hạ Thiên Kỳ đã từng thấy Lãnh Nguyệt sử dụng qua thanh kiếm này. Nhưng lần nữa nhìn thấy Lãnh Nguyệt rút nó ra, hắn vẫn như cũ cảm thấy có một cái gì đó rất quái lạ không nói nên lời.

“Cậu lui lại phía sau đi!”

Lãnh Nguyệt phát tay, đem Hạ Thiên Kỳ ngăn lại ở sau lưng. Tiếp theo nhanh chóng lấy ra một lá bùa, hung hăng cắn mạnh vào đầu lưỡi một cái. Sau đó phun một ngụm máu lên kiếm Đào Mộc bên tay trái, tay phải bắt ấn pháp.

Phụ ma! Chậm chạp!

Lãnh Nguyệt mở miệng hô lớn, lá bùa trong tay lập tức bao lấy phần lưỡi vô hình của thanh kiếm Đào Mộc, tiếp theo lóe lên một màu đỏ quái dị. Đứng phía sau lưng Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ rất ngạc nhiên. Trong lòng âm thầm suy nghĩ hắn là Lãnh Nguyệt đã học được chiêu thức mới, vì trước đó chưa thấy tên xấu xa này thi triển qua.

Lãnh Nguyệt ở bên này đã chuẩn bị đầy đủ, bày ra bộ dáng muốn cùng nữ quý gia liều mạng. Nhưng mà nữ quý ở bên kia hoàn toàn không có ý định tấn công bọn hắn, vẫn tiếp tục duy trì tư thế cũ, bất động giống như một cái đầu người làm bằng gỗ.

Nhất thời khiến Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt có chút khó hiểu.

Tuy nhiên nghĩ đến dù sao hai bên cũng đã kết thù oán, Lãnh Nguyệt không do dự nữa lập tức huy động kiếm Đào Mộc chém mạnh về phía nữ quý gia.

Một kiếm xé không trung chém mạnh xuống, Hạ Thiên Kỳ lập tức phát hiện nữ quý gia đến một cọng tóc cũng không có dấu hiệu bị tổn hại. Lại liếc nhìn Lãnh Nguyệt ở bên kia tiếp tục vung kiếm chém về phía đám sương mù dày đặc đang ngăn chặn ở ngoài cửa sổ.

Lãnh Nguyệt vung kiếm lên không một chút tiếng động, chém mạnh xuống hai lần. Hạ Thiên Kỳ trong lòng đã sớm chuẩn bị co giò bỏ chạy, nhưng tình huống trước mắt khiến hắn ngẩn người, thậm chí còn khiến Lãnh Nguyệt bị một phen xấu hổ.

Bởi vì không có bất cứ chuyện gì phát sinh!

Đám sương mù vẫn tồn tại, nữ quý bên kia vẫn bất động như cũ. Giống như hai nhất kiếm mà Lãnh Nguyệt chém xuống chỉ đơn giản là chém vào không khí.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Lãnh Nguyệt hiển nhiên cũng cảm thấy có cái gì đó không hợp lý, trong miệng khẽ lẩm bẩm:

“Đáng lẽ ra cô ta sẽ phải chậm chạp mới đúng, vì sao lại như vậy...?”

Nghe thấy Lãnh Nguyệt tự thi thảo, Hạ Thiên Kỳ không khỏi đưa mắt liếc nhìn đám sương mù bên ngoài, sau đó lại liếc nhìn nữ quý đang bất động ở cạnh cửa. Trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, hắn lập tức giật mình, hét lên:

“Chúng ta hình như bị lừa rồi, nữ quý gia thật ra không có ở chỗ này!”

Hạ Thiên Kỳ giống như phát điên, nhanh chân đi tới gần vũng nước nọ. Trực tiếp đối mặt với cái đầu của nữ quý đang hung dữ nhìn hắn, hung hăng giẫm mạnh xuống, kết quả hắn chỉ giẫm vào bên trong vũng nước đọng trên mặt đất thôi.

“Đây chỉ là ảo ảnh để nguy trang, cô vốn dĩ không có ở chỗ này!”

Cái loại tình huống này bọn hắn trước đó vốn dĩ không hề suy nghĩ tới, có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được nữ quý gia lại dùng chiêu “về sâu thoát xác” để đùa giỡn với bọn hắn.

“Chúng ta bị cô ta đùa giỡn rồi!”

Hạ Thiên Kỳ lập tức có cảm muốn khóc mà khóc không ra nước mắt. Trong lòng phân vân không biết nên cảm thấy may mắn hay nên tức giận nữa.

Ngay lúc bọn hắn trong lòng đang cực kỳ hoang mang, không thể hiểu nổi vì sao nữ quý gia lại làm như vậy. Thì nhìn thấy đám sương mù ở bên ngoài cửa sổ, đột nhiên xuất hiện một gương mặt vô cùng khủng khiếp. Chỉ thấy gương mặt kinh khủng kia há to miệng như muốn nói gì đó, âm thanh gần như không thể phân biệt:

“Đây là một lần cuối cùng... tôi bỏ qua cho hai người!”

Hạ Thiên Kỳ chết vật, thuật lại nội dung câu nói của nữ quý gia mà hắn nghe được.

“Đây là cô ta đang cảnh cáo chúng ta sao, cô ta còn có chút lý trí?”

Hạ Thiên Kỳ nói xong vốn cho rằng Lãnh Nguyệt nhất định sẽ đồng tình với suy nghĩ của mình, nhưng mà không nghĩ tới Lãnh Nguyệt lập tức lên tiếng bác bỏ đi ý kiến của hắn:

“Nữ quý lần này là lệ quý, cô ta tồn tại chỉ để giết chóc. Sở dĩ cô ta vây khốn chúng ta ở chỗ này mà không ra tay giết chết chúng ta, bởi vì cô ta còn chưa có đủ mệnh. Cho nên cô ta mới không ngừng đi trước chúng ta một bước, giết chết những người kia để trở nên mạnh hơn!”

Kinh nghiệm về phương diện này của Lãnh Nguyệt so với hắn thì hơn hắn, tuy trong nội tâm Hạ Thiên Kỳ cũng không quá đồng ý những gì Lãnh Nguyệt vừa nói, nhưng cũng không có phản đối.

Tuy nhiên thông qua chuyện này, ngược lại làm hắn thấy rõ một việc. Chính là nếu như bọn hắn vẫn cố chấp đi điều tra, như vậy việc ngăn chặn nữ quý kia tiếp tục tàn sát xem ra là rất phi thường khó khăn.

Có lẽ bọn hắn nên cân nhắc lại cách thức hành động!

“Tôi cảm thấy trên thân nữ quý gia nhất định còn có một ít hạn chế, cô ta chưa ra tay giết chết chúng ta không phải bởi vì cô ta không nghĩ tới mà là cô ta còn chưa đủ mệnh. Tôi cảm thấy mấu chốt nhất định nằm ở cổ quan tài kia, chúng ta tốt nhất nên châm lửa thiêu hủy bộ quan tài đó đi, như vậy cô ta nhất định sẽ mất đi chỗ dung thân!”

“Nếu như dựa theo những gì cậu vừa nói, chúng ta làm như vậy không phải chính là muốn cùng nữ quý gia trở mặt hay sao? Làm như vậy, chỉ sợ là sau này không có cách nào hòa giải cùng cô ta!”

Hạ Thiên Kỳ nghe xong trong lòng cũng có một chút lo lắng, vì hắn từ đầu tới cuối đều cảm thấy nữ quý gia chỉ đơn giản là nghĩ bọn hắn nhiều chuyện mà xen vào thôi.

Hãy nói đúng đúng hơn, cô ta cũng không muốn lạm sát người vô tội.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của một mình hắn, đồng thời hắn cũng không có lý do gì để thuyết phục Lãnh Nguyệt cả.

Nhưng không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, hắn luôn một mực cảm thấy thái độ của Lãnh Nguyệt đối với nữ quý gia có chút kỳ quái. Tựa như giữa bọn họ có thù oán không thể đội trời chung vậy, tóm lại, dù sao thái độ kia của Lãnh Nguyệt vẫn cho hắn cảm giác rất cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Trần ngập

Mưa to như trút nước, toàn bộ thế giới lúc này dường như đều bị nước mưa chiếm cứ.

Bởi vì Hạ Thiên Kỳ lên tiếng khuyên bảo, cho nên Lãnh Nguyệt tạm thời từ bỏ ý định chạy tới nhà Hồ Đại Ngưu để thiêu hủy cổ quan tài kia. Trước mắt vẫn là nên đi hỏi thăm mấy tên tâm phúc của Trần Lão Đại thì hơn.

Nhưng con đường này nhìn qua, cũng không thể nào dễ dàng đi qua.

Hạ Thiên Kỳ toàn thân trên dưới đều ướt sũng, ngoại trừ quần áo nặng nề dính sát vô người, hắn còn có cảm giác toàn thân lúc này đều lạnh ngắt. Cảm giác lạnh ngắt này mới là điểm chí mạng, bởi vì mỗi phút mỗi giây đều tham lam chiếm giữ nhiệt độ trong cơ thể hắn, khiến thân thể hắn càng ngày càng lạnh lẽo, càng ngày càng cứng ngắt, cũng đồng thời càng ngày càng không có cảm giác.

Loại cảm giác này lúc đầu hắn không cảm thấy, bởi vì trước đó hắn vẫn luôn ở dưới mưa to mà ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh. Bởi trước đó phát sinh sự kiện đặc biệt, nên hắn chỉ lo chạy cho nhanh mới không cảm thấy lạnh.

Thật tình mà nói có thể chạy là một chuyện, sự nghiệp bị cản trở nên phải cố gắng chạy lại là một chuyện. Đơn giản hơn là muốn phát tiết mà chạy lại là một chuyện....

“Sau này tôi nhất định không cho rằng, chạy nhanh dưới mưa to là một chuyện hết sức bình thường. Con mẹ nó, sau khi kết thúc sự kiện đặc biệt kia, thân thể tôi hiện tại cũng nhanh chóng bị đông cứng thành cục nước đá!”

Lãnh Nguyệt không thèm để ý đến Hạ Thiên Kỳ đang ở bên cạnh la hét, tốc độ dưới chân lúc này mỗi lúc lại trở nên nhanh hơn.

.....

Cùng lúc đó ở nhà Trần Lão Đại.

“Trần Toàn Lương, tôi hỏi ông lần nữa. Đến cuối cùng ông có mang con vào trong trấn hay không?”

Nhìn thấy vợ kích động dùng tay chỉ vào mặt mình, bày ra tư thế nếu lão không đáp ứng, thì lập tức muốn liều mạng cung lão. Trần Lão Đại cảm thấy một tia hi vọng cuối cùng của mình lập tức tan vỡ.

“Bà cảm thấy còn có thể cứu sống nó được sao?”

“Ông còn là con người sao?” - Vợ Trần Lão Đại tức giận toàn thân phát run, trong mắt tràn ngập kinh ngạc không nói nên lời. Đúng, bà vốn dĩ là không có cách nào tin tưởng, lời nói vô tình như lại thốt ra từ miệng của một người cha.

“Tâm của ông, vì cái gì mà tàn nhẫn đến như vậy? Ông cứ như vậy hi vọng con nó chết đi, ông mới vừa lòng à? Nó không phải con ruột của chúng ta hay sao?”

“Đáng ra chúng ta lúc đó, không nên mềm lòng!”

“Trầm mặc một hồi, Trần Lão Đại đột nhiên từ trên ghế đứng dậy. Đi tới bên giường của Trần Thông, đưa tay chỉ vào hán vẫn còn hôn mê trên giường, lên tiếng:

“Từ khi chúng ta sinh ra nó, có ngày nào được vui vẻ hay không? Nó lúc nào cũng tạo áp lực cho chúng ta, chọc chúng ta tức giận, làm cho chúng ta sống trong tuyệt vọng. Lấy những lý do này, thì kể đến huyết mạch có lợi ý gì? Giữ lại nó cùng nghiệp chướng có cái gì khác biệt đây?”

“Ông cuối cùng cũng nói ra những lời giấu trong lòng sau ngần ấy năm, ông vẫn luôn cảm thấy đứa con này chính là nỗi sỉ nhục của ông. Thì ra ông luôn canh cánh trong lòng, việc tôi không thể sinh cho ông một đứa con bình thường có phải hay không?”

Ông sớm chịu hết nỗi rồi đúng không?

Vợ Trần Lão Đại lộ ra vẻ mặt dữ tợn, sau đó đột nhiên phá lên cười lớn:

“Ông không muốn mang con nó vào trong trấn, thì tự tôi sẽ mang nó đi. Nếu con trai không thể cứu được, tôi lập tức chết cùng nó! Trần Toàn Lương, ông thật sự giống như những gì người trong thôn đã nói, ông là một người không có trái tim!”

Nói xong, vợ Trần Lão Đại lập tức thay quần áo cho Trần Thông đang hôn mê, bộ dạng như muốn đội mưa mang Trần Thông vào trấn Tứ Thế. Trần Lão Đại không biết đang suy nghĩ gì, lão không có ngăn cản vợ mình, chỉ cúi đầu không ngừng hút thuốc.

Chờ lúc vợ lão thay xong quần áo cho Trần Thông, Trần Lão Đại mới buông tẩu thuốc xuống, vô lực lên tiếng ngăn cản:

“Cho tôi thời gian một đêm, chờ mưa tạnh đã. Nếu không dầm mưa mà đến đó, lập tức chưa được cứu chữa đã mất hết hi vọng!”

Nghe thấy Trần Lão Đại nói như vậy, vợ lão lập tức ngồi bệt xuống đất ôm mặt khóc lớn. Trần Lão Đại vốn định đi qua an ủi vài câu, nhưng đúng vào lúc này. Trần Thông lúc đầu còn hôn mê trên giường đột nhiên mở mắt, sau đó lập tức phát ra tiếng nôn khan:

“Ừa.... ”

Thấy con tỉnh lại, vợ Trần Lão Đại vội vàng từ dưới đất bò dậy. Chỉ là bà ta con chưa kịp lên tiếng hỏi han, Trần Thông lập tức bắt đầu không ngừng nôn mửa một trận.

Không, nói đúng hơn là, hán đang không ngừng nôn một đồng tóc ra ngoài.

Một đám tóc đen thật dài của phụ nữ, ướt sũng!

“Con trai, con đừng có dọa mẹ... ”

Vợ Trần Lão Đại hoảng hốt, bà ta lúc này không biết nên làm cái gì, bởi Trần Thông nôn mửa càng ngày càng kịch liệt, phun ra đám tóc ướt sũng kia cũng càng ngày càng nhiều. Cảnh tượng này khiến hai người trong lòng không khỏi sinh ra một suy nghĩ kinh khủng, con họ rốt cuộc đã ăn phải cái gì? Để đến mức phải nôn ra nhiều tóc của phụ nữ như vậy?

Theo đám tóc đen càng nôm càng nhiều, thân thể Trần Thông cũng bắt đầu nhanh chóng rút lại.

Đám tóc dài, ướt sũng. Gắt gao kẹt lại ở bên trong cổ họng của hắn, khiến cho hắn mặc dù rất thống khổ mà rên rĩ cũng không cách nào phát ra một chút âm thanh nào. Cứ như vậy, trước ánh mắt thống khổ của cha mẹ mình, Trần Thông từ từ hóa thành một đám tóc thắm đầy máu me.

Đến cả một chút xương trắng cũng không còn!

Vợ Trần Lão Đại lần nữa ngã ra đất hôn mê bất tỉnh, chỉ còn lại một mình lão toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vũng máu trên giường. Đôi mắt đầy nếp nhăn gât gao mở to:

“Quý! Có quý...!”

...

Trên trần nhà, trên vách tường, trên khung cửa sổ... Khắp nơi đều nhuộm đầy máu tươi trong lòng khắp nơi đều bốc lên mùi máu tanh tưởi.

“Sột soạt...”

Trong bóng tối đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh, giọng hét như đang có vật gì đang bò lê trên mặt đất. Rất nhẹ... nhưng lại chói tai đến mức khó mà hình dung.

Triệu Khoái Chùy choàng tỉnh, sau đó theo bản năng nhìn về chỗ vắng đang bị bóng tối chiếm hữu. Ở chỗ đó, có một cô gái đang nằm sấp, toàn thân đều ướt đầm nước.

Cô gái kia hai mắt đỏ rực, vẻ mặt tràn ngập sự căm hận cùng dữ tợn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Ô ô... Ô ô...”

Cô gái trên mặt đất vừa hướng về phía giường ngủ của hắn mà bò tới, vừa phát ra một chuỗi âm thanh giống như tiếng khóc nức nở, không ngừng vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch.

“Đừng mà... đừng có tới gần đây!”

Triệu Khoái Chùy mặc dù đã tỉnh lại, nhưng hắn phát hiện toàn thân mình lúc này, trên dưới đều không thể cử động. Thân thể giống như bị đóng đinh thật chặt ở trên giường, dù cố gắng nhúc nhích cũng không thể chuyển động.

Cô gái trước đó đang ra sức bò tới gần hắn, nhưng chớp mắt một cái đã tới sát bên cạnh rồi. Nhìn qua thân thể cô ta chẳng khác gì một con rắn, một khuôn mặt dữ tợn không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

“Ô ô... Ô ô... Ô ô...”

Cô gái kia một lần nữa phát ra chuỗi âm thanh giống nức nở như tiếng khóc, âm thanh kia truyền vào trong lỗ tai của Triệu Khoái Chùy, khiến da đầu hắn tê dại một trận:

“Tôi sai rồi.. Cầu xin cô đừng tới tìm tôi nữa mà...”

“Ô ô... Ô ô...”

Tiếng khóc của cô gái lần nữa vang lên cắt ngang lời cầu xin của Triệu Khoái Chùy, sau đó có chút cứng nhắc cúi đầu. Khuôn mặt dữ tợn chớp mắt đã kề sát vào khuôn mặt Triệu Khoái Chùy trong gang tấc.

Triệu Khoái Chùy vốn còn cho rằng cô ta sẽ giống như trước đó, phát ra một chuỗi âm thanh nức nở như tiếng khóc. Nhưng mà hắn lại không nghĩ tới, cô ta vậy mà lại nhếch môi phát ra tiếng cười khắc khắc:

“Là mấy người các ngươi hại chết chúng tôi!”

Triệu Khoái Chùy cảm thấy cổ của mình bị cô ta bóp chặt thật mạnh, hắn không thể thở nổi. Các vị trí trên cơ thể truyền tới một sự đau nhói khôn cùng, ý thức hắn nhanh chóng loạn loạn. Hắn có cảm giác, mình sắp bị giết rồi.

“Aaaa.....”

Sau đó chớp mắt một cái, Triệu Khoái Chùy gãy giữa từ trên giường ngồi bật dậy, toàn thân trên dưới đều ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cửa sổ bị gió thổi hé ra một chút, nước mưa từ bên ngoài không ngừng văng vào trong phòng.

“Không việc gì, chỉ là ác mộng.”

Triệu Khoái Chùy nhìn thoán qua bên ngoài cửa sổ, trời lúc này vẫn còn đang mưa rất to. Hắn khẽ thở phào một hơi, nhẹ nhõm.

Chương 75: Chết trong mộng

Triệu Khoái Chùy từ trên giường bước xuống, sau đó hẩn thấp lên một ngọn đèn dầu rồi đi ra bên ngoài. Xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong, hẩn mơ hồ có thể thấy được vợ mình đang ôm đứa con hai tuổi mà ngủ.

Nói đến vợ chồng hẩn sở dĩ tách ra ngủ riêng, cũng bởi vì hẩn thường mơ thấy ác mộng nên không có ngủ chung.

Con ác mộng kia đã tiếp diễn nhiều ngày liền, mỗi lần hẩn đều đột nhiên giật mình tỉnh lại. Sau đó phát hiện khắp nơi trong phòng đều là máu tươi, đồng thời cũng tràn ngập màu tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

Những lúc đó thân thể của hẩn luôn bị đè chặt xuống giường, chỉ có cái đầu là miễn cưỡng cử động được một chút. Mà những lúc như vậy, hẩn đều nhìn thấy cô gái kia với khuôn mặt dữ tợn, ở trên mặt đất không ngừng như một con thằn lằn bò tới giường của hẩn.

Đây đã là lần thứ bảy hẩn nằm mơ thấy ác mộng, nội dung đều giống hệt nhau. Mỗi lần khi hẩn sắp bị cô gái kia giết chết, thì y như là sẽ lập tức từ trong mộng tỉnh lại.

Do có vài lần tỉnh lại, hẩn đều hoảng sợ không thể kim chế được. Hẩn suy nghĩ cứ như vậy có thể hù dọa đến vợ con, nên dọn mền gối vào buồng trong ngủ tạm một thời gian cho đến khi hết gặp ác mộng.

Nhưng liên tiếp mấy ngày sau đó tình hình không những không có tốt hơn mà ngược lại còn trở nên tồi tệ. Hẩn ở trong mộng càng ngày càng trở nên sợ hãi, càng ngày càng trở nên tuyệt vọng hơn.

“Đến cuối cùng là mình bị làm sao vậy. Mẹ nó, làm gì không đi ngủ lại tự tra tấn mình thành cái bộ dạng này?”

Triệu Khoái Chùy cầm lấy cái tủ thuốc lên châm lửa, sau đó theo thói quen ngồi ở trước bàn mà hút. Hẩn nhú mày, khuôn mặt tràn ngập nỗi bất an.

Hẩn thật không biết mình rốt cuộc là bị làm sao, liên tiếp nhiều ngày như vậy đều nằm mơ thấy cùng một con ác mộng. Đồng thời còn mơ thấy cùng một người, không, phải nói đó chính thực hẩn luôn nằm mơ thấy một người chết.

Cô gái kia trước đó đã từng bị ép phải cùng hẩn phát sinh quan hệ, cuối cùng lại chết trôi một cách kỳ quái trên con sông ở trong thôn Con Rùa này. Cô gái kia không phải ai khác mà chính là Tiểu Lệ, con dâu của Trần Lão Đại.

Cứ cho là hẩn có chiếm tiện nghi của Tiểu Lệ, nhưng đâu phải do hẩn tính kế, hẩn chỉ là tiếp nhận ý tốt của Hồ Đại Ngu mà thôi. Đưa cho hẩn một cô nương trẻ tuổi, trắng trẻo lại xinh đẹp như vậy, hẩn là một người đàn ông bình thường làm sao có thể từ chối đây?

Đương nhiên hẩn cũng thừa nhận, rất có thể vì chuyện này nên Tiểu Lệ mới tự sát. Nhưng nếu còn có nguyên nhân khác, thì hẩn có lẽ phải do Trần Lão Đại mới đúng. Nếu không phải Trần Lão Đại mua được Tiểu Lệ từ trong tay bọn buôn người, không đem cô gả cho đứa con trai ngọc của lão, lại không bị phát giác chuyện cô cùng với “người kia” có quan hệ. Cô làm sao có thể bị Hồ Đại Ngu uy hiếp? Cô làm sao có thể cùng bọn hẩn phát sinh quan hệ? Cô lại làm sao phải nhảy sông tự sát?

Những điều này đương nhiên sẽ không thể xảy ra. Vậy nên oan có đầu, nợ có chủ. Đến giờ Triệu Khoái Chùy vẫn cho rằng, Tiểu Lệ nếu như có biến thành lệ quỷ để quay về báo thù, cô ta cũng không nên tìm đến hẩn mà trả thù. Cô ta hẩn nên phải đi tìm bọn người Trần Lão Đại cùng Hồ Đại Ngu mới đúng.

“Oan có đầu nợ có chủ, tôi van cô đừng tìm đến tra tấn tôi nữa!”

Triệu Khoái Chùy ngoài miệng lẩm bẩm, nhưng đáp lại lời hẩn chỉ có tiếng mưa rơi “ào ào” bên ngoài. Phảng phất dường như muốn nhắc nhở hẩn cái gì đó.

“Ai, mẹ nó, đúng là muốn lấy mạng mình mà.”

Triệu Khoái Chùy khề thở dài, hẩn dập tắt lửa của tủ thuốc đi, sau đó lại cời giày bò lên giường.

Trên giường có chút ẩm ướt, bên ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngừng trút xuống ào ào. Không biết qua bao lâu, hẩn dần dần đã có chút buồn ngủ. Tiếng mưa trút xuống ào ào ở bên tai cũng càng ngày trở nên càng nhỏ hơn, thẳng đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Triệu Khoái Chùy vốn cho rằng mình sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi, vốn dĩ đầu óc hẩn đang trong lúc mơ màng ngủ đột nhiên lại tỉnh táo lạ thường. Cảm giác trước và sau trái ngược quá lớn đến nỗi hẩn thậm chí quên luôn, trước đó hẩn còn rất muốn đi ngủ.

Trước mắt là một mảng màu đen như mực, một lúc sau mới dần dần tràn vào một cái bóng khá mơ hồ.

“Hết mưa rồi sao?”

Triệu Khoái Chùy trừng mắt nhìn lên trần nhà, trong phòng không có lấy một tiếng động. Cái cảm giác yên tĩnh này, khiến hắn cảm thấy như nơi này vөн chỉ có một mình hắn tồn tại.

Cô độc đối mặt với bóng tối, trong nội tâm hắn lúc này tràn ngập sự sợ hãi, nôn nóng, bất an. Hắn rất muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Triệu Khoái Chùy bị nỗi bất an trong tra tấn muốn kêu to, hắn cố gắng giãy dụa muốn từ trên giường phóng xuống. Nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra thân thể của mình lại giống như trước, tứ chi mất hết cảm giác không thể động đậy, chỉ có đầu hắn là miễn cưỡng cử động được một chút.

Trong chớp mắt, Triệu Khoái Chùy thấy toàn thân hắn đều thấm ướt mồ hôi lạnh. Thân thể lạnh ngắt tựa như băng, hắn thấy mình giống như vừa nhảy xuống sông vào ngày đông giá rét.

“A...”

Triệu Khoái Chùy không thể phân biệt nổi hiện tại hắn rốt cuộc là đang ngủ hay đang thức. Hắn nhớ rõ ràng là mình vốn dĩ chưa có ngủ, đầu óc lúc này rất tỉnh táo. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại giống như cảnh tượng trong ác mộng của hắn.

Triệu Khoái Chùy sợ hãi kêu lên, hắn muốn đánh thức vợ ở phòng ngoài. Hắn muốn vợ chạy đến an ủi hắn, nói với hắn đây chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Nhưng mặc kệ hắn có gọi như thế nào cũng không thấy vợ mình đi vào, mà ngược lại trong phòng lúc này, không biết từ khi nào lại bắt đầu xuất hiện từng đợt tiếng vang cực kỳ quái dị.

Đồng thời cũng xuất hiện mùi máu tanh khiến hắn cảm thấy bần nôn!

“Mộng! Lại là cơn ác mộng khốn kiếp này!”

Nội tâm Triệu Khoái Chùy đầy sợ hãi mà âm thầm gào thét, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hắn nằm mơ thấy cơn ác mộng kinh khủng này. Nhưng cảm giác lần này so với mấy lần trước đáng sợ hơn rất nhiều, làm cho tâm hắn đầy nỗi bất an.

Cảm giác chuyện phát sinh lần này không chỉ đơn giản là ác mộng.

Mùi máu tanh càng ngày càng đậm thật khiến người ta muốn bần nôn. Lúc này Triệu Khoái Chùy chợt quay đầu lại lập tức phát hiện có một cô gái bộ dạng dữ tợn, đang gục đầu gần cửa sổ.

Cô gái kia giờ phút này không thể nghi ngờ, chính là ánh mắt mang đầy ác ý nhìn chằm chằm vào hắn.

Rất nhanh, cô gái kia bắt đầu hướng tới chỗ giường ngủ của hắn mà chậm rãi bò đến. Nhìn thoáng qua toàn thân cô ta bò giống như một con thằn lằn cứng ngắc.

Mỗi khi cô ta bò về phía trước, đều phát ra từng trận sột soạt, khiến hắn càng cảm thấy ớn lạnh xương sống.

“Là ác mộng, chỉ là một cơn ác mộng thôi!”

Triệu Khoái Chùy trong lòng không ngừng tự an ủi mình. Mắt nhìn thấy cô ta chậm rãi một chút lại một chút bò đến sát bên giường hắn, sau đó đã leo được lên người hắn.

“Ha ha ha.....”

Hai tay cô ta nắm chặt lấy người của Triệu Khoái Chùy khiến hắn sợ hãi hét lên, nhưng tiếng hét của hắn lại trở thành tiếng ú ớ khàn khàn. Cô ta lại đột nhiên cúi đầu xuống, cổ phát ra một trận tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Hành động này khiến Triệu Khoái Chùy sợ hãi mở to hai mắt, hắn hoảng loạn vùng vẫy nhưng vẫn không được cử động được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta chậm rãi đưa cánh tay ướt đầm lên bóp chặt lấy cổ hắn.

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình vô cùng ngột thở, cảm giác khó chịu lan rộng khắp các lỗ chân lông. Sự tỉnh táo của hắn lúc đầu giờ phút này cũng nhanh chóng mất đi.

Cảm giác ngột thở càng ngày càng tăng lên, khiến hai mắt của Triệu Khoái Chùy không thể không nhắm mà trừng lớn.

Cho đến khi ý thức của hắn triệt để mất hết.

“Minh hắn là phải tỉnh lại mới đúng?”

“Đây chỉ là ác mộng mới đúng?”

“Nhất định chỉ là đang nằm mơ... Nhất định chỉ là đang nằm mơ...”

“Minh làm sao lại bị quỷ giết chết trong giấc mộng được?”

Đây là nghi vấn cuối cùng của Triệu Khoái Chủy lưu lại trước khi bị giết chết.

.....

Nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Khoái Chủy vì thống khổ mà trở nên vặn vẹo, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nghĩ tới trước kia hắn cũng từng chứng kiến qua cái chết của một người nọ, so với Triệu Khoái Chủy lúc này không có sai biệt gì mấy.

Khi bọn hắn đuổi tới nhà của Triệu Khoái Chủy, thì thấy hắn vẫn nằm ở trên giường nhưng đã bị nữ quỷ kia giết chết. Trong lỗ mũi, thậm chí là trong lỗ tai đều chảy ra rất nhiều máu tươi. Đây rõ ràng là hắn bị nữ quỷ kia bóp chết.

Bọn hắn lại một lần nữa tới chậm một bước.

Hạ Thiên Kỳ có chút buồn bực nắm chặt nắm đấm, cũng không có nhụt chí lên tiếng:

“Chúng ta tiếp tục đến nhà tiếp theo đi. Con mẹ nó chứ, thật đúng là không thể tin được, nữ quỷ kia lần nào cũng đến trước chúng ta một bước!”

Ps: □ ú òa □

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chân tướng của sự chết chóc trước mắt

Giọt nước mưa lớn như hạt đậu rớt mạnh ở trên mặt Hạ Thiên Kỳ khiến hắn nghe mặt mình đau rất, toàn thân hắn lạnh ngắt, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Trước mắt nếu không tính Trần Lão Đại, thì nhiệm vụ lần này những người có liên quan đến sự việc kia hầu hết đều đã bị giết sạch, chỉ còn sót lại Trương Què không rõ sống chết.

Hắn không dám nghĩ đến việc, nếu như nữ quỷ nọ hết lần này đến lần khác cứ tiếp tục đi trước bọn hắn một bước, ra tay giết chết hết những người kia. Thì bọn hắn biết tìm ai mà điều tra ra chân tướng thật sự bên trong đây?

Điều tra từ miệng Trần Lão Đại? Hay tốt hơn hết nên nghĩ cách để nữ quỷ kia chuyện mở miệng nói ra.

Cũng may từ nhà Triệu Khoái Chủy đến nhà Trương Què cũng không phải là xa lắm, không bao lâu bọn hắn đã tới bên ngoài cửa lớn của nhà Trương Què.

Liên tục mấy lần thất bại trước đó, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt mặc dù không có giao ước gì. Nhưng cả hai đều ngầm hiểu ý nhau mà tách ra hai hướng, nhẹ nhàng lộn vài vòng tiến vào bên trong sân nhà của Trương Què.

Trong nhà chỉ có một căn phòng, cho nên bọn hắn rất nhanh sau đó đã tìm thấy Trương Què. Đồng thời bọn hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Trương Què vẫn còn sống nhăn.

Bởi vì lúc này đây, Trương Què đang ngồi trước cái bàn mắt chăm chú nhìn vào ngọn đèn dầu trên bàn. Ngọn đèn chiếu sáng một vòng tối xung quanh hắn.

“Hắn hiện tại ở trong, chúng ta trực tiếp tiến vào!”

Hạ Thiên Kỳ hướng Lãnh Nguyệt lên tiếng, sau đó lập tức đi tới bên ngoài cửa sổ căn phòng mà Trương Què đang ngăn người gõ vài cái.

“Cộc cộc cộc.....”

Cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng gõ khiến Trương Què giật mình, hắn vô thức quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

“Mở cửa sổ ra, chúng tôi có việc muốn gặp anh!”

Âm thanh của Hạ Thiên Kỳ bị tiếng mưa rơi bên ngoài át mất, đến mức cả chính bản thân hắn cũng nghe không rõ.

Đầu tiên Trương Què ngăn người một lát, sau đó mới có phản ứng. Giống như nhìn thấy vị ân nhân cứu mạng không chút do dự lập tức mở cửa sổ.

Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt cũng không để ý đến thái độ khác thường của Trương Què, dù sao đối với bọn hắn chỉ cần gã còn sống, có thể mở miệng nói chuyện là được rồi. Còn những chuyện khác hết thảy đều không quan trọng.

Thấy Trương Què mở cửa sổ ra, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt lập tức không chút do dự nhảy vào.

“Thời gian có hạn, chúng ta nói ngắn gọn thôi vậy! Hồ Đại Nguru rốt cuộc là biết được bí mật gì của Tiểu Lệ? Trần Lão Đại sai các người đi giết ai?”

Sau khi vào bên trong, Hạ Thiên Kỳ vừa dùng tay lau đi nước mưa trên mặt, vừa lên tiếng tra hỏi:

Về phần Lãnh Nguyệt luôn bày ra bộ dạng hết sức cảnh giác, không đứng ở đó nghe hai người nói chuyện, mà hướng khắp nơi trong phòng dán lên từng đạo bùa màu vàng.

“Cậu... cậu làm sao biết được những chuyện này? Còn có... hắn... hắn rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Trương Què kinh hãi, gã bối rối khi nghe Hạ Thiên Kỳ tra hỏi về chuyện kia. Tuy nhiên so với chuyện đó, hành động của Lãnh Nguyệt càng khiến gã nghi ngờ hơn.

“Cậu ta đang bảo vệ anh, những lá bùa kia phòng ngừa khi có quý tiến đến muốn giết chết anh!”

Hạ Thiên Kỳ đem tình trạng nguy hiểm của Trương Què nói cho hắn nghe, mặc kệ sau đó gã có phản ứng hay không, Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục lên tiếng:

“Bảo ứng của các người đã tới, Tiểu Lệ bị các người bức tử đã biến thành lệ quỷ trở về tìm các người mà báo thù. Cách đây không lâu, những người anh em tốt của anh là Hồ Đại Nguru, lão Vương, Tề Đại Lực, Triệu Khoái Chủy đều đã bị cô ta giết chết.

Chúng tôi không có nhiều thời gian như vậy để anh tiếp nhận chuyện này, hoặc là giải thích rõ để anh tin tưởng. Việc anh có thể làm lúc này chính là trả lời những câu hỏi của tôi, vậy nên mau trả lời câu hỏi hồi nãy tôi vừa hỏi anh! Nghe hiểu không?”

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ lập tức rút từ trong túi ra một cây chủy thủ, sau đó đâm mạnh xuống mặt bàn, tiếp tục lên tiếng:

“Thân phận của chúng tôi chắc Trần Lão Đại đã nói cho anh nghe, chúng tôi hứa sẽ giúp anh giữ bí mật. Nhưng nếu anh còn vòng vo ba quắt với chúng tôi, thì đừng có trách tôi độc ác. Nếu không nói ra hết những chuyện anh biết, tôi nhất định trước sẽ giết chết vợ anh, sau đó sẽ giết chết anh!”

Trong lời nói của Hạ Thiên Kỳ lộ ra chút sát khí, ánh mắt hắn còn có ý liếc qua gian phòng bên ngoài.

Trên thực tế trong lòng hắn đã nắm chắc gã này sẽ khai ra. Bởi Trương Què không ngủ cùng một chỗ với vợ của hắn, có thể thấy, hắn đã cảm thấy nguy hiểm nên mới cố ý cùng vợ mình chia ra ngủ riêng.

Lời nói của Hạ Thiên Kỳ lập tức uy hiếp được Trương Què, nhất là khi gã nghe thấy mấy người Hồ Đại Nguru đã bị giết chết. Càng trở nên giống chim sợ cành cong, khuôn mặt vì vô cùng sợ hãi mà trở nên có chút vặn vẹo.

“Các người thật...”

“Không nói nhanh chút thì lập tức chết, coi như chúng tôi không giết anh đi nữa, nữ quý kia cũng sẽ không bỏ qua anh! Cho nên anh không nên cùng chúng tôi cò kè mặc cả quyền lợi, càng không có tư cách từ chối trả lời! Mau nói đi!”

Hạ Thiên Kỳ không nhìn được hừ lạnh một tiếng, tức giận cắt ngang ý định tiếp tục lăm nhăm của Trương Què.

Cho đến lúc này, Trương Què mới bắt đầu ý thức được lúc đầu hắn nên thức thời một chút, mà trả lời khi Hạ Thiên Kỳ hỏi về vấn đề kia.

“Nói là Hồ Đại Nguru là biết được bí mật của Tiểu Lệ, nhưng thật ra là do tôi trong lúc vô tình phát hiện được nên mới nói cho Triệu Khoái Chủy nghe.

Tiểu Lệ được coi là con dâu của Trần Lão Đại, nhưng thật ra cô ta cũng chỉ là một con tiểu hồ ly. Tôi trong một lần vô ý đi ngang qua nhà của Trần Xung, trùng hợp bắt gặp Tiểu Lệ từ bên trong nhà đi ra. Bởi vì lúc đó tôi đứng cách cô ta một quãng khá xa, cho nên cô ta cũng không có nhìn thấy tôi.

Trông cô ta lúc đó lén lút lút lút, bộ dáng giống như sợ bị người ta nhìn thấy. Vậy nên trong lòng tôi đâm ra hoài nghi, có hay không cô ta cùng Trầm Trùng có quan hệ mờ ám gì đó.

Nhưng việc này tôi cũng không có để trong lòng, dù sao ai mà chả có lúc nhìn lầm. Nghĩ đến thế lực của Trần Lão Đại trải rộng khắp trong ngoài cái thôn này, có cho Trầm Trùng mượn thêm mấy lá gan hắn cũng không dám thông dâm cùng con dâu của lão. Cho nên sau đó tôi cũng quên mất chuyện này!

Tuy nhiên có một lần tôi cùng Triệu Khoái Chủy uống rượu, nhất thời uống hơi nhiều một chút, liền lỡ miệng mang chuyện của Tiểu Lệ nói cho Triệu Khoái Chủy nghe. Mấy hôm sau, Hồ Đại Nguru lập tức chạy tới nhà tôi, hỏi tôi có hay không đối với Tiểu Lệ làm qua cái gì.

Tôi lúc ấy nghe xong thì thấy rất kỳ quái, truy hỏi mãi mới biết được nguyên lai Triệu Khoái Chủy mang chuyện này đi nói cho Hồ Đại Nguru nghe. Kết quả Hồ Đại Nguru lập tức nổi lên ý đồ xấu, dùng chuyện này đi uy hiếp Tiểu Lệ. Không nghĩ tới Tiểu Lệ thật sự đáp ứng cùng hắn phát sinh ra cái chuyện kia.”

Nói đến đây, có thể cảm thấy âm thanh của mình có chút lớn, sợ đánh thức vợ mình đang ở phòng ngoài, vợ gã mà thức dậy sẽ phát hiện ra bí mật của gã. Vậy nên âm thanh của Trương Què rõ ràng có dấu hiệu giảm xuống rất nhiều, gã tiếp tục lên tiếng:

“Khi tôi biết được chuyện này, trong lòng cũng dâng lên tà niệm với Tiểu Lệ, sau đó có uy hiếp qua cô ta vài lần, ép cô ta cùng tôi làm cái chuyện kia.

Chúng tôi với loại chuyện này không biết mật, nhưng dù sao Tiểu Lệ cũng là người của Trần Lão Đại. Chúng tôi cũng sợ việc này cứ kéo dài thì cũng có một ngày sẽ bị lão phát hiện, nên lập tức thương lượng cùng nhau quyết định kết thúc chuyện này. Về sau cũng không có tìm Tiểu Lệ mà uy hiếp nữa.

Chúng tôi có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, chúng tôi không có mang chuyện của Tiểu Lệ cùng Trầm Trùng nói ra, nhưng Trần Lão Đại lại tự mình biết được.

Nghe nói, Trầm Trùng muốn mang theo Tiểu Lệ trốn khỏi thôn Con Rùa này. Nhưng thủy chung lại bị người ta phát hiện, vậy nên Trần Lão Đại mới biết được chuyện bọn họ có quan hệ.

“Tâm phúc của Trần Lão Đại ở thôn Con Rùa này không phải là mấy người các anh sao? Trừ các người ra còn có ai có thể mật báo cho lão được?” Nghe đến đây, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“Bề ngoài chúng tôi nhìn như là mấy người được Trần Lão Đại tín nhiệm nhất, ai mà biết được bên trong còn có bao nhiêu thân tín của lão. Bằng không vì sao khi Tiểu Lệ bị lão mang về đây, cô ta bỏ trốn lần nào cũng bị bắt lại.

Cho nên khi tôi nhìn thấy Tiểu Lệ lén lút từ trong nhà của Trầm Trùng đi ra mới không có nghi ngờ, cũng chỉ vì tôi không tin bọn họ dám qua mặt Trần Lão Đại mà ở cùng một chỗ.

Con của mình thông dâm cùng người đàn ông khác, hơn nữa còn ở sau lưng lão lén lút hẹn hò tại thôn Con Rùa này. Đây không thể nghi ngờ đích thực là một hết sức mất mặt. Nếu chuyện này mà bị rêu rao ra bên ngoài, lão chắc chắn sẽ bị mang ra làm trò cười cho cả thôn.

Thế nên sau đó lão mới nóng lòng tìm tới chúng tôi, đơn giản chỉ vì chúng tôi sẽ biết điều mà cầm miệng, đồng thời cũng muốn chúng tôi nghĩ cách mang Trầm Trùng giết đi!”

Nói đến chuyện hấn có tham gia giết người, âm thanh của Trương Què lập tức nhỏ dần đi. Gã đưa tay áo lên lau đi mồ hôi lạnh đang liên tục toát ra trên khuôn mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Âm mưu?

Không nghi ngờ nữa, những gì Trương Qua Từ vừa mới nói lên không khác Hạ Thiên Kỳ lúc trước.

Nói cho cùng nguyên nhân gây ra là do đám người cận bã kia, đã cưỡng ép Tiểu Lệ phải quan hệ với bọn chúng.

“Các người mà là người tốt?”

Hạ Thiên Kỳ nở nụ cười âm trầm nhìn Trương Qua Từ, mặt vẫn lạnh nhạt ra hiệu cho hấn nói tiếp.

Trương Qua Từ thấy Hạ Thiên Kỳ với Lãnh Nguyệt nhìn hấn với vẻ mặt nghiêm trọng, mồ hôi lạnh trên mặt càng ra nhiều hơn, vừa khóc nước mắt vừa giải thích:

“Ai cũng có lúc bị ma quỷ dẫn lối mà, tôi thừa nhận lúc đó tôi thật sự rất bi ối nhưng tội này không đáng chết nha...”

“Chúng tôi không có hứng thú nghe những lời này”

Hạ Thiên Kỳ lại một lần nữa lạnh lùng cắt ngang lời nói của Trương Qua Từ, thấy hấn sợ hãi trong lòng nên liền hỏi:

“Cái tên Từ Xung kia đã chết rồi sao?”

“Chết... Chết rồi”

Trương Qua Từ do dự khẽ gật đầu, suy đi nghĩ lại rồi lên tiếng:

“Trần Lão Đại là người rất xem trọng mặt mũi của mình, hấn lại không có cách dạy dỗ đứa con ngốc của mình, dù sao thì hồ dữ cũng không ăn thịt con nhưng Từ Xung thì không giống vậy, rõ ràng hấn đội mũ xanh cho lão Trần.

Nói đến đội nón xanh, biểu tình của Trương Qua Tử cũng trở nên kỳ quái. Dù sao bọn họ cũng thực sự cho là lão Trần đã bị đội nón xanh.

Trương Qua Tử mấp máy đôi môi có chút khô khan, tiếp tục nói:

“Cho nên quyết tâm nhất định phải trừ khử Từ Xung, những lúc như vậy chúng tôi sẽ cảm thấy lo sợ nên có ý định giết người. Sau khi Tiểu Lệ sợ hãi biết được ý định của Trần Lão Đại, mới dẫn đến chuyện của chúng tôi ngày hôm nay.

Nói thật, lúc ấy chúng tôi đều phân vân không biết nên làm hay không làm, thậm chí còn có ý định giết Trần Lão Đại nhưng rốt cuộc lại không dám xuống tay, đành phải nghe theo sắp xếp của hắn mà giết chết Từ Xung.

Đêm hôm đó, chúng tôi mang theo Từ Xung đi tới chỗ mồ mà tổ tiên, mồ mà tổ tiên là chỗ để chôn người chết của thôn Hồ Lô, chúng tôi liền chôn Từ Xung ở đó.

Lúc đầu chúng tôi cứ tưởng Trần Lão Đại không cho đi theo là có ý thả hắn, nhưng Trần Lão Đại từ đầu đến cuối vẫn không từ bỏ, trong quá trình chạy trốn, Từ Xung liên tục gây dựa, lập tức hắn liền bị thương sát lầy mất đầu.

Trương Qua Tử nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mấy người này cũng không phải là cái loại đèn đã cạn dầu, liền nghi ngờ hỏi:

Trần Lão Đại thủ đoạn độc ác như thế, tôi không tin là các ngươi không lo lắng về việc lão tôi biết chuyện của các ngươi sẽ dùng thủ đoạn giống vậy để đối đãi lại.

Chúng tôi cũng rất lo lắng, trước đó cũng từng cũng từng có ý định diệt trừ Trần Lão Đại. Nhưng cuối cùng vẫn không dám áp dụng. Bởi vì nói cho cùng thì mấy người chúng tôi cũng không phải tất cả đều đồng tâm hiệp lực với nhau, nhất là Tề Đại Lực.

Tình hình của sự việc mà chúng tôi đã làm với tiểu Lệ, Tề Đại Lực hoàn toàn không biết, bởi vì hắn mới đứng nghĩa là tâm phúc Trần Lão Đại, với lại hắn được xếp vào ở bên cạnh chúng tôi là để giám sát.

Cho nên rất nhiều chuyện chúng tôi đều cố ý muốn tránh hắn để đi làm nhưng trở ngại là càng giả vờ giả vịt thì càng khó tránh đi.

Tề Đại Lực trời sinh sức mạnh hơn người, Trần Lão Đại cũng càng già càng dẻo dai, cho nên nếu đêm hôm đó chúng tôi động thủ với bọn hắn cũng chưa chắc có thể chiếm được ưu thế.

Hạ Thiên Kỳ lại không nghĩ là Trần Lão Đại còn có tâm phúc này. Nói như vậy, những người đã tham gia cưỡng bức tiểu Lệ chỉ có Hồ Đại Ngưu, lão Vương, Triệu Khoái Chủy cùng Trương Què Tử, sự tình này không có mặt của Tề Đại Lực.

Nhưng mặc kệ Tề Đại Lực có tham gia cưỡng bức tiểu Lệ hay không, hắn cũng chính là một trong các hung thủ giết chết Từ Xung cho nên hắn cũng không thể chạy thoát khỏi số mệnh bị giết chết.

Có thể thấy Từ Xung đã chết kia mới là Lệ Quý thật sự.

Sau khi giết Từ Xung, Trần Lão Đại cũng không kêu chúng tôi xuống tay với tiểu Lệ, ra lệnh chúng tôi phải im miệng. Nhưng bởi vì chúng tôi đều sợ tiểu Lệ sẽ đem sự tình của chúng tôi nói ra, cho nên lúc đó tôi còn hỏi hắn định xử trí tiểu Lệ như thế nào. Tuy nhiên Trần Lão Đại lại khó chịu kêu chúng tôi cứ quản tốt chính mình là được, cũng không nói rõ nguyên nhân.

Trong mấy ngày này, trong lòng chúng tôi đều lo sợ có một ngày Trần Lão Đại mang theo bọn người của Tề Đại Lực tìm tới cửa, tôi nghe được từ Triệu Khoái Chủy rằng tiểu Lệ đã chết.

Nghe được tiểu Lệ chết trên sông Hồ Lô, tôi liền nghĩ ngay là Trần Lão Đại làm, thế là liền vội vàng đi xem thử phản ứng của Trần Lão Đại. Kết quả lại phát hiện tiểu Lệ không giống như là bị Trần Lão Đại giết chết. Ngược lại thấy tiểu Lệ chết, Trần Lão Đại còn rất khó chịu.

Đương nhiên, những điều này không phải tôi để ý được, tôi chỉ để ý thấy Trần Lão Đại có trở mặt với chúng tôi hay không, nhưng đáng ăn mừng là với biểu hiện này thì chúng tôi không cần phải lo lắng về nó nữa.

Sau khi chờ đợi để xác nhận việc này, chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng từ sau buổi sáng cái ngày nhìn thấy thi thể của tiểu Lệ tại bờ sông, tôi cứ liên tục mơ thấy ác mộng không ngừng. Ngày nào nó cũng ở trong giấc mơ gầm thét nói rằng sẽ giết chết tôi...

Ngay lúc Trương Qua Tử nói đến chỗ này thì ngoài cửa sổ một tia sét sáng lên. Không biết hắn đã nhìn thấy cái gì đó mà đột nhiên há to miệng chỉ tay về phía cửa sổ.

Chỉ trong chớp mắt, ngoài cửa sổ vang lên tiếng Sấm khiến người tôi điếc tôi nhức óc.

Ầm ầm...!

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt nhìn theo hướng mà ngón tay của Trương Què Tử đang chỉ, liền thấy cửa sổ bị nước mưa cọ rửa, có một bóng người đứng yên tại đấy.

Trần Lão Đại!

Sau khi thấy rõ gương mặt của người kia, Hạ Thiên Kỳ giật mình, không biết vì sao Trần Lão Đại lại ở chỗ này.

Trần Lão Đại sắc mặt cực kỳ âm trầm, một đôi mắt hình tam giác nhìn bọn hắn chăm chăm đầy ác ý, giờ thì không hề nghi ngờ những lời mà lúc trước Trương Qua Từ nói nữa.

Tuy nói Lãnh Nguyệt trên người có nguyên một bộ đồi phó quý, nhưng dù sao cũng không phải võ lâm cao thủ, mắt có thể nhìn sáu hướng tôi nghe tám phương trong các tiểu thuyết võ hiệp, cho nên vốn dĩ không phát hiện được Trần Lão Đại đến nhà Trương Quê Từ lúc nào mà đứng ngoài cửa sổ nghe lén.

Tôi... Không không không. Thôn... Thôn trưởng, sao ông lại tới đây...?

Trần Lão Đại từ ngoài cửa sổ nhảy vào, nhưng tuổi của hắn quả thật có chút lớn, cho nên lúc tiến vào lộ ra vẻ rất vụng về.

Các cậu đúng là người của tôi, Trương Qua Từ, cậu coi như cũng không tệ.

Trần Lão Đại thở hồng hộc nhảy vào, nước mưa trên gương mặt hắn không ngừng trượt xuống.

Sắc mặt Trương Qua Từ trắng bệch như không có một giọt máu nào, hắn không biết nên trả lời Trần Lão Đại như thế nào. Hoặc là nói hắn còn chưa nghĩ đến đáp án.

Lúc này bọn người Hồ Đại Ngưu đã bị quý giết chết. Phạm là người có liên quan đến chuyện đó cũng chỉ còn lại Trương Qua Từ và Trần Lão Đại xuất hiện ngoài ý muốn này. Nếu giết luôn bọn họ thì coi như đủ số.

Lãnh Nguyệt không cảm thấy gì, nhưng trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại thấy tình huống này có chút bất thường. Hắn cảm thấy Lệ quý cố ý giữ lại Trương Quê Từ không giết, đồng thời còn cố ý dẫn Trần Lão Đại cùng bọn hắn dẫn tới đây.

“Tiêu rồi!”

Nghĩ như vậy, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy hơi hồi hộp một chút, có thể mục đích của Lệ Quý kia chính là muốn đem bọn hắn bắt luôn một lượt.

Tuy nhiên khi Hạ Thiên Kỳ ý thức được thì đã quá muộn, bởi vì một chuỗi âm thanh bò Tê tê bò từ bên ngoài cửa sổ truyền tới.

Bốn người Hạ Thiên Kỳ không hẹn mà cùng nhìn về phía âm thanh từ ngoài cửa sổ truyền vào, lập tức gặp nữ quý kia như con nhện, đang huy động cả cơ thể cứng ngắc của mình bò vào trong phòng.

Ps: cảm ơn bạn orochivn đã ủng hộ 3 lần kim phiếu cho truyện. Còn mấy bạn khác chả ai đẩy kp cả chán quá ☹.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Trốn

Nữ quý cứ như một con rắn độc ẩn núp để tiếp cận con mồi, cái cổ nhỏ run run kéo dài về phía trước, ánh mắt lãnh đạm và tàn độc không ngừng đảo qua đảo lại nhìn từng người trong phòng.

Nhỏ... Nhỏ...

Trương Qua Từ nhận ra thân phận của nữ quý, lập tức bị dọa đến nổi co quắp trên mặt đất, chỉ nữ quý đang treo người trên cửa, sợ hãi nói không nên lời.

Trần Lão Đại cũng giống như vậy, bộ mặt khó tin cảm thấy kinh sợ, hiển nhiên hắn không thể tin được cảnh tượng trước mắt hắn.

Tiểu Lệ...

Một âm thanh khàn khàn khẽ gọi, được thốt ra từ trong cổ họng cứng rắn của Trần Lão Đại, cùng lúc đó, nữ quý chuyển hướng nhìn về phía ông ta, trong ánh mắt âm lãnh đó tràn đầy sự căm thù.

Nhìn ra được điều đó, Trần Lão Đại rõ ràng là có một loại tình cảm vô cùng phức tạp với tiểu Lệ, có một số lời đồn của những người trong thôn rằng bọn họ có mối quan hệ rất mập mờ. Nhưng không có lửa thì sao có khói, nói không chừng giữa Trần Lão Đại và tiểu Lệ thật sự có gì đó.

Chỉ là hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt, dù sao nữ quý gia đã sớm nghĩ ra mưu kế rất tốt, vậy bắt hết bọn hắn ở nơi này. Thật sự nếu không nghĩ biện pháp thoát thân, thì bọn hắn phải chờ đợi cái số mệnh bị nữ quý một mẻ bắt gọn.

Tất cả là tại hắn! Là hắn sai chúng tôi đi giết Từ Xung, tôi bị ép buộc, oan có đầu nợ có chủ. .

Trương Qua Từ!

Ánh mắt của Trần Lão Đại xuất hiện tia ác độc nhìn Trương Qua Từ đang trốn ở góc tường, cắn răng nghiến lợi nói:

Hôm nay nếu nó không giết mày, thì tao cũng sẽ giết chết mày!

Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn quân ân oán giữa Trần Lão Đại và Trương Qua Từ, cố ý đụng đụng vào người Lãnh Nguyệt, sau đó hạ giọng hỏi nhỏ:

Cậu dán những lá bùa kia trong phòng hình như không có tác dụng gì cả, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cũng không phải là không có tác dụng, nếu không nó đã sớm vào đây rồi.

Nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ cố ý nhìn các lá bùa mà Lãnh Nguyệt đã dán trong phòng. Liên kinh ngạc phát hiện ra những đại bộ phận các lá bùa kia đều đã không còn hoàn chỉnh nữa, nhìn cứ như là bị động vật cắn rơi ra vậy.

Những này lá bùa chỉ có thể ngăn cản được một lúc, sau đó chúng ta vẫn phải đối mặt với nó.

Tiếng của Lãnh Nguyệt truyền tới.

“Tôi nhớ cậu có nhiều bùa loại này lắm mà, ném ra tiếp đi, không chừng chúng ta sẽ có biện pháp thoát thân”

Những lá bùa hộ thân này tạo ra vô cùng khó khăn, tôi làm sao có thể có nhiều như vậy.

Vì cái gì mà cậu. . . Hạ Thiên Kỳ vốn muốn nói thứ đồ tốt như vậy sao không tạo ra nhiều một chút, nhưng lập tức cảm thấy mình nói chuyện có chút vớ vẩn, liền vội đổi giọng nói:

Đúng rồi, chúng ta có thể thử chạy ra cửa xem, dù sao Lệ quý gia cũng chỉ canh giữ ở cửa sổ mà thôi.

Nhất định phải có người ở lại thu hút nó mới được, nếu không nó hoàn toàn có thể ngăn cản chúng ta.

Nghe Lãnh Nguyệt nói đến nhất định phải có người ở lại thu hút nó, Hạ Thiên Kỳ chuyển sang nhìn hai tên Trần Lão Đại và Trương Qua Từ. Hai người kia mới chính là người mà quý cảm hận, mà bọn hắn cũng chỉ là người biết chuyện.

Cho nên chỉ cần đoạt lấy quyền chạy trốn trước của Trương Qua Từ và Trần Lão Đại sau đó tẩu thoát ra trước như vậy Lệ quý vật nhất định sẽ không đuổi giết bọn hắn.

Cái việc lợi dụng người khác làm kẻ chết thay là hành vi có chút tàn nhẫn nhưng nếu là bọn người Trương Qua Từ và Trần Lão Đại, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại không cảm thấy ác cảm tội lỗi, huống chi bọn họ vốn là mục tiêu mà Lệ quý muốn giết, cho dù hắn không sử dụng bọn họ thì sớm muộn gì họ cũng sẽ bị quý vật giết chết.

Nghĩ đến biện pháp có thể thoát thân, Hạ Thiên Kỳ hạ giọng nói nhỏ với Lãnh Nguyệt:

Nếu có thể dựa vào những lá bùa này để rút lui là tốt nhất, còn như không được, vậy thì chờ bọn chúng mất đi tác dụng. Khi nữ quý từ cửa sổ nhảy vào, chúng ta liền lập tức chạy đến chỗ cánh cửa, để cho bọn người Trương Qua Từ làm “con mồi” thu hút sự chú ý của Lệ quý.

“Nghe thấy được không?”

Nghe thấy được không? Cậu cũng phải trả lời một tiếng chứ”

Ừm

Khốn kiếp

Hạ Thiên Kỳ nghĩ là thật muốn một cú đập tên đề tiện này ra khỏi tầm mắt của mình, tình huống trước mắt bọn hắn rõ ràng rất nguy cấp vậy mà Lãnh Nguyệt lại không hề tỏ ra gấp gáp.

Thật không biết nếu không có tôi ở đây, những chuyện này ai sẽ nghĩ ra cho cậu.

Hạ Thiên Kỳ thì thầm một tiếng, lại quay sang hỏi Lãnh Nguyệt:

Những lá bùa kia còn có thể ngăn cản nó được bao lâu?

Hai phút đồng hồ.

“Cậu không thể giải trừ sớm hơn sao?”

Không thể.

Tốt há, hai phút đồng hồ thì cũng không thay đổi được gì nhiều.

Cậu muốn làm gì?

Đương nhiên là nghĩ biện pháp thuyết phục nó, không lẽ còn có thể làm gì sao, lấy ngựa chết làm ngựa sống trước rồi tính tiếp đi.

Hạ Thiên Kỳ nói ra ý đồ muốn thuyết phục Lệ quý của hắn, nói đúng hơn là ý đồ hóa giải oán hận của nó.

Chỉ là hắn chưa kịp mở miệng nói cái gì thì ở phía bên kia, Trần Lão Đại cùng Trương Qua Từ tự đánh lẫn nhau. Trương Qua Từ mặc dù trẻ hơn so Trần Lão Đại nhưng thể trạng lại kém xa, lại thêm hắn đang ở trong tình trạng sợ hãi cực độ, gần như không phản kháng cho nên bị Trần Lão Đại chế ngự.

Hai cánh tay Trần Lão Đại siết chặt cổ của Trương Qua Từ, cánh tay nổi cả gân xanh lên, trên mặt hiện rõ sự điên cuồng mãnh liệt, có thể thấy hắn thật sự hạ quyết tâm muốn giết chết Trương Qua Từ.

Tao thật sự là có mắt như mù, nuôi phải con chó như mày!

Nhìn thấy Trần Lão Đại muốn giết chết Trương Qua Từ cho hả giận, trong đầu Hạ Thiên Kỳ nảy ra một ý nghĩ, nếu như bọn hắn thay Lệ quý giải quyết hết Trương Qua Từ và Trần Lão Đại thì liệu oán hận của Lệ quý có thể tiêu tan đi không?

Ý nghĩ vừa mới nảy ra làm hắn không khỏi dọa chính mình mà giật mình một cái, hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong lòng hắn lại ẩn giấu một suy nghĩ kinh khủng như vậy.

Có lẽ nhìn ra ý định trong lòng của Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt đột nhiên lên tiếng:

Nếu như bây giờ chúng ta động thủ giết chết bọn hắn, chỉ sợ oán hận của Lệ quý cũng không tiêu tan được bao nhiêu. Còn nữa, chẳng lẽ cậu muốn bước theo gót chân của bọn hắn sao?

Nghe được lời nhắc nhở của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ mới kịp giật mình phản ứng, nếu như hắn giết Trần Lão Đại và Trương Qua Từ, nói không chừng hai người bọn họ cũng sẽ biến thành Lệ quý mà báo thù hắn.

Trong lúc hắn đang do dự, mặt Trương Qua Từ đã bắt đầu tím ngắt vì bị Trần Lão Đại bóp cổ, hít vào thì nhiều mà thở ra chẳng được bao nhiêu.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng không có ý định ngăn cản Trần Lão Đại, dù sao việc nên cần hiện giờ là nghĩ xem làm thế nào để thoát thân, cũng có thể nói chuẩn bị trước khi tình huống khác phát sinh.

Tuy nhiên, Hạ Thiên Kỳ có thể nhìn ra được, Lãnh Nguyệt vẫn là muốn qua đó giúp Trương Qua Từ một tay, nhưng bọn hắn cảm thấy Trương Qua Từ đúng là đồ cặn bã, cho nên cố kìm nén lại mà không đi.

Hạ Thiên Kỳ không hỏi những gì Lãnh Nguyệt đã trải qua trước kia cho nên không biết cá tính của Lãnh Nguyệt đơn giản là làm thế nào mà bồi đường ra được. Hắn quyết tâm sau này nhất định phải tìm một cơ hội hỏi cho rõ mới được.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều có tâm tư riêng của mỗi người, Trần Lão Đại cùng Trương Qua Từ lấy mạng đổi mạng, nhưng thật ra lại khiến nữ quý đang muốn một lưới bắt hết bọn hắn trở thành khán giả quan sát cuộc chiến này.

Nó sẽ lập tức vào tới thôi, chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng.

Bây giờ Lãnh Nguyệt không còn quan tâm tới Trần Lão Đại và Trương Qua Từ nữa, mà quay sang nhắc nhở Hạ Thiên Kỳ một tiếng.

Hạ Thiên Kỳ hiểu rõ khe gập đầu, đã chuẩn bị liều mạng bỏ chạy về phía cánh cửa.

Cùng lúc đó, nữ quý treo người trên cửa cuối cùng cũng nhảy được vào phòng.

Chạy!

Khi nữ quý vừa tiến vào phòng, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt liều mạng chạy về phía cánh cửa, nhưng đúng lúc bọn hắn vừa mới cất bước thì nữ quý đã mơ hồ đoán trước được ý định của họ, nó nhanh chóng tạo ra một khối sương mù dày đặc trước mặt bọn hắn.

Đường đi đã hoàn toàn bị phá hỏng!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Dây dụa

Cũng may là Lãnh Nguyệt cũng đã sớm chuẩn bị, vung tay ném hai lá bùa màu bạc về phía trước, sau đó phun ra một ngụm máu đỏ. Máu dính trên hai lá bùa kia bên trên, lập tức nó phát ra ánh sáng màu bạc, trên sương mù hình thành một ký hiệu kỳ quái giống như Thái Cực bát quái.

Mà ngay lúc ký hiệu cổ quái đó xuất hiện trên sương mù, Lãnh Nguyệt cũng đồng thời vận sức chờ từ lâu để phát công. Thanh kiếm Mộc Đào không lười kia lại hiện ra, hấn tiến lên một bước khê hét lên:

Trảm!

Rút kiếm, vung kiếm, giương kiếm, Lãnh Nguyệt uyển chuyển chém ra một đường kiếm đẹp mắt. Ngay lập tức trên bề mặt đám sương mù xuất hiện một vết rách lớn.

Tiếp đến, những lỗ hổng trên sương mù bắt đầu vỡ vụn, tạo thành một trận bọt nước rơi vãi trên mặt đất.

Ngư bức!

Lãnh Nguyệt cử động uyển chuyển đến mức làm Hạ Thiên Kỳ không khỏi ngầy cả người, một chớp mắt vừa rồi hấn bỗng có cảm giác rất lạ, hấn không thể không thừa nhận rằng Lãnh Nguyệt thật sự rất đẹp trai.

Nghe Hạ Thiên Kỳ tán thưởng, lòng mày của Lãnh Nguyệt có chút nhú lại, cũng không nói lời nào mà tăng tốc xông ra khỏi phòng. Trong lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy vô cùng cảm thán nhưng bước chân không hề chậm lại, chạy sát sau lưng Lãnh Nguyệt mà chạy ra ngoài.

Hấn nghe trong phòng truyền ra tiếng la hét hoảng sợ của một nữ nhân, hấn là thê tử của Trương Qua Từ đã tỉnh, không ngờ nàng cũng bị tác động.

Nhưng điều này hiển nhiên không phải là điều mà hấn quan tâm lúc này. Bởi vì nữ quý cũng không hề từ bỏ việc truy sát bọn hấn.

Sau khi bọn hấn chạy ra khỏi phòng, lần lượt gặp lại tình trạng bị sương mù ngăn cản nhưng đáng ăn mừng là những lần ngăn cản này đều bị Lãnh Nguyệt hoá giải hết.

Khó khăn chạy ra khỏi nhà của Trương Qua Từ, thân hình của Lãnh Nguyệt đã có chút lão đạo, có thể thấy vừa rồi hấn đã làm một loạt series động tác kia chắc cũng không thoải mái.

Cậu không sao chứ?

Bất luận là đứng ở góc độ nhận biết nào, thi ở góc độ của một người hỗ trợ, Hạ Thiên Kỳ không hi vọng Lãnh Nguyệt xảy ra vấn đề. Tuy nhiên câu nói này lại từ trong miệng hấn nói ra thì thật sự không cảm thấy thoải mái chút nào.

Cậu lo cho chính mình là được rồi, tôi không sao.

Quả nhiên Hạ Thiên Kỳ đã lo lắng không đúng chỗ, tên đệ tiện Lãnh Nguyệt kia vốn dĩ không cần quan tâm làm gì.

Không thấy nữ quý đuổi theo nhưng Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt vẫn không dám buông lỏng. Trong cơn mưa, hai người chạy hết tốc độ, mục đích chính là thẳng đến nhà của Hồ Đại Ngưu.

Nếu như chúng ta không thể tìm được cách hóa giải oán khí của nó, chỉ sợ nó nhất định sẽ tiếp tục truy đuổi để giết chết chúng ta. Chúng ta không quản chuyện này thì có phải khỏe hơn không.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ cứ bận tâm về một điều này mãi, cảm thấy nếu như ngay lúc bắt đầu mà bọn hấn chịu nghe lời cảnh cáo của nữ quý kia, không nhúng tay vào điều tra chuyện này, thì có lẽ bọn hấn sẽ không bị nữ quý ghen ghét.

Rất có thể là sau khi nữ quý giết hết những người đã từng làm nhục nó khi còn sống, oán khí của nó sẽ tự nhiên được hóa giải.

Những kẻ như vậy đều rất xảo trá, bất luận bọn chúng khi còn sống là người tốt hay không phải là người tốt, một khi đã xuất hiện dưới hình thái của quỷ thì bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ của mình.

Có ý gì?

Hạ Thiên Kỳ mờ mịt nhìn về phía Lãnh Nguyệt, hai mắt bị nước mưa xối vào nên có chút mơ hồ.

Ý của tôi đó là loại quỷ này bất luận có phải từ người biến hóa hay không thì bọn chúng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ của mình, cuối cùng sẽ bị việc giết người chiếm hết tâm trí.

Có cho là vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy có chút không đúng.

Chỗ nào?

Tôi cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy nữ quý kia, sau khi chết và lúc còn sống thay đổi quá lớn.

Có thể lúc còn sống nó “Xảo trá” một chút thì sẽ không chịu nhiều nỗi nhục nhã như thế. Nếu xem như sau khi thành quý nó mới trở nên “xảo trá” thì cũng không lớn đến vậy được.”

Nói đến điểm này, đột nhiên Hạ Thiên Kỳ nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi thử Lãnh Nguyệt:

Cậu nói với tôi về sự việc của con quý kia là cậu đoán, hay là xác nhận một trăm phần trăm?

Là cảm giác.

...

Trong lúc này Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng mình cứ như có hàng vạn con ngựa chạy qua vậy, hẳn thật sự rất muốn hỏi Lãnh Nguyệt một câu, bộ hẳn không thể nói một câu đáng tin cậy hơn một chút chứ.

Không biết thì sao không chịu mới sớm. Đã không biết mà còn tỏ ra vẻ mình biết hết tất cả mọi chuyện, nói đến nửa ngày thì cuối cùng lại nói là chỉ là cảm giác của bản thân hẳn mà thôi.

Hóa ra Hạ Thiên Kỳ tưởng rằng Lãnh Nguyệt bắt quý cho nên nhất định sẽ hiểu rất rõ về mấy loại quý này. Ai mà ngờ hẳn chỉ đơn giản là đến bắt quý mà thôi, cũng không hiểu rõ sức mạnh của con quý này mạnh hơn hẳn bao nhiêu.

Lãnh Nguyệt cũng không suy nghĩ thêm nữa, sự thật cũng chứng minh rằng Lãnh Nguyệt cũng không có được khả năng phân tích trời cho là bao nhiêu.

Ngay lúc bọn hắn định lao tới nhà của Hồ Đại Ngưu thì lại tuyệt vọng vì bị nhốt trở lại ở trong nhà của Trương Qua Từ.

Chết rồi... Rốt cuộc cũng chết rồi... Ha ha...

Trần Lão Đại quý trên mặt đất mà cười một cách dữ tợn, nhìn sang bên cạnh khuôn mặt méo mó của hắn thì thấy ba thi thể đang nằm trên mặt đất. Trong đó có Trương Qua Từ, thi thể của hắn, hơn nữa còn có đứa con nhỏ của Trương Qua Từ.

Trần Lão Đại đứng là muốn đuổi cùng giết tận cả nhà của Trương Qua Từ. Đương nhiên, nếu như hắn không làm như vậy thì hẳn sẽ không phải là Trần Lão Đại. Nguyên tắc làm người của hắn chính là hễ ai chọc đến hắn thì nó nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Tuy nhiên bây giờ đến lượt hắn không có đường thoát.

Từ lúc Trần Lão Đại giết chết Trương Qua Từ cho đến khi giết luôn vợ con của Trương Qua Từ, nữ quý đều không có tham gia vào. Chỉ đơn giản là phong tỏa căn phòng này không cho bất kỳ người nào sống sót để mà rời khỏi chỗ này.

Trần Lão Đại cũng không phải loại người cam tâm tình nguyện bị giết chết. Tuy nhiên vợ con của Trương Qua Từ đã chứng minh cho hắn thấy được bất cứ ai cũng không thể thoát khỏi nơi này.

Bất luận là cửa sổ hay cửa chính kia đều bị sương mù đáng chết kia vây kín.

Tiểu Lệ, tôi thừa nhận tôi xâm phạm cô nhưng tôi lại không có ý tổn thương cô chút nào cả, tôi chỉ...”

Trần Lão Đại vốn còn muốn kể khổ với nữ Quý, hắn muốn đánh cược mạng sống của mình lần cuối cùng, chỉ là không đợi hắn nói xong, hắn lập tức cảm thấy có thứ gì đó kẹt lại trong cổ họng.

Khụ khụ...

Trần Lão Đại cảm thấy khó chịu rồi bắt đầu ho khan. Đồng thời càng ngày càng khó chịu hơn.

Hắn ho khan liên tục, sắc mặt ngày càng khó coi. Tóc từ trong yết hầu không ngừng đi ra.

Những sợi tóc rất dài và ướt nhẹp.

Trần Lão Đại nhớ tới cái dáng vẻ đau khổ đến cực độ khi chết của hắn. Những giọt nước không ngừng tuôn ra từ các lỗ chân lông trên cơ thể. Đồng thời miệng của hắn không ngừng nôn ra tóc.

Nhà của Hồ Đại Ngưu nhà vẫn giữ nguyên bộ dạng trước đó, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt thận trọng đi lại cổ quan tài phía trước, nhìn vào bên trong một cái. Trong cổ quan tài trống không, nữ quý nằm ở bên trong đã không thấy tung tích đâu.

Chúng ta phải thiêu hủy nó đi.

Mưa to cũng bắt đầu chuyển sang mưa phùn. Lãnh Nguyệt cùng Hạ Thiên Kỳ kéo cái quan tài kéo từ trong phòng của Hồ Đại Ngu ra. Sau đó lợi dụng than đốt lửa bên trong lò vẫn chưa tắt mà đốt quan tài.

Nhìn khói dày đặc đang không ngừng toát ra từ căn nhà trước mặt, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thấy ngậm ngùi nói:

“Trong nhiệm vụ ở học viện nữ sinh Tề Hà lúc trước tôi đã muốn phóng hỏa rồi, coi như bây giờ đã được tội nguyện.”

Lửa càng lúc càng lớn, cỗ quan tài của nữ quý gia chắc cũng đã bị lửa lớn làm cho biến thành tro, sau khi Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt xác nhận xong thì không ở lại thêm nữa mà lại quay trở về nhà của Trần Lão Đại, dù sao cũng đã bị giầy vò hơn nửa đêm, bọn hắn cũng cần được tắm rửa thêm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Quỷ dị

Mặc dù bọn hắn đã châm lửa đốt sạch sẽ quan tài và cả phòng của Hồ Đại Ngu nhưng cuối cùng làm như vậy có hiệu quả hay không, bất luận là Hạ Thiên Kỳ hay là Lãnh Nguyệt đều không thể chắc chắn.

Còn về phần vì sao mà bọn hắn lại kịp thời trở về nhà của Trần Lão Đại, chủ yếu là do cân nhắc đến việc nữ quý gia lúc nào cũng có thể đuổi giết tới. Hơn nữa cũng bởi vì một số trang thiết bị vật tư vẫn còn ở đó.

Có chút kiệt sức xông vào nhà của Trần Lão Đại, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng không có rảnh mà đi xem coi tên Trần Thông kia thể nào, mà lập tức về thẳng phòng mà bọn hắn đã được tiếp đãi.

Hai cái túi du lịch lớn được để trên bàn rất dễ thấy, hai người mở một cái ra, nhanh chóng lấy đồ ăn cùng với nước khoáng ra rồi bắt đầu tự ăn.

So với tướng ăn khoa trương của Hạ Thiên Kỳ thì Lãnh Nguyệt vẫn rất ưu nhã, hoặc có thể nói là hắn cũng không có nuốt tất cả các thứ vào miệng như vậy. Lãnh Nguyệt cũng chỉ ăn có hai bao bò khô, uống một chút để bổ sung nước để cơ thể có thể dùng nó để thủy phân.

Chúng ta không thể phong bế hoàn cảnh chờ lâu ở đây được nên phải ăn nhanh lên một chút, ăn xong chúng ta lập tức đi ngay.

Sau khi bổ sung một số thức ăn thì trạng thái của Lãnh Nguyệt rõ ràng đã có chuyển biến tốt hơn.

Ừm, tôi cũng không biết sao nữa, tự nhiên cảm thấy đói gần chết, càng ăn càng đói, càng đói càng muốn ăn.

Hạ Thiên Kỳ bên cạnh liên tục nhai nuốt thức ăn trong miệng, vừa mơ hồ nói.

Chắc là do thể chất ác linh của cậu gặp phải Lệ quý đáng nguyên rửa kia.

Hạ Thiên Kỳ rõ ràng không thể dừng lại được, cho nên sau khi nghe Lãnh Nguyệt nói xong, lập tức không còn ăn nữa mà nuốt thẳng thức ăn trong miệng xuống, lấy túi du lịch ở trên bàn đeo lên lưng rồi nói:

Chúng ta đi thôi.

Đi theo Lãnh Nguyệt ra khỏi nhà của Trần Lão Đại, Hạ Thiên Kỳ lập tức có cảm giác không biết nên đi nơi nào, hắn nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt một cái thì phát hiện gương mặt Lãnh Nguyệt cũng mê mang giống như vậy.

Hiện tại chúng ta còn muốn đồng cứng nữa thì tại sao không ở lại chỗ này rồi sáng sớm mai mới hãy đi.

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ không điều khiển được mà sợ run cả người, thật sự cảm thấy lạnh đến tận mạng.

Không có cách, nếu như lệ quý kia vẫn còn tồn tại, chúng ta không thể cứ chôn chặt chân ở chỗ này như vậy không khác gì là tự tìm đường chết. Nói thật, tôi đã không có nhiều cách để ngăn chặn nó.

Qua một khoảng thời gian tiếp xúc, ưu điểm và khuyết điểm của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ đều đã thấy rất rõ ràng. Ngoại trừ những lúc Lãnh Nguyệt tốt bụng không tính thì những lúc thi hành nhiệm vụ thì ưu điểm của hắn chính là sử dụng pháp thuật. Trình độ có thể bảo đảm là sẽ dùng để phòng vệ được và cũng có khả năng chống cự lại quý.

Nhưng khuyết điểm của hắn chính là làm việc rất ít khi suy nghĩ, đồng thời vốn dĩ không biết sót ruột là gì.

Hắn đã nói là cảm thấy rằng mình đã sai rồi thì cho nên việc tiếp theo bọn hắn nên làm gì phải do hắn tự nghĩ ra biện pháp mới đúng.

Chúng ta cứ ngu ngốc đứng yên ở chỗ này cũng không phải là cách, chúng ta qua bên kia, phân tích cái nguyên nhân gây nên sự kiện này thật kĩ thêm một lần nữa.

Có vẻ Lãnh Nguyệt cũng đã quen với thân phận làm túi khôn của Hạ Thiên Kỳ nên cũng không nói gì, khẽ gật đầu rồi cùng Hạ Thiên Kỳ đi thẳng về phía trước.

Bọn người của Trần Lão Đại chắc là đều đã bị quỷ giết chết rồi, theo lý thì oán khí của Lệ quý lễ ra phải được giải trừ rồi mới đúng. Nhưng bởi vì chúng ta nhúng tay vào, cho nên có thể chúng ta cũng sẽ trở thành đối tượng căm hận mới của nó.

Điểm này thì nhìn vào cái vịnh dự biểu của chúng ta không có bất kỳ phản ứng gì thì có thể nhìn ra rồi.

Mỗi lần sau khi nhiệm vụ kết thúc thì vịnh dự biểu sẽ tiến hành cho điểm, cho nên thông qua điểm này mà có thể biết được nhiệm vụ đã được giải quyết hay chưa.

Chúng ta đã không có nhận được nhắc nhở là nhiệm vụ đã được giải quyết. Nên cái việc chúng ta thiêu hủy cỗ quan tài kia cũng không có ảnh hưởng gì tới nữ quỷ kia, chúng ta vẫn phải tiếp tục chờ đợi ở cái nơi quỷ quái này.

Như vậy thì vấn đề kế tiếp là chúng ta phải dựa vào cái gì để có thể sống sót mà đợi ở chỗ này.

Chúng ta chấp hành nhiệm vụ lần này, cứ như là lại trở về thời điểm ban đầu, vẫn là chính diện đánh không lại mà cách hóa giải oán khí cũng không có. Chỉ khác cái là chúng ta đã biết được nguyên nhân bắt nguồn của sự kiện này.

Với phân tích của Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt rất đồng ý, liên tục gật đầu phụ họa. Lần này Hạ Thiên Kỳ cũng không có nói bậy bạ mà vẫn nghiêm túc phân tích đàng hoàng:

Cho nên việc mà chúng ta muốn chính là điều tra được kết quả, tiếp theo từ đó mà tìm ra giải pháp để giải quyết sự kiện lần này.

Hai ngày trước chúng ta liều sống liều chết vì cái gì? Không phải là vì muốn biết được chân tướng khởi nguồn của sự kiện này hay sao. Chúng ta đã biết được giữa tiểu Lệ và bọn người của Trần Lão Đại cuối cùng là có mối thù truyền kiếp như thế nào rồi sao!

Mà bây giờ, chúng ta đều đã nắm rõ được hết thấy chân tướng trong chuyện này rồi.

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói đến đây thì cuối cùng Lãnh Nguyệt cũng mở miệng nói:

Mặc dù chúng ta đã biết được toàn bộ chân tướng nhưng cũng chẳng giúp ích gì để chúng ta giải quyết sự kiện cả.

Sẽ không có trợ giúp được gì, tôi chỉ muốn nói là chúng ta không có phát hiện mà thôi.

Hạ Thiên Kỳ không tán đồng với quan điểm của Lãnh Nguyệt, suy nghĩ một chút rồi nói:

Tình cảnh của chúng ta thật sự là rất không ổn, bởi vì nếu không tìm được cách hóa giải oán khí của Lệ quý thì chúng ta cũng sẽ không có cách nào để mà giữ mạng sống. Chúng ta không giết chết được nó, nhưng nó lại có thể giết chết ta. Hiện thực đúng là khốc nghiệt.

Tôi có thể cảm giác được rằng sát niệm của nó đã rất mạnh mẽ rồi, nếu như lại tiếp để yên cho nó thì toàn bộ người trong thôn Hồ Lô đều sẽ bị giết chết.

Nói xong, có lẽ sợ Hạ Thiên Kỳ không tin nên Lãnh Nguyệt có chút lúng túng bổ sung:

Lúc này là thật.

Hóa ra trước kia cậu đều là lừa dối tôi sao? Hạ Thiên Kỳ biểu lộ cổ quái.

Không, từ trước tới giờ tôi không hề gạt cậu. Lãnh Nguyệt nghiêm túc nói.

Là ưa thích cảm giác đúng không. Hạ Thiên Kỳ im lặng nhếch miệng, cũng không tiếp tục bận tâm về chuyện này nữa nói:

Nếu như lời cậu nói có thể tin thì không phải tình huống của chúng ta càng nguy cấp hơn sao. Vậy chúng ta nhất định phải nắm bắt thật chặt thời gian này để tìm cách mới được.

Hạ Thiên Kỳ gạt mình nghĩ đến một khả năng, bần bụ vô đầu một cái rồi hỏi Lãnh Nguyệt:

Có một việc cậu không cảm thấy thật kỳ lạ sao?

Chuyện gì?

Thì là chuyện Từ Xung chết á.

Cái này thì có gì mà kỳ lạ. Lãnh Nguyệt nghi hoặc nhìn Hạ Thiên Kỳ.

Thôn Con Rùa hết thầy có bao nhiêu gia đình? Có bao nhiêu người? Nơi này lớn cỡ bao nhiêu chứ?

Hạ Thiên Kỳ hỏi liên tiếp Lãnh Nguyệt ba vấn đề, làm Lãnh Nguyệt có chút choáng váng:

Tôi làm sao lại biết những thứ này. Cuối cùng là cậu muốn nói cái gì?

Tôi muốn nói thôn Con Rùa này chỉ lớn cỡ cái bàn tay một chút, ít người như vậy, một người sống sờ sờ như vậy thì làm sao có thể vô cớ không phát hiện ra chứ?

Không biết. Lãnh Nguyệt lắc đầu. Nhưng người trong thôn đều cho rằng hắn đã đi ra bên ngoài.

Đi ra bên ngoài? Lần này tới phiên Hạ Thiên Kỳ lắc đầu:

Chúng ta cũng từng đến hỏi thăm nhà rồi, trong quá trình đó cũng có hỏi sơ về chuyện này, nhưng cậu có nghe nhà nào đề cập đến chuyện có người đi ra bên ngoài chưa?

Lãnh Nguyệt không nói gì, bởi vì lúc mà bọn hắn đến hỏi thăm từng nhà thì có hỏi đến chuyện này. Nhưng tất cả người trong thôn đều rất trả lời giống nhau. Không hề có suy nghĩ là muốn rời khỏi thôn Con Rùa cũng không nghe nói nhà nào gần đây nhất có người mất tích hay là chết cả.

Nhưng cứ như vậy thì sự việc thật sự rất quý dị, bởi vì bọn người của Trần Lão Đại rõ ràng đã giết người, nhưng chuyện này lại hoàn toàn không có người phát hiện ra.

Sau khi nói với Lãnh Nguyệt về điều mà hắn hoang mang thì Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục hỏi:

Cậu cảm thấy chuyện này làm sao mới có thể che giấu mà không bị phát hiện?

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt lập tức suy nghĩ, không bao lâu trong ánh mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không chắc chắn nói:

Chẳng lẽ người bị giết vẫn Còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chân tướng tiềm ẩn

Nhưng dựa theo lời của Trương Què Tử, Từ Xung bị Trần Lão Đại lấy mất nửa cái đầu, làm sao có thể còn sống.

Hạ Thiên Kỳ lắc đầu, hắn không tán đồng với suy nghĩ của Lãnh Nguyệt, sau đó hắn nói:

Ta cảm thấy có hai khả năng. Đương nhiên, hai loại khả năng này suy nghĩ kỹ một chút đều khiến cho tôi có chút rùng mình.

Lãnh Nguyệt bày làm ra một bộ dạng đang rửa tai lắng nghe, ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ nói tiếp.

Khả năng thứ nhất chính là thôn Con Rùa này vốn dĩ không có người tên là Từ Xung. Nói trắng ra thì Từ Xung vốn dĩ không tồn tại. Hắn chỉ là ảo tưởng tồn tại trong đầu của tất cả mọi người. Hay nói chính xác hơn, hắn chỉ tồn tại trong ảo tưởng của bọn người Trần Lão Đại.

Cứ như vậy, bọn người của Trần Lão Đại cứ tưởng rằng đã giết chết Từ Xung, nhưng trên thực tế thì bọn hắn lại giết chết một người vốn dĩ không hề tồn tại. Cho nên người trong thôn Con Rùa sẽ không có phát hiện ra việc thiếu đi một người sống sờ sờ cũng là điều có thể hiểu được.

Từ Xung là người không tồn tại? Ý của cậu Từ Xung chính là quý?

Lãnh Nguyệt nghe xong không khỏi nghi ngờ hỏi.

Cậu cảm thấy không có khả năng này à?

Hạ Thiên Kỳ ra vẻ học vấn nhìn Lãnh Nguyệt, làm ra dáng vẻ như là muốn nói nếu không thì làm sao lại nói đầu của tôi thông minh hơn của cậu được, giải thích:

Tuy tôi không hiểu rõ về quý nhưng vẫn có mấy phần cảm nhận được năng lực quý dị của bọn chúng. Khả năng lý kỳ của sự kiện này lý kỳ ở chỗ, người mà tiểu Lệ yêu có lẽ không phải là người mà là một con quý, tiếp theo cũng không mong rằng Từ Xung sẽ mang năng thoát khỏi thôn Con Rùa, nhưng chuyện này lại bị bọn người của Hồ Đại Ngưu biết được. Sau đó lấy việc tố cáo Từ Xung ra để làm cái cớ ép tiểu Lệ phải phát sinh quan hệ với bọn chúng. Tiểu Lệ vì bảo vệ người mình yêu nên cũng chỉ có thể cam lòng chịu nhục. Kết quả không ngờ rằng Trần Lão Đại cuối cùng cũng biết chuyện này, từ đó mới khiến cho Từ Xung bị giết.

Nói đến chỗ này, Hạ Thiên Kỳ càng ngày càng trở nên nghiêm túc hẳn lên, nhìn Lãnh Nguyệt nói:

Có phải nghe vào cảm thấy có chút không hẳn là như vậy cũng không hợp Logic một chút nào đúng không?

Lãnh Nguyệt không nói gì, nhưng trên mặt lại thấy rõ sự hoài nghi. Hạ Thiên Kỳ thấy thế thì lập tức nói tiếp:

Kỳ thật mới nhìn thì thấy nó không hợp Logic chút nào nhưng nếu như nhìn chuyện này dưới một góc độ khác thì hợp lý rất nhiều.

Nếu như Từ Xung là quý thì mục đích nó muốn tiếp cận tiểu Lệ chính là tạo ra một Lệ quý, sau đó giúp nó đạt được một số mục đích. Như vậy không phải đã hợp lý hơn rất nhiều rồi đúng không?

Nghĩ lại xem, tiểu Lệ là bị bọn lừa đảo buôn bán người bán vào thôn Con Rùa. Trước đó nói không chừng còn phải chịu không biết bao nhiêu tủ nhục, trong lòng vốn đã tích lũy không ít oán hận vô tận, cho nên cô ấy vốn dĩ là một cô gái hiền lành lại bị xem là hạt giống để bồi dưỡng thành Lệ quý.

Cho nên sau khi Từ Xung phát hiện ra tiểu Lệ thì lập tức nghĩ biện pháp để mê hoặc sau đó cố ý làm cho bọn người Trần Lão Đại xuất hiện ảo tưởng. Từ đó, trước thì tạo thêm hi vọng cho tiểu Lệ sau lại mượn tay của bọn người Trần Lão Đại, từng chút từng chút một tước đoạt cái hi vọng này. Cuối cùng hoàn toàn đẩy tiểu Lệ vào vực sâu không đáy.

Tiểu Lệ làm con dâu Trần Lão Đại thì cả bọn Hồ Đại Ngu và tâm phúc còn không dám trêu chọc, huống chi là một thôn dân cực kỳ bình thường như Từ Xung làm sao có lá gan đó.

Còn nữa, Trần Lão Đại gần như là ngày nào cũng ở nhà, thử hỏi dưới tình hình đó thì tiểu Lệ làm sao có thể chạy ra bên ngoài tìm người khác?

Cậu cảm thấy điểm này đúng sao?

Lãnh Nguyệt không trực tiếp tỏ thái độ mà cố ý nói rõ một vấn đề:

Không phải mọi loài quý đều có năng lực giết người. Cũng giống như Quý nhập xác ở học viện nữ sinh Tề Hà lần trước, chỉ có thể mượn lực lượng từ con quý khác.

Đúng. Tôi cũng nghĩ đến cái vụ quý nhập xác lần trước, mới phát hiện được khả năng này là rất lớn. Mặt khác, trước và sau khi biến thành Lệ Quý thì tiểu Lệ thay đổi quá nhiều, nếu nó không xảo trá như vậy thì có lẽ cũng không trở nên thâm hiểm đến thế.

Ừm, vậy còn cái khả năng thứ hai? Trong lòng Lãnh Nguyệt có lẽ cũng đồng ý với sự phân tích Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ giơ tay lau nước mưa trên mặt đi rồi tiếp tục nói:

Khả năng thứ hai chính là trước khi bị giết chết thì Từ Xung quả thật có tồn tại.

Nói đơn giản hơn thì chính là sau khi bị bọn người của Trần Lão Đại giết chết thì Từ Xung mới biến thành quý. Mỗi ngày nó vẫn sẽ về nhà và sẽ bị các thôn dân nhìn thấy. Cho nên sẽ không có người phát hiện ra rằng nó kỳ thật đã chết.

Chỉ là sau khi cân nhắc và sắp xếp các sự kiện lại thì khả năng này không lớn lắm.

Sau khi phân tích kỹ càng và phân ra hai khả năng, Hạ Thiên Kỳ cũng hầu như đã đưa ra được kết luận:

Trong mắt chúng ta thì nhiệm vụ lần này cũng gần giống như tại học viện nữ sinh Tề Hà lần trước vậy. Có lẽ ngay từ đầu, công ty phái chúng ta đến đây chỉ đơn giản là muốn ta đối phó với con quý Từ Xung không có năng lực giết người này.

Tuy nhiên con quý này cũng rất xảo trá, trước khi chúng ta tới đã tạo ra được Lệ quý tiểu Lệ này. Đã bảo vệ bản thân, lại thành công đánh lừa tầm mắt của chúng ta.

Để cho chúng ta tin tưởng chắc chắn rằng tiểu Lệ mới là chính là con quý cần giải quyết trong nhiệm vụ lần này.

Con quý này thật sự quá dễ tiện!

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ vẫn không quên ra vẻ nghiêm chỉnh mà khoa trương nói một câu:

Nguyệt Nguyệt đừng hiểu lầm nha, tôi không nói cậu đâu.

Có thể có chút tổ chất hay không. Thực tình Lãnh Nguyệt cũng bó tay với Hạ Thiên Kỳ.

Cái gì gọi là tổ chất? Máy người các cậu có thể giả bộ nhưng tôi lại cực kỳ thích nói vài câu nói tục vậy đó, thế nào? Tôi đã không có mắng cậu, lại không hề mắng người nhà cậu, ngay cả nhà cậu nuôi chó tôi cũng không chửi một câu, vậy cái này có thể tính là tôi nhiều chuyện được đúng không?

Hạ Thiên Kỳ bị sặc một phen, đến Lãnh Nguyệt cũng nói không nên lời, hẳn cũng thấy tốt nhất là nên nói vào vấn đề chính thì hơn:

Sau đó chúng ta cần phải làm gì đã rất rõ ràng, chính là tìm cho ra con quỷ đáng chết kia. Chúng ta không có năng lực đối phó Lệ quỷ, nhưng đối với loại quỷ ma cà bông kia thì có thể coi như khó à.

Tuy nhiên trước đó vẫn phải chắc chắn rằng Từ Xung không hề tồn tại thì mới có thể.

Nếu như có thể xác định Từ Xung là quỷ, tôi nghĩ tôi sẽ có cách tìm được nó.

Làm sao tìm được?

Loại quỷ này rõ ràng không có đủ năng lực để nhập xác, nhiều lắm thì cũng chỉ có chút thủ đoạn mê hoặc người khác mà thôi. Cho nên năng lực của nó còn kém hơn quỷ nhập xác mà chúng ta gặp ở học viện nữ sinh Tế Hà.

Với loại này thì cho dù nó có sử dụng thủ đoạn để ẩn người đi thì nếu như tôi mở thiên nhãn thì vẫn có thể phát hiện ra nó.

Lãnh Nguyệt nói một câu thì Hạ Thiên Kỳ lại nói một câu hết sức trẻ trâu

Thiên nhãn là cái gì? Là com Thiên Tân sao?

Cậu muốn ăn com?

...

Sau đó Lãnh Nguyệt cũng nói sơ qua một chút về việc mở Thiên nhãn sẽ có chuyện gì xảy ra. Thiên nhãn thật ra là một loại pháp thuật có thể nhìn thấu những pháp thuật tạo ra ảo giác. Nhưng bởi vì trong tay chỉ nắm giữ có hạn, cho nên thiên nhãn của Lãnh Nguyệt chỉ thuộc loại tương đối thấp thôi, còn xa mới có thể đạt tới cấp độ nhìn thấu được hết loại pháp thuật tạo ảo giác kia.

Nhưng bất kể như thế nào, đây cũng là một kỹ năng để đối phó quỷ. Hạ Thiên Kỳ nghe xong, trong lòng lại không điều khiển được mà cảm thấy ngứa ngứa. Vì dù sao hắn cũng có thể chất ác linh mà giống như *.

Có lẽ là nhìn ra được Hạ Thiên Kỳ đang nhìn tới pháp thuật, Lãnh Nguyệt cũng nói một câu cổ vũ:

Ác linh kỳ thật là ác quỷ, mà cấp bậc ác quỷ so với Lệ quỷ sẽ cao hơn rất nhiều, cho nên cậu có được thể chất ác linh nên sẽ rất mạnh. Chỉ là bây giờ cậu còn chưa tới được bước kia thôi.

Vậy thì cảm ơn lời an ủi của cậu.

Mặc dù Hạ Thiên Kỳ không có ý đi bàn chuyện thể chất Ác Linh với Lãnh Nguyệt, nhưng có đôi lúc bọn hắn đang nói chuyện phiếm, mỗi người bới một câu lại dẫn đến vấn đề này. Nhưng không biết là do hắn nghĩ nhiều, hay là do Lãnh Nguyệt kiêng kỵ với bốn chữ Thể chất ác linh này.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Trận!! Mở

Trong lòng có chút hiếu kỳ nhưng hắn lại không đến hỏi Lãnh Nguyệt, bởi vì nếu hắn mà há mồm ra hỏi thật, thì với bộ dạng đề tiện vừa cao ngạo vừa lạnh lùng của Lãnh Nguyệt chắc chắn sẽ không nói cho hắn.

Hắn nhớ rất rõ ràng là lúc mà bọn hắn vừa mới quen biết nhau, hắn có hỏi qua Lãnh Nguyệt là vì sao lại gia nhập công ty này, kết quả bị tên Lãnh Nguyệt đề tiện tàn nhẫn này không thèm nhìn đến hắn một cái.

Tuy nói là bọn hắn đã làm quen với nhau nhưng còn xa mới thành bạn bè, cũng không tới mức trở thành anh em tốt như thế này, cho nên hơi nghi hoặc một chút còn định chờ đến sau này sẽ hỏi lại.

Hễ hỏi thì lại không để ý tới, tự chuốc nhục nhã.

Bọn hắn phải tìm một nơi để có thể tránh mưa gió, rồi sau đó lên đường đi làm một cuộc thảo luận.

Sáng sớm, mặt trời nhô cao, khiến cho sự lạnh giá của một đêm mưa hôm qua tan đi.

Lo lắng sợ hãi hết một đêm, lại thêm mưa gió bão bùng. Trạng thái của Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều kém đến cực độ, xem chút còn ngã vào vũng bùn mà hôn mê bất tỉnh.

Nhưng hiện thực tới bước đường này thì bọn hắn phải tiếp tục giữ vững tinh thần, bởi vì trận chiến sinh tồn này còn lâu mới kết thúc được.

Một buổi sáng không hao tổn nhiều thời gian lắm, bọn hán gần như thăm viếng hết từng nhà ở thôn Con Rùa. Bởi vì nhà của Hồ Đại Ngưu bị thiêu hủy và nhà của Trần Lão Đại phát sinh biến cố lớn khiến cho người trong thôn lo sợ, tạo chút phiền phức cho bọn hán, tuy nhiên bọn hán vẫn muốn hỏi cho rõ để làm sáng tỏ chân tướng của việc này.

Từ Xung quả nhiên là một người không hề tồn tại.

Hán đã mất tích hơn một năm.

Dựa theo hình dung của mọi người trong thôn thì Từ Xung là một người đặc biệt có dã tâm, khi còn sống quả thực có xảy ra xung đột kịch liệt với Trần Lão Đại, sự việc đó đặc biệt gây huyền não lớn, hán còn triệu tập toàn thể người trong thôn, thuyết phục họ cùng bọn hán chống lại Trần Lão Đại.

Kết quả trong quá trình giằng co với Trần Lão Đại, các thôn dân đều phản chiến, không có qua mấy ngày Từ Xung lập tức mất tích.

Mọi người trong thôn âm thầm truyền nhau rằng Từ Xung rất có khả năng đã bị Trần Lão Đại diệt khẩu, nhưng Trần Lão Đại lại bác bỏ tin đồn nói rằng Từ Xung cảm thấy bản thân đắc tội với toàn thể thôn dân, không muốn cứ phải chờ đợi mãi ở thôn Con Rùa cho nên đã đi ra ngoài để kiếm ăn.

Các thôn dân đều bán tín bán nghi, nhưng qua một thời gian dài thì chuyện này cũng bị lãng quên đi, huống chi bọn họ vốn không gặp mặt hán nhiều lắm.

Chỉ là từ đó về sau, trong thôn luôn có người nói bài tha ma đó luôn đầy những chuyện ma quái, mỗi khi đêm đến lại gặp một người rất giống Từ Xung lang vãng ở đó.

Thông qua sự miêu tả nhất trí của mọi người trong thôn, Hạ Thiên Kỳ đã có thể xác định Từ Xung không phải mất tích mà là bị Trần Lão Đại giết người diệt khẩu, mà cái kia trường kỳ bồi hồi tại bài tha ma quý vật, chắc là Quý Hồn Từ Xung.

Cái này cho thấy những suy đoán trước đó của bọn hán đều ăn khớp với nhau.

Đồng thời có chuyện làm bọn hán rất để ý, chính là một bộ phận thôn dân đều xuất hiện hiện tượng toàn thân mất nước, đồng thời tình huống này đang nhanh chóng tăng lên.

Các thôn dân từng lâm trận phản chiến, phản bội Từ Xung, cho nên xuất hiện tình huống này chắc chắn có liên quan đến sự báo thù của Từ Xung.

Có thể đoán ra được, nếu như bọn hán không xử lý cái con quỷ xảo trá kia, thì chắc chắn tất cả thôn Hồ Lô đều sẽ bị giết hết sạch sẽ.

Đứng trên đường bùn thông tới bài tha ma, Hạ Thiên Kỳ dùng sức vuốt vuốt đến nỗi con mắt cảm thấy chói chói, để cho cái đầu bình tĩnh lại rồi nhìn thời gian trên bảng vãng dự, quay đầu nhìn Lãnh Nguyệt đang không ngừng lấp các tảng đá bên trong vũng bùn nói:

Đều đã gần năm giờ rồi, ngươi còn muốn bày những tảng đá vụn này bao lâu nữa?

Là trận khôn quý. Lãnh Nguyệt tròn mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút sau đó cường điệu nói.

Tốt nha, trận khôn quý à, nhưng cậu muốn bày trận này trong bao lâu?

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ mặc kệ trên mặt đất có bùn hay không, liền đặt mông ngồi xuống vũng bùn, hai cái đùi run lên bần bật, đứng cũng không yên.

Cũng xong nhanh thôi, nhưng làm trận khôn quý này tốn rất nhiều tinh lực.

Trạng thái của Lãnh Nguyệt còn kém hơn Hạ Thiên Kỳ, chẳng những muốn đặt những tảng đá xung quanh, mà còn muốn dán thêm những lá bùa vàng rồi dùng máu của mình vẽ lên đó rồi dán lên trên những tảng đá. Loại bùa vàng này chỉ là bùa chú khôn quý cấp thấp, tuy nhiên với số lượng nhiều chồng chất lên nhau thì có thể làm trận pháp bộc phát ra uy lực mạnh vô cùng.

Ngược lại có thể tạm thời vây khốn Lệ quý kia trong nửa canh giờ.

Hàng yêu trừ ma, khôn quý, tuyệt trận.

Thành!

Tiếng quát của Lãnh Nguyệt cũng chính là báo hiệu trận khôn quý đã hoàn thành.

Mặc dù cơ thể Lãnh Nguyệt đã vô cùng mệt mỏi nhưng sau khi hoàn thành trận pháp này, trên mặt của hán cũng lộ ra được mấy phần vui mừng, chủ động nói tới nói lui với Hạ Thiên Kỳ:

Thầy trừ quỷ chúng ta cần phải nắm giữ các kỹ năng, tổng cộng chia làm hai khối lớn.

Một khối tên là Thuật. Cũng chính là pháp thuật.

Còn một khối khác tên là Trận. Cũng chính là trận pháp.

Nhưng nếu so sánh hai cái này với nhau thì pháp thuật dễ học còn trận pháp thì khó càng thêm khó.

Một số thầy trừ quỷ thuộc giai cấp bên trên rõ ràng pháp thuật rất cao, nhưng trận pháp thì khó mà tinh tiến, vẫn dừng lại tại cấp thấp nhất.

Tuy rằng trận pháp này có uy lực rất mạnh, nhưng khuyết điểm là cần bố trí trong một thời gian nhất định và cần dùng đến một số vật phẩm đặc biệt riêng.

Cái trận khốn quỷ mặc dù chỉ là một trận pháp cấp độ rất thấp nhưng ta cũng chỉ bày thành công trận được một lần.

Trong khi nói chuyện thì cái bản mặt ngàn năm không đổi kia của Lãnh Nguyệt, cuối cùng cũng nở một nụ cười hiếm gặp.

Hạ Thiên Kỳ lần này không để cho Lãnh Nguyệt bị tưới nước lạnh. Nói cho cùng thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khuôn mặt khi cười của Lãnh đề tiện, chỉ là nụ cười này rất khó để hình dung, bởi vì bất luận có hình dung đó là cười lạnh hay cười bỉ ổi thì đều không đúng.

Cậu tạo ra cái trận này thì không phải kể tiếp chúng ta đã có thể đi đối phó với con quỷ Từ Xung đó con rồi sao?

Hạ Thiên Kỳ không chờ đợi được việc muốn bắt con quỷ Từ Xung xảo trá kia.

Ừm. Ta chỉ cần mở thiên nhãn là có thể tìm thấy con quỷ kia, chủ yếu phiền phức vẫn là Lệ quỷ. Nó chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nói đến đây, Lãnh Nguyệt đột nhiên nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ, trên mặt biểu lộ một chút quỷ dị không tả nổi, khiến Hạ Thiên Kỳ thấy tê cả da đầu.

Cậu nhìn tôi chăm chăm như thế để làm gì, cậu lại đang có ý định quái quỷ gì vậy?

Câu nói này vừa nói ra, Hạ Thiên Kỳ liền ý thức được gì đó rồi giật mình một cái, kêu lên:

Lãnh đề tiện, cậu không phải là muốn tôi làm mồi nhử cho Lệ quỷ chứ?

Nè, sao cậu không nói gì đi?

Cậu gạt đầu là có ý gì... Tôi không đi, tôi không muốn bị Lệ quỷ kia xử lý...!

Ngoài miệng Hạ Thiên Kỳ cứ việc liên tục không đồng ý, nhưng trong lòng thì đã xác định rõ ràng, chuyện này chỉ có thể là hắn làm.

Bởi vì bất luận là thể lực hay tinh thần thì hắn đều còn khỏe hơn Lãnh đề tiện, Lãnh đề tiện vừa mới bày xong cái trận đá vụn kia, cơ thể yếu đến nỗi phải nhờ hắn tới đỡ, cho nên việc sẽ giao nhiệm vụ đi dẫn dụ quỷ cho hắn là vô cùng hợp lý.

Ngoài ra còn có điểm quan trọng nhất chính là Lãnh Nguyệt còn phải đi giải quyết con quỷ Từ Xung kia, bởi vì hắn vốn dĩ không có năng lực tiêu diệt quỷ.

Lần trước có thể xử lý quỷ phụ thân chỉ là gặp may, còn nữa, Từ Xung vốn dĩ không thể lại nhập vào người hắn.

Người hắn phải biết ta một hồi hắn là đi làm cái gì. Lãnh Nguyệt vì có thể thuyết phục Hạ Thiên Kỳ, lúc này cố ý cường điệu nói:

Từ Xung không có đủ năng lực để giết người nhưng dù sao nó cũng là một con quỷ, chỉ cần nó dựa vào lực bẩm sinh thì chúng ta không có cách nào giết chết nó.

Tốt, tôi đã biết, vậy tôi còn không đi được à.

Hạ Thiên Kỳ phát phát tay, cắt ngang lời của Lãnh Nguyệt:

Cậu cứ nói thẳng cho tôi biết một hồi nên làm thế nào đi

...

Sau khi nhắc nhở Hạ Thiên Kỳ vài câu, Lãnh Nguyệt bắt đầu lấy tay chuẩn bị mở thiên nhãn. Hạ Thiên Kỳ vốn cho rằng mở thiên nhãn là sự kiện rất ghê gớm.

Kết quả là Lãnh Nguyệt chỉ việc đánh thủ quyết vài cái, sau đó chống đỡ huyệt Thái Dương bằng hai ngón tay, hắn khẽ quát lên một tiếng:

Thiên nhãn, mở!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Tìm đường chết

Tiếp theo thì hần lại thấy Lãnh Nguyệt bỗng nhiên mở to mắt, con ngươi lóe lên một màu xám tro một cái rồi biến mất.

Mặc dù đã mở thiên nhãn nhưng hai ngón tay của Lãnh Nguyệt vẫn ở trên huyết thái dương. Nhưng lông mày lại nhíu chặt nhìn về phía bãi tha ma ở xa xa.

Hạ Thiên Kỳ biết nhất định Lãnh Nguyệt đang tìm kiếm Từ Xung, dù sao dựa vào sự miêu tả của những người trong thôn thì rất có thể sẽ sớm tìm ra hang ổ của Từ Xung ở bãi tha ma.

Đúng như dự đoán của hần, Lãnh Nguyệt đang trong trạng thái hết sức chăm chú. Không lâu sau đó, Lãnh Nguyệt buông tay xuống nói:

Tôi đã nhìn thấy nó, đang ở trong mảnh đất bãi tha ma này.

Nó vẫn đang ẩn thân, nữ quý kia thì vào thôn giết người, còn nó thì trốn kĩ ở bãi tha ma này để điều khiển.

Hạ Thiên Kỳ hừ lạnh một tiếng, giọng điệu đầy khinh mỉa nói:

Bên này cứ giao cho tôi đi, còn người trong thôn đó cứ theo kế hoạch mà chúng ta đã bàn xong trước đó.

Ừm. Tất cả dựa theo kế hoạch.

...

Sắc trời vô tri vô giác mà tối xuống, Lãnh Nguyệt một mình đi đến cái bãi tha ma kia, về phần Hạ Thiên Kỳ thì theo đường cũ về thôn Con Rùa.

Ánh trăng mờ đục bắt đầu tối dần, Hạ Thiên Kỳ chậm rãi từng bước đi tới ngoài cửa của một gia đình. Hần không đi vào, mà là đặt mông ngồi xuống bậc thềm đá bên ngoài để nghỉ ngơi, mắt cố gắng nhìn xuyên qua bóng tối, nhìn về phía của Lãnh Nguyệt.

Nhưng hần ngồi không được bao lâu thì nghe trong phòng đột nhiên truyền ra một loạt những tiếng kêu la thống khổ, hần xoay người nhìn qua khe cửa, thì thấy trong nhà có hai người đang lẫn lộn kêu lên đau đớn.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ bận bịu đẩy cửa chạy vào, nhưng hần vừa chạy đến thì hai người này đã bị mất hết nước trở thành hai cái xác khô.

Thật đúng là muốn đuổi cùng giết tận thôn Con Rùa mà.

Hạ Thiên Kỳ bước nhanh ra khỏi căn nhà có người chết, tiếp theo lại đi sang nhà sát vách xem thử. Kết quả phát hiện nhà sát vách cũng gặp tình huống giống vậy, một nhà bốn người đều trở thành những cái xác bị mất nước thống khổ.

Nhìn thấy tình thế đang phát triển theo chiều hướng xấu, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thấy đau cả đầu, dù sao năng lực của Lệ quý năng lực sẽ dựa vào số lần nó giết người mà tăng lên.

Thật khó tưởng tượng nếu để nó tiếp tục giết người, nó có thể tự biến thành ác quỷ hay không.

Ài, chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi trong lòng Thiên Kỳ gây dựng một hồi, ánh mắt của hần lập tức lộ ra ý chí quyết tâm. Hần quyết định chủ động xuất kích dẫn nữ quý kia ra.

Dù sao trong phân tích của hần, một khi Lãnh Nguyệt đối đầu với Từ Xung. Từ Xung chắc chắn sẽ gọi nữ quý qua để hỗ trợ nó, mà hần lại làm mồi nhử dẫn dụ nữ quý vào trận khốn quỵ, sớm muộn gì cũng sẽ đụng phải nó.

Cho nên càng sớm càng tốt, chi bằng can nó mở rộng phạm vi tàn sát rồi dụ nó vào trận khốn quỵ.

Mặc dù biết quyết định của hần không sai, nhưng đợi đến khi làm thật thì lại là một chuyện khác. Nhưng hần sẽ phải làm thế nào để dẫn quý. Nói khó nghe một chút, chính là vốn dĩ hần đang tự tìm đường chết.

Tiểu Lệ, tôi biết cô đang ở trong thôn. Chuyện của cô, tôi cũng đã nghe nói đến rồi, tôi còn rất đồng tình với cô, nhưng nhìn những việc mà cô đã làm.

Bọn người của Trần Lão Đại có thù với cô, cô giết họ không nói nhưng những người trong thôn khác có mối thù truyền kiếp gì với cô chứ?

Hay là bởi vì lúc trước bọn họ không bảo vệ cô? Nhưng cô có nghĩ tới hay không, những người này không hề có lỗi gì với cô. Hơn nữa chính Trần Lão Đại mang cô về, ai mà có lá gan lớn như vậy để mà đi cứu cô?

Đương nhiên, cô nhất định sẽ nói đến Từ Xung nhưng Từ Xung vốn dĩ không phải người, nó là ma quỷ, nó rõ ràng đang lợi dụng cô.

Chính nó không có bản lĩnh làm được gì bọn người Trần Lão Đại nên mới lợi dụng cô đi giết bọn họ, kết quả hiện tại còn muốn kêu cô đi giết những người dân vô tội này, cô tuyệt đối đừng để bị nó lừa...

Hạ Thiên Kỳ vừa đi vừa lớn giọng hô to, phát huy hết kỹ năng tìm đường chết vô cùng tinh tế của hắn ra.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong lòng của hắn lại không kiên cường như ngoài miệng, nó đã sớm đầy những nỗi bất an.

Hô to gọi nhỏ suốt nửa ngày nhưng bất ngờ là xung quanh lại không có đến một tiếng động, nữ quý gia không có chút ý tứ nào. Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ dùng sức cắn răng, nói ra thêm vài câu nặng hơn.

Khi sống đáng lẽ ra người phải gặp thêm nhiều nỗi bất hạnh như vậy, IQ của người thật sự là có vấn đề, ta mà là bọn người Hồ Đại Ngưu, ta nhất định cũng phải...

Hô ——!

Không đợi Hạ Thiên Kỳ nói xong lời khiêu khích, một con gió lạnh bí ẩn nồng nặc mùi bùn đất từ phía sau hắn thổi qua.

Con gió lạnh thổi thẳng đến làm hắn sợ run cả người. Trái tim vốn đã không yên ổn nay lập tức càng đập nhanh hơn.

Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng quay đầu nhìn một cái, một cô gái với bộ dạng thê thảm đứng dưới ánh trăng, toàn thân cô ướt nhẹp đang lườm bằng cặp mắt đỏ ngầu, lạnh lùng nhìn hắn.

Không hề nghi ngờ, nữ quý tộc cực cũng bị hắn muốn tìm đường chết mắng ra.

Tí tách... Tí tách... Cách...

Tiếng gió bỗng nhiên im bật, lọt vào tai hắn chỉ là tiếng nước không ngừng rơi xuống đất nỗi sợ hãi lớn vô hạn bám lấy Hạ Thiên Kỳ.

Ta! Cho! Người! Chết!

Mái tóc xoắn xệch ướt đầm của nữ quý đột nhiên bay lên, tiếp theo bắt đầu tăng tốc. Giống như trong phim khoa học viễn tưởng - dây leo ăn thịt người, mang theo âm thanh ma sát Tê tê, đuổi theo về phía Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ sợ hãi về sợ hãi, nhưng là phản ứng của hắn tốc độ là một chút đều không chậm. Khi hắn đã sớm phát hiện nữ quý gia đang tới gần đã liều mạng chạy trốn về phía trận khốn quý.

Trong quá trình lẩn trốn, Hạ Thiên Kỳ cũng lại một lần nữa khai thác vào tiềm lực vô tận của bản thân. Lúc trước rõ ràng hắn đã mệt mỏi đến nỗi xém chút ngất xỉu, vậy mà lúc này hắn lại giống như biến đổi thành một người khác vậy, hoàn toàn quên đi cảm giác mệt mỏi.

Cũng may là tốc độ của nữ quý gia cũng không nhanh lắm. Tuy nói là xuất quỷ nhập thần, nhưng phải di chuyển từ chỗ này sang chỗ kia cũng tốn không ít thời gian sao có thể nhanh chóng xuất hiện đến trước mặt hắn. Cho nên trong khoảng thời gian này, hắn vẫn ở trong hoàn cảnh tương đối an toàn.

Mặc dù vậy, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn không dám buông lỏng, dù sao nữ quý gia còn có bản lĩnh tạo ra sương mù. Hắn lại không phải là Lãnh Nguyệt, tuyệt đối không thể bỏ đời nó ra.

Bởi vì cái gọi là sợ cái gì sẽ gặp cái đó, Hạ Thiên Kỳ đang nghĩ ngợi phải đề phòng sương mù của nữ quý gia một chút thì phát hiện không gian trước mặt hắn đột nhiên vặn vẹo. Một dòng nước từ trên không trung bay đến biến thành một tấm khiên lớn.

Con đường phía trước đã bị cản lại, Hạ Thiên Kỳ đành phải tranh thủ thời gian quay đầu lách qua, may mà khoảng cách giữa các phòng ở đây rất lớn nên hắn cũng không đến nỗi bị sương mù hoàn toàn vây chết.

Nhưng tình huống cũng không được tính là lạc quan lắm, dù sao muốn luồn lách qua Lá Chấn cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Tóc của nữ quý gia giống như dây leo ăn thịt người vậy. Đến bây giờ vẫn bám theo sau móng của hắn không bỏ.

Hạ Thiên Kỳ trầm nghĩ kì này coi như tiêu. Bởi vì nếu như cứ bị ngăn cản mấy lần như vậy, thì sớm muộn gì những sợi tóc đáng chết kia nhất định sẽ đuổi kịp hắn.

Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...?

Đang rầu rĩ tính xem nên giải quyết tình huống nguy hiểm trước mắt ra sao, trước mặt hắn là cái sương mù đáng chết kia lại một lần nữa xông ra. Lần này Hạ Thiên Kỳ né tránh không kịp, thân thể nặng nề ở bên trên, như là đâm vào một khối thép vậy.

Cổ nén đau đớn trên cơ thể, Hạ Thiên Kỳ không dám dừng lại mà tiếp tục bậm bịu lách qua nó, tuy nhiên khi hắn quay đầu nhìn những sợi tóc sau lưng nhất thời làm hắn lạnh thấu tim, những cái sợi tóc đáng chết kia đều đã tràn tới dưới gót chân của hắn.

Chẳng lẽ lần này Hạ Thiên Kỳ ta thật sự phải bỏ mạng ở chỗ này sao?

Hạ Thiên Kỳ ý thức được nguy cơ của hắn. Không cần nhiều, chỉ cần sương mù kia lại xuất hiện cản hắn một lần nữa, những tóc kia cũng đuổi kịp sau lưng hắn. Sau đó ép hắn giống như cái bánh chưng khó coi.

Tình huống nguy cấp, mà trận khốn quý vẫn còn một khoảng, mặc dù không xa, nhưng cũng không phải chạy mấy bước là có thể đến.

Trong lòng rất nhanh đã tự định giá một phen, Hạ Thiên Kỳ phát hiện hấn ngoại trừ có thể tập trung tinh thần để mà trốn tránh sương mù toát ra, ngoài ra không còn cách khác để chọn, ít ra cũng nghĩ ra được một cách trong lúc tuyệt vọng.

Nghĩ là lập tức đi làm, hấn nhớ rõ lực lượng/ tốc độ phản ứng thể chất ác linh của mình cũng từng được cường hóa, mặc dù lúc ấy hấn chẳng thấy hiệu quả gì nhưng bây giờ thì có thể dùng nó để an ủi tâm trạng của mình.

Ps: cầu donate cầu kim phiếu

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Trở về (1)

Từ đó đến giờ, hấn không phải kẻ dễ dàng nghe lệnh của người khác, trong những thời khắc nguy cấp thời rõ ràng thì cần phải tỉnh táo.

Lệ quý quả nhiên đáng sợ, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên hấn gặp phải. Nhớ lại thì hấn đã trải qua mấy lần giống vậy rồi, lần nào mà không có Lệ quý? Nhưng chẳng phải hiện tại hấn vẫn còn sống rất tốt sao.

Sau khi tự cổ vũ trong lòng, Hạ Thiên Kỳ tập trung toàn bộ lực chú ý, lúc này trong tai hấn thế giới cũng an tĩnh hơn rất nhiều.

Tốc độ vẫn không giảm, Hạ Thiên Kỳ liên tục co duỗi chân, không gian trước mặt lại một lần nữa trở nên nhỏ hẹp và vụn vụn, hiển nhiên báo trước sương mù sắp tuôn ra.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng phản ứng lại, hai chân đột nhiên phát lực, cơ thể cũng dựa vào bản năng mà đi lệch sang một bên. Chỉ trong nháy mắt, một lượng lớn sương mù xuất hiện kề sát cánh tay của hấn.

Tránh được rồi!

Cánh tay bị sương mù cọ sát vào làm thủng một lỗ nhưng Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Ngược lại trong lòng đầy phấn chấn vì đã tránh né thành công.

Trong khoảng khắc lúc này, hấn không ngờ tốc độ của mình lại nhanh đến mức khó tin như vậy, trong đầu vồn vộn một ý niệm, cơ thể lập tức phản ứng lại, chính là tránh sương mù chạm vào người.

Hạ Thiên Kỳ không biết đó chính là tiềm năng của bản thân hấn, lúc trước cường hóa đã có chút tác dụng. Tóm lại, sau việc né tránh vừa rồi đã giúp hấn thêm niềm tin rằng mình hoàn toàn có năng lực tránh kịp thời trước khi sương mù xuất hiện.

Những sợi tóc buồn nôn kia lại tràn tới dưới chân hấn. Hạ Thiên Kỳ cắn chặt răng tiếp tục liều mạng chạy về phía trận khốn quý.

Có lẽ là do hấn thành công tránh được nên nữ quý kia rất là tức giận nên chỉ sau một thời gian ngắn sương mù lại toát ra với tần suất tăng nhanh hơn rất nhiều.

Tuy nói Hạ Thiên Kỳ lần nào cũng đều tránh khỏi, nhưng trong quá trình sống lại từ trong chỗ chết đó hấn chẳng những bị thương, mà thể lực cũng chẳng còn bao nhiêu, bị hao tổn nghiêm trọng. Thậm chí còn xuất hiện tình huống hoa mắt.

Hiển nhiên là bởi vì tinh thần tiếp tục tập trung cao độ dẫn đến tình trạng năng lượng của cơ thể bị tiêu hao quá độ.

Nhanh, sẽ nhanh đến, phải kiên trì... Một chút.

Ánh mắt Hạ Thiên Kỳ trở nên mờ đục, lỗ tai của hấn cứ kêu to Ong ong không ngừng, đã đến giai đoạn chuẩn bị bất tỉnh.

Cùng lúc đó, không gian trước người hấn lại một lần nữa vụn vụn.

Qua mấy lần trốn tránh trước, Hạ Thiên Kỳ đã nắm rõ được quy luật xuất hiện của sương mù. Mỗi một lần sương mù xuất hiện, đều sẽ khiến toàn bộ không gian xung quanh vụn vụn, đồng thời mang theo mùi hơi nước ẩm ướt.

Hạ Thiên Kỳ ngửi thấy cái mùi hơi nước ẩm ướt kia, biết sương mù chuẩn bị xuất hiện. Nhưng dưới tình trạng cơ thể trước mắt hấn khó có thể phản ứng lại.

Hấn cố gắng cắn răng, tựa như bướm bướm nhảy vào biển lửa, tập trung toàn bộ sức lực nhảy sang một bên.

Cùng lúc đó, một cơn gió lạnh lẽo âm u mang theo mùi hơi nước ẩm ướt từ phía đối diện đánh tới.

A!

Tiếp theo chỉ trong chớp mắt, Hạ Thiên Kỳ hét thảm lên một tiếng, bị sương mù toát ra đẩy mạnh hất bay ra ngoài, hoàn toàn mất đi ý thức.

...

Đôi Phần Tiên vốn dĩ bị người trong thôn gọi bằng cái tên này là bởi vì đại bộ phận mộ phần bên trong đều là mộ phần vô danh. Theo ít người già trong thôn Hồ Lô nói. Trong thời cổ, bên này là cái doanh quân, chôn bên trong bãi tha ma đều là các binh sĩ vì bệnh tật mà thương vong.

Tuy nhiên sau khi người của thôn Hồ Lô cảm nhận sinh sống ở chỗ này, cái bãi tha ma này đã trở thành mộ địa của bọn họ.

Diện tích bãi tha ma rất lớn. Có thể nói một mảng núi hoang lớn bên này đều tính, mộ rải đều hết núi.

Lãnh Nguyệt chỉ cảm có chuỗi kiếm Mộc Đào trong tay, mặt không hề sợ hãi khi đi tới ngọn núi hoang này. Đôi khi còn nhìn thấy mấy cái mộ phần nằm lẻ loi trơ trọi, hắn cũng chỉ lướt qua, không hề dừng lại chút nào.

Bởi vì là phần núi hoang, cho nên cũng không có quá nhiều thực vật, cho nên trận gió độc cứ như là quỷ khóc, nó cứ vang lên tiếng Ô ô không ngừng.

Nếu đổi lại là những người có lá gan nhỏ hơn một chút tới nơi này, chắc chắn sẽ bị dọa chết.

Lại tiếp tục đi chừng mười phút nữa, Lãnh Nguyệt đột nhiên ngừng lại, tiếp theo lấy ra một xấp tiền từ chiếc túi du lịch sau người. Sau khi niệm chú một phen, hắn đưa tay lên giữa không trung.

Tiền giấy tung bay giữa không trung, sau đó bị một luồng gió lạnh thổi loạn lên, giữa trời đất không ngừng vang dội lên tiếng mài răng Rắc rắc rắc rắc

Nghe được tiếng mài răng ở bốn hướng xung quanh, Lãnh Nguyệt nhướng mày, hừ lạnh một tiếng nói:

Biến đi!

Sau khi thoát ra hai từ này, âm thanh mài răng vang vọng không ngừng trước đó lập tức biến mất sạch sẽ.

Lãnh Nguyệt lấy từ trong túi càn khôn của hắn lá bùa màu bạc, tiếp theo một tay chìa ra một ngón tay niệm quyết, lá bùa liền bao phủ hoàn toàn trên thân của kiếm Mộc Đào Mộc, từ đó phát ra một chút ánh sáng màu bạc chói mắt.

Sau khi làm xong, Lãnh Nguyệt lần nữa bước xa hơn, đi tới một mộ phần vô danh cách đó không xa.

Người muốn ta lời người lên hay muốn là tự mình chủ động đi ra.

Lãnh Nguyệt lạnh lùng nhìn mộ phần vô danh kia nói, tiếp đến liền chìa kiếm chém về phía mộ phần kia.

Cùng lúc đó, đột nhiên một thân ảnh nhảy từ trong ra một cách khó khăn.

Bóng người này nhìn rất là mờ ảo, cũng không có cơ thể, cho người ta cảm giác giống như một loại du hồn đang bay lơ lửng.

Không nghi ngờ nữa, đây chính là cánh tay giấu sau tấm màn thao túng chuyện này.

Tại sao phải xen vào việc của người khác, chuyện này rõ ràng không có quan hệ gì với các cậu, tôi cũng nhất quyết không để nó ra tay với các cậu. Vậy thì vì cái gì mà các cậu còn không chịu buông tha tôi!

Là Quý thì đều phải chết! Lãnh Nguyệt không nhìn được hừ lạnh một tiếng, vung kiếm chém về phía Từ Xung. Từ Xung hiển nhiên không thể kháng cự lại Lãnh Nguyệt cho nên chỉ là gằm thét dữ tợn lên:

Những người như các ngươi sẽ không có kết cục tốt, nhất là ngươi, đừng nghĩ là ta không biết ngươi là cái gì...

Không cần ngươi biết!

Gương mặt Lãnh Nguyệt lạnh lẽo, một kiếm chém xuống, Từ Xung liền bị trăm thành hai mảnh, tiếp theo biến thành một đám tro bụi, bị gió thổi tan.

Cùng lúc đó, bảng vinh dự đột nhiên vang lên một tiếng chuông, báo hiệu bọn hắn đã thành công giải quyết sự việc lần này.

Nhìn thoáng qua nhắc nhở của bảng vinh dự, Lãnh Nguyệt lợi dụng chức năng thông tin của nó để hỏi mấy câu về Hạ Thiên Kỳ, nhưng lại không đạt được bất kỳ câu trả lời nào.

Sắc mặt Lãnh Nguyệt nghiêm lại, vội vàng quay người bước nhanh về phía trận khôn quý.

Khi hắn đi vào trận khôn quý, phát hiện Hạ Thiên Kỳ nằm một bên không biết sống chết, lại thấy tiểu Lệ đã biến thành Lệ quý đang liều mạng giấy dựa

trong trận khốn quỵ khiến những tảng đá đặt xung quanh chấn động.

Không hề nghi ngờ, hẳn không cần tốn chút sức nào giải quyết xong Từ Xung, nhưng nếu như không có Hạ Thiên Kỳ trợ giúp, hẳn tất nhiên cũng không có cách nào làm được.

Lãnh Nguyệt đi đến đỡ Hạ Thiên Kỳ lên, may mà Hạ Thiên Kỳ vẫn còn hô hấp chỉ là hôn mê mà thôi.

Trong lòng của hắn thấy nhẹ nhàng thở phào ra. Liền buông tay không chút lưu tình, ném Hạ Thiên Kỳ vào vũng bùn.

Xoay người, nhìn thấy Lê quý vẫn không đứng gào thét giãy dụa trong trận khốn quỵ. Cảm thấy có chuyện quan trọng hơn cần hắn đi xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Trở về (2)

Oán hận chỉ làm cô mất đi càng nhiều, sẽ khiến cô tiếp tục trầm luân trong Địa Ngục. Cho nên hãy cho mình một phần hi vọng nữa, một cơ hội để làm lại. Để tôi thay cô đem vận mệnh thê thảm của cuộc đời này kết thúc tại đây

Số mệnh có luân hồi, có người thì sẽ có quý thần, kết thúc cũng không phải là kết thúc, mà là một khởi đầu mới...

Khi Hạ Thiên Kỳ mơ màng tỉnh lại thì nghe được tiếng của Lãnh Nguyệt vang lên bên tai.

Hắn không biết Lãnh Nguyệt đang nói chuyện cùng ai, mơ hồ nghe được tiếng một cô gái đang khóc nức nở. Hắn xoay người muốn xem rõ ngọn ngành, nhưng thử một chút mới phát hiện ra ngay cả việc đơn giản nhất là xoay người mà hắn cũng không làm được.

Không bao lâu, hắn lại bất tỉnh mà ngủ thiếp đi một lần nữa.

Khi hắn tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm một mình trên chiếc giường đơn sơ. Căn phòng này không lớn, Lãnh Nguyệt nằm sát mình nghỉ ngơi trên chiếc bàn gần bên cửa sổ.

Hắn cố gắng bước xuống giường, cảm giác đau ở phần lưng nhói lên khiến hắn kêu lên một tiếng, kinh động đến Lãnh Nguyệt đang gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Lãnh Nguyệt dụi dụi con mắt, nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ đang ngồi, mặt không hề thay đổi nói:

Cảm giác thế nào, cậu đã ngủ hai ngày rồi đấy.

Mới hai ngày, không được tính là lâu. Tóm lại còn sống là tốt rồi.

Không biết có phải do ngủ quá lâu hay không mà Hạ Thiên Kỳ cảm thấy đầu vẫn còn có chút căng và đau. Hắn dùng sức vuốt vuốt huyệt Thái Dương rồi giật mình nhớ tới cái gì đó quay sang Lãnh Nguyệt hỏi:

Đúng rồi! Cậu giải quyết Từ Xung xong rồi sao?

Ừm, sự việc lần này đã được giải quyết. Nếu như thân thể cậu không có vấn đề gì thì chúng ta về ngay bây giờ.

Sự việc đã được giải quyết sao? Nữ quý kia cũng bị cậu xử lý rồi hả?

Vừa nói, Hạ Thiên Kỳ vừa bận bịu nâng cổ tay mất nhìn bảng vinh dự, chờ xác nhận sự kiện lần này đã thực sự kết thúc, hắn lập tức bật cười:

Ha ha, cuối cùng cũng kết thúc rồi, thật sự là quá tốt.

Lần này công của cậu cao nhất, nếu như không có cậu đưa Lê Quý kia vào trận khốn quỵ, tôi cũng không có cách nào thuận lợi giải quyết được Từ Xung, hoàn thành sự việc lần này.

Đối với biểu hiện trong sự việc lần này của Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt đánh giá rất cao.

Nghe Lãnh Nguyệt khen mình, Hạ Thiên Kỳ kinh ngạc một hồi lâu mới kịp phản ứng lại. Nếu như hắn nhớ không lầm, hình như đây là lần đầu tiên Lãnh Nguyệt khen hắn, hoặc có thể nói những lời này không giống từ trong miệng Lãnh Nguyệt nói ra.

Nhưng vấn đề người nói đúng Lãnh Nguyệt.

Khục... Chủ yếu vẫn là dựa vào cậu, tôi lại không có năng lực để đối phó Quý.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mất tự nhiên mà ho khan một cái, thái độ cũng khiêm tốn một cách khác thường.

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt có chút ngoài ý muốn mà nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái, sau đó lại tiếp tục nói:

Cậu ở lại nghỉ ngơi thêm một ngày nữa đi. Đợi đến lúc gần xế chiều thì chúng ta hãy về.

Ừm, tôi cũng cảm thấy vậy.

Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy tình trạng cơ thể trước mắt thật khó có thể trôi chảy lợi suôi. Sau khi nghĩ đến đoạn đường mà bọn hắn phải đi qua đột nhiên hắn cảm thấy buồn nôn, có cảm giác như mình sắp chết tới nơi vậy.

Nhờ Lãnh Nguyệt rót chén nước cho mình, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nhớ tới câu chuyện hắn nghe được khi hắn tỉnh lại lần thứ nhất, liền quay sang Lãnh Nguyệt hỏi:

Sau khi Lệ quý bị nhốt trong trận khốn quý thì thế nào?

Đã bị tôi trừ khử. Lãnh Nguyệt bình tĩnh nói.

Cái gì? Bị cậu trừ đi? Hạ Thiên Kỳ nghe xong cảm thấy rất khó tin, hắn thừa nhận Lãnh Nguyệt có chút bản lĩnh nhưng cũng không lớn đến nỗi có thể diệt trừ Lệ Quý.

Là nó cam tâm tình nguyện để tôi diệt trừ, tôi đương nhiên không có cái bản lĩnh kia rồi. Lãnh Nguyệt giải thích.

Nó cam tâm để cậu tiêu diệt? Cái này nghe quá già rồi, rốt cục cậu đã làm như thế nào?

Không làm gì hết, chỉ nói rõ sự thật là Từ Xung có ý lợi dụng nó. Đồng thời nhắc nhở nó, nếu như từ bỏ oán hận thì vẫn còn cơ hội để vào vòng Luân Hồi, bắt đầu lại từ đầu.

Chỉ như vậy? Hạ Thiên Kỳ nghe xong vẫn cảm thấy rất không chân thực, dù sao đây cũng là một Lệ Quý kinh khủng nha, có khi nào lại chịu nghe lời của người khác mà khoanh tay chịu trói.

Tôi nghĩ là cậu đã hiểu lầm. Lãnh Nguyệt biết Hạ Thiên Kỳ đang nghi hoặc, nên có ý giải thích thêm:

Đúng là Lệ Quý không có lý trí, cho nên hầu như không có khả năng hóa giải oán khí. Nhưng tình huống của tiểu Lệ tương đối đặc biệt. Nó là từ người chuyển thành Quý, nhưng nó cũng không hoàn toàn đánh mất hết thần trí, hơn nữa chúng ta đều biết rõ nguyên nhân khiến nó trở thành Lệ Quý, những chủ đề nói tới cũng thỏa mãn nó cho nên tôi mới may mắn làm được.

Nếu như không có cậu thì tôi cũng không thể thu phục nó đâu?

Vậy thì thôi, dù sao khi đó chúng ta đã giải quyết xong nhiệm vụ, mà nó lại bị nhốt trong trận khốn quý, cho nên tôi hoàn toàn có đủ thời gian để mang cậu thoát khỏi thôn Hồ Lô. Tôi lúc ấy cũng chỉ suy nghĩ là nên thử một chút.

Ha, hóa ra là vậy. Theo như cậu mới nói, chỉ có từ người trở thành quý là có ý gì? Chẳng lẽ Quý không hoàn toàn là từ loài người biến thành sao?

Hạ Thiên Kỳ nhớ rất rõ rằng lúc trước có nghe ai đó đề cập tới điều này.

Nếu như người nào sau khi chết đều biến thành Quý thì người cảm thấy thế giới này còn cần pháp luật sao?

Hầu hết loài người sau khi chết sẽ không thành Quý, chỉ có một bộ phận rất ít, mới có thể biến thành Quý.

Nghiêm túc thì loại Quý này cũng không thể gọi là Quý, mà phải gọi là làm quý hoặc Quý Hồn.

Giống như Từ Xung và tiểu Lệ, loại Quý này, bản chất cũng thuộc về bộ phận hiếm hoi đó, bởi vì chúng nó tồn tại là do nhân quả mà ra. Còn còn lại đại bộ phận Quý, bọn chúng tồn tại hoàn toàn không có nguyên cớ,

Bọn chúng càng giống một loại giống loài, là thiên địch với nhân loại, lấy việc giết người làm niềm vui.

Bọn chúng đều rất xảo trá, âm hiểm, quý dị... mục đích là để giết người

Đến đây, Lãnh Nguyệt nhìn hắn rồi tiếp tục nói tới công ty:

Cá nhân tôi nhận thấy, công ty tồn tại là một tổ chức để trừ quý, mục đích là tiêu diệt những con Quý này, duy trì sự cân bằng trong xã hội loại người.

Không phải cứ để mặc kệ mà thả những con Quý này muốn làm gì thì làm, người cảm thấy súng đạn có thể làm gì bọn chúng sao?

Cậu nói công ty này làm vậy là vì phục vụ cho ZF(Chính phủ) sao? Hạ Thiên Kỳ chẳng biết tại sao khi nói tới điểm này, trong đầu đột nhiên nhớ lại, trên

bản hợp đồng chính thức hẳn có nhìn thấy dòng chữ Minh Phủ thứ ba.

Hắn luôn cảm thấy cái công ty này không hề đơn giản giống như Lãnh Nguyệt nói.

Trên thực tế, Lãnh Nguyệt cũng chỉ là thuận miệng nói ra một câu như vậy, hẳn cũng không xác định được việc này:

Tôi cũng không chắc, chỉ có thể xác định công ty này nắm giữ rất nhiều lực lượng diệt trừ Quỷ. Đương nhiên, những cái khác tôi cũng không có hứng thú.

Tốt nha, tôi nghĩ nếu như chúng ta đủ may mắn thì không chừng trong tương lai sẽ có thể hiểu rõ chân tướng mối quan hệ của công ty.

Hạ Thiên Kỳ lại tràn đầy lòng tin đối với tương lai của mình.

Cứ hy vọng đi. Lãnh Nguyệt thì không được lạc quan như Hạ Thiên Kỳ.

Công ty đúng là có một số bí ẩn. Trước mặt bọn hắn chỉ là một đám ma mới chẳng có quan hệ gì, dù sao bọn hắn cũng chỉ là nhân viên cấp dưới chót của công ty, giữ mạng còn khó nói chi đi điều tra bí ẩn của công ty. Điều đó thật không thực tế.

Sau đó, Hạ Thiên Kỳ ở lại thôn Con Rùa nghỉ ngơi một ngày mới có thể cùng Lãnh Nguyệt rời đi. Bọn hắn trở về thành phố.

Trong quá trình có chuyện tốt không thể không nắm bắt, chính là bọn họ đều được cho điểm cấp hoàn mỹ nhất của riêng mình. Và còn được ban thưởng thêm năm điểm vinh dự.

Đến tận bây giờ, hành trình của bọn hắn đến thôn Con Rùa xem như đã hoàn toàn kết thúc.

Ps: truyện tiến độ ngày 10c. Có thể hơn nếu có kp hay tlt, lt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lãnh nguyệt đến ở cùng

Thiên Kỳ, tại sao anh hoàn thành nhiệm vụ trở về mà không báo cho tôi với Mẫn Mẫn một tiếng, để chúng tôi lái xe đến đón anh. Anh xem, cái bộ dạng mệt mỏi chết của anh, làm chúng tôi rất đau lòng...

Hạ Thiên Kỳ có chút ớn lạnh, nhìn Nam Cung Vân, cảm thấy hôm nay cô ta rất khác. Mặc dù trước đó, thái độ của cô ta đối với hắn cũng có thể xem là nhiệt tình, nhưng cũng không quá mức như hiện tại.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn vẫn thấy mình so với trước đây chẳng có gì thay đổi, vẫn luôn tiêu soái như vậy, điều khác biệt duy nhất đó là, lại giải quyết thành công một nhiệm vụ.

Chẳng lẽ năng lực giải quyết các nhiệm vụ linh dị của mình, rất được cô ấy ngưỡng mộ?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nhất định là như vậy, biểu tình đó của Nam Cung Vân quả thật là quá phô trương rồi, còn nữa, bọn hắn phải phụ thuộc vào đoàn đội, trong tình huống bình thường thì cũng rất khó có khả năng sẽ cùng nhau chấp hành nhiệm vụ.

Vậy nên, nếu như năng lực giải quyết nhiệm vụ của hắn mạnh thật thì cũng không liên quan đến Nam Cung Vân.

Hạ Thiên Kỳ chỉ cười cười rồi gạt đầu cho qua chuyện, cố ý liếc nhìn người đang đứng sau lưng Nam Cung Vân, Lưu Ngôn Mẫn, phát hiện mặt mày hắn ta đang tái nhợt, nhìn chăm chăm về phía mình. Xem ra là hắn ta đang rất khó chịu, vì thấy Nam Cung Vân ân cần hỏi thăm hắn, quan tâm hắn hơn bình thường rất nhiều.

Ài, tôi có là gì đâu, vẫn thua xa Mẫn Mẫn.

Hạ Thiên Kỳ và Lưu Ngôn Mẫn vốn dĩ chẳng ưa gì nhau, nói thẳng ra cũng tại bọn hắn đều là một loại người, đều có chút thói tha, cùng *. Cảm thấy khó chịu, nên mới không thích nhìn thấy nhau.

Đồng Thiên Kỳ, đúng là tôi đã coi thường anh rồi, xem ra ý nghĩ muốn đổi bạn cùng phòng của tôi lại phải đợi thêm một thời gian nữa thôi.

Ha ha, đúng lúc, tôi cũng có suy nghĩ như anh.

...

Hạ Thiên Kỳ và Luru Ngôn Mẫn cứ người nói qua kẻ đáp lại như vậy, Nam Cung Vân đứng bên cạnh cũng cảm thấy xấu hổ thay cho bọn hắn, quay sang nhờ giới thiệu các gian phòng trong biệt thự cho Lãnh Nguyệt. Hiển nhiên là bỏ quên hai người kia lại phía sau.

Hai người châm chọc nhau đến nỗi không khí xung quanh đều đậm mùi thuốc súng, đến cuối cùng cũng phát hiện Nam Cung Vân đã mất dạng, chỉ còn nghe Luru Ngôn Mẫn hừ lạnh một tiếng:

Con gái bây giờ cũng không biết như thế nào, đàn ông đầu đội trời chân đạp đất không thích, hết lần này đến lần khác thích những loại éo lá kia.

Hai từ éo lá thoát ra từ miệng Luru Ngôn Mẫn là ý chỉ Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ, vậy nên khi nghe xong, Hạ Thiên Kỳ lại nhủ chặt hai hàng lông mày, chỉ tay về phía hắn ta, cảnh cáo:

Đừng nói bạn của tôi như vậy! Anh mới éo lá!

...

Hai người lại đấu võ mồm với nhau thêm một trận.

Trên tầng, Nam Cung Vân chỉ vào căn phòng trống đối diện với phòng của của Luru Ngôn Mẫn, hoàn toàn không cam lòng mà nói:

Trên tầng là phòng của tôi và Hạ Thiên Kỳ, chỉ còn gian phòng trống này thôi, vậy nên anh chịu khó ở cùng tầng lầu với Mẫn Mẫn vậy.

Nói đến đoạn này, giọng của Nam Cung Vân đột nhiên nhỏ hơn hẳn, gần như là không thể nghe được:

Nếu anh chê hắn phiền phức, thì cứ nói với tôi, tôi sẽ đổi phòng với anh.

Không đâu. Lãnh Nguyệt lắc đầu làm Nam Cung Vân rất thất vọng, sau đó thoáng liếc xuống dưới lầu, nơi Luru Ngôn Mẫn đang cãi lộn với Hạ Thiên Kỳ, thu hồi tầm mắt rồi tiếp tục nói:

Hai người bọn họ, đôi ai thì cũng giống nhau thôi.

Nói xong, Lãnh Nguyệt ra hiệu cho Nam Cung Vân biết là hắn ta muốn vào xem phòng mình như thế nào, ngay sau đó đẩy cửa phòng ngủ ra, bước vào.

Sau khi Lãnh Nguyệt chuyển vào đây, biệt thự dành cho bốn người này xem như đã đủ quân số, tỉ lệ nhân viên là ba nam một nữ, đúng một cái tỉ lệ đầy người ta vào tình trạng rất dễ bị xấu hổ - thật ít sỏi nhiều.

Để ăn mừng Hạ Thiên Kỳ an toàn trở về, và chào mừng Lãnh Nguyệt là bạn cùng nhà mới, Nam Cung Vân đã cố ý chuẩn bị một bữa tối rất thịnh soạn, cốt là để mượn cơ hội lần này để mọi người làm quen lẫn nhau.

Tuy nhiên, ngay từ lúc bắt đầu bữa cơm đã rất không suôn sẻ, bởi vì bất kể là Luru Mẫn Ngôn hay Hạ Thiên Kỳ thì đều bị Nam Cung Vân ghê lạnh, từ đầu đến cuối cô ta chỉ chăm chăm vào Lãnh Nguyệt, hỏi han này nọ.

Vốn dĩ, ngay từ lúc mới chuyển đến đây, Luru Ngôn Mẫn đã hơi thích thích Nam Cung Vân, chỉ tiếc là, cô ta lại không có vẻ gì là cũng tồn tại cảm giác, vậy nên luôn cố tình kéo dài khoảng cách với hắn ta.

Mình bình thường cũng muốn tiểu Vân ăn một bữa cơm, nhưng cô ấy đều không thích. Như thế này cũng tốt, bất kể là tên này hay tên kia, thì lúc chuyển đến, cô ấy như biến thành một người khác, nhiệt tình ghé gớm.

Mình thật sự không biết mình đáng ghét đến nhường nào, tại sao lại lạnh nhạt với mình như vậy chứ, mình đúng là xui xẻo!

Luru Ngôn Mẫn tự lâu bầu lấm bầm với bản thân, vừa không ngừng nuốt từng ly rượu này đến ly rượu khác.

Ngay lúc đầu, Hạ Thiên Kỳ cũng không có phản ứng như Luru Mẫn Ngôn, nhưng sau nhiều lần hắn xen vào nói chuyện với Nam Cung Vân và Lãnh Nguyệt đều bị bỏ lơ nên mới bắt đầu thấy chán nản, cuối cùng cũng đành chuyên chú vào ăn cơm.

Nhưng lại nghĩ đến, thời gian gần đây hắn rất xui xẻo, lại không biết được tương lai sẽ ra sao, vậy nên hắn cũng có ý nghĩ muốn mượn rượu giải sầu, vậy nên quay sang uống rượu.

Vò chai rượu lấm lóc trên bàn càng lúc càng nhiều, Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu, chỉ nhớ rõ, đến sau cùng chỉ còn lại hắn và Luru Ngôn Mẫn là trời nam biển bắc ở lại với nhau, nhất thời giống như trở thành anh em tốt.

Bữa cơm này rốt cục cũng hóa giải được rất nhiều điều không thoải mái trước đó.

Khi Hạ Thiên Kỳ tỉnh lại đã là vào giữa trưa hôm sau, đầu óc vẫn còn chút choáng váng, hắn không nhớ rõ là ai đã đem mình về phòng, cứ nghĩ là tên tiểu nhân Lãnh Nguyệt kia, vì dù sao, tối hôm qua hắn ta cũng không uống rượu.

Đi đến phòng tắm tắm nước nóng, cũng thay luôn bộ áo quần trên người, sau khi Hạ Thiên Kỳ đứng trước gương lớn tự luyện một phen, đã quyết định là hắn sẽ xin về nhà một chuyến, nhân dịp đã hoàn thành nhiệm vụ lần này càng sớm càng tốt.

Quả thật cũng đã lâu rồi, hần chưa gặp mặt cha mẹ hần.

Gõ cửa phòng của Lãnh Tiệp Nhân, nhưng bên trong lại không có ai trả lời, vậy nên hần đẩy cửa nhìn vào bên trong một chút, lại phát hiện hần ta cũng không có ở trong phòng, không biết là đã đi đâu rồi.

Lúc Hạ Thiên Kỳ xuống nhà dưới thì vừa lúc đụng phải Luru Ngôn Mẫn đang muốn ra ngoài, nghỉ đến tối hôm qua bọn hần rất thân mật, lại quàng vai bá cổ nhau, hần bỗng lúng túng, ho khan hai tiếng, nói:

Khụ khụ, anh cũng ra ngoài à, tôi lái xe đưa anh đi nhé?

Không cần, đâu phải tôi không có xe, huống hồ trước giờ anh đây chưa từng ngồi xe với người thấp kém hơn mình.

Luru Ngôn Mẫn vẫn như nguyên bộ dạng như thường ngày, nghe hần ta nói vậy, Hạ Thiên Kỳ bỗng chốc sững sờ, lập tức theo thói quen mà chửi lại:

Tốt! Vậy tôi chỉ có thể chúc anh lái xe vui vẻ, chú ý an toàn. Hơn nữa, anh có thể sẽ ngòm đấy.

* - Luru Ngôn Mẫn bắt mắt nhếch miệng.

*! - Hạ Thiên Kỳ cũng quyết không lưu tình, đi lướt qua Luru Ngôn Mẫn.

Bước ra khỏi biệt thự, Hạ Thiên Kỳ đi vào nhà xe để lấy chiếc X5 của hần, trong quá trình đó cũng có liếc qua con xe của Luru Ngôn Mẫn, là một chiếc X6, quả thật so với xe của hần thì nó còn cao cấp hơn một chút.

Lái xe đi đến đại đạo Thế Kỷ, Hạ Thiên Kỳ mở chức năng thông tin của bảng vinh dự ra, gọi Lãnh Nguyệt hai tiếng:

Gọi Nguyệt Nguyệt, gọi Nguyệt Nguyệt, xin mời trả lời...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Về nhà

Hạ Thiên Kỳ phải gọi rất nhiều lần thì từ trong bảng vinh dự mới truyền ra tiếng trả lời của Lãnh Nguyệt:

Có chuyện gì?

Tôi...

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ muốn nói với Lãnh Nguyệt là hần muốn về nhà ít hôm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không cần thiết phải nói, dù sao thì hần có về nhà hay không cũng không liên quan đến Lãnh Nguyệt.

Ừ, không có gì, chỉ là mấy hôm nữa có thể tôi sẽ gửi cho anh vài tấm hình, đến lúc đó cần nhờ anh xem hộ tôi một chút.

Hình gì?

Có liên quan đến chuyện bói toán, cụ thể thế nào thì đợi lúc tôi gửi cho anh rồi nói sau.

Sau khi đã nghe được sự đồng ý giúp đỡ của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ đang định lấy điện thoại gọi cho mẹ hần, báo là hần sắp về nhà, nhưng chưa kịp gọi thì điện thoại đã đổ chuông.

A lô?

Nhìn số điện thoại hiển thị giữa màn hình, Hạ Thiên Kỳ phát hiện đúng là bạn cùng phòng thời đại học của hần.

Này, gì vậy Hải Công Công? Hôm nay như thế nào ngài lại nhớ đến tôi?

Tao đang buồn chán mới tự nhiên nghĩ đến mày, cốt là để báo cho mày biết đầu tháng sau nhà trường có đợt kiểm tra sức khỏe, mày đừng quên đấy.

Hử, rất quan trọng sao?

Không quan trọng thì tao báo cho mày làm gì?

Được rồi, đợi tao về rồi anh em đoàn tụ, cúp máy đây.

Mặc dù hiện tại, trên danh nghĩa Hạ Thiên Kỳ đã rời khỏi trường học, nhưng trên thực tế hay lại chưa tốt nghiệp, chỉ mới là hoàn thành chương trình đại học năm ba, sắp sửa bước vào giai đoạn thực tập của năm bốn mà thôi. Nếu như hắn muốn cầm tấm bằng đại học trên tay, buộc phải xử lý một số chuyện ở trường học nữa.

Nhưng những chuyện này không phải là quá gấp, đợi sau khi hắn về nhà xong rồi đi giải quyết vẫn kịp.

Suốt cả chặng đường không nói chuyện.

Hạ Thiên Kỳ lái xe liên tục một ngày, rốt cuộc đến chạng vạng tối ngày hôm sau mới về đến huyện thành chỗ nhà hắn - thành phố Bắc An.

Bắc An là một thành phố thuộc cấp địa phương, nói trắng ra thì nó chỉ lớn hơn thị xã một chút, trên danh nghĩa thì số nhân khẩu có đến 400 nghìn, nhưng thực tế nhiều nhất chỉ vón vón có 100 nghìn người. Bởi vì huyện thành thuộc về những thị thành điển hình trong nước, thu nhập thì thấp nhưng chi phí lại cao, vậy nên đại đa số dân ở đây đều đi đến chỗ khác làm công, chỉ có lúc gần tết người ở đây mới nhiều hơn một chút.

Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm là quê mình có phát triển kinh tế hay không, bởi vì từ lúc còn rất nhỏ, hắn đã hạ quyết tâm phải ra ngoài, muốn đi khắp chân trời góc biển, muốn chiếm ngưỡng hết phong cảnh trên thế giới.

Giờ nghỉ lại, hắn chỉ thấy lúc đó mình quá sức ngây thơ.

Dừng xe ở ven đường, Hạ Thiên Kỳ cũng không chờ đợi thêm, vội vã chạy lên lầu ba.

Cả tầng ba kỳ thật đều được xem như là nhà hắn, bởi vì đối diện với cửa nhà chính là phòng của ông ngoại hắn, trong ấn tượng của hắn thì gia đình mình và ông ngoại luôn sinh hoạt cùng một chỗ.

Ông ngoại hắn có rất nhiều điểm xấu, miệng thì thối, tính cách lại đặc biệt ngoan cố, lại kén ăn, tư tưởng thì lạc hậu, lại là một lão già rất keo kiệt.

Tóm lại, từ nhỏ đến lớn, vốn dĩ hắn chả có ấn tượng tốt đẹp gì về ông ngoại mình cả.

Nhẹ nhàng gõ cửa một cái, rất nhanh đã nghe được tiếng mẹ hắn từ trong nhà truyền ra:

Ai vậy?

Là con, Hạ Thiên Kỳ.

Mày, cái thằng ranh con, còn biết đường về nhà cơ đấy!

Còn chưa thấy mặt mũi hắn, mẹ hắn đã bắt đầu lên tiếng dạy dỗ hắn, đối với loại chuyện này, hắn đã sớm quen rồi.

Mẹ hắn là một người rất lạc quan, theo cách hình dung của cha hắn mà nói, lúc còn trẻ dù sao cũng hơi thô lỗ, năm đó lúc cha hắn theo đuổi, đã phải chịu không ít đau khổ.

Tuy nhiên, mỗi lần nghe cha hắn kể khổ này nọ, trong lòng hắn đều không khỏi xem thường, nghĩ:

Còn không phải là chính cha tự nguyện.

Hạ Thiên Kỳ đang nghĩ ngợi, thì cảm giác lỗ tai đột nhiên đau nhức, sau khi kịp phản ứng thì mẹ hắn đã véo tai hắn, kéo vào trong nhà rồi:

Bảo mày trở về nhà vài ngày, rồi lại tìm việc làm, nói vô số lần rồi mà mày cũng không nghe, thích ăn đòn phải không?

Thì không phải con đã về đây rồi sao... A, đau... Con nhận lỗi...

Chỗ tai của Hạ Thiên Kỳ bị mẹ hắn véo đỏ ửng lên, mẹ hắn tuy nói lời nghiêm khắc, nhưng trên mặt lại không nén được vui sướng:

Đi xe cả chặng đường dài như vậy, mệt lắm rồi phải không, mau nghỉ ngơi đi, lát nữa cha mày cũng về rồi, bình thường lão ta cũng luôn cảm nhảm là nhớ mày. Mẹ còn hai món chưa nấu xong, trong tủ lạnh có đồ uống đó, mày đi lấy đi.

Mẹ hắn vẫn như cũ, mặc dù đã qua tuổi 40, nhưng vì tính tình lạc quan nên trông như người 30 tuổi, hoàn toàn không có chút già nua.

Vâng, con đi lấy ngay.

Thấy Hạ Thiên Kỳ ngoan ngoan gật đầu, mẹ hắn mới xoay người trở vào phòng bếp.

Ở đâu cũng không bằng ở nhà.

Hạ Thiên Kỳ hài lòng, dựa người vào ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy chân lý cuộc sống đó rất đúng. Nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi một lúc, thì cha hắn cũng mang theo một bình rượu trở về, nhìn có vẻ như là thật sự muốn không say không nghỉ với hắn.

Hai cha con ngồi trò chuyện một lúc, mẹ hấn cũng đã chuẩn bị xong thức ăn, đang lần lượt bày từng món lên bàn.

Về nhà ăn cơm cùng cha mẹ, hai chuyện bị hỏi nhiều nhất không phải là cái gì khác đó chính là - công việc và bạn gái.

Làm công việc gì, làm như thế nào, tiền lương bao nhiêu?

Đã có bạn gái chưa, thích mẫu con gái như thế nào?

Tất nhiên là Hạ Thiên Kỳ không sợ bị cha mẹ hấn hỏi chuyện tiền lương, nhưng sợ cha mẹ mình nghĩ nhiều thêm, nên cố ý nói thấp xuống một chút.

Sau khi chuyển thành nhân viên chính thức thì hơn 5000, lại cho thêm xe, chính là chiếc xe lần này con lái về, công ty lớn, cha mẹ cứ yên tâm đi. Lúc cha mẹ già đi cũng không phải sợ nữa, cha mẹ cứ ở nhà, có con kiếm tiền là đủ rồi.

Lúc đầu, Hạ Thiên Kỳ nói rất tự nhiên, nhưng càng về sau lại càng mất hết hào hứng, trong lòng hấn không hiểu sao lại rất chịu, sợ tương lai mình sẽ không hiểu kính được với cha mẹ.

Dù tiền kiếm được rất nhiều, thu nhập cao hơn rất nhiều người, nhưng nếu không có mệnh đề hưởng, thì tất cả đều là vô ích.

Tay cầm đũa của Hạ Thiên Kỳ bỗng run rẩy, thấy thế cha mẹ hấn đều lo lắng hỏi:

Sao vậy con? Không khỏe ở chỗ nào sao?

Có thể là do lái xe lâu quá, tay có chút tê. Hạ Thiên Kỳ không dám nói thật với cha mẹ tình huống trước mắt, vì không muốn để họ phải lo lắng, cũng chỉ đành tốt khoe còn xấu thì giấu đi mà thôi.

Cha mẹ hấn nghe xong, cũng cảm thấy chỉ có thể như vậy, nên không tiếp tục hỏi thêm nữa. Mà mẹ hấn cũng không khen hấn có tiền đồ, chỉ nói hấn bên ngoài đừng để bị thua thiệt, kiếm được nhiều tiền nhưng không quan trọng bằng sức khỏe.

Còn cha hấn cũng không nói gì thêm, cũng chỉ muốn hấn làm tốt công việc, cố gắng hoàn thiện mình.

Nội tâm Hạ Thiên Kỳ rất tệ, chỉ biết không ngừng gật đầu đồng ý.

Ăn thêm một lúc, mẹ hấn đã rời bàn, chỉ còn lại cha con hấn, hai người nói chuyện quá khứ rồi lại đến chuyện tương lai, chai rượu cũng dần dần thấy đáy.

Từ lượng của Hạ Thiên Kỳ tốt hơn cha hấn rất nhiều, nghe nói là được di truyền từ ông ngoại hấn, vậy nên mặc dù cha hấn đã ngà ngà say, đầu óc hấn vẫn còn rất tỉnh táo.

Cha, ông thật sự không nói với cha là ông đi đâu sao?

Không nói, mẹ con trước đó cũng hỏi cha rồi, nói con tìm ông có việc. Máy ngày trước ông có về, nhưng không biết lại đi đâu rồi.

Gi ạ? Ông ngoại mấy ngày trước có về nhà ạ?

Ừm, có về, để lại lời nhắn cho cha và mẹ con, bảo là ông có việc muốn ra ngoài một thời gian, cho chúng ta không cần lo lắng. Mà đến cùng thì con có chuyện gì cần tìm ông, không phải trước đây hai người nhìn nhau rất không ưa sao?

Không ạ, chỉ là bạn học của con có chút vấn đề về phương diện linh dị ạ, không phải ông là thầy bói sao, vậy nên con muốn hỏi thử.

Những lời này con cũng tin, xem ra lúc trước thật sự con có cùng ông học làm thầy bói hử. Đều là dọa người...

Nếu như trước đó không có nhiệm vụ, Hạ Thiên Kỳ tự nghĩ hấn cũng sẽ không tin tưởng vào những thứ quỷ trâu thần rắn này, nhưng hấn đã trải qua chuyện như vậy nhiều lần, thật là không thể không tin.

Mà trong nhiệm vụ tại nhà trọ Hoa Hâm, nếu như không có bùa hộ mệnh ông hấn cho, thì hấn đã sớm bị chôn vùi, hoàn toàn không thể có cơ hội lái BMW về nhà.

Lúc đó hấn không có kinh nghiệm, cũng không biết gì, nhưng hiện tại nghĩ đến con quý trong nhà trọ Hâm Hoa, tối thiểu nhất nó cũng là Lệ quý, nếu không cũng không làm Từ Thiên Hoa chặt vật như vậy, cuối cùng phải nhờ đến Lương Nhục Vân cứu mạng.

Nhưng lúc đối diện với Lệ quý kinh khủng như thế, cái bùa hộ thân ông hấn cho lại rất có tác dụng. Chuyện này hoàn toàn cho thấy, ông hấn có nhiều thủ đoạn để đối phó với quỷ vật.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đáng sợ

Chuyện về bùa hộ thân, Hạ Thiên Kỳ cũng đã hỏi qua Lãnh Nguyệt, hỏi hắn ta có thể làm được một cái bùa hộ thân hay không, cho hắn xin mấy cái để phòng thân, dù sao Lãnh Nguyệt cũng không phải là dạng bình thường, hắn ta rất có năng lực.

Tiếc là sau khi nghe xong, Lãnh Nguyệt lại lắc đầu bảo không làm được. Hắn ta nói, bùa mình làm ra chỉ có thể dùng cho bản thân, chỉ có những thầy trừ ma có cấp bậc cao mới có thể làm bùa tặng cho người khác phòng thân.

Vậy nên, từ lời nói của Lãnh Nguyệt, một lần nữa đã khẳng định ông ngoại hắn là một thầy trừ ma rất mạnh.

Ông ngoại có thể là thầy trừ ma sao, không phải bình thường ông luôn tự nhận mình là thầy bói sao? Mà đột nhiên ông rời khỏi nhà lâu như vậy là để làm chuyện gì, không lẽ là đi bắt quỷ? Hoặc có thể nói là... Ông đang chấp hành nhiệm vụ linh dị!

Ông cũng là nhân viên của công ty đó sao?

Trong đầu hiện ra ý nghĩ này làm Hạ Thiên Kỳ không khỏi thấy rung mình, hắn không đồng ý, cũng không thể nào chấp nhận được chuyện này.

Cũng may đây mới chỉ là suy đoán của hắn, trước mặt tạm thời chưa có bất kỳ chứng cứ gì để khẳng định được điều này, việc này cũng làm hắn thờ vào một cách nhẹ nhõm.

Đưa người cha đã uống say vào phòng, Hạ Thiên Kỳ lại không muốn đánh thức mẹ dậy để thu dọn bàn ăn, lúc này mới yên tâm trở về phòng ngủ nhỏ của mình.

Phòng ngủ của hắn rất nhỏ, trong phòng dán đầy áp phích của Lý Tiểu Long, có lẽ từ nhỏ đã luyện võ, vẫn nên có một quãng thời gian hắn luôn mơ mộng sẽ trưởng thành ngôi sao võ thuật như ông ấy.

Tuy nhiên, giờ nghỉ lại, thì đó cũng chỉ là mộng tưởng hảo huyền mà thôi.

Mẹ hắn cũng có giữ chìa khóa nhà của ông ngoại, lúc này vừa mới giúp mẹ hắn thu dọn bàn ăn, kiếm có muốn tìm lại vài thứ, hắn lấy chiếc chìa khóa đó từ tay mẹ mình.

Về nhà lần này, ngoài mục đích về thăm cha mẹ, Hạ Thiên Kỳ còn có một mục đích khác, đó là hi vọng có thể tìm thấy bùa hộ thân trong nhà của ông ngoại hắn, cũng là để giải đáp hết những khúc mắc trong lòng hắn.

Nằm trên giường trần trọc, Hạ Thiên Kỳ không thể nào ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên những khuôn mặt đau đớn, thê lương.

Gần đây, hắn đã chứng kiến bao nhiêu người phải chết rất thê thảm ngay trước mắt mình, tuy là gan của hắn lớn thật, nhưng cũng không thể quên những ký ức đó chỉ trong mấy ngày, mỗi ngày, chỉ cần trời tối là những khuôn mặt đó lại xuất hiện.

Ài.

Hạ Thiên Kỳ bất đắc dĩ thở dài, lúc này đột nhiên hắn lại nhớ đến mấy đứa bạn trong trường đại học, nhớ đến thời gian hắn còn vô lo vô nghĩ ở trong trường.

Chiếc tiếu là, thời gian trôi qua quá nhanh nhưng không cách nào quay lại được.

Lần này trở về để kiểm tra sức khỏe, mình nhất định phải tụ tập với bạn bè một lần.

Hạ Thiên Kỳ lấy tay dụi dụi vào mắt, từ trên giường bước xuống, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, qua khe hở nhìn thấy trong phòng khách tối đen, không có bất cứ tiếng động nào, hiển nhiên là cha mẹ hắn đều đã ngủ say rồi.

Nghĩ đến việc giờ bản thân cũng không có ý định ngủ, nên hắn mặc quần áo, cầm theo bao thuốc lá và hộp quẹt đi ra ngoài.

Châm một điếu thuốc, Hạ Thiên Kỳ ho nhẹ một tiếng, trong hành lang, âm thanh quẹt lửa vang lên, kèm thêm đó là một đốm sáng nhỏ.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng ông ngoại mình một lúc, không biết có phải là hắn vẫn bị ám ảnh bởi những nhiệm vụ linh dị đã trải qua trước đó hay không, mà luôn cảm thấy, chỉ cần hắn chớp mắt một cái, là có một cánh tay vươn từ phía trong ra.

Bàn tay cứng đờ tra chìa khóa vào ổ cắm, nhẹ nhàng xoay một cái, cửa phát ra một tiếng Két, sau đó được mở ra.

Hạ Thiên Kỳ chậm rãi đẩy cửa phòng ra, từ đó phát ra một chuỗi âm thanh khiến lòng người kinh hoàng, bên trong là một mảnh tối đen như mực, tĩnh mịch như không thuộc về thế giới này.

Ba...!

Hạ Thiên Kỳ bật chột mở đèn điện, ngay lập tức đèn sáng lên, nhờ đó mà sự âm trầm trong phòng mới giảm đi một ít.

Trong phòng được trang trí rất dỏ, đều là cái màu đỏ chót đã lưu hành mười mấy năm trước kia, bất kể là ngăn tủ, giường hay là cả những cái cửa phòng ngủ, toàn bộ đều mang một màu khác, trong đêm nhìn qua làm người ta sinh ra cảm giác rất không thoải mái.

Đến bây giờ hắn còn nhớ rất rõ, lúc còn bé mình đến chỗ này, nhiều lần vì không dám bước vào nhà vệ sinh mà... tè luôn trong quần.

Cũng có lẽ vì hồi nhỏ đã bị dọa cho nhiều lần, vậy nên khi lớn lên, lá gan của hắn mới trở nên lớn như vậy.

Một số bài trí trong phòng vẫn giống với lần trước hắn đến đây, tuy nhiên hắn cũng không dừng lại ở phòng khách thêm nữa, mà đi thẳng đến căn phòng ngủ của ông ngoại hắn.

Bởi vì hắn biết, trong căn phòng này có một cái tủ, ông ngoại hắn luôn cất những món đồ của thầy bói vào đó.

Hắn chỉ muốn kiểm tra xem những đồ vật đó còn ở đó hay không, sẽ không khó để đoán ra ông hắn ra ngoài làm chuyện gì. Tất nhiên, nếu như những đồ vật kia vẫn còn ở đây, hắn cũng có thể lấy trộm một hai cái, đưa cho Lãnh Nguyệt để hắn ta nhìn thử xem.

Trong lòng tính toán như vậy, hắn kéo ngăn tủ kia ra, chỉ tiếc là hắn lại phải thất vọng rồi, vì trong ngăn tủ đó trống không, ngay cả áo choàng cũng không sót lại.

Đây là ông ngoại bỏ trốn sao? Thu dọn quá sạch sẽ rồi.

Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục mở thêm một ngăn kéo khác, nhưng kết quả cũng chỉ thu được những bộ áo quần thường ngày, đồng thời đa số cũng toàn là đồ cũ, chấp vá nhiều lần.

Sau hơn 20 phút đột nhập nhà ông ngoại, Hạ Thiên Kỳ đã kiểm tra rất tỉ mỉ phòng ngủ, kể cả cái phòng ngủ nhỏ ngay sát bên cạnh, nhưng cuối cùng hắn cũng chẳng thu được kết quả gì.

Ông ngoại hắn đã mang hết những thứ đồ quan trọng đi cùng.

Ngay chỉ một tấm bùa hộ thân cũng không để lại cho hắn.

Trước kia, ông ngoại hắn cũng đã từng có lúc như vậy, nhưng chưa lần nào giống lần này, tất cả vốn liếng đều được mang đi. Không khỏi cho hắn một loại cảm giác, là được ăn cả, ngã về không, có lẽ cũng sẽ không xuất hiện những ảo giác đáng sợ kia nữa.

Hạ Thiên Kỳ tìm đập nhanh ngồi trên giường, lại châm thêm một điếu thuốc thơm nữa:

Tất cả Trang bị đều được ông ngoại mang đi, có thể thấy không phải là ông đi chơi, chắc chắn là có chuyện cần giải quyết.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ trầm khắng định, cảm thấy ông ngoại hắn lúc đầu đi, vốn dĩ là không mang hết đồ như vậy, cũng chỉ mang theo vài món đồ, nhưng khổ nỗi, trong quá trình giải quyết lại gặp bất lợi, thế nên mới phải trở về lấy hết toàn bộ đi.

Lão gia hỏa này, mua một cái điện thoại bỏ trong người thì chết sao!

Khoan đã... Không mang theo điện thoại?

Nghĩ đến việc ông ngoại mình không có thói quen dùng điện thoại di động, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ nhìn về bảng vinh dự trên cổ tay hắn, trầm nghĩ, nếu như ông ngoại hắn cũng có một cái bảng tương tự như thế này thì quả nhiên sẽ không cần đến điện thoại, dù sao bảng vinh dự cũng có chức năng thông tin, sở dĩ hắn còn dùng điện thoại là chỉ vì thói quen.

Càng nghĩ, Hạ Thiên Kỳ càng thấy sợ hãi, nếu ông ngoại hắn cũng là người của công ty thì rất có thể, bây giờ đang chấp hành nhiệm vụ. Đồng thời hắn cũng cẩn thận nhớ lại, hình như ông ngoại hắn thật sự có đeo một chiếc đồng hồ.

Hắn không nhớ rõ việc này lắm, nhưng chuyện này, đợi ngày mai cũng có thể hỏi rõ từ chỗ mẹ hắn.

Tuy nhiên, dù bất kể như thế nào thì bây giờ, hắn cũng đã đánh hơi được mùi không tốt lắm.

Nếu như ông ngoại thật là một nhân viên trong công ty, mình nên làm gì đây...?

Hạ Thiên Kỳ mờ mịt ngửa đầu nhìn lên trần nhà, những ngón tay chậm rãi đưa điếu thuốc lên, ánh mắt hắn trở nên rất mờ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Bạn học đại học

Chuyện của ông ngoại hẳn làm hẳn cả đêm không thể nào chợp mắt được, đến hơn năm giờ sáng mới thiếp đi một chút, nhưng chưa được bao lâu đã bị mẹ hẳn nhéo tai gọi dậy:

Đã lớn đầu rồi còn học đòi mấy đứa con nít nằm ỳ, mau dậy đi... cơm canh nguội cả rồi đấy!

Hạ Thiên Kỳ không dám nói với mẹ hẳn là mình vừa mới ngủ, dù sao nếu nói ra, mẹ hẳn sẽ càng trách móc, cần nhằn chuyện ngủ muộn sẽ không tốt cho sức khỏe.

Rửa mặt bằng nước lạnh, sau đó Hạ Thiên Kỳ mơ mơ màng màng ngồi trước bàn ăn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt có chút chậm chạp của cha mình, hẳn thâm nghĩ, hẳn là cha cũng bị mẹ ép rồi giường.

Ăn xong điểm tâm, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn quên mất mẹ hẳn đã nói những chuyện gì trên bàn ăn, ngược lại, hẳn đã hỏi được rõ ràng chuyện đó từ cha hẳn, đúng thật ông ngoại hẳn luôn đeo một chiếc đồng hồ điện tử, một tác cũng không rời.

Còn cái đồng hồ đó xuất hiện từ lúc nào, cha hẳn cũng không nhớ rõ nữa.

Cha, mẹ đều đã đi làm, trong nhà chỉ còn lại một mình Hạ Thiên Kỳ, hẳn cũng cảm thấy vui mừng, vì ít nhất, sẽ không có người nhéo tai hẳn, buộc phải rời giường đi đến bàn ăn.

Trở lại giường đánh một giấc, khi thức dậy đã là hơn 1 giờ chiều, hẳn rửa mặt, tinh thần sáng khoái hơn hẳn, sau đó lại lái xe đi Bắc An - thành phố lớn nhất ở Thương Thành, dự định mua cho cha mẹ một ít quà.

Dù sao, đây là chuyện duy nhất hẳn có thể làm cho bọn họ ở thời điểm hiện tại.

Đi vào bãi đỗ xe gần sát với cửa hàng, Hạ Thiên Kỳ vừa bước từ trên xe xuống, thì từ phía sau lại truyền đến giọng nói của một cô gái:

Hạ Thiên Kỳ?

Hử? Nghe thấy có người gọi mình, Hạ Thiên Kỳ vô thức quay đầu lại, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên:

Đồng Tuyệt?

Đồng Tuyệt là bạn cùng lớp hồi cấp 3 của hẳn, lúc ấy bọn hẳn cùng tổ năm, thậm chí đều rất nổi tiếng trong trường học, thể lực trong nhà rất lớn, rất nhiều thành thị trên khắp cả nước đều có vốn đầu tư của gia đình bọn hẳn.

Trước kia hẳn kéo bè kéo lũ người bên ngoài trường đánh nhau, không ít lần là thông qua cô ấy để tìm người, xem như quan hệ lúc đó giữa hai người khá tốt, chỉ là sau khi Đồng Tuyệt chuyển trường, cũng chưa từng liên lạc với nhau.

Vài năm không gặp, Đồng Tuyệt xinh hơn lúc trước rất nhiều, trong ấn tượng của hẳn, Đồng Tuyệt chính là một cô học sinh đáng yêu tóc ngắn, vậy mà bây giờ, lại là một mái tóc bồng bềnh, gọn sóng màu hạt dẻ.

Bạn học cũ, sau nhiều năm gặp lại không tránh khỏi trò chuyện một lúc, chủ yếu là gần đây đang làm gì, hay nói về những người có liên hệ trước đó.

Cái cảm giác thời thanh xuân này tuy vẫn còn, nhưng càng kể ra lại càng thấy lạ lẫm.

Được nha chàng trai, lẩn lộn cũng không tệ nha, điển hình của Cao Phú Soái.

Thôi, cậu lại đùa tở rồi... Đứng rồi, vừa rồi cậu nói gì? Nói lớn hơn một chút, tớ nghe không rõ.

Ha ha, cậu vẫn hay trêu chọc như vậy. Có wechat không, cho tớ đi, rảnh rồi thì ngồi tám chuyện trên trời dưới đất.

Có...

Sau khi hai người trao đổi wechat, Hạ Thiên Kỳ đã muốn chào tạm biệt Đồng Tuyệt vì hẳn còn bận việc.

Bước ra khỏi nhà đỗ xe, trái tim Hạ Thiên Kỳ nhảy loạn xạ, loại lẩn lộn này có vẻ hơn trâu bò một chút, nhưng được bạn học cũ tán dương cảm giác thật sự rất tuyệt vời.

Đây chính là nguyên nhân tại sao có nhiều người đều nghĩ đến việc lẩn lộn bên ngoài một chút trước khi về nhà.

Cái này là lòng hư vinh.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy bản thân mình là người thô tục, là dạng người thích nghe lời ngon tiếng ngọt, thích ở trước mặt người khác tỏ vẻ, cũng thích cả đời sống vật chất sung túc xung quanh.

Nhưng cuối cùng, hẳn cũng phải trả giá cao, rất cao vì điều đó.

Công ty phát tiền lương trong thẻ tín dụng, trước mắt hẳn có 50 vạn có thể dùng, đã có thể tiêu tốn, lấy ngay bây giờ cũng được, lại không có bất kỳ thủ

tục hay lệ phí gì.

Hạ Thiên Kỳ nghĩ, có lẽ tài khoản của giám sát hẳn là rất cao, ít nhất là 100 vạn trở lên.

Mất hết cả buổi sáng, Hạ Thiên Kỳ tiêu tiền như nhà giàu, lúc gần chạng vạng tối mới trở về nhà, túi lớn túi nhỏ xách vào trong.

Cha mẹ hẳn thấy con mình mua nhiều đồ như vậy, hoàn toàn có hai phản ứng khác nhau. Mẹ hẳn còn chưa kịp lên tiếng, cha hẳn đã cần nhằn chuyện hẳn tiêu tiền như nước. Nhưng điều làm hẳn thờ phào nhẹ nhõm chính là, cả hai người đều không nhắc đến vấn đề hẳn lấy tiền ở đâu, có lẽ là nghĩ hẳn chỉ mua toàn thứ rẻ tiền.

Đúng thật, hẳn cũng không dám giữ lại giá cả trên nhãn hiệu, bằng không, cha mẹ hẳn nhất định sẽ cho là hẳn đi cướp ngân hàng.

Chuyện này, cũng làm cho Hạ Thiên Kỳ rất phiền muộn, tuy hẳn đã có tiền nhưng lại không thể biểu hiện quá rõ trước mắt cha mẹ, hẳn cũng làm cho hẳn có chút mất tự chủ.

Có thể trước đó, tinh thần đều nằm trong trạng thái căng như dây đàn, cho nên, hiện tại quá rảnh rồi lại làm cho hẳn không thích ứng được, vậy nên sau 3 ngày chờ đợi, rốt cũng hẳn cũng lấy lý do về trường làm một số việc chuẩn bị cho tốt nghiệp để rời đi.

Trong khoảng thời gian đó, hẳn cũng không liên lạc với Lãnh Nguyệt, hoàn toàn vứt tên thối tha đó lên tận chín tầng mây.

Học viện marketing Anh Tài có bốn năm học chính quy, nhưng hình dung rõ ràng hơn một chút, thì có lẽ chỉ có ba năm.

Hạ Thiên Kỳ chính là ở đây, mỗi ngày đều không có việc gì làm, sống phóng túng lãn lộn hết 3 năm.

Mặc dù học viện Anh tài có chất lượng giáo dục khá tốt, nhưng đối với việc đào tạo ra nhân tài, cống hiến cho sự phát triển nền kinh tế nước nhà thì được đánh giá không cao.

Bởi vì trong học viện, đại đa số sinh viên đều không học hành gì, chỉ mãi tham gia vào các cuộc thi vô vãn, vậy nên sau khi tốt nghiệp có hơn 99% đều không tự kiếm được việc làm, chỉ có thể dựa dẫm vào gia đình, hoặc là tự mình gây dựng sự nghiệp, cứ như thế, hiệu quả trong lĩnh vực kinh tế quả thật không tốt lắm.

Bởi vì sai lầm khi bước vào công ty này, Hạ Thiên Kỳ cũng không còn đường quay lại, vậy nên trước mắt hẳn cũng không lo lắng đến chuyện kiếm việc làm, nhưng hẳn ở chung với mấy người như vậy, vận tốt của hẳn cũng không nhiều như vậy.

Ở bên trong một quán ăn nhỏ gần học viện Anh Tài, có hai nam hai nữ đang vừa uống nước vừa trò chuyện.

Trong đó, một nam sinh có đầu khá lớn, đeo một cái kính gọng đen, nói:

Không giấu diếm mọi người, chuyện thực tập này tớ thật không muốn, cứ lãn lộn đến ngày tốt nghiệp, sau đó về thăm nhà, người trong nhà sẽ sắp xếp cho tớ một công việc trong biên chế.

Tớ cũng không có lý tưởng như các cậu, có cơm ăn, có vợ cùng ngủ, có một mái ấm chờ đợi ở phía sau là được rồi.

Tài Kim Hải, cậu thật không có tiền đồ!

Sau khi nghe nam sinh đã say khướt đó nói xong, nữ sinh ngồi bên cạnh hẳn ta không vui, nhéo bả vai hẳn một cái:

Cậu muốn về nhà? Vậy là cậu muốn chia tay với bọn tớ rồi!

Đẹp đẽ... Không có, tớ chỉ nói giỡn thôi...

Ai ôi! Hải Công Công nói bậy rồi, cậu nói cậu giải thích chuyện này như thế nào đây!

Thấy cô gái không ngừng buông tha cho Tào Kim Hải, đôi nam nữ ngồi ở phía đối diện bắt đầu vỗ tay ồn ào.

*, đây không phải lúc để mọi người giận dỗi.

Tào Kim Hải khó chịu trừng mắt liếc nhìn hai người đó, sau nữa, một trong số đó như giật mình nhớ ra điều gì đó, lên tiếng:

Xương Dã không có việc gì chứ, cảm giác cậu ấy mấy ngày nay vui buồn thất thường nha.

Ai biết chứ, cậu ta giống như bị động kinh, mỗi ngày đều kể cho tớ nghe giấc mộng của mình. Nghe đến nỗi muốn phiền luôn.

Gì cơ? Mộng á? Ác mộng à? Kể nhanh nghe chút nào.

Một nữ sinh nghe xong, hưng phấn nói.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Hi vọng thăng tiến

Nữ sinh đó tên là Hứa Tiểu Uyển, cũng giống như Tào Kim Hải, là học sinh của học viện Anh Tài, ngồi bên cạnh chính là bạn trai của cô ấy, tên là Dương Thụ Thành.

Ác mộng cũng không phải giấc mơ tốt lành gì, có cái gì đáng nghe, tớ nhìn cậu thật sự là rảnh rỗi.

Đối với biểu hiện rất hứng thú của bạn gái mình, Dương Thụ Thành rất bất mãn.

Sao cậu lại như thế, cậu nên nghe Hải Công Công kể một chút đi, nghe một chút cũng không mang thai.

Hứa Tiểu Uyển cũng không vì Dương Thụ Thành mà khó chịu, vẫn đang rất hứng thú.

Tiểu Uyển cũng làm tớ hơi tò mò, cậu nói nhanh một chút đi.

Lần này, đối lại người mở miệng lại là Mạnh Quyên Quyên, bạn gái của Tào Kim Hải.

Nghe bạn gái mình lên tiếng, Tào Kim Hải cũng không thừa nước đục thả câu nữa, hắng giọng nói:

Cụ thể thì tớ cũng không nghe Xương Dã kể lắm nhiều lời, đại khái là thế này, gần đây Xương Dã vẫn luôn mơ thấy cùng một giấc mộng. Ở trong mơ hình như có người muốn giết cậu ta, hay gì đó.

Thôi đi, thật không có ý nghĩa gì.

Vốn dĩ Hứa Tiểu Uyển tưởng là giấc mộng kỳ kỳ lạ lạ, hóa ra lại chỉ nhạt nhẽo như thế, cô hoàn toàn thất vọng, lắc đầu, mất hết hứng thú.

Vốn dĩ lúc đầu cũng chẳng có gì, tôi thấy cậu đúng là đọc nhiều tiểu thuyết kinh dị rồi đấy.

Dương Thụ Thành ngồi một bên nhếch miệng, nhìn Tào Kim Hải và Mạnh Quyên Quyên nói:

Cậu không biết gần đây cô ấy có bệnh ư, mỗi ngày đều đọc tiểu thuyết kinh dị trên di động, cũng chẳng hề sợ hãi.

Tôi thấy cậu mới bệnh, không phải là cậu đồng ý cho Tiểu Uyển đọc tiểu thuyết kinh dị à, dù sao, so với một số người ngày ngày đều trò chuyện wechat cũng tốt hơn.

Tào Kim Hải! Cậu đừng ngồi đó mà nói nhảm, trò chuyện wechat gì vậy, có phải từ nay về sau cậu và tôi không thể làm bạn tốt nữa không?

Tôi cũng không nói gì, cậu gấp cái quái gì.

Mặc kệ cậu! Tớ đến ngồi cạnh Tiểu Uyển.

Mạnh Quyên Quyên không vui đứng dậy, sao đó bước đến chỗ ngồi bên cạnh Hứa Tiểu Uyển, cũng không thèm nhìn Tào Kim Hải một cái.

Bầu không khí bên trong phòng đơn lập tức trở nên lúng túng, cuối cùng Dương Thụ Thành giật mình nghĩ tới điều gì, nhìn mấy người kia nói:

Hình như tên thối Thiên Kỳ ngày mai trở lại, nghe nói ở bên ngoài, cậu ta làm công việc phong thủy, đợi cậu ta trở lại, chúng ta làm thịt cậu ta đi.

Kể ra cậu ta cũng chém gió quá, sinh viên thực tập thì có bao nhiêu tiền lương chứ? Tuy nhiên, so với chúng ta thì cậu ta cũng không tệ, tối thiểu là tự bản thân kiếm tiền.

Hạ Thiên Kỳ trở về kiểm tra sức khỏe hả? Hiển nhiên, Hứa Tiểu Uyển và Mạnh Quyên Quyên đều biết Hạ Thiên Kỳ.

Ừm, không phải vậy thì vì sao cậu ta trở về, trước đó vì tìm kiếm việc làm đều kiếm trợ ở ngoài.

Lúc Tào Kim Hải nhắc đến chuyện này, giọng điệu rõ ràng là không vui.

Lúc nhóm người Tào Kim Hải đang thảo luận về Hạ Thiên Kỳ, thì trong ký túc xá học viện Anh Tài, bạn cùng phòng của bọn hắn, Lý Xương Dã, lúc này lại giống như gặp quỷ, bỗng nhiên nhảy từ trên giường xuống, tìm đập rất nhanh.

Là mộng... Là mộng... Nhất định là mộng.

Lý Xương Dã trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm vào cửa ký túc xá, giống như, một giây sau sẽ có quái vật từ sau cửa xông tới.

Bởi vì đầu tháng, trường học mới tiến hành kiểm tra sức khỏe, mà từ giờ đến đầu tháng còn một khoảng thời gian, vậy nên sau khi rời khỏi nhà, Hạ Thiên Kỳ cũng chưa vội trở về trường mà lại về biệt thự trước.

Tuy nhiên, khi hắn quay lại, trong biệt thự cũng không có lấy một người, không biết là đi chấp hành nhiệm vụ hay là ra ngoài có việc riêng.

Cởi quần áo, tắm rửa một cái cho sáng khoái, đối với chuyện về nhà lần này, Hạ Thiên Kỳ chỉ có thể tổng kết lại một câu - không hoàn mỹ.

Tuy nói là gặp được cha mẹ, nhưng áp lực trong lòng hắn lại tăng lên không ngừng, nhất định phải về nhà mới được.

Hơn nữa, ở đó có ông ngoại hắn. Lúc bắt đầu, mục đích hắn liên lạc với ông rất đơn giản, chỉ là thấy bùa hộ thân của ông ngoại hắn quả thật rất tốt, muốn tìm thêm vài cái để phòng thân, kết quả ông hắn lại tạm thời ra ngoài có việc, không thể gặp được.

Tuy nhiên, bây giờ đã trải qua một chuyện hết sức tình cờ, sau khi đã hiểu rõ một số chuyện, hắn càng nghi ngờ, thân phận của ông ngoại hắn hẳn là không đơn giản, có lẽ ông cháu hắn có vận mệnh giống nhau.

Bởi vì bị ảnh hưởng bởi những chuyện này, vậy nên đoạn đường trở về này của hắn rất nặng nề, giống như có tảng đá đè nặng trước ngực, rất khó thở.

May mà trời sinh hắn vốn tính vô tâm, vậy nên gặp phải những chuyện như vậy vẫn rất lạc quan, không đến mức mỗi ngày đều ủ rũ, than thở. Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn cảm thấy phiền nản cũng không giải quyết được vấn đề gì, sâu muộn cũng chỉ làm tăng thêm vết nhăn trên mặt.

Bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, khó khăn tới một việc ta sẽ giải quyết một việc, tới hai việc thì ta sẽ giải quyết cả hai. Chuyện gì có thể làm khó thiên tài như mình chứ?

Tạm thời Hạ Thiên Kỳ không nghĩ đến những chuyện làm tâm trạng hắn trở nên chán nản này, mà lại đổi hướng, nghĩ đến những thu hoạch hắn đạt được trong nhiệm vụ trước.

Một cấp cho điểm hoàn mỹ, 5 điểm vinh dự.

Quả thật hắn cũng không dám tin đây là sự thật, hắn vậy mà lại đạt được cấp điểm hoàn mỹ.

5 điểm vinh dự này rất mê người, nhưng so với cấp điểm hoàn mỹ vẫn kém chút, vậy nên, trong tương lai hắn rất muốn leo lên vị trí giám sát.

Nếu như không đủ điểm vinh dự, có thể giải quyết nhiệm vụ để tích lũy, nhưng thu hoạch cấp cho điểm hoàn mỹ thì phải dựa vào vận mệnh của mình.

Thật là phải phụ thuộc vào vận mệnh, nếu như Lãnh Nguyệt không đợi sau khi tiểu Lệ giết chết bọn người Trần Lão Đại, làm cho oán khí của nó giảm đi một ít, mà trực tiếp vây khốn con quý, thì Lãnh Nguyệt không chỉ thua một nước, mà không chừng còn không thể thu phục tiểu Lệ.

Hơn nữa, nếu như lúc ấy lấy Lãnh Nguyệt làm mồi nhử, dẫn dụ tiểu Lệ sa và trận pháp vây khốn, vậy thì với thể chất của Lãnh Nguyệt, chắc hẳn đã sớm trúng phải lời nguyền rửa của tiểu Lệ, biến thành cái xác khô.

Vậy nên, mặc dù nhiệm vụ lần trước nhìn qua có vẻ không có gì, lệ quý tiểu Lệ cũng không mạnh lắm, nhưng lại không thể không nhắc, thể chất ác linh đối với lời nguyền rửa của tiểu Lệ gần như là miễn dịch, vậy nên lúc đó mới trốn thoát được một mạng, nếu đổi lại là người khác, thì không biết đã biến thành cái xác khô biết bao nhiêu lần.

Dù sao nói ra lời nguyền rửa làm cho người khác mất nước mà chết chính là tuyệt chiêu giết người của tiểu Lệ.

Tuy nhiên, mặc cho quá trình diễn ra như thế nào, thu kết quả bọn hắn thu được cũng rất hoàn mỹ.

Không tính hai điểm vinh dự lần trước dùng để cường hóa (tốc độ/ sức mạnh/ lực phản ứng), thì hiện tại hắn đã có được 6 điểm vinh dự, cũng là một cấp cho điểm hoàn mỹ.

Nghĩ đến vị trí giám sát đã cách hắn rất gần, trong lòng Hạ Thiên Kỳ không giấu được một ít hưng phấn, mặc kệ tương lai như thế nào, thì bây giờ hắn cũng có chút hi vọng.

Một khi đã trở thành giám sát, chẳng những thu hoạch được gấp đôi điểm vinh dự, mà còn có thêm trích phần trăm đoàn đội, và còn có nhiều hơn một cái mạng.

Đến bây giờ, hắn có thể hoàn toàn hiểu rõ, Lương Nhượng Văn giải quyết Lệ Quý nhẹ nhàng đến mức nào.

Bất kể là tiền tài, quyền lợi hay đơn giản là tính mạng được bảo vệ, thắng tiến chính là nguyên tắc có một không hai ở công ty này.

Nếu như cân nhắc đến thắng tiến, vậy thì trong thời gian ngắn chưa thể làm mạnh, chỉ làm mạnh có chút vắn đề, nhưng xem ra vẫn có chút hiệu quả.

Đối với việc có nên tiến hành làm mạnh một lần nữa không, Hạ Thiên kỳ rất băn khoăn. Dù sao trong nhiệm vụ lần trước, hắn cũng đã thử qua cảm giác, tốc độ phản ứng của hắn đúng là nhanh hơn một chút, nếu không phải thế thì tuyệt đối không thể tránh khỏi những Thủy Bình Chương đột nhiên xuất hiện kia.

Nhưng nếu chọn làm mạnh, điểm vinh dự sẽ bị tiêu tốn, khoảng cách có được 10 điểm vinh dự sẽ càng xa.

Nếu có thể thu thập thêm thì càng tốt.

Cả hai lựa chọn đều có mặt tốt và mặt xấu, chuyện này làm Hạ Thiên Kỳ rất đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tin dữ

Suốt một ngày lướt web, mãi đến khuya mới kiểm chút gì lót dạ, lúc này hần lại bắt giấc nhớ tới lời cảm ràm của mẹ hần.

Có cha mẹ ở bên cạnh tuyệt đối không cần lo mình bị đói bụng, nhưng hiện tại, hần cũng chỉ có thể tự thân vận động để có được com no áo ấm.

Mở một gói mì ăn liền, nhưng chưa kịp bỏ vào nồi thì điện thoại đang đặt ở trên bàn rung lên. Cầm điện thoại lên xem, phát hiện người đang gọi tới là bạn cùng phòng đại học của hần, Tào Kim Hải:

"Đợi không kịp muốn gặp mình rồi sao?"

Hạ Thiên kỳ lẩm bẩm một câu, sau đó nhận điện thoại, lên tiếng trên chộc:

"Sao vậy Hải Công Công, có phải không..."

"Thiên Kỳ, bây giờ mày có rảnh không?"

Hạ Thiên Kỳ nói chưa xong câu, đã bị giọng nói có chút khàn khàn của Tào Kim Hải cắt ngang, nghe có vẻ giống như có chuyện gì xảy ra.

Thu lại giọng điệu tươi cười, Hạ Thiên Kỳ vội vàng hỏi:

"Rảnh, mày không sao chứ?"

"Nếu rảnh thì tranh thủ thời gian về trường học một chuyến đi, Xương Dã... Xương Dã... và Thư Thành xảy ra chuyện..."

Nói dứt câu, phía bên kia điện thoại, giọng nói của Hải Công Công đã trở nên nghẹn ngào.

Đạp mạnh chân ga, không khí trong xe trở nên lạnh lẽo, hốc mắt Hạ Thiên Kỳ hồng hồng mơ hồ nhìn chăm chăm về phía trước, bên tai cứ văng vẳng câu nói gần như sụp đổ của Tào Kim Hải:

"Xương Dã... và Thư Thành xảy ra chuyện..."

Khi Hạ Thiên Kỳ dừng xe trước học viện Anh Tài, thì cửa của học viện đã bị phong tỏa, hần xuống xe, đứng ở ngoài cửa nhìn vào phía xa xa ở bên trong, bất gặp mấy cái đèn báo hiệu đang lóe lên.

Không thể nghỉ ngơi nữa, trong trường học có chuyện.

Mấy người gác cổng trông coi cửa lớn chặt chẽ, bởi vì đã gần nửa đêm, vậy nên những vùng lân cận trường học không có lấy nửa bóng người, mà cũng không phải, nơi này đã bị những người tới xem náo nhiệt vây kín, chặt như nêm cối.

Không ngừng giải thích với mấy người gác cổng mình là sinh viên của học viện, cũng nói thêm mình với người xảy ra chuyện là bạn cùng phòng, lúc này, người gác cổng mới hé nhỏ cánh cửa, cho hần đi vào.

Bởi vì lúc xe cảnh sát tiến vào, học sinh còn ở trong trường đều đã bị kinh động, đại bộ phận đều nghiêng đầu ra cửa sổ để xem náo nhiệt, cũng có một ít người dứt khoát từ trên lầu chạy xuống bãi tập.

Dù số người đi xuống chỉ rất nhỏ, nhưng nhân số trong trường rất lớn, vậy nên những người đang vây quanh bãi tập để xem cũng đã chật cứng.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ nóng như lửa đốt chạy tới, quả nhiên là ký túc xá nam lúc trước hần ở, ngẩng đầu nhìn về ký túc xá mình đã sống ba năm, màn cửa ở nơi đó đã bị ai đó có ý kéo lên.

"Này, nhường đường một chút, nhường một chút!"

Hạ Thiên Kỳ gạt đám người ra, nhưng lại bị nhóm cảnh sát ở ngoài cửa ngăn lại:

"Tôi nói lại lần cuối, hiện tại ai cũng không thể vào!"

"Người xảy ra chuyện chính là bạn cùng phòng của tôi, tôi nhất định phải lên đó!"

Cảnh sát nói chắc chắn như đinh đóng cột, càng làm cho Hạ Thiên Kỳ thêm cứng rắn, lúc cảnh sát muốn nói thêm gì đó, thì hắn đã lấy tờ giấy chứng nhận công tác của mình, đến trước mặt gã ta:

"Hiện tại tôi có thể vào hay không?"

Sau khi cầm lấy chứng minh công tác của Hạ Thiên Kỳ, đầu tiên trên mặt lộ ra chút nghi hoặc, nhưng sau đó, lại giống như biến thành người khác vậy, gạt nhẹ đầu thả hắn đi vào trong.

"Ừm, cậu có thể vào trong."

"Hắn dựa vào cái gì mà có thể vào chứ, chúng tôi cũng muốn vào!"

"Xảy ra chuyện với người ở ngay phòng bên cạnh, chúng tôi phải..."

Hạ Thiên Kỳ không thêm để ý đến những lời bàn tán sau lưng, sau khi lấy lại giấy chứng minh công tác trên tay cảnh sát, đã vội vã chạy lên lầu.

Lúc hắn từ phía dưới chạy lên, vừa kịp nhìn thấy hai nhân viên công tác đang ke một bộ cáng cứu thương từ trong phòng ký túc xá đi ra, trên cáng cứu thương phủ một tấm vải trắng, không khó để nhận ra, người nằm trên đó đã chết.

Hiển nhiên hai người kia không muốn giữ thi thể quá lâu, khi thấy Hạ Thiên Kỳ cứ đứng nguyên tại chỗ phía cầu thang, không khỏi khó chịu, đều cảm thấy kỳ lạ, không biết hắn đã làm cách nào để lên đây.

Hai nhân viên đang ke thi thể xuống cầu thang, giữa đường gặp phải Hạ Thiên Kỳ, hắn cũng không để ý nhiều chuyện như vậy, vội vã xóc lên tấm vải trắng phủ trên cái cang, sau đó một khuôn mặt người chết đã biến dạng hoàn toàn.

Sở dĩ gọi là biến dạng hoàn toàn là vì, trên khuôn mặt này tràn đầy da thịt bị dao đâm vào, mỗi bên đều có một nhát dao, nếu không phải người quen thuộc thì vốn dĩ đã không thể nhận ra thân phận của thi thể.

"Thư Thành..."

Trong chớp mắt nhìn thấy thi thể, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy trong đầu "Ông" lên một chút, không thể tin được vào điều mà mắt mình nhìn thấy là thật.

"Cậu là ai, ai cho phép cậu làm vậy!"

"...!"

Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không để tâm đến lời chỉ trích của hai nhân viên kia, nhanh chóng cất bước tiến về phòng ký túc xá của mình.

Thì bất ngờ đứng cạnh cửa phòng đang có ba người. Trong đó, có hai người là cảnh sát canh giữ, người còn lại chính là Tào Kim Hải tâm trạng hoàn toàn sụp đổ, đang bụm mặt khóc.

"Đại Hải..."

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng gọi một câu.

"Ai cho cậu vào đây!"

"Nói cậu đấy!"

Hiển nhiên là hai viên cảnh sát xem Hạ Thiên Kỳ lợi dụng nước đục béo cò trà trộn vào đây, nhao nhao tiến về phía hắn.

Hạ Thiên Kỳ cũng lười nói nhảm với bọn họ, lấy giấy chứng minh công tác ném cho bọn họ xem, sau đó bước nhanh về phía Tào Kim Hải, ngồi xổm xuống vỗ vỗ vào vai hắn:

"Đại Hải, rốt cục thì chuyện gì xảy ra?"

Nghe thấy giọng nói của Hạ Thiên Kỳ, Tào Kim Hải đôi mắt đỏ hoe ngẩng đầu lên:

"Xương Dã giết... giết... Thư Thành... Xương Dã điên rồi..."

"Gì cơ? Thư Thành là do Xương Dã giết chết? Chuyện này sao có thể chứ!"

"Tao cũng hi vọng đây là mơ, nhưng mà Thiên Kỳ... Tất cả đều là sự thật, cha mẹ của Thư Thành đang đến đây, tao thực sự không biết, sau khi nhìn thấy nó thì sẽ như thế nào..."

Nói đến đoạn này, Tào Kim Hải đã nghẹn ngào nói không ra lời.

"Không thể nào, làm sao Xương Dã lại giết chết Thư Thành."

Trong ấn tượng của hắn, mặc dù quan hệ của Lý Xương Dã với Dương Thư Thành và Tào Kim Hải không được tốt, nhưng tuyệt đối cũng không tính là tệ, càng không có khả năng có ân oán lớn đến mức phải giết người như vậy.

"Xương Dã đâu rồi?"

"Bị cảnh sát mang đi rồi."

Sau khi đã xem qua giấy chứng nhận công tác của Hạ Thiên Kỳ, hai viên cảnh sát cũng không tiếp tục ngăn cản hắn nữa, hoàn toàn mặc kệ hắn tùy ý đi vào hiện trường vụ án.

Trên mặt đất trong phòng ký túc xá trên giường thậm chí trên tường cũng dính đầu vết máu đỏ sẫm, Hạ Thiên Kỳ đều có thể tượng tượng được, cảnh tượng Dương Thư Thành bị từng dao, từng dao một giết chết thảm như thế nào.

"Nếu chuyện này thật sự do Xương Dã làm, vậy thì cậu ta đúng thật là điên rồi!"

Chỉ việc Tào Kim Hải nói chuyện này do Lý Xương Dã làm, nhưng lại không tận mắt chứng kiến, bên phía cảnh sát cũng không thể chứng thực được điều đó, vậy nên hắn rất khó có thể tiếp nhận chuyện này.

Nhìn màn cửa đang che kín của sổ, trong đầu Hạ Thiên Kỳ không khỏi hiện ra từng màn, ngày xưa bọn hắn sống trong ký túc xá này như thế nào.

Cùng nhau uống rượu, hút thuốc, lại ở cùng một chỗ chơi game.

Vậy mà bây giờ, tất cả mọi chuyện qua. Những ký ức đẹp đẽ ủa về, nhưng không thể nào quay lại được.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ký túc xá

Hiện trường phát hiện ra vụ án chính là gian phòng ký túc mà Hạ Thiên Kỳ đã sống ba năm. Người báo án chính là Tào Kim Hải, nửa đêm hắn ta đi vệ sinh, lúc quay về thì đã phát hiện Dương Thư Thành bị giết.

Trong phòng thẩm vấn ở đồn công an, Tào Kim Hải đang suy sụp và Hạ Thiên Kỳ ngồi đối diện với một cảnh sát trung niên, giọng khàn khàn, kể lại:

Không biết mấy hôm nay Xương Dã bị cái gì kích thích, cả ngày buồn vui thất thường, cũng không ra ngoài ăn cơm cùng chúng tôi, chỉ ở một mình trong ký túc xá, bất kể chuyện gì cũng không rời khỏi.

Cậu ta có nói với các cậu nguyên nhân không? Ví dụ như bị cái gì kích thích. Lúc này, người cảnh sát trung niên kia lên tiếng hỏi.

Có, cậu ta nói, mấy hôm nay luôn nằm mơ, còn là cùng một giấc mộng.

Mộng?

Vâng, là ác mộng, cậu ta nói như vậy, còn kể lể với tôi hai ngày nữa.

Cụ thể là ác mộng như thế nào?

Cụ thể thế nào tôi cũng không nghe rõ, đại khái là cậu ta nói có người muốn giết cậu ta.

Tào Kim Hải lại mang nội dung nhắc đến trong bữa cơm khuya với bọn người Dương Thư Thành nói ra một lần nữa.

Là trong mộng có người muốn giết cậu ta? Hay là trong hiện thực có người muốn giết cậu ấy?

Chắc là mộng ạ, trong hiện thực làm sao có thể có người muốn giết cậu ấy? Hơn nữa, nếu có người muốn giết cậu ấy thật, cũng không nói rõ cho cậu ấy nghe đâu!

Cảm xúc của Tào Kim Hải đột nhiên kích động, hiển nhiên là lại nhớ đến lúc chứng kiến một màn thảm cảnh ấy.

Đại Hải, mày uống ngụm nước trước đi.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ đưa cho Tào Kim Hải một ly nước ấm, đợi sau khi cậu ta uống xong, lại ra hiệu cho viên cảnh sát kia hỏi tiếp.

Người đó gật nhẹ đầu, lại mở miệng hỏi:

Có một điểm cần cậu nói rõ ràng, chúng tôi cần phải chứng thực từng căn thận từng chi tiết nhỏ. Bởi vì vụ án này rất ác liệt, hơn nữa có rất nhiều điểm đáng ngờ, mong rằng cậu có thể hiểu cho, phối hợp cùng chúng tôi.

Tào Kim Hải run rẩy buông chén nước, ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt uy nghiêm của cảnh sát:

Bọn họ đều là bạn tốt của tôi, tôi nhất định sẽ phối hợp.

Ừ, cảm ơn sự phối hợp của cậu. Cảnh sát trung niên nói một câu cho có, sau đó quay lại vấn đề chính:

Trước khi phát sinh vụ án, các cậu đang làm gì?

Ý ông là buổi tối?

Ừ.

Buổi tối chúng tôi ra ngoài ăn cơm, Xương Dã vẫn là cái bộ dạng lúc vui lúc buồn đó, vậy nên cũng không cùng chúng tôi ra ngoài. Tôi và Thư Thành đều uống chút rượu, mỗi người một chai bia, tôi dám thề là chúng tôi không hề uống say.

Bởi vì Thư Thành muện tặng quà cho bạn gái cậu ấy, vậy nên tôi về trước. Sau khi quay lại ký túc xá, thấy Xương Dã đã ngủ, tôi cũng không đánh thức cậu ấy, nên cảm điện thoại đi ra chỗ khác, trò chuyện với bạn tốt một chút.

Khoảng chính giờ tối, Thư Thành cũng quay về ký túc xá, lúc đó Xương Dã vẫn chưa tỉnh, hai người chúng tôi còn trêu chọc cậu ta hai câu, nghĩ đến, ngày mai nhất định phải kéo cậu ấy đến ập bác sĩ, nếu cứ tiếp tục để cậu ấy như vậy, sợ là mọi người cũng sẽ phát điên.

Bởi vì sáng hôm sau phải dậy sớm, nên chúng tôi cũng không trò chuyện quá lâu rồi tìm đến giường của mỗi người, nằm ngủ.

Lúc Tào Kim Hải nói đến đoạn này, người đàn ông trung niên đó đột nhiên cắt ngang, hỏi:

Lúc đó Dương Thư Thành đã ngủ chưa?

Tôi không chắn chắn, nhưng tôi nghĩ hẳn là cậu ta ngủ rồi.

Nghe xong, người cảnh sát gật nhẹ đầu, ghi chép rất nhanh vào sổ, sau đó ra hiệu cho Tào Kim Hải nói tiếp.

Tôi vì nhện tiểu nên mới tỉnh, bởi vì trước khi xuống giường tôi còn cố nhắm nhin một lát, nhưng rốt cục vẫn xuống.

Biết lúc đó mấy giờ không?

10 giờ 20, tôi nhớ rất rõ, bởi vì lúc đó tôi còn cố ý liếc mắt nhìn thời gian.

Có phát hiện được chuyện gì bất thường không? Ví dụ như Dương Thư Thành hoặc Lý Xương Dã?

Không có gì bất thường cả, vì tôi còn nghe thấy tiếng ngáy của Thư Thành, còn Xương Dã, tôi không biết cậu ấy đã tỉnh hay chưa. Nhưng sau khi từ nhà vệ sinh quay lại, lại phát hiện... phát hiện...

Nói đến đoạn này, giọng nói của Tào Kim Hải run rẩy, hơn nửa ngày mới vát vả nói ra:

Phát hiện Xương Dã đang không ngừng dùng dao găm liên tiếp đâm vào người Thư Thành.

Lúc ấy đã hơn 11 giờ, trong ký túc xá rất tối phải không, tại sao cậu lại thấy rõ ràng như vậy?

Người cảnh sát hỏi rất cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Trong phòng lúc ấy không buông màn, tôi nhờ ánh trăng nên nhìn thấy, tuy nhiên cũng không nhìn thấy rõ, chỉ nhìn thấy hai bóng người sau đó nhấn mở chót đèn, mới thấy rõ.

Chẳng lẽ ký túc xá không tắt đèn?

Ký túc xá của chúng tôi cung cấp điện 24 trên 24 giờ.

Lúc này, người lên tiếng là Hạ Thiên Kỳ, với tư cách là học sinh học viện Anh Tài, hẳn biết rõ điều này. Hơn nữa, phía ngoài lầu ký túc xá của bọn hắn còn có một bức biển hiệu cao - Bất Dạ Thành.

Nghe Hạ Thiên Kỳ lên tiếng làm chứng, Tào Kim Hải cũng gật nhẹ đầu khẳng định, nói:

Ký túc xá của chúng tôi quả thật không cúp điện.

Nói đến đây, cậu ta lại nói thêm một câu:

Chuyện sau đó mọi người cũng biết rồi, tôi sợ hãi, chạy trốn xuống tầng dưới rồi mới bắt đầu báo án.

Ừ, vất vả cho cậu rồi, bây giờ cậu có thể trở về, tuy nhiên mấy ngày này có thể thường xuyên nhận điện thoại, cũng thuận tiện cho chúng tôi muốn liên lạc với cậu. Tất nhiên, nếu như lúc nào cậu nhớ ra được điều gì, thì cũng có thể kịp thời gọi cho chúng tôi, số di động của tôi trước đó cũng cho cậu rồi.

Lúc này, người cảnh sát kia đứng dậy khỏi ghế, sau đó nhìn về phía máy quay giám sát phát tay, không bao lâu, đã có một viên cảnh sát bước vào, dẫn Tào Kim Hải ra ngoài.

Trước khi đi, Tào Kim Hải còn quay đầu liếc nhìn Hạ Thiên Kỳ, nhưng hắn lại ra hiệu bảo cậu ra ngoài trước, lát nữa hắn sẽ đi tìm cậu ta.

Lúc này, người cảnh sát trung niên cũng sửa lại cuốn sổ rồi ghi chép, tươi cười có chút khó coi, nói với Hạ Thiên Kỳ:

Cái vụ án này giống như chẳng có gì để nói, nhân chứng vật chứng đều có, chính Lý Xương Dã là hung thủ. Tuy nhiên tiếp đến, chúng tôi sẽ cho Lý Xương Dã đi chẩn đoán về thần kinh, xem có phải thần kinh cậu ta có vấn đề hay không, hoặc là bị mộng du chẳng hạn.

Nhìn bề ngoài chuyện này đã rất rõ ràng, gần đây tinh thần Lý Xương Dã có vấn đề, trong một thời gian ngắn đã nghi thần nghi quỷ cho là có người muốn giết hắn, vậy nên sau đó mới lỡ tay giết chết Dương Thu Thành.

Tất cả mọi chuyện nhìn có vẻ rất hợp lý, nhưng nghĩ kỹ lại có một điểm rất đáng ngờ, đó là Lý Xương Dã hoàn toàn là một người rất khỏe mạnh, làm sao xảy ra chuyện tinh thần có vấn đề chứ?

Vốn dĩ, hắn cũng hiểu rõ Lý Xương Dã rồi, trong sinh hoạt bình thường tuy không quá lạc quan, nhưng cũng là điển hình của loại người không tìm không phôi, ở cùng với hắn ta lâu như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng chưa thấy hắn ta buồn vì chuyện gì bao giờ.

Rất nên, hắn rất khó để có thể tin người như vậy lại bị bệnh tâm thần, hơn nữa lại giết chết bạn cùng không khá thân thiết với mình.

Tôi hi vọng các ông có thể đối đãi với cậu ấy tốt một chút, sáng mai tôi sẽ còn quay lại, có chuyện tôi muốn hỏi rõ cậu ấy.

Nếu đổi lại là trước kia, Hạ Thiên Kỳ cũng không dám nghĩ sẽ có ngày hắn nói chuyện với cảnh sát như vậy, nhưng hiện tại, dựa vào tờ giấy chứng nhận trâu bò kia, hắn đã làm được.

Nhưng lại không có chút nào gọi là vui sướng.

Từ trong đồn cảnh sát đi ra, thời gian đã hơn một giờ sáng, trên đường vắng vẻ không có lấy một chiếc xe con, Tào Kim Hải đang ngồi xỏm ở ven đường, giống như mất hồn mà cúi đầu.

Hạ Thiên Kỳ đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu hắn không trải qua một giai đoạn kinh nghiệm kia, để cho hắn từng chứng kiến bao nhiêu thảm kịch đầu rơi máu chảy khác, chắc hắn, hắn cũng không thể chịu nổi.

Hải.

Đau thương thờ dài, Hạ Thiên Kỳ cúi đầu đi về phía Tào Kim Hải.

Cảm ơn bạn kidnapdoor đã ủng hộ 15kp cho truyện

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tao tin mày

Đến bên cạnh Tào Kim Hải, Hạ Thiên Kỳ cũng dứt khoát ngồi xỏm xuống, từ trong bao thuốc rút ra một điều thuốc, đưa cho Tào Kim Hải, nhưng hắn ta lại lắc đầu từ chối.

Tào Kim Hải không lấy, Hạ Thiên Kỳ lại ngậm vào miệng, sau khi châm lửa, nói:

"Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta tìm nhà nghỉ gần đây ở lại, ngày mai đến xem Xương Dã một chút."

"Tao thật sự không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại tao vẫn cảm thấy như mình đang nằm mơ."

Tào Kim Hải bắt lực nói.

"Ừm, cứ xem đó là ác mộng đi, tỉnh lại sẽ ổn thôi."

Hạ Thiên Kỳ cũng không biết phải an ủi Tào Kim Hải như thế nào, chỉ đánh vỗ vỗ vai hắn ta rồi kéo hắn đứng dậy:

"Đi thôi, ở ngoài lâu sẽ bị cảm lạnh."

Sau đó, Hạ Thiên Kỳ đưa Tào Kim Hải đi lòng vòng khu vực xung quanh tìm nhà nghỉ. Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ muốn thuê hai phòng riêng, nhưng nhìn bộ dạng kia của Tào Kim Hải, đành phải thuê một gian phòng đôi.

Hai người đều im lặng, nằm trên giường của mình. Tào Kim Hải thì vốn dĩ chẳng nói gì, còn Hạ Thiên Kỳ lại không biết nên nói gì cho phải, vậy nên, nhất thời trong phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Trong đầu Hạ Thiên Kỳ rất rối, tất cả đều là những hình ảnh bọn hắn tươi cười lúc ở cùng nhau trong quá khứ. Không chỉ Tào Kim Hải mới cảm thấy đó là ác mộng, mà ngay cả hắn, cũng cảm thấy như vậy, thật khó mà tin được.

Cả một đêm, những hình ảnh kia ủa về trong đầu làm Hạ Thiên Kỳ không thể nào chợp mắt được, may mà Tào Kim Hải không giống như hắn, chẳng bao lâu đã cất lên tiếng ngáy một hồi.

Sáng hôm sau, ánh nắng chiếu xuyên qua rèm cửa sổ rơi vào phòng, Hạ Thiên Kỳ từ trên giường đứng dậy, nắng chiếu lên một bên mặt, làm làn da lạnh ngắt của hắn trở nên ấm áp hơn một chút.

Nhìn dòng người vì kẻ sinh nhai mà bôn ba dưới kia, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy con người rất nhỏ bé, mỗi người ương ngạnh mà sống đều là một dũng sĩ.

"Gần đây mình cảm khái hơi bị nhiều."

Hạ Thiên Kỳ lắc đầu cười khổ, quay đầu nhìn Tào Kim Hải vẫn đang ngủ say, cũng không gọi hắn ta dậy, một mình rời khỏi phòng.

Sau khi hắn mua đồ ăn sáng trở về thì Tào Kim Hải đã tỉnh, tỉnh thần so với hôm qua tốt hơn không ít, chỉ là mặt có chút trắng bệch.

"Mấy tỉnh rồi à, đến đây đi, tao vừa mua bánh bao với sữa đậu nành, uống sữa trước đi."

Hạ Thiên Kỳ đưa bữa sáng cho Tào Kim Hải, sau khi nhận lấy, hắn ta nhấp một ngụm sữa đậu nành, sau đó đặt phần còn lại lên trên tủ cạnh giường, vừa vỗ nhẹ vào đầu, vừa nói:

"Đầu tao nhức muốn chết, chắc tại đêm qua uống nhiều quá."

"Có thể không à, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy."

Hạ Thiên Kỳ quan sát Tào Kim Hải đang ngồi trên giường, cảm thấy hắn ta có chút khác thường.

"Hải, cũng không biết Xương Dã nghĩ gì, có thù hận đến cỡ nào cũng không nên giết người chứ."

Nói xong, Tào Kim Hải cầm lấy túi bánh bao trên tủ đầu giường cắn từng miếng.

Hạ Thiên Kỳ nhú mày, nhưng thấy Tào Kim Hải đang ăn, nên cũng không nói tiếp, thật ra hắn cũng không hi vọng hắn ta tiếp tục suy nghĩ chuyện tối qua.

"Đại Hải, hai ngày này mày về nhà nghỉ ngơi đi, thay đổi không khí một chút."

"Ừm, tao nói với mẹ rồi, chắc chiều sẽ về, lát nữa về ký túc xá thu dọn hành lý một chút."

Nhắc đến việc trở về ký túc xá, cơ thể Tào Kim Hải bất giác lại run lên, sau đó khước môi giật giật, nói:

"Mà ở đó cũng chẳng có gì cần thu dọn."

"Ừm, vậy thì trở về luôn đi, trong phòng có máy tính đó, mày lên mạng đặt vé đi, hiện tại tao đi xem Xương Dã một chút đã."

Sau khi dặn dò Tào Kim Hải vài câu, Hạ Thiên Kỳ lại lái xe đến trụ sở cảnh sát.

Đi vào sở thì nhân viên cảnh sát lại nói Lý Xương Dã đã bị chuyển đến trại tạm giam, nếu hắn muốn gặp thì phải đến đó.

Hạ Thiên Kỳ tìm một người cảnh sát cùng đi với mình, sau đó vội vã tiến đến trại tạm giam, bỏ ra một chút công sức, và nhờ vào giấy chứng minh công tác kia, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ đã có thể một mình đến gặp Lý Xương Dã.

Đã có chẩn đoán về tinh thần của Lý Xương Dã, sơ bộ thì cậu ta mắc phải chứng hoang tưởng rất nghiêm trọng, chính xác mà nói thì tinh thần đang có vấn đề, vậy nên khả năng bị kết án tử hình là không lớn, mà rất có thể, sẽ bị đưa đến bệnh viện tâm thần cưỡng chế điều trị.

Lý Xương Dã rất cao, so với Hạ Thiên Kỳ cũng không khác biệt lắm, khoảng một mét tám ba, dáng người tương đối gầy.

Cậu ta mang theo xiềng chân và còng tay, khập khễnh đi vào phòng thẩm vấn, nhìn Lý Xương Dã mặt không có chút máu nào, cổ tay cũng bị còng khào đến tím tái, trái tim Hạ Thiên Kỳ bất giác thấy xót xa.

"Thiên Kỳ... Cứu tao... Tao không giết người... Thật sự tao không giết người...!"

Trước khi chưa nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ, Lý Xương Dã rất yên tĩnh, nhưng sau khi thấy hắn đang ngồi ở ghế thẩm tra thì lập tức trở nên kích động. Hai viên cảnh sát áp giải bên cạnh cậu ta phải dùng sức áp chế mới giúp cậu ta ổn định lại, ngồi xuống ghế.

"Mọi người ra ngoài đi."

Hạ Thiên Kỳ không muốn Lý Xương Dã bị tổn thương, nên ra hiệu cho hai người kia ra ngoài, mà Lý Xương Dã đã bị xích lại trên ghế, vậy nên cũng không sợ cậu ta lại gây thêm chuyện gì nữa.

"Tuyệt đối đừng đến gần cậu ta, cậu có 8 phút."

Trước khi đi, một viên cảnh sát dặn dò.

Thấy hai viên cảnh sát đã đi ra ngoài, Hạ Thiên Kỳ đứng dậy, đi đến bên cạnh Lý Xương Dã, với thân thủ của hắn hiện tại, cứ cho Lý Xương Dã bị tâm thần thật, cũng không thể gây ra thương tích gì cho hắn.

"Cứu tao... Mau cứu tao... Thiên Kỳ... Là tao bị oan..."

Lý Xương Dã vẫn không ngừng gào khóc, Hạ Thiên Kỳ đặt cánh tay trên vai cậu ta, cúi đầu nói nhỏ:

"Tao tin mày, bọn mày là bạn thân, sao mày có thể giết Thư Thành chứ. Tao tới để giúp mày, nhưng điều kiện đầu tiên, mày phải nói rõ cho tao biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì."

Có lẽ là tin tưởng Hạ Thiên Kỳ, rốt cục Lý Xương Dã cũng bình tĩnh lại, bắt đầu nức nở kể lại chuyện xảy ra vào tối đó, tuy nhiên trước khi kể, cậu ta đã hỏi Hạ Thiên Kỳ một câu:

"Thiên Kỳ... Mày tin có thể giới chỉ tồn tại hai người không?"

"Thế giới chỉ có hai người?" Hạ Thiên Kỳ mờ mịt nhìn Lý Xương Dã đang mờ to hai mắt nhìn chăm chăm mình, lắc đầu nói:

"Tao không hiểu. Mày muốn nói gì với tao?"

Thấy Hạ Thiên Kỳ lắc đầu, Lý Xương Dã có chút thất vọng, cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó lại nói:

"Mày có tin tao không?"

Không thể nghi ngờ nữa, Lý Xương Dã lại nói thêm một câu thể hiện tinh thần của cậu ta có vấn đề, tuy nhiên Hạ Thiên Kỳ cũng không nói gì, chỉ gật đầu cam kết:

"Tao tin mày."

Nghe Hạ Thiên Kỳ khẳng định, Lý Xương Dã như vớ được phao cứu mạng, đôi mắt đang mờ to vô hồn cũng lấy lại thần thái một chút, bắt đầu kể lại chuyện tối qua. Kỳ thật, giống như tối qua cậu ta tình cờ rơi vào một cảnh trong mộng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ác mộng

Sau đó là lời kể lại của Lý Xương Dã.

"Đại khái là khoảng một tuần trước, tao mơ thấy một giấc mơ kỳ quái.

Nhưng, tao không nghĩ đó là mơ.

Lúc ấy tao nằm trên giường trong phòng ký túc xá, trong lúc nửa tỉnh nửa mê thì bên tai nghe thấy có hai người nói chuyện, nghe giọng nói thì có thể đoán được đó là Dương Thư Thành và Tào Kim Hải.

Lúc ấy tao muốn mở to mắt, đồng thời muốn ngồi dậy một chút, nhưng làm thế nào cũng không thể mở mắt ra, chứ đừng nói là ngồi dậy.

Lúc ấy, tao cảm thấy giống như bị bóng đè, muốn kêu to để gây sự chú ý của Dương Thư Thành và Tào Kim Hải nhưng bọn hắn cũng không nghe thấy.

Mà trong lúc này, tao lại nghe được tên của tao.

Cũng không rõ bọn hắn nói chuyện gì, nhưng có nhắc đến tên của tao, thì ắt hẳn là nói chuyện liên quan đến tao.

Nhưng sau đó, cái gì tao cũng không biết nữa, cho đến khi tỉnh lại, mới giật mình phát hiện, vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Tao kể chuyện bị bóng đè cho Tào Kim Hải nghe, cũng hỏi bọn hắn xem trong lúc tao ngủ có nói gì về tao không, nhưng bọn hắn lắc đầu phủ nhận, còn nói là tao ngủ mơ.

Quả thật, tao cũng thấy không có chuyện gì, vậy nên chỉ gạt đầu không nói gì thêm.

Vốn dĩ tao cho rằng, giấc mộng này cũng giống như những giấc mộng trước đó, không nhớ rõ rồi sẽ quên hoàn toàn.

Nhưng tối hôm sau, tao vẫn mơ thấy giấc mộng như thế.

Lại bị bóng đè một lần nữa.

Mơ mơ màng màng nghe thấy bên tai có người nói chuyện, vẫn là giọng nói của Tào Kim Hải và Dương Thư Thành, nhưng cũng không nghe rõ bọn hắn đang nói gì.

Sau hai lần liên tiếp bị bóng đè, mặc dù lúc ấy tao biết chỉ là giấc mơ, nhưng trái tim vẫn cảm thấy lo sợ.

Tao vẫn muốn mở to mắt, muốn giãy dụa ngồi dậy, còn muốn hét to để bọn Tào Kim Hải chú ý.

Nhưng tất cả chỉ vô dụng.

Âm thanh nói chuyện của hai người bọn hắn đứt quãng, nghe như tiếng hai con ruồi không ngừng đập cánh bên tai vậy, cứ "Ong Ong", tóm lại rất ồn ào, rất khó nghe.

Lúc đó, bọn hắn lại cho tao cảm giác ấy, tao lại nghe thấy tên mình một lần nữa.

Bọn hắn nhắc đến tên của tao, không chỉ một lần.

Hiển nhiên là bọn hắn đang thảo luận về chuyện của tao.

Nhưng lần này so với lần trước cũng không có gì khác biệt, không bao lâu tao đã mất ý thức, lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau.

Tao lại kể chuyện mình gặp phải cho Tào Kim Hải nghe, nhưng bọn hắn lại không hứng thú, chỉ nhắc nhở tao, ban đầu trước khi ngủ đừng nghĩ đến những chuyện không đâu thì sẽ không nằm mơ nữa.

Sau hai ngày liên tục bị bóng đè, tinh thần của tao có chút xuống dốc, vậy nên ta xin nghỉ học, không đi đâu cả, chỉ nằm trong ký túc xá nghỉ ngơi.

Kết quả, lại mơ thấy giấc mơ như thế.

Vẫn mơ mơ màng màng, cảm giác nửa tỉnh nửa mê. Nhưng ý thức của tao lại rất tỉnh, rõ ràng biết mình mơ thấy giấc mộng kia, bởi vì tao lại nghe thấy tiếng thảo luận của Tào Kim Hải và Dương Thư Thành một lần nữa.

Nhưng chuyện đó là không thể nào, vì lúc này bọn hắn đang đi học, không thể nào lại có mặt trong ký túc xá.

Lúc ấy, tao cũng không biết giấc mộng này có ý nghĩa gì, chẳng qua cảm thấy bọn hắn nhắc đến tên của tao ngày càng nhiều, hơn nữa, giọng nói so với hôm qua cũng rõ ràng hơn một chút.

Lúc ấy tao rất khủng hoảng, thế là tao không ngừng cố gắng ép mình tỉnh lại, phải tỉnh lại. Sau đó tao ngồi bật dậy giữa giường, hoàn toàn thoát khỏi giấc mộng kia. Nhưng trong chớp mắt tao lại bị dọa cho "trợn thương."

Bởi vì tao nhìn thấy, Dương Thư Thành và Tào Kim Hải đang ngồi đối diện tao, nhìn thấy tao đột nhiên bật dậy thì bọn hắn cũng im bật.

Nói thật, lúc ấy tao cảm thấy rợn cả tóc gáy, không phải vì đột nhiên bọn hấn xuất hiện trước mắt tao, mà tao phát hiện mình không biết rõ đâu là thực, đâu là mộng nữa.

Thấy sắc mặt tao nhợt nhạt, bọn hấn hỏi tao bị làm sao vậy, tao cũng không nói gì, chỉ hỏi bọn hấn sao không đi học, thì bọn hấn nói đi học chẳng có ý nghĩ gì, vậy nên trốn học về đây.

Tao lại cảm thấy bọn hấn đang gạt tao chuyện gì nữa.

Hai ngày tiếp theo vẫn bị giấc mộng đó giày vò, trong giấc mơ cũng toàn là lời nói của bọn hấn về tao, tên của tao được nhắc đến càng lúc càng nhiều, nội dung thảo luận cũng ngày càng rõ ràng.

Trong lúc đó, tao cảm thấy mình cũng đã thích ứng với chuyện bị bóng đè, đã có thể cố gắng mở mắt ra một chút, mơ hồ nhìn thấy vài cảnh tượng.

Bởi vì bị giấc mộng này ảnh hưởng, nên tinh thần của tao ngày càng kém, mỗi ngày đều khôn khổ muốn chết, nhưng lại không dám ngủ, bởi vì tao sợ, khi nhắm mắt lại sẽ mơ thấy giấc mộng kia.

Sau đó, mỗi lần tỉnh dậy tao lại thấy Tào Kim Hải và Dương Thư Thành đang nhìn mình cổ quái.

Đột nhiên tao cảm thấy bọn hấn rất lạ lẫm, tao thấy sợ bọn hấn, sợ bọn hấn sẽ giết tao.

Trên thực tế, chuyện này đã được chứng minh ngay ngày hôm sau.

Tao lại lần nữa rơi vào trong mộng, rốt cục lần này cũng nghe rõ được nội dung thảo luận của bọn hấn, những lời đó khiến tao thấy rung mình.

"Tao không thể chờ đợi nữa, muốn giết Lý Xương Dã ngay."

"Mày thử nghĩ xem, tay chân Lý Xương Dã dài nhỏ như vậy, nếu chặt xuống nhất định sẽ rất đẹp."

"Tao muốn nhìn thấy máu tươi của Lý Xương Dã phun tung tóe."

"Đúng, chúng ta muốn giết Lý Xương Dã!"

"Giết chết Lý Xương Dã."

"Giết chết...!!!"

Tao nghe được, rốt cục cũng nghe được nội dung bọn hấn thảo luận, bọn hấn nói, bọn hấn muốn giết tao, muốn xé xác tao.

Không lâu sau tao tỉnh dậy.

Nói đến đây, Lý Xương Dã lại cười thâm, nhìn Hạ Thiên Kỳ đang trầm tư nói:

"Mơ thấy bạn cùng phòng muốn giết mày, lại liên tục, không phân biệt được là mơ hay hiện thực, nếu đổi lại là người khác, ắt hẳn cũng sợ hãi."

Hạ Thiên Kỳ không trả lời, ra hiệu bảo Lý Xương Dã nói tiếp, mà ngay lúc này, trong lòng hấn cũng dâng lên một dự cảm rất xấu.

"Tao cứ hoài nghi, không biết đó có phải là mộng hay không, mà chuyện này lại xảy ra quá chân thật, nhưng nghĩ đến tình cảm của ba người bọn tao, tao lại cảm thấy tao nghi nhiều rồi."

Vì sao bọn hấn muốn hại tao chứ? Tại sao đợi lúc tao ngủ say lại nói ra những lời biến thái như vậy.

Vậy nên, tao cũng không rời đi, tao muốn xác nhận xem, bởi vì tao không muốn chỉ vì chuyện này mà phá hỏng tình bạn của bọn tao.

Vậy nên, tao lại kể cho Tào Kim Hải giấc mộng đó, đồng thời nói ra sự lo lắng của tao, tao nói cho hấn biết, có người muốn hại tao. Tuy nhiên hấn vẫn như cũ, xem như tao lại lên cơn, vậy nên lại nói vài câu qua loa cho xong chuyện.

Nhưng tao chỉ hi vọng, hi vọng trong mơ đừng nghe bọn hấn nói chuyện nữa."

"Tại sao mày không nói cho Thư Thành biết?" Hạ Thiên Kỳ nghi ngờ nhìn Lý Xương Dã.

"Bởi vì hấn không ở trong ký túc xá, vậy nên tao mới nói cho Tào Kim Hải."

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ gật đầu im lặng, trong lòng suy nghĩ lời kể của Lý Xương Dã, ngoài ra, trước đó Tào Kim Hải cũng đã nói chuyện này với hấn.

"Nhưng sau đó chuyện gì đã xảy ra?"

Hạ Thiên Kỳ dự định, sau khi nghe xong "Ác mộng" của Lý Xương Dã, sẽ tiếp tục suy xét.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Kể lại

"Giấc mộng đáng chết đó vẫn quấy rầy tao!"

Lúc này Lý Xương Dã tức giận thét lên một tiếng, nghe xong, cảnh sát canh giữ ngoài cửa còn tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng mở cửa nhìn vào, thấy Hạ Thiên Kỳ vẫn không có biểu hiện gì lạ, mới khép cửa lại lần nữa.

Thấy cảnh sát ra ngoài một lần nữa, Lý Xương Dã lại cười thê thảm:

"Thiên Kỳ, tao điên thật rồi."

"Những lời như vậy tao không muốn nghe, chỉ muốn hỏi mày một câu, Thư Thành có phải do mày giết hay không?"

"Không phải!" Lý Xương Dã nói chắc như đinh đóng cột.

"Muốn tao tin, mày phải nói tiếp đi."

"Ừm. Tao nói tiếp." Lý Xương Dã tin tưởng lời nói của Hạ Thiên Kỳ, không khỏi kích động một chút, vội nói:

"Bởi vì chỉ cần tao ngủ, là sẽ tiến vào giấc mộng nửa tỉnh nửa mơ kia, trạng thái như đang mơ mà không phải là mơ, vậy nên tao cố gắng khống chế giấc ngủ của mình, vốn dĩ không để mình ngủ."

Nhưng hiệu quả lại cực kỳ nhỏ, bởi vì tinh thần của tao càng ngày càng tệ, càng lúc càng mệt mỏi hơn, điều này làm cho tao chẳng còn chút sức lực nào để rời khỏi ký túc xá.

Rất nhiều lần tao cố nén lại cơn buồn ngủ, nhưng lại giật mình phát hiện, bên tai lại vang vọng nội dung cuộc trò chuyện làm tao rùng mình.

Tao vừa nói rồi đấy, mấy ngày trước tao không nghe rõ bọn hắn nói chuyện gì, cơ thể cũng không cử động được. Nhưng vài ngày sau, tao lại dần dần nghe rõ nội dung bọn hắn nói, là muốn giết chết ta, xé xác ta ra.

Từ lúc bắt đầu suy nghĩ những lời nói này, tao cũng không kịp phản ứng, đã thấy bọn hắn cầm dao lên.

Mà tao cũng không cách nào cử động được, về sau chỉ có thể cố gắng mở to hai mắt, nhưng lại hoàn toàn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.:

"Mày nhìn thấy chuyện gì?"

Hạ Thiên Kỳ lòng đầy nghi ngờ, hỏi.

"Phòng ký túc xá. Chính là căn phòng bình thường chúng ta vẫn ở, ngồi trên giường phía đối diện, Tào Kim Hải gương mặt ác động và Dương Thư Thành đang thảo luận về tao."

Mày biết cảm giác của tao lúc đó như thế nào không?

Cảm thấy như mày đang nằm mơ, nhưng trong lúc cho là đang ở trong mộng, vậy mà lại giống như tỉnh ngủ mà mở to mắt, sau đó thấy rõ cảnh tượng xung quanh, lại còn bị người gặp ở trong mộng phát hiện mày đã tỉnh.

Tào Kim Hải và Dương Thư Thành phát hiện ra ta đã tỉnh.

Mày có thể tưởng tượng ra tình huống lúc đó, mấy người kia đang lộ rõ vẻ âm độc, thảo luận về nguoi, kết quả bị mày đột nhiên phát hiện, không khí bất giác trở nên lúng túng.

Bọn hắn lúc ấy chính là như vậy, thấy tao đang nhìn bọn hắn, nên cũng không nói gì nữa, mặt mày lập tức xám xịt rồi đi."

"Vậy sao đó mày làm gì?"

Hạ Thiên Kỳ lại hỏi thêm một câu.

"Tao xuống khỏi giường, có phải rất khó tin không? Tao đang nằm mơ vậy mà có thể xuống giường, sau đó lại bắt đầu dò xét xung quanh."

Đó giống đúc phòng ký túc xá của chúng ta. Ngoài cửa sổ cũng chính là học viện Anh Tài, nhìn qua chẳng có gì khác biệt.

Nói đến đoạn này, âm thanh đang run rẩy của Lý Xương Dã chợt dừng lại, sau đó, khiếp sợ nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ:

"Thiên Kỳ, có thuốc lá không, cho tao một điếu."

"Có."

Bởi vì tay chân của Lý Xương Dã đều bị còng lại trên ghế, vậy nên Hạ Thiên Kỳ phải châm điếu thuốc, sau đó đưa đến miệng cậu ta. Lý Xương Dã cảm kích nhìn Hạ Thiên Kỳ, ánh nhìn này khiến lòng hắn cảm thấy ê ẩm, thật khó tưởng tượng, đã từng anh em tốt cùng nhau chơi đùa với nhau như vậy mà lại rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

Lý Xương Dã liên tục rít mạnh vài hơi, có lẽ rít mạnh quá, nên cậu ta bị ho khan một trận. Hạ Thiên Kỳ búng tàn thuốc vào trong gạt tàn, chờ Lý Xương Dã nói xong mọi chuyện.

"Mặc dù chẳng có chuyện gì xảy ra trong mộng, nhưng giấc mơ này so với những giấc mơ trong quá khứ của tao thì kinh khủng hơn nhiều."

Nói không chừng, Dương Thụ Thành và Tào Kim Hải sẽ đến giết tao bất cứ lúc nào, vậy nên tao nhất định phải rời đi, để cho mình tỉnh táo lại.

Tao bắt đầu ép mình, ép mình phải tỉnh lại, nhưng vốn dĩ là không thể được.

Trong lúc đó, tao thử đi ra khỏi ký túc xá, bước tới hành lang, đi xuống dưới lầu, bước vào các phòng học.

Ở đó, tất cả mọi người, tất cả bạn học đều ở đó.

Chỉ là bọn họ nhìn tao với ánh mắt kỳ quái, giống như nhìn một xác chết vậy. Cảm giác đó thật sự rất khó chịu, nói tóm lại, đó không phải là ánh nhìn có thiện cảm.

Tao rất sợ hãi, nhưng lại không thể tỉnh dậy, và kinh khủng nhất là, tao lại thấy đau đớn.

Tao muốn trở lại giống trước kia, có thể rời khỏi sân trường, có thể làm bất cứ việc gì mình muốn, chứ không mơ hồ như thế này.

Mày hiểu ý tao không? Có thể hiểu được tao đang nói chuyện gì không?"

"Ý mày muốn nói, chân thực không giống như là ở trong mơ đúng không?"

Hạ Thiên Kỳ nói ra điều Lý Xương Dã muốn nói.

"Đúng, nhưng đó rõ ràng là một giấc mộng."

Tao gọi điện thoại cho cha mẹ tao để thông báo cho họ biết tao muốn về nhà, bọn họ cũng sáng khoái mà đồng ý. Nhưng tao lại do dự, bởi vì tao không biết ở trong mơ, tao sẽ mua vé như thế nào để thoát khỏi đây?

Tao chỉ biết, nếu như không thoát khỏi đây, ta sẽ chết mất, không biết có thể tỉnh lại trong hiện thực hay không, vậy nên tao cũng không dám thử, bởi vì tao linh cảm, nếu như ở trong mơ tao chết, thì trong hiện thực, nhất định tao cũng chết.

Sau đó không biết phải làm gì, nên tao trở về ký túc xá, mà lúc đó Tào Kim Hải và Dương Thụ Thành cũng đã trở về.

Bọn hắn vừa mới tỏ ra cổ quái, lại nói những lời như vậy, rõ ràng là trong lòng rất muốn giết chết tao, vậy mà trên mặt vẫn thu hồi lại, đối trá như vậy.

Tao cũng không để ý đến bọn hắn nữa, sợ hãi lên giường, vốn dĩ không cho mình ngủ, nhưng lại không biết thiếp đi từ lúc nào.

Đến khi đột nhiên tỉnh lại, đã làm sáng sớm hôm sau.

Mờ mịt ngồi dậy, lại thấy Tào Kim Hải và Dương Thụ Thành đang ngồi trên giường chơi game, tao lập tức có cảm giác, mình từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Tao kể cho bọn hắn nghe những chuyện kinh khủng tao mơ thấy, nhưng bọn hắn vẫn như cũ, cảm thấy chả có gì cả, chỉ khuyên tao không nên suy nghĩ bậy bạ, nếu không thì đi đến bệnh viện gặp bác sĩ đi.

Lúc đó tao nghĩ, dù như thế nào, thì đã trở về hiện thực là tốt rồi.

Hôm đó tao không tiếp tục ở lại trong phòng nữa, mà đi lòng vòng ở bên ngoài, đến tận đêm khuya mới trở lại phòng, tuy nhiên cái cảm giác đó lại xuất hiện, bởi vì tao lại nhìn thấy ánh mắt thiếu thiện cảm kia.

Bọn họ đều nhìn tao rất khó chịu.

Trong lòng tao không khỏi cảm thấy tội tệ, vậy nên mới để ý.

Sau khi quay lại phòng ký túc xá, Tào Kim Hải và Dương Thư Thành cũng vừa ra ngoài hẹn hò với bạn gái về.

Bọn tao cũng không có gì để nói, vừa vào đến phòng thì bọn hấn đã lao vào chơi game, còn tao thì nằm trên giường.

Sau một lúc, bởi vì tao sợ lại nằm mơ, vậy nên cũng không dám ngủ, nhưng lại cố làm cho hơi thở trở nên đều đặn.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, chắc khoảng 0 giờ, thì tao nghe thấy dưới giường có âm thanh truyền đến, nội tâm tao nảy lên một cái, nhưng sau đó âm thanh đó lại hoàn toàn biến mất.

Nhưng tao dám khẳng định là Tào Kim Hải và Dương Thư Thành đang đứng nhìn tao!

Bọn hấn nhìn xem tao đã ngủ hay chưa.

Sự yên tĩnh này kéo dài khoảng 3 phút, thì giọng nói của bọn hấn mới lại vang lên.

"Hắn là nó đã ngủ rồi."

"Ừm, nó đã biết chuyện chúng ta muốn giết nó. Làm sao bây giờ?"

"Ngày mai."

Đây chính là câu nói cuối cùng ta nghe được, bọn hấn quyết định ngày mai ra tay với ta!

Nhưng điều làm tao thấy tuyệt vọng chính là... Tao lại đang ở trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nguyên nhân

Nghe đến đó, Hạ Thiên Kỳ không khỏi thấy kinh ngạc, có chút khó tin mà hỏi:

"Mày nói là ở trong giấc mộng kia mày chờ đợi suốt một ngày?"

Nói câu này ra, Hạ Thiên Kỳ lập tức lắc đầu, cảm thấy hỏi như vậy là không hợp lý, nên nói thêm:

"Tao hỏi là mày tình cờ lạc vào cảnh trong mộng sao? Tỉnh lại từ giấc mộng này lại rơi vào giấc mộng khác? Không đúng, hỏi như vậy cũng không hợp lý."

Hạ Thiên Kỳ không thể hình dung được một lời giải thích thích hợp, đành phải ra hiệu bảo Lý Xương Dã nói tiếp, còn hấn lại rút một hơi thuốc lá rồi trầm tư.

Thấy Hạ Thiên Kỳ có vẻ mơ hồ, Lý Xương Dã cũng trở nên lo lắng, sợ Hạ Thiên Kỳ vì thế mà không tin hấn nữa, vội vã nói tiếp:

"Sau khi tao nghe được cuộc trò chuyện của bọn hấn, tao hoàn toàn rơi xuống vực sâu, cảm giác đó làm tao không ngừng run rẩy, tao sợ hãi, tao gần như sụp đổ."

Nhưng mà tao biết, tao không thể biểu lộ ra ngoài được, nếu để bọn hấn biết được tao đã biết được kế hoạch của chúng, chỉ sợ bọn hấn sẽ ra tay giết tao sớm hơn. Chuyện có vẻ rất khó tin, tại sao bọn hấn lại có lá gan giết người ở trong ký túc xá, nhưng mà cảm giác này sẽ không lừa gạt tao, bọn hấn dám thật, dám phân thân tao ra!

Lúc ấy, tao cắn chặt răng, cố gắng giữ đôi chân không run rẩy, sau đó xoay người, giả bộ như đang ngủ say, xoay lưng lại với bọn hấn.

Không biết có phải bọn hấn sợ làm tao thức dậy hay không, mà sau đó không hề nói chuyện nữa.

Cứ như vậy, khó mà hình dung cả đêm tao đã khủng hoảng như thế nào."

"Mày không nghĩ đến việc báo án hả? Nếu giấc mộng kia đã chân thực như thế, vậy thì đã biết bọn hấn rất có thể sẽ giết mày, tại sao mày lại không báo án? Hoặc là trốn về nhà, ít nhất cũng tránh được nguy hiểm trước mắt."

Điều thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay Hạ Thiên Kỳ tàn dần, nhìn Lý Xương Dã nói ra điều hấn hoang mang.

"Bởi vì khi đó tao vẫn cho rằng đây chỉ là mộng thôi! Nếu đôi lại là mày, tình cờ gặp phải chuyện trong mộng như vậy, mày sẽ báo án sao? Hay nói cách

khác, mày cảm thấy tìm đến cảnh sát thì có ích gì không?"

Gặp phải câu hỏi của Lý Xương Dã, Hạ Thiên Kỳ chỉ biết lúng túng cười một tiếng, sau đó lắc đầu nói:

"Đúng vậy, đổi lại là tao tao cũng không làm như vậy, dù cho cảnh trong mộng có chân thực như thế nào, thì trong ý thức của mình cũng chỉ là giả."

"Vậy nên tao không trốn về nhà, cũng không báo án, mà quyết định phản kích, bọn hán muốn giết tao, vậy thì tao sẽ giết bọn hán trước."

Đột nhiên, Lý Xương Dã cười thâm một tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ dữ tợn:

"Tao nghe lén bọn hán nói chuyện, vậy nên biết rõ bọn hán đã giấu dao chỗ nào, chỉ cần tao trộm được con dao đó, bọn hán sẽ không có cách nào để giết tao nữa."

Tao quyết định, ban đêm sẽ ra tay với bọn hán."

Lý Xương Dã vẫn cười cười như trước, nhưng trong dáng vẻ tươi cười đó lại lộ ra một phần hung ác, thấy vậy Hạ Thiên Kỳ không khỏi rung mình một cái.

Lúc trước, hán đã điều tra về chứng hoang tưởng.

Chứng hoang tưởng hay còn gọi là những tưởng tượng về những điều không có thực, được chẩn đoán là một loại bệnh tâm thần, "phát sinh ra một hay nhiều tưởng tượng quái đản, đồng thời không tồn tại bất cứ điểm nào của dấu hiệu bị tâm thần."

Người mắc phải chứng bệnh tưởng không có bệnh án về bệnh tâm thần phân liệt, cũng không sinh ra các ảo giác rõ ràng. Nhưng có thể xem là một chứng bệnh khác, khả năng xuất hiện ảo giác về xúc giác và khứu giác. Những ảo giác này làm cho giác quan của người mắc chứng vọng tưởng trở nên không bình thường, vì vậy, nên dẫn đến những hành vi kỳ quái.

Hiển nhiên, biểu hiện của Lý Xương Dã hoàn toàn giống với những triệu chứng của hoang tưởng. Bởi vì cậu ta đã sinh ra ảo giác nghiêm trọng, đồng thời cũng làm ra những hành động rất kỳ quái.

Giống như chứng hoang tưởng kết hợp thêm tâm lý phân biệt vậy.

Lý Xương Dã không biết Hạ Thiên Kỳ đang suy nghĩ gì, vậy nên vẫn hung dữ mà nói:

"Kinh nghiệm mấy ngày trước cho tao biết, bọn hán không dám trực tiếp gây xung đột với tao, vậy nên khi đêm đến, tao rất điên cuồng, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bọn hán."

Bọn hán thấy tao không muốn đi ngủ, nên Tào Kim Hải cứ thúc giục tao mấy lần, Dương Thư Thành thậm chí còn gấp hơn, nhưng tao vẫn kiên trì không ngủ.

Bởi vì tao hiểu rõ, thừa dịp tao ngủ bọn hán sẽ làm gì, tao sẽ không để bọn hán được như ý.

Cứ như vậy, bọn hán thấy tao kiên quyết không ngủ, vậy nên mỗi đứa tự về giường mình ngủ, nhưng tao lại không hề mắc mưu, nằm yên không chịu đứng dậy.

Ước chừng 2 giờ sau, có thể là Tào Kim Hải nín tiếu không chịu được, nên tuột xuống giường, rời khỏi ký túc xá. Thấy thế, tao cảm thấy phản kích vì cơ hội tới, thế nên cầm dao trộm được của bọn hán, đâm mạnh về phía Dương Thư Thành đang nằm ngủ..."

Nghe đến đây, Hạ Thiên Kỳ đã có chút đứng ngồi không yên, cắt ngang lời cậu ta:

"Thư Thành đã bị mày giết như vậy!"

Đã rất rõ ràng, gần đây tinh thần của Lý Xương Dã có vấn đề, kết quả là nghi phạm Dương Thư Thành và Tào Kim Hải muốn giết chết cậu ta, vậy nên tới hôm qua, cậu ta đã ra tay giết chết Dương Thư Thành.

"Không! Tao không giết Thư Thành! Tao không giết..."

Lý Xương Dã mắt không chớp gào thét.

"Vậy mày nói cho tao biết, vì sao ở trong mơ mày giết chết Thư Thành mà trong hiện thực nó cũng bị mày giết chết?"

Nếu như có thể, hán cũng không hi vọng, hung thủ là Lý Xương Dã.

"Vậy nên lúc mới bắt đầu, tao mới hỏi mày, có tin trên thế giới này có hai chúng ta không!"

Hay nói cách khác, trong thế giới chúng ta đang sống có hai người giống nhau như đúc!"

"Hai thế giới, hai tôi?"

"Đúng! Tao có thể thế, tuyệt đối là ở trong mộng tao giết Thư Thành, là do Thư Thành muốn giết tao. Lúc tao dùng dao đâm hắn, ý thức mơ hồ khôi phục lại, lúc tao tỉnh táo lần nữa, lại phát hiện mình đang nằm co quắp trên giường, đối diện là thi thể Thư Thành đã hoàn toàn biến dạng.

Nhưng đó cũng không phải là tao làm, bởi vì trong mơ, tao cũng chỉ đâm Thư Thành một dao thôi.

Nhất định là có người hãm hại tao, là tao ở thế giới kia, tao có thể thay nó tiến vào thế giới của nó, thì nhất định nó cũng có thể thay tao bước vào thế giới của tao..."

"Thiên Kỳ, mày phải mau cứu tao, là tao bị oan..."

Lý Xương Dã bị cảnh sát lôi đi, lúc đó trên mặt cậu ta lại lộ rõ vẻ hung dữ, so với cái đáng vẻ tuyệt vọng cầu xin trước đó hoàn toàn không giống một người, nhìn qua thật giống như trong cơ thể cậu ta còn tồn tại một Lý Xương Dã khác.

Là tà ác, là tàn nhẫn, nó chính là hung thủ giết chết Dương Thư Thành.

Nhưng bất kể như thế nào thì vân tay được tìm thấy ở hiện trường, cùng với vật chứng đều có thể chứng minh cậu ta chính là hung thủ giết người.

Từ trong trại tạm giam đi ra, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn sa sút, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, cảm thấy thế giới này đều bao trùm một màu xám tuyệt vọng.

Nếu như không có nếu như, vốn dĩ hắn sẽ không bao giờ tin Lý Xương Dã bình thường lạc quan như thế mà thân kinh lại có vấn đề, là anh em tốt tựa như chân tay thì bình thường có mấy ai lại chĩa dao nhọn vào nhau chứ.

Có lẽ con người là vậy, có một số chuyện không tự mình trải qua thì vĩnh viễn không thể nào tin được.

Hoặc là cuộc sống là vậy, những việc bình thường có thể trở thành không thể, ngược lại, những việc không thể lại trở thành có thể.

Cũng giống như hắn, nếu là một năm trước, tuyệt đối cũng không nghĩ trong tương lai mình lại tham gia vào công ty như thế này.

"Hài."

Hạ Thiên Kỳ ảo não thờ dài, sau đó lái xe quay về sở cảnh sát, muốn hỏi thêm một số việc.

Ps: cầu donate cầu kp cầu lt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ba đầu to, con đầu nhỏ

Trở về đồn công an một lần nữa, Hạ Thiên Kỳ lợi dụng giấy chứng minh công tác của mình, thu thập thêm một số chuyện liên quan đến tình huống của Lý Xương Dã.

Lúc trước, cảnh sát đã phán đoán Lý Xương Dã chỉ mắc phải chứng hoang tưởng, nhưng đến hiện tại, còn mắc thêm chứng tinh thần phân liệt nữa.

Hắn cũng nghĩ giống vậy, Lý Xương Dã mắc phải chứng tinh thần phân liệt và hoang tưởng rất nghiêm trọng, vậy nên mới làm ra loại chuyện đó với Dương Thư Thành.

Rõ ràng đây là một chuyện rất đáng giận, nhưng bởi vì Lý Xương Dã rơi vào tình huống này, vậy nên Hạ Thiên Kỳ cũng không thể oán hận cậu ta, chỉ là trong lòng rất sâu não và thương tiếc cho Dương Thư Thành.

Tinh thần của Lý Xương Dã có vấn đề, vậy nên khả năng phải vào ngục giam là không lớn, nhưng việc bị cưỡng ép điều trị là không thể tránh khỏi, về sau phải trải qua cuộc sống người nhưng không giống người một thời gian, chỉ khổ cho cha mẹ cậu ta, ắt hẳn phải bồi thường cho gia đình Dương Thư Thành một khoản lớn.

Đồng thời cũng tạo ra bi kịch cho cả hai gia đình.

Gọi điện thoại cho Tào Kim Hải, Hạ Thiên Kỳ biết được cậu ấy đã mua vé xe buổi chiều về nhà, an ủi tên đó vài câu xong hắn gấp máy, không muốn Tào Kim Hải lại nhớ đến những chuyện đã trải qua đêm hôm đó.

Nhưng hắn hiểu rõ, chuyện này không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể quên. Ngay cả hắn, bình thường lúc nghĩ ngợi, hầu như đều mơ về những người đã chết trong các nhiệm vụ, mơ tới cảnh tượng lúc ấy bọn hắn bị mất nước mà chết, thật thê thảm.

Thời gian có thể xoa dịu vết thương, nhưng cái giá phải trả cũng rất đắt.

Trong một ngày đã mất đi hai người bạn tốt, đối với hắn là một đả kích rất lớn. Chỉ là hắn thích giấu diếm, chuyện gì cũng chôn sâu trong lòng, sau đó lại giả vờ lạc quan.

Vậy nhưng cũng không thể nói, Hạ Thiên Kỳ hắn là loại người không tim không phổi được.

Lên xe lái đi rất nhanh, Hạ Thiên Kỳ lái đi chẳng có mục đích gì, hắn không biết mình nên đi đến đâu, đến nơi nào mới có thể phát tiết những đau thương tràn ngập trong lòng.

Cứ như vậy, chạy vòng vo vài vòng, gần 9 giờ tối, hắn mới trở về biệt thự.

Điều làm hắn cảm thấy vui mừng chính là, không biết từ lúc nào Lãnh Nguyệt cũng đã trở về rồi, đang ngồi trong phòng khách sáng trưng ở tầng 1, chăm chú nhìn vào đầu nhỏ của con, đầu lớn của ba.

Thấy Hạ Thiên Kỳ bước đến, hắn ta cũng chỉ quay đầu liếc qua một cái, không nói câu gì chỉ biết nhìn chăm chăm vào TV.

"Anh về từ lúc nào vậy?"

Dù nhiều lúc, hắn thấy khó chịu với Lãnh Nguyệt, nhưng bây giờ, nhìn thấy hắn ta, trong lòng Hạ Thiên Kỳ không giấu được một chút vui vẻ, ít nhất thì hắn không còn phải ở nhà một mình nữa rồi.

"Về lúc chiều."

Giọng nói của Lãnh Nguyệt giống như một tên thối còn chưa tỉnh ngủ, cứ như không muốn trả lời hắn vậy.

"À, vậy thôi, anh cứ tiếp tục xem."

Nếu đổi lại là lúc trước, Lãnh Nguyệt tỏ thái độ như vậy, khẳng định hắn không chửi hắn ta một trận mới lạ, nhưng hôm nay quả thật hắn không có tâm tình đó. Mặt mày ừ ừ nói một câu rồi cũng xoay người bước về phía cầu thang.

Nhưng hắn vừa xoay người đi thì phía sau lưng lại vang lên giọng nói của Lãnh Nguyệt:

"Xem không?"

"Xem cái gì?" Hạ Thiên Kỳ hoài nghi liếc nhìn Lãnh Nguyệt.

"Ba đầu to, con đầu nhỏ."

"Không xem, lúc còn bé tôi xem n lần rồi."

Hạ Thiên Kỳ không biết có phải lãnh nguyệt đang cố ý đùa hắn hay không.

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói đã từng xem, đột nhiên Lãnh Nguyệt đứng bật dậy, nói:

"Đây là bộ 2."

"..."

Mặc cho Lãnh Nguyệt chân thành mời mọc hắn, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn tàn nhẫn từ chối, sau đó bỏ về phòng của mình.

Ngã người xuống chiếc giường mềm mại, Hạ Thiên Kỳ gối đầu lên chiếc gối, hét lớn lên, mãi đến khi cổ họng thấy khó chịu, hắn mới thờ ơ gấp dừng lại.

Trái tim hắn đập loạn trong lồng ngực, nhưng hô hấp lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Xem như phát tiết những điều không vui trong lòng ra một chút.

Vốn định nằm lý trên giường ngủ một lúc, nhưng nằm nửa ngày trời cũng không ngủ được, Hạ Thiên Kỳ thậm chí một tiếng, sau đó rời khỏi giường, mở cửa phòng ngủ bước xuống lầu.

Lãnh Nguyệt vẫn như trước, không biết mệt mỏi dán mắt vào bộ phim hoạt hình, nhìn dáng vẻ tập trung kia của hắn ta, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Lãnh Nguyệt lại ngây thơ như vậy.

Thấy Hạ Thiên Kỳ lại từ trên lầu bước xuống, vừa mới xem xong bộ phim hoạt hình nên tâm trạng của Lãnh Nguyệt không tệ, vậy nên đã quan tâm hắn một câu:

"Anh sao vậy?"

"Gặp phải một số chuyện, bị đả kích một chút, nhưng mà cũng qua cả rồi."

"À."

"À cái gì mà à, anh có dám hỏi tôi thêm hai câu nữa không?"

Hạ Thiên Kỳ bị Lãnh Nguyệt làm cho có chút dở khóc dở cười, lúc này cũng ngồi xuống, đoạt lấy điều khiển trong tay Lãnh Nguyệt, đổi kênh liên tục.

"Mấy hôm nay anh đi làm chuyện gì rồi?"

Trong lúc chuyển kênh, Hạ Thiên Kỳ quay đầu nhìn mặt Lãnh Nguyệt đang bị màn hình liên tục chuyển kênh rơi vào trắng bệch, có chút tò mò hỏi.

"Đi giúp một số chuyện. À, tôi có một phát hiện, anh có muốn nghe không."

"Phát hiện gì?"

"Ách, phát hiện bên ngoài có gia tăng điểm vinh dự."

"Nói rõ chút đi."

"Ừm, là tiếp nhận việc bên ngoài."

Nói xong, đột nhiên Lãnh Nguyệt thần bí liếc về phía Hạ Thiên Kỳ, thấy vậy hắn không khỏi cảm thấy hoang hốt:

"Anh biết tiếp nhận việc bên ngoài là có ý gì không?"

"Tôi không phải thằng đàn, tất nhiên biết." Hạ Thiên Kỳ khinh bỉ nhìn Lãnh Nguyệt, không kiên nhẫn mà nói:

"Không cần câu khẩu vị của tôi."

"Tôi nói, chính là tiếp nhận việc bên ngoài, anh nói anh không phải thằng đàn sao?"

"Hừm, tên thói này vậy mà đào hồ chơi tôi." Trong lòng Hạ Thiên Kỳ tức tối chửi một câu, nhưng ngoài miệng lại thỏa hiệp nói:

"Được rồi, tôi thừa nhận IQ của mình có vấn đề, được chưa, nói nhanh đi."

"Chính là chúng ta giải quyết các chuyện linh dị, ngoài các nhiệm vụ linh dị, sẽ thu hoạch được điểm vinh dự ngoài mức quy định."

Lãnh Nguyệt nói không một chút hoang mang.

"Ý của anh là, chỉ cần tôi giải quyết chuyện linh dị, không phải nhiệm vụ công ty giao phó, chính là tiếp nhận việc ngoài? Có thể thu hoạch được điểm vinh dự ngoài định mức?"

"Ừm, chính là như vậy. So với lúc trước, tôi tăng lên 1 điểm vinh dự."

Lãnh Nguyệt lắc lắc bảng vinh dự trên cổ tay.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy đây là tin tức tốt nhất trong mấy ngày gần đây hắn nghe được, hoặc có thể nói là tin tốt nhất trong mấy năm gần đây. Bởi vì hắn đã tìm được một con đường để tăng xác suất sinh tồn.

"Anh có ý tưởng gì sao?"

Lãnh Nguyệt lên tiếng, cắt ngang mạch suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ.

"Ý anh là gì?"

"Tiếp nhận việc ngoài."

"Chuyện này anh hỏi tôi? Anh không phải là thầy trừ ma sao?"

"Nhưng tôi không phải là thầy bói, đại đa số đều không biết thầy trừ ma."

"Nguyệt Nguyệt, tôi thật sự rất phục anh." Hạ Thiên Kỳ bỗng dưng xúc động, muốn cười to:

"Anh là thầy trừ ma, không phải là thầy bói, mọi người chỉ biết đến thầy bói đúng không?"

"Ừm."

"Anh cứ khẳng định mình là thầy bói. Thật ra tôi cũng có một ý kiến không tồi, hay là chúng ta chung vốn mở cửa hàng đi?"

Chuyên nhận những việc ngoài, sau đó thu hoạch điểm vinh dự.

Tôi phụ trách quản lý cửa hàng, cho anh làm trợ thủ, thế nào?"

Đột nhiên Hạ Thiên Kỳ cảm thấy Lãnh Nguyệt là ngôi sao may mắn của mình, hắn đang lo không biết làm thế nào để có được điểm vinh dự đây.

Hiển nhiên là Lãnh Nguyệt không hiểu những chuyện này, vậy nên không chút suy nghĩ đã đồng ý với Hạ Thiên Kỳ:

"Giao ước!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Đoạn video

Theo lời Lãnh Nguyệt nói, chỉ cần việc có liên quan đến quỷ, kể cả quỷ vật là hồn ma, chỉ cần giải quyết thành công sẽ thu hoạch được điểm vinh dự.

Đối với lời nói đó, Hạ Thiên Kỳ cũng đưa ra thắc mắc của mình, đó chính là trước lúc gia nhập công ty, ắt hẳn hắn ta đã giải quyết rất nhiều chuyện linh dị, nhưng tại sao lại không tăng điểm vinh dự.

Nghe xong, Lãnh Nguyệt cũng cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ nói là trước đó không ký kết hợp đồng với công ty, vậy nên mới không được thưởng.

Như vậy, có thể thấy là công ty cũng không phản đối việc bọn hắn giải quyết chuyện linh dị bên ngoài.

"Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai tôi sẽ đến chỗ môi giới tìm kiếm cửa hàng mặt tiền, sau đó lên mạng làm một số thiệp mời.

Mỗi tháng cũng không cần nhiều, khoảng hai ba vụ là được."

Đối với loại chuyện này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy không có gì khó khăn, bởi vì cái gọi là mưa dầm thấm lâu, bình thường ông ngoại hắn cũng dạy cho hắn vài chiêu dọa người này. Tuy không thể đối phó với quỷ vật, nhưng lừa gạt người không biết gì thì lại rất dễ dàng.

Sau khi đã suy nghĩ kỹ, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều rất hưng phấn, tâm tình tốt như vậy, không tránh khỏi nhiều lời hơn một chút.

Tuy nhiên, cái nhiều lời này cũng chỉ là một mình Hạ Thiên Kỳ, tâm trạng hắn hay ngày hôm nay rất tệ, vậy nên nhân cơ hội này, tiết lộ với Lãnh Nguyệt một ít:

"Nguyệt Nguyệt, hôm nay anh đã làm tôi vui vẻ một chút, nói thật ra, mấy ngày nay tôi đều khổ sở muốn chết..."

Hạ Thiên Kỳ kể cho Lãnh Nguyệt nghe chuyện của Lý Xương Dã và Dương Thư Thành.

Nghe xong, hàng lông mày của Lãnh Nguyệt nhíu lại, hỏi:

"Tinh thần phân liệt? Anh chắc chắn chứ?"

"Ừm, hẳn là vậy rồi. Tinh thần phân liệt, công thêm chứng hoang tưởng, đây là một loại bệnh tâm thần. Trong thực tế, vì tinh thần có vấn đề nên xảy ra các vụ án giết người rất nhiều, chỉ là chuyện này diễn ra ngay trước mắt mình nên khó tiếp nhận mà thôi."

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói như vậy, Lãnh Nguyệt cũng nhẹ gật đầu, phụ họa theo:

"Ừm, không phải vì cái khác là tốt."

"Cái khác là gì? Ý anh là gì?"

Hạ Thiên Kỳ không hiểu ý của Lãnh Nguyệt.

"Không có gì."

Lãnh Nguyệt lắc đầu, cũng không giải thích thêm.

Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao triệu chứng về tinh thần của Lý Xương Dã đã được chuẩn đoán rất chính xác, đồng thời, biểu hiện của cậu ta cũng có chút không bình thường, chuyện này hẳn không nghi ngờ gì nữa.

Trong lúc đó, Hạ Thiên Kỳ cũng hỏi han Lãnh Nguyệt một số tin tức về Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn, dù sao hiện tại, bọn hắn cũng ở chung một mái nhà, chưa nói đến tình nghĩa, nhưng cũng làm hắn nhớ đến lúc hắn đang ở cùng nhóm người Dương Thư Thành.

Đối với tung tích của bọn họ, Lãnh Nguyệt cũng không biết rõ, chỉ nói là có thể đang chấp hành nhiệm vụ mới, nhất là lúc hắn hỏi đến Nam Cung Vân, trên mặt Lãnh Nguyệt lộ ra một chút bất đắc dĩ. Có thể thấy được, hai ngày trước Nam Cung Vân đã gây cho hắn ta không ít phiền phức.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Thiên Kỳ giống như đã quên sạch chuyện hai ngày trước, chỉ toàn tâm toàn ý thực hiện ý định của mình.

Thực ra lúc hắn đang là sinh viên năm một, có nghĩ đến việc mở cửa hàng, nhưng bởi vì người trong ký túc xá đều lười, lại thêm tài chính có chút hạn hẹp, vậy nên ý tưởng này đã bị "mắc cạn".

Cho đến trưa, Hạ Thiên Kỳ đã tìm đến một chỗ môi giới bất động sản, cái khoản hoa hồng kia cũng không chênh lệch số tiền mà hắn và Lãnh Nguyệt chung lại là bao, vậy nên việc tìm phòng của bọn hắn tiết kiệm được thời gian và tránh được không ít phiền phức.

Lãnh Nguyệt cũng không đi với hắn, dù sao hôm qua bọn hắn đã thương lượng khá tốt, hắn phụ trách tìm kiếm cửa hàng, và một số công việc kinh doanh, còn Lãnh Nguyệt thì phụ trách giải quyết nhiệm vụ, chính là trợ thủ của hắn.

Dừng xe ở ven đường, Hạ Thiên Kỳ băng qua đường, bước vào một tiệm ăn nhanh, tuy nhiên không đợi hắn đi đến chỗ chọn món ăn, điện thoại trong túi đã "Ong ong" rung lên.

Lấy điện thoại ra, liếc nhìn người gọi đến, Hạ Thiên Kỳ phát hiện đó là một dãy số xa lạ, sau khi bắt máy, hắn mới biết là từ đồn cảnh sát gọi tới, tiếp đó lại nghe được một tin dữ.

Lý Xương Dã chết rồi.

Sau khi nhận được tin dữ này, Hạ Thiên Kỳ cũng không đoái hoài gì đến việc ăn cơm nữa, lập tức lái xe đến trại tạm giam.

Cảnh sát đã gọi điện thoại lúc trước đang đứng đó đợi hắn, nói cho hắn nghe một số chuyện liên quan đến tình huống của Lý Xương Dã:

"Hôm qua sau khi cậu rời đi, không lâu sau cha mẹ cậu ta cũng đến đây, chúng tôi để cho bọn họ gặp mặt hắn một lần, trong quá trình đó, cảm xúc của Lý Xương Dã rất không ổn định, nhiều lần chúng tôi còn muốn kết thúc buổi thăm tù của cha mẹ hắn, nhưng rốt cục cũng cho bọn họ thêm một chút thời gian.

Nhưng sau đó, cảm xúc của Lý Xương Dã cũng dần ổn định lại, bởi vì tình huống của cậu ta là đặc thù, vậy nên được giam giữ ở phòng riêng.

Lúc đầu, cậu ta cũng không có biểu hiện gì khác thường, kêu lên một tiếng đoán chừng là mệt mỏi, vậy nên khoảng thời gian từ 6 giờ đến 1 giờ sáng hắn là đã đi ngủ, nhưng sau đó lại trở nên không bình thường."

"Sao lại không bình thường?" Trong lòng Hạ Thiên Kỳ rất phiền muộn.

"Chuyện này, tôi phải nói với cậu như thế nào đây..." Viên cảnh sát có chút khó hình dung, cắn răng nghĩ nghĩ, nói:

"Như vậy đi, tôi dẫn cậu đi xem băng thu hình tôi qua."

Đi theo cảnh sát bước vào phòng giám sát, tại đây, viên cảnh sát sáng khoái hạ lệnh cho mấy nhân viên thu hình đem băng đã ghi lại ra.

Thời điểm trước một giờ sáng, Hạ Thiên Kỳ chỉ liếc qua cho có, dù sao trước đó cũng không phát sinh chuyện gì, Lý Xương Dã khác thường cũng là sau lúc một giờ, vậy nên hắn chăm chú xem khoảng thời gian thu hình này.

Kết quả thật làm cho hắn rất kinh ngạc.

Khoảng 1 giờ 25 phút sáng Lý Xương Dã tỉnh dậy, đột nhiên cậu ta mở mắt ra, sau khi lộ ra một chút sắc thái ngơ ngẩn, cậu ta nhanh chóng, nhìn về phía camera nhếch môi cười.

Nụ cười đó làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rùng mình, bởi vì nụ cười đó vốn dĩ không giống của một con người, mà là như một con quỷ dữ tợn vậy.

Sau một giây Hạ Thiên Kỳ cảm thấy như vậy, gương mặt kia của Lý Xương Dã đã xuyên qua màn hình vì tính thoát ra ngoài.

Người kia đúng thật là Lý Xương Dã sao?

Hạ Thiên Kỳ không chế sự nghi ngờ trong lòng, tiếp tục xem.

Lý Xương Dã từ trên giường bước xuống, sau đó thử đẩy cánh cửa đã bị khóa, sau đó lại bước về một góc, dùng chân đá lên tường.

Sau một loạt hành động kỳ quái này, Lý Xương Dã lại trở về giường, sau đó bắt đầu dùng tay bịt chặt mặt mình.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lạnh buốt, mặc dù hắn đã chứng kiến rất nhiều người chết, nhưng lần này, người đó lại là bạn tốt của hắn.

Lý Xương Dã điên cuồng nắm chặt mặt mình, mảng da thịt trên mặt cậu ta từ từ bị lột xuống, trong nháy mắt biến thành một khuôn mặt đầy máu.

Nhưng quỷ dị hơn là, khóe miệng của cậu ta còn giương lên, cậu ta đang cười, là cố ý quay về máy giám sát cười.

Nhe răng cười với những người đang ở bên ngoài thu lại hình ảnh.

Sau khi đã thay đổi hoàn toàn khuôn mặt, cậu ta lại bắt đầu đập mạnh đầu mình vào vách tường, rất nhanh sau đó, thân thể cậu ta bắt đầu run rẩy... Tiếp đó lại hoàn toàn yên tĩnh.

Nhân viên công tác lại cắt video trở về lần nữa, cảnh sát ra hiệu ý hỏi Hạ Thiên Kỳ có muốn xem lại một lần nữa không, hắn lại lắc mạnh đầu, nếu như có thể, hắn muốn quên hết những chuyện mình vừa thấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Hồi tưởng

Châm điều thuốc, Hạ Thiên Kỳ rời khỏi phòng giám sát, viên cảnh sát kia cũng bước theo sau.

Hạ Thiên Kỳ dựa lưng cả cửa, đưa cho người đó một điều, giúp ông ta châm lửa, sau đó khàn khàn hỏi:

"Đã báo với cha mẹ hắn chưa?"

"Báo rồi." Sau khi nhả ra một hơi, viên cảnh sát gật nhẹ đầu nói.

"Ừm." Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ cũng không biết phải nói gì nữa, cảm ơn người kia vài câu sau đó rời đi.

Tuy nhiên trước lúc hắn đi, đã cố ý hỏi người đó một câu liên quan đến giấy chứng minh công tác của mình, kết quả nhận được lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Cục trưởng ra lệnh, chúng tôi phải luôn phối hợp tốt với công tác của cậu."

Lúc ấy, viên cảnh sát đó đã nói như thế với Hạ Thiên Kỳ.

Rời khỏi trại tạm giam, tâm trạng của Hạ Thiên Kỳ lại rơi xuống vực sâu lần nữa, hắn không tiếp tục liên hệ với bên môi giới tìm phòng nữa, bực bội ngồi ở trong xe hút thuốc, trong đầu toàn là những hành động kỳ quái của Lý Xương Dã trước lúc chết.

"Thật sự rất kỳ quái."

Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ càng thấy không thích hợp, xuất phát từ suy luận bình thường, Lý Xương Dã đúng thật là bị bệnh thần kinh, nhưng cậu ta lại một mực khẳng định mình không giết Dương Thụ Thành, khẳng định là mình bị oan uổng, như vậy thì chẳng có lý do gì mà cậu ta phải tự sát cả.

Hơn nữa lại chọn cách làm tổn thương đến mình.

Trước đó đã nói chuyện cùng Lý Xương Dã, hắn thấy ngoài tình thần có chút vấn đề ra thì tư duy là logic của cậu ta là hoàn toàn bình thường, nếu nói khó nghe một chút thì chỉ hơi thần kinh thôi, chứ không phải là tên điên.

"Thiên Kỳ... mày có tin thế giới này có hai tao không?"

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ lại nhớ đến lúc vừa gặp Lý Xương Dã, cậu ta đã hỏi hắn vấn đề đó, nhưng hắn cũng không thể hiểu được.

"Hai tao?"

Sau khi liên tiếp trải qua một loạt nhiệm vụ kinh dị, thế giới quan trong mắt Hạ Thiên Kỳ đã rối tung hoàn toàn, hiện tại nếu có người nói cho hắn biết có thần tiên trên đời này, vậy thì hắn cũng sẽ không tỏ ra quá nhiều ngạc nhiên.

Vốn dĩ trên đời này không có gì là tuyệt đối, có lẽ cũng có đến hai tôi cũng nên.

"Nhất định là có người hãm hại tao, là tao ở thế giới kia, nhất định thế, tao có thể tiến vào thế giới của nó, vậy thì nhất định nó cũng có thể tiến vào thế

giới của tao."

"Thiên Kỳ, mày nhất định phải cứu tao, là tao bị oan..."

Lời khẩn cầu thảm thiết của Lý Xương Dã cứ văng vẳng bên tai hắn.

Hạ Thiên Kỳ thống khổ lắc đầu, sau đó nắm tay nắm mạnh vào tay lái, nghiêng răng chữ:

"Đáng chết!"

Tức giận lấy điện thoại di động ra, Hạ Thiên Kỳ bấm điện thoại gọi cho Lãnh Nguyệt, hỏi:

"Tinh thần phân liệt và quỷ quái phá có quan hệ sao? À... Có phải tinh thần phân liệt, trên thực tế là nhiệm vụ linh dị không?"

"Rốt cục thì anh muốn nói cái gì?"

"Chính là chuyện tối hôm qua tôi nói với anh, hai cái đứa cùng phòng với tôi, kết quả rạng sáng hôm nay người còn lại cũng tự sát. Tôi nghi ngờ đây là chuyện linh dị, vậy nên muốn nghe ý kiến của anh một chút."

Nói xong, vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ cho rằng Lãnh Nguyệt sẽ cho hắn một chút ý kiến, không ngờ đến hắn ta lại bất ngờ hỏi lại hắn một câu:

"Cứ cho đó là chuyện linh dị đi, thì anh có thể làm được gì? Hai người kia cũng đã chết rồi. Anh có thể thay đổi được gì sao?"

"Tôi..."

Lãnh Nguyệt nói câu này, Hạ Thiên Kỳ nghẹn họng nói không ra lời. Bởi vì vốn dĩ là như vậy, Lý Xương Dã và Dương Thư Thành đều đã chết, trước mắt cũng không có chứng cứ gì để chứng minh đây là chuyện linh dị, hắn có điều tra cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Tìm không thấy người, cũng chẳng thấy quỷ.

"Tôi biết rồi, trước mặt chuyện này cứ như vậy đi."

Tắt máy, Hạ Thiên Kỳ cũng gục trên tay lái, hai bên huyệt Thái Dương co rút một trận đau đớn.

Gần đây hắn đã trải qua quá nhiều chuyện linh dị.

Ngồi thẳng người lại, vuốt vuốt mặt mình, Hạ Thiên Kỳ quyết định sẽ quên đi những chuyện không vui, mặc dù người chết đã không còn, nhưng người sống cũng cần phải kiên cường mà sống tiếp.

Có nhiều chuyện hắn đều vô lực ngăn cản, nhưng hắn cũng không thể quá quá đắm chìm trong thống khổ trước cái chết của người khác, hắn còn muốn cố gắng sống, bởi vì hắn không biết ngày mai hắn còn sống hay không.

Hạ Thiên Kỳ quyết định, đợi hết khoảng thời gian này, sẽ mua một ít đồ đến thăm gia đình Dương Thư Thành và Lý Xương Dã, dù sao là bạn bè, hắn cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Chuyện này đã là quá khứ, tương lai phía trước còn rất dài.

Liên tiếp mấy ngày sau, Hạ Thiên Kỳ đều bận rộn tìm kiếm cửa hàng mặt tiền và một số công việc chuẩn bị khác.

Thời đại internet làm chủ, tất nhiên là không thể thiếu quảng cáo trên internet, nhưng vấn đề này cũng ngại để nói ra, vậy nên cũng chỉ lên một số diễn đàn đăng bài viết, bỏ ít tiền tìm cách kinh doanh dài hạn.

Không phải là đăng đến điên cuồng, loại hình kinh doanh trên website này, khẳng định sẽ bị xem là lừa đảo, hoặc là bị bệnh tâm thần.

Mặc dù mấy hôm nay Hạ Thiên Kỳ bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, nhưng cũng vì vậy mà hắn đã quên đi những chuyện không vui trước đó, sau nhiệm vụ lần trước, công ty cũng chưa giao phó nhiệm vụ mới.

Nhưng tiếc vui nhanh tàn, lúc bọn hắn đã chuẩn bị xong mọi thứ, chuẩn bị chính thức thử nghiệm bắt quỷ thì đột nhiên Tào Kim Hải lại gọi điện thoại cho hắn, làm tâm trạng hắn bức bối nặng nề.

"Thiên Kỳ... Mày có thời gian rảnh không? Đến nhà tao một chuyến đi, tao cảm thấy... Hình như người nhà tao có vấn đề..."

Sau khi Tào Kim Hải gọi điện cầu cứu, Hạ Thiên Kỳ đã vội vã đi đến thành phố Bắc, quê hương của Tào Kim Hải.

Thành phố Bắc cách thành thị hắn đang sống không đến nửa ngày đi xe, xuất phát vào buổi trưa, chưa đến 6 giờ chiều đã đến đúng địa chỉ mà Tào Kim Hải báo với hắn trong điện thoại.

Đoạn đường này hắn toàn nghĩ đến Tào Kim Hải, cũng đã từng hỏi cậu ta, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tào Kim Hải lại áp ứng không chịu nói, chỉ

nói là nói qua điện thoại không rõ, chờ hán đến đây rồi sẽ rõ mọi chuyện.

Mặc dù hán không rõ Tào Kim Hải gặp phải chuyện gì, nhưng hán lại linh cảm rằng, ắt hẳn chuyện này có liên quan đến chuyện của Lý Xương Dã và Dương Thư Thành, cái cảm giác này không thể thoát nên lời, nhưng lại rất mãnh liệt.

Trước lúc hán đi, cũng đã nói rõ tình huống với Lãnh Nguyệt, tuy nhiên cũng không đề hán ta đi cùng, vì dù sao, chuyện này cũng thuộc về chuyện riêng của hán, trước mắt còn chưa xác định có liên quan đến quý vật hay không, vậy nên trước hết hán từ từ tìm hiểu mọi chuyện, sau đó gọi Lãnh Nguyệt đến hỗ trợ cũng chưa muộn.

Lúc hán chào hỏi với Lãnh Nguyệt, hán ta cũng đã đồng ý với hán, quý nhiên là bạn tốt.

Sau khi dừng xe, Hạ Thiên Kỳ bước xuống liếc nhìn Tào Kim Hải đang đứng trước cửa tiểu khu chờ hán.

Mới mấy ngày không gặp, rõ ràng là Tào Kim Hải gầy hơn trước rất nhiều, trời gió to mà cậu ta chỉ mang mỗi bộ đồ mỏng manh, hai cánh tay ôm vào nhau, run lẩy bẩy.

Cứ giống như một kẻ lang thang, không có nhà để về.

Nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ bước từ trên xe xuống, Tào Kim Hải giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vã gọi lớn, chạy về phía hán.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Kinh hãi

Kim Hải, mày làm sao lại thành bộ dạng như vậy? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn Tào Kim Hải chạy tới, Hạ Thiên Kỳ nhin không được, hỏi.

"Hải, đừng nói nữa." Tào Kim Hải lắc đầu thờ dài, cẩn thận dò xét Hạ Thiên Kỳ đang đứng đối diện mình một lúc lâu, mới nói thêm:

"Là cha mẹ tao."

"Hử? Chuyện gì mà cha mẹ mày, mày mau nói cho rõ ràng đi."

"Cha mẹ tao có vấn đề." Tào Kim Hải do dự suy nghĩ một chút, rồi nói.

Thấy Tào Kim Hải cứng đờ lại, run lên bần bật, Hạ Thiên Kỳ đưa tay phát ngang trước mặt hán, sau đó chỉ về phía chiếc xe của mình đang đỗ ven đường, nói:

"Trước tiên lên xe tao đã, lên xe rồi chúng ta nói tiếp. Tuy nhiên tao nói trước, tao cũng đã đến đây rồi, mày gặp phải chuyện gì phải nói thật, mày biết là tao ghét nhất loại người úp úp mở mở, nói một nửa nà."

Theo Hạ Thiên Kỳ trở vào xe, mặc dù Tào Kim Hải rất tò mò, không biết gần đây hán làm việc gì, đến mức có thể dễ dàng ra vào đồn công an, lại có thể lái xe xin, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại chỉ chăm chăm vào chuyện của cậu ta, vậy nên cũng không hỏi nhiều.

Đưa cho Tào Kim Hải một điều thuốc, cũng tự châm cho mình một điều, Hạ Thiên Kỳ chống tay lên cửa sổ bên ghế lái phụ, đối diện với Tào Kim Hải, hỏi:

"Được rồi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì nói đi."

"Ừm, kỳ thật cũng không có gì không thể nói, nhưng trước khi tao nói, có một yêu cầu, mày đáp ứng tao mới nói."

"Rốt cục thì mày có nói hay không, không nói thì cút xuống xe nhanh đi, ngay cả cơm tao cũng chưa ăn, người gọi một cái là vội vàng đến đây, không phải để xem mày trêu đùa tao đâu!"

Hạ Thiên Kỳ có chút bực bội, bởi vì giống như hán nói vậy, hán vội vàng lái xe đến đây, kết quả Tào Kim Hải lại tỏ ra bí mật với hán.

Tào Kim Hải biết rõ tính tình của Hạ Thiên Kỳ, hán là một người có thể đánh cả cấp trên, lúc trước bọn hán cùng ở ký túc xá, sở dĩ có thể không thêm đề mắt đến hội học sinh cũng bởi vì có tên hung thần Hạ Thiên Kỳ này, vậy nên mới không có ai dám động vào.

"Mày đúng là Hạ Thiên Kỳ rồi!"

Lúc này, đột nhiên Tào Kim Hải lại nói một câu như vậy, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rất khó hiểu, tuy nhiên, hắn cũng chưa kịp mở miệng, cậu ta đã tự mình nói ra:

"Lần này trở về, tao cảm thấy cha mẹ tao không giống với lúc trước."

Ví dụ như, trong quá khứ, mỗi lần tao về nhà, cha mẹ tao đều rất vui mừng, nhất là mẹ tao, cứ liên tục hỏi tao muốn ăn cái gì. Nhưng lần này về, bọn họ lại rất lạnh nhạt, thậm chí cũng không hỏi tao xem vì sao lại trở về."

"Chỉ vì chuyện này thôi? Mày đã cảm thấy cha mẹ mày có vấn đề?"

"Không không không, tất nhiên không phải chỉ vậy. Mày tiếp tục nghe tao nói."

Tào Kim Hải vứt tàn thuốc ra ngoài cửa xe, sau đó mấp máy đôi môi trắng bệch, nói tiếp:

"Mặc dù thái độ cha mẹ đối với ta so với lúc trước lạnh nhạt hơn, nhưng tao cũng không quá dễ bụng, dù sao lúc đó, tâm trạng tao cũng đang bị một số chuyện ảnh hưởng."

Tao biết rõ, lần này về nhà chính là muốn chữa vết thương, chỉ mong muốn sớm thoát khỏi cái bóng của chuyện kia."

Nhưng kỳ quái nhất là... Tao lại quên mất chuyện đó là chuyện gì?"

Mày hiểu được ý tao không? Tao quên nguyên nhân làm tao phải về nhà, tao chỉ biết đã có một chuyện rất đáng sợ đã phát sinh, tao bị dọa, nhưng cụ thể là bị chuyện gì dọa thì tao hoàn toàn không thể nhớ."

Tao gọi điện thoại cho Xương Dã, hỏi hắn gần đây có chuyện gì xảy ra không, nhưng hắn nói không."

Tao lại gọi cho Thư Thành, cũng hỏi hắn gần đây có phát sinh chuyện gì không tốt không, nhưng hắn vẫn thế, trả lời không."

Nhưng cảm giác đó tao không thể quên..."

"Trước tiên mày chờ chút đã!"

Nghe tào Kim Hải nói đến đoạn này, lông tơ trên khắp cơ thể Hạ Thiên Kỳ đều dựng đứng lên, lòng đầy hoài nghi nhìn Tào Kim Hải:

"Kim Hải, mày không sao chứ? Là mày đang đùa tao hay nói thật vậy?"

"Mày đang nói cái gì đó, mày thấy bộ dạng tao giống đùa lắm sao, thật sự là tao đã quên mất chuyện kia."

Tào Kim Hải lộ ra khuôn mặt không hiểu rõ chuyện gì, Hạ Thiên Kỳ nhìn cậu ta, không thể hiểu được, nhưng lại không giống như đang nói láo, hay nói một cách khác, nếu Tào Kim Hải gọi hắn từ xa chạy đến đây chỉ để trêu đùa, thì nhất định là cậu ta phải chịu chết rồi."

"Mày gọi điện cho Thư Thành, với cả Xương Dã lúc nào vậy?"

Hạ Thiên Kỳ đã "ngủ" được mùi vị cổ quái."

"Đêm qua, bởi vì tao cảm thấy rất lạ, vậy nên mới nghĩ, trước mắt giải quyết vấn đề của mình đã, sau đó mới nghĩ đến chuyện với cha mẹ."

"Đêm qua?"

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ bắt giác kêu lên:

"Mày khẳng định là có người bắt mày?"

"Đúng vậy, mày sao thế, sao lại tỏ ra giống như gặp quỷ vậy, bọn hắn thế nào chứ?"

Tào Kim Hải vẫn là cái vẻ mặt không biết gì đó, Hạ Thiên Kỳ nhìn cậu ta mà lưng lạnh toát, hơn nửa ngày mới thở dài một hơi, miếng cường khô phục lại dòng suy nghĩ của mình, do dự một chút, rồi nói:

"Bọn hắn... Chết cả rồi."

"Mày... Mày nói cái gì? Thư Thành và Xương Dã đều đã chết? Chuyện này... Chuyện này..."

Nghe xong, Tào Kim Hải lập tức kinh ngạc, há to miệng, yết hầu giống như bị chẹt bởi xương cá, khó mà thốt ra âm thanh."

Hai tay Hạ Thiên Kỳ mềm nhũn, chuyện Tào Kim Hải nói quả thật có kinh khủng, chẳng những cậu ta nói Dương Thư Thành và Lý Xương Dã đều sống lại, mà biểu hiện của cậu ta còn có chút kỳ lạ."

Chuyện lớn như vậy, mà cậu ta lại hoàn toàn quên mất."

"Theo như mày nói, vậy thì tiếp tục kể những chuyện xảy ra sau đó đi."

Hạ Thiên Kỳ ra hiệu cho Tào Kim Hải, tạm thời gác lại chuyện này, muốn nghe chuyện khác.

Có lẽ Tào Kim Hải đã bị Hạ Thiên Kỳ hù dọa, có chút đờ đẫn, gật nhẹ đầu, nói:

"Kỳ thật sau khi tao trở về, có hai chuyện kỳ quái xảy ra.

Thứ nhất là tao hoàn toàn quên mấy lý do tao về nhà.

Hai là cha mẹ tao, chẳng những thái độ của bọn họ đối với tao rất khác, mà càng lúc bọn họ càng làm ra những hành động rất kỳ quái, không đúng, chính xác phải là hành động rất kinh khủng.

Khi tao phát hiện mình đã quên mất tại sao lại về nhà, tao đã nghĩ đến rất nhiều, nhưng cũng không thể nào nhớ lại được, tao cũng mất đi suy nghĩ đó, mày cũng biết tao mà, một người không có tính kiên nhẫn, cũng không quá mức hiếu kỳ.

Nên nghĩ, dù sao cũng đã về, vậy thì nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, hết hai ngày sẽ về trường tìm hiểu mọi chuyện.

Nhưng trong buổi tối đầu tiên tao về nhà, lại phát sinh một chuyện làm tao rất sợ hãi.

Có lẽ vì hôm đó bị đá kích, lại thêm ngồi xe đến buổi trưa, vậy nên vẫn chưa đến 8 giờ, mí mắt tao đã mờ không nổi, vậy nên ăn một chút cơm, sau đó mơ mơ màng màng trở về phòng ngủ, ngã người xuống giường.

Cũng không biết tao ngủ bao lâu, tóm lại là bị một loạt âm thanh tiếng giày cao gót làm cho tỉnh dậy.

Bởi vì nhà tao có lát sàn, vậy nên tiếng giày cao gót vang lên rất đặc biệt, mà không đúng, còn có tiếng giày da giẫm lên nữa.

Tao mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng thân thể lại cứng đờ, thử giật mạnh vài cái, nhưng cảm giác như có người đang đè chân tay tao lại vậy.

Mặc dù ý thức đã khôi phục lại một chút, nhưng tao có cảm giác mình vẫn đang ở trong mộng, cảm giác đó giống như nửa tỉnh nửa mơ, mở mắt to ra chỉ thấy rất mơ hồ.

Tuy nhiên, thính giác lại không hề bị ảnh hưởng, tao có thể nghe rất rõ ràng, âm thanh đó không ngừng vang vọng trong phòng khách, mà tiếng giày cao gót và giày da càng lúc càng chói tai."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Mài dao

Nói đến đoạn này, bỗng nhiên Tào Kim Hải giật cả mình, mắt mở cực lớn, trên mặt lộ ra vẻ hung dữ.

Hạ Thiên Kỳ cũng không nói gì, tiếp tục lắng nghe cậu ta nói:

"Tao không biết vì sao trong nhà tao lại có âm thanh giày cao gót, và tiếng giày da nữa, bởi vì tao nhớ, trước đó chưa từng thấy mẹ tao mang giày cao gót.

Mà cứ cho là mẹ tao mang giày cao gót đi, cũng không thể nào đêm hôm khuya khoắt lại mang giày đi lại trong nhà.

Vậy nên, phản ứng lúc đó của tao là nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Tao cũng không tỉnh lại, những âm thanh tao nghe được tất cả đều là trong mơ, vậy nên tao mới không thể mở mắt, cũng không thể nào điều khiển cơ thể mình được.

Lúc ấy, tao đã nghĩ như vậy, nhưng lạ ở chỗ, vốn dĩ là ý thức của tao đang mơ hồ, nhưng càng về sau lại càng rõ ràng.

Tiếng giày cao gót và giày da biến mất, thay vào đó là âm thanh xi xào thảo luận của cha mẹ tao, tao tuyệt đối không nghe nhầm, đúng là giọng nói của cha mẹ tao.

Mà tao cũng có thể đoán được, là bọn họ đang ở trong phòng khách."

Nghe Tào Kim Hải kể đến đây, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nhớ lại những lời Lý Xương Dã đã kể với hắn ngày trước, trái tim của hắn vì vậy mà cũng co thắt, đập mạnh hơn.

Nếu như điều Tào Kim Hải nói với hần, so với những điều Lý Xương Dã kể trước đó có điểm giống nhau, vậy thì không phải... những lời Lý Xương Dã nói đều là sự thật sao?

Vốn dĩ là cậu ta hoàn toàn không bị bệnh tâm thành!

Hạ Thiên Kỳ đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, mắt nhìn chăm chăm Tào Kim Hải.

"Lúc đầu, tao không nghe rõ họ đang nói chuyện gì, nhưng thời gian dần trôi qua, giọng nói của họ càng lúc càng rõ ràng.

Bọn họ đang nói về tao.

"Nó ngủ rồi sao?"

"Chắc là ngủ rồi, mà cũng có lẽ là chưa ngủ."

"Chúng ta làm sao bây giờ, lúc nào ra tay?"

"Đợi một chút, đợi tao mài dao sắc thêm một chút..."

Đó chính là nội dung cuộc trò chuyện tao nghe được, lúc ấy, tao cảm thấy tim mình đập rất nhanh, sau đó cũng không biết gì nữa.

Lúc tao tỉnh lại đã là ngày hôm sau, bởi vì tối qua gặp ác mộng, vậy nên tinh thần của tao cực kỳ kém, thái độ của cha mẹ tao vẫn như trước, không thay đổi gì lắm, chắc cũng tại chuyện tao trở về làm bọn họ giận, chỉ là tao đã quên mất nó.

Suốt một ngày những hình ảnh và giọng nói của cha mẹ tao trong giấc mơ kia cứ lặp đi lặp lại trong đầu tao không biết bao nhiêu lần.

Cả ngày nằm trên giường, cũng không có việc gì làm, mặc dù tinh thần hơi kém nhưng không thể ngủ được. Nhưng tối đến lại rất mệt mỏi, tao ăn vội hai chén cơm sau đó về giường ngủ.

Cha mẹ quan tâm hỏi tao hai câu, tuy nhiên tao không nhớ lúc ấy đã trả lời họ như thế nào.

Vốn dĩ cho rằng giấc mơ kia đã kết thúc, nhưng điều làm tao sợ hãi chính là, một lần nữa tao lại bị âm thanh giày cao gót và giày da kia đánh thức.

Tao lại nửa mơ nửa tỉnh lần nữa, giống như trạng thái mộng mà không phải mộng.

So với hôm qua không có gì khác biệt lắm, tiếng giày vang lên không quá lâu rồi biến mất, sau đó là một chuỗi âm thanh mài dao "Vụt vụt".

Tao tuyệt đối không nghe nhầm, âm thanh đó đúng là tiếng mài dao "Vụt vụt", giờ tao nghĩ lại vẫn thấy rất đáng sợ.

Tiếng mài dao vang lên, làm tao nhớ đến giấc mộng đêm trước, phảng phất nhớ lại cuộc trò chuyện của cha mẹ tao.

Bọn họ muốn mài dao nhanh một chút, sau đó... giết chết tao!

Sau khi nghĩ đến suy nghĩ đáng sợ này, ý thức của tao lại một lần nữa rối loạn.

Vốn dĩ tao cho rằng, giấc mộng này sẽ không tiếp tục, dù sao trước đó cũng chưa từng nghe nói ác mộng sẽ kéo dài. Nhưng tao sai rồi, tao đã đánh giá quá thấp giấc mộng này, không, chuyện này quá đáng sợ, tao bị ảnh hưởng rất lớn.

Những ngày liên tiếp sau đó, ban ngày tao cũng nghe được tiếng giày đáng ghét kia, và cả tiếng mài dao làm tao rợn tóc gáy nữa.

Ý thức trong mơ của tao càng lúc càng rõ ràng, đúng, tao cũng dần dần điều khiển được cơ thể của mình.

Trong mộng, tao có thể mở mắt dò xét mọi thứ xung quanh, có thể quay người, thậm chí còn có thể tuột xuống khỏi giường.

Con ác mộng kia quá chân thực, cảm giác này tao rất khó hình dung để nói cho mày hiểu được."

"Mày cảm thấy đó không phải là mộng ưngs không."

Hạ Thiên Kỳ nhớ rất rõ, lúc ấy hần cũng hỏi Lý Xương Dã câu này.

"Đúng, rất chân thực, không giống đang nằm mơ!"

Nói xong câu này, trên gương mặt dài nhỏ của Tào Kim Hải tràn đầy sự sợ hãi.

"Bởi vì tao bị giấc mộng kia hành hạ, tinh thần càng lúc càng tồi tệ, thậm chí lúc yên tĩnh, bên tai tao cũng văng vẳng tiếng mài dao đáng chết kia, làm tao trở nên mơ hồ, không biết mình đang mơ hay là thực.

Cha mẹ tao cũng phát hiện được vấn đề của tao, hỏi tao là có chuyện gì xảy ra.

Tao kể chuyện tao gặp ác mộng cho bọn họ nghe, khi nghe tao nói mấy ngày liên tục đều mơ thấy một ác mộng, mà trong mơ bọn họ còn dự định mài dao giết tao, cả hai người họ đều rất kinh ngạc."

"Kinh ngạc?"

"Đúng! Mày không nghe nhầm, là kinh ngạc, không phải lo lắng!"

Giống như là, bí mật của bọn họ đã bị ta phát hiện!

Bữa cơm đó tao ăn mà mắt hờn mắt vía, trong lòng tao rất sợ hãi, tao phát hiện, mình vậy mà lại sợ bọn họ, sợ hãi với bọn họ.

Cha mẹ tao làm cho tao một ít thuốc để uống, nhưng tao lại sợ bọn họ hạ độc, vậy nên đã không uống, bọn họ nói tao nên đến gặp bác sĩ, nhưng tao cũng muốn không đi. Tao biết suy nghĩ của mình có vấn đề, nhưng vẫn cảm thấy bọn họ rất đáng sợ.

Nhất là đêm qua, tao càng thêm kiên định ở điều này."

Có lẽ điều sắp nói rất kinh khủng, vậy nên Tào Kim Hải hít sâu liên tiếp mấy cái, lúc sau mới run rẩy nói:

"Đêm qua tao lại gặp con ác mộng kia lần nữa.

Bắt đầu giấc mộng, vẫn là tiếng giày cao gót và tiếng giày da, chỉ là tiếng mài dao đã biến mất, tuy nhiên tao biết rõ, ngoài cửa phòng tao bọn họ đang ở trong phòng khách.

Mà tối qua, tao cũng đã hoàn toàn điều khiển được cơ thể mình, có thể tự do hành động trong mơ.

Vậy nên, sau khi nghe được tiếng giày da và giày cao gót, tao lặng lẽ rời khỏi giường, sau đó bước đến một bên cửa phòng ngủ, mở hé ra một khe cửa nhỏ nhỏ.

Đèn trong phòng khách rất sáng, vậy nên tao có thể nhìn thấy rất rõ cảnh vật bên ngoài, cũng nhìn thấy bộ mặt độc ác của cha mẹ tao.

Hai người họ, một người mang đôi giày cao gót màu nâu đỏ, người còn lại là đôi giày da mũi nhọn màu nâu.

Trái tim của tao bất an đập loạn, nội dung bọn họ nói chuyện tiếp đó càng làm tao thêm rùng mình!

"Nó đã biết chuyện chúng ta muốn ra tay với nó, không thể đợi thêm được nữa!"

"Ừm, mài dao xong rồi, ngày mai, ngày mai chúng ta xuống tay với nó!"

Bọn họ đã nói như vậy, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười tàn nhẫn đó, vốn dĩ tao muốn nghe lén tiếp một lúc nữa, nhưng đúng vào lúc đó, bọn họ lại đột nhiên chuyển tầm nhìn sang chỗ tao!

Cả hai đều hí mắt lại!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Quỷ nhập xác

Tào Kim Hải vừa nói, vừa quét ngang những giọt mồ hôi không ngưng lăn trên trán.

"Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của tao là nhanh chóng về lại giường, trên thực tế thì tao cũng làm như vậy, may mà trong quá trình đó cũng không xảy ra chuyện khác thường nào.

Vừa nằm xuống giường, tao đã nghe tiếng cửa phòng ngủ bị đẩy ra, hiển nhiên là bọn họ đang đứng ở cửa để quan sát xem tao đã ngủ hay chưa.

Lúc đó tao rất sợ hãi, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình, làm cho nó có vẻ ổn định, đồng thời cũng thăm cầu khẩn đêm nay họ có thể tha cho tao.

"Vừa rồi tôi nghe được tiếng gì đó. Có lẽ nào là nó không?"

"Chắc bà nghe nhầm rồi, nó còn đang ngủ đó kìa..."

Cửa phòng ngủ lại được nhẹ nhàng khép lại, nhưng tao chưa kịp thở phào thì lại nghe âm thanh cửa mở ra lần nữa, rất bất ngờ, hiển nhiên là những lời họ

vừa mới nói, chỉ là để thăm dò tao.

May mắn, lúc ấy tao vẫn đang thờ đều đặn trên giường, sau khi quan sát tao một lúc, rốt cục cũng đóng cửa lại, rồi rời đi.

Mặc dù ngoài cửa đã không còn tiếng động nào, nhưng tao vẫn còn e sợ bọn họ sẽ vào một lần nữa, vậy nên suốt một đêm, tinh thần tao bị kéo căng hết mức, mãi đến khi ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào ở trong mộng, ý thức của tao mới dần dần trở nên mơ hồ.

Lúc tao tỉnh lại từ trong mộng, thì cũng đã gần trưa rồi.

Tao không dám nói với người thân, bạn bè cũng không có, mà báo án thì khẳng định sẽ bị cảnh sát cho là bị bệnh tâm thần, vậy nên nghĩ tới nghĩ lui, tao chỉ có thể nghĩ đến mày.

Bởi vì Thư Thành và Xương Dã còn phải đi học ở trường, chỉ có mày là đã rời khỏi trường học, vậy nên..."

Nói đến đoạn này, Tào Kim Hải không nhịn được nữa, hoàn toàn sụp đổ, cầm chặt tay cánh tay Hạ Thiên Kỳ, khóc:

"Thiên Kỳ, hiện tại tao không biết phải tin tưởng ai nữa, tao cảm thấy tao bị điên rồi, tao không phân biệt được hiện thực với cảnh trong mộng..."

"Sẽ tốt hơn thôi, tao sẽ giúp mày, không có chuyện gì đâu!"

Hiện tại, trước mắt Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ có thể trấn an Tào Kim Hải, xem ra, chuyện này không khác với chuyện lúc đầu hấn nghĩ tới.

Lúc đầu hấn đã rất hoài nghi, Lý Xương Dã lạc quan như vậy, tính tình tốt như vậy, sao lại đột nhiên mắc chứng bệnh tâm thần đó chứ.

Nhưng bởi vì bệnh viện đã chẩn đoán chính xác, hơn nữa, trong thực tế lại có nhiều loại bệnh tương tự thế, vậy nên hấn cũng không nghĩ đến đây là một loại chuyện linh dị.

Dù sao, chủ nghĩa duy vật khoa học cũng là tư tưởng chủ yếu trên thế giới này. Hấn đã trải qua hơn hai mươi năm giáo dục khoa học, vậy nên không thể chuyển biến nhanh như vậy.

Cũng không thể vì đã tiến hành mấy nhiệm vụ linh dị, thì chuyện gì cũng đều nghĩ đến việc có liên quan đến linh dị được.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, sau khi nghe Tào Kim Hải nói xong, hấn đã có thể xác định chuyện này có liên quan đến linh dị.

Bất kể là Lý Xương Dã đã chết hay là Tào Kim Hải, bọn hấn đều đã gặp phải quỷ.

Cũng không biết, đến tận cùng thì bọn hấn đã gặp phải quỷ gì.

Mặc dù đã có thể xác định, chuyện xảy ra với Tào Kim Hải liên quan đến chuyện linh dị, nhưng trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại không hề vui vẻ chút nào.

Bởi vì, điều này đã nói cho hấn biết, hấn đã sai vì đã không tin tưởng Lý Xương Dã, rõ ràng là hấn có cơ hội để cứu cậu tao, nhưng mà... hấn lại không cứu.

"*, mình đúng là đồ óc lộn!"

Hạ Thiên Kỳ không ngừng đánh vào đầu mình, trong lòng tự trách mình, và cảm thấy rất áy náy với Lý Xương Dã.

"Thiên Kỳ, mày... Mày sao thế? Mày đừng... đừng dọa tao!"

Hiện tại, Tào Kim Hải đã rất sợ hãi, nếu như Hạ Thiên Kỳ cũng làm cậu ta thấy lạ lẫm, thật sự cậu ta không biết phải làm như thế nào.

Cũng may, biểu hiện đó của Hạ Thiên Kỳ không kéo dài quá lâu, một lúc sau hấn đã hô hấp bình thường lại, điều chỉnh ghế ngồi thấp hơn một chút, châm một điếu thuốc, cả người hấn hoàn toàn dựa vào ghế, nhìn Tào Kim Hải nói:

"Tao không sao, mày không cần sợ, tao vẫn là tao."

Hạ Thiên Kỳ cười cười rất khó coi, hai vành mắt đã hồng hồng, nước mắt bị ép buộc chảy ngược vào trong cứ chực trào ra.

Chuyện của Lý Xương Dã đã đủ để hấn tự trách mình, hối tiếc cũng không kịp, chuyện như vậy hấn không muốn trải qua lần thứ hai, vậy nên bất kể như thế nào, hấn cũng phải cứu Tào Kim Hải.

Bởi vì, chỉ có như vậy, lòng hấn mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

"Tĩnh táo lại... Tĩnh táo lại..."

Hạ Thiên Kỳ không ngừng khuyên bảo mình, hiện tại đã xác định được, Tào Kim Hải vô tình gặp phải chuyện linh dị, vậy nên hấn suy nghĩ kỹ một chút, xem nên bắt đầu giải quyết chuyện này như thế nào.

Chuyện của Tào Kim Hải và Lý Xương Dã không khác nhau là mấy, đều khẳng định mình mơ thấy một giấc mộng rất chân thực, và đều nói ở trong mộng có người muốn giết họ, bởi vì cảnh trong mộng quá chân thực, đến mức khó phân biệt được đâu là hiện thực, đâu là mộng.

Mặc dù chuyện linh dị này có liên quan đến cảnh trong mộng, nhưng cái chết của Lý Xương Dã đã cho thấy, không chỉ có như vậy.

Dù sao quan sát từ màn hình giám sát, tình huống lúc đó của cậu ta rất giống như bị "cái gì" đó nhập xác, sau đó bị nó điều khiển bản thân tự sát.

Nếu như là quỷ nhập xác, vậy thì bọn họ sinh ra mộng cảnh chân thực rất dư thừa, trừ phi cái mà bọn họ tự cho là mộng cảnh nhưng thật ra không phải là mộng cảnh, mà là ảo cảnh của quỷ nhập xác tạo ra.

Trong lòng đã rõ ràng nguyên nhân bất nguồn của chuyện này, Hạ Thiên Kỳ vội vã liên lạc với Lãnh Nguyệt, kể cho hắn ta chuyện này.

Qua điện thoại, Lãnh Nguyệt cũng không nói nhiều lời, chỉ căn dặn hắn đêm nay phải ở cùng một chỗ với Tào Kim Hải, sau khi hắn ta làm một chút chuyện trong nhà xong, sẽ nhanh chóng chạy đến.

Nhận được lời hứa của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ cũng dặn dò Tào Kim Hải vài câu, tuy nhiên chuyện liên quan đến cậu ta và Lý Xương Dã, hắn cũng không nhắc lại nữa.

Dù sao Tào Kim Hải cũng đã quên chuyện đó, hiện tại cũng không cần thiết phải nói ra.

Về phần quỷ vật giả mạo Lý Xương Dã và Dương Thụ Thành là loại nào, hiện tại hắn cũng không có tâm tư tìm hiểu, rất có thể chính là loại quỷ vật đang dấy dựa với Tào Kim Hải.

Có Hạ Thiên Kỳ ở bên cạnh, tinh thần Tào Kim Hải tốt hơn rất nhiều, cậu ta giống như quên mất chuyện Hạ Thiên Kỳ từng nhắc đề, sự thật là Lý Xương Dã và Dương Thụ Thành đã chết.

Bởi vì là thể chất ác linh, vậy nên trong lòng Hạ Thiên Kỳ không sợ quỷ nhập xác, nói thật, hắn còn rất hi vọng, lần này chính là loại quỷ nhập xác đó.

Tuy nhiên, bất kể có phải loại đó hay không, nhưng cứ việc bọn chúng không ra tay vào Tào Kim Hải vào ban ngày, xem ra quỷ vật trong chuyện này này cũng không lợi hại lắm.

Lúc hắn trở về với Tào Kim Hải, phát hiện cha mẹ của cậu ta đều ở nhà, đồng thời, thái độ đối với người ngoài như hắn cũng không niềm nở lắm.

Tuy nhiên, vẫn cứng rắn hỏi Tào Kim Hải một câu:

"Tiểu Hải, người này là ai?"

"Bạn học của con, trước kia còn đã nói qua với hai người rồi, là người anh em thân thiết nhất của con. Cậu ta sẽ ở lại nhà chúng ta hai ngày, nên hai người phải chuẩn bị thức ăn ngon một chút, đây là khách con mời đến.

Sao cho, đừng để không ngon, đến lúc trở về trường học bọn nó lại khinh thường con."

Tào Kim Hải nói mấy lời này rất trôi chảy, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi, nói xong, cũng mặc kệ cha mẹ cậu ta nói gì, vội vã kéo Hạ Thiên Kỳ về phòng ngủ của mình.

Đóng cửa phòng ngủ lại, tìm Tào Kim Hải đập rất nhanh, thở hổn hển, đi đến bên một ngăn tủ, lấy ra một hộp CN ném cho Hạ Thiên Kỳ:

"Bọn họ mặc kệ chuyện tao hút thuốc, cứ hút trong phòng là được."

Hạ Thiên Kỳ nhận lấy điều thuốc, ngậm lên môi, sau đó bắt đầu lục lọi theo vách tường.

Ảo cảnh chỉ là đánh lừa thị giác, hoàn toàn không biết là do quỷ vật tạo ra, vậy nên, nếu như chuyện xảy ra đều là ảo giác, vậy thì hắn có thể dựa vào xúc giác của mình để nhận ra.

Ps: đẩy kp đi truyện tụt top rồi huhu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ngủ

Trước đó ở trên xe, Hạ Thiên Kỳ có nói qua với Tào Kim Hải, hoài nghi trong nhà cậu ta có thể có ma quỷ.

Hắn không nói rõ với Tào Kim Hải, dù sao tình trạng hiện tại của cậu ta, nếu nói rõ chuyện như vậy, không biết sẽ còn phát sinh thêm chuyện gì.

Tào Kim Hải cũng có hỏi qua gần đây Hạ Thiên Kỳ đang làm việc gì, nhưng hắn chỉ trả lời qua loa vài câu, bảo là hắn dựa vào quan hệ của ông ngoại, vào làm cho một xí nghiệp của nhà nước, phụ trách về mảng phong thủy này.

Hắn cũng không sợ Tào Kim Hải không tin, bởi vì trước kia hắn đã nói với bọn người Tào Kim Hải, Dương Thụ Thành ông ngoại hắn là thầy bói. Lúc mùa hè nóng bức, không ngủ được, hắn đã kể không ít chuyện ma mà ông ngoại dọa hắn lúc còn nhỏ cho bọn người Tào Kim Hải nghe.

Nghe xong, Tào Kim Hải nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không hỏi quá nhiều, chỉ là hỏi đi hỏi lại có thật trên đời này có ma quỷ, và thầy bói có thể giải quyết chuyện trong nhà cậu ta hay không.

"Thầy bói rất trâu bò đấy, cái đồ dễ nhui như mây thì biết cái gì, đợi người bạn kia của tao đến, đảm bảo sẽ trừ được bệnh."

Hạ Thiên Kỳ không muốn tiếp tục nghe Tào Kim Hải lái nhai nữa nên vỗ ngực đảm bảo với cậu ta.

Lục lọi khắp phòng ngủ mấy lần, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không phát hiện được bất kỳ điều bất thường nào, hay nói cách khác, hiện tại ở đây không có ảo cảnh.

Nhưng mà, chỉ dựa vào lần kiểm tra này cũng không thể chắc chắn, bởi vì không thể loại trừ khả năng ảo cảnh chỉ xuất hiện vào buổi tối, dù sao mỗi lần Tào Kim Hải trải qua ác mộng đều bắt đầu vào ban đêm.

"Tại sao trước khi chưa nghe mây nói qua, mây còn biết chiều này sao? Xảy ra chuyện gì sao?"

Hiển nhiên, Tào Kim Hải đã bị Hạ Thiên Kỳ hù dọa, thật sự cho rằng hắn ta đúng là một thầy bói thâm tàng bất lộ.

Sau khi cầm lấy cái bật lửa trên tay Tào Kim Hải, sau khi đã châm một điếu thuốc, Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống giường, nhắc nhở cậu ta:

"Sau khi người bạn kia của tao đến, mây cứ nói là bạn học là được, đến đây hai ngày, đừng để lộ ra.

Còn nữa, mây cũng đừng quá khấn trương, ban đêm cứ ngủ, tao canh giữ bên giường mây, nếu mây có gì khác thường, tao sẽ đánh thức mây dậy."

"Ừm, tất cả tao đều nghe theo mây, mây nói gì tao sẽ làm vậy."

Hiện tại Tào Kim Hải không còn cách nào khác, những người khác cậu ta không dám tin, trước mắt chỉ còn cách làm theo lời của Hạ Thiên Kỳ.

Cẩn dặn Tào Kim Hải xong, Thiên Kỳ lại suy nghĩ một chút, sợ còn nhắc nhở thiếu cậu ta thiếu điều gì, cuối cùng lại nói thêm một câu:

"Chuyện này mây hãy nhớ kỹ, tất cả hãy giao cho tao xử lý, bất kể là xảy ra chuyện gì, mây cứ tránh né, nghe theo tao là được. Tao sẽ không hại mây..."

Mặc dù quan hệ của Hạ Thiên Kỳ với bọn người Dương Thụ Thành, Lý Xương Dã khá tốt, nhưng nếu hỏi hắn người bạn tốt nhất trong lúc học đại học là ai, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó chính là Tào Kim Hải.

Tuy bình thường Tào Kim Hải có bộ dạng hèn hạ, nhưng đến thời điểm then chốt, trong ký túc xá chỉ có được cậu ta, nhiều lần hắn "khủng hoảng kinh tế" toàn là do Tào Kim Hải "cứu tế", hơn nữa bọn hắn đều rất thích chơi bóng rổ, vậy nên bình thường vẫn cùng nhau đi chơi, cũng có chủ đề riêng để tám chuyện.

Bọn hắn ở trong phòng ngủ nói chuyện không quá lâu, thì mẹ của Tào Kim Hải đã bắt đầu gọi bọn hắn ra ngoài ăn cơm.

Nếu là hai ngày trước, khẳng định Tào Kim Hải một vạn lần cũng không muốn ra ngoài, nhưng trước mắt đã có Hạ Thiên Kỳ, cậu ta đã thoải mái hơn rất nhiều, vì ít nhất đã hiểu được nguyên nhân của mọi chuyện.

Không khí trên bàn cơm rất ngột ngạt, cha mẹ Tào Kim Hải từ đầu đến cuối đều không nói gì, cả hai đều trầm mặc, trên mặt vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng.

Tào Kim Hải không ngừng chớp mắt ra hiệu, hiển nhiên là nói chuyện với hắn, mấy hôm nay hắn đã sống như thế nào.

Cha mẹ Tào Kim Hải không nói gì, Hạ Thiên Kỳ cũng lười mở miệng, chỉ ăn qua loa hai chén cơm. Tuy nhiên nghĩ đến bữa cơm này có thể là do quỷ làm, dạ dày hắn liền cảm thấy khó chịu, ngay cả rau quả đang nhai trong miệng cũng có mùi vị khác hẳn.

Tào Kim Hải so với hắn cũng không khá hơn là mấy, tuy nhiên trong lòng cậu ta khẳng định là phức tạp hơn hắn rất nhiều, dù sao hai người đó cũng là cha mẹ hắn. Nghĩ đến việc buổi tối cha mẹ có thể giết mình, cảm giác này e là người bình thường không thể chịu được.

Ngồi ăn một lúc, Hạ Thiên Kỳ và Tào Kim Hải nhanh chóng trở về phòng ngủ.

Không biết trải qua mấy ngày như vậy đã làm Tào Kim Hải hình thành đồng hồ sinh học hay không, từ lúc cậu ta trở về phòng ngủ thì liên tục ngáp, xem ra rất buồn ngủ.

Rút hai điếu thuốc, ngay cả Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy sặc, Tào Kim Hải mở cửa sổ ra một chút, vuốt vuốt mắt ngáp:

"Thiên Kỳ, không được rồi, tao đi không nổi nữa, ngủ một lát, nếu có chuyện gì thì mày gọi tao nhé. Mày đừng ngủ, tao sợ."

"Ừm, tao còn chưa buồn ngủ, mày ngủ đi, có gì bất thường tao sẽ gọi mày."

"Sau khi việc này kết thúc, nhất định tao sẽ mời mày ăn một bữa thịnh soạn, không không không, phải mời mày một con rồng..."

"Mày mau ngủ đi, xem miệng mày rộng ra luôn rồi kìa."

Nghe Hạ Thiên Kỳ đồng ý sẽ không ngủ, mà trông chừng mình, Tào Kim Hải cũng không nói nhảm nữa, ngã xuống giường, rất nhanh đã hít thở đều đều.

"Ngủ nhanh thật."

Hạ Thiên Kỳ nói nhỏ một câu, nhắc cái lưng mỏi nhừ đứng dậy khỏi ghế, trên mặt tỏ ra rất cảnh giác.

Bởi vì, chuyện xảy ra sau mấy giờ nữa, nhất định hắn không thể quá bình tĩnh.

Lặng lẽ đi đến cạnh cửa, mở cửa phòng ngủ tạo ra một khe hở nhỏ, Hạ Thiên Kỳ phát hiện cha mẹ Tào Kim Hải không ở trong phòng khách, đèn trong phòng khách lúc sáng lúc tối, giống như hai thế giới không ngừng hoán đổi vậy.

Lại đóng kín, ấn nút khóa cửa, Hạ Thiên Kỳ quay đầu liếc qua Tào Kim Hải đang ngủ say, bắt đầu lục lọi tìm kiếm một lần nữa.

Tất nhiên, trong quá trình đó hắn cũng gọi lại cho Lãnh Nguyệt, dù sao loại chuyện "hàng yêu trừ ma" này hắn cũng không am hiểu lắm, vừa rồi hắn dùng bộ dáng kia để nói chuyện với Tào Kim Hải nhưng thật ra cũng không hiểu được bao nhiêu.

"Ừm, anh đến đâu rồi? Cha mẹ của người bạn kia có chút kỳ lạ, nhưng tôi cũng không thể xác định được đó có phải quỷ hay không. Cậu ta ngủ rồi, trước mắt còn chưa phát hiện chuyện gì, tôi đang kiểm tra xem có phải có ảo cảnh không..."

Trong điện thoại, Hạ Thiên Kỳ kể qua tình huống trước mắt của bọn hắn cho Lãnh Nguyệt nghe một chút, hắn ta nói đang đến chỗ này, bảo hắn lưu ý thêm một chút.

Tất máy, Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục lục lọi lần nữa, nhưng vẫn như cũ, không có phát hiện gì.

Thời gian trôi qua một lúc, để cho mình không buồn ngủ, Hạ Thiên Kỳ không ngừng hút thuốc, đi tới đi lui trong phòng.

Trong lúc đó, Tào Kim Hải cũng không có gì bất thường, vẫn ngủ rất ngon.

Lúc Hạ Thiên Kỳ đang hoài nghi, có phải vì hắn xuất hiện nên quỷ vật đã quyết định thay đổi thời điểm hay không, thì bên tai hắn lại văng vẳng tiếng gày cao gót giẫm lên trên sàn nhà.

Nghe thấy âm thanh đó, Hạ Thiên Kỳ giống như bị dội một xô nước lạnh, rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Cùng lúc đó, có một tiếng nói nhỏ nhỏ từ ngoài cửa truyền vào.

"Hắn là bọn nó ngủ rồi, chúng ta vào đi."

Ps: cảm ơn bạn orochivn đã ủng hộ rất nhiều kp cho truyện. 1 lần nữa cảm ơn bạn rất nhiều ☐.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Răng rơi đầy đất

Cùng lúc đó, trên cửa vang lên âm thanh mở cửa, hai tiếng "ken két".

Lưng Hạ Thiên Kỳ lạnh buốt, lúc này, hắn đang rất bất an nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ đang không ngừng lay động, khóe mắt vẫn không quên chú ý vào Tào Kim Hải đang chìm trong giấc mộng.

Hắn không biết có nên đánh thức Tào Kim Hải hay không, trước mắt có thể xác định, Tào Kim Hải không có bất cứ vấn đề nào, mà vấn đề là xuất phát từ cha mẹ của cậu ta.

Cha mẹ cậu ta, rất có thể đã bị quỷ nhập xác.

"Không có gì đáng sợ cả, chỉ có hai con quỷ nhập xác thôi, mình có thể đối phó được."

Hạ Thiên Kỳ đã nghe Lãnh Nguyệt nói qua, quý nhập xác chỉ có thể dựa vào sức lực trên cơ thể người bị nhập, bên trong đó là quý vật rất yếu tồn tại.

Sau khi đã nghĩ thông chuyện này, nỗi bất an trong lòng Hạ Thiên Kỳ đã bình phục lại, ngược lại, hắn còn muốn xem xem, hai con quý nhập xác kia có thể làm ra được chuyện gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn dứt khoát cẩn thận đi đến cửa, như vậy, cũng có thể ngăn chặn bọn chúng xông vào.

Không lâu sau, đã nghe được âm thanh từ cửa truyền đến.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Cửa không mở được, đã bị khóa trong rồi."

"Đáng chết!"

Nghe tiếng nói thảm ngoài cửa, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cười lạnh, nhưng vẫn không dám khinh thường, dù sao cũng không thể loại bỏ khả năng bọn hắn sẽ chạm trán.

Nhưng rất ngoài ý muốn đó là, ngoài cửa vậy mà đột nhiên không có động tĩnh gì nữa.

Đây là một loại cảm giác hết sức quý dị, một giây trước ngoài cửa còn nghe thấy tiếng người bàn tán xì xào, nhưng một giây sau lại hoàn toàn yên tĩnh.

Giống như xuất hiện một sức mạnh nào đó, đột nhiên ngăn chặn tiếng nói của hai con quý nhập xác ngoài cửa vậy.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hạ Thiên Kỳ không dám lên tiếng, dù sao hắn đã từng lãnh hội qua quý vật xảo trá, tuyệt đối không thua kém người thường.

Nín thở nghe âm thanh ngoài cửa, đột nhiên Hạ Thiên Kỳ có cảm giác lạ nên quay đầu lại, trong phòng ngủ chỉ tràn ngập ánh trăng, có một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn hắn chằm chằm.

Không biết Tào Kim Hải đã tỉnh lại từ lúc nào, xem bộ dạng giống như muốn tuột từ trên giường xuống.

"Xuyt."

Thấy Tào Kim Hải muốn gọi mình, hắn ra hiệu bảo hắn im lặng, ý bảo cậu ta đừng lên tiếng. Thấy thế, trên mặt Tào Kim Hải lóe lên một chút mờ mịt, sau đó biến mất, khoe miệng hơi nhếch lên, rời khỏi giường, chậm rãi bước đến chỗ Hạ Thiên Kỳ đang ở cạnh cửa.

Ngoài cửa vẫn yên tĩnh như vậy, giống như hai con quý nhập xác đã rời đi.

Hạ Thiên Kỳ lùi về sau mấy bước, đụng phải Tào Kim Hải.

"Đúng thật cha mẹ mày có vấn đề."

Hạ Thiên Kỳ chỉ chỉ ngoài cửa, nói nhỏ đến mức giống như không thể nghe thấy âm thanh phát ra.

Nghe xong, trên mặt Tào Kim Hải tỏ ra rất kinh ngạc, tuy nhiên không đợi hắn mở miệng nói cái gì, ngoài cửa đã vang lên giọng nói của một phụ nữ:

"Có tiếng nói! Tôi nghe thấy trong cửa có giọng nói, bọn nó đang tỉnh."

Đột nhiên có âm thanh vang lên, trong lòng Hạ Thiên Kỳ kinh hoàng run rẩy, hắn biết hai con quý vật kia không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, quả nhiên đang đứng ở ngoài cửa nghe lên.

"Vụng trộm đánh lén không thành, không phải là muốn công khai chém giết sao?"

Hạ Thiên Kỳ thầm chửi nửa một câu, tính quay đầu dặn dò Tào Kim Hải một câu, nhưng cậu ta đã đánh về phía hắn.

Đòn này ra tay rất mạnh, thẳng đến xương mũi Hạ Thiên Kỳ, cũng may Hạ Thiên Kỳ phản ứng rất nhanh, lúc này mới né sang một bên tránh đòn.

"Mày điên rồi!"

Hạ Thiên Kỳ không biết tại sao đột nhiên Tào Kim Hải lại ra tay với hắn, tuy nhiên nghĩ lại, hắn đã lập tức hiểu ra. Hai con quý nhập xác ngoài cửa không thể vào được, nên đã nhập vào người Tào Kim Hải.

Giống như chứng minh suy đoán của hắn, cửa phòng ngủ đang yên tĩnh, lúc này lại vang lên một tràng âm thanh xô đẩy.

Hiển nhiên quý vật ở ngoài cửa còn chưa tuyệt vọng.

Nhưng trong chuyện này lại xuất hiện một vấn đề, đó chính là, nếu như trên người Tào Kim Hải có năng lực của quý nhập xác, vậy thì cần gì phải làm ra

bộ dạng lén lút lút lút, giống như đứt khoát đối với Lý Xương Dã vậy, quý nhập xác điều khiển cậu ta tự sát, không phải tốt hơn sao.

Nhưng hấn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Tào Kim Hải lại đánh một đòn về phía hấn.

"Lê Quý tao không đánh lại, nhưng xử lý mày thì tao dư sức."

Hạ Thiên Kỳ từ nhỏ đến giờ, điều không sợ nhất chính là đánh nhau, đừng nói Tào Kim Hải gầy yếu như vậy, ngay cả nhưng tên thân thể cường tráng, hấn cũng đánh cho đối phương rã rời đầy đất.

Đã quyết định ra tay, Hạ Thiên Kỳ cũng không bị động trốn tránh nữa, sau khi nghiêng đầu né tránh nắm đấm của Tào Kim Hải, hấn liền xuất một thế rất đẹp, đá mạnh vào mặt cậu ta.

Tào Kim Hải gào lên thê thảm, thân thể bay ra một đoạn xa, nằm rạp trên đất, không nhúc nhích.

Hạ Thiên Kỳ không biết là cậu ta già chết, hay là hôn mê thật, nên cũng không dám mạo muội qua đó, đành phải cảnh giác đứng nguyên tại chỗ. Đè phòng Tào Kim Hải lúc nào cũng có thể đứng dậy, liều mạng xông đến, cửa phòng lại sắp bị quý vật phá hủy mà chạy vào.

Nhịp tim càng lúc càng nhanh, Hạ Thiên Kỳ quệt ngang giọt mồ hôi trên trán, cùng lúc đó, cửa phòng ngủ cũng phát ra một tiếng vang "không cam lòng", rốt cục cũng bị phá tan.

Ngoài cửa, có một đôi nam nữ trung niên đang đứng đó, biểu cảm trên mặt sắc như con dao đang nằm trong tay họ, phát ra ánh sáng rất âm hiểm.

"Chúng mày rốt cục là loại quý nào? Nói cho chúng mày biết, không muốn chết thì nhanh chóng cút đi."

Đối với hai con quý vật cầm dao, hơn nữa lại không sợ chết, mặc dù Hạ Thiên Kỳ có chút năng lực, nhưng trong lòng hấn cũng rất lo sợ.

Tuy nhiên, tình huống này cũng không phải quá tệ, hấn không thu được lợi lộc gì, thì hai con quý vật kia cũng như vậy, không chiếm được tiện nghi nào.

"Chết!"

Hai con quý vật không để ý đến lời cảnh cáo của Hạ Thiên Kỳ, dùng cách thức dã man nhất lao đến chỗ hấn. Trong quá trình đó, Hạ Thiên Kỳ lùi lại phía sau, mãi đến lúc lưng chạm sát lên tường, mới dừng lại, bày ra tư thế phòng thủ.

Hai con quý vật nhập xác xong lên rất nhanh, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới lại sơ hở trăm chỗ, Hạ Thiên Kỳ chọn ra tay với người phụ nữ trước, lúc người đó vùng dao nhọn đâm về phía hấn, thì hấn lên gối, cánh tay nắm chặt cổ tay bà ta.

Mà trong khoảng thời gian đó, con dao trong tay người đàn ông trung niên cũng mạnh mẽ lướt qua.

Hai tay Hạ Thiên Kỳ bỗng nhiên phát lực, cổ tay của người đàn bà xoay một góc vuông 90 độ, sau đó thấy bà ta la lên thảm thiết, Hạ Thiên Kỳ đánh bà ta lăn ra xa, làm cho con dao trên tay người đàn ông đánh xuống cũng thất bại.

Người kia thấy một đòn của mình không có kết quả, nên càng liều mạng đánh tới, nhưng lần này, Hạ Thiên Kỳ đã sớm chuẩn bị, không đợi ông ta chém xuống, hấn đã đứng phắt dậy, nắm chặt cổ tay cánh tay đang cầm dao của ông ta.

Sức lực của đàn ông so với phụ nữ lớn hơn, nhưng quý nhập xác người chỉ có thể dựa vào sức lực con người, nhưng nó phát huy được sức mạnh, nên quả thật mạnh hơn người bình thường.

Tuy nhiên Hạ Thiên Kỳ cũng không liều mạng với nó, kẹp nó vào nách, sau đó hạ khuỷu tay liên tiếp ra hai đòn ngoan độc, sau đó cảm giác sức lực của ông ta cũng đã giảm, hấn nắm lấy cơ hội đó, bẻ cong khuỷu tay của ông ta.

"Choảng!"

Theo tiếng la thê thảm của người đàn ông, con dao trong tay ông ta cũng rơi xuống đất, dội lên một loạt âm thanh liên tiếp.

Thấy vốn dĩ không có cách nào đối phó với Hạ Thiên Kỳ, hai con quý vật nhập xác cũng không tiếp tục cố gắng, sau khi nhìn hấn một cách độc ác, vội thoát khỏi phòng ngủ, rồi khỏi.

Hạ Thiên Kỳ cũng không đuổi theo, dù thế nào đó cũng là cha mẹ Tào Kim Hải, hấn không thể xuống tay với hai người bọn họ. Mặt khác hấn cũng không yên lòng với Tào Kim Hải, ai biết hai con quý kia còn làm ra những trò gì.

Vậy nên, hiện tại, hấn chỉ có thể ở nơi này, trông chừng Tào Kim Hải.

Còn chuyện khác, chỉ đành chờ Lãnh Nguyệt đến rồi nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thực hư lẫn lộn

Tào Kim Hải vẫn nằm rạp trên đất như trước, Hạ Thiên Kỳ cũng không dám qua nhìn xem cậu ta thế nào, chỉ lấy điện thoại ra, gọi cho Lãnh Nguyệt.

Trong điện thoại, hẳn kể cho Lãnh Nguyệt nghe qua về chuyện vừa mới xảy ra, hẳn ta nghe xong cũng không nói thêm gì, chỉ nói là sẽ nhanh đến đây, bảo hẳn đứng đó đợi mình.

Ngắt cuộc gọi, Hạ Thiên Kỳ dựa vào tường nhà ra làn khói, người ta nói thuốc lá có hại cho sức khỏe, nhưng trong một khoảng thời gian nào đó, có lẽ nó lại chính là người bạn trung thành nhất của mình.

Cố gắng không chế để bản thân không suy nghĩ quá nhiều, khoảng nửa giờ sau, Tào Kim Hải ở trên mặt đất đau đớn rên rỉ tỉnh dậy.

Hạ Thiên Kỳ không đến đỡ cậu ta, có câu nói, một năm bị rấn cần mười năm sợ dây thừng, xảy qua chuyện tình cờ lúc này, hẳn thật sự rất khó để tin tưởng Tào Kim Hải lần nữa, ít nhất phải giải quyết hoàn toàn chuyện vừa xảy ra trước đó đã.

"Mặt mũi tao làm sao lại đau nhức đến vậy..."

Tào Kim Hải ôm khuôn mặt sưng đỏ, mờ mịt quan sát xung quanh, một lúc sau ánh mắt mới dừng lại trên người Hạ Thiên Kỳ, bắt an kêu lên:

"Thiên Kỳ? Trời..."

"Đừng la, là tao."

Hạ Thiên Kỳ phát tay cắt ngang lời cậu ta, thấy Tào Kim Hải muốn đi đến chỗ mình đã vội vàng ngăn lại:

"Trước mắt mày đứng đến đây, cứ ở đó đợi đi, tao có vài chuyện muốn hỏi mày."

"A." Không biết có phải Tào Kim Hải cũng đang hoài nghi Hạ Thiên Kỳ hay không mà cơ thể đang bước về phía trước cũng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt hẳn.

"Có phải lúc này mày cũng mơ thấy giấc mộng kia?"

"Có." Tào Kim Hải gật nhẹ đầu khẳng định.

"Mơ thấy chuyện gì vậy?"

"Tao mơ không thấy mày đâu." Nói đến đoạn này, sắc mặt Tào Kim Hải trở nên rất khó coi.

"Không thấy tao?" Hạ Thiên Kỳ nhắc lại một tiếng, rồi ra hiệu cho cậu ta nói tiếp.

"Nội dung lần này hơi khác so với những lần khác, tao vẫn mơ thấy nơi này.

Mấy lần trước tao cảm thấy mình đã đi vào cảnh trong mộng, bởi vì ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, bị tiếng giày cao gót và tiếng giày da đánh thức.

Nhưng hôm nay, tao không rơi vào trạng thái kia, khác là, tao thức mà tỉnh lại. Giống như chuyện xảy ra lúc trước chỉ là mơ, tỉnh lại từ trong mộng mới là thật.

Trong mộng, sau khi tỉnh lại, theo bản năng tao đi tìm mày, nhưng lại phát hiện mày không có ở đây, trong phòng khách đen như mực, tao thấp thỏm ra ngoài dạo quanh một vòng, trong quá trình đó, tao gặp đã gặp cha tao.

Lúc đó tao đã bị dọa sợ, nhưng cha lại cho tao một cảm giác rất quen thuộc, ông hỏi tao sao trễ vậy rồi còn chưa ngủ, lúc ấy tao hoàn toàn sợ đến choáng váng, chỉ gật nhẹ đầu, cha tao cũng không có phản ứng gì, vậy nên tao đã vội bước vào nhà vệ sinh.

Tao không dám tiếp tục chờ đợi ở trong phòng khác, vội vàng trở về phòng ngủ.

Sau khi về, tao cuộn mình trên giường chờ đợi, trong lòng vẫn không ngừng lo lắng chuyện cha mẹ muốn giết tao, nhưng trên thực tế tao lại không cảm thấy chuyện này sẽ xảy ra.

Giống như tất cả những giấc mơ trước kia, cũng chỉ là cảnh trong mộng kéo dài một chút mà thôi, chẳng có gì để sợ hãi cả.

Đột nhiên tao cảm thấy, trong mơ cứ như vậy cũng rất tốt, tao muốn ở trong mơ muốn thử một chút, gọi điện thoại cho mày."

"Ồ trong mơ mày gọi điện thoại cho tao? Tao bắt máy không?"

"Có, mày nói tao đã lâu không gặp mặt, lúc nào tụ tập một bữa, còn hỏi han tình hình gần đây của tao. Tao cũng không nhieu lời, chỉ nói khi nào rảnh thì liên hệ rồi ngắt điện thoại."

Nhìn qua, Tào Kim Hải không có vẻ như đang nói láo, trên mặt có một chút hoài niệm:

"Lúc ấy tao chỉ ước, thế giới thật cũng như vậy thì tốt biết bao nhiêu, Thiên Kỳ, lần đầu tiên tao cảm thấy, có thể yên ổn ngủ một giấc như vậy thật hạnh phúc."

Sau đó tao lại ngủ, tỉnh lại lần nữa đã thấy mình bị đau nhức."

Nói xong, Tào Kim Hải vẫn không quên ôm mặt kêu lên đau đớn.

"Rốt cục thì tình huống như thế nào?"

Lúc này đây, trong đầu Hạ Thiên Kỳ thấy rối tung, nói đúng hơn là hấn sắp bị Tào Kim Hải làm cho không phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ nữa rồi.

Trong mấy ngày liên tiếp, Tào Kim Hải đều mơ thấy một con ác mộng, trong mơ, cha mẹ cậu ta muốn giết cậu tao, nhưng hôm nay, lại mơ thấy một giấc mơ hoàn toàn khác, tất cả mọi chuyện ở trong mộng giống như một lần nữa trở về hiện thực, cho cậu ta cảm giác rất thân thuộc.

"Chẳng lẽ mấy hôm trước Tào Kim Hải nghĩ cậu ta nằm mơ, nhưng trên thực tế không phải như vậy, đến tối hôm qua mới thật sự là nằm mơ sao?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, nếu như Tào Kim Hải không lừa hấn, thì trước mắt chỉ có lý giải như vậy mới hợp lý.

"Thiên Kỳ, rốt cục thì vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, mặt tao sao lại đau nhức như vậy, sưng cả lên. Đau chết mất!"

"Mày không biết xấu hổ sao còn hỏi tao, vừa rồi thiếu chút nữa thôi tao đã bị cả nhà mày giết chết!"

Hạ Thiên Kỳ nhớ lại, lúc nãy bị Tào Kim Hải đánh lên thì lại thấy tức giận, không kiên nhẫn chỉ tay vào mặt cậu ta, nói:

"Tóm lại, mày cứ ở đó đợi thôi, lúc nào người bạn kia của tao đến thì tao sẽ hỏi chuyện mày lúc đó."

Cứ như thế trong một khoảng thời gian, thấy Hạ Thiên Kỳ cũng không thêm đề ý đến mình, Tào Kim Hải gần như muốn nổi điên lên.

Gần 2 giờ sáng, Lãnh Nguyệt mới gọi điện thoại cho Hạ Thiên Kỳ, báo với hấn rằng mình đã đến.

Sau khi Hạ Thiên Kỳ nói rõ địa chỉ nhà của Tào Kim Hải cho hấn ta biết, thì khoảng 10 phút sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Để đề phòng Tào Kim Hải đi đến cạnh cửa, Hạ Thiên Kỳ nhìn dọc theo hành lang, thấy đúng là Lãnh Nguyệt về mặt không thay đổi đang đứng ở ngoài cửa.

Thấy người đến đúng là Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ mới mở cửa phòng ra.

"Rốt cục cũng chờ được anh đến, may mà tôi không bỏ cuộc..."

"Hơn nửa đêm rồi, không cần nói những lời lẽ như vậy."

Lãnh Nguyệt trừng mắt với Hạ Thiên Kỳ một chút, sau đó đi vào phòng khách.

Không biết có phải lúc trước, Hạ Thiên Kỳ đã giới thiệu quá mức lợi hại hay không, mà lúc Tào Kim Hải nhìn thấy người thật, trên mặt cũng lộ ra một chút kỳ lạ.

Bởi vì trong phòng có ba người bọn hấn, vậy nên bọn hấn cũng không trở về phòng ngủ, mà ngồi ngay ở phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, Hạ Thiên Kỳ vẫn như trước, chỉ liếc trộm Lãnh Nguyệt một cái, giới thiệu với Tào Kim Hải:

"Đây chính là người trong điện thoại tôi đã nói với anh, Tào Kim Hải, anh cứ gọi hấn là Kim Hải được rồi." Quay đầu, giới thiệu với Tào Kim Hải:

"Đây là Lãnh Nguyệt."

Hai người chỉ gật đầu xem như đã quen biết, sau đó Hạ Thiên Kỳ lại kể tình huống của Tào Kim Hải cho Lãnh Nguyệt nghe một lần nữa.

Nghe xong, Lãnh Nguyệt trầm mặc một lúc, sau đó nói:

"Những thứ dây dưa với hai người hấn là có liên quan đến năng lực của quý nhập xác người, về phần cảnh trong mộng anh nói, chắc chỉ là ảo cảnh chúng cố ý tạo ra thôi."

Muốn đối phó với bọn chúng cũng không khó, cái khó là ép chúng ra khỏi cơ thể của cha mẹ cậu ta thôi.

Tôi có cách này có thể thử một chút."

Nói đến đoạn này, đột nhiên Lãnh Nguyệt lại nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ cười khan nói:

"Anh nhìn tôi làm gì, chuyện này anh nói sao thì quyết vậy."

Được Hạ Thiên Kỳ "trao quyền", Lãnh Nguyệt lấy từ trong ba lô ra một con dao, sau đó nói:

"Anh là thể chất ác linh, cần một ít máu trên người anh để áp chế bọn chúng."

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ định hỏi Lãnh Nguyệt cầm dao để làm gì, kết quả nửa ngày sau lại bảo muốn xin một ít máu của hắn, dùng dao lấy máu, chuyện này không phải quá phô trương hay sao.

"Muốn lấy bao nhiêu? Trận này anh "chiến" quá dọa người rồi."

"Đây không phải là dao bình thường, chỉ cần một chút thôi, anh duỗi tay ra đi."

"Tốt thôi. Tào Kim Hải, xong chuyện này, tao xem mày có mời tao một con rồng không!"

Hạ Thiên Kỳ cắn răng, định đưa cánh tay ra, nhưng lúc này, điện thoại trong túi hắn lại rung lên "Ong ong".

"Ừm?"

Theo bản năng, hắn lấy điện thoại ra xem, khắp cơ thể là một hơi lạnh đến thấu tim.

Người gọi đến lúc này là... Lãnh Nguyệt!

Nếu như người đang gọi mới là Lãnh Nguyệt, thì người đang ngồi đối diện với bọn hắn là ai?

Ps: cầu bao nuôi, cầu donate.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ác mộng

Chớp mắt một cái, trên trán Hạ Thiên Kỳ rịn ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Không biết có phải do tâm trạng ảnh hưởng hay không, hắn chỉ cảm thấy không khí trong phòng khách như ngưng đọng lại.

Hắn run rẩy cảm đi động, trong phòng khách chỉ còn tiếng "Ong ong" vang lên, giống như đang nhắc nhở hắn, vốn dĩ đối diện với hắn là một con quỷ!

Hạ Thiên Kỳ không nghe điện thoại, mà chỉ ngẩng đầu liếc thoáng qua hai người đang nhìn mình. Lúc này đây, bất kể là Lãnh Nguyệt hay là Tào Kim Hải, trên mặt bọn hắn đều không có gì là dữ tợn.

Loạn, loạn rồi. Rốt cục thì đâu là thật đâu là giả chứ?

"Điện thoại của mày đang reo, sao lại không bắt máy vậy?"

Tào Kim Hải âm trầm nhìn hắn, cất tiếng đầy hoài nghi.

"Một cuộc điện thoại quấy rầy thôi, không quen, không cần để ý đâu."

Hạ Thiên Kỳ cố gắng trấn định mình, cứ xem như đối diện với hắn là hai con quỷ, chỉ cần không quá lợi hại, thì hắn vẫn có thể chạy thoát.

Không, phải nói là hắn nhất định phải trốn, bất kể hai người đối diện là ai.

Nghe Hạ Thiên Kỳ bảo không muốn tiếp, ánh mắt đang chờ đợi của Lãnh Nguyệt bỗng sáng lên, tiếp đó nói:

"Được rồi, đưa tay qua đây, tôi chỉ lấy một chút máu thôi."

"Từ nhỏ tôi đã có ác cảm với dao phay, Kim Hải, tao nhớ trong phòng bếp nhà mày có con dao gọt hoa quả, vẫn nên đổi một con dao nhỏ hơn một chút."

Nghe vậy, Tào Kim Hải hơi do dự, nhưng thấy ánh mắt kiên trì của Hạ Thiên Kỳ, cậu ta đành phải đứng dậy đi xem một chút, sau đó bước vào phòng bếp.

Thấy Tào Kim Hải đi khỏi, trong lòng Hạ Thiên Kỳ đành lại, không hề có điểm báo trước, sau đó bất ngờ hất tung bàn ăn trước mặt.

Lãnh Nguyệt ngồi trước bàn ăn, không nghĩ đến Hạ Thiên Kỳ sẽ đột nhiên hất bàn như vậy, không kịp tránh, bị đánh ngay đầu, tiếng một người đàn bà thét lên.

"*, quả nhiên là do quỷ biến thành!"

Thấy đánh lên thành công, Hạ Thiên Kỳ cũng mặc kệ, thoải mái đứng dậy chạy ra khỏi cửa. Cùng lúc đó, Tào Kim Hải cảm thấy bất thường, vội vàng lao ra khỏi phòng bếp, con dao phay trên tay cậu ta phát sáng.

"Chết!"

Tào Kim Hải hét lên, đánh về phía Hạ Thiên Kỳ.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ rét run, tăng tốc độ chạy, đợi sau khi đến cửa nhanh chóng ấn mở khóa, chỉ tiếc, ngay lúc đó con dao trên tay Tào Kim Hải cũng đã găm lên người hắn, không kịp trở tay rồi.

Trong lúc đó, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng, cơ thể lao về phía trước, đẩy cửa lao vào ngã nghiêng lăn xuống bậc thang.

Mặc dù hấn kiệt sức mới xảy ra phản ứng như vậy, nhưng vì phía sau lưng bị dao rạch một đường, nên cả tấm lưng đều trở nên sền sệt.

Không quan tâm vết thương của mình, Hạ Thiên Kỳ đau đớn bò dậy, liều mạng chạy xuống lầu, theo từng bước chân, sau lưng lại lan đến một trận đau đớn.

Nói thật, nếu cho hấn quay lại, liều mạng với hai con quỷ vật kia, chưa chắc hấn đã thua, nhưng chuyện này dù sao cũng không phải cách. Nếu hấn cứ trải qua mấy chuyện như vậy, khẳng định tinh thần của hấn sẽ xuống dốc.

Hiện tại, hấn thật sự không phân biệt được có phải mình đang nằm mơ hay không.

Hạ Thiên Kỳ trốn ra hành lang, sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo, sau đó cũng im bật, nhưng hấn không dám dừng lại, chạy nhanh ra khỏi khu chung cư.

Mãi đến khi có xe cộ qua lại trên đường, hấn mới dừng lại thở một hơi.

Nhưng vừa buông lỏng tinh thần, lại làm vết thương trên lưng hấn càng đau hơn, không biết có phải do mất máu quá nhiều hay không, thậm chí hấn còn có chút hoa mắt.

"Rốt cục cũng không thoát khỏi vận mệnh mất máu mà."

Hạ Thiên Kỳ tự cười khẩy mình một cái, tìm tiệm thuốc mở cửa 24 giờ mua một ít thuốc cầm máu và băng gạc.

Sau khi ra khỏi tiệm thuốc, hấn cầm điện thoại trên tay muốn gọi cho Lãnh Nguyệt, nhưng lại sợ gặp phải "lừa đảo", nên hấn bỏ điện thoại xuống, mở tính năng của băng dính dự ra.

"Lãnh Nguyệt, Lãnh Nguyệt, anh đang ở đâu?"

"Đây, anh đang làm gì vậy, gọi cho anh mấy cuộc nhưng không có ai tiếp."

"Đừng nói nữa, tôi vừa bị một con quỷ giả mạo anh tính kế, hiện tại tinh thần tôi đang bị khủng hoảng đây."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ sợ Lãnh Nguyệt này cũng là giả, nên hỏi:

"Anh nói cho tôi biết, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở đâu?"

"Làm gì?"

"Làm gì là làm gì, ai biết anh có phải là giả hay không!"

"Học viện nữ sinh Tề Hà."

"Ai ở chung với chúng ta?"

"Luu Ngôn Mẫn, Nam Cung Vân."

"Ngực Nam Cung Vân lớn hay bé?"

"Anh đã đủ chưa!" Trong bộ đàm, Lãnh Nguyệt đột nhiên gầm lên.

"Thật là tôi bị dọa cho sợ rồi." Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, Lãnh Nguyệt này hẳn là thật rồi, nên cũng không nói nhảm nữa:

"Bây giờ anh đến đâu rồi."

"Chung cư Thanh Hà."

"Anh đến rồi?"

"Ừm. Anh đang ở đâu?"

"Tôi ở đầu phố phía đối diện, chúng ta gặp nhau ở cổng tiệm thuốc 24 giờ nhé."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ gắng chịu đau đớn, bước đến chỗ đầu phố, trong quá trình đó, điện thoại di động của hắn có rung lên "Ong ong" một lần.

Lấy điện thoại ra xem, vậy mà người gọi lại là "Lãnh Nguyệt".

Hạ Thiên Kỳ không bao giờ tin tưởng điện thoại nữa, trực tiếp ngắt cuộc gọi, đi thẳng về phía trước.

Đến đầu phố, đứng chờ khoảng 3 phút, đã thấy xe của Lãnh Nguyệt đang đỗ lại ven đường, qua cửa sổ xe vẫy vẫy tay gọi hắn.

Lãnh Nguyệt mang một bộ đồ thể thao màu trắng xám, so với bộ đồ màu đen bó sát của "hàng giả" trước đó là hoàn toàn khác biệt, mặc dù trên mặt bọn họ đều không có chút cảm xúc nào.

Mở cửa xe ngồi vào, Hạ Thiên Kỳ ôm lấy vết thương trên lưng kêu đau, thấy thế, Lãnh Nguyệt nhíu mày hỏi:

"Anh bị thương rồi?"

"Ừm, bị chém một dao. Giúp tôi bôi một ít thuốc."

"Đưa thuốc cho tôi, xoay người đi."

Giọng điệu của Lãnh Nguyệt vẫn lãnh đạm như trước, nhưng lần này nghe thấy, Hạ Thiên Kỳ lại cảm thấy ảm áp hơn rất nhiều.

Không thể nghi ngờ nữa, Lãnh Nguyệt là một người rất đáng để hắn tin tưởng.

Động tác của Lãnh Nguyệt rất nhuần nhuyễn, hiển nhiên trước kia đã bị thương không ít, rất nhanh đã băng bó xong.

Hạ Thiên Kỳ thử cử động một chút, mặc dù còn chút đau, nhưng so với trước đó đã đỡ hơn không ít. Hắn không có tư chất, vút hết băng gạc nhuộm máu ra ngoài cửa sổ, cũng vì vậy mà hắn bị Lãnh Nguyệt tặng cho một ánh mắt khinh bỉ.

"Rốt cục thì chuyện gì xảy ra, sao anh lại ra đây, người bạn kia đâu?"

"Hài, đừng nói nữa." Nghe Lãnh Nguyệt hỏi thăm, Hạ Thiên Kỳ buồn khổ thở dài, nói:

"Hiện tại, tôi rồi tung lên rồi, người bạn kia của tôi, cũng giống như bị quỷ nhập vào, một dao trên lưng tôi là do cậu ta găm vào..."

Hạ Thiên Kỳ kể những chuyện phát sinh trước đó và vừa rồi cho Lãnh Nguyệt nghe qua một lần.

"Tôi rất bức mình, quỷ nhập xác người sao có thể biến hóa hình dạng của con người chứ, là ảo giác của tôi sao? Không phải, làm sao chúng có thể..."

"Bọn chúng không phải quỷ nhập xác người." Sau khi suy nghĩ một lúc, Lãnh Nguyệt lắc đầu, cắt ngang lời của Hạ Thiên Kỳ.

"Không phải quỷ nhập xác người?"

"Ừm, theo lời kể của anh, thì hẳn bọn chúng là ác mộng."

"Ác mộng?"

"Ừm, ác mộng nói ra chính là quỷ vật trong mộng. Ở trình độ nào đó, bọn chúng và quỷ nhập xác người đều có thể chiếm giữ thân thể của con người và điều khiển ý chí của họ, chỉ là cách làm khác mà thôi.

Một cái nhập xác nhờ vào cảnh trong mộng, còn một cái thì trực tiếp nhập xác.

Đồng thời, so với quỷ nhập xác người, ác mộng còn có năng lực đọc được ký ức của con người để biến ảo.

Về việc bọn chúng giả mạo tôi gọi điện thoại cho anh, hay là trực tiếp tiến hành quấy nhiễu, khoản này, chỉ cần là quỷ vật thì đều có thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Cùng một nhà

Những quỷ vật đó đã thành tinh rồi, lợi hại như Ngô Không vậy."

Hạ Thiên Kỳ nắn một câu, theo thói quen châm một liều thuốc, sau khi rút mạnh một hơi, hỏi:

"Tôi cũng tính là đối mặt trực diện với bọn chúng, cũng không phải là quá lợi hại. Nếu như không phải vì an toàn của người bị chúng nhập xác, tôi đã có thể xử lý bọn chúng rồi."

Chuyện này, không phải Hạ Thiên Kỳ không phải nói khoác, cha mẹ của Tào Kim Hải đều đã già, thật không phải là đối thủ của hắn.

Nghe xong, Lãnh Nguyệt cũng gật nhẹ đầu đồng ý:

"Ác mộng và quỷ nhập xác đều là Mị Quỷ, quỷ vật tồn tại bên trong rất yếu, đối phó với chúng cũng không khó. Chỉ có điều, chúng có năng lực quỷ dị nên sẽ khó giải quyết hơn một chút.

Nhưng đây cũng không phải là vấn đề mấu chốt, quan trọng là ở chỗ, chúng ta phải xác định được chúng ta muốn làm gì."

Hạ Thiên Kỳ hiểu rõ, Lãnh Nguyệt nói vậy là có ý gì, rõ ràng là hắn ta muốn hỏi hắn muốn làm gì, đã hiểu rõ chuyện của Tào Kim Hải hay chưa.

Lúc đầu, hắn chỉ muốn giúp đỡ, kết quả chẳng những không giúp được mà chính hắn còn bị cuốn vào, cũng không trách vì sao Lãnh Nguyệt lại hỏi hắn như vậy, ngay cả hắn nghĩ lại cũng thấy xấu hổ.

Rốt cục, cũng vì kinh nghiệm của hắn còn ít, chưa đủ để hiểu rõ hết các loại quỷ vật.

Thấy Hạ Thiên Kỳ trầm mặc không nói, lúc này Lãnh Nguyệt nói tiếp:

"Theo lời anh kể trước đó, bất kể là người bạn đã chết hay là người hiện tại, quả thật bọn họ đã bị ác mộng nhập xác.

So với quỷ nhập xác người, ác mộng nhập xác gặp một số khó khăn hơn, chủ yếu là do ý thức của con người mạnh hay yếu quyết định.

Ý thức của con người là một vấn đề khá mờ mịt, theo tôi hiểu thì ý thức với ký ức là tách rời nhau.

Nếu hình dung ví von một chút, ý thức chính là khả năng tính toán nên hành động như thế nào ở hiện tại, còn ký ức chính là khả năng tính toán trong quá khứ.

Mà chỉ cần có một tính toán thôi, đó cũng là ý thức. Nhưng nếu không đủ khả năng để ghi nhớ thì ký ức sẽ không đầy đủ.

Có thể nói, ý thức là tiền đề để có ký ức, đây là nguyên nhân mà đại đa số mọi người đều không nhớ được những chuyện trong mơ. Bởi vì bọn họ tồn tại ý thức mà lại không có ký ức."

Nghe Lãnh Nguyệt nói, Hạ Thiên Kỳ có chút mơ hồ, bởi vì hắn nhớ lại những giấc mơ trong quá khứ, dù tốt hay xấu thì cũng không còn nhớ rõ.

Hạ Thiên Kỳ không xen ngang lời Lãnh Nguyệt, chỉ rút một hơi thuốc, tiếp tục nghe hắn ta nói:

"Ác mộng chính là một loại ma tâm, dường như mỗi người đều có ma tâm. Mà ma tâm đơn giản có thể hiểu là có ý nghĩ xấu. Tất cả mọi vật trên thế gian đều có sự cân bằng ở bên trong, có sống có chết, có tốt có xấu, có nguyên nhân ắt hẳn có kết quả.

Bản tính con người, vốn dĩ đã tồn tại cái ác, mà tâm ma lại bị lý trí vào đạo đức buộc chặt, chính nó sẽ làm hại anh.

Tự tập, tham lam, ác độc, tàn nhẫn đều là những tính chất xấu.

Những loại này, lúc tinh thần mọi người ổn định, có ý chí kiên cường sẽ không xuất hiện, chỉ khi nào ý chí của con người suy sụp, hoặc tinh thần có vấn đề mới có thể phát sinh, sau đó kết hợp với âm tàn bốn phía, tạo thành ác mộng.

Đây cũng chính là nguyên nhân mơ thấy ác mộng.

Sau khi ác mộng xuất hiện, nó sẽ không ngừng dùng cảnh trong mộng để làm tinh thần người bị nhập xác suy sụp, làm ý thức của những người đó trở nên hạn hẹp, sau đó mới có thể chiếm giữ.

Vậy nên, hai người bạn kia của anh mỗi ngày đều mơ thấy một con ác mộng, trên thực tế là sau khi đã bị ác mộng nhập xác, mà thủ đoạn của chúng là cố ý làm cho tinh thần của bạn anh sụp đổ."

Nghe đến đây, rốt cục Hạ Thiên Kỳ cũng hiểu rõ, giật mình nói:

"Anh nói bất kể là Lý Xương Dã hay Tào Kim Hải, bọn hắn nói có người muốn giết mình đều là ác mộng đang cố ý hù dọa họ sao, trên thực tế, vốn dĩ ác mộng sẽ không giết bọn hắn, đúng không?"

"Bình thường nếu nói, sẽ là như thế này, dù sao ác mộng cũng muốn cướp đoạt cơ thể, dùng cơ thể con người để tồn tại. Tuy nhiên không có chuyeenjg i là tuyệt đối, có một số ít ác mộng, vẫn là muốn giết chóc."

Xâu chuỗi tất cả lời nói của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, ác mộng nhập trên người Lý Xương Dã kia hẳn là muốn giết chóc, vậy nên sau khi lợi dụng Lý Xương Dã để giết chết Dương Thư Thành thì lại thao túng cậu ta tự sát luôn.

Còn ác mộng nhập vào người Tào Kim Hải là loại khác, chỉ muốn chiếm đóng thân thể của cậu ta, sở dĩ cậu ta sẽ trở thành đối tượng bị bọn chúng tìm giết, sự xuất hiện của nó là để ngăn cản kế hoạch của bọn kia.

"Nói như vậy, quả thật cha mẹ của Tào Kim Hải đã bị ác mộng nhập vào sao?"

"Ừm, hẳn là như vậy." Nói đến đoạn này, không biết Lãnh Nguyệt nghĩ đến chuyện gì, trên mặt lộ ra mấy phần cổ quái, nói:

"Nếu như tôi đoán không nhầm, thì ba con ác mộng kia là người một nhà, muốn mượn gia đình của bạn anh để hồi sinh."

"Ba con ác mộng là người một nhà?" Hạ Thiên Kỳ lại nghe một chuyện, hắn không thể tưởng tượng được.

"Ừm, rất có thể là như vậy." Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu khẳng định, giải thích hai câu đơn giản:

"Tôi vừa nói với anh, ác mộng là do tâm trạng xấu của bản thân kết hợp với du hồn xung quanh.

Quả thật du hồn này chính là hồn ma, tuy nhiên những quý vật này rất mờ mịt, không có cái gì gọi là oán niệm cả."

"Linh hồn thuần khiết?"

"Ừm, anh hiểu như vậy cũng được, tóm lại, du hồn không phải là hồn ma có ác ý, bọn chúng chỉ là con người sau khi chết tạo thành. Có một số hồn ma còn nhớ được một số ký ức, loại này sau này sẽ trở thành ác mộng, trở thành ác mộng thì sẽ có ký ức, vậy nên sau khi nhập xác thành công, chắc chắn sẽ có cuộc sống mới.

Còn những hồn ma không có ký ức, sau khi biến thành ác mộng, sẽ bị tâm tư xấu xa của con người chi phối, trở thành ác mộng chỉ muốn giết chóc.

Còn điều tối muốn nói, ba con ác mộng nhập vào gia đình bạn ấy, có thể bọn chúng là người một nhà."

"Tôi nghĩ tôi hiểu rồi."

Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ trắng bệch, chỉ gật nhẹ đầu, trong lòng không khỏi sinh ra một phỏng đoán đáng sợ, nếu điều Lãnh Nguyệt nói là sự thật, vậy trên thế gian này không biết có bao nhiêu người đã bị ác mộng thay thế?

Nói không chừng, ngay ở bên cạnh hắn, người thân của hắn, bạn bè của hắn cũng có loại này tồn tại.

Nghĩ đến chuyện này, hắn chỉ cảm thấy rùng mình.

"Xuất hiện tình huống này... Không lẽ có nhiều trường hợp bị ác mộng cũng như quỷ nhập xác tráo đổi sao?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, mình cần phải làm rõ một số chuyện trong lòng mình.

"Một bộ phận rất nhỏ thôi." Lãnh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi trả lời, nhưng không để Hạ Thiên Kỳ kịp thở phào, hắn ta đã nói tiếp:

"Nhưng anh biết đấy, trên đời này có rất rất nhiều người."

Nghe xong, tim Hạ Thiên Kỳ đập nhanh, hắn khẽ lắc đầu, so với những hiểu kỳ này, hiện tại hắn nên quan tâm đến việc, tiếp theo bọn hắn nên làm gì thì tốt hơn.

"Tôi muốn cứu gia đình Tào Kim Hải, anh có cách nào không?"

Chương 108: Thế giới trong mộng

Có cách, chỉ là phiền phức một chút thôi, chúng ta không thể dùng lực của mình để đối phó với bọn chúng, chỉ làm tổn thương đến cơ thể mà chúng nhập vào thôi, không ảnh hưởng đến chúng được."

"Không lẽ pháp thuật của anh cũng không thể ép chúng ra khỏi người bọn họ sao?" Hạ Thiên Kỳ không nhịn được, hỏi một câu."

"Ác mộng là quỷ vật trong mơ, xem ra anh vẫn không hiểu ý của tôi rồi."

Lãnh Nguyệt không thay đổi sắc mặt, lắc đầu, nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Vốn dĩ cảnh trong mộng không thuộc về thế giới này của chúng ta, nó tồn tại độc lập, vậy nên pháp thuật của thế giới này đối với nó là vô dụng."

"Thượng Phương Bảo Kiếm của tiên triều không chém được đầu quan sao?" Đột nhiên Hạ Thiên kỳ nghĩ đến một lời thoại trong phim ảnh, thốt lên.

"Ừm, như vậy cũng đúng, nếu chúng ta muốn diệt trừ hết bọn chúng, nhất định phải tiến hành trong thế giới của bọn chúng. Nói thẳng ra là phải tiến vào thế giới trong mộng của chúng."

"Thế giới trong mộng?" Hạ Thiên Kỳ khẽ lặp lại một câu:

"Chuyện này đều là mộng, chẳng lẽ có một thế giới ở trong mộng thật? Cứ xem như trong mộng tồn tại một thế giới thật, nhưng mỗi người đều mơ thấy những giấc mộng khác nhau, làm sao chúng ta có thể tìm được thế giới của ba ác mộng kia?"

"Cái thế giới này rất phức tạp, anh quá coi thường tinh thần của con người rồi."

Những lời này của Lãnh Nguyệt làm Hạ Thiên kỳ cứng họng, quả thật hần chỉ như một "tiểu Bạch", chẳng hiểu gì về phương diện linh dị cả.

"Nguyệt Thần, tôi gọi anh là Nguyệt Thần còn không đúng sao, tôi thừa nhận mình là tiểu Bạch, anh nói chúng ta nên làm gì đây."

Hạ Thiên Kỳ nhận thua, nói.

"Ba con ác mộng kia ở cùng nhau, hiển nhiên là bọn chúng đến từ một giấc mơ, hay nói một cách khác, chúng ta tùy ý tiến vào giấc mộng của một trong ba người kia đều có thể tìm được chúng."

Anh hiểu ý tôi không?"

"Ừm, cũng hơi hiểu. Tuy nhiên, không phải anh nói với tôi, thế giới này không chỉ một, mà tồn tại rất nhiều sao? Giống như các nhà khoa học dự đoán thế giới ba chiều, bốn chiều và các loại thế giới song song sao?"

"Tôi không biết, thế giới ba chiều, bốn chiều anh nói là cái gì, nhưng anh nói thế cũng không hẳn là sai, quả thật không chỉ có một thế giới, nói phóng đại lên một chút, thì có thể tồn tại vô số thế giới."

Chỉ là trong tình huống bình thường, chúng ta không có cách nào gặp những thế giới đó, đã không gặp được thì cũng không nhắc đến, chỉ có khi chính bản thân mình ở trong trạng thái đặc thù, mới có thể tiến vào đó.

Mà những trạng thái đặc thù kia, bao gồm cả nằm mơ."

"Anh nói là, trong mơ chúng ta mơ thấy những cái kia, quả thật đều là những thế giới khác?"

Lời nói này của Lãnh Nguyệt đã làm Hạ Thiên Kỳ thấy hoảng sợ không ít, hần bình thường vẫn cho rằng những giấc mơ kia, đều là những suy nghĩ bình thường, lại không hề nghĩ đến chúng đều là thật.

Chuyện này đối với hần là quá mức chấn động.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng vậy, nhiều khi hần muốn nằm mơ nhưng cũng không được, nhưng có những lúc không muốn lại nằm mơ thấy những cảnh sinh hoạt thường ngày, hoặc là một số giấc mơ kỳ lạ.

Lãnh Nguyệt không trả lời hần, tiếp tục nói:

"Sở dĩ chúng ta sẽ bước vào những thế giới kia, bởi vì lúc con người đang ngủ say, ý thức sẽ tách rời khỏi thể xác một lúc, ngẫu nhiên tiến vào thế giới kia. Tuy nhiên, sau khi chúng ta tỉnh lại, ý thức sẽ nhanh chóng trở về, sau đó rời khỏi thế giới kia."

"Lời nói này của anh có chỗ không đúng, nhiều lúc tôi nằm mơ, cảnh trong mộng rất mơ hồ, nhiều khi là cảnh của những giấc mộng khác biệt nói lẫn nhau."

"Đó là bởi vì trong lúc anh ngủ say, có quá nhiều lần có dấu hiệu tỉnh lại."

Trước đó tôi đã có nói qua, mỗi lần anh tỉnh lại, ý thức rời khỏi thể xác sẽ quay về, nhưng sau khi ý thức của anh trở về, bởi vì anh lại rơi vào trạng thái ngủ say nên nó lại tiếp tục tách rời thể xác, mà không lâu sau, anh lại có dấu hiệu tỉnh lại thì nó sẽ trở về lần nữa, cứ lặp đi lặp lại như thế, vậy nên anh mới mơ thấy rất nhiều cảnh, và cũng rất rối."

Nghe Lãnh Nguyệt nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ gãi gãi đầu, cảm thấy quả thật có chuyện như vậy, sau đó nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Lãnh Nguyệt, hỏi:

"Những chuyện này không phải do tự anh nghĩ vậy chứ."

"Không, đó là sự thật. Thỉnh thoảng chúng ta sẽ mơ thấy những cảnh quen thuộc, phát hiện có vài chuyện giống như trước đó mình đã từng trải qua, quả thật, những chuyện này là do ý thức của chúng ta xuyên đến tương lai nên thấy được."

"Được rồi, những chuyện xuyên qua này trước mắt cứ để sang một bên, anh còn chưa nói rõ chúng ta phải làm như thế nào."

Hạ Thiên Kỳ thừa nhận, quả thật hắn có thấy một số bài luận về việc ý thức xuyên qua, nhưng khi loại biện luận này được Lãnh Nguyệt nói ra, hắn lại cảm thấy không được tự nhiên.

Giống như, nếu hắn biết được càng nhiều thì chính bản thân hắn cũng sẽ càng cách xa thế giới này.

Đột nhiên hắn nghĩ đến, từ trước đến nay có rất nhiều nhà khoa học và học giả, đại đa số bọn họ đều trở thành những người luận chuyện quỷ thần, còn có người biến thành một kẻ điên.

Không dám tưởng tượng, rốt cục bọn họ đã phát hiện bao nhiêu bí mật động trời còn ẩn giấu trên thế giới này.

Lãnh Nguyệt liếc qua thời gian trên bảng vinh dự, suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Bọn chúng đã chiếm được gia đình của bọn anh, nên có thể thấy bọn chúng muốn tiếp tục tồn tại dưới thân phận của một con người, vậy nên trước mắt, khả năng chúng bỏ chạy là rất nhỏ, tuy nhiên chậm một chút nữa thôi, chúng sẽ chạy mất."

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đến đó đi, nếu để bọn chúng chạy mất, muốn tìm ra sợ là rất khó."

Hạ Thiên Kỳ không muốn tiếp tục chậm trễ, thúc giục Lãnh Nguyệt lái xe.

Rất nhanh, hai người bọn hắn đã về đến căn hộ của gia đình Tào Kim Hải ở khu chung cư Thanh Hà.

Sau khi xuống xe, hai người đều không nói với nhau bất cứ câu gì, bởi vì vết thương trên lưng của Hạ Thiên Kỳ, vậy nên Lãnh Nguyệt cũng không để hắn vác trang bị, mà tự mình công túi, cùng với Hạ Thiên Kỳ một trước một sau đi lên lầu.

Khi đã đến tầng lầu nhà Tào Kim Hải, Lãnh Nguyệt ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ dừng lại, sau đó lấy từ trong ba lô ra một cây bút lông, và một bình đựng dung dịch đỏ vàng trộn lẫn với nhau.

Hạ Thiên Kỳ cũng không hỏi Lãnh Nguyệt xem trong đó là thứ gì, lúc này, hắn áp tai vào sát cánh cửa, có thể nghe thấy, trong phòng thỉnh thoảng lại có tiếng đối thoại, và tiếng bước chân lộn xộn.

"Chúng còn ở bên trong, điệu bộ này giống như đang thu dọn đồ đạc."

"Mị Quỷ nhập xác người một khi đã bị phát hiện, bọn chúng sẽ giết người diệt khẩu, hoặc là sẽ trốn đi. Những con quỷ vật này là những loại đặc biệt, chúng có tư tưởng của con người."

"Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng chạy được, nếu chúng chạy trốn, chúng ta báo án cảnh sát cũng không tin đâu."

Lãnh Nguyệt cũng không nói gì thêm, cầm cây bút lông trên tay dùng loại chất lỏng đỏ vàng kia tô vẽ lên cửa, rất nhanh sau đó trên cửa xuất hiện một ký hiệu hình tròn lớn.

Sau khi làm xong, Lãnh Nguyệt ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ lùi về phía sau, sau đó hắn ta lại lấy ra mấy lá bùa, miệng lầm bầm niệm chú, sau đó dán vào trên dưới cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Đương đầu với thử thách

"Tốt."

Ba lá bùa dán chặt trên cửa phòng, Hạ Thiên Kỳ rất tò mò, không biết những lá bùa kia làm thế nào lại dán trên cửa, hẳn không thấy Lãnh Nguyệt bôi keo lên đó, cũng không dùng nước bọt.

Tuy nhiên, đó cũng không phải là chuyện mà lúc này hắn nên quan tâm. Mặc dù Lãnh Nguyệt đã chuẩn bị rất kỹ, nhưng trước mắt bọn hắn lại xuất hiện một vấn đề nan giải, chính là bọn hắn vào đó như thế nào.

Cửa bằng sắt, dùng cơ thể phá nó là không thể nào, công ty phá khóa Hoa Khai có mở được hay không chưa nói, mà giờ này cũng không biết tìm ở đâu.

"Cứ cho là bọn chúng bị vây khốn bên trong, nhưng chúng ta cũng đâu vào được."

"Ai nói không vào được?"

Lãnh Nguyệt nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, sau đó lấy từ trong ba lô ra một hộp nhỏ, mở nắp ra thì trong hộp chứa rất nhiều dụng cụ nhỏ.

"Anh có nhiều rây tai như vậy à, mua hẳn một hộp dụng cụ lấy rái tay?"

"Đừng nói nhảm."

Lãnh Nguyệt quay đầu, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ, sau đó không để ý đến hắn ta nữa, từ trong hộp lấy ra một loại muôi chụp tai đầu bằng kim loại, ngồi xổm xuống cắm vào trong lỗ khóa, không thể nghĩ ngờ nữa, hắn ta đang thử mở khóa.

Thật lòng, Hạ Thiên Kỳ không hề nghĩ đến, Lãnh Nguyệt không chỉ là thầy trừ quỷ, còn kiêm luôn cả việc mở khóa.

Không biết có phải cửa nhà Tào Kim Hải đã quá cũ hay không, lúc Hạ Thiên Kỳ đang ngạc nhiên chưa thốt lên tiếng thì cửa đã "Ba" một tiếng, được mở ra.

Sau khi mở cửa, trên mặt Lãnh Nguyệt vẫn không lộ ra bất kì tia vui mừng nào, chỉ là quay đầu, nhìn thoáng qua Hạ Thiên Kỳ đang ngây người, ra hiệu hắn có thể bước vào.

"Nguyệt Thần, anh thật sự không phải con người!"

Hạ Thiên Kỳ giờ ngón tay cái lên, thật tâm rất bội phục Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt không thêm để ý đến Hạ Thiên Kỳ, sau khi bỏ lại dụng cụ mở khóa vào trong ba lô, đã đi thẳng vào phòng.

Hạ Thiên Kỳ theo sát phía sau, trong phòng không khí lạnh lẽo không có nửa tiếng vang, Hạ Thiên Kỳ cảnh giác mở đèn lên, phòng khách bỗng chốc sáng trưng, làm lộ ra hai vợ chồng trung niên đang ngất xỉu, nằm trên đất.

"Chúng ta nên cẩn thận một chút, có thể hai người đó là quỷ."

Thấy Lãnh Nguyệt muốn đi qua đó, Hạ Thiên Kỳ vội nhắc nhở hắn ta vài câu, không ngờ Lãnh Nguyệt lại khoát tay nói với hắn:

"Ba con ác mộng kia, cảm nhận được bùa chú của tôi, nên trốn rồi. Bọn họ đang bị hôn mê."

Nghe Lãnh Nguyệt giải thích, Hạ Thiên Kỳ mới yên tâm đi qua, sau đó tại phòng ngủ của Tào Kim Hải, hắn phát hiện cậu ta cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Theo sự phân phó của Lãnh Nguyệt, hắn mang Tào Kim Hải từ phòng ngủ ra ngoài, giống như là phơi xác, đặt bọn họ nằm cùng một chỗ.

Không biết có phải do thuốc đã mất tác dụng hay không, một lúc sau vết thương trên lưng hắn lại co rút đau.

Hạ Thiên Kỳ đau đến nhăn nhó mặt mày, lúc đó lại nghe Lãnh Nguyệt nói:

"Anh cũng nằm xuống đi."

"Hử?"

"Tôi nói anh cũng nằm xuống bên cạnh họ đi." Lãnh Nguyệt chỉ vào khoảng trống bên cạnh Tào Kim Hải.

"Vì sao tôi phải nằm xuống?"

Hạ Thiên Kỳ bị Lãnh Nguyệt làm cho cảm thấy khó hiểu.

"Anh không muốn giúp họ sao?"

"Không phải ác mộng trốn rồi à?"

"Chỉ cần ác mộng tồn tại, thì sẽ không biến mất, một khi bọn chúng phát hiện được nguy hiểm biến mất, thì sẽ trở lại. Nếu anh cảm thấy như thế là xong, vậy thì bây giờ chúng ta rời khỏi đây."

Lãnh Nguyệt nắm lấy điểm yếu của Hạ Thiên Kỳ, chắc chắn hắn sẽ không bỏ mặc sự sống chết của gia đình Tào Kim Hải.

"Tôi khẳng định muốn cứu người, nhưng anh cũng phải nói cho rõ chứ."

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu, chỉ ba người đang nằm trên đất nói:

"Hiện tại bọn họ đang ở trong mơ, tôi nghĩ sẽ có cách đưa ý thức của anh vào trong giấc mơ của bọn họ, đến lúc đó anh chỉ cần tìm đến ác mộng trong giấc mơ của họ, thì có thể diệt trừ hoàn toàn hậu họa."

Tuy nhiên, tôi phải nhắc trước anh một điểm, rất có thể, trong mộng sẽ có rất nhiều quý vật khác tồn tại, không hẳn là dễ dàng hơn lệ quý đâu. Vậy nên anh phải suy nghĩ cho kỹ, có muốn giải quyết mỗi nguy hiểm này không."

Hạ Thiên Kỳ hiểu, Lãnh Nguyệt không phải là dạng người miệng mép giao hoạt thối tha như hắn, vậy nên khi hắn ta nói như thế nào thì chắc chắn đúng là như vậy. Quả thật, chỉ nghĩ đến thôi hắn đã thấy kinh khủng, bởi vì hắn phải bước vào một thế giới hoàn toàn xa lạ.

"Hắn là anh em của tôi, tôi đã đến đây, nhất định sẽ không trơ mắt nhìn hắn bị ác mộng nhập xác!"

Hạ Thiên Kỳ không mơ tưởng nữa, cắn răng nói ra.

Mặc dù Hạ Thiên Kỳ hắn có chút tham sống sợ chết, không tính là nhân vật trượng nghĩa nào, nhưng lúc bạn bè gặp nguy hiểm thì hắn vẫn có chút trách nhiệm.

Nghe Hạ Thiên Kỳ trả lời chắc nịch, Lãnh Nguyệt hơi kinh ngạc, sau đó từ trong túi lấy ra một tờ giấy màu đen dài cỡ nửa ngón tay, đưa cho Hạ Thiên Kỳ.

"Anh dùng máu viết tên mình lên đây sau đó đốt đi."

Theo lời Lãnh Nguyệt nói, Hạ Thiên Kỳ cắn đầu ngón tay, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo viết tên mình, rồi dùng bật lửa trên tay đốt tờ giấy đó đi.

Sau khi hắn làm xong, Lãnh Nguyệt lại nhắc nhở thêm:

"Tốt nhất chuyện này nên nghĩ cho kỹ, chuyện này rất nguy hiểm, có thể ý thức của anh sẽ bị nhốt ở đó vĩnh viễn. Dù sao, khi ý thức đã xuyên qua thế giới khác, đừng nói là tôi, mà ngay cả những thầy trừ quỷ cao siêu cũng khó để khống chế hoàn toàn."

Lần này, Hạ Thiên Kỳ không khẳng định quyết đoán như trước đó, hắn châm một điếu thuốc rồi rít mạnh vài hơi.

Chuyện cứu gia đình Tào Kim Hải hiển nhiên là hắn không muốn từ bỏ, nhưng vì vậy mà phải đổi bằng mạng của mình, hắn cảm thấy có chút thất thiệt.

Hắn thừa nhận, tình cảm giữa hắn với Tào Kim Hải chưa đến mức "kẻ sĩ chết vì tri kỷ".

Hơn nữa, trên thế giới này có rất nhiều tình huống cứu người không thành, rốt cục lại trở thành thảm kịch.

Sau khi đắn đo suy nghĩ một lúc, Hạ Thiên Kỳ lại cắn răng nói:

"Được rồi, bất kể như thế nào tôi đều muốn cứu bọn họ, tôi thật sự không muốn để cho thảm kịch Xương Dã chết tái diễn lần nữa."

Cuối cùng, Hạ Thiên Kỳ vẫn quyết định đối đầu với nguy hiểm, không chỉ vì muốn cứu gia đình Tào Kim Hải, mà còn vì bản thân mình sau này không phải áy náy.

Cảm giác này thật sự rất tệ, chuyện của Lý Xương Dã như vậy là quá đủ rồi, quả thật hắn không phải là loại người có thể xem nhẹ chuyện đó.

"Tốt, nếu đã quyết định vậy thì nằm xuống đi."

"Ừm." Hạ Thiên Kỳ gật nhẹ đầu, sau đó thuận tay lau giọt mồ hôi lạnh đang tràn ra trên trán, tuân theo lời chỉ thị của Lãnh Nguyệt, nằm xuống bên cạnh Tào Kim Hải.

Sau đó, Lãnh Nguyệt lại dùng bút lông, không biết dính thứ gì, vẽ trên mặt hấn. Hấn định mở miệng bảo Lãnh Nguyệt vẽ đẹp một chút, nhưng dần dần, lại phát hiện mí mắt mình càng lúc càng nặng, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Lúc hấn mở mắt ra lần nữa, đã phát hiện mình đang ở trong phòng khách, cùng cả gia đình của Tào Kim Hải, nhưng lại không thấy Lãnh Nguyệt đâu.

Vì trên vách tường trong phòng khác treo một tấm gương, vậy nên hấn vội vàng đứng dậy soi mặt mình, nhưng trên mặt lại không hề có ký hiệu gì lạ.

"Đây chính là thế giới trong mộng của gia đình Tào Kim Hải sao?"

Hạ Thiên Kỳ mờ mịt nhìn bàn tay của mình, sau đó lại véo véo vào mặt, nhưng lại có một loại cảm giác đau rất chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Một màn kinh hãi

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt trong gương giống mình như đúc, Hạ Thiên Kỳ lại cảm thấy quen thuộc với cái thế giới này.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cũng như cảm nhận được cảm giác đau, hấn sẽ rất khó tin lời của Lãnh Nguyệt nói trước đó, thế giới này rất chân thật.

Hiển nhiên là đã vượt xa khỏi lý giải của hấn về giấc mơ trong quá khứ.

"Theo lời của Lãnh Nguyệt thì chỉ có ý thức của mình mới nhập vào thế giới này, nhưng cảm giác này quá chân thực, không biết chuyện gì đã xảy ra với thân thể mình?"

Lắc đầu, tạm thời, hấn nén xuống những nghi ngờ trong lòng, Hạ Thiên Kỳ hít sâu một hơi, đặt toàn bộ suy nghĩ về việc tìm kiếm ba con ác mộng kia.

Trước khi hấn vào đây, Lãnh Nguyệt không nói rõ là ba con ác mộng kia ở chỗ nào, chỉ nói cho hấn biết, bọn chúng đang ở trong "mộng cảnh" này, lúc ấy hấn cũng không hỏi nhiều, nhưng hiện tại xem ra đã quá ngu xuẩn rồi.

Lúc ấy hấn nên hỏi thêm vài câu nữa.

Tuy nhiên chuyện này không hấn là tuyệt đối, có lẽ tìm kiếm bọn chúng không khó như trong tưởng tượng, không phải, lẽ ra Lãnh Nguyệt phải nhắc nhở hấn mới đúng. Sở dĩ hấn ta không nhắc nhở gì mình, có lẽ Lãnh Nguyệt cũng cảm thấy ba ác mộng kia không khó để tìm.

Sau khi suy nghĩ qua qua, hấn cảm thấy khả năng này cũng rất lớn, nên lúc này cũng không nghĩ tiếp nữa mà bắt đầu hành động, tìm kiếm khắp nơi.

Căn phòng này không khác phòng khách nhà Tào Kim Hải là mấy, chỉ là sau khi tìm tòi một lúc, hấn lại phát hiện, trong phòng ngoài hấn ra thì không bắt gặp ai khác.

Mặc dù hấn không biết ác mộng sẽ tồn tại ở trạng thái nào, nhưng Lãnh Nguyệt đã đề hấn vào đây, hấn bọn chúng sẽ có dáng dấp giống Tào Kim Hải. Ở đây giết chết bọn chúng, hấn là cách giải quyết nguyên nhân bắt đầu chuyện này.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ đã đứng trên ban công, mở cửa sổ ra, từng làn gió lạnh thổi vào bên trong.

Hạ Thiên Kỳ không phải rùng mình một cái, sau đó nghiêng đầu ra khỏi ban công quan sát.

Bên ngoài là một mảnh tối đen như mực, hoàn toàn không có chút ánh sáng, chỉ có gió lạnh không ngừng rít gào.

Đóng cửa sổ lại, Hạ Thiên Kỳ lập tức dẹp bỏ suy nghĩ này, cảm thấy nửa đêm canh năm, mình đi tìm ba con ác mộng kia ở ngoài đường quả là một việc làm hết sức ngu xuẩn.

Thế nhưng nếu không làm vậy, thì hấn nên tìm chúng ở đâu đây?

Bỗng nhiên trong đầu Hạ Thiên Kỳ nảy ra một suy nghĩ, hấn đã đoán được ba ác mộng kia sẽ dùng hình tượng của gia đình Tào Kim Hải để xuất hiện, như vậy thì phải chăng hấn có thể thông qua điện thoại để tìm kiếm gia đình Tào Kim Hải?

Bọn chúng đều ở cùng một chỗ, tìm được một con phải chăng sẽ tìm được toàn bộ?

Nghĩ xong, Hạ Thiên Kỳ sờ vào túi mình, mò ra một cái điện thoại không phải của hấn.

Nhìn chiếc điện thoại xa lạ trên tay, Hạ Thiên Kỳ trầm hô một tiếng kỳ quái, trên mặt lộ rõ vẻ kỳ quái tìm kiếm trên điện thoại, kết quả lại tìm được số

điện thoại của Tào Kim Hải.

Trừ dãy số đó ra, trong danh bạ còn có số điện thoại của nhóm người Lý Xương Dã, và người nhà của hắn.

Nhìn thấy những số điện thoại kia, hắn không khỏi nhớ lại Tào Kim Hải đã nói với hắn, cậu ta đã từng gọi điện thoại cho Lý Xương Dã.

Mặc dù lúc ấy là trong hiện thực Tào Kim Hải kể cho, nhưng hắn khó mà kìm nén lại suy nghĩ trong đầu.

Hắn muốn gọi thử cho Lý Xương Dã.

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhấn nút gọi, không bao lâu trong điện thoại lại truyền đến một tràng âm thanh mệt mỏi:

"Ai vậy?"

Nghe giọng nói của Lý Xương Dã lần nữa, nội tâm Hạ Thiên Kỳ không khỏi rung động, đáng vẻ Lý Xương Dã đang nằm ngủ, và giọng nói có chút cau có như hiện ra trước mắt.

"Xương Dã à? Tao là Thiên Kỳ."

"Gì vậy? Muộn thế này còn gọi điện thoại cho ta, có chuyện gì sao?"

"Không có gì, mày và Thư Thành đang ở trường học sao?"

"Nói nhảm, mày cho rằng tao là mày thứ hai à, có thể mượn chuyện thực tập ở Do Từ để không lên lớp. Rốt cục cũng không có chuyện gì phải không, vậy thì tao đi ngủ đây, sáng mai còn lên lớp."

"Ừm..."

Sau khi dập máy, cả người Hạ Thiên Kỳ giống như là mơ, hắn không xác định được rốt cục Lý Xương Dã là người hay là quỷ vật hóa trang, nhưng lại cho hắn một cảm giác rất chân thực, rất thân thiết.

"Chẳng lẽ ở đây, Xương Dã và Thư Thành đều là người?"

Đầu Hạ Thiên Kỳ trở nên rối mù, hắn lại mơ hồ nhớ đến câu Lý Xương Dã nói hắn lúc trước:

"Thiên Kỳ, mày tin trên thế giới này có hai cái tôi không?"

Lần nữa đứng soi mình trước gương, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cười khổ, Lý Xương Dã không hề nói sai, quả thật trên thế gian này có khả năng tồn tại hai cái tôi.

Không, thậm chí còn nhiều hơn.

Không tìm thấy thuốc lá trên người, Hạ Thiên Kỳ giống như không tìm được cách giải tỏa phiền muộn, nên bực bội đi đi lại lại trong phòng.

Giao cho hắn việc này, đối với cảnh trong mộng hắn hoàn toàn không biết gì, đích thực rất khó khăn, vốn dĩ vấn đề là ở chỗ hắn không biết ra tay như thế nào.

Nhưng Lãnh Nguyệt là do hắn mời tới, xem như đã cho hắn mặt mũi, hắn làm sao có thể mở miệng, để Lãnh Nguyệt tiến vào mộng thay hắn?

Hắn thừa nhận mình có chút vô si, nhưng còn lâu mới đạt đến cấp độ không biết xấu hổ là gì đó.

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Trong lúc Hạ Thiên Kỳ đang bực bội đi lại trong phòng, thì không biết tại sao, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói bên ngoài cửa sổ khẽ gọi tên mình.

Âm thanh có chút đứt quãng, đồng thời cũng rất nhẹ, vậy nên hắn cũng không phân biệt được, rốt cục chủ nhân của tiếng gọi là ai.

Trước mắt có thể nói, hắn đang ở trong hai thế giới, hơn nữa trước đó Lãnh Nguyệt cũng đã nhắc nhở với hắn, ở nơi này rất có thể sẽ tồn tại quỷ vật cấp bậc Lệ Quỷ, nhưng ở đây ngay cả một con quỷ vật cũng không có, vậy nên hắn chưa thể nắm chắc điều gì.

Chuyện này giống như một mình đi đến một thành phố xa lạ, trong lòng vừa thấy lạ lẫm vừa bất an.

Giống như hắn bây giờ, điển hình là cảm giác thiếu an toàn.

Hạ Thiên Kỳ không trả lời lại tiếng gọi đó, mà hắn chậm rãi bước về phía cửa.

Cùng lúc đó, tiếng gọi tên hắn lại vang lên lớn hơn:

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Rõ ràng âm thanh lần này lớn hơn lần trước một chút, nghe cũng rõ ràng hơn.

Đó là một giọng nói xa lại, âm thanh trầm thấp, nếu ví von một chút thì giống như một ông già tuổi đã cao, giọng ho khan khan.

Trong trí nhớ của Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không có giọng nói như vậy, về cảnh giác trên mặt Hạ Thiên Kỳ càng sâu, lúc này đã đi đến cạnh cửa.

Nhưng lúc hần vừa đi đến cạnh cửa, ngoài cửa lại truyền đến một loạt tiếng gọi của lão già ho khan kia:

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Nghe hai tiếng gọi này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rung mình, lông tơ trên thân đều dựng đứng lên. Hạ Thiên Kỳ vẫn không đáp lại, mà chậm rãi đi đến cạnh cửa mắt mèo, nhìn xuyên qua về phía hành lang.

Sau đó, lại trông thấy một màn kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lí do

Trong hành lang mờ nhạt, vậy mà chất rất nhiều xác chết!

Tướng mạo cũng những thi thể này khác nhau, trông mắt mờ lớn có, đầu nghiêng 90 độ cũng có, còn có người bị móc ngực máu đọng lại rất nhiều.

Tư thế nằm của bọn họ khác nhau, đồng thời phần lớn đều mang đồ ngủ, hay áo quần rộng rãi, xem ra là bị giết chết trong giấc mộng, sau đó bị kéo từ trên lầu xuống.

Mà ở bên cạnh những thi thể này, vẫn tồn tại một "Người" không thích hợp.

Đó là một ông lão lưng còng, "ông ta" đứng giữa đám thi thể, một tay đặt ngang trước mặt, bày ra tư thế gõ cửa.

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Một loạt tiếng gọi khan khan lại truyền đến, không thể nghi ngờ nữa, cái giọng nói âm trầm đó là do ông ta gọi hần.

Trong lòng càng cảm thấy bất an, hần khẳng định mình chưa bao giờ gặp ông lão kia, hướng hồ là nhận ra lão.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, ông ta lại giống như gọi hồn, không ngừng kêu tên hần.

Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt nước bọt, ánh mắt vẫn như cũ, nhìn xuyên ra ngoài cửa sổ xem động tĩnh của ông già kia.

Trong quá trình đó, hần cũng có quan sát, phân biệt những thi thể trên hành lang.

Rất nhanh, hần đã phát hiện ra một thân ảnh quen thuộc, nhưng bởi vì thi thể đó nằm nghiêng, nên hần cũng không thấy hết cả người, chỉ là bộ dáng đó rất giống Tào Kim Hải.

Bên ngoài hành lang, thi thể nằm thẳng ở đó rất nhiều, một số thi thể hần không thể nhìn thấy khuôn mặt, vậy nên rất khó để xác định trong đó có người mà hần muốn tìm hay không.

Mặc dù không biết có hay không, nhưng trước mắt hần có thể khẳng định, ông lão đang đứng giữa đồng xác chết kia, chắc chắn không phải là người tốt.

Ông ta hần là một con quỷ vật.

Hạ Thiên Kỳ buồn bực đến nỗi muốn học máu, lúc đầu cứ nghĩ giải quyết ba con ác mộng kia là dễ dàng, dù sao khi hần tiến vào đây, thì đối đầu với ác mộng kia cũng giống như tranh đấu với những người bình thường.

Nhưng mà hiện tại, có thể cái miệng quạ đen của Lãnh Nguyệt đã nói đúng, xui xẻo gặp phải quỷ vật ở nơi này.

Lúc Hạ Thiên Kỳ đang sầu khổ nghĩ cách, thì lão già đang đứng trên bậc thang kia lại đột ngột bước xuống, đồng thời, vốn dĩ đang nhìn nghiêng cũng quay hần lại.

Vốn dĩ khuôn mặt đó không thể xem là của con người được, hoặc là có thể hình dung đó là mặt rắn thì đúng hơn.

Trên mặt là chỉ chút những vết màu tím đen, trên khuôn mặt tam giác lộ ra ánh sáng rất tàn nhẫn.

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Sau khi lão già kia xuống khỏi bậc thang, đã đi ngay đến cửa, âm thanh so với trước cũng lớn hơn rất nhiều.

Trước mắt, Hạ Thiên Kỳ và ông lão kia chỉ cách nhau một cánh cửa, nếu như toàn bộ người trong hành lang đều là do ông ta giết, vậy thì vốn dĩ việc muốn xông đến giết hẳn là dễ như trở bàn tay.

"Làm sao bây giờ?"

Trong nội tâm Hạ Thiên Kỳ lo lắng không thôi, chỉ sợ mình không cứu được người lại còn liên lụy.

Lúc trong lòng hắn bất an, dự định nghĩ cách trốn đi, thì đột nhiên từ cửa vang lên từng đợt tiếng đập cửa "Thùng thùng".

Mặc dù đó chỉ là tiếng gõ cửa bình thường, nhưng rơi vào tai Hạ Thiên Kỳ lại giống như tiếng gọi của tử thần, nhất thời làm cho tinh thần của hắn rối rắm.

"Thiên Kỳ? Thiên Kỳ?"

Lão già kia vẫn như trước, không hề từ bỏ ý định, vẫn đứng ngoài cửa gọi, vốn dĩ cho rằng, ông ta sẽ tiếp tục kiên nhẫn gõ cửa, lại không ngờ rằng, gọi khẽ của hắn bỗng biến thành tiếng gào thét ác độc:

"Mở cửa ra! Cho tao vào, tao biết mày đang đứng ngay cạnh cửa!"

Tiếng rống của lão ta làm da đầu Hạ Thiên Kỳ tê dại, hắn cũng không phải loại nào tàn, tất nhiên sẽ không nghe lời mà mở cửa.

Hắn không dám tiếp tục đứng ở cạnh cửa nữa, quay người đi về phòng khách.

Ánh đèn trong phòng khách bỗng lóe lên, cùng lúc đó âm thanh của phòng cũng càng thêm đinh tai nhức óc.

Bỗng nhiên, trong tuyệt vọng Hạ Thiên Kỳ lại nghĩ đến một cách, hắn bước vội ra ban công, sau đó mở cửa sổ nhào đầu ra bên ngoài.

Nhà của Tào Kim Hải vốn ở lầu bốn, từ chỗ này nhảy xuống dưới mặc dù không đến mức mất mạng, nhưng gãy tay gãy chân thì không chạy được.

Nếu như ông già kia không đuổi theo còn tốt, một khi đã đuổi ra đến đây, hắn cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Nếu như tiếp tục ở lại nơi này, một khi quỷ vật đã xông tới, hắn cũng không thoát khỏi kết cục bị giết.

Run rẩy bật đèn pin trên điện thoại di động, ôm một tia hi vọng, Hạ Thiên Kỳ rơi đèn xuống phía dưới, sau đó hắn lại ngạc nhiên phát hiện, tại lầu hai có một tấm lưới.

Hay nói cách khác, nếu hắn nhảy từ ban công xuống thì độ cao rơi tới đa cũng chỉ có hai tầng mà thôi.

Nếu không phải vận khí quá xấu thì cũng không đánh mất khả năng vận động được.

Chuyện này không thể chần chờ nữa, bởi vì hắn đã nghe được tiếng cửa phòng bị phá tan.

Hạ Thiên Kỳ cắn chặt răng, sau đó bày ra tư thế, treo ngược mình ngoài cửa sổ, sau đó sợ hãi kêu lên, nhảy xuống dưới.

Sau khi đáp đất, dựa vào phản ứng lực, Hạ Thiên Kỳ mượn đà quán tính lộn nhanh một vòng, lúc đứng dậy lòng bàn chân chỉ truyền đến một chút đau nhức, không cản trở hành động tiếp theo của hắn.

Nhẹ nhõm thờ ra, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía lầu bốn, lại bất gặp một hình ảnh giống như đầu con rắn độc sáng lên dưới ánh đèn, rất dữ tợn đang nhìn hắn chằm chằm.

Hạ Thiên Kỳ sợ con quỷ vật kia cũng nhảy xuống, vậy nên cũng không tiếp tục nhìn nữa, vội vàng chạy đi.

Chỉ là lúc hắn bỏ chạy, quay đầu quan sát khu nhà của Tào Kim Hải một lần nữa mới kinh ngạc phát hiện, nơi này chỉ có duy nhất khu chung cư kia.

Trừ nó ra, xung quanh không tồn tại thứ gì khác.

Hay nói một cách khác, cảnh trong mộng của Tào Kim Hải, trong cái thế giới đó, chỉ có duy nhất một khu chung cư này.

Hiện tại, suy nghĩ một chút đã có thể hiểu được, vì sao Lãnh Nguyệt lại không nói rõ với hắn, ba con ác mộng kia ở cùng một chỗ, bởi vì trong thế giới này, cũng chỉ có duy nhất một chỗ ẩn thân.

Chính là khu ở nhà ở trước mặt này.

Không thể nghỉ ngơi nữa, ba ác mộng kia đang ở trong tòa nhà kia.

Nhưng lão già độc ác kia là loại quý gì?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, trước mắt tất cả mọi chuyện đã rõ ràng, nhưng không ngờ lại xuất hiện lão già kia.

"Lão Quý kia hiện tại còn ở trong tòa nhà, chỉ là không biết ba ác mộng kia đã bị giết hay chưa..."

Nghĩ như vậy, đột nhiên Hạ Thiên Kỳ ý thức được một vấn đề, đó chính là, cái thế giới kia chỉ ở trong cái tòa nhà kia thôi, như vậy thì tại sao lúc này hắn gọi cho Lý Xương Dã còn có người bắt máy?

Hay nói cách khác, người trên thế giới này đều ở trong tòa nhà kia, vậy thì Lý Xương Dã không tồn tại mới phải.

Trừ phi... Tất cả chuyện này đều là do ba ác mộng kia làm ra!

Lãnh Nguyệt nói cho hắn biết, mỗi giấc mơ đều là một thế giới chân thật, nhưng tình huống của Tào Kim Hải lại khác, bởi vì cậu ta đã gặp phải ác mộng.

Vậy nên, có thể nói, ở đây ba ác mộng kia sẽ tạo nên một số chuyện để lừa gạt hắn.

Càng nghĩ, Hạ Thiên Kỳ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, lão quý vừa xuất hiện kia chắc là do ba ác mộng kia tạo ra để lừa gạt, kỳ thật, bọn chúng còn sống rất tốt trong tòa nhà kia.

"Không vàng hàng cộp sao bắt được cộp con, dù sao bên ngoài cũng đã có Lãnh Nguyệt trong coi, nếu như mình gặp phải nguy hiểm ở chỗ này, hắc hắc ta cũng có thể cảm nhận được."

Hạ Thiên Kỳ tự tìm cho mình một lý do để mạo hiểm, sau đó lại kiên trì bước vào trong hành lang yên tĩnh dưới ngọn đèn vàng.

Ps: cảm ơn bạn dailong ủng hộ 50 kp cho truyện

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cửa ra

Bước vào trong hành lang ngập tràn mùi tanh của máu một lần nữa, trong lòng Hạ Thiên Kỳ không ngừng "đánh trống", chỉ sợ mình vào hàng cộp không bắt được hổ con, kết quả lại là sói rơi vào miệng cộp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn làm như vậy bởi vì không còn cách nào khác.

Trước mắt chưa tìm được ba con ác mộng kia, lại không tìm được đường trở về hiện thực, vậy nên hắn chỉ có thử vận may quay lại đây, dù sao dự định lúc đầu khi quyết định mạo hiểm vào đây là diệt trừ ba ác mộng kia.

Trong hành lang, ánh đèn nhấp nháy, mỗi lần đèn sáng lên, trái tim Hạ Thiên Kỳ đều nảy lên đến cổ họng, hắn sợ lão quý kia sẽ đột ngột xuất hiện trước mắt mình.

Tuy trở lại đây là một giải pháp, nhưng lại rất mạo hiểm.

Ở tầng hai trong tòa nhà này có một tấm lưới chắn, vậy nên lúc hắn đi đến tầng ba mới nhìn thấy hai dãy nhà ở đối diện nhau.

Hắn cẩn thận đi đến cạnh cửa của một hộ gia đình, áp sát tai lên đó, nín thở lắng nghe động tĩnh bên trong, sau khi không nghe được bất cứ âm thanh nào, hắn mới thử mở cửa, nhưng cửa phòng đã bị khóa, nên hắn không thể nào mở ra được.

Sau đó, hắn lại đi đến cửa của căn hộ phía đối diện, rốt cục vẫn vậy, không thu được kết quả gì.

Xoay người nhìn về chỗ giao thoa ánh sáng lạnh lẽo ở tầng trên, bước chân của Hạ Thiên Kỳ trở nên do dự. Bởi vì lên tiếp một tầng nữa đã là nhà của Tào Kim Hải, có trời mới biết lão quý kia còn ở trong phòng hay không.

Nếu như lúc này hắn đi lên, vừa lúc lão quý kia bước ra, vậy thì phải chăng đã chặn mất đường lui của hắn?

Từ trước đến nay, Hạ Thiên Kỳ tuyệt đối không phải là loại người do dự, nhưng đối diện với tình huống bản thân có khả năng sẽ rơi vào nguy hiểm, hắn không thể không ngừng cân nhắc.

"Lần này trở về nhất định phải hỏi Lãnh Nguyệt một số thông tin về phương diện này, chuyện lần này quả thật quá qua loa rồi."

Suy đi nghĩ lại, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy lúc này mình có chút kích động, cái gì cũng chưa hỏi Lãnh Nguyệt, đã mơ mơ hồ hồ bước vào chỗ này, nói không may thì rất có thể sẽ trở thành tình huống cứu người không thành còn phải bỏ mạng điển hình rồi.

Dùng tay bóp chặt khuôn mặt cứng đờ của mình, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ vẫn quyết định lên xem.

Hắn dự định "đánh nhanh thắng nhanh", nhân lúc không có bất kỳ âm thanh kỳ lạ nào truyền đến, lên đó xem xét một chút sau đó sẽ xuống ngay.

Nhẹ nhàng bước lên từng bậc thang, Hạ Thiên Kỳ phát hiện cửa nhà Tào Kim Hải đã bị đóng lại lần nữa, trước cửa có hai xác chết đang nằm ngang.

Nhìn lướt qua bộ dáng của hai thi thể kia, là xác hai người nữ, nhưng tuổi tác ước chừng là mẹ con, hắn không dừng lại mà đi qua thi thể, tiến đến tầng năm.

Bậc thang lên tầng năm chất đầy những thi thể máu me, Hạ Thiên Kỳ đếm sơ qua ước chừng không dưới hai mươi xác chết.

Nam nữ già trẻ đều có, xem cách ăn mặc hắn cũng là người sống trong khu chung cư này.

Không có nhiều thời gian cho hắn ở lại quan sát, vậy nên chỉ nhìn thoáng một chút, hắn đã tìm được một thi thể, trong giống như Tào Kim Hải.

Hắn lật mặt thi thể qua nhìn, nhưng lại thấy đó là một đàn ông trung niên, hiển nhiên đây không phải là Tào Kim Hải.

Thấy thế, lông mày của Hạ Thiên Kỳ nhíu chặt lại, không dừng lại một bước, vội vã bước lên lần.

Sau khi lên đến tầng năm, hắn phát hiện, ở nơi này cũng chất đầy những thi thể bộ dạng thể thảm khác nhau, thậm chí còn có những cái xác rất kinh dị, tay chân và đầu đều bị cắt xuống, xếp thành một hình tam giác, làm người ta sợ hãi.

Lúc Hạ Thiên Kỳ đi qua "chồng tam giác" đó, không cẩn thận làm rơi một cái đầu, may mà lúc nó rơi xuống, cũng không gây nên tiếng vang lớn lắm.

Sau khi kinh ngạc, toàn thân toát mồ hôi lạnh, Hạ Thiên Kỳ càng trở nên cẩn thận hơn, bởi vì những chuyện liên tiếp xảy ra, người chết đối với hắn ta mà nói, đã không còn thấy kinh ngạc nữa, nhưng nhìn thấy nhiều xác chết như vậy, thì đây là lần đầu tiên.

Nơi này đúng là một cái lồng hấp Địa Ngục!

Bởi vì muốn xác định, trong đám xác chết này có ba ác mộng nguy trang thành gia đình Tào Kim Hải hay không, vậy nên Hạ Thiên Kỳ không chỉ muốn vượt qua những thi thể này, mà muốn nhìn mặt từng cái xác, đồng thời cũng nín thở lắng nghe động tĩnh lâu dưới.

Cứ lo lắng, đề phòng như vậy, rốt cục Hạ Thiên Kỳ cũng vượt hết bảy tầng, đặt chân lên bậc thang tầng 8, cũng thấy được thi thể của gia đình Tào Kim Hải.

Bộ dáng lúc chết của ba người khá giống nhau, đều trừng mắt rất lớn, ngực không biết bị cái gì đâm vào, hiện ra miệng vết thương đầy máu to bằng cái bát. Ba thi thể được đặt dựa vào trên bậc thang, nhìn qua như đang chạy trốn lên tầng 8, là do bị đâm từ phía sau mà chết.

Thậm chí Hạ Thiên Kỳ còn có thể tưởng tượng ra được, lúc ấy ba con ác mộng này đã sợ hãi và không cam lòng đến cỡ nào.

Mặc dù đã xác định ba con ác mộng kia đã bị xử lý, nhưng trong lòng hắn lại không hề vui sướng chút nào, bởi vì người trừ khử bọn chúng không phải là hắn, mà là một quý vật khác.

Người làm việc này, hẳn là lão quỷ vừa rồi muốn đuổi giết hắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vốn dĩ lão quỷ kia đã diệt trừ ba con ác mộng nhập xác kia, hẳn là lão ta sẽ thay thế vào đó, nhập vào xác Tào Kim Hải.

Thậm chí, hắn cũng có thể nghĩ ra được, một khi lão quỷ này đã thành công, thì không bao lâu nữa, trong hiện thực sẽ phát sinh ra vụ án con giết chết cha mẹ ruột.

Mặc dù đã dự liệu được tình huống nghiêm trọng, nhưng trước mắt hắn không thể tìm được cách giải quyết, trước mắt chỉ có thể cố hết sức mình trốn chạy khỏi nơi này.

Không biết, có phải hắn đã thích ứng với mùi máu tươi tràn ngập trong tầng lầu mà lúc này đã không còn ngửi thấy nữa, chỉ là ánh đèn trong hành lang dường như nhấp nháy nhanh hơn.

Hạ Thiên Kỳ cũng không tiếp tục lãng phí thời gian suy nghĩ nữa, bắt đầu chạy về phía bậc thang đi xuống, nhưng lúc hắn vừa mới chạy xuống được hai bậc thang, thì đột nhiên bất an, quay đầu nhìn lại, xem xét từ đầu đến chân.

Từ cửa phòng của hộ gia đình trên tầng 8, không biết từ lúc nào lại hé ra một khe hở, mà lúc ánh đèn chập hờn sáng tối, lại xuất hiện một khuôn mặt rầu rầu tím tái vài chỗ đen, đang xuyên qua khe hở lạnh lùng nhìn hắn.

Đó là lão quỷ kia, vậy mà ông ta lại trốn ở bên trong!

Trong chớp mắt, Hạ Thiên Kỳ cũng không tiếp tục tiết sức lực của mình nữa, vội vàng chạy xuống lầu, cùng lúc đó, một loạt tiếng âm thanh mở cửa cũng truyền vào tai hắn.

Không hề nghỉ ngơi nữa, lão quỷ kia đang đuổi theo.

Bởi vì trên bậc thang có xếp rất nhiều thi thể, vậy nên để tiết kiệm thời gian, Hạ Thiên Kỳ đành phải kiên trì nhảy xuống, cứ như vậy lao đảo trốn xuống lầu dưới.

Trong quá trình đó, hắn cảm thấy mình quả thật cũng may mắn, may mắn là lão quỷ kia xuất hiện ở tầng cao nhất, chứ không phải ở giữa tòa nhà, nếu không thì ngoại trừ lên trời, hắn cũng không còn cửa để chạy trốn, bị vây chặt ngay.

Cứ như vậy, tuy chạy xuống lầu dưới để trốn rất nguy hiểm, nhưng ít nhất cũng còn một con đường sống.

Song, lúc Hạ Thiên Kỳ đã xuống đến tầng dưới, định chạy ra khỏi khu chung cư này, lại hoàn toàn bị choáng váng.

Bởi vì, không thấy cửa ra của khu chung cư đâu.

"Thật là *!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Mạng lớn

"Sao lối ra lại biến mất rồi!"

Hạ Thiên Kỳ cơ hồ không thể tin đây là sự thật, bởi vì nếu như lối ra thật sự biến mất thì chẳng khác nào hắn đã bị tuyên án tử hình.

"Từ từ..."

Tiếng bước chân của lão quỷ đi xuống lầu không ngừng vang lên, trong khu chung cư chất đầy xác chết này, mỗi lần có âm thanh vang lên, Hạ Thiên Kỳ đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"Không! Nhất định sẽ có cách rời khỏi."

Hạ Thiên Kỳ không hề tuyệt vọng, mà hắn đứng nguyên tại chỗ lo lắng tìm kiếm, nhưng đây cũng không phải là ảo giác của hắn, mà công ra thật sự đã biến mất.

"Tại sao có thể như vậy..."

Hạ Thiên Kỳ như bị sét đánh, đứng bất động, từng tiếng bước chân như từ địa ngục đến, không ngừng dội vào tai hắn, làm phòng tuyến cuối cùng trong lòng hắn cũng sụp đổ.

Trước mắt, trừ phi hắn có thể đối phó được với lão quỷ kia, nếu không kết cục cuối cùng của hắn cũng bị giết.

Nhưng hắn có thể đối phó được ông ta sao?

Hắn đã không có pháp thuật, thể chất ác linh trong cơ thể cũng chưa làm mạnh, làm sao hắn có thể là đối thủ của lão quỷ kia đây.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Nhất thời, trong lòng Hạ Thiên Kỳ nóng như lửa đốt, nhưng vốn dĩ là không thể nghĩ ra được cách nào.

Lãnh Nguyệt đã từng nói, ở trong hiện thực quan sát tình huống của hắn, một khi phát hiện điều gì bất thường sẽ thức tỉnh hắn dậy.

Nhưng mới vừa rồi, hắn đã trải qua một mối nguy hiểm, nếu như hắn ở đây gặp phải điều không may, mà ở bên kia Lãnh Nguyệt có thể nhìn ra thì hắn đã không tiếp tục ở lại nơi này rồi.

Nhưng trên thực tế, hắn vẫn ở lại đây.

Vậy nên có thể khẳng định, hắn ở nơi này vốn dĩ là không thể nhờ cậy gì vào Lãnh Nguyệt, tính mạng hắn có an toàn hay không thì phải hoàn toàn dựa

vào bản thân hấn thôi.

Bước vào thế giới này, không phải là thể xác của hấn mà chỉ là ý thức, nếu như ở đây hấn bị lão quỷ giết chết, vậy thì ý thức cũng sẽ mất đi.

Mà mất đi ý thức, thì trong thực tế, thân thể của hấn sẽ mãi mãi rơi vào tình trạng ngủ say, trở thành một người thực vật.

Đột nhiên Hạ Thiên Kỳ nghĩ đến, những người thực vật mãi mãi không tỉnh lại kia có phải cũng vì ý thức tiến vào thế giới khác mà không thể trở về, vậy nên cơ thể mới biến thành một cái xác không?

Hấn phải sống để trở về, nhất định sống sót trở về!

Tiếng bước chân của lão quỷ càng lúc càng rõ ràng, thậm chí Hạ Thiên Kỳ đã nhìn thấy bóng lưng còng của con quỷ vật đó.

Lão đang xuống đây! Lão đang nhanh chóng xuống đây!

"Hạ Thiên Kỳ, mày nhanh lên một chút, không phải mày nói mày là thiên tài sao, thiên tài sao lại không nghĩ ra cách nào! Nghĩ một cách, nhất định có thể tìm ra..."

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ không ngừng hoảng hốt, hấn hận đã không hỏi Lãnh Nguyệt, nếu không thì đã có thể dùng pháp thuật, mở ra một cánh cửa chạy trốn.

"Chờ một chút! Mở ra?"

Trong chớp mắt, một ý nghĩ đã xuất hiện trong đầu Hạ Thiên Kỳ, chỉ là không đợi hấn thử thực hiện, thì lão quỷ mặt rắn kia đã đánh đến lưng hấn.

"A!"

Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh đang đập về phía hấn, vô thức tránh sang một bên tường, sau đó một bàn tay quỷ đưa đến, xuyên qua bả vai hấn.

Hấn theo bản năng tránh đòn, tuy có thể tránh để bàn tay kia không xuyên qua, nhưng bả vai hấn lại xuất hiện một vết thương không ngừng chảy máu.

Tuy nhiên, điều làm cho hấn thất vọng là, hấn bị ép vào trong góc tường, lúc này không còn chút không gian nào để né tránh.

Lưng của lão quỷ kia vẫn còng xuống như lúc trước, trên khuôn mặt rắn đen si lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, lão chậm rãi đưa tay lên miệng, sau đó đột nhiên gọi hấn:

"Thiên Kỳ?"

Tiếng gọi này giống như tiếng ho khan gọi khẽ, làm cho Hạ Thiên Kỳ càng rung mình hơn. Lưng của hấn dính sát lên tường, trước mắt đã không còn đường lui nữa, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn lão quỷ kia từng bước từng bước tiến gần về phía hấn.

"Thiên Kỳ?"

"A..."

Hạ Thiên Kỳ không cam lòng gào thét, đến đầu óc cũng bị choáng váng, cơ thể run run không ngừng đập vào tường.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, bỗng nhiên hấn lại nghĩ đến điều gì đấy, trước đó, trong lòng hấn nảy ra một suy nghĩ, rốt cục bây giờ cũng rõ ràng.

"Ý thức! Đúng rồi, mình chỉ là ý thức, Lãnh Nguyệt đã nói, chỉ cần lúc mình ngủ mơ, ý thức sẽ rời khỏi thân thể."

Đột nhiên Hạ Thiên Kỳ lại nghĩ đến nội dung Lãnh Nguyệt đã từng nói với hấn, hiện tại quả thật chỉ là ý thức của hấn, bởi vì trong thực tế hấn đang ngủ, nên ý thức mới rời khỏi cơ thể đến chỗ này.

Vậy thì, nếu như ở đây hấn rơi vào trạng thái ngủ say, vậy thì ý thức có phải cũng sẽ rời đi không, sẽ trở về hiện thực chứ?

Bất kể như thế nào, có thể trở về hiện thực hay không, thì trước mắt đây cũng là cách duy nhất, chết hay sống chỉ còn biết nghe theo ý trời.

Nghĩ đến điều này, hấn lập tức thử, trước mắt tìm một chỗ để thoải mái đánh một giấc chắc chắn là không thể, vậy nên hấn chỉ còn cách làm mình ngất đi.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Lão quỷ kia đang dò xét tiếp cận hấn, mà Hạ Thiên Kỳ lại không ngừng tự đập đầu mình vào tường, muốn làm cho mình hôn mê.

Nhưng không biết, có phải lực hấn dùng quá nhẹ hay không, mà ý thức của hấn lại hoàn toàn tỉnh táo.

Cùng lúc đó, lão quỷ kia lại dùng "Quý Trảo" đánh về phía hắn.

Hạ Thiên Kỳ không còn cách nào trốn tránh, nên theo bản năng đưa tay ra đỡ một chiêu kia, còn đầu hắn thì đập mạnh vào tường.

Trong quá trình đó, không biết có phải đối diện với nguy cơ chết đi hay không, mà Hạ Thiên Kỳ lại bộc phát một số khả năng, hắn đột nhiên cảm thấy đầu mình trống rỗng, nói cách khác là có một mảnh nào đó bao phủ cả thể giới Hắc Ám.

Năng lực của lão quỷ kia, vốn dĩ hắn không có khả năng để chống cự, mặt dù hắn cố gắng bắt chặt Quý Trảo đang đánh về phía mình, nhưng đòn đó vẫn như cũ, đâm vào thân thể hắn.

Nhưng mà... Sau đó, ý thức của hắn lại trở nên mơ hồ, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Sau đó trong nháy mắt, Hạ Thiên Kỳ mở lớn mắt, giống như gặp phải một con ác mộng, cơ thể cứng ngắc bật dậy.

Còn chưa kịp quan sát bốn phía, hắn đã nhận thấy hình như trong tay mình đang nắm cái gì đó, theo bản năng đưa tay lên, thì lại thấy hắn đang cầm một cánh tay gãy.

Không hề nghi ngờ nữa, đó chính là cánh tay của lão quỷ trong mộng kia.

"Chẳng lẽ mình còn đang ở trong mộng?"

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên lại thấy lạnh cả người. Nhưng lúc quay đầu dò xét xung quanh, lại phát hiện đây là phòng khách nhà Tào Kim Hải, và cả gia đình cậu ta cũng đang nằm bên cạnh hắn.

"Mình đã trở về?"

Lúc Hạ Thiên Kỳ mở mắt xác định, thì nghe tiếng hét của Lãnh Nguyệt từ trong phòng ngủ của cha mẹ Tào Kim Hải truyền ra:

"Đã rời khỏi giấc mộng, vậy thì ở lại đi!"

Diệt bùa ma, đánh đến yêu ma, diệt!"

Theo đó là tiếng kêu gào thảm thiết, thê lương, không lâu sau đã bắt gặp Lãnh nguyệt cầm theo kiếm Đào Mộc chỉ có chuôi kiếm mọt mỗi bước ra, giống như vừa trải qua một trận đại chiến.

Nhìn thấy Lãnh Nguyệt, nói không phò trương chút nào, Hạ Thiên Kỳ suýt nữa bật khóc, vừa rồi, kém chút nữa hắn đã chết rồi.

"Nguyệt Nguyệt! Có thể nhìn thấy anh thật sự là quá tốt!"

Nghe Hạ Thiên Kỳ gọi mình là Nguyệt Nguyệt, hắn ta rất khó chịu, trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng cũng không thềm nói gì, ngồi xuống ghế sa lon nghỉ ngơi.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm thái độ Lãnh Nguyệt đối với mình, vội vàng đứng dậy, lao đảo đi đến bên cạnh Lãnh Nguyệt:

"Tôi nói cho anh biết, kém chút nữa thôi tôi đã chết ở trong mơ, may mà tôi trong cái khó ló cái khôn..."

"Không chết là do mạng anh lớn!"

Thấy Hạ Thiên Kỳ quên đau, bắt đầu khoe lác khả năng của mình, Lãnh Nguyệt nhin không được, cắt ngang lời hắn, hỏi:

"Anh biết vừa rồi anh đưa cái gì ra đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Mộng ma

"Hắn không phải là ác mộng đâu, rõ ràng lão quỷ kia so với ác mộng còn kinh khủng hơn nhiều."

Nhớ lại ở trong giấc một sống chết trong nháy mắt, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại run rẩy, nếu như không phải lúc đó hắn bị đụng đến choáng váng, vậy thì không phải hiện thân thể này đã không còn bất kỳ ý thức nào, trở thành người thực vật rồi sao?

"Nó thật sự không phải ác mộng, mà là Mộng Ma." Lúc này, Lãnh Nguyệt nhàn nhạt trả lời.

"Mộng ma? Đó là gì?"

Lần đầu tiên Hạ Thiên Kỳ nghe đến Mộng Ma, cũng không biết đây là loại quỷ vật nào.

"Mộng ma có thể nói là bản thân cấp của ác mộng, cũng là một loại ma quỷ, chỉ là so với ác mộng, mộng ma mạnh hơn nhiều.

Mặc dù nó là ma quỷ, bên trong tồn tại quỷ vật rất yếu, nhưng không giống với ác mộng, chỉ có thể nhập vào xác người để xuất hiện ở nhân gian. Hay nói thẳng ra, là nó có thể tồn tại trong thực tế, cũng có thể ở trong giấc mộng.

Lúc nó ở trong hiện thực, thì nó chỉ tương đương mà một con ma, cũng không kinh sợ lắm. Chỉ là lúc nó tiến vào cảnh trong mộng, thì sức mạnh của nó có thể sánh ngang với lệ quỷ.

Vậy nên, tôi mới nói, lần này anh có thể sống sót, quả thật là rất may mắn."

Nghe lời giải thích của Lãnh Nguyệt, trong lòng Hạ Thiên Kỳ nghĩ đến lại càng thêm sợ hãi, theo bản năng lấy tay che ngực, hỏi tiếp:

"Vậy là lúc tôi bước vào mộng, đã đụng phải một con quỷ vật không kém Lệ Quỷ bao nhiêu?"

"Ừm, nó là mộng ma." Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu xác định, lúc này như nhớ ra chuyện gì, nói tiếp:

"Tôi có thể xử lý nó là do anh đã kéo nó ra đây, nếu không, ở trong mộng cảnh của bạn anh, chúng ta nhất định cũng không có cách nào đối phó nó.

Năng lực của tôi lúc này, đối phó với ma quỷ đã đạt đến đỉnh điểm, nhưng nếu đụng phải con người biến thành Lệ Quỷ, thì chỉ có thể ngăn cản một lúc, nhưng mà giao tranh thì tuyệt đối không thắng được.

Nếu gặp phải quỷ vật cấp bậc lệ quỷ, vậy thì tôi không có khả năng chống cự.

Không biết Lãnh Nguyệt lại tính toán cái gì, đột nhiên lúc này lại nói những chuyện này với Hạ Thiên Kỳ.

Đại khái Hạ Thiên Kỳ đã hiểu rõ tình huống của Lãnh Nguyệt, hẳn ta hạ thấp năng lực của mình, nói với hắn những lời như vậy, đã là một chiến lược rất khó, huống hồ, trong quá trình thi hành nhiệm vụ, xác suất đụng phải quỷ vật cấp bậc lệ quỷ không lớn như vậy.

Hai người đều tự rơi vào trầm mặc một lúc, Hạ Thiên Kỳ bất giác rút một điều thuốc lá, nhóm lửa rồi đặt mộng ngồi lên ghế sofa nghỉ ngơi.

Trong quá trình đó, Hạ Thiên Kỳ có liếc qua Lãnh Nguyệt không biết đang suy nghĩ cái gì, trầm nghĩ, những lần như thế này, nếu hắn không chủ động mở miệng thì Lãnh Nguyệt cũng nhất định im lặng.

Nói đến hẳn ta càng làm không khí thêm ngột ngạt, thật là ít nói.

Điều thuốc chỉ còn lại một nửa, Hạ Thiên Kỳ mới trải qua một phen kinh hãi, một gói ngáp một cái, chỉ cả nhà Tào Kim Hải đang nằm trên mặt đất, nói:

"Bọn họ còn gặp nguy hiểm sao?"

"Không, một chút nữa sẽ tỉnh lại thôi."

Nói xong, Lãnh Nguyệt kiểm tra lại túi đồ của mình, trông bộ dạng giống như muốn chuẩn bị rời đi.

"Chuyện ở đây giải quyết xong rồi, tôi phải về đây."

"Trời sắp sáng rồi, khoảng một hai giờ nữa thôi, chờ thêm một lát đi."

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, bọn hắn cũng không cần lần mò trong đêm tối mà đi, tuy nhiên nghĩ đến Lãnh Nguyệt không phải muốn thương lượng với mình, đôi mắt của hắn đảo vài vòng, nên chuyển chủ đề nói:

"Pháp thuật của anh đã đạt đến cảnh giới trâu bò như thế, so ra mà nói, có thể giết chết lệ quỷ không?"

"Tất nhiên có thể. Bên trong lệ quỷ không phải là quỷ vật mạnh nhất tồn tại."

"Tốt, vậy anh nói cho tôi biết một chút, đến cùng thì pháp thuật sẽ trâu bò đến cỡ nào, tôi rất tò mò."

"Không biết." Thậm chí, Lãnh Nguyệt cũng không thêm nghĩ ngợi, đã lắc đầu nói:

"Bất kể là giới hạn như thế nào, thì cũng không thể đoán trước."

"Thôi đi, tôi thấy anh là không muốn nói cho tôi biết."

Thấy Lãnh Nguyệt không muốn nói nhiều, Hạ Thiên Kỳ cũng lười hỏi thêm, dù sao hắn cũng không học pháp thuật, nếu tò mò không biết rốt cục pháp

thuật trâu bò đến cỡ nào, không bằng hấn nghĩ đến thể chất ác linh của mình, nói không đúng thì một ngày nào đó có thể trở thành siêu nhân thật đó.

"Qua chuyện của Tào Kim Hải, quả thật tôi đã bị dọa sợ.

Nghĩ đến trên thế giới này, có rất nhiều ác mộng như vậy tồn tại, bọn chúng nhập vào xác người sinh hoạt bình thường, làm nhân viên cửa hàng bán giá rẻ, là đồng nghiệp trong công ty... Thậm chí... còn có thể làm cho con người yêu nó.

Chỉ nghĩ như thế, tôi đã thấy lòng mình run rẩy, rất sợ hãi!"

"Vậy nên mới có sự tồn tại của tổ chức thầy bói."

Đột nhiên Lãnh Nguyệt xoay đầu lại, lúc nói ra nhwungx lời này, trên mặt tràn đầy sự tự hào về tổ chức thầy bói.

Nhìn thấy khuôn mặt luôn tro tro của Lãnh Nguyệt, lại khó mà lộ ra một chút cảm xúc, Hạ Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên, trong lòng đoán chừng, hấn là từ nhỏ Lãnh Nguyệt đã bị tẩy não rồi.

Bằng không, hấn ta cũng sẽ không ngây thơ như vậy, lương thiện, cũng sẽ không căm hận quý vật như vậy.

Sau khi ngạc nhiên một chút, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười ha hả nói:

"Nguyệt Nguyệt, cứu vớt thế giới, bảo vệ con người là gánh nặng đặt trên vai anh, anh còn phải gánh nó dài dài đây."

"Nhảm chán!"

Nghe xong, Lãnh Nguyệt khó chịu trừng mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ, không muốn tiếp tục cùng hấn nói nhảm nữa, cầm lấy ba lô trên bàn trà bước về phía cửa, mặc cho Hạ Thiên Kỳ có nói gì.

Vốn định chờ gia đình Tào Kim Hải tỉnh lại hấn mới đi, nhưng nghĩ đến ba con ác mộng kia, thậm chí là mộng ma đều đã bị xử lý, có những chuyện hoàn toàn có thể nói qua điện thoại, vậy nên hấn do dự một chút, cũng quyết định theo Lãnh Nguyệt rời khỏi nhà Tào Kim Hải.

Bất kể như thế nào, thì Lãnh Nguyệt cũng đã rất trọng nghĩa chạy đến đây giúp đỡ, hấn cũng không nên để hấn ta một mình trở về.

Bên ngoài, gió lạnh gào thét, trong xe không bật điều hòa, nên có chút lạnh.

Bởi vì Hạ Thiên kỳ bị thương, nên Lãnh Nguyệt cũng không để cho hấn tự lái xe, trên đường cao tốc, hai người bọn hấn chạy rất nhanh, trong lúc đó, cũng không ai lên tiếng.

Cũng vì Hạ Thiên Kỳ hơi mệt, cộng thêm vết thương ở lưng hơi âm ỉ đâu, nên hấn cũng không còn tinh thần tìm chủ đề nói, một lòng chỉ muốn mình tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, như vậy cũng sẽ không còn mệt mỏi, cũng không còn đau nữa.

Đúng lúc hấn sắp ngủ, mí mắt vừa khép lại thì Lãnh Nguyệt lại đột nhiên quay đầu nhìn hấn nói:

"Xem bảng vinh dự của anh một chút đi."

"Anh muốn hỏi mấy giờ à?"

Hạ Thiên Kỳ có chút mơ hồ, nhìn thoáng qua bảng vinh dự, sau đó lại ngạc nhiên bật cười:

"Ha ha, có phải tôi nhìn nhầm không, vậy mà được 5 điểm vinh dự!"

Hạ Thiên Kỳ sợ rằng mình hoa mắt, nên lúc này mới dụi dụi mắt mình một lần, kết quả vẫn như lúc trước hấn nhìn thấy, quả thật điểm vinh dự đã tăng thêm 5 điểm.

Nếu như vậy thì cộng thêm 6 điểm lúc trước hấn đạt được, hiện tại tổng lại hấn đã có 11 điểm vinh dự.

Nói cách khác, hấn có thể thăng chức làm giám sát!

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, chuyện vui này thật sự đến quá nhanh, nhanh đến nỗi hấn không thể tin được đây là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Xin thăng cấp

Nhưng nghĩ lại, hắc quả thật rất hoài nghi 5 điểm vinh dự này.

Dù sao 5 điểm vinh dự, cũng tương đương với phần thưởng cho điểm của cấp hoàn mỹ.

Tuy chuyện lần này thuộc về lĩnh vực, nhưng cũng không phải là nhiệm vụ công ty giao phó, chỉ có thể xem là việc ngoài mài thời.

Chẳng lẽ tiếp nhận việc ngoài và chấp hành nhiệm vụ công ty giao, điểm thưởng đều giống nhau?

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng xem xét bảng vinh dự trên cổ tay mình, tuy nhiên, ở phần cho điểm cũng không thay đổi chút nào, có thể phỏng đoán đó của hắc không đúng.

"Tôi biết rồi, việc tiếp nhận việc ngoài và nhiệm vụ công ty giao, bên trên cũng nhất trí ban thưởng điểm vinh dự, nhưng cách cho điểm lại khác nhau. Chỉ có nhiệm vụ công ty giao mới có thể cho điểm thu hoạch, còn tiếp nhận việc ngoài thì không có."

Hạ Thiên Kỳ có chút kích động, nói với Lãnh Nguyệt đang lái xe.

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt cũng xoay đầu nhìn hắc, sau đó gật nhẹ đầu nói:

"Ừm, hắc là như anh nói, tôi cũng không thu được điểm thưởng nào."

"Chuyện đó hắc là không sai."

Nghe Lãnh Nguyệt nói vậy, trong lòng Hạ Thiên Kỳ càng thêm chắc chắn, đồng thời cũng xác định mình nên làm mạnh thể chất ác linh trong cơ thể mình.

Bị loại khổ cực này giày vò, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn tỉnh ngủ, lúc này còn có hơi phấn khởi, cảm giác đau phía sau lưng gần như cũng biến mất.

"Nguyệt Nguyệt, hiện tại chúng ta đã thu được cấp cho điểm hoàn mỹ, đồng thời cũng tích lũy đủ 10 điểm vinh dự, chúng ta có thể xin thăng cấp lên giám sát."

Theo Hạ Thiên Kỳ nghĩ, thì Lãnh Nguyệt muốn đạt được điểm vinh dự hơn hắc nhiều, hiện tại hắc đã đủ 10 điểm, khẳng định hắc ta cũng đã đủ rồi.

Nhìn về phía Lãnh Nguyệt, lại không nghĩ hắc ta lắc đầu nói:

"Điểm vinh dự của tôi chưa đủ, tự anh xin đi thì tốt hơn."

"Điểm vinh dự của anh chưa đủ? Không lẽ học pháp thuật còn đắt hơn cả làm mạnh thể chất ác linh?"

"Cứ lo chuyện của anh đi thì tốt hơn."

Không biết Lãnh Nguyệt nhớ ra điều gì đó, nhíu chặt hai hàng lông mày, không nói thêm gì nữa.

Hạ Thiên Kỳ bị sự thay đổi bất ngờ này của Lãnh Nguyệt làm cho sững sờ, không biết tên tiểu nhân đó lại giận dỗi chuyện gì.

"Được, anh muốn tôi không nói thì sẽ không nói!"

Lãnh Nguyệt cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là hơi quái đản, nói mặt lạnh là lập tức mặt lạnh, làm cho người ta có chút sùng sốt/

Không muốn chấp với Lãnh tiên nhân, bản thân muốn ngủ lại không ngủ được, Hạ Thiên Kỳ châm một điếu thuốc, trong lúc nhất thời, trong xe tràn ngập đầy mùi khói thuốc.

Mặc dù Lãnh Nguyệt không hút thuốc, nhưng cũng không phản cảm với mùi thuốc, nhưng vẫn như trước, cau mày lộ ra tâm sự nặng nề.

Đưa tay lên quẹt ngang hơi nước trên cửa sổ xe, Hạ Thiên Kỳ nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, không khỏi nghĩ đến ông ngoại của mình.

Không biết lão gia hỏa kia đang bận rộn làm chuyện gì, sinh hoạt tốt hay không, có phải tình tình ngoan cố lại bùng phát rồi không.

Nói đến những lá bùa hộ thân lấy từ ông ngoại mình, hắc hi vọng những thứ đó không phải là do ông làm ra, bởi vì như vậy, thì ông ngoại hắc cũng sẽ khoogn bị cuốn vào vòng xoáy địa ngục này.

Nhưng những dấu hiệu hắc thu thập được trước mắt lại cho thấy, ông ngoại hắc hắc cũng là một nhân viên trong công ty, mặc dù hắc chưa thu được bằng chứng rõ ràng.

Đồng thời, qua chuyện vừa xảy ra, hắc cũng giật mình ý thức được một chuyện, đó chính là, ông ngoại hắc dùng thân phận thầy bói để tiếp cận người khác, phải chăng cũng có mục đích như bọn hắc, là vì muốn thu hoạch điểm vinh dự?

Càng nghĩ, hắc càng cảm thấy đúng là như vậy, ông ngoại hắc cáo già như vậy, không thể có khả năng không nghĩ ra điều này.

"Nhân dịp lần này xin làm chủ quản, nên hỏi Phó Hải Nghĩa một số chuyện về ông ngoại mình."

Trong thời gian này, chuyện của ông ngoại hẳn giống như hòn đá nặng đè lên lòng hẳn, làm hẳn rất khó thở.

Lúc bọn hẳn trở về lại biệt thự, thì cũng đã hơn giữa trưa, trong lúc đó, Hạ Thiên Kỳ còn nhận được một cuộc gọi từ Tào Kim Hải, ở trong điện thoại, vốn dĩ Tào Kim Hải không biết mình đã bị ác mộng nhập xác, chỉ nói cậu ta đã mơ một giấc mộng rất dài, nhưng sau khi tỉnh dậy lại hoàn toàn không nhớ được.

Ngược lại, Hạ Thiên Kỳ lại rất vui mừng, Tào Kim Hải có thể giống như người bình thường, chuyện gì cũng không nhớ rõ, chuyện gì cũng không biết, vậy nên chỉ tìm đại một số lý do, giải thích qua loa tình huống của cậu ta.

Tào Kim Hải nghe không hiểu, nhưng lúc muốn hỏi thêm Hạ Thiên Kỳ đã dập máy, chỉ vì nếu cậu ta gặp phải chuyện gì thì lại gọi điện thoại tìm hẳn.

Từ bên ngoài trở về, Hạ Thiên Kỳ chui ngay vào phòng ngủ, máu trên miệng vết thương sau lưng đã khô hẳn, nhưng lại dính chặt lớp áo da, chạm vào đó sẽ lại truyền đến một trận đau đớn.

Hạ Thiên Kỳ phải chậm rãi dùng nước thấm ướt, sau đó lại kéo lớp áo từ vết thương ra.

Chịu đựng đau đớn sau đó vội vàng tắm rửa, Hạ Thiên Kỳ trở lại phòng ngủ lần nữa, bôi thuốc lên vết thương, sau đó cũng lười băng bó, nằm ngửa lên giường.

"Xuong Dã, Thư Thành, Kim Hải đã không sao rồi... Chúng mày yên tâm đi..."

Nghĩ đến chuyện mình không kịp thời ngăn cản thâm kích của Lý Xương Dã và Dương Thư Thành, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rất tự trách, âm thầm thề sau này lúc gặp phải chuyện linh dị, nhất định phải cẩn thận dò xét, phải phân tích đi phân tích lại điềm khả nghi.

Một mẻ bắt đầu xâm lấn, không lâu sau, Hạ Thiên Kỳ cũng ngủ thiếp đi.

Hạ Thiên Kỳ mơ một giấc mộng rất dài, trong mơ hẳn gặp được Lý Xương Dã và Dương Thư Thành, cùng bọn hẳn ở cùng một chỗ nâng chén chúc mừng.

Trên bàn rượu, Dương Thư Thành và Lý Xương Dã không ngừng khuyên hẳn không cần phải tự trách, bọn họ cũng không trách hẳn, đừng quên bọn hẳn là bạn bè tốt nhất...

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy giấc mơ này rất kéo dài, tuy nhiên sau khi tỉnh lại, hẳn cũng không hề một mẻ, ngược lại lại có một loại nhẹ nhõm không thể hình dung. Chỉ là khuôn mặt hẳn có chút ẩm ướt, khóe mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt còn chưa khô.

"Chuyện tiếc nuối hãy cho qua đi, mình muốn làm một Hạ Thiên Kỳ lạc quan như trước."

Hạ Thiên Kỳ lau đi giọt nước mắt còn đọng nơi khóe mi, sau đó giống như ngày thường, bật một cái rời khỏi giường. Trong lúc không để ý, vô tình động đến vết thương, sau đó lại vang lên một âm thanh la hét rất thảm thiết.

Băng bó xong vết thương, Hạ Thiên Kỳ đi xuống lầu, vừa lúc gặp phải Lãnh Nguyệt tắt TV, bước lên.

Không biết có phải do hôm qua hẳn ta đột nhiên "trở mặt" với hẳn nên có chút áy náy hay không, mà Lãnh Nguyệt lại chủ động mở miệng hỏi Hạ Thiên Kỳ một câu:

"Anh muốn ra ngoài sao?"

"Anh muốn ra ngoài à?"

"Ừm, ra ngoài ăn cơm, sau đó đi tìm Phó Hải Nghĩa."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ lại không nhịn được trêu đùa một câu:

"Thế nào Nguyệt Nguyệt, anh muốn tôi lái xe chờ anh đi hóng mát không?"

"Trên đường chú ý an toàn."

Sau khi để lại lời "dạn dỏ", Lãnh Nguyệt đi ngang qua Hạ Thiên Kỳ, bước lên lầu.

Khi Lãnh Nguyệt đã bước lên lầu, Hạ Thiên Kỳ mới phản ứng lại được, đây là Lãnh Nguyệt trêu chọc hẳn sao, không khỏi nhìn lên lầu hét lên:

"Lãnh Tiệp Nhân, anh đừng học thói xấu."

Lái xe tiến vào cửa lớn Thế Kỷ, Hạ Thiên Kỳ bước nhanh, đi về phía văn phòng Hoàng Kim.

Trước đó, hẳn đã dùng máy truyền tin tức, liên lạc với Phó Hải Nghĩa, nói có việc muốn tìm ông ta, ông ta cũng không hỏi xem có chuyện gì, chỉ là nói hiện tại đang ở văn phòng Hoàng Kim, bảo hẳn lúc choạng vạng tối có thể đến gặp.

Chương 116: Thất vọng

Nếu biết Phó Hải Nghĩa ở tại văn phòng Hoàng Kim chờ đợi cho tới xế chiều thì Hạ Thiên Kỳ cũng không khẩn cấp như vậy. Tiện đường tìm nhà hàng ăn nhanh mua chút đồ, sau khi lấp đầy bụng xong, thì mới lái xe thẳng đến văn phòng Hoàng Kim.

Ngừng xe ở một chỗ tốt gần đó, Hạ Thiên Kỳ bước từ trên xe xuống. Lần này tinh thần không còn bất định như hai lần trước nữa, ngược lại trong lòng ít nhiều lại có chút mong đợi.

Nếu việc kia thành công thì hân mong tỷ lệ sống sót của mình sẽ được tăng lên.

Chỉ cần hắn được thăng chức thành Chủ Quản, chẳng những có thể ăn được "phần trăm được trích từ đoàn đội", như vậy sẽ thu hoạch được càng nhiều vinh dự điểm để mà tự cường hóa thể chất ác linh của bản thân mình và còn có thể có được một lần cơ hội để cầu cứu viện từ cấp trên.

Bây giờ coi như hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, chủ quản cao cấp như Lương Nhượng Vân là mạnh cỡ nào rồi, cho nên nếu như có chủ quản cao cấp cao cao tại thượng này giúp đỡ thì không nghi ngờ gì nữa. Khi chấp hành nhiệm vụ thì chẳng phải giống như có thêm nhiều mạng nữa sao.

Về việc sau khi thăng chức sẽ được tăng lương cao lên được bao nhiêu thì vốn dĩ hắn không hề nghĩ tới. Bởi vì với tình cảnh hiện tại của hắn thì mạng sống mới quan trọng nhất. Những cái khác không có cũng chẳng sao. Dù sao thì còn mạng sống mới có thể hưởng thụ tiền tài vật chất chứ.

Đứng trong thang máy, lại lên công ty ở tầng trên.

Sau khi thang máy từ từ mở ra, toàn bộ khu vực làm việc vẫn không thấy được đến nửa cái bóng người, có thể nói là cô quạnh đến cực điểm.

Bởi vì Phó Hải Nghĩa không biết khi nào hắn sẽ đến cho nên cũng không có đứng cạnh thang máy để chờ hắn. Tuy nhiên hắn từng đến văn phòng của Phó Hải Nghĩa một lần rồi cũng coi như là xe nhẹ đường quen nên rất nhanh chóng đã tìm được đích đến của chuyến đi này.

Lễ phép gõ cửa một cái, Hạ Thiên Kỳ cũng không biết trong khu vực quản lý này có người hay không mà đẩy thẳng cửa bước vào.

Sau khi bước vào, hắn không khỏi có chút ngáy ngẩn cả người.

Bởi vì trong văn phòng không chỉ có Phó Hải Nghĩa mà còn có một người khác cũng không tính là xa lạ với hắn - Từ Thiên Hoa.

Từ Thiên Hoa chính là người đàn ông trung niên lúc trước đã phỏng vấn hắn. Mới đầu hắn còn tưởng rằng Từ Thiên Hoa đã chết trong tiệm sách Hâm Hoa nhưng sau khi nghe bọn người Nam Cung Vân nói thì hắn mới biết Từ Thiên Hoa lúc ấy đã cầu xin cấp trên cứu viện mới may mắn trốn được một mạng, tuy nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Sở dĩ Phó Hải Nghĩa phải tạm thời tiếp nhận hắn và Lãnh Nguyệt, cũng là bởi vì Từ Thiên Hoa bị thương nặng.

Nhìn thấy khuôn mặt thối tha của Từ Thiên Hoa, trong lòng Hạ Thiên Kỳ dù sao cũng hơi thất vọng. Mặc dù hắn nghe được từ bọn người Nam Cung Vân rằng danh tiếng của Phó Hải Nghĩa cũng không hề tốt đẹp gì nhưng so với Từ Thiên Hoa thì thật tình hắn cảm thấy trước mắt đã là tốt lắm rồi.

Nếu như Từ Thiên Hoa đã không sao thì chẳng phải hắn và Lãnh Nguyệt lại một lần nữa phải về bên đội của Từ Thiên Hoa rồi?

Đúng như những suy nghĩ trong lòng của hắn, Phó Hải Nghĩa vừa nhìn thấy hắn, lập tức nói thẳng với hắn:

"Người này là Từ chủ quản Từ Thiên Hoa, tôi nghĩ cậu chắc hẳn cũng không thấy lạ lắm gì. Trước đó tôi cũng đã từng nói tôi chỉ tạm thời làm chủ quản của các cậu. Hiện tại thì Từ Chủ Quản đã khỏi bệnh nên từ nay mọi chuyện của các cậu sẽ giao lại cho Từ Chủ Quản phụ trách, tôi sẽ không hỏi tới nữa."

Phó Hải Nghĩa vừa lên đã lập tức phui mình sạch sẽ. Nghe được những lời đó, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy rất phiền muộn nhưng cũng chỉ có thể gật đầu biểu hiện mình đã hiểu.

Từ Thiên Hoa chấp tay sau lưng đứng bên cạnh Phó Hải Nghĩa, hai con mắt híp nửa nhìn chăm chăm vào Hạ Thiên Kỳ làm hắn cảm thấy không thoải mái vô cùng.

"Từ Chủ Quản, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Hạ Thiên Kỳ ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng không thấy vui chút nào lên tiếng chào Từ Thiên Hoa. Nhưng Từ Thiên Hoa lại không có chút biểu hiện gì. Đúng là đầy đủ phong cách của một cấp trên.

"Hừ! Ông tỏ vẻ cái gì chứ!"

Hạ Thiên Kỳ nghiêm mặt lại, trừng mắt nhìn Từ Thiên Hoa một chút. Không tỏ ra nhiệt tình nữa mà trở nên hờ hững đi. Đi hai bước sang bên hông rồi ngồi xuống ghế sa lon.

Có lẽ cảm thấy bầu không khí trong phòng làm việc có chút không đúng nên Phó Hải Nghĩa lại bận bịu mở miệng nói một câu giảng hòa, nhìn Hạ Thiên Kỳ đang ngồi bất chéo chân ngồi trên ghế sa lon hỏi:

"Tôi nhớ cậu nói là có chuyện tìm tôi. Hiện tại Từ Chủ Quản đang ở đây, có chuyện gì thì cậu cứ nói đi."

"Là sự việc có liên quan đến việc thăng chức làm chủ quản."

Hạ Thiên Kỳ nhìn Phó Hải Nghĩa một chút, lại liếc sang Từ Thiên Hoa. Phó Hải Nghĩa lập tức đứng lên khỏi ghế salon.

"Thăng chức làm Chủ Quản? Bây giờ mà cậu lại đi hỏi chuyện này có phải còn quá sớm không."

Nghe giọng nói của Phó Hải Nghĩa, hiển nhiên là không tin Hạ Thiên Kỳ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đạt đủ điều kiện để thăng chức làm chủ quản.

Cảm giác bị người khác xem thường, giọng nói của Hạ Thiên Kỳ lúc này cũng trở nên ngang ngạnh lên rất nhiều, nói thẳng:

"Điều kiện để thăng chức làm chủ quản chỉ cần được cho điểm cấp hoàn mỹ một lần cộng thêm 10 điểm vinh dự. Hai thứ này, tôi đều đã có đủ, hôm nay tôi liên hệ với ông chính là nói về sự việc thăng chức chủ quản này."

"Cậu nói cậu đã đạt đủ điều kiện?" Lần này người miệng là Từ Thiên Hoa.

"Ông cảm thấy thế nào?" Khuôn mặt Hạ Thiên Kỳ trầm xuống, nhìn Từ Thiên Hoa một cái rồi tiếp tục nói:

"Nếu chỉ cần thông qua bảng vinh dự mà có thể xin thăng chức lên làm chủ quản thẳng thì tôi còn thông qua các ông làm gì?"

Trước đó Phó Hải Nghĩa cũng không có nói rõ với hắn về việc có liên quan đến quá trình thăng chức này.

"Cái này..." Phó Hải Nghĩa muốn nói rồi lại thôi, trên mặt có chút gật mình.

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ muốn hỏi lần nữa thì Từ Thiên Hoa lại lên tiếng trước hắn:

"Bây giờ chỉ có thể xem như là cậu đã đủ điều kiện để thỏa mãn việc thăng chức lên làm chủ quản nhưng cũng chỉ là thỏa mãn mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như là dự trữ."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì hiện tại vị trí chủ quản vốn dĩ không có chỗ trống, chẳng lẽ Phó Chủ Quản không có nói với cậu à. Muốn trở thành Chủ Quản không những phải đạt đủ điều kiện mà còn phải xem có còn chỗ trống hay không đã?"

Nghe Từ Thiên Hoa nói đến chỗ này, Hạ Thiên Kỳ mới giật mình nhớ Phó Hải Nghĩa có từng nói qua chuyện này. Chỉ khi nào vị trí Chủ quản có chỗ trống thì mới có thể thăng chức cho người mới đã đủ điều kiện lên.

Sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ trở nên khó coi, suy nghĩ một chút rồi khó chịu hỏi Từ Thiên Hoa:

"Cái vị trí chủ quản kia tới lúc nào mới có chỗ trống?"

"Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây?" Từ Thiên Hoa cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

"Trừ phi có thăng nào xui xẻo mà chết trong lúc thi hành nhiệm vụ còn nếu không cậu mãi mãi cũng không có cơ hội thăng chức."

Lời nói của Từ Thiên Hoa cứ như là một ngày đông giá rét vậy. Cứ như có nguyên một chậu nước lạnh từ trên trời giáng tưới thẳng từ trên đầu hắn xuống vậy. Hắn vô cùng mong đợi được thăng chức, kết quả lại nhận được một sự thật xấu xa này.

Ở "chỗ làm việc" chỉ có năng lực không thì còn chưa đủ. Giờ lại có duyên gặp phải, bây giờ thì hắn xem như đã hiểu rõ hàm nghĩa của câu nói này rồi.

"Tốt thôi, tôi biết rồi, vậy tôi xin phép đi trước."

Đã không được thăng chức làm Chủ Quản thì còn ở chỗ này để tiếp tục chờ đợi gì nữa chứ, Hạ Thiên Kỳ quay người đang muốn rời khỏi, nhưng lại bị Phó Hải Nghĩa gọi lại:

"Cậu khoan hãy đi đã."

"Ừm?" Hạ Thiên Kỳ dừng bước lại, nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Phó Hải Nghĩa.

"Sau này cậu có thể xin làm chủ quản thẳng trên bảng vinh dự, một khi có vị trí Chủ Quản để trống nó sẽ tự động nhắc nhở cậu. Đương nhiên, cậu cũng không cần nản chí như vậy. Ở trong công ty này không một ai dám nói mình nhất định sẽ sống sót trong các lần làm nhiệm vụ."

"Ừm, tôi đã biết, cảm ơn ông."

Hạ Thiên Kỳ khẽ gật đầu, cũng không quên nói cảm ơn Phó Hải Nghĩa một tiếng. Từ Thiên Hoa cũng không nói lời nào, chỉ lộ ra khuôn mặt không kiên nhẫn.

Hắn không để ý đến nét mặt không kiên nhẫn của Từ Thiên Hoa, vốn định cứ thế mà đi, nhưng lại giật mình nhớ ra hắn còn muốn hỏi thăm bọn họ về sự việc của ông nội nên không khỏi quay sang hỏi Phó Hải Nghĩa:

"Đúng rồi Phó Chủ Quản, tôi muốn hỏi thăm ông về một người."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Không tiến mà lui

"Người nào?"

Phó Hải Nghĩa nghe xong cũng có vẻ ngoài ý muốn của hắn cùng Từ Thiên Hoa nhìn nhau.

"Không biết trong công ty có người nào gọi là Hạ Thuần không?"

"Tôi chưa từng nghe qua người này." Phó Hải Nghĩa lắc đầu, sau đó nhìn về phía Từ Thiên Hoa đang suy nghĩ về cái gì đó:

"Từ Chủ Quản biết người này sao?"

"Công ty này lớn như vậy, ngay cả nhân viên của mình tôi còn không nhớ tên huống chi là nhớ kỹ về một người khác chứ."

Từ Thiên Hoa vẫn cứ bày ra bộ mặt làm như mình đứng đắn và mẫu mực lắm vậy. Thật là khiến cho người ta bực mình mà.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ rất khó chịu nhưng nhiều lắm thì giọng nói cũng hơi khó ưa mà thôi. Từ Thiên Hoa có không tốt cỡ nào thì dù sao ông ta cũng là Chủ Quản, hơn nữa lại còn là chủ quản lãnh đạo hắn, cho nên cũng không dễ để vạch mặt thẳng ông ta.

"Sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ thu phục ông. Để xem ông còn làm phách được bao lâu!"

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ đầy oán hận nói, sớm muộn gì cũng sẽ cho Từ Thiên Hoa biết mặt.

Phó Hải Nghĩa cũng biết Từ Thiên Hoa là người như thế nào, cho nên nghe hắn nói câu này cũng không hề cảm thấy chán nản mà lại chủ động đuổi Hạ Thiên Kỳ đi:

"Cậu còn có chuyện khác nữa à, nếu không thì mau về trước đi."

"Không có." Hạ Thiên Kỳ cứng lại và không còn cảm giác gì nữa, khẽ gật đầu, không nhìn thẳng Từ Thiên Hoa mà lập tức đi ra.

Tuy nhiên trước khi đi, hắn lại thấy môi của Từ Thiên Hoa bỗng nhúc nhích, hình như là muốn nói gì đó với hắn nhưng cuối cùng vẫn không hề nói gì.

Sau khi Hạ Thiên Kỳ rời khỏi, Từ Thiên Hoa nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng làm việc, lầm bầm:

"Trên người của người này còn có những bí ẩn bên trong."

"Bí ẩn bên trong?" Phó Hải Nghĩa nghe xong, nhìn về phía Từ Thiên Hoa với vẻ mặt khó hiểu:

"Có ý gì?"

"Không có gì, những chuyện này đều không có liên quan gì tới tôi." Từ Thiên Hoa cũng không giải thích cho Phó Hải Nghĩa mà đứng dậy xoay người đi đến bên cửa sổ.

Phó Hải Nghĩa cũng lập tức đi theo, truy hỏi:

"Ông có thể đừng có nói một nửa rồi lại ngưng lại ở cổ họng, cuối cùng thì cái chuyện ông vừa mới nói là như thế nào?"

"Khi nào mà ông lại trở nên hiếu kỳ như vậy rồi?"

"Tốt nha, dù sao cũng không phải là người của tôi, ông thích nói thì cứ nói đi." Phó Hải Nghĩa lúc này cũng tới tỉnh tỉnh, mặt tối sầm lại. Móc một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá ra nhóm lửa một cái rồi bắt đầu hút.

Chỗ mà Từ Thiên Hoa giấu diếm chính là trong nhiệm vụ lần trước tại tiệm sách Hâm Hoa, bởi vì trên người Hạ Thiên Kỳ có "Chú hộ thân" nên mới không bị giết.

Lúc đó hẳn là không có cảm giác gì. Khi đó hẳn vẫn chưa biết được con quỷ trong nhiệm vụ đã đạt được cấp Lệ Quỷ. Hẳn chỉ cho đó là một ma quỷ lợi hại mà thôi cho nên mới nói Hạ Thiên Kỳ cũng may mắn mà nhờ vào chút "Vật nhỏ" mà sống sót.

Nhưng sau đó hẳn mới phát hiện ra cái kia lại là một Lệ Quỷ vô cùng kinh khủng. Chẳng những hẳn không thể giải quyết được không nói mà còn xem chút rơi vào cảnh chết thảm. Nếu không phải hẳn còn có pháp thuật bảo vệ, thậm chí là còn phải đợi Lương Nhựt Vân tới cứu.

Nghĩ lại thì ngay cả Chủ Quản là hẳn mà còn suýt nữa là mất mạng vậy mà không hiểu sao một người mới như Hạ Thiên Kỳ lại có thể sống sót khỏi cái ngày đó?

Có thể thấy được trên người của Hạ Thiên Kỳ chắc chắn không có thứ gì tốt hơn ngoài "Bùa chú".

Mặc dù vậy, hẳn cũng không cảm thấy Hạ Thiên Kỳ có "Chỗ dựa". Trong công ty này từ Chủ Quản xuống đến các viên chức bình thường tiếp thêm việc ngoài mà trừ quỷ, số lượng bán bùa chú cũng không ít, cho nên Hạ Thiên Kỳ sẽ có được những bùa chú có tác dụng cũng rất hợp tình hợp lý.

Hẳn không muốn nói chuyện này với Phó Hải Nghĩa, không phải là cố tình giấu diếm cho Hạ Thiên Kỳ, mà là không muốn nhắc lại sự việc xem nữa mất mạng lúc trước.

"Hôm nay tôi tới tìm ông là muốn nghe ngóng một chút về việc thăng chức Chủ Quản Cao Cấp."

"Tôi có thể có ý kiến gì không." Phó Hải Nghĩa thật sự rất kiêng kỵ việc thăng chức Chủ Quản Cao Cấp này.

"Chúng ta dù thế nào cũng sẽ đến bước này, nhất định phải có một lựa chọn."

Từ Thiên Hoa nói đến đây thì vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc,

"Tôi còn không nóng nảy thì ông cũng đừng quá sốt ruột."

"Vì cái gì mà chúng ta không nên nóng nảy? Tôi và ông đều biết, Chủ Quản chỉ tương đương với tầng lớp thấp nhất trong công ty, so với các viên chức bình thường cũng không khá hơn là bao nhiêu. Chỉ có thăng chức thành Chủ Quản Cao Cấp thì chúng ta mới xem như chân chính bước vào cửa lớn của công ty.

Nếu như cứ để mãi như vậy thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị kéo theo mà chết trong nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thông thường, nhiệm vụ đoàn đội và nhiệm vụ cao cấp, trong các nhiệm vụ đó chắc chắn sẽ có một nhiệm vụ làm cho chúng ta chết không có chỗ chôn thân!"

Những lời này chính là những gì mà Từ Thiên Hoa đã cất giấu trong lòng rất lâu. Còn về phần của Phó Hải Nghĩa thì hẳn cuối cùng cũng bộc lộ ra hết bản chất của mình.

"Vậy thì thế nào?" Phó Hải Nghĩa cười khỏ nhìn Từ Thiên Hoa:

"Người nào mà chẳng biết thăng chức lên làm chủ quản cao cấp là tự thiêu sống mình đâu chứ. Từ lúc chúng ta lên được vị trí này tới nay, ông có nhìn thấy người nào được thăng chức lên chưa? Việc này chẳng khác nào là muốn chết không có chỗ chôn thân!"

Chủ Quản Cao cấp đương nhiên là tốt, đãi ngộ cao. Nhưng tôi và ông lại hoàn toàn thuộc về một cái thế giới khác. Không phải chúng ta không thể thăng chức, chỉ cần muốn là sẽ được thăng ngay nhưng cũng sẽ hối hận vì việc thăng chức này.

Dù sao tôi cũng không muốn chết, tôi thà rằng bị nhiệm vụ hiện tại mài chết cũng sẽ không mạo hiểm thăng chức!"

Phó Hải Nghĩa cho Từ Thiên Hoa thấy rõ quan điểm của hẳn rồi cầm thẳng điều thuốc xuống cái gạt tàn thuốc.

Từ Thiên Hoa còn định nói thêm gì nữa nhưng lại bị Phó Hải Nghĩa ngắt lời:

"Sự việc lần trước chắc hẳn ông đã có được một bài học. Ngay cả Quỷ ở cấp Lệ Quỷ mà chúng ta còn không đánh lại. Tiếp tục thăng chức thì chẳng phải là muốn đi tìm cái chết sao?"

"Muốn chết sao? Ha ha!" Từ Thiên Hoa đột nhiên phá lên cười, có chút dữ tợn nhìn Phó Hải Nghĩa:

"Chuyện thăng chức không phải do chúng ta quyết định, mà còn phải chờ thông báo từ cấp trên nữa. Nửa năm, nửa năm sau tôi nhất định cũng sẽ được thăng chức lên làm Chủ quản cao cấp thôi.

"Tôi nghĩ thông báo của cấp trên sẽ đến nhanh thôi. Tuy nhiên cũng đừng có ai hòng nghĩ rằng mình sẽ chạy thoát khỏi... Số mệnh."

"Cái ông già Từ Thiên Hoa đáng chết kia, tôi nguyên rủa ông ăn cơm bị nghẹn chết, đi nhà xí thì bị lọt hố chết, đi thang máy thì ngã chết..."

Hạ Thiên Kỳ vô cùng khó chịu mà đi ra khỏi văn phòng Hoàng Kim. Hắn vốn nghĩ rằng chuyện này mình sẽ được thăng chức làm chủ quản nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ phải ăn một bụng tức như vậy.

"Cũng may là Từ Thiên Hoa bình thường không có xen vào chuyện của mình, không thì thật sự hắn muốn sống ít đi mười năm mà."

Nghĩ đến bộ dạng dè tiện kia của Từ Thiên Hoa. Trong lòng Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy không thoải mái, muốn thăng chức, muốn ngẩng cao mặt. Càng suy nghĩ là lại cục tức càng lớn hơn.

Lại liên quan đến sự việc của ông nội hắn. Qua chuyện lúc này, hắn nghĩ Phó Hải Nghĩa vốn dĩ cũng không biết đến sự tồn tại của ông hắn. Đương nhiên Phó Hải Nghĩa và Từ Thiên Hoa đều không biết. Không thể nào ông nội của hắn lại không có trong công ty này được.

Dù sao trước mắt thì hắn vẫn chưa có thăm dò quy mô của công ty này cho nên công ty này lớn bao nhiêu, ruột cuộc có bao nhiêu người, hắn đều không biết?

Lái xe đến siêu thị để mua một đồng thuốc lá và đồ ăn vặt, tâm trạng của Hạ Thiên Kỳ lập tức tốt đẹp trở lại. Con người này của hắn chính là như vậy. Rất nhanh là có thể tìm được niềm vui và lý do để cho mình vui vẻ.

Quan điểm sống của hắn chính là - người lạc quan thì không bao giờ chết.

Mỗi lần hắn dùng những lời nói này để giáo dục Dương Thư Thành thì hắn lập tức dùng câu người lạc quan thì sẽ không có được công việc tốt để phản bác lại hắn.

Nhưng hắn còn đang định đêm khuya gọi Lãnh Nguyệt ra uống một chút thì trong khoảng cách ngắn ngủi ấy, bỗng nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở rằng có nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Người chết về nhà

Gần tới chạng vạng tối, ở dưới một khu dân cư Đông Dụ ở thành phố Tây Trữ, đang có hai công dân dọn nhà cùng một nữ công nhân trẻ tuổi đeo kính chỉ huy bọn họ chạy lên chạy xuống liên tục.

"Hai vị sư phụ phiền phức đây có thể nhanh lên nữa được không vậy, trời cũng đã tối đen rồi, trên hành lang lại không có đèn, không tiện cho việc chuyển đồ lên đâu."

Cô gái trẻ tuổi được gọi là Trương Uyển Lệ, là một học sinh mới tốt nghiệp không lâu, tính tình tự cao tự đại lại không có kinh nghiệm gì, lại thành công nhận được lời mời làm chủ quản của một công ty truyền thông mới.

Bởi vì công việc mà cô ý muốn ở gần công ty nên cùng bạn trai thuê một phòng trọ để ở.

Bị Trương Uyển Lệ thúc giục, hai công nhân dọn nhà ít nhiều cũng sinh ra chút bực bội, không kiên nhẫn nói:

"Tôi nói này cô em, cô nhớ nhanh chóng sắp xếp lại những thứ đã chuyển ở trên đi, chúng tôi cũng muốn chuyển xong cho nhanh một chút rồi về nhà, ai cũng không muốn ở lại cùng cô để chạy lên chạy xuống ở chỗ này đâu."

"Vậy thì các người chuyển nhanh lên chút, ta cũng lười phải nói nữa rồi!"

Nghe tên lao công dọn nhà này nói, Trương Uyển Lệ vốn là đã có chút cay nghiệt bây giờ lại lập tức xụ mặt xuống, hừ lạnh nói:

"Thái độ phục vụ của mấy người như vậy, lúc về tôi nhất định sẽ gọi điện phê bình công ty dọn nhà của các người!"

"Vậy thì cô cứ thử làm đi!" Hai tên lao công dọn nhà ném thẳng những thứ trên tay mình xuống đất, mặt đều tối sầm lại nói.

Trương Uyển Lệ thấy hai công nhân này đã thật sự nổi giận, môi của cô giật giật vài cái rồi cuối cùng cũng biết thức thời mà không nói thêm gì nữa.

Không biết có phải lúc này cô đã chọn gặp hai công nhân kia hay không mà chỉ trong vòng mười mấy phút là có thể nhanh chóng chuyển xong công việc. Hai người bọn họ quả thực là kéo dài cho tới chín giờ tối.

Ngay lúc Trương Uyển Lệ đeo túi đi lên lầu, thì trời cũng đã tối sầm xuống hẳn. Bởi vì đây là công trình nhà ở mới được bàn giao cho nên trong hành lang cũng không có bất kỳ cái đèn nào, bên trong lại đầy mùi sơn gay mũi thấp kém.

Cô mượn phòng ở tầng 7, bởi vì có rất nhiều tầng mà lại không có thang máy, cho nên còn chưa leo lên được đến phía trên thì cô đã thở hồng hộc, mệt mỏi đến mức không đi nổi.

"Thật là không thể ham tiện nghi nha, mỗi ngày mà đi làm như vậy không mệt chết mới là lạ."

Trong lòng Trương Uyển Lệ cũng cảm thấy hơi hối hận. Trong lúc tìm nhà trên mạng, cô cũng không có hỏi đến việc có thang máy hay không, chỉ đơn giản là nơi này rất gần công ty. Đồng thời tiền thuê phòng cũng rất hợp lý.

Thở hồng hộc, lên tới tầng 7, Trương Uyển Lệ vừa dùng di động để chiếu sáng vừa tìm kiếm cái chìa khóa trong túi xách. Trong lúc đó thì lại truyền đến tiếng đóng cửa "Thông" một cái vang lên.

Tiếng vang này làm cô giật nảy mình, theo bản năng chiếu điện thoại ra phía sau lưng.

"Á? Sao lại có thêm một tầng nữa?"

Nhìn thấy cái cầu thang dẫn lên lầu ở phía sau lưng, trong lòng Trương Uyển Lệ lập tức nghi ngờ, cô nhớ rõ rằng tầng của bản thân là tầng cao nhất rồi nhưng hiện tại thì xem ra không phải như vậy.

"Chẳng lẽ còn có tầng 8 sao?"

Tự lẩm bẩm trong miệng một câu, Trương Uyển Lệ nhanh chóng dùng di động chiếu sáng để đi lên lầu.

Đi được phân nửa tầng 7 thì Trương Uyển Lệ phát hiện phía trên quả nhiên còn có một tầng nữa. Nhưng điều khiến cô không hiểu là phía trên lại chỉ có một gia đình sống. Nói thẳng ra thì cô thấy trên tầng tám chỉ có một cánh cửa.

Cánh cửa phòng kia không lệch quá mà nằm ngay phía cầu thang đi lên.

"Có lẽ là còn một tầng khác thiệt."

Trương Uyển Lệ không đi lên thêm nữa, sau khi dò xét được một chút thì cô lại nhanh chóng trở xuống lầu. Ngay lúc đó cánh cửa trên lầu lại chậm rãi mở ra vang lên một tiếng "Két".

Giống như có người nào đó đang núp sau cánh cửa để nhìn cô, thấy cô đi xuống thì lập tức đi theo sau mà không hề phát ra tiếng động nào.

Vội vàng tìm chìa khóa để mở cửa, trong phòng chất đầy hết mọi thứ, từ những thứ tầm thường cho tới những thứ quý giá đều nằm ngổn ngang dưới đất. Căn phòng này đã không lớn nay lại càng chật chội hơn.

"Minh nhất định phải gọi điện phê bình cái công ty dọn nhà này mới được!"

Nghĩ đến cái sự uy hiếp của hai công nhân dọn nhà kia mà Trương Uyển Lệ tức đến sôi bụng. Tuy nhiên trước mắt thì chỉ có thể tự sắp xếp lại phòng mà thôi.

Một khi đã bận rộn làm một việc gì đó sẽ không để ý tới thời gian. Khi Trương Uyển Lệ trên trán đã đổ đầy mồ hôi và ngồi trên ghế để nghỉ ngơi thì trời cũng đã rạng sáng nhưng vẫn chưa thấy bạn trai cô trở về.

Cô vừa định cầm điện thoại di động lên gọi cho bạn trai của mình thì ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa "Thùng thùng".

Chỉ mới rạng sáng mà trời vẫn còn tối tăm, cửa phòng lại đột nhiên bị người ta gõ vang, đừng nói là một cô gái như Trương Uyển Lệ mà có đôi ai là một thằng đàn ông cũng sẽ sợ hãi mà thôi. Trương Uyển Lệ vừa run rẩy hỏi người ngoài cửa là ai vừa chậm rãi đi về phía cánh cửa.

"Là anh."

Nhìn xuyên qua mắt mèo ra hành lang tối om ở phía bên ngoài, Trương Uyển Lệ chỉ nhìn thấy một màu đen kịt. Tuy tiếng nói lúc này nghe rất giống bạn trai của cô nhưng cô vẫn hỏi lại thêm một câu:

"Là Văn Bản sao?"

"Ừm, là anh, em mau mở cửa đi."

Nghe được ngoài cửa đúng là bạn trai của mình, tim của Trương Uyển Lệ bị giật thót lên trên nay cũng coi như có thể buông xuống, thở phào ra nhẹ nhõm.

Chờ cho cô mở cửa ra thì một người con trai gầy còm từ trong bóng tối lập tức đi vào.

Nhìn thấy bạn trai của mình, Trương Uyển Lệ lập tức nghênh đón mà ôm chặt lấy anh ta.

Vốn định oán trách bạn trai của mình hai câu nhưng cô lại ngửi thấy trên người anh ta có một mùi hương rất là kỳ lạ.

Cô còn chưa kịp hỏi gì đã bị bạn trai cô đẩy ra:

"Chỉ ngồi xe thôi mà cũng mệt chết, anh đi tắm trước đã."

Bạn trai của Trương Uyển Lệ gọi là Vương Văn Bản, là một nhà đầu tư vào công ty kỹ thuật Internet. Hơn một phần ba một tháng đều ở bên ngoài, hôm nay mới vừa đi công tác về.

"Vậy anh mau đi tắm đi mà cũng không biết máy nước nóng có dùng được hay không nữa. À phải rồi, sao anh tìm được nơi này vậy, em còn tưởng khi đến anh sẽ gọi điện thoại cho em chứ."

Trương Uyển Lệ hỏi một tràng, nhưng bạn trai cô lại hoàn toàn không để ý đến cô. Sau khi vào phòng vệ sinh xong lập tức đóng sầm cửa lại.

"Đúng là khúc gỗ cứng nhắc mà, trở về cũng không biết nói chuyện dành mình nữa!"

Trương Uyển Lệ không hứng thú lắm mà lăm bằm một câu. Không quan tâm đến bạn trai nữa, cầm điện thoại di động lên rồi ngồi trên giường chơi tiếp.

Bạn trai của cô vừa tắm rửa xong đi ra đã thấy cô tắt hết đèn nằm chờ sẵn trên giường. Vốn cho rằng bạn trai cô sẽ cùng cô thân mật một phen. Nhưng cô lại không nghĩ tới rằng đến một câu anh ta cũng không nói với cô chỉ lật người rồi nằm ngủ thật say.

"Anh ngủ rồi hả?"

Trương Uyển Lệ thấy bạn trai của mình vốn dĩ không có ý làm chuyện đó với cô nên cô cũng dứt khoát xoay người đi một bên, trong lòng đầy u oán.

Bởi vì trong lòng cô kìm nén cơn bức bối lại cho nên tới rất khuya cô mới ngủ. Nhưng trong lúc đó, cô cũng không muốn chủ động suy nghĩ tới nữa nên cuối cùng cũng không hôn giận gì.

Mà trong lúc này, bạn trai cô cứ giống như một cái thi thể, không hề nhúc nhích mà nằm yên bên cạnh cô.

Đúng, giống như một cái thi thể.

Không biết mình đã ngủ bao lâu, Trương Uyển Lệ lại bị điện thoại để ở bên cạnh gối đánh thức. Cô mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại, trong điện thoại di động vang lên tiếng của bạn trai cô:

"Chúng ta cùng chết đi."

Nghe được câu này, Trương Uyển Lệ lập tức giật mình ngồi dậy, dựa theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, cô mới phát hiện bạn trai của mình đang nằm nghiêng người ở trên giường và gọi điện cho cô.

"Văn Bản! Anh đừng có dọa em nha. Anh đang làm cái trò gì vậy!"

Trương Uyển Lệ vốn dĩ không biết bạn trai của mình đang làm cái gì.

"Chúng ta cùng chết đi."

Câu nói lúc nãy lại một lần nữa vang lên từ trong điện thoại.

"Văn Bản? Anh bị làm sao vậy? Anh đừng có dọa em mà."

Trương Uyển Lệ theo bản năng lay nhẹ người bạn trai mình. Bạn trai của cô cũng đột nhiên ngồi bật dậy trên giường. Vừa gọi điện thoại vừa trừng hai mắt đầy vẻ chết chóc nhìn thẳng vào cô quát:

"Chúng ta cùng chết đi! Chúng ta hãy chết đi!"

"Văn Bản..."

Trương Uyển Lệ chưa kịp đưa tay ra chạm vào anh ta thì đầu của bạn trai cô đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Không hề có chút giọt máu nào phun ra chỉ có cái đầu với hai con mắt tròn trĩnh đang trừng mắt nhìn cô. Sau khi rơi xuống, nó nhanh chóng lăn tới chỗ cô gằm thét lên:

"Tao đã chết rồi.. Hiện tại.. Đến phiên này!!!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Điều tra

Chiều tối ngày thứ hai ở đồn cảnh sát khu Đông Dụ.

Một viên cảnh sát trẻ đang kể bao quát tình tiết vụ án trong mấy vụ giết người gần đây cho ba người của Hạ Thiên Kỳ.

"Tính cả tối hôm qua thì khu dân cư Đông Dụ này đã xảy ra bốn vụ án giết người. Thân phận của người chết đều khác nhau, trong đó có chủ quán của xí nghiệp cao cấp, có công nhân, có thầy giáo, thậm chí còn có cả học sinh.

Đây là những tấm hình chụp lại hiện trường vụ án. Đơn giản là không thể dùng từ "thảm" để mà hình dung mà phải nói là thật sự quá thảm rồi."

Người cảnh sát trẻ tuổi nói khoa trương xong thì lập tức mở màn hình desktop mở một file dữ liệu ra cho bốn người của Hạ Thiên Kỳ xem.

Hạ Thiên Kỳ di chuyển con chuột, không ngừng kéo đi kéo lại mà nhìn chăm chăm vào mấy tấm ảnh. Trong tấm ảnh chụp lại hiện trường vụ án nơi các nạn nhân chết đều khác nhau, trong phòng ngủ, nhà vệ sinh và còn có cả ở phòng khách.

Cơ thể của nạn nhân gần như không được hoàn chỉnh. Trên mặt đất những bộ phận riêng lẻ như đầu, tay chân thì bị gãy rụng, những bộ phận khác thì thịt đều nát như nằm rải rác ở khắp nơi.

"Ờe..."

Hạ Thiên Kỳ nhú mày nhìn thì nghe sau lưng vang lên tiếng nôn khan. Sau đó nghe được tiếng nhắc nhở của viên cảnh sát trẻ kia:

"Phòng vệ sinh ở bên kia."

Nghe được chỉ dẫn của anh cảnh sát trẻ tuổi kia thì một nam một nữ đứng sau lưng Hạ Thiên Kỳ lập tức chạy nhanh đi.

Hạ Thiên Kỳ cũng không vì hai người sau lưng mình đột nhiên rời đi mà dời ánh mắt ra khỏi mấy tấm ảnh khiến cho vị cảnh sát trẻ kia giật mình khi thấy bộ dạng thần nhiên của Hạ Thiên Kỳ, trong lời nói thấy rõ sự kinh ngạc:

"Cậu có thể chịu được sao?"

"Có cái gì mà không chịu được chứ, chịu không được thì chứng tỏ người vẫn còn quá non yếu."

Hạ Thiên Kỳ xem xong toàn bộ ảnh chụp rồi đứng dậy cười nói với viên cảnh sát trẻ kia:

"Cậu có nôn hay không?"

"Cậu phải hỏi là tôi đã nôn mấy lần mới đúng. Nói thật hai ngày nay tôi luôn mơ thấy ác mộng. Lúc ở một mình, chỉ cần một gió nhẹ thổi qua cũng có thể dọa chết tôi rồi."

Viên cảnh sát trẻ kia càng nói thì mặt càng thể hiện ra sự sợ hãi vô cùng. Khi nói xong câu cuối cùng thì giọng nói và cả người đã run lên bần bật.

Hạ Thiên Kỳ không để cho viên cảnh sát trẻ kia nói nữa mà bắt đầu ra về mình cao thâm, nhìn về phía hán ta mà hỏi:

"Dựa theo những lời tường thuật của cậu thì các vụ án liên tục xảy ra ở bốn nơi khác nhau nhưng đều đồng thời thuộc quyền quản lý của đồn cảnh sát Đông Dụ, vậy thì các cậu đã điều tra được tới đâu rồi?"

"Cái này..." Viên cảnh sát trẻ kia nghe xong thì lắc đầu xấu hổ:

"Trước mắt vẫn chưa điều tra được gì."

"Đã mấy ngày rồi?" Hạ Thiên Kỳ tối sầm mặt lại.

"Hả?" Viên cảnh sát trẻ vẫn chưa kịp phản ứng.

"Tôi hỏi là từ khi có bản án tới giờ đã qua mấy ngày rồi!" Giọng nói của Hạ Thiên Kỳ cũng trở nên lạnh lùng hơn.

"Tám... Tám ngày." Viên cảnh sát trẻ tuổi kia thật không hiểu Hạ Thiên Kỳ ruột cục là như thế nào. Rõ ràng lúc này còn rất tốt mà chỉ trong một hồi đã thay đổi hoàn toàn, nói trở mặt là trở mặt ngay.

Sự trở mặt lớn như vậy đều nằm trong dự định của Hạ Thiên Kỳ.

Sự việc này xảy ra ở khu vực Đông Dụ của thành phố Tây Trữ. Người tham gia chấp hành nhiệm vụ này có ba người tính luôn cả hấn trong đó, chỉ tiếc lần này không có Lãnh Nguyệt tham gia.

Hai người kia đều là vừa mới thông qua kỳ thử việc. Mặc dù đã từng tiếp xúc với các sự việc linh dị nhưng so về tố chất thì hấn vượt xa hai người bọn họ.

Nói khó nghe hơn một chút thì là hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Bởi vì nhiệm vụ lần này tới quá gấp cho nên hấn cũng chưa được ăn cơm mà lập tức lái xe đến thành phố Tây Trữ. Sau đó lại gặp phải hai người mới cùng chấp hành nhiệm vụ với hấn ở đồn công an thuộc khu vực Đông Dụ.

Sau khi nhận được nhắc nhở có nhiệm vụ ở khu vực Đông Dụ của thành phố Tây Trữ thì bọn hấn đều có chung một suy nghĩ rằng nếu như muốn biết được thông tin chính xác nhất thì đồn cảnh sát Đông Dụ chính là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi đến đây thì hấn và hai người mới kia không có nói chuyện với nhau được câu nào. Nhưng trong lòng đều biết rõ khi công ty phái người tới đương nhiên là đã thông nhất đường lối trước với bên cảnh sát rồi. Cho bọn hấn cùng hợp tác với họ.

Nhưng sau sự việc này thì đã quá rõ rồi, Hạ Thiên Kỳ phải sử dụng chiêu thức giả mạo thành nhân viên điều tra do cấp trên phái tới để có thể hỏi thẳng cảnh sát nhân dân quản lý khu đó sơ lược về vụ án này.

Thế mà chưa kịp hỏi được gì, chỉ xem được một chút ảnh chụp mà hai người mới kia đã nôn tới chết đi sống lại.

Nếu đã là cấp trên phái tới nhưng viên cảnh sát kia lại chưa hề nói đến trọng điểm của vụ án nên Hạ Thiên Kỳ chỉ đành dùng một cách hù dọa anh ta một chút để xem hấn còn lơ là nữa hay không:

"Cậu cũng biết là đã qua tám ngày rồi? Tám ngày thì ở khu Đông Dụ các người có thể xảy ra tám vụ giết người nữa. Vậy mà các cậu lại không thu thập được gì. Việc này hợp lý sao!"

"Tôi..." Viên cảnh sát trẻ kia bị Hạ Thiên Kỳ hỏi đến nỗi không nói nên lời, sau gáy không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hạ Thiên Kỳ thấy viên cảnh sát kia sợ hãi như vậy thì không tiếp tục diễn tiếp nữa mà dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói:

"Lãnh đạo đặc biệt rất coi trọng sự việc lần này cho nên mới phái chúng tôi xuống hỗ trợ các cậu điều tra. Chúng ta đứng chung một chiến tuyến mà các cậu lại hoàn toàn không cung cấp được chút manh mối giá trị nào cho chúng tôi cả vậy thì chúng tôi giúp đỡ các cậu thế nào đây?"

"Chúng tôi cũng biết đây là một vụ án đặc biệt nghiêm trọng, cũng muốn nhanh chóng tìm ra manh mối để phá án nhưng vụ án này thật sự là... Quá mức quái quỷ rồi."

"Quý dị?" Hạ Thiên Kỳ trầm nghĩ trong lòng một cái rồi vội hỏi: "Cậu nói quý dị là muốn ám chỉ cái gì?"

"Đương nhiên là nói đến bốn vụ giết người liên tiếp nổi lên hoàn toàn không có chút manh mối."

"Bốn vụ án giết người xảy ra vậy làm sao mà hung thủ lại không để lại một chút manh mối nào được. Chẳng lẽ hung thủ là quỷ sao?"

"Tôi cảm thấy không đúng lắm." Viên cảnh sát trẻ cười khò một tiếng nói:

"Bốn hiện trường vụ án giết người ngoại trừ người chết ra thì không phát hiện có người thứ ba ở đây. Nếu không phải bốn vụ án xảy ra đều quá giống nhau lại trùng hợp là cùng xảy ra ở khu Đông Dụ thì thậm chí chúng tôi còn nghi ngờ rằng đây vốn dĩ không phải một vụ án giết người mà là tự sát."

Viên cảnh sát trẻ nói đến chỗ này thì hai người mới kia mặt mày trắng bệch từ phòng vệ sinh đi ra nhưng lại không lại gần máy tính mà ngồi thẳng xuống cạnh cửa mơ hồ nghe bọn hấn nói chuyện.

Hạ Thiên Kỳ nhìn họ với ánh mắt quan tâm, hai người đều hiểu ý mà lắc đầu ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ rằng bọn họ không sao. Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ lại quay sang hỏi thăm viên cảnh sát trẻ kia.

"Vì sao các cậu lại cảm thấy đây không phải là một vụ án giết người? Cậu có thấy ai tự sát mà tự cắt cơ thể mình ra từng khúc chưa?"

"Không không không, anh hiểu lầm rồi. Chúng tôi không có cảm thấy là tự sát mà đầu mối ở trên khiến chúng tôi có chút cảm giác thôi."

Viên cảnh sát trẻ kia vội vàng giải thích.

"Đừng để cho tôi tức giận, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì rồi."

Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ lại trầm xuống, tuy nhiên lần này không phải là giả vờ mà thật là do viên cảnh sát trẻ kia làm cho hấn cảm thấy thật phiền phức.

Thấy Hạ Thiên Kỳ có chút gấp gáp, viên cảnh sát trẻ kia mới có chút giật mình cứ như vừa nhớ ra một cái gì đó nói:

"Kỳ thật chúng tôi có phát hiện ra một thứ nhưng cũng không thể xem là đầu mối của manh mối. Cũng chính bởi vì phát hiện được cái này, mới khiến cho chúng tôi phát sinh ra loại cảm giác rằng bốn vụ án này là tự giết."

"Phát hiện cái gì?"

"Thời gian tử vong."

"Thời gian tử vong?"

"Ừm, bốn vụ án xảy ra trước đó, trong mỗi vụ án đều có hai người chết, mà báo cáo nghiệm thi lại không giống nhau. Như lấy chuyện hai người chết tối hôm qua, trong báo cáo ghi rằng người con trai đã chết cách đây hai ngày còn người con gái thì chỉ mới chết vào tối hôm qua."

Dựa theo Logic bình thường thì không thể nghi ngờ rằng cô gái đã giết chết người con trai đó rồi giấu thi thể ở trong phòng, sau hai ngày lại đi tự sát. Nhưng trên thực tế theo chúng ta điều tra được thì nạn nhân nữ chỉ mới vừa chuyển đến khu dân cư ở Đông Dụ mà thôi. Đồng thời theo camera theo dõi của tòa nhà thì có cảnh nạn nhân nam có trở về lúc nửa đêm.

Còn từ hiện trường tử vong thì hoàn toàn không hợp logic chút nào. Bởi vì cho dù nạn nhân nữ có giết nạn nhân nam rồi tự sát thì tuyệt đối không thể nào tự cắt đầu của mình được.

Điều kì quái là rõ ràng hai người đều đồng thời bị sát hại nhưng thời gian tử vong của bọn họ lại cách nhau tới hai ngày. Từ cái thi thể bị cắt ra kia thì đã chứng tỏ hung thủ này là một tên biến thái nhưng hẳn ra tay lại không để lại một chút manh mối nào cả.

Giống như anh vừa nói. Có thể làm được những chuyện này, chỉ sợ là chỉ có quý mới làm được thôi."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Hai người mới

Từ đồn cảnh sát Đông Dụ đi ra, Hạ Thiên Kỳ và hai người mới khác cùng nhau đi đến tiệm cà phê ở bên con đường đối diện.

Chờ cho phục vụ bưng ra ba ly cà phê xong rồi rời đi, hai người bọn họ mới lập tức hỏi Hạ Thiên Kỳ ngay:

"Tiền bối, nhiệm vụ lần này người thấy thế nào?"

Người vừa mới mở miệng gọi Hạ Thiên Kỳ là tiền bối là một người có dáng dấp tràn đầy sức sống tuổi trẻ, khuôn mặt thanh tú, nhìn qua thì có thể thấy tính cách rất là ôn hòa.

Nghe người mới này gọi mình là tiền bối, Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy đắc ý một chút. Hắn không ngờ rằng vô tri vô giác mà hắn lại trở thành cao thủ trong mắt người khác.

"Tôi là Hạ Thiên Kỳ, tuổi của chúng ta cũng tựa tựa nhau nên đừng có gọi tôi là tiền bối gì đó mà hãy cứ gọi là Thiên Kỳ là được rồi."

Hạ Thiên Kỳ cố nén sự đắc ý trong lòng lại, cố ý hạ thấp bản thân xuống đáp.

Dù sao quan hệ giữa người với người thì ấn tượng đầu tiên thật sự đặc biệt quan trọng. Lúc trước hắn đã nói ra một số câu thô bỉ đến mức hiện tại Lãnh Nguyệt vẫn còn cảm thấy hắn không đáng tin cậy.

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng có chút tâm tư nhỏ, hai người mới kia nếu như đã được chuyển chính thức thì trên tay chắc cũng nắm giữ một chút pháp thuật rồi.

Mạnh như Lãnh Nguyệt thì xem ra khả năng đó rất nhỏ nhưng chắc cũng không đến nỗi không biết gì,

Hạ Thiên Kỳ trời sinh cũng không phải là người có bộ dạng hung thần ác sát. Truy khuôn mặt không đẹp trai bằng Lãnh Nguyệt nhưng so với phần lớn những người khác thì hẳn tự thấy rằng mình cũng có một chút ưu thế nho nhỏ vậy.

"Chúng tôi chỉ vừa mới được nhận làm nhân viên chính thức, vẫn còn chưa rõ lắm về một số chuyện này, còn sống sót thì cũng có thể xem như là may mắn lắm rồi. Trước đó chúng tôi vẫn chưa quen lắm nên vừa nhìn vào mấy tấm hình đã ối nhưng anh thì ngay cả mí mắt cũng không nháy đến một cái. Như vậy là đã quá mạnh mẽ hơn chúng tôi nhiều rồi."

Hạ Thiên Kỳ cũng không biết tên người mới này nói lời thật lòng hay chỉ đơn giản là mang ý "Sinh liêm" hắn. Tuy nhiên nhìn hai con mắt ngây ngô của hắn,

ngược lại không giống như là đang nói láo.

"Chẳng lẽ sau này tôi cũng có thể như Lãnh Nguyệt mà xưng thần rồi? Là Hạ thần?"

Hạ Thiên Kỳ nuốt nước bọt, có chút ngượng ngùng rồi gãi đầu một cái:

"Được rồi, cậu cũng đừng thổi phồng tôi lên như vậy, tôi cũng không già dặn hơn các cậu bao nhiêu chỉ là so với các cậu thì tôi đã trải qua nhiều lần nhiệm vụ rồi mà thôi. Nhiệm vụ lần này chúng ta được phân đến cùng một chỗ cũng coi như là duyên phận, mọi người cũng đừng có ai nâng cao ai nữa mà hãy cùng nhau tiến lên cùng phân tích vấn đề và cùng nhau tìm ra đáp án.

Các cậu cảm thấy thế nào?"

"Được rồi tiền bối, chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực, cùng nhau sống sót."

Anh chàng kia kích động phát phát nắm đấm của mình lên cao, phục vụ bụng cả phê đến đứng đó nửa ngày cũng không dám tới gần.

Sau đó ba người cũng biết về nhau được chút chút. Người con trai tên là Triệu An Quốc, năm nay vừa lên sinh viên năm ba của trường đại học. Tuổi tác so ra vẫn còn nhỏ hơn hẳn một tuổi.

Cô gái kia tên là Thẩm Nhượng Đồng, tuy không có nói rõ tuổi tác nhưng nhìn sơ thì cũng không chênh lệch lắm với bọn hắn. Dáng người thì không tệ nhưng chỉ thuộc loại bình thường. Không biết có phải do then thừng hay là sống hưởng nội nên chẳng thấy nói gì nhiều.

Sau khi đã làm quen xong, Triệu An Quốc lập tức liên tục năn nỉ vị tiền bối Hạ Thiên Kỳ này bộc lộ tài năng mà phân tích nhiệm vụ lần này cho bọn họ để họ có thêm một chút kiến thức.

Không thể từ chối, Hạ Thiên Kỳ cũng ưa thích cái cảm giác được người ta đưa lên cao, lập tức đưa ra những gì mình đã hiểu rõ vừa rồi phân tích lại cho bọn họ nghe:

"Từ vụ án thứ nhất xảy ra cho đến giờ, hết thầy đã qua 8 ngày, nó đều có điểm chung là những người chết trong cả bốn vụ án đều là vợ chồng hoặc những cặp tình nhân sống thử.

Cảnh sát bên kia không dám đá động tới nhưng trong lòng chúng ta lại biết rất rõ ràng, vụ án này nhất định là có liên quan đến Quỷ Vật.

Nếu như chúng ta không làm chút gì để ngăn cản thì sẽ còn có nhiều người chết hơn nữa.

Mà nói đến việc ngăn cản, nói trắng ra là chính chúng ta nhất định phải giải quyết xong cái nhiệm vụ này.

Địa điểm mà vụ án xảy ra cộng luôn cả vụ án tối qua thì tất cả đều xảy ra chung một chỗ. Toàn bộ đều thuộc phạm vi của khu vực Đông Dụ.

Một lần thì có thể xem là trùng hợp, hai lần vẫn có thể xem là trùng hợp nhưng ba lần rồi lại bốn lần thì tuyệt đối không còn là trùng hợp nữa mà là sự cố ý.

Bởi vậy chúng ta có thể suy ra được rằng Quỷ vật đều nhắm vào khu vực Đông Dụ mà ra tay.

Mặt khác, tôi vừa xem lại ghi chép của cảnh sát tôi vừa có thêm một phát hiện mới chính là cả tám người chết trong bốn vụ án kia đều ở trên tầng cao nhất."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ dừng lại một chút, cầm lấy ly cà phê uống một ngụm rồi nhìn Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng, cố ý thừa nước đục thả câu nói:

"Các cậu có nhìn được cái gì không?"

"Nhìn ra cái gì?" Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng nhìn nhau, Triệu An Quốc suy nghĩ một lát rồi nói:

"Chẳng lẽ bọn họ ở tầng cao nhất thì có vấn đề gì sao?"

Nghe câu trả lời của Triệu An Quốc, Hạ Thiên Kỳ lại nhìn vào Thẩm Nhượng Đồng. Tuy nhiên Thẩm Nhượng Đồng lại lắc đầu, Hạ Thiên Kỳ không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, lúc này mới nói ra ý nghĩ của mình:

"An Quốc nói cũng không sai, tầng cao nhất đích thực có vấn đề cũng không phải vì chuyện xảy ra ở tầng cao nhất? Mà giống như tôi đã nói trước đó, một lần hai lần thì là trùng hợp nhưng tới lần ba thậm chí lần bốn thì tuyệt đối là cố ý.

Tuy nhiên toàn bộ những điều trên tôi cảm thấy vẫn chưa đúng lắm. Trước mắt chỉ có thể lý luận là Quỷ vật rất ưa thích lựa chọn những người ở tầng cao nhất để mà ra tay."

Hạ Thiên Kỳ nói đến đây thì Triệu An Quốc mới bỗng nhiên phản ứng, giật mình nói:

"Vậy nếu như đúng như vậy thì mục tiêu tiếp theo của Quỷ Vật cũng sẽ là người ở trên tầng cao nhất đó à?"

"Không sai. Điều mà tôi muốn nói chính là ý này, chỉ cần chúng ta có thể xác định được mục tiêu mà Quý Vật muốn giết rồi xuất hiện ở chỗ đó thì có thể triệt đề khóa chặt nó, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết được một nửa nhiệm vụ lần này."

"Chỉ giải quyết được một nửa? Vậy còn nửa kia đâu?" Lần này người mở miệng là Thẩm Nhượng Đồng.

"Đương nhiên chính là làm thế nào để thu phục được hết quý." Hạ Thiên Kỳ cười khổ:

"Đây mới là chính là vấn đề nan giải của chúng ta."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ mới xem như đã nói vào trọng điểm. Trọng điểm chính là làm sao để có thể bảo toàn mạng sống.

"Tiền bối nói không sai, nếu như không có cách nào để giải quyết Quý Vật thì nhiệm vụ lần này xem như không có cách nào giải quyết được."

Nói đến đây thì mặt của Triệu An Quốc cũng lập tức méo lại y như đang khóc tang vậy, không biết nên làm gì. Cùng với Thẩm Nhượng Đồng nhìn về phía của Hạ Thiên Kỳ.

"Trở thành nhân viên chính thức thì năng lực sẽ cao hơn. Không biết các cậu có loại năng lực gì?"

"Pháp thuật." Thẩm Nhượng Đồng chậm rãi nói.

"Cậu thì sao?" Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía Triệu An Quốc.

"Thể chất Lệ Quý." Triệu An Quốc mơ hồ cứ như khóc nói không ra tiếng.

Có lẽ người khác không biết tại sao Triệu An Quốc lại mang theo tiếng khóc nức nở nhưng trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại biết rất rõ, cảm giác cứ như gặp được tri kỷ. Bởi vì loại thể chất này không phải như pháp thuật. Cứ mỗi lần muốn cường đại nó lên là cứ y như tự đốt tiền của mình vậy.

Tuy nhiên Lệ Quý hiển nhiên là sẽ yếu hơn so với ác quý, cũng không biết muốn cường hóa lên phải tiêu hao biết bao nhiêu điểm vinh dự, cũng không biết có thể giảm bớt được hay không.

Hạ Thiên Kỳ không hỏi kỹ càng về việc cường hóa, bởi vì vốn dĩ cũng không cần thiết hỏi, [hắn kết nối việc ngoài, tại thi hành nhiệm vụ, đến bây giờ mới cường hóa như vậy ném một cái thất lạc, giống Triệu An Quốc loại này thái điều muốn đến không thể so với hắn mạnh bao nhiêu] đối phó với Quý Vật trong nhiệm vụ lần này vốn dĩ không trông cậy vào được.

Ngược lại trong lòng hắn ít nhiều cũng hi vọng về Thẩm Nhượng Đồng hơn. Nhưng cũng không biết có thể trông cậy được nhiều hay ít thôi.

Ps: cầu donate. cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Khóa chặt

Tuy rất muốn biết năng lực pháp thuật của Thẩm Nhượng Đồng, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại cố nén lại để không đặt câu hỏi, dù sao tính đến nay thì bọn hắn chỉ mới quen biết nhau chưa tới nửa ngày.

Nếu Triệu An Quốc vẫn còn coi là khá tốt nhưng Thẩm Nhượng Đồng rõ ràng lại là loại không thích mở miệng để mà nói chuyện, nếu hắn mở miệng hỏi thật thì bảo đảm thế nào cũng sẽ để cho hắn kinh ngạc.

Dù cho có quen biết nhau đến cỡ nào thì một số thời điểm cũng không nên đặt câu hỏi.

Nghe Hạ Thiên Kỳ phân tích xong, Triệu An Quốc liên tục gật đầu biểu thị đồng ý, hai tiếng "Tiền bối" cũng càng ngày càng kêu thêm thân thiết.

"Tiền bối, theo như sự phân tích của anh thì nhiệm vụ lần này cũng đã rõ ràng hơn rồi.

Quý Vật sẽ chỉ giết người trong phạm vi của khu vực ở Đông Dụ, đồng thời chỉ giết người ở tầng cao nhất. Chúng ta chỉ cần quan sát thật kỹ người ở khu vực tầng cao nhất là được. Như vậy việc tìm Quý Vật sẽ không khó khăn nữa, đồng thời..."

"Chúng ta không thể làm như vậy."

Nghe được suy nghĩ của Triệu An Quốc, vị tiền bối Hạ Thiên Kỳ này lại ra vẻ cao thâm lần nữa, lắc đầu rồi dừng một chút và nói:

"Khu Đông Dụ tuy chỉ là nội thành, nhưng người ở trên tầng cao nhất lại tới mấy trăm? Tổng cộng chúng ta có bao nhiêu con mắt mà có thể quan sát hết được?"

"Dân số có chút nhiều thiệt nhưng chúng ta có thể thông báo trước với họ để nếu như có chuyện gì thì bọn họ có thể kịp thời liên lạc với chúng ta."

"Ừm, cái này cũng có thể xem là một biện pháp. Tuy nhiên tôi muốn có một biện pháp chắc chắn và tốt hơn."

Đang nói chuyện thì Hạ Thiên Kỳ đột nhiên đứng lên, sau đó nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ đã dần dần nhiều xe cộ đi qua hơn, quay mặt sang nhìn hai người của Triệu An Quốc nói:

"Trước đó tôi đã nhìn qua ghi chép của vụ án, đặc biệt lưu ý đến sự liên quan giữa bốn vụ này."

Ngoại trừ các cặp tình nhân sống thử hoặc vợ chồng, đều ở tầng cuối cùng và đều ở khu dân cư Đông Dụ ra thì còn có một điểm rất giống nhau. Đó là những người đó đều mới dọn nhà tới."

"Ý của tiền bối là những người này đều vừa mới chuyển nhà xong thì sau đó lại bị Quỷ Vật giết?"

Xem ra Triệu An Quốc chưa hiểu được ý của Hạ Thiên Kỳ, cặp mắt ngây ngô liên tục nháy không ngừng.

"Thôi đi An quốc. Chúng ta mới chỉ quen biết nhau chưa được bao lâu, không cần nhanh như thế đã liếc mắt đưa tiền với tôi."

Hạ Thiên Kỳ bị Triệu An Quốc nháy mắt đến choáng váng cả lên, không khỏi lại tái phát cái bệnh ưa đi trêu chọc người khác, bèn nói lảng sang chủ đề khác.

"Tiền bối... Tôi... Cái kia không phải là liếc mắt đưa tình với anh đâu, anh đừng có hiểu lầm nha."

"PHỐC." Nghe được Triệu An Quốc giải thích, Thẩm Nhược Đồng ngồi kế bên không nhịn được cũng phải che miệng cười.

"Tôi hiểu lầm cái quái gì. Được rồi được rồi, trở lại chuyện chính thôi."

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình bị cái gương mặt vô hại kia của Triệu An Quốc làm cho hổ hăng. Xem ra tên nhóc con này cũng không khác gì hần lắm. Đầu là bộ dạng bên ngoài ngây thơ trong sáng nhưng bên trong lại đen tối và bí ối.

"Chẳng lẽ những người sở hữu thể chất Quỷ Vật đều sở hữu tố chất này?"

Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy hoài nghi ở trong lòng.

Thấy bộ dạng suy nghĩ không nói lời nào của Hạ Thiên Kỳ, Triệu An Quốc còn cho rằng lời nói đùa lúc nãy của mình đã chọc giận tiền bối Hạ Thiên Kỳ này nên liên tục nói xin lỗi:

"Tiền bối, tiền bối tuyệt đối đừng có giận nha. Tôi chỉ là đùa giỡn với anh thôi mà."

"Tôi không tức giận đâu, chỉ là đang suy nghĩ về một số việc."

Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía Triệu An Quốc. Khuôn mặt lại trở nên nghiêm túc mà không ngừng nheo mắt nhìn Triệu An Quốc.

Hần và Triệu An Quốc cũng không tiếp tục nói bậy nữa, sau đó ho khan hai tiếng rồi lại trở về chủ đề chính trước đó:

"Kỳ thật nhiệm vụ lần này thật sự đang đi theo chiều hướng rất tốt."

Bởi vì bốn phía vụ án xảy ra, tám người chết đều mới vừa dọn nhà tới. Cho nên chúng ta chỉ cần tìm được, ở tầng cao nhất của khu dân cư Đông Dụ có ai vừa mới chuyển nhà tới hay không thì sẽ không khó để tìm ra mục tiêu tiếp theo mà quỷ vật muốn giết."

"Tiền bối, biện pháp của anh rất hay nha. Cái này so với việc tung mạng lưới khắp bốn phía tốt hơn nhiều. Để thỏa mãn được điều kiện sống ở tầng cao nhất và thuộc khu dân cư Đông Dụ thì nhiều lắm nhưng cùng lúc thỏa mãn việc vừa mới chuyển đến và là một cặp vợ chồng hay tình nhân sống thử thì rất ít."

Triệu An Quốc cứ như muốn cuối rạp đầu xuống đất để bái phục tài phân tích của Hạ Thiên Kỳ. Nhìn tư thế còn thiếu chút nữa là quỳ xuống đất để bái sư kia cố ý muốn Hạ Thiên Kỳ thu nhận hần làm đệ tử.

Gặp bộ dạng như sói đói nhìn thấy cừ non của Triệu An Quốc mà khoe miệng của Hạ Thiên Kỳ cũng không nhịn được mà co quắp vài cái, giọng nói cũng trầm xuống mức thấp nhất:

"Cho nên tôi cảm thấy việc chúng ta nên ưu tiên điều tra ở tầng cao nhất có nhà nào vừa mới thuê hay không. Rồi lợi dụng nó để điều tra mọi chuyện từ miệng bọn họ rồi từ đó nhúng tay vào giải quyết cái khởi nguyên của nhiệm vụ lần này."

Hạ Thiên Kỳ chỉ phân tích tới đây còn về phần sẽ làm thế nào để nhúng tay vào nhiệm vụ lần này thì hần cũng không có nói rõ. Dù sao bọn hần vẫn chưa thật sự tiếp xúc với nhiệm vụ nên cũng chưa đưa ra được phương hướng tốt nhất.

Giống như những phân tích lúc trước của hần, nói trắng ra là chỉ đang tìm cách để bọn hần có thể thực sự tiếp xúc mà có thể giải quyết nhiệm vụ lần này mà thôi.

Triệu An Quốc và Thảm Nhược Đồng đều rất tán đồng suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ nên ba người quyết định đi tìm người bị hại tiếp theo có khả năng sẽ bị cuốn vào trong nhiệm vụ lần này, sau đó mới bắt đầu suy nghĩ kế sách để giải quyết.

Cùng lúc đó, tại một hộ gia đình ở khu vực Đông Dụ.

Mở TV một cái, Trương Hiểu Hiểu có chút mệt mỏi mà tựa người vào ghế sa lon, cầm cái điều khiển từ xa trong tay nhưng lại chẳng có mục đích đổi đài.

Điện tích thực ra chỉ có hơn ba mươi mét vuông, là phòng cưới của cô và chồng cô - Trương Thần.

Cô cũng không phải ưa thích căn phòng ấm áp mà do điều kiện bên gia đình của chồng cô cũng chỉ có thể mua cái "căn nhà nhỏ bé" ở thành phố Tây Trữ này mà thôi.

Tuy trong lòng ít nhiều cũng có chút thất vọng nhưng nơi này dù sao cũng là nhà của cô và chồng cô - Trương Thần, là nơi bắt đầu hạnh phúc của bọn họ.

Nhà này phòng ở lúc mua liền mang theo sửa sang, bọn hần cũng là mừng rỡ như thế, dù sao sửa sang bản thân liền là một kiện phí tiền phí sức sự tình. Như loại này trùng tu sạch sẽ căn phòng, trên cơ bản mua vào liền có thể lập tức vào ở.

Trên thực tế nàng cũng là làm như vậy, thủ tục biện pháp sau ngày thứ hai, nàng cũng đã thu dọn đồ đạc chuyển vào.

Cứ việc có chút nóng nảy, nhưng là nàng nhưng bây giờ là qua đủ phòng cho thuê thời gian.

Chẳng có mục đích đổi một phen đài, Trương Hiểu Hiểu liền trực tiếp đóng lại TV, đưa tay đặt tại mí mắt phải bên trên, bực bội lắm lắm:

"Lại bắt đầu nhảy, cái mí mắt bên phải này sao cứ nhảy hoài thế!"

Trương Hiểu Hiểu dùng sức dụi dụi mí mắt của mình, trong lòng vốn đã dồn nén cơn tức giận nay lại lập tức nóng lên. Cô cầm lấy điện thoại di động bấm số của Trương Thần - chồng cô.

"Alo, chồng à! Anh đang ở đâu vậy, đã về tối chưa?"

"Nhanh....."

Trong điện thoại những âm thanh khác nhau không ngừng chồng chất lên nhau, đồng thời cũng kéo dài tiếng của chồng cô ra.

"Alo, Alo? Anh làm gì mà nhao nhao ở bên kia vậy? Em hỏi anh chừng nào thì về nhà, về để xem phòng mới này."

"Muộn... Bên trên... Các loại... Anh..."

Âm thanh trong điện thoại vẫn ồn ào như cũ. Trương Hiểu Hiểu cũng mặc kệ chồng cô nói gì ở trong điện lập tức lớn giọng hét lên qua điện thoại:

"Hôm qua anh nói anh sẽ qua thu dọn đồ đạc nhưng lại không có qua để giúp em, làm hại một mình em ngủ lại một đêm ở chỗ này. Trên lầu lại chạy qua chạy lại làm phiền muốn chết. Em cho anh biết, hôm nay anh nhất định phải qua bên đây với em nếu không hậu quả tự chịu!"

Nói xong, Trương Hiểu Hiểu tức giận cúp điện thoại ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đến thăm

Trương Hiểu Hiểu bực bội ném thẳng điện thoại di động lên ghế sa lon, vừa định đứng dậy đi lấy chai nước trong tủ lạnh, chỉ không lâu thì lập tức nghe thấy một chuỗi tiếng nổ "đông" rất lớn một cái.

Hình như trên lầu đang sửa chữa, tiếng nổ kia có chút điếc tai, chắc là công nhân đang nện tường.

"Cái tên trên lầu đáng ghét, ban đêm đã không yên tĩnh mà ban ngày cũng không cho người ta được yên!"

Trương Hiểu Hiểu vốn đã cảm thấy rất phiền, bây giờ lại bị tiếng nổ này làm cho lửa nóng trong lòng càng ngày càng bùng cháy lên. Cô khoác đại một cái áo trong tủ quần áo lên người, nổi giận đùng đùng đi ra cửa.

Đẩy cửa bước ra, một cái cầu thang đã cũ nát lập tức đập vào mắt cô phảng phất cho cô một loại cảm giác như mình đang ở thập niên tám mươi hay chín mươi gì đó.

Trương Hiểu Hiểu một lòng một dạ muốn lên lầu và cãi lý với gia đình ở trên kia, cho nên cũng không quá để ý tới cái cầu thang cũ nát kia, nhanh chóng bước thẳng lên lầu.

Tuy nhiên khi cô đã đi được phân nửa đường để lên lầu 8 thì bước chân dồn dập của cô đột ngột ngừng lại.

Bởi vì lúc này đây, cô bỗng nhiên nhớ đến một chuyện.

Chờ chút, nhà của cô không phải ở tầng cao nhất sao?

Cô nhớ rất rõ ràng, cũng bởi vì ở tầng cao nhất cho nên cô mới so sánh nhà của mình với mấy nhà ở tầng dưới đều đồng giá với nhau nhưng bọn họ lại được trùng tu sạch sẽ.

Mặt khác, trước đó cô cũng không biết đã tới qua bao nhiêu lần đến xem phòng nhưng xưa nay không hề biết trên nhà nàng còn có một tầng nữa.

"Kỳ quái? Tại sao một chút ấn tượng mình cũng không có?"

Trương Hiểu Hiểu vốn dĩ không nhớ rõ ở chung cư này còn có tầng tám, phòng của cô thuộc tầng cao nhất, tầng cao nhất đương nhiên chính là tầng 7.

Nhưng trước mắt thì tầng 7 lại đang ở phía dưới cô. Đứng ở chỗ này cô có thể nhìn thấy rõ ràng cái cửa màu hồng chói mắt ở đối diện cầu thang kia.

Trên cửa sơn một lớp dầu màu đỏ sậm. Toàn bộ tầng 8 cũng chỉ có một hộ gia đình ở, Trương Hiểu Hiểu thấy căn phòng này nhỏ nhất cũng phải 300 mét vuông.

Cánh cửa lớn màu đỏ sậm kia khiến cho người ta cảm thấy không được thoải mái cho lắm có chút hé mở ra về phía cô. Không biết người ở bên trong có kéo màn cửa hay không mà đứng tại bậc cầu thang mà Trương Hiểu Hiểu không tài nào nhìn xuyên thấu được gì ở bên trong qua khe hở trên cửa.

Nhưng điều khiến Trương Hiểu Hiểu thấy không thoải mái nhất chính là cô luôn cảm thấy trong khe cửa có một đôi mắt đang dòm ngó cô.

"Ai đó? Có ai ở đó không?"

Trương Hiểu Hiểu tính hỏi một câu để thăm dò, tuy nhiên ngoài cửa lại yên tĩnh vô cùng. Không có bất kỳ ai đáp lại. Trước đó ở trong phòng, cô có nghe được tiếng nổ đéct tại "Đồng" kia nhưng lúc này lại hoàn toàn không nghe được gì.

"Kỳ quái!"

Trương Hiểu Hiểu làm bầm một tiếng, muốn đi lên xem một chút nhưng trong nội tâm lại chẳng biết sao lại có chút sợ hãi trong lòng, đến mức mà một chân cô dẫm lên trên bậc thang nhưng chân kia lại do dự không muốn đi lên tiếp.

Ngay lúc cô đang do dự cũng là giây phút mà cánh cửa màu đỏ chói mắt ở trên kia không biết làm gì mà đóng "cạch" lại một tiếng, tại nàng do dự.

"Á!"

Cánh cửa phòng đột nhiên đóng lại làm cho Trương Hiểu Hiểu giật nảy cả người. Con hoảng sợ trong lòng đã được xác định rõ, lúc này quả thật có người trốn sau cánh cửa để nhìn lên cô.

"Mấy cái người trong nhà này đáng chết thật mà. Còn cố ý hù mình nữa chứ!"

Lúc này Trương Hiểu Hiểu đã hoàn toàn bị chọc giận, lửa giận trong lòng đột nhiên dâng cao, thiêu đốt hết những nỗi lo sợ khi nãy.

Bước đi thẳng lên tầng 8, đứng bên ngoài cánh cửa đỏ chói khiến cô cảm thấy không thoải mái kia. Trương Hiểu Hiểu nắm chặt tay thành nắm đấm rồi gõ thình thình vào cánh cửa:

"Có ai không? Có ai không? Tôi là người ở lầu dưới..."

Gõ liên tục một hồi lâu, phía trong cánh cửa cũng không có nửa tiếng đáp lại.

"Giả chết với tôi đúng không?"

Trương Hiểu Hiểu tàn bạo gõ "Thùng thùng" thêm hai lần nhưng trong phòng vẫn không có người nào trả lời. Cô áp sát lỗ tai mình vào cánh cửa, nín thở nghe động tĩnh bên trong, không bao lâu sắc mặt của cô khẽ động vì đã có thu hoạch.

Cô mơ hồ nghe được bên trong cánh cửa truyền ra một chuỗi âm thanh "Tê tê" vang lên.

Nghe cứ giống như... Giống như có người nào đang bò trên mặt đất!

Trương Hiểu Hiểu vẫn tiếp tục phá cửa. Cùng lúc đó, cái âm thanh "Tê tê" ở trong cánh cửa càng lúc càng trở nên lớn hơn.

Sau đó lại phảng phất lên tiếng cứ như cái kia đang từ dưới mặt đất leo lên đồ vật, đang từng chút xiu một mà đến gần cửa.

Trương Hiểu Hiểu càng nghe thì càng cảm thấy hoảng sợ, cuối cùng chịu đựng không được mà mắng một câu sau đó nhanh chóng chạy xuống lầu. Khi cô mở cửa phòng, cô mơ hồ nghe được một tiếng đẩy cửa "két két" từ trên lầu vọng xuống.

Không hề nghi ngờ, cái người mà cô bị kích động rồi gõ cửa rất lâu đều không có mở cửa cuối cùng cũng vừa mới đẩy cửa bước ra.

Trong lòng của Trương Hiểu Hiểu không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng bất an, cái loại cảm giác này thậm chí còn khó chịu và bết bát hơn cái loại mà cô bước lên cái lầu kia.

Mí mắt phải không báo hiệu gì mà lại nhảy dựng lên, cô lấy tay cố gắng giữ chặt nó lại, trên mặt đã hiện ra vẻ sợ hãi khó mà che giấu được.

Mở ti vi một lần nữa, đổi được kênh cửa hàng âm nhạc nên nổi bất an trong lòng của Trương Hiểu Hiểu mới tạm thời dần hồi phục lại.

Không biết có phải do nguyên bữa tối hôm qua không có được nghỉ ngơi tốt hay không lại cộng thêm thần kinh bị kéo căng lúc nãy khiến cho cô chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại thì trong phòng đã không thấy ánh sáng nữa, xung quanh tối đen như mực, gần như không thể nhìn thấy rõ được năm ngón tay.

Mở cái điện thoại di động ở trên ghế salon, cô chạm nhẹ màn hình một cái mới phát hiện không ngờ đã hơn 8 giờ tối nhưng chồng cô - Trương Thần vẫn chưa về.

"Tên Trương Thần đáng chết này, tên Trương Thần thói tha, mới nãy còn nói tối hẳn sẽ về. Vậy mà đã trễ như vậy cũng không thấy hấn đến!"

Trương Hiểu Hiểu chửi thầm trong miệng vừa bấm số gọi cho Trương Thần - chồng cô. Nhạc chuông không ngừng reo nhưng rất lâu mà chẳng có người bắt máy.

"Không biết là chết ở đâu rồi?"

Trương Hiểu Hiểu vừa mới chửi xong thì cửa phòng đột nhiên có người gõ cửa.

"Đồng đồng đồng..."

Trương Hiểu Hiểu lại một lần nữa trở thành chim sợ cành cong. Tuy nhiên khi nghĩ đến có lẽ là chồng cô về nên cô vội vàng mang dép vào rồi lập tức chạy đến cửa.

Nhìn xuyên qua cái lỗ nhỏ đục ngẫu nhỏ như mắt mèo trên cánh cửa, Trương Hiểu Hiểu mới phát hiện người gõ cửa không phải là chồng cô mà là ba người hai nam một nữ vô cùng xa lạ.

"Ai vậy?"

Trương Hiểu Hiểu lên tiếng hỏi một câu.

"Xin hỏi đây có phải là nhà của cô Trương Hiểu Hiểu không? Chúng tôi là người của đồn cảnh sát khu Đông Dự."

Không hề nghi ngờ, ba người xa lạ vừa mới gõ cửa kia chính là Hạ Thiên Kỳ và hai cái người mới kia.

Hạ Thiên Kỳ đưa ra thẻ công tác tượng trưng khua khua tay trước mắt mèo một chút, thì Trương Hiểu Hiểu thấy kỳ quái hỏi:

"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Trương Hiểu Hiểu hoàn toàn không thể đoán được cái việc đêm hôm khuya khoắt người của đồn công an đến nhà cô để làm cái gì chứ.

"Chẳng lẽ chồng của tôi xảy ra chuyện gì rồi?"

Nghĩ đến lý do có thể là bởi vì Trương Thần, sắc mặt của Trương Hiểu Hiểu thoáng chốc đã chuyển sang trắng bệch, vội hỏi:

"Có phải là chồng của tôi đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Sao? Trong nhà chỉ có mình cô thôi sao?"

Nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức hỏi ngược lại.

"Ừm, chỉ có mình tôi ở nhà."

Trương Hiểu Hiểu cảm thấy bất an khẽ gạt đầu một cái rồi hỏi:

"Có phải chồng của tôi đã xảy ra chuyện gì rồi, đúng không?"

"Chẳng lẽ cô hi vọng hẳn xảy ra chuyện?" Lần này người mở miệng là Thẩm Nhượng Đồng đang đứng sau lưng Hạ Thiên Kỳ.

"Cô nói vậy là có ý gì, tôi làm sao lại hi vọng chồng của mình xảy ra chuyện cơ chứ!"

Trương Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn Thẩm Nhượng Đồng một cái, Thẩm Nhượng Đồng không thêm đề ý tới cô, chỉ nhàn hạ nói một câu:

"Vậy là tốt rồi."

"Cô Trương." Hạ Thiên Kỳ lúc này mới kêu Trương Hiểu Hiểu một tiếng, sau đó mỉm cười nói:

"Gần đây cấp trên đang tăng cường kiểm tra nghiêm ngặt, yêu cầu chúng tôi phải đi xác minh thân phận của từng nhà. Máy nhà ở đối diện chúng tôi đều đã xác minh xong chỉ còn lại nhà của cô mà thôi. Cho nên mong cô có thể phối hợp với chúng tôi mà trả lời tôi mấy vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Cẩn nhắc

"Thôi được, vậy các cậu vào đây hỏi đi."

Tuy trong lòng của Trương Hiểu Hiểu không muốn lắm nhưng vẫn để ba người của Hạ Thiên Kỳ vào phòng.

Thấy Hạ Thiên Kỳ sau khi bước vào thì lập tức cau mày dò xét bốn phía xung quang căn phòng. Trương Hiểu Hiểu còn tưởng rằng hẳn cảm thấy nhà mình quá nhỏ, cảm thấy có chút không thoải mái nói:

"Phòng này hơi nhỏ, quả thật có chút chật chội."

Nghe được lời nói lạnh nhạt của Trương Hiểu Hiểu, Hạ Thiên Kỳ cười cười cũng không nói gì. Còn Triệu An Quốc không biết có phải là đang muốn giải vây hay thật sự là xuất phát từ trong lòng mà lên tiếng nói:

"Tôi rất thích những loại phòng nhỏ này nha, vô cùng ấm áp mà còn có cảm giác an toàn nữa."

Có lẽ câu nói của Triệu An Quốc đã đánh vào tâm lý của Trương Hiểu Hiểu, nên thái độ của cô ta đã có chuyển biến rõ ràng hơn với bọn họ.

"Các cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi."

Trương Hiểu Hiểu bày ra bộ dạng sẽ phối hợp tuyệt đối với họ.

Nghe Trương Hiểu Hiểu nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn lãng phí thời gian thêm nữa mà vào thẳng vấn đề:

"Nghe nói cô vừa mới chuyển vào đây?"

"Ừm, vừa chuyển vào đây được hai ngày."

"Có hai người ở cùng nhau thôi à?"

"Ừm, phòng này là phòng cưới của chúng tôi."

"Vậy sao không thấy người kia vậy, mỗi ngày anh ta đều tới khuya mới về à?"

"Hai ngày này đều về rất muộn, bởi vì nhà mà chúng tôi muốn cần phải thu dọn lại, đồ vật rách rưới vẫn còn rất nhiều, có thêm anh ấy cũng chưa chắc thu dọn xong."

"Nói vậy hôm qua anh ta không có về nhà, chỉ có mình cô ở chỗ này?"

"Ừm, tuy nhiên hôm nay anh ấy nói là anh ấy sẽ về."

Khi nói đến việc chồng cô nhất định tối nay sẽ về thì trong giọng nói của Trương Hiểu Hiểu cũng lộ ra vẻ không chắc chắn lắm.

Hạ Thiên Kỳ nhớ rất rõ. Ở bốn vụ án xảy ra trước đó, mỗi lần đều sẽ có hai người chết thảm. Mà trong đó khi so sánh thời gian tử vong thì một người chết sớm trước người kia. Nhưng loại trừ trường hợp giết người giấu xác ra vậy khả năng còn lại chỉ có thể giải thích bằng một nguyên nhân.

Đó chính là người chết về nhà!

Lấy vụ án gần nhất để làm ví dụ. Người chết là một cặp tình nhân sống thử. Khi kiểm tra thi thể thì trên báo cáo có ghi thời gian tử vong của người con trai sớm hơn người con gái hai ngày, cái này đã nói lên cái buổi tối tại nhà của cô gái đó thì tên kia đã chết rồi.

Nhưng thi thể lại xác thực là cùng bị phát hiện tại một chỗ, cho nên việc này cũng có thể nói rõ việc tại sao người con trai đó sau khi chết lại về nhà.

Người chết về nhà cũng không khác gì Quý Vật về nhà, cho nên cái chết thảm thương của cô gái kia cũng không khó mà giải thích.

Không chỉ có vụ án lần trước như vậy, đếm kỹ thì những vụ án xảy ra trước đó cũng đều giống như thế.

Có thể thấy được. Quý vật giết người cũng không phải là người khác mà chính là người chết sống lại.

Hạ Thiên Kỳ hoài nghi nhìn Trương Hiểu Hiểu đang ngồi đối diện với bọn họ, cô ta chắc chắn là mục tiêu kế tiếp mà Quý Vật muốn giết.

"Như trước đó tôi đã nói với cô, cấp trên lệnh cho đồn cảnh sát của khu Đông Dụ của chúng tôi phải xác nhận mỗi người của từng nhà. Nhưng theo lời của cô thì cô cũng không xác định được khi nào chồng cô mới về. Hay là như vậy đi, cô cho chúng tôi số điện thoại di động của anh ấy, chúng tôi muốn gọi điện thoại xác minh cậu ta một chút ngay bây giờ."

Hạ Thiên Kỳ dự định muốn biết rõ tung tích của Trương Thần kia trước.

"Có chuyện gì mà nghiêm trọng như thế? Có phải ở khu Đông Dụ của chúng ta gần nhất đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?"

Bốn vụ án giết người cực kỳ tàn ác kia xảy ra, đương nhiên sẽ bị phong kín lại để không cho dân biết, cho nên Trương Hiểu Hiểu sẽ không biết. Toàn bộ khu Đông Dụ đều đang mang trên mình một đám mây đen chết chóc.

"Cụ thể xảy ra chuyện gì thì chúng tôi cũng không rõ, phía trên đã có chỉ thị kêu chúng tôi tra thì chúng tôi cũng chỉ có thể làm theo mà thôi."

Hiện tại bây giờ Hạ Thiên Kỳ làm bộ dạng nguy trạng thân phận này cũng có kinh nghiệm. Vì trong mấy lần sử dụng thẻ công tác này, hẳn phát hiện họ đều không chú ý đến tám thẻ công tác, thật là có thể ứng phó mà dễ dàng vượt qua tất cả các sự kiểm tra kia. Đường đường chính chính giả mạo thân phận thành công.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, việc sử dụng thẻ công tác cũng hạn chế những cộng sự có quan hệ. Nếu bình thường mượn thẻ công tác để mượn oai hùm thì cũng không được vượt quá ba lần, nếu không số điểm vinh dự khổ sở lắm mới có được sẽ bị trừ sạch sẽ.

Cảnh sát tự nhiên muốn điện thoại cho chồng cô cho nên Trương Hiểu Hiểu đương nhiên là không dám không cho. Sau khi ghi xong số điện thoại thì Hạ Thiên Kỳ lập tức bấm số gọi thẳng cho Trương Thần.

Tuy nhiên đợi chừng nửa phút thì đầu dây điện thoại bên kia cũng không có người nghe máy.

Hạ Thiên Kỳ vẫn chưa chịu từ bỏ ý định lại bấm số gọi thêm lần nữa nhưng kết quả lại không khác nhau chút nào, vẫn không có người nghe.

Nhét điện thoại di động vào túi lại, trên mặt Hạ Thiên Kỳ mang theo chút lạnh nhạt, bất an nhìn Trương Hiểu Hiểu, hỏi:

"Chồng cô tại sao lại không chịu nghe máy?"

"Có lẽ là do đang bận lái xe, anh ấy là một người rất là nghiêm túc và có quy tắc, nếu chưa thu xếp xong bên kia thì anh ấy sẽ không quan tâm đến những chuyện khác đâu."

"Lại lấy lý do bận rộn, nghe một cú điện thoại mất thời gian lắm sao."

Hạ Thiên Kỳ vẫn không chịu buông tha, chỉ cái điện thoại của Trương Hiểu Hiểu đang để ở trên bàn trà nói:

"Tôi gọi cho anh ta, anh ta không chịu nghe máy vậy cô thử gọi xem sao."

"Chỉ sợ tôi gọi anh ấy cũng sẽ không chịu nghe đâu. Trước khi mọi người tới đây thì tôi đã gọi rồi."

Trương Hiểu Hiểu ngoài miệng mặc dù đang giải thích nhưng tay vẫn làm theo sự giao phó của Hạ Thiên Kỳ, cầm điện thoại di động lên rồi gọi cho chồng cô.

Nhưng kết quả cũng giống y như của Hạ Thiên Kỳ trước đó. Điện thoại vẫn không có người nghe.

Trong lòng cảm thấy không yên tâm, cô để điện thoại di động xuống. Trong lòng Trương Hiểu Hiểu luôn cảm thấy chồng của cô rất có thể đã xảy ra

chuyện, bằng không người của đồn cảnh sát làm sao lại tới tận nơi để tra hỏi, đồng thời còn quan tâm đến việc không liên lạc được với chồng cô.

Nghĩ như vậy, Trương Hiểu Hiểu không khống chế được mình mà khóc lên:

"Anh cảnh sát, tôi van xin các cậu, các cậu có thể nói thật cho tôi biết được không? Chồng tôi có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không... Anh ấy mặc dù tính tình có chút ngang bướng nhưng là gan lại rất nhỏ. Tôi dám thề... Là anh ấy sẽ không làm chuyện gì xấu đâu..."

Hạ Thiên Kỳ không ngờ Trương Hiểu Hiểu lại đột nhiên không kiềm chế được nỗi lòng của mình mà khóc lên như vậy nhưng hẳn lại không có cách nào để nói thật cho cô nghe rằng họ tới đây thật ra là vì muốn bảo vệ cô ấy, chồng của cô ấy rất có thể tới nay sẽ về giết chết cô.

Hắn lại không biết Quý Vật lần này mạnh cỡ nào, mạo hiểm ở lại để bảo vệ Trương Hiểu Hiểu, rất có thể sẽ xuất hiện khả năng cứu người không thành lại còn đưa chính bọn hắn vào tình thế nguy hiểm

Tuy bọn hắn rất muốn nhúng tay vào nhiệm vụ lần này, sớm ngày giải quyết nhiệm vụ nhưng trong quá trình này phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không thể mạo hiểm mà nhúng tay vào.

Dù sao lúc này không có Lãnh Nguyệt bên cạnh, tuy rằng trong hai người mới cũng có một người biết pháp thuật nhưng không thông thạo, còn Triệu Quốc An và hẳn thì là có thể chất Quý Vật, mặc dù tiềm lực rất lớn nhưng vẫn còn đang chưa bộc phát được hết ra ngoài, đến lúc nó bộc phát được thì mọi người cũng đã hết hơi rồi.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như trong bọn họ không ai ở lại thì làm sao có thể biết được Quý Vật mạnh hay yếu chứ?

"Sự việc giết quý tạm thời khoan hãy cân nhắc đã, trước mắt phải tìm ra biện pháp từ các khía cạnh để giải quyết cái nguồn gốc của sự việc lần này đã."

Hạ Thiên Kỳ cuối cùng vẫn quyết định không xung phong đi đầu để mà lợi vũng nước đục này, hẳn dự định sẽ dùng biện pháp khác để giao chiến trực diện với Quý Vật bây giờ vẫn là tìm cách làm sao giải quyết cái nguồn gốc xảy ra sự việc lần này đã.

Dù sao trước mắt thì trong lòng hắn cũng biết tự lượng sức mình.

Trước đó việc xin làm chủ quản khiến hắn bị trừ đi 10 điểm vinh dự cho nên từ đó hắn mới có một suy nghĩ vô cùng điên cuồng đó chính là sau này có bao nhiêu điểm vinh dự, hắn đều sẽ dùng nó để cường hóa thể chất ác linh.

Trạng thái bây giờ của hắn chính là không đủ năng lực để tự vệ, hắn thật sự là chịu đủ luôn.

Đầu năm nay, hề dựa vào người nào thì người đó sẽ chạy, dựa vào cây thì lại bị cây quật lại, chỉ có thể tự dựa vào sức mình mới là con đường đúng đắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đối sách

"Cô Trương! Hay là vậy đi, nếu như chồng cô có trở về mong rằng cô có thể liên hệ cho chúng tôi đầu tiên được không, một mặt là để cho chúng tôi hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao. Mặt khác..."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ có ý dừng lại một chút, sau đó giọng nói cũng nâng cao lên mấy phần:

"Tôi còn muốn biết thêm một chút, gần đây cô có gặp phải sự việc gì ly kỳ hay không?"

"Ly kỳ?" Trương Hiểu Hiểu có chút không hiểu nhìn Hạ Thiên Kỳ.

"Giống như có một số sự việc gì đó khiến cho cô cảm giác không thể tưởng tượng được hoặc là gặp một cảnh tượng gì đó làm cô có cảm giác bất an."

Hạ Thiên Kỳ vẫn chưa nói xong thì Thẩm Nhược Đồng đang ngồi bên cạnh Triệu An Quốc đã dứt khoát nói tóm gọn lại một câu:

"Cô có cảm thấy chuyện ma quái gì khi dọn tới đây không?"

"Chuyện ma quái gì cơ?" Trương Hiểu Hiểu nghe xong càng không thể hiểu nổi, tuy nhiên trên mặt lại hiện ra chút sợ hãi:

"Các cậu có thể nói rõ hơn hay không."

"Chính là..."

Thẩm Nhược Đồng còn đang muốn nói thêm nữa nhưng lại bị Hạ Thiên Kỳ chặn họng nói trước:

"Việc mà chúng tôi muốn hỏi kỳ thật rất đơn giản, chính là sau khi dọn tới đây vào tối hôm qua thì cô có gặp phải chuyện gì làm cho cô cảm thấy bất an hay không."

Hạ Thiên Kỳ nói xong, vô thức nhìn Thẩm Nhược Đồng một chút, phát hiện Thẩm Nhược Đồng đang nhìn hẩn, trên mặt hiện lên một chút tức giận.

"Phòng này không phải đã từng có người chết chứ?"

Trong đầu của Trương Hiểu Hiểu đột nhiên hiện ra hình ảnh cái cánh cửa chói mắt ở tầng 8 kia, khiến sắc mặt của cô trở nên kém hơn.

"Không, chúng tôi cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

"Ừm, vậy là tốt rồi, tôi nhớ chung cư này cũng chỉ được mới xây không bao lâu."

"Được thôi, nếu như phía bên cô đã không có việc gì, vậy chúng tôi đi trước."

Hạ Thiên Kỳ nâng cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ rồi đứng dậy từ trên ghế salon. Sau đó đánh mắt ra hiệu cho hai người của Triệu An Quốc, hai người lập tức hiểu ý rồi cũng lần lượt đứng lên.

Trương Hiểu Hiểu vốn cũng không muốn bàn luận gì thêm với bọn người của Hạ Thiên Kỳ. Cho nên sau khi nghe được câu bọn hẩn muốn đi thì ngay cả một câu khách sáo cô cũng không nói gì thêm mà chỉ nhìn thẳng vào ba người đang đi ra khỏi phòng.

Mới vừa ra khỏi nhà của Trương Hiểu Hiểu, Thẩm Nhược Đồng lập tức có chút tức giận hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Tại sao không nói tình hình thực tế nói cho cô ta nghe? Anh không phải không biết, cô ta rất có thể chính là người bị hại kế tiếp."

"Tôi cũng cảm thấy vậy nhưng tiền bối làm vậy chắc chắn là phải có lý do thì anh ấy mới làm như vậy."

Triệu An Quốc nghe xong, dù sao cũng hơi vì Hạ Thiên Kỳ mà bênh vực kẻ yếu ý hơn.

"Hừ!"

Nghe câu nói của Triệu An Quốc, Thẩm Nhược Đồng tròn mắt nhìn thẳng mà liếc Triệu An Quốc một chút, rồi chuyển hướng nhìn sang một bên, cô cũng lờ lợn bác lại hẩn.

Nhưng Hạ Thiên Kỳ lại mơ hồ không nghe thấy lời chất vấn của Thẩm Nhược Đồng. Đứng ngoài cửa nhà của Trương Hiểu Hiểu quan sát thật tỉ mỉ bốn phía xung quanh. Nhìn một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt lại, nhìn Thẩm Nhược Đồng vừa rồi có nghi vấn với hẩn mà giải thích:

"Quý Vật trong nhiệm vụ lần này không biết có khả năng bao nhiêu, chúng ta còn không biết rõ, nếu như nói hết sự thật cho cô ta biết thì chưa nói đến việc cô ta có thể không tin tưởng mà việc chúng ta ở lại bảo vệ cô ta thì tôi chỉ sợ sẽ có khả năng cứu người không thành, ngược lại sẽ khiến chúng ta rơi vào nguy hiểm?"

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ cũng mượn cơ hội này để thăm dò ngọn nguồn của Thẩm Nhược Đồng:

"Pháp thuật của cô có thể đối phó với loại Quý Vật nào?"

Các bậc từ Lệ Quý trở xuống đều có thể đối phó chứ?"

Nghe Hạ Thiên Kỳ hỏi như vậy. Tinh thần của Triệu An Quốc cũng tỉnh táo hơn. Bắt đầu giờ phút sự bị ồ ạt ra mà phụ họa:

"Tiền bối lo lắng một chút cũng không tồi. Chị Nhược Đồng, pháp thuật của cô có thể đối phó Quý Vật hay không?"

"Tôi không có lợi hại như các người nghĩ như vậy đâu."

Nghe lời giải thích của Hạ Thiên Kỳ, Thẩm Nhược Đồng cảm thấy lời hẩn nói cũng có lý, có chút áy náy nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút:

"Pháp thuật của tôi vốn dĩ không thể giết chết Quý Vật, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngăn cản bọn chúng một chút mà thôi. Còn việc đối mặt với Quý Vật cấp Lệ Quý thì chỉ sợ ngay cả việc ngăn cản nó một chút cũng sẽ không làm được."

Cho nên anh nói không sai, lúc này chúng ta xác thực không nên mạo hiểm mà ở lại."

Lời nói của Thẩm Nhược Đồng khiến Hạ Thiên Kỳ cảm thấy không ngờ. Hẩn thật sự không nghĩ rằng Thẩm Nhược Đồng sẽ thừa nhận lý luận của mình là đúng. Cái này không khác gì là đang đánh vào mặt của mình.

Nhưng Thẩm Nhược Đồng hoàn toàn không cảm thấy gì, chỉ biết nói sai thì xin lỗi, đúng thì tán đồng. Hạ Thiên Kỳ thấy loại tính cách này mà lại có trên người một cô gái thì thật sự là rất hiếm.

Hiện giờ Hạ Thiên Kỳ có cảm giác hơi bay bổng. Cứ ngỡ nhiệm vụ lần này không có Lãnh Nguyệt cùng tham gia thì hẳn sẽ rất vất vả với chó, hẳn chưa từng nghĩ tới sẽ có thể cùng đội với hai người mới. Chẳng những coi hẳn là tiền bối không nói mà còn nhất mực tán đồng với phân tích của hẳn nữa chứ.

Trước mắt coi như Hạ Thiên Kỳ đã trở thành lão đại của tiểu đội gồm ba người bọn hẳn rồi.

Nhưng hẳn cũng không thể không thừa nhận, không còn Lãnh Nguyệt bên cạnh xác thực cũng để lại di chứng quá lớn. Bởi vì không có Lãnh Nguyệt ở bên bảo vệ thì hẳn luôn cảm giác bất luận là mình làm gì cũng không an toàn. Bất luận có sáng kiến nào cũng đều không dám sử dụng.

Không hề khoa trương, nếu đổi Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng thành Lãnh Nguyệt. Trăm phần trăm đêm nay bọn hẳn sẽ [chiếu cố] mà ở lại bảo vệ Trương Hiểu Hiểu, thuận tiện thăm dò năng lực của Quý Vật mạnh đến đâu. Nhưng bây giờ thì bọn hẳn lại chỉ có thể giống như con chuột, một màu xám xịt mà lựa chọn rồi đi.

Cũng bởi vì không có khả năng giết chết Quý Vật trong tay nên bọn hẳn chỉ có thể lấy lui làm tiến, không dám mạo hiểm vì sợ bức dây động rừng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hạ Thiên Kỳ âm thầm thề rằng sau này sẽ sử dụng toàn bộ điểm vinh dự để tự mình cường hóa thể chất ác linh.

Cũng bởi vì hẳn muốn trở nên mạnh hơn, hẳn không muốn phải bám đuôi ai trong các nhiệm vụ cả, không muốn cứ hễ ai mạnh là lại đi theo sau mông người đó.

Từ trong hành lang đi ra, Triệu An Quốc gọi một tiếng làm Hạ Thiên Kỳ giật mình mà rời khỏi suy nghĩ của mình:

"Tiền bối, bây giờ chúng ta cứ đi như vậy? Nhưng nếu một hồi Quý Vật kia sẽ ra tay với Trương Hiểu Hiểu thật thì phải làm sao?"

"Ngu quá! Chúng ta có thể tìm cảnh sát đến bảo vệ cô ta mà, hãy để cho người của đồn cảnh sát Đông Dụ đến giải quyết chuyện này."

"Anh nói là để cho đồn cảnh sát Đông Dụ phái người đến bảo vệ Trương Hiểu Hiểu sao?"

"Vậy thì một mình cậu ở lại cũng được, cậu thấy sao?"

"Không không không! Tiền bối, anh tuyệt đối đừng làm như vậy. Thể chất Lệ Quý yếu như * vậy. Nếu lên đó thì chắc chắn một trăm phần trăm là đi chịu chết, nếu đụng phải cái kia chắc sẽ không làm nên tích sự gì đâu."

Thông qua nửa ngày tiếp xúc, Hạ Thiên Kỳ càng ngày càng khẳng định cách nhìn của hẳn về Triệu An Quốc lúc trước rằng thằng nhóc này tuyệt đối là một tên bỉ ổi quả không sai.

Tuy Triệu An Quốc hình dung thể chất Quý Vật một cách rất thô lỗ nhưng những suy nghĩ kia cũng không sai, thể chất Quý Vật nếu như không có đủ điểm vinh dự để cường hóa thì thật sự là yếu y như *.

Bọn hẳn điều tra điều tra cho tới trưa, thỏa mãn được hai điều kiện là ở tại tầng cao nhất của tòa nhà Đông Dụ lại vừa mới chuyển đến đây thì chỉ có hai hộ gia đình mà thôi.

Trương Hiểu Hiểu và chồng của cô - Trương Thần tính là một hộ, một hộ khác chính là một cặp đôi tình nhân sống thử tên là Vương Thiến hoa gì gì đó.

Nhà của Vương Thiến Hoa và Hà Xung thì bọn hẳn trước đó đã đi rồi, hai người họ đều ở nhà, dáng vẻ không hề giống như là bị Quý Vật để mất tới.

Cho nên mục tiêu kế tiếp của Quý Vật rất có thể không phải là cặp đôi Vương Thiến Hoa và Hà Xung này. Mà là Trương Hiểu Hiểu và chồng của cô - Trương Thần.

"Chúng ta sẽ nằm vùng ở chỗ này để chờ xem, tôi thật sự muốn biết người chết lên lầu về nhà là như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chặt đầu

Sau khi bọn người của Hạ Thiên Kỳ rời đi, thì trong lòng của Trương Hiểu Hiểu lại lập tức cảm thấy một nỗi bất an vô cùng, luôn cảm giác giống như là sẽ có chuyện gì sắp xảy ra vậy.

"Đáng chết, cái mí mắt phải này sao lại nhảy dựng lên nữa rồi!"

Trương Hiểu Hiểu dùng sức ấn cái mí mắt phải đang nhảy liên tục kia lại, dự cảm bất an vẫn dâng cao trong lòng cô không ngừng, vốn dĩ là muốn cho cô đứng ngồi không yên.

Nhớ lại câu nói của Hạ Thiên Kỳ lúc này, cô luôn cảm thấy có chỗ gì đó không đúng nên nó cứ khiến cho cô cứ trần trối mãi.

"Mấy tên cảnh sát kia, đêm hôm khuya khoắt lại tới đây, tuyệt đối sẽ không giống như bọn họ đã nói, ruột cuộc họ vì điều gì mà lại đến đây chứ?"

Chờ chút!"

Bỗng nhiên, Trương Hiểu Hiểu nhớ đến một chuyện, cái lúc cô ra mở cửa cho bọn người của Hạ Thiên Kỳ có nghe hắn nói một câu.

"Người cảnh sát lúc này có nói, những nhà đối diện đều đã xác minh xong, cả tòa nhà này đâu có ít phòng... Sao tất cả các nhà đối diện đều đã xác minh xong mà chỉ còn nhà của mình?"

Không phải còn có nhà ở trên tầng cao nhất kia sao?"

Trương Hiểu Hiểu ruột cục cũng nghĩ thông cái mấu chốt mà cô sơ ý bỏ sót. Cảm thấy Hạ Thiên Kỳ đều giống như cô, đều bỏ sót cái gia đình trên tầng cao nhất kia.

"Được rồi, việc này là của cảnh sát, mình có hơi sức đâu mà quan tâm làm gì!"

Mặc dù Trương Hiểu Hiểu làm bầm như vậy, nhưng trong lòng của cô thì vẫn tiếp tục suy nghĩ về chuyện này, luôn cảm thấy gia đình kia có vấn đề.

Suy nghĩ đến chuyện này, trong đầu Trương Hiểu Hiểu không khỏi hiện lên cái cửa màu đỏ nhức mắt ở tầng cao nhất kia, khiến cô tự hù dọa bản thân rồi giật mình một cái, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Không dám nghĩ tới nếu như lúc này cô mà kiên trì gõ cho đến khi cửa mở thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy không muốn thừa nhận, cũng không biết vì cái gì nhưng cô thật sự cảm thấy sợ hãi với gia đình kia.

Loại cảm giác này thật sự là hỏng bét rồi, dù sao cô cũng vừa mới chuyển nhà đến mà thôi, cũng không thể vì cái gia đình trên kia mà lại đi bán nhà đi được.

Trong lòng của Trương Hiểu Hiểu rất khó chịu, lại thêm việc hoàn toàn không thể liên lạc được với Trương Thần, đột nhiên cảm thấy rất là bất công. Cô một mình ở trong nhà bị dọa cho sợ cho đến nỗi này, thân là một người đàn ông, là chỗ dựa của cô vậy mà một cú điện thoại, Trương Thần cũng không biết gọi đến an ủi quan tâm cô.

Hiện tại cô phải tán thành một câu mà mẹ cô từng nói, mẹ cô nói đàn ông trên đời này là động vật dễ thay đổi nhất, trước và sau khi kết hôn đều sẽ hoàn toàn khác nhau.

"Tên thói tha Trương Thần không biết chết ở cái xô nào rồi, anh mà về thì xem tôi sẽ xử anh như thế nào."

Trương Hiểu Hiểu cầm điện thoại di động lên một lần nữa rồi bấm số gọi cho chồng cô.

"Ục ục..."

Lại là cái nhạc chờ khiến người khác cảm thấy phiền kia, rất nhanh đã nửa phút trôi qua. Đang lúc cô thất vọng định cúp điện thoại thì đột nhiên lại kết nối được với bên kia sau đó lại truyền ra một chuỗi âm thanh "Tê tê" vang lên.

"Này?"

Bởi vì tiếng "Tê tê" vang lên rất to cho nên Trương Hiểu Hiểu vô thức để điện thoại di động ra xa, mở điện thoại ở chế độ rảnh tay rồi nói.

"Chồng à? Này...? Anh nói gì đi chứ?"

"Tê tê..."

Tiếng trong điện thoại rất là ồn ào, nghe giống như tiếng gió, lại như người bị kéo lê trên mặt đất. Tóm lại là làm cho người nghe cảm thấy không được thoải mái.

"Này? Nói chuyện đi chứ, anh đang ở chỗ nào vậy, lúc nào thì về?"

Trương Hiểu Hiểu tưởng điện thoại của chồng cô bị trục trặc, lúc này mới cao giọng hét lên như nói Microphone vậy:

"Trương Thần, nếu anh còn không về thì em với anh sẽ không xong đâu, em ở nhà một mình đang sợ muốn chết đây!"

Ngay lúc Trương Hiểu Hiểu định cúp máy thì ruột cuộc trong điện thoại cũng xuất hiện tiếng của chồng cô đáp lại:

"... Anh... Đang... Ở... Ngoài... Cửa..."

Tiếng của Trương Thần có chút chói tai, nghe rất giống như bị bẻ gãy, cứ như tiếng sấm vậy nhưng sau khi Trương Hiểu Hiểu nghe được Trương Thần

đang ở ngoài cửa thì cô lập tức mừng rỡ chạy ra cửa.

Tuy nhiên sau khi cô chạy đến cửa thì như thói quen, cô nhìn qua cái mắt mèo trên cửa, trong hành lang ánh đèn không ngừng lắc lóc, một khuôn mặt trắng bệch lấp ló sau mắt mèo.

Sau khi đã xác định đúng là chồng cô thật là đang ở ngoài cửa thì Trương Hiểu Hiểu lại không phòng bị gì mà mở cửa.

"Anh ruột cuộc đã về, gọi điện thoại cho anh nhiều như vậy anh cũng không tiếp, không biết còn tưởng là anh đã xảy ra chuyện gì rồi!"

Tuy rất muốn xông qua ôm chặt lấy Trương Thần nhưng nghĩ tới việc hai ngày nay cô đã phải một mình ở chỗ này lo sợ hãi hùng thì cô lập tức kiềm chế sự kích động của mình lại, xoay người một cái rồi xoay người đi thẳng đến ghế sa lon.

Trương Thần đi phía sau lưng cô, không mở miệng nói bất kỳ lời giải thích nào, khuôn mặt trắng bệch viết đầy chữ quý dị khó mà hình dung được trên đó.

Không nghe được lời đáp lại của Trương Thần, Trương Hiểu Hiểu quay đầu lại, trợn mắt nhìn chăm chăm vào Trương Thần một chút. Thấy Trương Thần nhìn cô chăm chăm, chẳng những không cúi áo khoác xuống không nói, trên cổ còn quấn khăn quàng cổ như quần băng gạc vậy, còn quần rất chặt, đồng thời cũng không ý định sẽ tháo xuống.

"Bộ dạng của anh cứ như từ Bắc Cực về vậy hả, ruột cuộc anh muốn được nhìn thấy Gấu Bắc Cực hay sao? Sao còn đứng chết yểu ở đó nữa. Anh nhìn cái gì mà nhìn!"

Trương Hiểu Hiểu càng nói càng cao hứng, nếu như kẻ bên tay cô mà có cái gối thì cô nhất định sẽ quăng nó rồi.

Trái lại Trương Thần thì vẫn y như lúc mới đi vào vậy, vẫn nhìn chăm chăm Trương Hiểu Hiểu không nói một lời nào, chỉ là đôi tay chậm rãi giờ lên, tiếp theo bắt lấy cái khăn choàng trên cổ, dáng vẻ giống như muốn cởi nó xuống.

"Anh bị sao thế? Có hay không thì nói một câu, đừng nhìn có nhìn em như vậy được hay không!"

Trong ánh mắt của Trương Thần lộ ra vẻ tà khí. Trương Hiểu Hiểu không khỏi sợ hãi, cảm xúc cũng ngày càng trở nên kích động hơn. Lúc này mới nhảy thẳng từ trên ghế salon xuống đi thẳng đến chỗ Trương Thần.

"Mau nói cho em biết, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Em đã nói rồi, không cần nhìn em như vậy!"

Không biết có phải câu nói của Trương Hiểu Hiểu đã có tác dụng rồi hay không. Hai tay của Trương Thần đang định tháo khăn quàng cổ đột nhiên ngừng lại. Sau đó đột nhiên trừng hai mắt lên, há hốc mồm kêu lên với giọng khàn khàn:

"Ta muốn chết!"

"Anh đang nói mê sảng gì đó?" Trương Hiểu Hiểu dừng bước lại, ánh mắt không hiểu nhìn Trương Thần.

"Ta muốn chết!"

Trương Thần vẫn trừng hai mắt nhìn cô kêu:

"Ta muốn chết! Ta là người chết! Ta là người chết!"

"Trương Thần? Anh đừng dọa em..."

Thấy Trương Thần đột nhiên cứ như bị điện la to lên, Trương Hiểu Hiểu tiến lên một bước rồi ôm chặt lấy hắn:

"Chồng à! Anh đừng dọa em... Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi phải không..."

"Ta muốn chết!"

Trương Thần bỗng nhiên chụp lấy cái đầu của Trương Hiểu Hiểu. Sau đó khuôn mặt trở nên dữ tợn rồi gầm thét lên:

"Cô cũng phải chết!!!"

"Anh điên rồi! Anh mau thả em ra...!"

Cảm giác lực của Trương Thần càng lúc càng mạnh, Trương Hiểu Hiểu bắt đầu giãy dụa. Trong lúc đó cô vô tình kéo rớt cái khăn quàng cổ của Trương Thần xuống.

Cái khăn quàng cổ vừa tuột ra, cái đầu của Trương Thần từ từ trượt từ trên cái cổ xuống. Sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất. Cùng lúc đó, Trương Hiểu Hiểu cũng khó có thể kiềm chế mà thét lên một tiếng hoảng sợ:

"Á!"

Bởi vì cô nhìn thấy cổ của Trương Thần vốn dĩ đã gãy mất, đầu của hắn sờ dĩ vẫn còn nằm trên cổ là do cái khăn quàng cổ kia đã giữ chặt nó lại.

"Tôi đã chết rồi... Hiện tại đến phiên cô...!!!"

Cái đầu của Trương Thần rơi xuống đất đầu, không ngừng lăn tới chỗ của cô.

Ps: cầu donate. cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Vụ án mạng thứ năm

Đã vào đến đầu mùa đông, thành phố Tây Trữ mặc dù chưa có tuyết rơi nhưng gió rét lạnh đến thấu xương lại đến trước một bước.

Ba người Hạ Thiên Kỳ trốn ở hành lang của khu chung cư đối diện. Tuy không hoàn toàn bị bại lộ do gió rét nhưng bởi vì cả ba đều mặc đồ không được dày lắm, cho nên vẫn bị đông cứng đến nổi run cầm cập.

"Tiền bối, chúng ta có muốn lên trên đó xem một chút được hay không. Đã gần 11 giờ đêm rồi mà cũng không thấy đến nửa cái bóng người đi vào."

Triệu An Quốc dù sao cũng không muốn đứng đây chờ đợi cho lắm, hắn sờ lên trán của mình, cảm thấy nếu như cứ bị đông cứng thêm nữa thì ngày mai rất có thể sẽ không thức dậy nổi.

Nghe câu nói của Triệu An Quốc, Hạ Thiên Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi nói:

"Chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ, bộ cậu cho rằng là đang nhìn trộm nữ sinh tắm rửa hay sao, không thấy thì lập tức trở về! Uống cho cậu là một tên con trai, nhìn sang cô gái bên cạnh cậu này giờ có than phiền tiếng nào không."

"Tôi sai rồi tiền bối, là ý chí của tôi không đủ kiên định, sau này tôi nhất định sẽ học tập thêm để giống anh và chị Nhượng Đồng."

Triệu An Quốc lần này đã hoàn toàn hiểu rõ, nghe xong mà toàn thân của Hạ Thiên Kỳ đều nổi da gà. Hắn hoài nghi Triệu An Quốc có phải là thẩm thương trộm nhớ hắn hay không mà sao lại nghe hắn đến như vậy.

Thẩm Nhượng Đồng vẫn im lặng nhìn Triệu An Quốc một chút, rồi uốn nắn Hạ Thiên Kỳ một chút:

"Ví dụ vừa rồi của anh cũng không thích hợp."

"Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi chứ từ trước tới giờ tôi chưa từng nhìn trộm nữ sinh tắm đâu."

Hạ Thiên Kỳ bần bực nhấc tay bảo đảm nói.

"Ai biết được là anh làm hay chưa từng làm." Thẩm Nhượng Đồng nhếch miệng, hiển nhiên là không tin lời cam đoan của Hạ Thiên Kỳ.

"Tuy nhiên, tôi quả thật có chút dự cảm không tốt. Đêm nay có vẻ quá yên tĩnh rồi."

Hạ Thiên Kỳ làm bộ nhìn đồng hồ, lại quay trở về vấn đề chính.

"Chúng ta ngoại trừ chờ ở chỗ này, còn làm gì nữa?"

Thẩm Nhượng Đồng vẫn tương đối thừa nhận và đồng tình với năng lực phân tích của Hạ Thiên Kỳ. Lúc này Triệu An Quốc cũng phụ họa một câu:

"Tiền bối! Anh có chủ ý gì tốt sao?"

"Nếu tôi có ý hay thì đã sớm về nhà khách mà ngủ rồi, còn ở chỗ này làm gì để cho mình bị đông cứng thế này."

Đầy nổi bất đắc dĩ, Hạ Thiên Kỳ nói tới đây thì thở dài một cái rồi đột nhiên chuyển chủ đề:

"Tuy nhiên chúng ta sẽ để cho những người ở đồn cảnh sát khu Đông Dụ để những người kia thay chúng ta làm người tiên phong."

"Ý của anh là chúng ta sẽ để bọn họ đi lên đó bây giờ sao? Không lẽ lại chờ cho đến khi có biến hay sao?"

"Chúng ta không phải để bọn họ đi lên. Mà là báo động để bọn họ đi lên." Hạ Thiên Kỳ sửa lời nói của Thẩm Nhượng Đồng lại một chút rồi giải thích:

"Chúng ta sẽ báo động nói rằng nhà của Trương Hiểu Hiểu có khả năng xảy ra chuyện, để đồn cảnh sát khu Đông Dụ xem một chút. Nếu như xảy ra chuyện gì thật thì chúng ta sẽ đến, còn nếu như không thì bọn họ cũng không biết là ai đã báo cảnh sát."

"Có cần phải phiền toái như vậy không, sao không dùng thẳng thẻ công tác để điều hành bọn hắn."

Trong mắt của Thẩm Nhượng Đồng thì cái thẻ công tác trong tay thì không có gì là làm không được.

"Chúng ta không cần thiết phải tự mình ra mặt, những người giả mạo giỏi hiện nay thì không còn ai dùng tên thật của mình cả."

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy đêm hôm khuya khoắt, bọn hắn giả làm người của đồn cảnh sát khu Đông Dụ, nếu như có phát hiện thì cũng dễ nói nhưng không có thì không khác gì đang muốn giày vò người khác cho nên sao khi giả danh xong thì có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến bọn họ.

Thấy Thẩm Nhượng Đồng không phản đối nữa, Hạ Thiên Kỳ sử dụng chức năng thông tin của bảng vinh dự để báo án với đồn cảnh sát khu Đông Dụ.

Vốn cho rằng người của đồn cảnh sát khu Đông Dụ sẽ không chạy tới quá nhanh, ai mà ngờ chưa tới năm phút thì hai chiếc xe cảnh sát đã tới. Sau đó thì sáu bảy tên cảnh sát lập tức mở cửa xe rồi chạy lên lầu.

"Xem ra mấy vụ án giết người xảy ra gần đây đã khiến bọn họ khó mà ngủ được."

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ dù sao cũng hơi khâm phục những cảnh sát có tinh thần xem trọng nghề nghiệp như vậy.

Thấy người của đồn cảnh sát khu Đông Dụ đi lên. Triệu An Quốc điên cuồng lên, bắt đầu trở nên kích động, không ngừng hỏi Hạ Thiên Kỳ hỏi:

"Tiền bối, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì, không lẽ vẫn đứng chờ ở chỗ này sao?"

"Tôi đang chờ xem nếu có xe cứu thương đến thì chúng ta sẽ lập tức lên đó."

"Anh nói vậy là có ý gì?"

"Xe cứu thương đến sẽ chứng minh trên lầu có người bị thương hoặc là có người chết, vậy thì sẽ nói lên điều gì rồi."

Thẩm Nhượng Đồng nhanh chóng lý giải để cho Triệu An Quốc hiểu.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, tuy Thẩm Nhượng Đồng đã giải thích nhưng Triệu An Quốc lại không tin tưởng cô mà lại đi hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Tiền bối, đúng như chị Nhượng Đồng nói à?"

"Ừm, cho nên hãy tiếp tục chờ xem tình hình thực tế trước mặt sao đã. Đã chờ một đêm rồi, chờ thêm một hồi thì có là gì."

Vừa nói xong, Hạ Thiên Kỳ cố ý nhìn Triệu An Quốc một chút. Không thể không thừa nhận, cái thẳng thắn này khiến cho hắn càng ngày càng thích. Xem ra càng ngày hắn ta càng giống fan cuồng của Hạ Thiên Kỳ nha.

Chờ trong con rét lạnh cũng đã qua mười lăm phút, đang lúc Triệu An Quốc định mở miệng hỏi chút gì đó thì ngoài cửa lại đột nhiên có hai chiếc xe cứu thương lái vào.

Nhìn thấy xe cứu thương đang đi đến, ba người Hạ Thiên Kỳ đều mừng rỡ. Cũng không ai nhắc nhở gì mà tuân tự đi ra khỏi hành lang mà đi thẳng đến tầng mà Trương Hiểu Hiểu đang ở.

Vô cùng lo lắng chạy lên tầng bảy, còn đang đứng ở hành lang chưa kịp bước vào thì mùi máu tươi nồng nặc đã xông thẳng vào lỗ mũi của Hạ Thiên Kỳ.

Hắn chỉ hơi hơi nhíu mày nhưng Thẩm Nhượng Đồng và Triệu An Quốc thì lần lượt phát ra tiếng nôn khan.

"Các cậu ở ngoài hành lang để thích ứng đi, tôi vào trước xem thử."

Bàn giao cho hai người bọn họ xong, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng bước vào nhà Trương Hiểu Hiểu trước.

Chỉ là một phòng nhỏ cỡ bốn mươi mét vuông thôi mà lúc này đã chật ních cảnh sát và nhân viên cứu cấp, các bộ phận của hai cái xác nằm rải rác ở gần ghế sofa, xung quanh các vách tường, thậm chí TV cũng tung tóe đầy những vết máu chưa khô.

Đầu của Trương Hiểu Hiểu bị kẹt lại ở chân trước ở ghế sofa, đôi mắt trừng to đầy vẻ hoảng sợ, miệng của cô có chút mấp máy, mơ hồ như muốn nói cái gì đó cho hắn biết.

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ đang dò xét xung quanh, hai viên cảnh sát trẻ dẫn đầu đi thẳng về phía hắn. Lúc này Hạ Thiên Kỳ mới đưa cho bọn họ thẻ công tác của mình và nói:

"Trước đó tôi có bàn luận với các cậu, phía trên phái chúng tôi tới là để góp sức giúp đỡ các cậu phá những vụ án này."

Nhìn thể công tác của Hạ Thiên Kỳ, sắc mặt của hai tên cảnh sát cũng dịu đi. Lúc này thì tên cảnh sát trẻ tuổi mà hắn đã gặp trước đó cũng đi tới, bắt đầu giới thiệu hắn với hai viên cảnh sát dẫn đầu kia:

"Vương Đầu, đây là người mà lãnh đạo phái tới lúc giữa trưa, lúc ấy cậu đi ra ngoài nên không biết."

"Ừm, tôi biết rồi."

Sắc mặt của Vương Đầu vẫn không thay đổi. Sau khi nói xong thì hắn lập tức nói tình tiết vụ án cho Hạ Thiên Kỳ nghe:

"Lại chết thêm hai người, cũng giống như bốn vụ án xảy ra trước đó, đều bị phanh thây."

"Ừm" Hạ Thiên Kỳ khẽ gật đầu cho có lệ. Phòng này có lớn lắm đâu chỉ cần liếc mắt một cái là đã thấy hai cái xác của Trương Hiểu Hiểu và chồng cô rồi.

"Trước hết cứ xem xét đi rồi chuyện này ngày mai lại nói tiếp."

Hạ Thiên Kỳ nói xong thì ra hiệu cho cái tên cảnh sát tên Vương Đầu kia tiếp tục làm việc. Hắn thì đi thẳng ra khỏi căn phòng, trên mặt mang theo một khối khí lạnh, trông vô cùng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cầu thang biến mất

Từ lúc bọn hắn từ nhà của Trương Hiểu Hiểu rời đi, lập tức nhảy sang tòa nhà đối diện để nằm vùng. Trong suốt quá trình đó, bên trong vốn dĩ không có đến nửa cái bóng người lên lầu nhưng trong nhà của Trương Hiểu Hiểu lại xuất hiện hai cái xác.

Thi thể của Trương Hiểu Hiểu thì không có gì để nói nhưng còn cái xác của chồng cô - Trương Thần là từ đâu mà xuất hiện?

Hắn nhớ trước khi đến đồn cảnh sát ở khu Đông Dụ, cái vị cảnh sát trẻ tuổi kia có đề cập đến chuyện camera giám sát của chung cư không hề có ghi chép về việc "Người chết về nhà".

Nhưng trước mắt xem ra vốn dĩ không phải vậy. Nếu không phải hắn hiểu sai ý của viên cảnh sát trẻ kia thì chính là xuất hiện thêm một tình huống khác.

"Đáng lẽ ra ta phải kêu hắn ta cho xem cái đoạn mà camera quay được."

Hạ Thiên Kỳ có chút coi thường hành vi ảo não trước đó của mình. Lúc ấy đúng ra hắn phải kêu tên cảnh sát kia điều tra tiếp tục nhưng cuối cùng chỉ lo hỏi hỏi vài câu thì hắn đã quên bèn đi.

Tuy nhiên bây giờ mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa muộn. Ngày mai hắn lại đến đồn cảnh sát khu Đông Dụ một chuyến nữa là có thể kiểm chứng lại những suy nghĩ của hắn về những việc này rồi.

Ảo não đi ra hành lang, Hạ Thiên Kỳ phát hiện Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc cứ như là thấy quỷ, mắt tròn tròn nhìn cái bóng trắng đang in nghiêng trên vách tường kia.

"Các cậu nhìn cái gì đấy? Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Cầu thang..."

Triệu An Quốc run rẩy chỉ tay lên phía trên, quay đầu lại rồi hoảng sợ kêu lên:

"Tôi vừa mới nhìn thấy được một cái cầu thang thông lên trên!"

"Cầu thang thông lên trên?"

Nghe vậy, trong lòng Hạ Thiên Kỳ có chút hồi hộp, bèn vội đi đến chỗ mà Triệu An Quốc chỉ, sau đó men theo vách tường mà tìm kiếm.

"Là vách tường thật, không phải là ảo ảnh."

Hạ Thiên Kỳ loại bỏ khả năng đó là ảo ảnh nhưng nhìn bộ dạng giống như gặp quỷ của Triệu An Quốc lại không giống như là đang nói láo, chỉ là hắn thật sự không thấy cái cầu thang mà cậu ta nói.

"Tôi cũng nhìn thấy."

Thẩm Nhược Đồng lúc này cũng thu hồi ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm lên vách tường, quay qua nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Tuy chỉ trong chớp mắt nhưng đích thực là tôi đã nhìn thấy một cái cầu thang thông lên trên. Nếu như ngay cả An Quốc cũng nhìn thấy thì chắc chắn là không sai đâu."

"Ừm, tôi cũng nghĩ vậy."

Hạ Thiên Kỳ cũng không phủ định, sau khi tiếp tục nhìn thoáng qua cái vách tường trắng noãn kia một lần nữa, hần tự nói:

"Nhưng sao lúc này lại không thấy tăm hơi đâu?"

"Cho nên mới kỳ quái nha. Gặp quý không có gì mới. Đầu tiên lại gặp phải một cái cầu thang không biết từ đâu chui ra rồi sao đó lại tự nhiên biến mất thì đây là lần đầu tiên tôi thấy."

Triệu An Quốc run rẩy nói. Người không khỏi nhích lại gần chỗ của Hạ Thiên Kỳ, cầu khẩn nói:

"Tiền bối, anh có kiến thức rộng rãi, có thể phân tích ra chuyện này ruột cuộc là sao không?"

"Không rõ lắm ạ." Hạ Thiên Kỳ lắc đầu biểu lộ mình không biết, sau đó bắt đầu nhắc nhở hai người họ:

"Đi thôi. Nếu như biết được rằng có loại tình huống này thì sau này chúng ta để ý một chút là được, trước mắt thì chúng ta nên về trước thôi."

"Chúng ta sẽ trở về ngay bây giờ sao? Vậy còn ở bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn thấy Thẩm Nhược Đồng vẫn còn chưa muốn từ bỏ ý định. Cô vẫn muốn tìm hiểu thêm cho rõ cái cầu thang kia là như thế nào.

"Còn có thể có chuyện gì nữa chứ, Trương Hiểu Hiểu chết rồi, còn có người chồng mà cô không tài nào liên lạc được - Trương Thần."

"Chồng của cô ta cũng ở trong đó sao?"

"Ừm, điểm này tôi cũng hoàn toàn không thể hiểu được."

"Nhưng tiền bối à, chẳng phải trước đó khi chúng ta ở bên ngoài vốn dĩ không nhìn thấy có người nào lên lầu. Vậy không lẽ chồng của Trương Hiểu Hiểu đúng thật là quý?"

"Chuyện này thì hãy chờ chúng ta về nhà khách trước rồi nghiên cứu tiếp đi."

Lặp lại suy nghĩ của mình một lần nữa, Hạ Thiên Kỳ sợ Thẩm Nhược Đồng sẽ không chịu từ bỏ hi vọng của mình nên lập tức bổ sung thêm:

"Cứ coi như hôm nay chúng ta có thể tìm ra được người ở trên tầng lầu kia thì sẽ thế nào chứ? Có ai trong chúng ta dám đi lên đó?"

Là cô đi lên hay là cậu sẽ đi lên hay là tôi sẽ đi lên đây?"

"Tốt rồi, vậy chúng ta hãy đi về trước vậy."

Lúc này thì suy nghĩ của Thẩm Nhược Đồng cũng đã được thông suốt, đồng ý với ý kiến của Hạ Thiên Kỳ nói.

Còn Triệu An Quốc thì khỏi phải nói, cậu ta cứ như hoàn toàn trở thành người hầu của riêng Hạ Thiên Kỳ vậy. Hạ Thiên Kỳ nói cái gì thì là cái đó. Đồng thời tất cả mọi điều hắn nói đều đúng hết.

Sau khi ba người bọn họ đi ra khỏi khu dân cư một hồi lâu thì không lập tức trở về nhà khách đã thuê trước đó mà sang quán cơm nhỏ kế bên, mở cửa suốt hai mươi bốn giờ để ăn khuya.

Lúc ăn cơm, Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ nói sơ lược qua về tình tiết vụ án vừa mới xảy ra cho hai người kia nghe.

"Hiện tại Trương Hiểu Hiểu và Trương Thần đã chết rồi. Người thỏa mãn được điều kiện kia cũng chỉ còn có Vương Thiên hoa và Hà Xung ở khu Tây mà thôi. Hai người đó nhất định là mục tiêu tiếp theo mà Quý muốn giết."

Nhưng chỉ biết được những điều này thì cũng không sử dụng được gì nhiều. Bởi vì nếu như chúng ta vẫn tiếp tục không có kế sách gì khả thi thì thảm kịch vẫn sẽ tiếp tục xảy ra.

Chúng ta cũng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn mà thôi hoặc là hết sức cảnh giác mà chờ đợi thôi."

Nói đến đây thì Hạ Thiên Kỳ cũng nhin không được mà cười khổ một tiếng, thở dài nói:

"Ài! Nhưng vấn đề trước mắt chính là chúng ta thật sự không có cách nào cả."

"Tiền bối! Người đừng nản chí, chúng ta đến thành phố Tây Trữ này được bao lâu chứ. Vẫn còn chưa tới một ngày nhưng cũng đã điều tra và phân tích được rất nhiều thứ, giải quyết được nhiệm vụ lần này chúng ta đã nắm chắc trong tay rồi."

Nào tiền bối! Mau ăn chút miếng thận này đi. Thức đêm sẽ không tốt cho thận nên phải bồi bổ thêm."

Thấy Triệu An Quốc thật sự muốn gấp đồ ăn để vào chén của hắn, Hạ Thiên Kỳ bận bịu ngăn cản nói:

"Tôi nghĩ món này nên để cậu ăn đi, tôi thấy cậu mới cần phải bồi bổ đấy."

Không để ý Triệu An Quốc chỉ biết ăn với ăn mà thôi, Hạ Thiên Kỳ thấy Thẩm Nhượng Đồng đang tập trung nghe hắn nói, hắn không khỏi có chút vui mừng, tiếp tục nói:

"An Quốc nói quả thật không sai, thời gian mà chúng ta tiếp xúc với nhiệm vụ lần này chưa tới một ngày, đích thật muốn gấp cũng không được."

Mặc dù trước mắt vẫn chưa có cách nào để ứng phó nhưng cũng đã phát hiện ra không ít manh mối.

Ví dụ như mục tiêu mà Quý Vật lựa chọn để giết, cái cầu thang bí ẩn xuất hiện rồi sau đó lại biến mất và làm sao mà người chết lại có mặt ở trong nhà.

Tôi muốn phá giải hết tất cả các nghi vấn này. Khoảng cách để chúng ta có thể giải quyết triệt để nhiệm vụ lần này đã không còn xa nữa.

Ngày mai chúng ta sẽ lại đi một chuyến đến đồn cảnh sát Đông Dụ một lần nữa. Xem camera giám sát một chút rồi sau đó lại đi tìm Vương Thiến hoa và Hà Xung để cho bọn họ sớm có đề phòng."

Sau khi Hạ Thiên Kỳ nói xong kế hoạch ngày mai của hắn thì hắn lại nhìn về phía Thẩm Nhượng Đồng đang suy nghĩ chuyện gì đó, hỏi:

"Cô đang suy nghĩ ra được chuyện gì sao?"

"Tạm thời thì không. Nếu có tôi sẽ nói thẳng cho anh biết."

Bầu không khí của bữa ăn khuya này có thể nói là tương đối ngột ngạt, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không quan tâm đến, vốn dĩ hắn chỉ ăn được mấy miếng rồi lại không muốn ăn nữa. Hắn thử dùng máy truyền tin mà gọi cho Lãnh Nguyệt một chút nhưng Lãnh Nguyệt cứ như cây kim chìm xuống đáy biển vốn dĩ không hề thấy có hồi đáp gì.

Triệu An Quốc thấy Hạ Thiên Kỳ vẫn nhìn chằm chằm cái máy truyền tin mà nói chuyện một mình thì tò mò hỏi:

"Tiền bối, đã trễ như vậy mà anh còn nói chuyện với ai vậy?"

"Cũng là người của công ty, tuy nhiên mạnh hơn chúng ta rất nhiều." Cứ hể Hạ Thiên Kỳ đi đến đâu thì sẽ thổi phồng danh tiếng của Lãnh Nguyệt theo tới đó. Dù sao bên cạnh có một người bạn mạnh như vậy thì khi nói ra cũng khiến mình có thêm mặt mũi.

"So với tiền bối mà còn lợi hại hơn sao? Tôi thật sự rất muốn được chiêm ngưỡng một chút nha. Tuy nhiên nếu như anh ta vẫn chưa về thì rất có thể là đang chấp hành nhiệm vụ nào đó rồi. Những người đang thi hành nhiệm vụ khác nhau thì sẽ không sử dụng được máy truyền tin để nói chuyện với nhau đâu."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Quý dị

"Còn có chuyện này nữa sao?"

Đây là chuyện mà lần đầu tiên Hạ Thiên Kỳ mới nghe nói đến, những người chấp hành hai nhiệm vụ khác nhau thì không thể sử dụng máy truyền tin để mà trò chuyện.

"Ừm, sau khi chúng tôi được nhận làm nhân viên chính thức thì lão đại của chúng tôi đã nói cho tôi biết."

"Nếu dùng điện thoại di động chắc sẽ gọi được đúng không. Cái này chắc sẽ không có vấn đề chứ?"

"Chỉ cần có tín hiệu thì không có vấn đề gì. Dù sao điện thoại cũng không phải sản phẩm do công ty sản xuất."

Triệu An Quốc cứ y như là có cái dạ dày khổng lồ vậy, khi nói chuyện với Hạ Thiên Kỳ mà vẫn không quên nhét luôn miếng thịt vào trong miệng. Nếu như không phải tận mắt chứng kiến hắn ăn cơm mà chỉ nhìn cơ thể ốm yếu của hắn thật khiến cho người khác không thể tin được rằng hắn lại ăn nhiều như vậy.

Lúc đầu hắn đã không muốn ăn giờ lại thấy Triệu An Quốc ăn như hổ đói, sau khi nhìn dáng vẻ cứ như mấy trăm năm chưa được ăn cơm vậy, hắn lại càng lười cảm thấy lên, chỉ có thể chờ Triệu An Quốc ăn no rồi bọn hắn sẽ về thẳng nhà khách.

Thẩm Nhược Đồng một tay chống cằm, nhìn bộ dạng mặt ừ mày chau kia của cô, rõ ràng cũng giống như Hạ Thiên Kỳ, đều muốn nhanh chóng đi về để nghỉ ngơi.

"Nhược Đồng."

Dù sao hai người nhàn rồi thì cũng là nhàn rồi, chỉ bằng tìm đề tài gì đó để tâm sự vậy. Dù sao vẫn tốt hơn là trừng to mắt lớn để nhìn cái cách ăn uống mạnh bạo của Triệu An Quốc. Thế là Hạ Thiên Kỳ lập tức chủ động mở miệng, tìm đề tài hỏi:

"Cô và An Quốc là một nhóm à?"

"Ừm, đều là do người kia quản chúng tôi." Thẩm Nhược Đồng để tay chống cằm xuống, bày ra bộ dạng muốn tâm sự cùng Hạ Thiên Kỳ.

"Là Phó Hải Nghĩa hay là Từ Thiên Hoa?"

Hạ Thiên Kỳ liên tiếp nói ra tên của hai người, trước mắt thì hắn chỉ biết hai vị chủ quản này.

"Tôi không biết hai người bọn họ, họ là ai vậy?"

Thẩm Nhược Đồng lắc đầu, không biết hai người mà Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nói đến là ai.

"Tốt nha." Hạ Thiên Kỳ cười cười xấu hổ, giải thích nói:

"Hai người mà tôi mới nói đều là Chủ Quản của công ty, xem ra cô không thuộc sự quản lý của bọn họ."

"Ừm, tôi không biết họ, Chủ Quản của chúng tôi là..."

"Lão đại của chúng tôi tên là Ngô Dịch."

Triệu An Quốc giống như bị động kinh, nhanh nhạy cướp luôn lời mà Thẩm Nhược Đồng muốn nói.

"Khoan khoan, chờ một chút! Ý của cậu là lão đại của các cậu rất vô địch?"

"Không phải chúng tôi nói lão đại của mình rất vô địch mà tên hắn gọi là Ngô Dịch. Ngô là ngô trong Ngô Dịch. Dịch là dịch trong Ngô Dịch."

Triệu An Quốc khó khăn nuốt đồ ăn xuống miệng vừa nghiêm nghị giải thích.

"Được rồi, cậu khỏi cần nói thêm gì nữa." Hạ Thiên Kỳ phát phát tay về phía Triệu An Quốc bảo hắn ta im miệng, ra hiệu cho hắn tìm chỗ nào hóng mát mà đi. Tiếp theo hỏi Thẩm Nhược Đồng đang im lặng kia:

"Chủ Quản của cô gọi là Ngô... Dịch?"

"Ừm, tên của hắn có chút kỳ hoặc"

Nhắc đến chủ quản tên Ngô Dịch kia, Thẩm Nhược Đồng không biết lại nhớ ra cái gì mà làm cho cô bỗng nhiên im lặng, lúc này cô cố ý nhìn thoáng qua Triệu An Quốc đang Phong Quyển Tàn Vân trên bàn nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Chủ quản của chúng tôi thật sự là không hề thua kém hắn."

"Vậy còn... Kỳ hoặc là sao?"

Hạ Thiên Kỳ thật sự không dám tưởng tượng. Cái tên chủ quản tên Ngô Dịch là thô bỉ đến mức nào mà trở nên vô địch như vậy.

Đã mở miệng ra hỏi thì Hạ Thiên Kỳ đương nhiên sẽ không hỏi hai câu dễ như vậy. Sau đó hắn lại hỏi thêm một chút về tên Ngô Dịch này.

Từ miêu tả của Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc thì Ngô Dịch cũng là một tên có chút thô bỉ. Không! Nói chính xác hơn là có chút điên. Tuy nhiên thái độ của cấp trên với bọn hắn lại tốt giống như là đối đãi anh em người thân trong nhà. Chẳng những không có chút làm khó dễ gì mà càng là hỏi gì đáp nấy.

Ngay cả khi còn bé thì hắn đã dòm ngó đến vàng của cha hắn rồi. Còn nữa, khi ngồi trên bàn làm việc hắn còn xoa * mũi nữa. Thậm chí còn thăm thương trọng nhớ một vị chủ quản cao cấp trong công ty, đúng là không còn gì để nói.

Nghe xong, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cảm thấy lạnh nguyên người.

Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Nghe Triệu An Quốc nói Ngô Dịch thăm thương trộm nhớ một vị chủ quản cao cấp trong công ty, hấn nhẹn không được mà lên tiếng hỏi một câu:

"Hấn có nói vị chủ quản cao cấp kia là ai không?"

"Có nói, tuy nhiên tôi lại quên mất rồi. Cái gì mà Vân, Vương Vân hay là Vân Vân gì đó."

"Còn Lưu Đại Đầu đâu, còn Vương Vân, có phải là Lương Nhượng Vân hay không?"

"Đúng, chính là cái tên này." Triệu An Quốc bỗng nhiên nghĩ tới. Hưng phấn nhìn Hạ Thiên Kỳ:

"Tiền bối, chẳng lẽ anh cũng thăm thương trộm nhớ cô ta?"

"Ăn cơm của cậu đi là được rồi, tranh thủ thời gian mà ăn đi, không biết này giờ tất cả đều đang chờ cậu sao!"

Hạ Thiên Kỳ trừng Triệu An Quốc một chút. Thấy thế, Triệu An Quốc nhanh chóng ăn sạch hai chén cơm xong thì cúi miệng đứng lên nói:

"Tôi đã ăn xong rồi."

Từ trong quán ăn đi ra, lái xe ra đường lớn, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nhớ tới đêm được gặp Lương Nhượng Vân, tuy hấn xem mỹ nữ như không nhưng cũng không thể không thừa nhận, Lương Nhượng Vân đúng thật là đẹp như nữ thần.

Nếu như hấn đoán không sai, lão đại của Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân nhất định cũng chính là lão đại của Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng, là cái người tên Ngô Dịch kia.

"Ai, thật sự là so với người phải chết thì tiền bạc chỉ là rác mà thôi. Tôi làm sao lại không muốn mình có được một Chủ Quản tốt chứ."

Nghĩ đến việc Từ Thiên Hoa cứ bày ra bộ mặt cứ như hấn đã thiếu nợ ông ta mấy trăm ngàn vậy là trong lòng của hấn lập tức cảm thấy vô cùng chán ghét. Hấn thật sự hi vọng bọn hấn sẽ vĩnh viễn không gặp lại nhau.

Đến khi bọn hấn trở lại nhà khách thì đã là 1 giờ sáng. Hạ Thiên Kỳ cũng không còn muốn suy nghĩ gì nữa, tắm rửa một cái thì lập tức ngủ một giấc đến hùng đông.

Sáng sớm hôm sau, hấn vẫn còn buồn ngủ nhưng vẫn cùng Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng đi tới đồn cảnh sát khu Đông Dụ một lần nữa.

Lần này tới, viên cảnh sát trẻ tuổi kia và bọn người của Vương Đầu đều ở đó. Sau khi nghe ý định của Hạ Thiên Kỳ thì viên cảnh sát trẻ tuổi lập tức cho bọn hấn xem camera quan sát sự ra vào của những người bị hại trong mấy ngày gần đây.

Có camera ở khu chung cư mà bọn họ ở, còn có cả camera quay lại nơi mà bọn họ đi làm vào những ngày bình thường.

Phát đi phát lại mấy cảnh này, Hạ Thiên Kỳ phát hiện không hề có cảnh "Người chết về nhà", chỉ có người nữ hoặc người nam ở nhà một mình mà thôi.

Trong lòng của Hạ Thiên Kỳ đã có kết luận, quay sang hỏi Vương Đầu:

"Báo cáo kiểm nghiệm thi thể của hai người đã chết hôm qua như thế nào rồi? Tôi muốn xem thời gian tử vong của bọn họ."

"Đã có kết quả" Vương Đầu nói đến đây thì bắt đầu áp ứng:

"Tuy nhiên thời gian tử vong... Cái này... Ừm! Cái kia..."

"Cái gì mà cái này rồi cái kia, cậu hãy mau nói cho chúng tôi biết thời gian là được." Hạ Thiên Kỳ không nhẹn được mà thúc giục nói.

"Thời gian tử vong của hai người chết đều không giống nhau, người chết tên Trương Thần đã chết trước đó một ngày. Còn thời gian tử vong của Trương Hiểu Hiểu thì lại là tối hôm qua."

Bị Hạ Thiên Kỳ ép bách như thế, Vương Đầu cuối cùng cũng nói thật.

"Tình huống của vụ án này như thế nào, đoán chắc trong lòng các cậu cũng đã nắm chắc. Chỉ một vụ thì còn nghe được nhưng liên tiếp năm vụ thì không thể giải thích là do trùng hợp được."

Hạ Thiên Kỳ nhìn biểu hiện phức tạp của Vương Đầu, cố ý nói với hấn một câu.

"Không phải không có cách nào để giải thích sự việc này. Đây chính là các hiện tượng quỷ dị, không phải do người bình thường có thể làm. Vừa rồi xem qua các đoạn mà camera mà các cậu đưa cho thì tôi đã xem ít nhất cũng một trăm lần rồi, vốn dĩ không hề có camera nào quay được cảnh Trương Thần về nhà."

Nhưng xác của hấn lại cùng quỷ dị mà xuất hiện ở trong nhà."

Nói đến việc mấy vụ án giết người này có liên quan đến quý, Vương Đầu đột nhiên rùng mình. Sau đó run rẩy hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Ý cậu là các vụ án giết người gần đây... Gần đây... Có thể là do quý nhúng tay vào à?"

Ps: Do mình dịch dùng ngôn từ và cách xưng hô khác web khác dịch nên giờ up truyện họ vào sẽ gây thay đổi ngôn từ và khó đọc cho người khác vì khác người dịch. Và khi mọi người donate mình sẽ không được rút vì sẽ bị tính là copy. Với lại họ dịch vẫn chưa thuần việt lắm. nên một hai trăm chương mình dịch chắc vài bữa là xong à. Còn mình sẽ cố gắng dịch full nhanh nhất.

Hứa không drop

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Phối hợp

"Thật không hổ danh là người mà cậu giới thiệu, ngay cả hỏi tôi mà đều nói giống nhau."

Hạ Thiên Kỳ nói xong, giống như đang cười mà lại không phải cười, nhìn tên cảnh sát trẻ tuổi kia một chút, dọa hấn đến nỗi khiến hấn bận bịu mà quay sang Vương Đầu để giải thích:

"Vương Đầu! Hôm qua tôi chỉ nói giỡn một câu thôi, trên đời này làm sao lại có quý được chứ. Không! Là tuyệt đối không có đâu."

"Nhưng chẳng phải các cậu vừa mới nói với Vương Đầu là có sao."

"Cái kia... Vương Đầu... Đến cùng chính là không có chuyện đó đâu?"

Viên cảnh sát trẻ kia đã hoàn toàn bị Hạ Thiên Kỳ làm cho rối bời hết lên.

"Ngậm cái miệng của cậu lại đi, cậu không nói chuyện thì không ai nói cậu bị câm đâu!"

Vương Đầu ra vẻ dữ tợn hừ lạnh với tên cảnh sát trẻ kia một cái rồi lập tức quay người rời đi, khiến cho ba người của Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy xấu hổ.

"Tiền bối, cái miệng của anh đúng là không có người nào sánh bằng mà."

Triệu An Quốc lập tức lại cảm thấy vô cùng bội phục, giờ thẳng ngón tay cái mà liên tục ca ngợi Hạ Thiên Kỳ:

"Anh vừa lớn vừa đẹp trai, năng lực cao, miệng lưỡi cũng rất tốt. Hài! Không biết khi nào tôi mới có thể lĩnh ngộ được tới tầng lớp này đây."

"Được rồi, chúng ta đừng tốn thời gian mà bám lại ở nơi này nữa. Vẫn là mau chóng đi tìm bọn người của Vương Thiến Hoa đi. Nếu chậm trễ thì không biết lại sẽ xảy ra thêm biến cố gì nữa."

Xà nhà Nhược Đồng có chút chịu không được mà nhìn Triệu An Quốc, hiển nhiên là muốn cái tên biến thái Triệu An Quốc ngậm miệng lại mà im lặng.

Từ đồn cảnh sát khu Đông Dụ đi ra, Hạ Thiên Kỳ lái xe chở Triệu An Quốc và xà nhà như mây - Nhược Đồng mà tiến thẳng đến nhà của Vương Thiến Hoa.

Tuy nhiên trong lúc đi, thì Hạ Thiên Kỳ đã gọi trước cho Vương Thiến Hoa và bạn trai của cô - Hà Xung nhưng kết quả lại không thu được gì.

Cái tên Hà Xung lại đột nhiên bị công ty phái ra ngoài, phải hai ba ngày sau mới trở về.

Nhớ lại các tình tiết mà cảnh sát Đông Dụ đã cung cấp thì trong năm vụ án xảy ra lúc trước đều sẽ có một người bị hại bởi vì phải đi công tác một đến hai ngày ở xa.

Mà thời gian mà bọn hấn ra ngoài cũng đồng thời tương ứng với thời gian từ vong của bọn hấn.

Nói trắng ra, những người bị hại đột nhiên có việc đi ra ngoài vốn dĩ không khác gì là đi chịu chết.

Trong điện thoại, Hà Xung nói hấn sẽ phải đi xa vài ngày, nếu không phải Hạ Thiên Kỳ sớm gọi điện thoại cho Hà Xung để hấn ta ở trong nhà chờ bọn hấn thì có lẽ chờ cho đến khi bọn hấn đến nơi, Hà Xung sớm đã biệt tăm biệt tích rồi.

Cúp máy một cái, sau khi Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở xong hai người Triệu An Quốc đang ngồi phía sau một tiếng thì lập tức đập mạnh chân ga một cái, phóng xe thật nhanh đến nhà của Hà Xung.

Khoảng năm phút đồng hồ thì bọn hắn đã có mặt dưới lầu của khu chung cư mà Hà Xung ở.

Ba người cùng bước xuống xe. Trước khi đi lên lầu, Hạ Thiên Kỳ cố ý dặn dò Triệu An Quốc và xà nhà Nhược Đồng:

"Những người bị hại đều là sau khi rời khỏi nhà thì bị giết. Sau đó quái lạ là thi thể của bọn hắn lại xuất hiện ở trong nhà. Có thể thấy được, nếu như lần này để cho Hà Xung rời đi thì vài ngày sau thi thể của hắn và Vương Thiên Hoa sẽ lại cùng xuất hiện ở trong nhà của hắn."

"Vậy ý của tiền bối là chúng ta sẽ tìm cách giữ chân hắn lại. Sau đó sống chết cũng không cho hắn đi đúng không?"

"Làm như vậy cũng vô dụng thôi. Tóm lại một hồi cứ tùy cơ ứng biến vậy. Trước mắt phải hỏi vài chuyện từ miệng của Hà Xung rồi hãy tính tiếp.

Không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề." Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc đều khẽ gật đầu đồng ý.

Hai người đi theo sau lưng Hạ Thiên Kỳ cho tới tầng cao nhất, gõ cửa một cái. Thì Hà Xung đã chuẩn bị trước mà mở sẵn cửa chờ họ.

Bởi vì trước khi bọn hắn đến nhà của Trương Hiểu Hiểu thì đã ghé qua đây trước một lần rồi. Cho nên cũng không tính là lạ lẫm với Hà Xung và Vương Thiên Hoa.

"Hạ cảnh quan, cuối cùng các cậu cũng đã tới."

"Ừm, coi như chúng tôi đến vừa kịp lúc. Mấy giờ thì xe lửa đi, hình như cậu muốn ra cửa ngay bây giờ sao?"

Không đề ý đến việc Hà Xung có ý định mời bọn hắn vào hay không, Hạ Thiên Kỳ lập tức dẫn xà nhà Nhược Đồng và Triệu An Quốc xe nhẹ đường quen đi đến.

Vương Thiên Hoa hiển nhiên không biết tình thế đang nghiêm trọng thế nào. Lúc này vẫn ngửa người dựa vào ghế sa lon đắp mặt nạ. Mãi cho đến khi nghe thấy hai tiếng ho của Hạ Thiên Kỳ, cô mới hốt hoảng mà gấp gấp sửa lại áo ngủ. Vội vàng nhảy từ trên ghế salon xuống, quay người về phía ba người của Hạ Thiên Kỳ chào hỏi:

"Gần đây gặp phải nhiều chuyện phiền muộn quá khiến cả khuôn mặt đều đã xuất hiện nếp nhăn cho nên mới đắp mặt nạ để dưỡng da lại đó mà."

Mặc dù vóc dáng của Vương Thiên Hoa rất bình thường nhưng tính tình lại thẳng thắn rất tốt cho nên bọn người của Hạ Thiên Kỳ cũng có ấn tượng rất tốt với cô.

Hà Xung đi đến ra hiệu cho bọn người của Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống. Hạ Thiên Kỳ cũng không khách khí mà ngồi xuống dựa thẳng vào ghế sa lon.

"Lần này các cậu đến là có chuyện gì không?" Hà Xung hiển nhiên đang canh thời gian cho nên mới vội vã hỏi Hạ Thiên Kỳ như vậy.

"Cậu Hà, tôi cũng sẽ nói thật với cậu luôn. Tình cảnh trước mắt của hai người thật sự rất nguy hiểm."

Hạ Thiên Kỳ nghiêm túc nói.

"Nguy hiểm? Cậu nói là chúng tôi bây giờ đang gặp nguy hiểm sao? Vậy là có ý gì?"

Mặc dù không biết Hạ Thiên Kỳ cụ thể là đang muốn ám chỉ đến điều gì nhưng những lời này từ miệng của cảnh sát nói ra, thật sự khiến bọn hắn hoảng sợ không hề nhẹ.

"Hạ cảnh quan! Có phải cậu đang nói giỡn với hai chúng tôi không vậy? Hà Xung - chồng tôi là người thành thật, sao có thể có gặp nguy hiểm chứ."

Vương Thiên Hoa thấy sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ không hề giống như là đang nói đùa. Thế là lên tiếng thăm dò một câu.

"Có người muốn giết các người, chuyện này chúng tôi đã chứng thực rồi. Nói thật, hai ngày nay chúng tôi kiểm tra toàn bộ khu dân cư Đông Dụ nghiêm ngặt như vậy là để tìm kiếm tung tích của tên hung thủ kia.

Tình huống cụ thể thế nào thì do đây là việc cơ mật cho nên bây giờ tôi vẫn chưa được phép nói cho các bạn biết. Nhưng các cậu hãy tin tưởng chúng tôi, quả thực hung thủ đang để mắt tới các bạn.

Cho nên hai ngày nay, các bạn tuyệt đối đừng đi ra ngoài, để tránh gặp phải nguy hiểm."

"Nhưng... Nhưng mà mười giờ rưỡi sáng nay thì tôi phải đi ra ga xe lửa, công ty đã phái tôi đi công tác rồi."

Hà Xung nghe xong thì lập tức có chút gấp gáp.

"Cậu Hà, cậu cảm thấy an nguy của bản thân là quan trọng hay là đi công tác quan trọng hơn? Chẳng lẽ đạo lý đơn giản như vậy mà cậu lại không hiểu?"

Thẩm Nhược Đồng rõ ràng là không muốn nhìn người khác gặp nguy hiểm. Từ việc cô muốn ở lại bảo vệ Trương Hiểu Hiểu hôm qua thì đã có thể nhìn ra rồi.

"Nói vậy quả không sai nhưng những việc này là thật sao?" Hà Xung lộ ra bộ mặt khó khăn nhìn bốn người của Hạ Thiên Kỳ. Hắn đang không ngừng suy nghĩ về tính chân thực của sự việc này.

"Cậu Hà, sao chúng tôi phải lừa các cậu, các cậu có cái gì đáng giá để cho chúng tôi lừa gạt sao?"

"Không! Không! Không! Tôi không phải có ý đó, là tôi đã nói sai rồi."

Thấy khuôn mặt của Thẩm Nhược Đồng lạnh như băng, giọng điệu lại cứng cỏi nên thái độ của Hà Xung không khỏi mềm nhũn ra, khóc không ra nước mắt mà quay sang nói với Vương Thiên Hoa:

"Lần công tác này thật sự rất quan trọng, nếu anh đột nhiên nói không đi thì đoán không chừng cả chén cơm này cũng sẽ mất."

"Không làm được việc này thì có thể tìm việc khác. Không có gì quan trọng hơn mạng sống của mình cả, việc gì mà anh lại cứ phải suy nghĩ nhiều như vậy."

Vương Thiên Hoa nóng nảy nói Hà Xung một câu, rồi quay sang nói với Hạ Thiên Kỳ:

"Hạ cảnh quan, chúng tôi cam đoan sẽ toàn tâm toàn lực phối hợp để các cậu phá án, chồng của tôi nhất định sẽ ở nhà đợi, sẽ không đi đâu hết."

Nói xong, Vương Thiên Hoa vẫn không quên nháy mắt với Hà Xung. Thấy thế, Hà Xung cũng hiểu ý mà khẽ gật đầu, tỏ thái độ nói:

"Ừm, bây giờ tôi sẽ gọi cho quản lý của tôi nói rằng trong nhà đang có việc gấp nên không có cách nào ra khỏi nhà." Bắt đầu dùng địa chỉ Internet mới.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Người chết tiếp khách

"Cậu Hà, cậu hãy đưa số điện thoại của quản lý cậu cho tôi, tôi sẽ gọi và nói chuyện này với hắn."

Hạ Thiên Kỳ kỳ thật nghĩ rất đơn giản, chỉ cần gọi cho quản lý của Hà Xung. Sớm không cho hắn đi công tác, muộn không cho hắn đi công tác, lại vì cái gì mà hết lần này tới lần khác đều chọn ngay lúc mấu chốt mà bắt hắn đi đâu đó?

Điều này quả thật là có nhiều bí ẩn.

"Các cậu muốn nói chuyện với quản lý của tôi? Chuyện này..."

"Cậu Hà! Không lẽ cậu sợ cảnh sát chúng tôi nói chuyện sẽ không rõ ràng sao?" Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ đột nhiên lạnh xuống.

"A! Dĩ nhiên là không phải." Hà Xung vội vàng lắc đầu giải thích:

"Tôi chỉ sợ quản lý của tôi hiểu lầm, cho rằng tôi đã gây chuyện gì đó nên mới bị cảnh sát bắt giữ."

"Việc này thì cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ nói cậu là nhân chứng, cần cậu ra mặt để tiến hành đối chiếu."

Hạ Thiên Kỳ thuận miệng soạn bậy một cái lý do rất là hợp lý nên Hà Xung cũng không nói gì thêm nữa mà nhẹ nhõm đưa số điện thoại của quản lý hắn cho Hạ Thiên Kỳ.

Nhận được số điện thoại quản lý của Hà Xung, Hạ Thiên Kỳ liếc mắt ra hiệu cho Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc một cái, rồi hắn đứng lên khỏi ghế salon:

"Tôi đi ra ngoài một chút."

Vừa nói xong, không đợi Hà Xung và Vương Thiên Hoa nói thêm cái gì, Hạ Thiên Kỳ lập tức bước nhanh ra cửa.

Đi ra hành lang, ánh mắt của Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn về phía trên vách tường quét vôi trắng kia. Hắn vẫn không nhìn thấy cái cầu thang thông lên lầu mà bốn người của Triệu An Quốc đã nhìn thấy tối qua.

Nhìn qua cuốn sổ điện thoại, Hạ Thiên Kỳ tìm số quản lý của Hà Xung, sau đó bấm số:

"Alo! Cho hỏi ông có phải là quản lý của Hà Xung không?"

"Ừm, cậu là?"

"..."

Sau 3 phút, khi Hạ Thiên Kỳ trở lại phòng thì Thẩm Nhượng Đồng đang hỏi thăm Hà Xung và Vương Thiên Hoa gần đây có gặp phải chuyện gì quái lạ hay không.

"Thẩm cảnh quan, vấn đề này đã được các cậu hỏi rồi mà. Sinh hoạt của hai người chúng tôi rất bình thường nên cũng không có gặp phải chuyện quái lạ cả."

Vương Thiên Hoa nói đến đây thì không biết là lại nhớ ra cái gì đó, lập tức quay lại hỏi một câu nói không xác định lắm:

"Các cậu nói quái lạ là muốn ám chỉ đến cái gì?"

"Sự việc linh dị. Ví dụ như chuyện ma quái hoặc là nhìn thấy một số thứ vốn không nên tồn tại."

Thẩm Nhượng Đồng trầm mặt xuống nói xong thì Triệu An Quốc bên cạnh lập tức bổ sung vào:

"Ví dụ như đột nhiên xuất hiện một cái cầu thang lên lầu."

"Đột nhiên xuất hiện một cái cầu thang lên lầu?"

Vương Thiên Hoa và Hà Xung nghe xong thì nhìn nhau, hiển nhiên là nghe không hiểu cái ví dụ của Triệu An Quốc.

"Ý của tôi muốn hỏi hai ngày nay hai người có đi ra ngoài và nhìn thấy một cái cầu thang thông lên tầng trên hay không."

Triệu An Quốc nói đi nói lại thật chậm ý mà hắn muốn nói.

"Chưa từng gặp qua cái cầu thang đó, nhà chúng tôi ở hiện tại đã là tầng cao nhất rồi. Đã là cao nhất sao lại có thêm tầng nào nữa."

Sau khi Hà Xung hiểu được ý của Triệu An Quốc, không hề suy nghĩ ngợi mà nói.

Ngược lại Vương Thiên Hoa mơ hồ nhớ ra cái gì đó, có chút ham hồ nói:

"Nói đến tầng cao nhất thì khiến tôi đột nhiên nhớ tới nửa đêm hôm qua, phía trên đích thực có cái âm thanh giống như có ai đó đang chạy nhảy. Vô cùng ồn ào."

"Tiếng chạy nhảy truyền xuống sao?"

"Tôi cũng không xác định có phải là tiếng chạy nhảy hay không, dù sao thì nó cứ nhao nhao lên rồi đặc biệt còn đậm "Thùng thùng" nữa."

Lần này thì Vương Thiên Hoa đặc biệt khẳng định.

"Cái gì mà tiếng chạy nhảy rất ồn ào. Sao anh không nghe thấy." Hà Xung trừng mắt nhìn Vương Thiên Hoa một chút.

"Anh ngủ cứ như con lợn chết vậy đó. Em đánh anh vài cái mà anh có cũng không chịu thức, thử hỏi làm sao anh biết được."

"Em có khẳng định là không có nghe lầm chứ. Nhà mình ở tầng cao nhất rồi. Làm gì có thêm một tầng nữa, hơn nữa đêm hôm khuya khoắt ai lại chạy nhảy ưm sùm như vậy? Đừng có nói hươu nói vượn đấy."

"Sao em lại phải nói hươu nói vượn, em rõ ràng là nghe được mà. Mà tiếng còn rất lớn nữa!"

"Anh..."

"Tôi đã cho gọi điện cho quản lý của cậu, nói cậu đã báo cáo tình tiết vụ án nên có công, đồn cảnh sát khu Đông Dự sẽ tiến hành ca ngợi nhưng đến lúc đó thì hai ngày này cậu phải nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi để làm nhân chứng tiến hành đối chiếu."

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên mở miệng, cắt ngang cuộc cãi nhau giữa Hà Xung và Vương Thiên Hoa.

"Haha, cảm ơn cậu - Hạ cảnh quan."

Bị Hạ Thiên Kỳ nói như thế, đương nhiên Hà Xung cũng sẽ không tiếp tục cãi lộn với Vương Thiên Hoa mà thở phào nhẹ nhõm nói tiếng cảm ơn hắn.

"Việc này cũng không có gì, vậy trước tiên như vậy đi, hai ngày này hai người hãy chờ đợi ở trong nhà, có việc gì chúng tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với hai người."

Vừa nói xong, Hạ Thiên Kỳ lập tức quay sang nhắc nhở Thẩm Nhượng Đồng và Triệu An Quốc:

"Chúng ta còn có việc bận, không nên chậm trễ ở lại chỗ này nữa. Về sớm thôi."

"Trước... Cái kia... Bây giờ chúng ta phải về á?"

Triệu An Quốc hoàn toàn bị Hạ Thiên Kỳ làm cho ngu ngơ, không biết đột nhiên Hạ Thiên Kỳ nói đi là muốn đi làm cái gì.

Tuy hần có hơi giật mình nhưng Hạ Thiên Kỳ làm vậy khẳng định phải có lý do nên hần lập tức cười ha hả nói:

"A đúng, lần trước chúng tôi vẫn còn chuyện chưa xử lý xong nên đích thực là phải quay trở về."

Thẩm Nhượng Đồng không nói gì. Nghe Hạ Thiên Kỳ nói đi thì cô nhanh chóng đứng lên, cùng Triệu An Quốc theo sau Hạ Thiên Kỳ đi ra cửa.

Khi ra khỏi nhà của Vương Thiên Hoa, Triệu An Quốc nhìn không được mà bắt đầu hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Tiền bối, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra mà sao chúng ta phải đi ngay lúc này?"

"Ra ngoài rồi hãy nói tiếp."

Hạ Thiên Kỳ không trả lời cho Triệu An Quốc ngay mà nhanh chóng bước đi xuống lầu.

Ba người chân trước chân sau ra khỏi hành lang, Hạ Thiên Kỳ ra hiệu Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng lên xe. Cho đến khi bọn hần vào trong xe, Hạ Thiên Kỳ mới nói nguyên nhân tại sao bọn hần phải rời đi.

"Vừa rồi lúc gọi điện cho quản lý của Hà Xung, kết quả nghe được một câu trả lời."

"Câu trả lời đó là gì?"

"Ừm, Quản lý của Hà Xung nói, sau năm ngày trước đi công tác về lại chưa từng trở về, càng không có liên lạc với hần."

"Cái gì? Năm ngày trước Hà Xung đã ra khỏi nhà rồi sao? Như vậy người mà chúng ta nhìn thấy vừa rồi... Chẳng phải là..."

Triệu An Quốc nghe xong, sắc mặt lập tức bị dọa đến trắng bệch.

"Còn thêm một việc nữa"

Nói đến đây thì sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ cũng trở nên u ám hơn:

"Vương Thiên Hoa và Hà Xung vốn dĩ là người cùng làm chung một công ty. Bọn hần cũng chính vì vậy mà quen biết nhau rồi dần dần phát triển thành tình nhân sống thử với nhau. Đồng thời vào năm ngày đi công tác lần trước, trong số những người đi công tác cũng bao gồm cả Vương Thiên Hoa trong đó."

Tuy nhiên cũng giống như trường hợp của Hà Xung, Công ty cũng không còn liên lạc được với Vương Thiên Hoa.

Điều này đã nói rõ lên rành rành."

"Nói như vậy... Nói như vậy Vương Thiên Hoa kỳ thật cũng là quý!"

Nghĩ đến việc vừa rồi mình đã nói chuyện với một con quý thời gian dài như vậy, Triệu An Quốc lập tức cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Triệu An Quốc luôn tin tưởng và không hề nghi ngờ Hạ Thiên Kỳ nhưng Thẩm Nhượng Đồng lại đưa ra nghi vấn của cô:

"Sao anh có thể xác định được điều mà quản lý bọn họ nói đều là thật? Mặt khác, nếu như bọn họ thật sự là người chết, cần gì phải nguy trang thành người sống để lừa gạt chúng ta? Lời giải thích đó thật sự khiến người khác không thể hiểu nổi."

"Không sai, trường hợp trước mắt đích thực giải thích như vậy không hợp lý cho lắm. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Thẩm Nhượng Đồng và Hà Xung mới chuyển đến đây vào sáu bảy ngày trước, rất có thể bọn hần vừa chuyển đến thì đã bị giết rồi. Còn về việc tại sao tại sao bọn hần lại nguy trang dưới hình dạng người sống... Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây?"

"Phải biết rằng bọn chúng là quý nên sẽ không tuân theo Logic của con người!"

Ps: cầu donate. Cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Quỷ vật di động

Vì để kiểm chứng lại phỏng đoán rằng Vương Thiên Hoa và Hà Xung đã sớm bị giết nên bọn người của Hạ Thiên Kỳ lại đi tới chỗ công ty của Hà Xung và Vương Thiên Hoa.

Quy mô của công ty cũng được cho là trung đẳng, độc chiếm nguyên một tầng lầu. Bên trong khu làm việc tràn ngập những tiếng điện thoại ồn ào.

Sau khi tới nơi, Hạ Thiên Kỳ lập tức đi đến chỗ sân khấu, văn phòng làm việc của quản lý Hà Xung nằm trong đó.

"Lưu quản lý, bọn họ là cảnh sát của đồn cảnh sát khu Đông Dụ nói muốn hỏi ông một chút chuyện có liên quan đến Hà Xung."

Gõ cửa sân khấu một cái, quản lý đang tra giớ đó trên máy tính ở đối diện nói.

"Tôi biết rồi, cậu mau đi đi."

Nghe được việc cảnh sát tới chơi, Lưu quản lý cũng không dám thất lễ, bận bịu ngừng tay, rồi đứng lên khỏi ghế làm việc quay về phía bọn người của Hạ Thiên Kỳ đang từ cửa đi tới mà cười.

"Mời các vị ngồi."

Lưu quản lý đóng cửa ban công lại rồi mời bọn người Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống. Sau đó lấy lá trà ra định sẽ pha trà nhưng lại bị Hạ Thiên Kỳ gọi lại:

"Lưu quản lý không cần phải phiền như vậy. Chúng tôi đến đây là để xác minh mấy vấn đề rồi sẽ lập tức đi ngay."

"Vậy à, vậy các cậu muốn xác minh cái gì?"

Nhìn thấy tâm lý của Lưu quản lý với việc bọn người của Hạ Thiên Kỳ đến thăm có vẻ hơi bất ổn. Cứ như sợ cảnh sát đến đây là cố ý muốn điều tra hấn.

"Liên quan đến nhân viên Hà Xung và Vương Thiên Hoa."

Hạ Thiên Kỳ cười cười ra hiệu cho Lưu quản lý không cần phải khẩn trương, sau đó còn nói thêm:

"Lúc này không lâu tôi đã gọi điện thoại cho ông. Không biết Lưu quản lý có ấn tượng gì hay không."

"Có ấn tượng, cậu nói với tôi rằng Hà Xung không ra khỏi nhà phải không."

"Không sai, người gọi điện thoại cho ông chính là tôi, chúng tôi tới đây cũng chính là vì muốn xác minh điểm này."

"Tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp." Nghe Hạ Thiên Kỳ nói rõ rằng hấn đến đây là không phải để điều tra mình, Lưu quản lý lúc này còn đang thấp thòm lo âu thì nay trên mặt lập tức đã ánh xuân rạng ngời, liên tục bảo đảm nói.

"Hà Xung và Vương Thiên Hoa đã đi công tác vào lúc nào?"

"Năm ngày trước, lúc ấy chúng tôi có một đơn hàng lớn ở bên thành phố muốn ký, tôi có tình diu dắt Hà Xung để hấn mang theo mấy người qua đó. Sau này mới biết được hấn cũng đưa Vương Thiên Hoa đi."

Tuy nhiên lần này đi xong thì lại không có tin tức gì, Vương Thiên Hoa cũng không liên lạc được.

Không biết là có việc gấp gì hay là không muốn làm mà tôi lên tiếng kêu họ đi mà lại không trả lời lại một câu. Thật đúng là chẳng biết luân thường đạo lý mà"

"Có uống nước nhớ nguồn hay không là chuyện riêng của các người, chúng tôi không tiện hỏi đến."

Hạ Thiên Kỳ không cho Lưu quản lý tiếp tục nói những thứ không có bổ ích này lại. Lại hỏi:

"Những nhân viên cùng đi với hai người của Hà Xung và Vương Thiên Hoa đều đã về hết rồi sao?"

"Đều mới trở về vào ngày hôm qua."

"Ông có hỏi bọn họ việc tại sao Hà Xung và Vương Thiên Hoa lại đột nhiên mất tích hay không?"

"Tôi có hỏi qua nhưng bọn họ nói cũng không biết rõ. Trước lúc lên xe lửa thì đã không thấy tăm hơi của hai người họ đâu cả. Bọn họ còn tưởng rằng Hà Xung và Vương Thiên Hoa đã chen lên xe trước rồi nên lúc ấy cũng không để ý."

Nhưng đợi đến khi lên xe rồi thì bọn họ mới phát hiện Hà Xung và Vương Thiên Hoa cũng không có lên xe. Sau đó lập tức gọi điện thoại cho hai người họ nhưng lại không có ai bắt máy."

Lưu quản lý nói đến đây thì đột nhiên hạ thấp giọng hỏi:

"Hà Xung và Vương Thiên Hoa có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Sẵn tiện cho tôi hỏi thêm một câu được không?"

Hạ Thiên Kỳ làm bộ không nghe thấy, cố ý nói sang chuyện khác:

"Bây giờ ông có thể kêu mấy người đã đi công tác lúc đó lên đây được không? Tôi có lời muốn hỏi bọn họ."

"..."

Nghe theo sự sắp xếp của Hạ Thiên Kỳ, Lưu quản lý đã gọi cho ba người cùng đi công tác với Hà Xung và Vương Thiên Hoa vào văn phòng.

Nghe tường thuật của mỗi người bọn họ thì ngày đó từ lúc xuất phát đi thì Hà Xung không hề tỏ ra quan tâm mà lại không ngừng cùng Vương Thiên Hoa nói về việc ở "Trên lầu".

Bởi vì đây là việc riêng tư của hai vợ chồng trẻ tụi họ nên mấy người này lúc ấy cũng không có lắng tai nghe.

Khi xe của công ty lái vào nhà ga, mỗi người bọn họ đều xếp hàng để lấy phiếu thì phát hiện Hà Xung và Vương Thiên Hoa đã không thấy đâu. Mấy người bọn họ đều gọi điện thoại cho bọn họ nhưng không có bất kỳ ai bắt máy.

Bọn họ tưởng Hà Xung và Vương Thiên Hoa đã theo Tiểu Hồng Mạo lên phòng ở trên xe đợi trước nên mới không báo với Lưu quản lý nhưng đợi đến khi lên xe rồi mới phát hiện, bọn họ cũng không có ở trên xe.

Từ công ty của Hà Xung đi ra, Hạ Thiên Kỳ không nói một lời nào, trong đầu bắt đầu sắp xếp các manh mối mà bọn họ đã thu hoạch được trong khoảng thời gian một ngày rưỡi từ khi đến thành phố Tây Trữ này.

"Thời gian từ vong khác nhau, đột nhiên người chết lại xuất hiện trong nhà, cầu thang bị biến mất, còn có tầng cao nhất..."

Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng thấy bộ dạng trầm tư của Hạ Thiên Kỳ, mặc kệ là ai đều cũng không dám quấy rầy hấn, tài xế lái xe cũng từ Hạ Thiên Kỳ mà đổi thành Triệu An Quốc.

Không biết đi đâu nên Triệu An Quốc đành chạy xe thật nhanh về nhà khách. Từ trên xe bước thẳng xuống, Hạ Thiên Kỳ mới mơ hồ nghĩ thông suốt cái gì đó. Lúc này mới giống như tỉnh giấc quay sang nói với Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng:

"Một hồi đến phòng của tôi, tôi có một số đầu mối."

Nói xong thì không để ý hai người bọn họ mà móc điện thoại ra bước nhanh vào nhà khách, để Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng đưa mắt nhìn nhau một hồi lâu.

Sau khi trở lại phòng của mình, Hạ Thiên Kỳ lập tức gọi điện cho đồn cảnh sát của khu Đồng Dụ, để bọn họ phái người đến nhà của Hà Xung với lý do là hấn nghi ngờ Hà Xung và Vương Thiên Hoa đã bị giết chết.

Dập máy, Hạ Thiên Kỳ do dự gọi qua số của Lãnh Nguyệt.

Vốn cho rằng Lãnh Nguyệt sẽ không bắt máy nhưng đã khiến hấn có chút kinh ngạc, vui mừng và có chút lúng túng chính là Lãnh Nguyệt rất nhanh đã bắt máy.

"Chuyện gì?"

"Câu này, bộ không có chuyện thì không thể điện thoại cho cậu sao? Có thể đừng có luôn dùng cái giọng điệu lạnh lùng đó không..."

"Tôi cúp à."

"Đừng cúp, tôi đích thực có chuyện muốn tìm cậu."

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ không hiểu sao Lãnh Nguyệt chẳng có chút hài hước nào cả. Nhưng ngoài miệng thì vẫn "Sinh liêm" nói:

"Có vấn đề tôi cần tìm Lãnh đại thần, liên quan tới nhiệm vụ linh dị chắc là không làm khó được cậu rồi."

"Nếu như cậu còn nói nhảm, tôi sẽ lập tức đi ăn tối luôn đấy."

"Xem ra không nói thẳng không được rồi..."

Hạ Thiên Kỳ hoang mang kể chuyện cái "Cầu thang biến mất" kia cho Lãnh Nguyệt nghe. Vốn cho rằng kiến thức của Lãnh Nguyệt rộng rãi, chỉ cần liên

quan tới nhiệm vụ lĩnh dị đều sẽ không làm khó được hấn nhưng hấn không ngờ Lãnh Nguyệt lại cho hấn một cái đáp án không chắc chắn.

"Khả năng có thể là Quỷ Vực di động. Tuy nhiên tôi cũng không chắc chắn lắm bởi vì tôi cũng chỉ nghe nói thôi."

"Quỷ Vật di động? Đó là cái gì?"

"Cấu trúc của nó giống như nhà ma vậy, khác biệt chính là nó có thể di động. Đương nhiên, tôi cũng không chắc chắn lắm."

"Bên trong nhà ma cậu có biết là nó có cái gì không? Phải làm thế nào mới có thể đối phó với nó?"

"Tôi không biết! Nhưng từ sự miêu tả của cậu thì xem ra nó cũng không phải là rất lợi hại. Nhưng ít nhất thì không phải là cấp bậc Lệ Quỷ."

"Vậy tốt rồi. Ngay cả cậu cũng không chắc chắn, vậy tôi cũng chỉ có thể "mò đá qua sông", đi một bước rồi nhìn một bước vậy."

Trong lòng của Hạ Thiên Kỳ cũng hơi thất vọng. Tuy nhiên chỉ cần bên trong cái Quỷ Vực di động kia không có Lệ Quỷ, vậy thì không khó để tìm biện pháp đối phó nó.

Lãnh Nguyệt dường như muốn cúp máy trước, Hạ Thiên Kỳ còn cố ý hỏi Lãnh Nguyệt về tình huống của bên kia nhưng Lãnh Nguyệt không nói thêm gì, chỉ nói câu qua loa là vẫn còn rất tốt rồi vội vàng cúp điện thoại. Cho thấy bên chỗ của hấn nhất định cũng đã gặp phiền toái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Phân tích

Ngồi trên giường của khách sạn, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nghĩ ra biện pháp để giải quyết nguồn gốc của nhiệm vụ lần này nhưng hấn vừa mới nhập vào trạng thái suy nghĩ thì cửa phòng lại đột nhiên bị gõ.

Từ trên giường nhảy xuống, hấn lập tức đi mở cửa, ngoài cửa quả nhiên là Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng.

Trên mặt của hai người họ ít nhiều cũng có chút chờ mong. Cho thấy họ đang rất muốn nghe cái "Đầu mối" mà Hạ Thiên Kỳ đã nói trước đó.

"Các cậu đến thật đúng lúc, tôi sẽ nói suy đoán của tôi cho các cậu nghe. Các cậu nghe có chỗ nào không ổn thì có thể ngắt ngang lời tôi, nói ra suy nghĩ của các cậu."

"Phỏng đoán của tiền bối nhất định là đúng rồi, vốn dĩ là không cần phải ngắt lời."

Triệu An Quốc là loại ngu ngốc mà nhất mực sùng bái. Hai ngày nay Hạ Thiên Kỳ cũng đã quen thuộc với tính cách này của hấn nên chỉ cười cười. Nhưng Thẩm Nhượng Đồng vẫn không chịu được mà trừng Triệu An Quốc một chút:

"Không biết mỗi ngày trong đầu cậu đều đang suy nghĩ cái gì nữa."

"Đương nhiên là làm thế nào để giải quyết nhiệm vụ lần này rồi."

"Tôi thấy cậu đang suy nghĩ làm sao để mà nịnh nọt thì đúng hơn, làm sao để trở nên thô bỉ hơn thì có."

"Tiền bối, anh nghe lời của chị Nhượng Đồng nói này, cô ta nói tôi nịnh nọt, chẳng lẽ tôi không thể có cái gọi là sùng bái người khác hay sao? Nói thật thì lại bị cho là nịnh nọt?"

Tuy bị Thẩm Nhượng Đồng nói vài câu đau đên rau muống với hấn nhưng là Triệu An Quốc vẫn giữ nguyên cái bộ dạng cười đùa tí tưng vốn dĩ không dễ búng.

"Được rồi, đừng có lôi kéo những chuyện không đâu vào nữa, hãy lo cho chuyện chính nhiều một chút đi."

Mặc dù ngoài miệng thì Thẩm Nhượng Đồng không ngừng công kích Triệu An Quốc nhưng trong lòng cô cũng đã công nhận năng lực phân tích của Hạ Thiên Kỳ lâu rồi, chỉ có thể nói, cô như vậy chủ yếu là do không chịu được chuyện Triệu An Quốc không có việc gì cũng có thể "sinh liêm" được.

Tuy nhiên Hạ Thiên Kỳ đã lên tiếng, hai người cũng không còn so đo nhau nữa mà đều dồn ánh mắt vào Hạ Thiên Kỳ.

"Khởi nguồn nhiệm vụ phát triển đến bây giờ, có vài điểm đáng ngờ luôn bao vây quấy nhiễu chúng ta.

Ví dụ việc người chết làm sao có thể về nhà rồi việc bọn họ ruột cuộc là làm cách nào để vào được tới nhà?

Mới đầu chúng ta còn cho rằng là người bị hại vẫn còn sống đi qua cửa lớn của chung cư nhỏ mà lên thang trên lầu rồi mới bị giết.

Nhưng sau khi xem mấy cái camera giám sát thì chúng ta lại có thể loại trừ điểm này. Người bị hại đã bị giết chết trước đó và camera quan sát cũng không ghi chép được hình ảnh nào về việc này.

Nói cách khác camera giám sát vốn dĩ không quay được hình ảnh mà bọn họ về nhà.

Tiếp theo, là cái cầu thang mà các cậu đã nhìn thấy nhưng lại lập tức biến mất đột ngột không còn tăm tích.

Cái cầu thang kia ruột cuộc là cái gì? Vì sao nó lại đột nhiên xuất hiện và tại sao lại đột nhiên biến mất? Sự xuất hiện của nó cuối cùng là có ý gì?

Giống như lúc mới bắt đầu. Chúng ta vẫn hoàn toàn không có được chút đầu mối nào. Mãi cho đến khi chúng ta gặp quản lý Hà Xung mới này và mấy nhân viên đã cùng đi công tác với hắn lúc ấy thì chuyện này ruột cuộc cũng đã được rõ ràng.

Điểm đáng ngờ thứ ba chính là tại sao Quý Vật lại chuyên chọn những người vừa mới chuyển đến tầng cao nhất để mà ra tay.

Liên quan đến vấn đề này thì trước đó tôi cũng đã nói, chúng ta không thể lấy cái logic của con người để mà áp dụng cho Quý Vật. Nhưng cũng từ những thứ ở trên mà nhìn ra một chút manh mối.

Cũng giống như suy đoán trước đó của chúng ta, bọn chúng lựa chọn những đối tượng phù hợp điều kiện để giết.

Vừa mới chuyển nhà đến, thuộc phạm vi khu Đông Dụ và ở trên tầng cao nhất.

Cái khởi nguồn nhiệm vụ lần này làm cho chúng ta cảm thấy phức tạp nhưng chúng ta chỉ cần tập trung lại ở ba điểm đáng ngờ này thôi."

Hạ Thiên Kỳ tóm tắt sơ lược lại nội dung để làm phiên tổng kết. Hắn muốn nói cho hai người của Triệu An Quốc rằng tiếp theo bọn họ sẽ tập trung giải đáp ba điểm đáng ngờ này.

Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng cũng hiểu ý của Hạ Thiên Kỳ nên không có bất kỳ ai mở miệng quấy rầy hắn mà chậm rãi nghe Hạ Thiên Kỳ giải đáp tiếp:

"Qua cái ngày mà chúng ta nằm vùng ở đó, chúng ta đã có thể khẳng định rằng người bị hại đã chết trước rồi và cũng không phải là từ bên ngoài về nhà.

Như vậy bọn chúng là từ đâu mà về đây chứ?

Suy đoán của tôi chính là từ tầng cao nhất.

Bọn chúng là từ tầng cao nhất, cũng chính cái tầng tám xuống nhà của bọn hắn ở tầng 7.

Cái này cũng giải thích việc tại sao cái cầu thang kia đột nhiên xuất hiện sau đó lại biến mất như vậy ruột cuộc là có hàm nghĩa gì.

Cầu thang là con đường thông lên một nơi không hề tồn tại và cũng chính là đường để cho người chết trở về nhà.

Đồng thời cũng có thể giải quyết cái nghi điểm thứ ba là tại sao Quý Vật chỉ chọn giết những người ở tầng cao nhất. Bởi vì cự ly gần nhất với cầu thang chính là tầng cao nhất."

Hạ Thiên Kỳ nói đến đây thì Thẩm Nhượng Đồng không khỏi hoang mang mà ngắt lời hắn:

"Nhưng vì cái gì mà chỉ chọn những người vừa mới chuyển vào? Sao phải nhất định là như vậy?"

"Vẫn là câu nói kia. Chúng ta có thể từ cách làm của Quý Vật mà nhìn ra được một chút manh mối nhưng phải biết rằng bọn chúng là quý, cũng không phải là một tên hung thủ phải rón rén đi gây án sợ bị cảnh sát phát hiện.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ một khả năng khác chính là Quý Vật kia chính xác là hoàn toàn không hề kiêng kỵ cái gì.

Nếu như Quý Vật giết chết hết mỗi một người ở tầng cao nhất thì một nơi rộng lớn như khu Đông Dụ thì chỉ sợ sẽ phải chết hàng trăm hàng ngàn người mất. Cô cảm thấy xảy ra chuyện lớn như vậy, công ty sẽ còn phải những nhân viên tâm thương như chúng ta đến đây sao?"

"Ý của anh muốn nói kỳ thật thì trình độ của Quý Vật nào đó và công ty tựa như là cảnh sát và hung thủ, là kiêng kỵ lẫn nhau. Điều xem nhau là địch?"

"Khẳng định là như thế, vì cái gì mà công ty phải khảo sát chúng ta bằng cách giao trách nhiệm giải quyết nhiệm vụ này sao. Không phải là buộc chúng ta đi giải quyết nhiệm vụ lĩnh dị ả, cái này không cần tiền bồi nói, đến tôi còn có thể trả lời được."

Triệu An Quốc cướp luôn lời của Hạ Thiên Kỳ mà giải thích.

Hạ Thiên Kỳ nghe xong cũng khẽ gật đầu, phụ họa nói:

"An Quốc nói không sai, công ty đưa ra một loại nhiệm vụ lĩnh dị kiểu này cho chúng ta giải quyết. Cái này không có gì đáng nói."

Thẩm Nhược Đồng không nói gì, không biết lại đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Thiên Kỳ không muốn làm trễ nãi thời gian nên tiếp tục nói:

"Khởi nguyên của nhiệm vụ lần này đại khái rành mạch chính là như vậy:

Có một khu vực tầng lầu phụ nằm ở trên tầng cao nhất và có thể di động được, đồng thời chỉ có những người mới chuyển vào tầng cao nhất mới bị ảnh hưởng.

Lấy Trương Thần và Trương Hiểu Hiểu làm ví dụ.

Nó sẽ giết chết Trương Thần trước rồi sau đó Trương Thần sẽ khởi tử hoàn sinh từ khu vực quý dị đi xuống. Rồi về nhà một lần nữa sau đó giết chết Trương Hiểu Hiểu.

Đó cũng chính là lý do vì sao thời gian tử vong của hai người bọn họ lại không giống nhau."

"Vậy tiền bối tại sao Vương Thiên Hoa và Hà Xung không phải là cùng chết sao? Sao lại ở cùng một chỗ."

"Các cậu suy nghĩ kỹ một chút đi, mấy vụ giết người xảy ra trước đó đều là đột nhiên người kia rời khỏi nhà nên bị giết trước, người còn lại ở nhà thì bị giết sau. Cái này có lẽ là đang nói rõ, trong hai người không nhất định phải có một người chết trước, xuất hiện sự việc này kỳ thật nguyên nhân là do bọn họ có người ở nhà.

Nếu có người ở nhà, như vậy sẽ xuất hiện thời gian tử vong khác nhau nhưng nếu như không có thì cả hai đều sẽ chết đồng thời."

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ còn muốn nói nữa thì điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên. Là người của đồn cảnh sát khu Đông Dụ.

Hạ Thiên Kỳ bắt máy, bên trong vang lên tiếng của Vương Đầu:

"Hai người kia cũng đã chết rồi, thi thể đều bị phân hủy, thời gian tử vong của hai người đều giống nhau, đều đã chết cách đây khoảng năm ngày..."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Lùi một bước

Không giấu diếm bất kỳ điều gì, Hạ Thiên Kỳ nói hết nội dung trong điện thoại mà Vương Đầu vừa mới nói tường thuật toàn bộ lại cho Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc.

Nghe xong, Thẩm Nhược Đồng như muốn nói gì đó rồi lại không nói. Nhưng sự sùng bái của Triệu An Quốc lại cướp đi cơ hội của cô:

"Tiền bối, anh thật sự là quá thần thánh rồi. Bên này vừa mới phân tích xong rằng Vương Thiên Hoa và bạn trai cô ta Hà Xung rất có thể là bị giết cùng một ngày thì bên kia người của đồn cảnh sát khu Đông Dụ đã xác nhận chuyện này rồi."

"Việc này cũng chẳng có gì."

Hạ Thiên Kỳ tràn ngập sự buồn lo mà lắc đầu. Trong lòng cũng không có vui sướng được bao nhiêu, cho dù lời thổi phồng của Triệu An Quốc rất dễ nghe đến đâu đi chăng nữa.

Thấy Hạ Thiên Kỳ rõ ràng đã phân tích đúng nhưng vẫn bày ra bộ dạng mặt ủ mày chau, Triệu An Quốc không thể lý giải mà hỏi:

"Tiền bối, anh đâu phải là phân tích sai đâu mà sao nhìn mặt không phần khởi chút nào vậy."

"Bởi vì người đều đã chết sạch hết rồi."

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nói câu này khiến Triệu An Quốc không thể hiểu nổi mà tiếp tục nói.

"Người đều đã chết sạch thì sao hà tiền bối?"

Triệu An Quốc giương hai con mắt to ngây ngô nhìn hắn chằm chằm, muốn hỏi cho được đáp án từ miệng của Hạ Thiên Kỳ.

"Ý của anh là tất cả những người thỏa mãn điều kiện để Quỷ Vật giết đều đã chết hết rồi đúng không."

Sau mấy lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng Thẩm Nhượng Đồng cũng mở miệng nói ra suy nghĩ của cô.

"Cô nói không sai, tất cả những người thỏa mãn điều kiện mà Quý Vật muốn giết đều đã chết sạch. Nhưng trong suốt quá trình này, chúng ta cũng không có bất kỳ hành động gì.

Nói trắng ra là, chúng ta và những cảnh sát của đồn cảnh sát khu Đông hết thấy cũng chỉ duy nhất điều tra được những sự việc liên quan đến khởi nguồn của nhiệm vụ lần này nhưng nghiêm túc thì chúng ta cũng chưa tiếp xúc hay nói đúng hơn là chúng ta vẫn chưa tự thân dần thân vào nhiệm vụ lần này."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ mò trong túi ra một điều thuốc lá, nhóm lửa lên rồi sau đó hít sâu một hơi nói:

"Đương nhiên, việc này thì tôi cũng có trách nhiệm. Tôi cứ tưởng rằng chỉ đơn giản là chúng ta có thể tiếp xúc với mấy người bị hại thì có thể tìm được cách để giải quyết khởi nguồn của nhiệm vụ lần này.

Nhưng suy nghĩ của tôi quả thật có chút đơn giản."

"Tiền bối, anh đừng có nói như vậy, suy nghĩ của anh cũng không sai. Không lẽ chúng ta còn phải ở thẳng trong nhà của người bị hại chờ Quý Vật đến hốt gọn một mẻ luôn sao?

Còn về phần của tiền bối, anh không cần phải ngông cuồng như thế đâu. Không thể nói suy nghĩ của anh đơn giản, chỉ có thể nói nhiệm vụ lần này thật sự quý giá hơn những gì chúng ta nghĩ."

Cái cách an ủi như vỗ mông ngựa của Triệu An Quốc xem ra đã không còn tác dụng nữa. Sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ vẫn vậy nhưng trong lòng lại nhói đau nhanh hơn rất nhiều.

Nghe Triệu An Quốc nói xong, Thẩm Nhượng Đồng lúc này cũng khó công kích mà phụ họa nói:

"Cái này cũng không phải là trách nhiệm của anh, đây nhiệm vụ chung mà ba người chúng ta phải chấp hành. Dù cho quá trình bên trong thật đã xảy ra sai lầm lớn cỡ nào đi chăng nữa thì con người cũng đâu phải là thần thánh nên không thể oán trách ai được."

Hạ Thiên Kỳ dù sao cũng không nghĩ tới, hai người này lại xem trọng mình như vậy.

Đương nhiên cũng là bởi vì hắn có một sức hút rất đặc biệt nên điều này có chút vô nghĩa. Kể một ngàn nói một vạn là bởi vì theo kinh nghiệm đi thi hành nhiệm vụ thì hắn có nhiều hơn so với bọn họ nhiều, phân tích nhiệm vụ cũng mạnh hơn bọn họ, cho nên Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng mới tin tưởng hắn như vậy.

Nếu nói về kinh nghiệm thì hắn kinh nghiệm không nhiều, nếu như phân tích mà phân tích không được thì sớm muộn gì cũng bị hai người kia ném đi sang một bên.

Mặt khác, trong lòng của hắn vốn dĩ cũng không tồn tại cái suy nghĩ gọi là tự trách. Hắn sở dĩ nói như vậy, kỳ thật chỉ là thuận miệng nói một câu vậy thôi.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng Triệu An Quốc và Thẩm Nhượng Đồng đều hiểu lầm.

Không tiếp tục nói lạc chủ đề nữa, Hạ Thiên Kỳ hút hết nửa điều thuốc kẹp ở hai ngón tay, khuôn mặt nghiêm túc hỏi hai người Triệu An Quốc:

"Các cậu có suy tính gì kế tiếp không?"

"Có ý kiến gì liên quan đến việc giải quyết nhiệm vụ lần này sao?"

"Cậu đừng nói nhảm đấy nếu không tôi sẽ không ngần ngại mà cho cậu thư giãn gân cốt một chút đâu!" Hạ Thiên Kỳ trừng Triệu An Quốc một chút, nếu cậu ta mà còn nói nữa thì hắn sẽ coi cậu ta như cái bao cát di động mà đấm đá cho hả giận.

"Tiền bối đừng tức giận, tôi chỉ đùa giỡn chút thôi. Kỳ thật tôi muốn nói, cái khởi nguồn nhiệm vụ lần này chắc hẳn là đã đi đến hồi kết."

"Sao cậu lại cho rằng nó đã kết thúc."

"Tiền bối à, tất cả những người thỏa mãn điều kiện mà Quý Vật muốn giết cũng đã chết rồi. Nói cách khác, Quý Vật đã không còn người để mà giết, vậy cái khởi nguồn nhiệm vụ này cũng giống như là kết thúc rồi."

Hạ Thiên Kỳ nghe xong thì khẽ gật đầu tượng trưng, sau đó nhìn về phía Thẩm Nhượng Đồng đang suy nghĩ:

"Nhượng Đồng, cô cảm thấy thế nào?"

"Tôi cảm thấy cái khởi nguồn sự kiện này còn lâu mới có thể kết thúc được. Bởi vì cũng giống như anh đã nói, chúng ta không thể lấy cái logic của con người mà áp dụng cho Quý Vật, chỉ có thể từ cách làm của Quý Vật mà phân tích ra thôi.

Cho nên, tuy trước mắt thì Quý Vật không có người để giết nhưng không ai có thể biết rằng nó có tiếp tục đi giết tất cả những người ở tầng cao nhất hay không."

"Ừm, nói rất có lý." Hạ Thiên Kỳ thấy Thẩm Nhượng Đồng trích dẫn câu nói mà hắn vừa mới nói qua nên đặc biệt tán đồng.

Triệu An Quốc thấy Hạ Thiên Kỳ chỉ biểu dương Thẩm Nhượng Đồng nhưng không có khen ngợi mình, hắn không khỏi lại bắt đầu giở cái sự thô bỉ của mình lên:

"Tiền bối, hiện tại thì tôi đã có thể xác định được một trăm phần trăm là anh yêu thích cái gì rồi?"

"Là cái gì?" Hạ Thiên Kỳ nhún lông mày.

"Háo sắc!"

"Thằng đàn ông bình thường nào không háo sắc? Tôi là một người đàn ông bình thường cho nên tôi thừa nhận điều đó. Nhưng ngược lại cậu thì bây giờ tôi thật sự hoài nghi với giới tính của cậu đấy!"

Mau nói, thằng nhóc cậu có phải là thâm thương trộm nhớ tôi hay không? Từ lúc bắt đầu nhìn thấy tôi đến nay cậu cứ mất đi mảy lại với tôi."

"Tiền bối, anh nói lời nói thật sự là quá hại người rồi, cái đó mà gọi là thâm thương trộm nhớ sao? Cái kia rõ ràng là sùng bái trắng trợn mà."

"Hai người cuối cùng là còn muốn nói nhảm bao lâu nữa?"

Thẩm Nhượng Đồng nuốt cuộc cũng chịu không được hai cái tên thô bỉ này, làm mặt lạnh mà ngắt lời bọn họ.

"Khụ khụ..."

Hạ Thiên Kỳ thầm mắng mình vô tri vô giác đã bị Triệu An Quốc kéo xuống nước, sau khi lúng túng ho khan một cái lại lập tức khôi phục lại khuôn mặt nghiêm túc của mình nói:

"Hai người đều đã nói ra cách nhìn của mình về khởi nguồn của nhiệm vụ lần này.

Không thể phủ nhận rằng lời của hai người đều có cái lý riêng của nó.

Nếu như dựa theo quy luật mà chúng ta đã tìm ra thì Quỷ Vật chỉ giết những người ở tầng cao nhất và phải thuộc khu Đông Dụ, hơn nữa còn phải vừa mới dọn nhà tới.

Như vậy thì đám người của Trương Hiểu Hiểu bị giết thì toàn bộ khu Đông Dụ đã không còn có ai phù hợp với những điều kiện kia.

Cho nên nếu nhìn theo điểm này thì Quỷ Vật không còn người nào để có thể giết nữa. Như vậy nhiệm vụ lần này nói chính xác thì đã kết thúc."

"Thấy không, tiền bối cũng đồng ý với suy đoán của tôi."

Triệu An Quốc cực kỳ đắc ý hất hất cái cằm về phía của Thẩm Nhượng Đồng.

"Đúng là một tên trẻ con"

Thẩm Nhượng Đồng tròn tròn mắt nhìn Triệu An Quốc một chút, sau đó lại quay mặt đi, không nhìn hắn nữa.

Mà Hạ Thiên Kỳ thì cũng tiếp tục nói:

"Đương nhiên, Nhượng Đồng nói cũng không sai.

Chúng ta vốn dĩ không thể đoán được Quỷ Vật nghĩ như thế nào, tiếp theo nó sẽ làm thế nào.

Không biết các cậu đã trải qua những nhiệm vụ linh dị trước đó như thế nào thì qua mấy lần trải qua nhiệm vụ. Nhiệm vụ nào cũng dữ tợn nhất sinh, hiểm lại càng thêm hiểm

Cho nên rất khó cho rằng Quỷ Vật sẽ không mở rộng phạm vi giết người mà ra tay với tất cả những người ở trên tầng cao nhất."

"Tiền bối, anh chờ chút đã."

Triệu An Quốc đột nhiên gọi Hạ Thiên Kỳ:

"Tôi cũng không tin suy đoán của chúng ta đều đúng hết cho nên anh hãy dứt khoát nói cho gọn gàng hơn đi bằng không tôi chắc chắn anh còn có suy đoán khác."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Dọn nhà

Anh đừng có cứ thả con tép bắt con tôm nữa, mau nói suy nghĩ của anh đi."

Thẩm Nhược Đồng cũng cảm thấy giống như lời Triệu An Quốc nói. Nhịn không được mà lên tiếng thúc giục một câu.

"Đã bị các cậu nhìn ra, vậy tôi cũng chỉ đành thừa nhận vậy."

Trong lòng mình nghĩ gì đều bị hai người kia vạch trần nên Hạ Thiên Kỳ có chút ngượng ngùng mà cười cười. Nhìn thấy hần cười, Triệu An Quốc và Thẩm Nhược Đồng nhìn nhau một cái rồi cũng bật cười theo.

"Tốt, vậy chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện chính, tôi sẽ nói về cái nhìn của tôi."

Tôi cảm thấy khởi nguyên của nhiệm vụ này còn lâu mới kết thúc được, Quý Vật sớm muộn gì cũng sẽ tiếp tục giết người.

Bởi vì sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện người thỏa mãn điều kiện để Quý Vật giết. Có thể là ngày mai, cũng có thể là vào ngày kia, cũng có thể là một tuần, một tháng... Nói tóm lại một câu chính là sẽ còn có người bởi vậy mà chết.

Chỉ cần vẫn còn có người bị giết thì nhiệm vụ lần này sẽ không được coi như là kết thúc, chúng ta cũng không có cách nào rời khỏi chỗ này.

Tuy chúng ta cứ ở lại nơi này cũng sẽ không phải chịu tác động gì nhưng mỗi cá nhân chúng ta đều mắc nợ công ty, cứ hể ba tháng thì phải giao ra mười điểm vinh dự nếu không sẽ bị khai trừ ngay.

Đồng thời chúng ta muốn trở nên mạnh hơn, muốn sống sót qua những lần nhiệm vụ thì cũng cần điểm vinh dự để cường hóa bản thân.

Cho nên bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ này được."

"Nói như vậy thì quả thực không sai nhưng tiền bối à, ngoại trừ ở chỗ này thì chúng ta cũng không còn có biện pháp nào khác mà. Dù cho suy đoán của anh là đúng, coi như giống như lời anh vừa nói đi thì ai có thể biết được người thỏa mãn điều kiện tiếp theo mà Quý Vật muốn giết là ai chứ."

"Cái này thì chưa chắc." Hạ Thiên Kỳ phủ định lắc đầu, tiếp tục nói:

"Tôi có một cách có thể sớm biết được ai chính là người kế tiếp mà Quý Vật để mắt tới."

"Là cách gì vậy?" Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc đều không nháy mắt một cái mà nhìn chăm chăm Hạ Thiên Kỳ.

"Chúng ta dọn vào!"

"Cái gì? Chúng ta dọn vào?" Triệu An Quốc nghe xong thì lắc đầu liên tục nói:

"Nếu như chúng ta dọn thẳng vào đó, chẳng phải sẽ trở thành mục tiêu mới mà Quý Vật muốn giết sao, cái này quá nguy hiểm."

"Lúc mới bắt đầu tôi cũng cảm thấy làm như vậy rất nguy hiểm nhưng qua hai ngày quan sát, ta cảm thấy nguy hiểm là có nhưng có lẽ cũng không có nguy hiểm như chúng ta đã tưởng tượng như vậy đâu."

Chúng ta có thể bình yên rời khỏi nhà của Vương Thiên Hoa thì có thể thấy Quý Vật mỗi lần đều là lợi dụng người bị hại giết chết người bị hại khác.

Cho nên Quý Vật trốn ở trên cái cầu thang kia có lẽ cũng không đáng sợ như vậy."

Hạ Thiên Kỳ dám đưa ra suy đoán như vậy, phần lớn cũng là do Lãnh Nguyệt đã nói Quý Vật bên trong cái Quý Vực di động kia không phải thuộc cấp độ Lệ Quý.

Không tới cấp Lệ Quý, vậy chỉ có thể là một loại ma quỷ gì đó. Bọn hần cho dù ứng phó không được nhưng nếu như cảnh giác chút lại cũng không đến nỗi mất mạng.

Hần sợ dĩ chịu mạo hiểm như vậy, thật ra là cảm thấy chỉ có cách này mới có thể làm cho sự thật được phơi bày. Chỉ dựa vào việc điều tra người bị hại thì chỉ sợ mãi mãi cũng không có cách nào giải quyết nhiệm vụ lần này.

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Chỉ cần chúng ta cảnh giác một chút thì sẽ không nguy hiểm lắm đâu."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ cố ý nhìn thoáng qua Triệu An Quốc và Thẩm Nhược Đồng, sắc mặt của hai người họ đều rất khó coi. Cho thấy họ nghĩ đến chuyện nếu như làm không tốt thì sẽ coi như không còn mạng để trở về.

"Tôi đã nói ra chuyện này thì tự nhiên là tôi đã chuẩn bị hết cho những việc nguy hiểm có thể xảy ra rồi. Nếu như các cậu không muốn..."

"Tiền bối! Anh cứ yên tâm đi, Triệu An Quốc tôi nhất định sẽ đi cùng với anh!"

"Ừm, tuy nhiên trước hết muốn được quý đề mất tôi thì phải là tình nhân sống thử, cậu đi với tôi thì chuyện này sẽ tính sao đây?"

"Cái này... Bộ tôi không thích hợp để anh dùng sao?"

"Sao cậu không đi chết đi!"

Hạ Thiên Kỳ biết ngay Triệu An Quốc thế nào cũng sẽ nói đùa, hần lờm Thảm Nhược Đồng một chút. Lúc này Thảm Nhược Đồng cũng tỏ thái độ nói:

"Bây giờ ngoại trừ đi mạo hiểm ra thì chúng ta cũng không còn cách khác nữa, tôi thật sự không hi vọng rằng lại có thêm người vô tội vì vậy mà chết nữa."

"Chị Nhược Đồng thật sự là người biết nghĩ cho đại cuộc nha, quả thực là tấm gương tốt cho tôi học tập mà."

Thấy Triệu An Quốc lại lắc lư mình, Thảm Nhược Đồng vội vàng phát tay kêu dừng:

"Cậu bớt nói hươu nói vượn đi!"

Hạ Thiên Kỳ xem nào nhiệt một lát thì tự đứng lên đi sang một bên. Bắt đầu đánh lên mạng tìm phòng thuê nhà. Như đã quyết định, hần sẽ chọn ở tầng cao nhất. Vậy dĩ nhiên sẽ tìm một căn phòng thích hợp rồi.

Những người bị giết trước đó, chưa từng xuất hiện tình huống ba người. Những người đã chết đều là vợ chồng đã kết hôn và một ít cặp tình nhân sống thử. Không biết bọn người Hạ Thiên Kỳ vào ở có phù hợp với điều kiện hay không. Tuy nhiên nghĩ đến người mới dọn nhà tới tầng lầu cao nhất phù hợp với điều kiện cũng chỉ có những vợ chồng mới cưới và những cặp tình nhân sống thử nên hần cũng lập tức bỏ đi bớt phần nào lo lắng.

Tìm sơ lược trên mạng một chút, Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng tìm được một căn phòng ở tầng cao nhất, hần lập tức gọi cho bên môi giới để đặt nguyên căn phòng này.

Sau khi thỏa thuận xong với môi giới trong điện thoại, hần nhanh chóng dẫn Triệu An Quốc và Thảm Nhược Đồng đi xem phòng, muốn một chút thì lại hẹn chủ thuê nhà ký nửa năm hợp đồng.

Bởi vì nhà cửa đã trùng tu nên rất sạch sẽ. Bên trong cái gì cũng có cho nên bọn hần chuyển đến ở ngay luôn trong ngày.

Thảm Nhược Đồng xuống siêu thị dưới lầu mua chút đồ ăn. Không biết có phải là muốn mượn đồ ăn để giảm bớt đi nỗi sợ trong lòng hay chỉ đơn giản là muốn cho Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc nếm thử tay nghề có một không hai của cô.

Tóm lại bất luận là loại nào thì Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc đều là người được hưởng lợi. Dù sao bọn hần đều đã ăn đủ đồ ăn ở ngoài rồi.

Thảm Nhược Đồng bận rộn ở trong phòng bếp còn Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc thì ngồi ở trên ghế sa lon không nói một câu nào.

"An Quốc, cậu hãy nói thật với tôi đi. [ngươi có phải hay không gặp một cái liên "Sinh liêm" một cái.]"

"Tiền bối! Sao anh có thể nói như vậy! Bình thường thì tôi không có bội phục ai đâu."

"Trước khi cậu nói câu này thì cậu phải hỏi chính mình trước đi. Cậu tin mình lắm sao?"

"Sao tôi lại không tin chứ. Ài, không lẽ người không tin tưởng vào nhân cách của mình. Anh hấp dẫn đến mức nào mà lại tự tin như vậy."

"Không phải tôi không tin tưởng nhân cách của mình hay không thể tin tưởng vào sức hấp dẫn của mình mà đơn giản là tôi không tin cậu..."

Triệu An Quốc giật mình một lát, Hạ Thiên Kỳ đành một mình đi đến kế bên cái mất mèo mà nhìn ra ngoài hành lang. Trên hành lang cũng chưa xuất hiện bất cứ hiện tượng bất thường nào.

Nói cách khác, cái cầu thang thông lầu kia vẫn chưa xuất hiện.

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ dự định không nhìn nữa thì hần đột nhiên nghe được từ phía trên tiếng dậm "Thùng thùng" vang lên.

Hần vô thức ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Lúc này hần thu hồi ánh mắt rồi một lần nữa nhìn về phía mất mèo thì thấy một cái cầu thang thông lên lầu xuất hiện trên hành lang.

Cái bậc cầu thang quý kia ruột cuộc cũng xuất hiện!

"Sao vậy tiền bối? Có phát hiện gì sao?"

Triệu An Quốc thấy Hạ Thiên Kỳ đứng cạnh cửa đến nửa ngày thì cũng thấy tò mò mà đi tới.

"Có phải là cái cầu thang hôm đó cậu nhìn thấy không?"

Hạ Thiên Kỳ tránh sang một bên. Thấy vậy, Triệu An Quốc thấp thòm dán chặt con mắt vào, sau đó quay người hoảng sợ nói:

"Đúng đúng đúng! Chính là... cái cầu thang này!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Tiếng vang

"Tiền bối, thật... Thật đã xuất hiện rồi!"

Cái cầu thang kia xuất hiện thật khiến cho Triệu An Quốc rất là sợ hãi, Hạ Thiên Kỳ ra hiệu kêu hắn phải tỉnh táo rồi lên tiếng trấn an cậu ta:

"Chớ tự làm loạn trận cước của mình. Trước mắt thì không cần để ý tới nó, chúng ta trở về chỗ ngồi thôi."

Hạ Thiên Kỳ vỗ vỗ vai Triệu An Quốc rồi nhanh chóng nhảy thẳng lên trên ghế sa lon, mở TV để xem, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Thấy Hạ Thiên Kỳ bình tĩnh như thế, trong lòng của Triệu An Quốc cũng đột nhiên sinh ra mấy phần can đảm, lầm bầm nói:

"Chỉ là một cái cầu thang thôi mà có gì phải sợ..."

Hai người xem tivi mà chẳng yên lòng được. Không bao lâu thì Thẩm Nhượng Đồng đã làm xong đồ ăn, bung một mâm cơm và chén đĩa từ trong phòng bếp đi ra.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc cũng vội vàng đứng dậy, từ phụ Thẩm Nhượng Đồng bung đồ ăn ra, thận trọng bày ra trên bàn trà trước ghế sofa.

"Không ngờ chị Nhượng Đồng lại giỏi nữ công gia chánh như vậy nha, điều này cũng coi như đền bù sự thiếu hụt trong tính cách của chị."

"Triệu An Quốc! Cuối cùng là cậu có ăn hay không!"

"Ăn."

"Vậy còn không mau ăn để chặn cái miệng thú vị của cậu lại đi!"

Thẩm Nhượng Đồng hưng hăng tròn mắt nhìn Triệu An Quốc một chút, dọa đến mức cậu ta chỉ đành bịt miệng lại, cười tí từng nhìn Thẩm Nhượng Đồng.

Hạ Thiên Kỳ không có để ý cuộc cãi nhau của hai người họ. Hắn cầm đũa gấp thức ăn cho vào miệng. Sau khi nếm thử thì hắn không khỏi hài lòng mà khẽ gật đầu, bắt đầu tán dương tài nấu nướng của Thẩm Nhượng Đồng:

"Nhượng Đồng à! Tài nấu ăn của cô cũng không tệ nha."

"Ừm... Cá này làm ăn thật là ngon... Còn món sườn hầm này cũng rất thơm..."

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tài nấu ăn của Thẩm Nhượng Đồng không hề thua kém Nam Cung Vân, so với những quán rượu lớn mà hắn đã đi qua thì làm ngon hơn nhiều.

Được Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc tán dương như thế, trên mặt của Thẩm Nhượng Đồng cũng xuất hiện mấy phần ý xấu hổ, bận bịu nói sang chuyện khác mà hỏi hai người họ:

"À! Lúc nãy... Các cậu vừa mới đứng cạnh cửa nói cái gì vậy?"

"Còn có thể là cái gì nữa, cái cầu thang quý kia lại xuất hiện rồi."

Triệu An Quốc vốn dĩ đang rất háng hái ăn nhưng nghe Thẩm Nhượng Đồng hỏi chuyện này thì hắn lại để đũa xuống rồi bày ra cái khuôn mặt như trái khổ qua.

"Là cái cầu thang mà ngày đó chúng ta nhìn thấy sao?"

"Ừm, nó lại xuất hiện rồi, đang ở ngoài cửa á."

Thẩm Nhược Đồng nghe xong bận bịu từ trên ghế salon đứng dậy, bước nhanh tới cạnh cửa. Sau khi tận mắt xác nhận chuyện này thì cô lại trở về với khuôn mặt nghiêm trọng.

Sau khi ngồi xuống, cô khó khăn thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ đang cầm đầu dùng bữa hỏi:

"Tiếp theo đây chúng ta nên làm gì bây giờ? Anh có dự định gì sao?"

"Xem tivi, ăn cơm, đi ngủ, quan sát mấy ngày đã." Hạ Thiên Kỳ nói ra tính toán của hần.

"Cái gì cũng không làm sao?"

"Vậy chứ cô muốn làm thế nào?" Hạ Thiên Kỳ buông đũa xuống, nhấc đầu ngón tay lên, dùng chút giọng điệu trêu chọc nói:

"Chẳng lẽ chúng ta lại đi lên cái cầu thang quý đó để tự tìm đường chết sao?"

"Nhưng mà... Nếu như chúng ta không đi lên, vậy chúng ta chuyển vào đây còn có ý nghĩa gì chứ?"

"Cô suy nghĩ nhiều quá rồi. Cô nghĩ rằng chúng ta sẽ thật sự ngồi yên trong phòng chờ đợi sao, chỉ cần không làm gì thì Quý Vật ở trên sẽ không tới làm phiền chúng ta sao?"

Cô cho rằng những người bị hại kia đều là bởi vì tò mò muốn lên trên đó khám phá nên mới bị chết sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Thẩm Nhược Đồng cũng hơi hoài nghi với lời nói của Hạ Thiên Kỳ.

"Có lẽ có nhưng tôi cảm thấy nhiều nhất chính là bị dẫn dụ lên trên đó."

Nói đến đây, sắc mặt của Hạ Thiên Kỳ đột nhiên trở nên nghiêm trọng lên, nhấn mạnh từng chữ nhắc nhở nói:

"Từ giờ trở đi, chúng ta phải thường xuyên nhìn chăm chăm lẫn nhau. Bất luận là vào giờ nào đi chăng nữa, nếu có nghe được gì, nhìn thấy hoặc là cảm giác được cái gì bất thường, đều phải nói ngay cho những người khác biết.

Buổi tối hôm nay chúng ta sẽ thay phiên nhau mà canh gác. Phải chắc chắn rằng vào mỗi một đoạn thời gian đều phải có hai người thức tỉnh.

Có vấn đề không?"

"Không có vấn đề, không có vấn đề nhưng tiền bối à! Anh khẳng định đêm nay Quý Vật sẽ ra tay với chúng ta sao?"

"Không chắc chắn nhưng chúng ta đều đã chuyển vào đây như vậy sẽ phải cảnh giác gấp một trăm hai mươi lần bình thường mới được, miễn sao đừng để cho ngay cả chết cũng không biết là tại sao lại chết là được."

"Đã như vậy thì chúng ta còn ngủ làm gì."

"Cũng cần phải nghỉ ngơi chứ. Dù sao chúng ta cũng không biết khi nào Quý Vật sẽ ra tay với chúng ta, có lẽ là đêm nay, cũng có lẽ là vào tối mai, thậm chí là sau này nữa.

Nếu chúng ta cứ nhất mực không chịu nghỉ ngơi thì có thể chịu đựng được sao?"

"Vậy tốt rồi, toàn bộ cứ làm như lời của tôi."

Triệu An Quốc dựng ngón tay cái về phía Hạ Thiên Kỳ, xem như hoàn toàn bị Hạ Thiên Kỳ thuyết phục.

Có lẽ thấy được tối nay có thể sẽ gặp phải nguy hiểm nên Triệu An Quốc và Thẩm Nhược Đồng đều không động đũa. Nhưng Hạ Thiên Kỳ lại không suy nghĩ nhiều như vậy, ăn không ít đồ ăn để mà dự trữ năng lượng.

Từng giây từng phút đi qua, đảo mắt qua một cái đã qua nửa đêm.

Dựa theo cái việc "Trực ban đêm" mà Hạ Thiên Kỳ đề ra. Từ một giờ đến hai giờ là hần và Triệu An Quốc trực. Từ hai giờ đến bốn giờ là hần và Thẩm Nhược Đồng trực, từ bốn giờ đến sáu giờ là Thẩm Nhược Đồng và Triệu An Quốc trực.

Tuy Thẩm Nhược Đồng không có buồn ngủ bao nhiêu nhưng để cho mình có tinh thần để trực sau nửa đêm thì cô cũng chỉ có thể tận lực để cho mình chìm vào giấc ngủ.

Thấy Thẩm Nhược Đồng đã nằm trên giường nghỉ ngơi, Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc tắt TV khiến cho căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Không biết chờ đợi chính là dài đằng đẳng nhất, Hạ Thiên Kỳ và Triệu An Quốc mắt lớn mắt nhỏ mà trừng mắt nhìn nhau, đồng thời giương mắt nhìn chăm chăm vào Thẩm Nhược Đồng.

Cứ như vậy cho đến hơn nửa giờ, Triệu An Quốc ruốt cuộc cũng không nín được mà mở miệng nói:

"Tiền bối, hay là chúng ta tìm đề tài gì để nói chuyện đi, tiếp tục như vậy nữa, tôi sợ là không thể kiên trì chờ cho đến khi được thay ca đâu."

"Tập trung tinh thần, nhìn kỹ tôi này, nhìn kỹ Nhượng Đồng nữa."

Hạ Thiên Kỳ cũng không có muốn nói chuyện riêng với Triệu An Quốc bởi vì hắn thấy trên lầu rất nhanh sẽ truyền đến những tiếng động kia thôi.

Hắn nhớ rất rõ Trương Hiểu Hiểu đã từng nói, nửa đêm sẽ nghe những âm thanh chạy nhảy hư hư thực thực ở trên lầu.

"Tốt thôi, vậy tôi sẽ tự nói chuyện một mình vậy."

Thấy Hạ Thiên Kỳ không muốn nói chuyện với mình, Triệu An Quốc tội nghiệp tự làm bầm nói.

"Chờ cho đến khi giải quyết nhiệm vụ lần này xong, cậu muốn nói chuyện sau cũng được, hiện tại hãy để yên cho tôi tập trung một chút nào." Hạ Thiên Kỳ lần này đổi thành giọng ra lệnh.

"Tiền bối bớt giận, tôi..."

"Thông thông thông... Ào ào..."

Không đợi Triệu An Quốc nói xong, từ trên lầu lập tức truyền đến một chuỗi âm thanh lớn.

Nghe tiếng, Hạ Thiên Kỳ bần bụ ra hiệu cho Triệu An Quốc im lặng, nghe thật kỹ cái âm thanh đang vang vọng kia.

"Thông thông thông..."

Hạ Thiên Kỳ nghe được một lát nhưng cũng không thể phân biệt ra được cái âm thanh kia cuối cùng là loại âm thanh gì. Bởi vì lúc thì giống như tiếng chạy nhảy, lại có tiếng giống nện tường "đông" một tiếng.

"Tiền bối..."

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ đang cố gắng phân biệt mấy cái tạp âm trên lầu thì nghe tiếng Triệu An Quốc run rẩy nói ở bên tai.

"Tôi nghe được."

Hạ Thiên Kỳ còn tưởng rằng Triệu An Quốc đang muốn hỏi hắn phải chăng cũng nghe tiếng từ trên lầu vọng xuống hay không. Nhưng hắn cũng không thêm nhìn mà đáp.

"Tiền bối... Không phải tiếng vang... Mà là chị Nhượng Đồng... Chị Nhượng Đồng biến mất rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Đến cùng ở đâu

Nghe Triệu An Quốc kêu lên thất thanh, Hạ Thiên Kỳ bắt chợt quay đầu nhìn về phía giường ngủ. Kết quả, ở trên giường không có lấy một người. Ít phút trước đây, Thẩm Nhượng Đồng còn nằm ở đó, vậy mà bây giờ đã biến đâu mất.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một lúc rồi lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh chiếc giường ngủ.

Hắn không tin vào mắt mình, tiến hành tìm kiếm một phen trên giường. Sau đó cuối cùng hắn cũng không thể không tin, Thẩm Nhượng Đồng quả thật không có ở đây.

"Đáng chết! Cô ta đến tới cùng làm thế nào mà biến mất được?"

Hạ Thiên Kỳ tức giận nắm mạnh một cái lên giường, Triệu An Quốc một mực ở bên cạnh hắn có chút sốt ruột lên tiếng:

"Tiền bối, Nhượng Đồng... chị ấy sẽ không có nguy hiểm chứ? Có thể hay không chị ấy đã chết rồi?"

"Tiền bối... Chúng ta có thể hay không cũng giống chị Nhượng Đồng, cũng sẽ đột nhiên biến mất à?"

“Tiền bối...”

“Con mẹ nó, cậu đến cùng có im đi hay không hả? Nếu là một người đàn ông thì cầm miệng lại cho tôi, đừng có mà khóc sụt sùi như đàn bà được không, phiền chết ông đây rồi!”

Hạ Thiên Kỳ đẩy Triệu An Quốc ngã ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt hần phút chốc trở nên lạnh lẽo.

Thấy Hạ Thiên Kỳ tức giận, Triệu An Quốc cũng không dám nhiều lời. Mờ to hai mắt phấp phỏng, vẻ mặt đầy tội nghiệp nhìn Hạ Thiên Kỳ.

“Cậu nên tỉnh táo một chút đi, nhanh một chút suy nghĩ xem chúng ta bây giờ nên làm gì, Thẩm Nhượng Đồng vì sao lại biến mất?”

Cuối cùng Hạ Thiên Kỳ lại cường điệu bổ sung thêm một câu:

“Nếu muốn cứu Thẩm Nhượng Đồng, cậu nên nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đi!”

Hạ Thiên Kỳ không thèm để ý đến Triệu An Quốc ở bên cạnh, tận lực suy nghĩ, sâu chuỗi lại tất cả vớ vẩn vừa xảy ra.

Hắn cùng Triệu An Quốc chỉ rời mắt khỏi chiếc giường mà Thẩm Nhượng Đồng đang nằm một lát, kết quả là cô ta trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy lập tức biến mất không thấy tung tích.

Quá trình bên trong ngoại trừ trên lầu thỉnh thoảng có chút âm thanh truyền từ bên ngoài vào, trong phòng hoàn toàn không có lấy một chút động tĩnh nào.

“Không đúng! Không đúng!”

Hạ Thiên Kỳ liên tiếp nói hai lần câu “không đúng” khiến Triệu An Quốc nghe xong lập tức lau nước mắt, giọng nghẹn ngào hỏi lại:

“Tiền bối, cái gì không đúng?”

“Thẩm Nhượng Đồng dù nói thế nào cũng biết chút pháp thuật, làm sao lại nói biến mất lập tức biến mất vô thanh vô tức như vậy được?”

“Thế nhưng thật sự chị Nhượng Đồng đã không thấy đâu mà!”

“Chết tiệt!”

Hạ Thiên Kỳ không biết vừa nghĩ tới chuyện gì, sau đó mắng một câu lập tức bước nhanh về phía cửa ra vào, tiếp theo đẩy mạnh cửa phòng chạy ra ngoài.

“Tiền bối...”

Triệu An Quốc không biết rốt cuộc là Hạ Thiên Kỳ muốn làm cái gì, nhưng vẫn theo bản năng chạy theo hắn ra ngoài, kết quả vừa đẩy đi ra liền nghe trên lầu truyền đến tiếng của Hạ Thiên Kỳ:

“Mau dừng lại, cậu cứ chờ dưới đó đi!”

Không thể nghi ngờ, con quý kia đang ở cầu thang quý trên lầu.

Đứng tại lưng chừng cầu thang quý ở lầu bảy, Hạ Thiên Kỳ phát hiện Thẩm Nhượng Đồng đang hôn mê nằm ngất bên ngoài cánh cửa màu đỏ sẫm trên lầu. Phía sau cánh cửa kia không ngừng truyền ra từng trận âm thanh giống như có vật gì đang bò trên mặt đất.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, nhưng hắn vẫn cắn răng xông thẳng lên lầu. Tiếp theo ôm lấy Thẩm Nhượng Đồng, nhanh chóng muốn trở lại xuống dưới.

Kết quả khi hắn vừa mới xoay người, cánh cửa màu đỏ sẫm trước đó luôn đóng chặt, đột nhiên bật mở.

Trong hành lang thoáng chốc tối sầm lại, đưa tay lên không thấy được năm ngón.

Sự việc này đột nhiên xảy ra khiến Hạ Thiên Kỳ hơi kinh hãi, nhưng mặc kệ từ cánh cửa kia rốt cuộc đã chạy ra thứ quý gì. Hắn biết trước mắt nên tập trung nhanh chóng chạy xuống dưới lầu. Vậy nên bước chân của Hạ Thiên Kỳ không có chút nào ngừng lại, hắn cố căng mắt ra, dựa vào cảm giác của bản thân mà lao nhanh xuống dưới.

Tuy nhiên chạy chưa được mấy bước, hắn lập tức cảm giác cổ chân dường như bị thứ gì đó bắt được. Hắn bởi vì dùng lực mà vùng vẫy quá mạnh, cho nên thân thể không trụ vững lập tức ngã xuống bên dưới.

“Aaaaaa.....”

Hạ Thiên Kỳ bị ngã không nhẹ, nhưng hắn biết con quý kia chắc chắn không dễ gì buông tha cho hắn, nhanh chóng sẽ đuổi tới đây. Cho nên hắn cũng

không để ý tới thân thể đang đau nhức của mình, vội vàng muốn đứng lên, tiếp tục chạy trốn. Kết quả vừa muốn đứng dậy, hấn lập tức phát hiện, trước đó có thứ gì đó nắm lấy cổ chân hấn, giờ phút này vẫn như cũ một mực nắm chặt không buông.

Hạ Thiên Kỳ vùng vẫy mấy cái không có kết quả, lập tức tức giận. Lãnh Nguyệt trước đó có từng nói qua, hấn có thể chất Ác Linh trong cơ thể, hấn hoàn toàn có thể dựa vào bản thân mà tạo ra tổn thương đối với quý.

Cho nên Hạ Thiên Kỳ mặc kệ chính mình hiện tại có bao nhiêu năng lực, hấn lập tức dùng chân còn đạp mạnh cái vào thứ đang bắt lấy cổ chân kia của hấn. Lập tức trong bóng tối truyền ra tiếng khóc than giống như tiếng con nít.

“Oa oa oa...”

Cùng lúc đó, cái thứ đang nắm chặt cổ chân hấn cũng đồng thời buông lỏng.

Hạ Thiên Kỳ không dám chần chờ, vội vàng từ dưới đất bò dậy. Kết quả vừa chạy xuống hai bậc thang, lại nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Triệu An Quốc bên dưới truyền lên:

“Tiền bối...anh...”

“Cậu ở nơi nào, bật đèn pin lên, nhanh!”

“Sau lưng... Trên lưng của anh...”

“Trên lưng tôi thế nào? Thẩm Nhược Đồng xảy ra chuyện gì?”

“Anh... cái thứ trên lưng của anh không phải... đó không phải là chị Nhược Đồng!”

“Cái gì? Người tôi cũng không phải Thẩm Nhược Đồng?”

Thân thể Hạ Thiên Kỳ bỗng nhiên ngừng lại, cùng lúc đó, Triệu An Quốc ở phía dưới lại lần nữa kêu lên:

“Quý... Thứ anh đang công chính là quý! Nó đang dùng tay bịt chặt hai mắt của anh!”

Triệu An Quốc nín thở đem những lời kia nói ra một mạch, Hạ Thiên Kỳ nghe xong lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên. Theo bản năng đưa tay ra sau lưng sờ thử, quả nhiên tay hấn chạm trúng hai cái móng vuốt lạnh ngắt.

“Aaaaa...”

Hạ Thiên Kỳ bị dọa hoảng hốt hết lên, hai cánh tay cũng bắt đầu chụp về phía sau lưng.

Kết quả phát hiện thứ hấn công trên lưng quả nhiên không phải Thẩm Nhược Đồng, mà là một thứ gì đó nhớt nhúa trơn tuột. Hạ Thiên Kỳ cảm thấy trái tim của hấn sắp nổ tung tới hơn.

Hạ Thiên Kỳ không ngừng vùng tay ra sau lưng, hấn muốn hất cái thứ đang che kín hai mắt hấn xuống. Nhưng cái thứ kia lại khá cứng đầu cương quyết bám chặt vào lưng hấn, Hạ Thiên Kỳ phải dùng hết sức mới miễn cưỡng kéo được cái thứ kia xuống. Hai mắt hấn lập tức truyền đến một trận đau rất, tuy nhiên cuối cùng hấn đã có thể thấy rõ ràng cảnh tượng xung quanh.

Không đợi Hạ Thiên Kỳ nhìn kỹ xem thứ quý quái kia đến cuối cùng là cái gì, Triệu An Quốc đã nâng hấn lên, một hơi khiêng hấn chạy trốn về căn phòng bọn hấn đã nấp trước đó.

“Rầm!”

Cuồng quít đóng chặt cửa lại, Triệu An Quốc cùng Hạ Thiên Kỳ đều mệt mỏi ngã lăn ra đất thở hổn hển.

“Tiền bối, hai mắt anh đang chảy máu!”

“Không có gì, chỉ là hốc mắt bị rách một chút thôi.” Hạ Thiên Kỳ đưa tay lên lau đi vết máu dưới hốc mắt, sau đó quay sang hỏi Triệu An Quốc về sự tình vừa rồi:

“Hồi nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước đó anh đột nhiên tung cửa chạy lên căn lầu có quý kia, tôi không yên tâm cho nên cũng đuổi theo. Kết quả gặp anh từ trên lầu công một đứa trẻ trông rất kinh khủng chạy xuống, tôi thấy rõ ràng hai cánh tay đầy móng vuốt của nó đang bịt kín hai mắt của anh, còn anh cứ như bị mù thất tha thất thểu chạy xuống lầu!”

“Vậy lúc đó cậu có nhìn thấy Thẩm Nhược Đồng không?”

“Không có, tôi vốn dĩ là không có nhìn thấy chị ấy!”

“Không đúng, tôi rõ ràng đã nhìn thấy cô ta, chẳng lẽ....”

Hạ Thiên Kỳ nói đến đây, lập tức giật mình như nhớ ra được cái gì đó. Vội vàng từ dưới đất bò dậy, kéo Triệu An Quốc lần nữa muốn chạy trốn ra bên ngoài.

“Tiền bối, anh còn muốn ra ngoài kia sao?”

“Con quỷ kia có thể tạo ảo cảnh, nơi này có lẽ từ đầu đã không phải là gian phòng mà chúng ta đã thuê trước đó!”

“Anh nói nơi này không phải là căn phòng chúng ta đã muốn, vậy nơi này là nơi nào?”

“Có lẽ là căn phòng ở tầng cao nhất!”

“Cái gì? Chuyện này sao có thể chứ?”

“Bớt nói nhảm đi, ra ngoài trước rồi hẵng tính!”

Hạ Thiên Kỳ nói xong, lập tức tiến đến muốn mở cửa đi ra ngoài. Kết quả hần phát hiện, cửa của phòng này vốn dĩ là mở không ra.

Cùng lúc đó, trong phòng vệ sinh đột nhiên vang lên một trận tiếng bom nước chối tai.

“Ào ào ào.....”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Sát cơ vô hình

“Đáng chết! Chúng ta bị nhốt rồi!”

Trải qua mấy lần cố gắng tung cửa mà không có kết quả, Hạ Thiên Kỳ rốt cuộc cũng không thể không tiếp nhận sự thật này.

Cùng lúc này, hần có thể nhận ra suy đoán trước đó của mình vốn không có sai. Nhiệm vụ lần này, quả nhiên bọn hần đã gặp phải loại quỷ có thể tạo ra ảo cảnh.

Trước mắt, Quỷ Vật kia vì sao lại lựa chọn trốn ở tầng cao nhất, lại là vừa vặn đúng lúc người ta dọn vào mà tiến hành giết chóc. Hần rốt cuộc đã tìm được một lý do giải thích khá hợp lý, quỷ vật kia đã dụ tất cả người bị hại vào gian phòng không tồn tại này.

Nói trắng ra, những người bị hại đã bị dụ vào tầng cao nhất này, sau đó nó tạo ra ảo cảnh làm cho họ lầm tưởng mình đang ở gian nhà mới muốn hoặc vừa mua. Nhưng mà trên thực tế, bọn họ vốn dĩ chính là dọn vào gian nhà có quỷ.

Hạ Thiên Kỳ nhớ lại, lúc Trương Hiểu Hiểu cùng Trương Thần nói muốn sớm một chút dọn đến nhà mới, Trương Thần đã đi vào gian nhà ma này nhưng hần vẫn cho đây là gian nhà hần vừa muốn, cho nên đêm hôm đó liền bị quỷ giết chết.

Thẳng đến hai ngày sau, Trương Thần vốn đã chết lại từ gian nhà ma kia đi ra, kể đó khi trở lại gian nhà hần đã muốn trước đó ra tay giết chết Trương Hiểu Hiểu.

Đây là lý do sau khi phát hiện ra cả hai người đều bị chết thảm, thời gian tử vong của bọn họ lại chênh lệch như vậy.

Tình huống này đơn giản chỉ là mấy người bị hại trước đó đều là một người dọn vào trước, sau đó người còn lại mới dọn vào sau. Cho nên thời gian tử vong mới sai biệt lớn như vậy.

(Người dọn vào trước bị dụ đi vào gian nhà ma, người dọn vào sau mới thật sự đi vào gian nhà họ muốn.)

Con quỷ kia giết chết người dọn và trước, sau đó lại ngụy trang thành người đã chết. Nói một cách khác, người bị giết chết đương nhiên không thể tự mình trở về.

Chờ đến khi trở về gian nhà thật sự lại ra tay giết chết người còn lại.

Nhưng trường hợp của Vương Thiên Hoa cùng Hà Trùng, đơn giản là vì hai người này cùng nhau dọn đến nhà mới cùng một lúc, cho nên cả hai đều tiến vào gian nhà có ma này, cho nên thời gian tử vong đương nhiên sẽ không có chênh lệch.

Mà ba người bọn hần cũng thuộc về trường hợp trên, sớm dọn tới cùng một lúc, cho nên cả ba đều trực tiếp tiến vào gian nhà ma.

Về phần hấn, từ bên trong mắt con mèo kia mà nhìn thấy bậc thang của quý, sau khi rời khỏi phòng lại nhìn thấy cánh cửa màu đỏ sậm kia, thậm chí còn nhìn thấy Thẩm Nhược Đồng té xỉu ngay cạnh cửa. Tất cả đều là do ảo cảnh của con quý kia tạo ra.

Trường hợp trên thật giống như bây giờ, bọn hấn một mực bị nhốt ở nơi này, không cách nào thoát đi.

Nếu như đây là gian phòng bình thường thì một người sống sờ sờ như Thẩm Nhược Đồng không thể tự nhiên lại vô duyên vô cớ biến mất được. Nhưng đổi lại nếu như đây là gian nhà ma kia, cô ta tự nhiên biến mất như vậy lại hết sức bình thường.

Chỉ là hấn hiện tại vẫn còn chưa có cách nào xác định được, nhiệm vụ lần này bên trong đến cuối cùng là bọn hấn đang đối mặt với loại quý nào? Đến cuối cùng là tồn tại bao nhiêu con quý?

Có thể chế tạo ảo cảnh, lại có thể điều khiển người đã chết quay về nhà giết người còn lại, hai điểm mấu chốt này có thể thấy, con quý đang ẩn náu bên trong gian nhà ma này rất có thể là loại quý quán thân.

Nhưng cũng không thể hoàn toàn khẳng định được, dù sao gian phòng ở bên trong ngôi nhà ma này, bản thân đã rất quý dị rồi. Dù sao ngay cả Lãnh Nguyệt cũng không thể xác định, ai mà biết trong bóng tối kia cất giấu bao nhiêu sát chiêu.

Đồng thời cần cân nhắc một chút, loại quý quán thân này muốn đi ra ngoài quấy phá cần bám vào thân thể con người. Mà trước mắt, Thẩm Nhược Đồng không biết tung tích. Nơi này chỉ còn có hấn và Triệu An Quốc, hiện tại nếu như trong phòng này thật ẩn giấu một con quý quán thân, như vậy người bị nhập vào nói không chừng chính là...

“Tiền bối... Trong phòng vệ sinh có tiếng động...”

Triệu An Quốc run rẩy, lấy tay chỉ vào nhà vệ sinh đang không ngừng truyền ra tiếng bơm nước, bản thân lại liều mạng ôm chặt lấy Hạ Thiên Kỳ, bản chất chết nhất giờ phút này đều lộ rõ.

“Cứ mặc kệ nó, mau chạy thôi!”

Thời điểm này, cho dù Hạ Thiên Kỳ không có biện pháp thoát ra bên ngoài, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức chạy tới nhà vệ sinh xem xét.

Loại quý quán thân này bản thân nó thực lực vốn có hạn, không giống như lệ quý có thể trực tiếp giết người. Nhưng là bọn chúng lại đặc biệt xảo quyệt, lấy sự xảo quyệt mà bù trừ cho điểm yếu kém này. Chính là không ngừng gài bẫy, dẫn dụ anh tự mình chui vào.

Hai nhiệm vụ lần trước, ở học viện nữ sinh Tề Hà, còn có ở thôn Con Rùa, hấn đã khắc sâu điều này.

Tuy nhiên, suy đi cũng nên nghĩ lại, con quý kia càng bày ra nhiều mưu kế, càng chứng tỏ thực lực yếu kém của nó. Đây cũng là lý do, vì sao bọn hấn đã bị nhốt ở chỗ này lâu như vậy vẫn còn sống.

Thấy Hạ Thiên Kỳ không có để ý tới âm thanh bơm nước kia, Triệu An Quốc lá gan nhỏ như vậy, tự nhiên cũng không dám một mình mạo hiểm đi xem. Đành phải giống miếng cao dán, một mực bám chặt lấy Hạ Thiên Kỳ.

Triệu An Quốc trong lòng không chịu nổi một kích, nhưng Hạ Thiên Kỳ nói thế nào cũng đã trải qua mấy lần chấp hành nhiệm vụ. Cộng thêm trước đó chất tâm lý của bản thân thuộc về dạng trâu bò, cho nên cũng không có quá bối rối.

Hạ Thiên Kỳ đưa tay sờ dọc theo cạnh cửa mà tiến hành tìm kiếm, nhưng đáng tiếc là đẩy hết thấy cũng không phải là hư ảo huyền cảnh, hấn có thể rõ ràng cảm nhận được cánh cửa, cùng vách tường có chút lạnh buốt.

“Tiền bối... Chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Không phải tôi đang nghĩ biện pháp sao? Trước mắt, sau này nếu có gặp phải tình huống tương tự thế nào, chỉ cần chúng ta còn sống thì sẽ có cơ hội gặp lại. Nếu cậu không muốn bị chết sớm như vậy, thì từ giờ trở đi nên giữ cho đầu óc tỉnh táo một chút đi, dùng trí thông minh của cậu mà suy nghĩ, phân tích xem chúng ta nên làm cái gì!”

Câu nói này tuy là Hạ Thiên Kỳ đang nói với Triệu An Quốc, cũng đồng thời là đang tự nói với chính hấn.

Nhiệm vụ lần này có thể nói khác xa so với những nhiệm vụ trước kia, hấn trước đây luôn ý lại vào Lãnh Nguyệt, nhưng hiện giờ tên xấu xa kia không có ở đây. Cho nên hấn không ngu đến mức lại ngồi im trông chờ vào Lãnh Nguyệt sẽ như chúa cứu thế giáng lâm, lần này chỉ có thể dựa vào chính bản thân hấn nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Tên thô để Triệu An Quốc kia, không biết có phải hay không nghe lời của Hạ Thiên Kỳ, trước đó cậu ta luôn ở bên tai hấn ồn ào bây giờ đã một mực yên tĩnh trở lại.

Khuôn mặt Hạ Thiên Kỳ âm trầm khê liếc mắt nhìn cậu ta một cái, phát hiện Triệu An Quốc đang cúi đầu xuống, hấn không biết tên thô để này đang suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt không dừng lại quá lâu trên người Triệu An Quốc, Hạ Thiên Kỳ lại tiếp tục dùng tay sờ dọc theo một bên cạnh cửa. Nếu như hấn đoán không sai, gian phòng này dường như hơi nhỏ, nếu hấn cứ tiếp tục tìm kiếm chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối gì đó.

Đương nhiên, còn có một việc khiến hắn đặc biệt để ý, chính là Thảm Nhược Đồng đến cuối cùng đã biến mất đi nơi nào.

Cứ việc bản thân hắn đang ở bên trong nhà ma, nên bất luận chuyện quỷ dị cũng có thể xảy ra. Nhưng hắn phải cần hiểu rõ nguyên nhân vì sao Thảm Nhược Đồng lại biến mất.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến an nguy của hắn và Triệu An Quốc, ngẫm lại có thể hiểu, Thảm Nhược Đồng đã có thể vô thanh vô tức biến mất, như vậy hai người bọn hắn cũng rất có thể giống như vậy.

Mặc dù trước đó hắn từng đoán ra, loại quỷ mà bọn hắn gặp phải lần này chính là quần thân quỷ. Nhưng nguy hiểm lần này lại không phải phát sinh từ nó!

Bởi vì loại quỷ quần thân này có bao nhiêu năng lực hắn đương nhiên biết rõ, không phải vạn bất đắc dĩ thì nó tuyệt đối sẽ không mạo muội ra tay để lộ mình.

Nhưng nếu như nguy hiểm không phải tới từ quần thân quỷ, như vậy nguyên nhân phát sinh nguy hiểm lại là từ nơi đâu?

Không thể nghi ngờ, chỉ có thể là chính bản thân gian phòng này. Lãnh Nguyệt từng nói qua, đây là quỷ vực di động.

Có lẽ trước đó Thảm Nhược Đồng biến mất một cách kỳ lạ, nguyên nhân có lẽ là do gian phòng này giờ trở. Như vậy, hắn không thể không cẩn thận đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Ai có thể mở được cửa?

Ào ào ào....”

Tiếng bom nước trong phòng vệ sinh càng lúc càng lớn, Hạ Thiên Kỳ vẫn một mực thận trọng sờ dọc theo vách tường tìm kiếm. Sau lưng, Triệu An Quốc hiện tại vẫn một mực bám dính lấy hắn, một tác dụng không chịu rời.

Xuôi theo vách tường sờ mó tìm kiếm mấy lần, kết quả vẫn như cũ không có thu hoạch được gì.

Hạ Thiên Kỳ bắt đắc dĩ thở dài, xem ra hắn nên triệt để từ bỏ suy nghĩ tìm kiếm vô ích này.

Cả căn phòng này từ trên xuống dưới, diện tích chỉ hơn ba mươi mét, cơ hồ có thể nói là thu hết vào trong mắt. Khả năng nếu có bỏ sót chỗ nào thì vèn vèn chỉ còn phòng vệ sinh đang đóng kín kia thôi.

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ có hay không nên đi qua đó xem xét một chút, hắn nghe tên thô để Triệu An Quốc ở sau lưng lần nữa lại kêu lên đầy sợ hãi:

“Máu... Máu! Tiền bối... Có máu từ trong phòng vệ sinh chảy ra!”

Nghe Triệu An Quốc kêu lên, Hạ Thiên Kỳ vô ý thức quay đầu nhìn lại, hắn lập tức bắt gặp có rất nhiều máu chính là từ khe cửa bên dưới cửa phòng vệ sinh kia tuôn ra.

“Chẳng lẽ...?”

Nhìn thấy máu từ trong phòng vệ sinh chảy ra, Hạ Thiên Kỳ không khỏi lo lắng bước nhanh về phía đó.

Hạ Thiên Kỳ tiến lại gần cửa phòng vệ sinh, từ bên trong vẫn vang ra tiếng bom nước rất lớn, càng nghe càng thêm chói tai. Hắn do dự đứng trước cửa, không biết có nên mạo hiểm mở cánh cửa này ra hay không. Cùng lúc đó, Triệu An Quốc bỗng nhiên từ phía sau chen lên trước một bước, trực tiếp dùng thân thể chặn Hạ Thiên Kỳ lại:

“Cậu muốn làm gì?”

“Tiền bối...”

Nghe Hạ Thiên Kỳ lên tiếng hỏi, Triệu An Quốc đột nhiên khóc nức lên, âm thanh có chút nghẹn ngào không thành tiếng:

“Tôi nghĩ mình cũng nên làm cái gì đó... Tôi không muốn làm vương chân anh!”

Nói xong cũng không đợi Hạ Thiên Kỳ lên tiếng, lập tức kêu to một tiếng, sau đó đẩy mạnh cửa phòng vệ sinh ra.

Triệu An Quốc làm như vậy, hiển nhiên là cậu ta cũng nhìn ra được sự lo lắng trong lòng của Hạ Thiên Kỳ. Hấn sợ nếu như đột nhiên mở cửa, rất có thể sẽ bị quỷ vật kia đánh lén. Cho nên mới cẩn thận xung phong đứng ra nhận việc này, thay Hạ Thiên Kỳ hứng chịu nguy hiểm.

Hạ Thiên Kỳ như thế nào lại không rõ ý tứ của Triệu An Quốc, trong lòng nhất thời tràn ngập cảm kích, không nói nên lời.

Sau khi cửa phòng vệ sinh bị Triệu An Quốc mở ra, Hạ Thiên Kỳ cũng nhanh chóng đưa mắt dò xét bên trong. Sau đó, thân thể hắn cùng Triệu An Quốc đều đột nhiên run lên.

Bọn hắn nhìn thấy Thẩm Nhược Đồng.

Chỉ bất quá... cô ta đã bị giết chết!

Thân thể Thẩm Nhược Đồng ngã ngồi cạnh bồn, phần đầu của cô thì hoàn toàn bị nhét vào trong bồn cầu. Máu tươi nương theo tiếng bom nước không ngừng từ trong bồn cầu dũng mãnh trào ra ngoài, chảy qua dưới chân của bọn hắn trào ra bên ngoài.

“Chi... chị Nhược Đồng!”

Gặp trước đó Thẩm Nhược Đồng vô cớ mà biến mất một cách kỳ lạ, vậy mà giờ phút này lại chết thảm tại đây. Khiến ý chí của Triệu An Quốc trong phút chốc lập tức bị sụp đổ, cậu ta co quắp té nhào trên mặt đất, trước đó đã khóc nức nở, nay lại tiếp tục khóc đến không thành tiếng.

Triệu An Quốc cùng Thẩm Nhược Đồng tuy chẳng quen biết, nhưng hai người lại được xếp chung một nhóm, cũng đều vừa vặn là người mới. Tình cảm tự nhiên là khá khắn khít.

Nhưng nhìn Triệu An Quốc khóc thành cái bộ dáng này, khiến Hạ Thiên Kỳ không khỏi nghĩ tới câu nói “hồ ly khóc thỏ”. Hắn lại nghĩ đến, một ngày nào mình có lẽ cũng sẽ rơi vào cái chết thảm như vậy mà rừng mình.

Không chỉ có một mình Triệu An Quốc, ngay cả hắn nhìn thấy Thẩm Nhược Đồng chết thảm như vậy, trong lòng cũng rất khó chịu. Dù sao trước đó Thẩm Nhược Đồng cũng để lại cho hắn ấn tượng không tệ.

Đương nhiên, không thể phủ nhận, hắn cũng giống như Triệu An Quốc. Trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút vì cô mà đau lòng, lần nữa để hắn cảm nhận được những nhiệm vụ này tàn khốc dường nào.

Thẩm Nhược Đồng đã chết, Hạ Thiên Kỳ cũng đành để nén cảm giác đau buồn trong lòng, tận lực khôi phục lại sự tỉnh táo.

“Thẩm Nhược Đồng đã tìm được, vậy có thể thấy sự mất tích của cô ta chỉ giới hạn ở trong gian nhà này, cũng có thể nói, nếu bị biến mất lập tức bị giết chết!”

Trong chớp mắt, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy như mình phảng phất đã bắt được điểm mấu chốt nào đó, hắn tin chỉ cần tiếp tục suy nghĩ, chắc chắn có thể tìm thấy chân tướng bên trong.

“Chúng ta tìm cách ra ngoài trước đã!”

Hạ Thiên Kỳ thấy mình như đang kéo một khối thi thể, hắn khó khăn lôi Triệu An Quốc đang co quắp trên mặt đất trong phòng vệ sinh ra ngoài. Bởi vì ngã trên mặt đất, nên trên người cậu ta dính đầy máu tươi cùng mùi máu tanh tưởi.

Sau khi lôi được Triệu An Quốc một mạch tới bên cạnh cửa, Hạ Thiên Kỳ giật mình, hắn dường như vừa cảm giác được cái gì đó. Tiếp theo hắn vô thức quay đầu nhìn về phía ghế sofa, lập tức trông thấy trong không khí xuất hiện một màn sương trắng, xuyên qua cả vách tường của gian phòng.

Nhưng màn sương trắng kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó lập tức biến mất.

Hạ Thiên Kỳ hoảng sợ mở to hai mắt, đột nhiên hắn nghĩ đến một suy nghĩ hết sức đáng sợ.

Chính là Thẩm Nhược Đồng chết đi, có thể hay không cùng màn sương trắng kia có quan hệ?

Lúc đầu màn sương trắng kia xuất hiện ở bên cạnh cửa sổ, sau đó nó lại di động đến bên cạnh giường ngủ, tiếp theo lại xuất hiện cạnh ghế sofa.

“Chẳng lẽ màn sương này đang lớn dần lên, sớm muộn gì nó cũng sẽ bao trùm cả gian phòng này?”

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ vội vàng xách cổ áo Triệu An Quốc lên, kéo từ dưới đất bật dậy, lớn tiếng hỏi:

“Lúc Thẩm Nhược Đồng biến mất, cậu có nhìn thấy qua màn sương trắng kia hay không?”

“Không có!”

“Có đầu kia của màn sương kết nối với thứ gì đó, trông rất nhạt. Cậu suy nghĩ thật kỹ lại xem, cho dù chỉ là thoáng qua cũng được!”

Bởi vì màng sương kia biến mất rất nhanh, cho nên Triệu An Quốc cho dù có thấy được, e là cũng chỉ có thể nhìn thấy thoáng qua thôi.

“Màng sương trắng.... tôi tựa hồ hình như có từng thấy qua....”

Triệu An Quốc cũng không chắc chắn lắm, tuy nhiên bấy nhiêu đây đối với Hạ Thiên Kỳ đã đủ rồi.

Nếu như hần đoán không sai, đầu kia của màng sương dường như có thứ gì đó, nó có thể kéo người khác vào một nơi nào đó rồi giết chết. Sau đó lại tùy tiện mà nén thi thể của người bị giết về lại các nơi trong phòng.

Thảm Nhược Đồng hần là trong lúc hôm mê đã bị màng sương kia kéo vào, sau khi bị giết chết rồi tùy tiện ném vào trong phòng vệ sinh.

Lại nói màng sương kia giống như một tấm lưới đánh cá, nó cứ ẩn nấp trong phòng theo thời gian mà mở rộng ra, sau khi tấm lưới kia đã được mở rộng toàn bộ, đến lúc đó chính là thời điểm nó triệt để thu lưới lại.

Đến lúc đó, tất cả người sống trong căn phòng này, đều bị kéo tới không gian của quỷ vực mà giết chết.

“Trách không được loại quỷ quần thân kia, thủy chung không chịu đi ra, nguyên lai là nó đang chuẩn bị sát chiêu này!”

Hạ Thiên Kỳ mặc dù đã nghĩ thông suốt được nguyên nhân vì sao, nhưng điểm quan trọng nhất hần lại không nghĩ tới. Chính là đến tột cùng làm thế nào, bọn hần mới có thể rời khỏi gian phòng ma này?

Phía bên ngoài cửa sổ đều có lan can sắt vây quanh, cho dù đập vỡ cửa kính cũng không cách nào thoát ra bên ngoài, mặt khác nơi này tương đương với độ cao của tầng 8, coi như bọn họ có thể từ cửa sổ thoát ra, ra ngoài rồi thì không bị ngã chết mới là lạ!

Cửa lớn đã bị đóng chặt, tình hình của bọn hần hiện tại thật có thể nói, lên trời không đường đi xuống đất không cửa ra.

Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi im mà chờ chết?

“Không! Nhất định có biện pháp thoát ra!”

Hạ Thiên Kỳ cũng không phải loại người chỉ biết bó tay chờ chết. Hần đã nhiều lần bị dồn vào tuyệt cảnh, tình huống nguy hiểm như thế này hần đã trải qua mấy lần. Tự nhiên hiểu rõ, lúc này tuyệt vọng mà buông xuôi chính là hành động ngu xuẩn nhất.

“Tiền bối... Chúng ta đều sẽ chết sao?”

“Ngậm cái miệng thú của cậu lại, tôi mới sẽ không chết sớm như vậy!”

Hạ Thiên Kỳ thật sự là hận không thể một cước đạp chết Triệu An Quốc, hận không thể đạp nát cái * của cậu ta.

“Đây rõ ràng là nhà ma... chỉ có người chết mới có thể trở ra. Chúng ta không thoát được... tuyệt đối không chạy thoát được...”

Triệu An Quốc nói xong, khóc lóc càng lợi hại hơn:

“Tôi không muốn chết... Tôi không muốn chết...”

“Không muốn chết thì ngậm miệng lại cho ông, để ông đây còn yên tĩnh mà nghĩ biện pháp...”

Chờ chút! Cậu mới vừa nói cái gì? Có phải cậu mới nói, nơi này chỉ có người chết mới có thể đi ra bên ngoài?”

Hạ Thiên Kỳ lúc này giật mình, dường như hần đã hiểu ra cái gì đó. Trên mặt không khỏi lộ ra một chút vui mừng, hần vừa tay vỗ mạnh cái ót của mình một cái. Hần làm sao lại quên bống chuyện này!

Giống như Triệu An Quốc vừa nói, cửa của căn nhà ma này mỗi lần mở ra, đều là vì người chết mới mở ra.

Quần thân quỷ bám vào thi thể của người chết, kẻ đó lại xuống lầu trở về căn nhà thật sự, sau đó mới ra tay giết chết người còn lại.

Chính là như vậy, cánh cửa này đích thật chỉ có thể dùng người chết mới có thể mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Bộc lộ bộ mặt hung ác

Cánh cửa kia chỉ có người chết mới có thể mở ra, hấn cùng Triệu An Quốc là người còn sống tự nhiên là không cách nào mở ra được. Trừ phi, trong bọn hấn, có một người biến thành người chết!

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ cúi đầu nhìn thoáng cặp mắt đỏ hoe của Triệu An Quốc, trong ánh mắt của cậu ta tràn ngập sự tuyệt vọng.

Hạ Thiên Kỳ hấn tuy không tính là một chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải là cái loại người chỉ vì mạng sống của bản thân, mà không từ thủ đoạn kẻ cả giết người. Cho nên việc giết chết Triệu An Quốc, để biến cậu ta thành người chết hòng mở cánh cửa này ra, hấn tuyệt đối làm không được!

Huống chi, người chết này cũng không nhất thiết phải là trong hai người bọn hấn chọn một.

Rõ ràng có người thích hợp hơn, người này đương nhiên chính là thi thể của Thẩm Nhược Đồng trong phòng vệ sinh kia.

“Lấy lại tinh thần đi, tôi đã có biện pháp thoát ra bên ngoài rồi!”

“Tiền bối... anh nói cái gì?”

Triệu An Quốc phảng phất giống như không nghe thấy Hạ Thiên Kỳ vừa nói gì, cũng có lẽ do kinh hỷ đến quá nhanh, nhanh đến mức cậu ta không thể tin đây là sự thật.

“Tôi nói là tôi đã tìm được cách thoát khỏi đây rồi, còn cần tôi lặp lại sao?”

Hạ Thiên Kỳ nhìn không được trừng mắt nhìn Triệu An Quốc một cái, lập tức thấy cậu ta đầu tiên là ngạc nhiên mấy giây, sau đó thì giống như phát cuồng. Trục tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, vừa lau nước mắt trên mặt, vừa không tin nổi mà lên tiếng hỏi lại:

“Tiền bối, chúng ta sẽ không chết ở chỗ này phải không?”

“Nếu như cậu muốn chết tôi cũng không cản, tốt, bớt nói nhảm nhiều như vậy đi. Hiện tại cùng tôi vào phòng vệ sinh mang thi thể của Nhược Đồng khiêng ra ngoài này!”

“Phải, chúng ta cũng phải mang chị Nhược Đồng ra ngoài, bỏ chị ấy ở lại chỗ này thật sự là quá tàn nhẫn.”

Thấy Triệu An Quốc hiểu lầm ý của mình, Hạ Thiên Kỳ lắc đầu giải thích:

“Chúng ta khiêng thi thể của cô ta ra đây, không phải là vì mang cô ta cùng ra ngoài. Mà là để cho cô ta mở cửa thả chúng ta ra ngoài!”

“Để chị ấy mở cửa? Nhưng... Nhưng tiền bối, chị Nhược Đồng đã chết rồi, chị ấy làm sao có thể giúp chúng ta mở cửa ra được?”

“Được rồi, thời gian có hạn, trước mắt cứ khiêng cô ta ra rồi hấn tính tiếp!”

Hạ Thiên Kỳ không dám chậm trễ một phút nào nữa, hấn sợ rằng chỉ cần chậm một chút, bọn hấn lập tức cũng sẽ giống Thẩm Nhược Đồng vô có mà mất tích.

Lần nữa trở lại trong phòng vệ sinh, trên mặt đất vẫn tràn đầy máu tươi bị pha loãng, dẫm lên trên phát ra từng trận “ba ba”.

Thẩm Nhược Đồng vì chưa chết quá lâu, nên thi thể cũng không đến mức quá cứng. Hạ Thiên Kỳ cùng Triệu An Quốc mỗi người một bên, nhanh chóng kéo phân đầu đang kẹt ở trong bồn cầu của Thẩm Nhược Đồng ra.

Không biết là vì ngâm trong bồn cầu quá lâu, hay là vì trước khi chết gặp thống khổ quá lớn, mà khuôn mặt của Thẩm Nhược Đồng bị biến dạng nghiêm trọng. Hai mắt trũng lỏn, trong đôi mắt nổi lên rất nhiều tơ máu.

Nhìn qua, tựa như đang trừng mắt, giận dữ nhìn chằm chằm vào bọn hấn.

Triệu An Quốc bị bộ dạng của Thẩm Nhược Đồng dọa đến run lập cập, âm thanh run rẩy lên tiếng hỏi Hạ Thiên Kỳ:

“Tiền bối, anh nói xem có phải chị Nhược Đồng đang trách chúng ta không cứu chị ấy? Tại sao tôi cứ có cảm giác chị ấy đang trừng mắt với chúng ta vậy?”

“Triệu An Quốc, tôi nhắc lại lần cuối cho cậu nhớ, con mẹ nó, đừng có lải nhải nhiều như vậy. Còn không mau làm việc, mau khiêng cô ta ra ngoài.”

Hạ Thiên Kỳ trong lòng âm thầm thề, nếu như Triệu An Quốc lại còn lải nhải, hấn nhất định sẽ không chút do dự, đánh cậu ta thành đầu heo.

Thấy Hạ Thiên Kỳ thật sự là đang gấp, Triệu An Quốc cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện nữa. Kiên trì cùng hấn khiêng thi thể của Thẩm Nhược Đồng ra cạnh cửa.

Tuy thi thể của Thẩm Nhược Đồng không có cứng lại, nhưng hai cánh tay lại ôm thật chặt lấy nhau, phảng phất giống như cô ta giấu thứ gì đó ở trong ngực sợ bị người ta đoạt mất.

Hạ Thiên Kỳ thử tách ra hai tay cô ta ra, nhưng cố gắng mấy cũng không di chuyển được chút nào.

“Làm sao có thể ôm chặt như vậy?”

Hạ Thiên Kỳ lộ vẻ nghi ngờ nhìn chăm chăm vào thi thể của Thẩm Nhược Đồng, hẳn có cảm giác cái thi thể này có chút cổ quái.

Bởi vì mới nãy... Dường như cái chân của xác chết vừa động đậy!

“Tiền bối, anh để tôi thử xem sao?”

Đang lúc Hạ Thiên Kỳ dự định dừng lại quan sát một chút, Triệu An Quốc lại đứng dậy, chủ động xin đi giết giặc.

Triệu An Quốc bắt đầu chà xát ở hai bả vai của Thẩm Nhược Đồng, rồi đến hai cánh tay. Sau đó mới thử tách hai tay của cái xác ra, nhưng đáng tiếc chúng vẫn một mực ôm chặt lấy nhau.

“Tiền bối... Không được rồi, chị ấy ôm quá chặt, không tách ra được!”

Triệu An Quốc nhe răng, méo miệng, dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân nhưng hai cánh tay của thi thể vẫn cứ trơ trơ như cũ, không thể tách rời.

“Không cần phiền phức như vậy, nói trắng ra, chúng ta chỉ là mượn một cái tay của cô ta để mở cửa mà thôi. Đã tách ra không ra, vậy thì dứt khoát chém đứt đi!”

“Nhưng...”

“Nhưng cái rắm, đã đến lúc nào rồi cậu còn nhân từ với người chết? Mau vào trong bếp tìm sao có thanh đao nào không.”

“Chủy thủ được không?”

“Chỉ cần là sắc bén có thể cắt chém là được rồi!”

“Vậy tôi ở đây có một thanh này!”

Triệu An Quốc xốc áo của hắn lên, từ bên hông rút ra một thanh tiểu chủy thủ.

“Cậu tại sao lại có thứ này?”

“Chỉ để phòng thân thôi, dù sao mạng ít vũ khí ở bên người, trong lòng cũng an tâm hơn một chút!”

Hạ Thiên Kỳ khẽ gật đầu, cũng không có hoài nghi gì thêm, lập tức lên tiếng chỉ huy:

“Chuyện xui xẻo này giao cho cậu, mau chém đứt cánh tay của cô ta đi!”

“Cái gì? Kêu tôi làm?”

“Đúng, còn chờ gì nữa, nhanh lên một chút...”

“Tôi... thôi được!”

Ánh mắt Hạ Thiên Kỳ lộ ra vẻ thúc giục, Triệu An Quốc đành chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt vừa vắn song song với thi thể của Thẩm Nhược Đồng. Hạ Thiên Kỳ vừa định để Triệu An Quốc ra tay, đột nhiên thấy cậu ta nhảy dựng lên hét to:

“Trá thi... Trá thi!”

Triệu An Quốc run rẩy hét lên, hướng phía Hạ Thiên Kỳ lùi lại. Trái lại Hạ Thiên Kỳ vẫn một mực chăm chú nhìn chăm chăm vào thi thể của Thẩm Nhược Đồng.

Ngay khi Hạ Thiên Kỳ tập trung chú ý tìm kiếm sự biến hóa trên thi thể của Thẩm Nhược Đồng, đột nhiên thanh chủy thủ sắc bén kia lại từ bên cạnh đâm tới.

Tình huống này, bất ngờ bị tập kích, Hạ Thiên Kỳ nếu như đã sớm chuẩn bị có lẽ còn có thể tránh được. Nhưng giờ phút này, sự chú ý của hắn toàn bộ tập trung ở trên thi thể của Thẩm Nhược Đồng, kết quả đương nhiên đã quá rõ ràng.

Nhưng ngược lại, ngay khi thanh chủy thủ kia đột ngột đâm tới, lúc đầu Hạ Thiên Kỳ đang hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào thi thể của Thẩm Nhược Đồng, lại giống như sớm đã có dự liệu. Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp theo nghiêng người về phía trước tránh né, tránh được thanh chủy thủ đang nhắm hướng tim hắn mà đâm tới.

“Anh...”

Thấy Hạ Thiên Kỳ dễ dàng tránh được sự công kích của mình, khuôn mặt hung ác của Triệu An Quốc lộ vẻ khó hiểu.

“Cậu có phải hay không muốn hỏi tôi vì sao lại tránh được? Đơn giản thôi, bởi vì tôi đã sớm đề phòng cậu!”

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn Triệu An Quốc khẽ cười lạnh, trước đó hắn chưa xác định được Triệu An Quốc có phải hay không đã bị quỷ nhập vào. Nhưng cẩn thận chèo thuyền đi qua vạn năm, hắn mỗi giây mỗi phút đều không có buông lỏng đề phòng với Triệu An Quốc.

Hiển nhiên cách làm của hắn là chính xác.

“Đã xuất hiện, vậy cũng đừng nghĩ tới việc bỏ chạy!”

Cho dù trong tay Triệu An Quốc có chủy thủ, thân thể còn có quỷ nhập vào khống chế. Nhưng Hạ Thiên Kỳ một chút cũng không sợ. Vẫn là câu nói kia, đề hắn đối phó với quỷ có lẽ không được, nhưng đề hắn đối phó với người vậy thì lại thật quá dễ dàng.

Hạ Thiên Kỳ đoán được quần thân quỷ nóng lòng xuất hiện chính là sợ bọn hắn chạy thoát, hắn không chút do dự, lao thẳng đến chỗ đứng của Triệu An Quốc đang bị quỷ nhập vào.

Triệu An Quốc cũng không có chút gì là sợ Hạ Thiên Kỳ, nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, cậu ta không chút do dự đâm mạnh về phía cổ của Hạ Thiên Kỳ.

“Lũ quỷ bọn này thật âm hiểm, xảo quyệt!”

Thân thủ Hạ Thiên Kỳ cực kỳ nhanh nhẹn lập tức tránh được sự tấn công của Triệu An Quốc, ngay khi Triệu An Quốc còn chưa kịp phản ứng. Hạ Thiên Kỳ một cước đá bay thanh chủy thủ trên tay cậu ta. Tiếp theo tổng một quyền vào mặt Triệu An Quốc.

“Con mẹ nó, mày không biết Hạ gia thích nhất là đánh loại quỷ quần thân chúng mày à?”

Con quỷ bên trong thân thể Triệu An Quốc bị Hạ Thiên Kỳ đánh không ngừng hét lên thảm thiết. Tình huống này cũng ứng nghiệm với lời thề trước đó của Hạ Thiên Kỳ, đánh Triệu An Quốc thành đầu heo.

Nhưng mà đang lúc hắn đánh hăng say, muốn trực tiếp bắt giữ con quần thân quỷ này. Hắn lập tức phát hiện trên cổ đột ngột mát lạnh, sau đó một đôi tay ướt nhẹp nhanh chóng bóp chặt lấy cổ của hắn.

“Còn có một con nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chạy trốn

Không cần nhìn, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cũng biết rõ, thứ ở sau lưng hắn, đang bóp chặt cổ hắn là gì.

Nếu hắn đoán không sai, thứ đang bóp cổ hắn chắc chắn là thi thể của Thẩm Nhượng Đồng.

Trên thực tế Hạ Thiên Kỳ nghĩ như vậy cũng không có sai, sỡ dĩ hai tay của Thẩm Nhượng Đồng cứng ngắc tách không ra, bởi vì thi thể của cô ta vốn dĩ trước đó đã bị quỷ nhập vào.

Thật ra trước đó hắn cũng đã nghĩ qua, loại quỷ quần thân này chẳng những có thể nhập vào người sống, còn có năng lực điều khiển được cả người chết!

Nhìn từ trường hợp của Trương Thần cùng với mấy người bị hại trước đó, bởi vì sau khi bị quỷ giết chết, lại có thể quay về giết những người còn lại mà suy ra.

Nhiệm vụ lần này, bọn hắn đã gặp phải loại quỷ quần thân có thể điều khiển cả người chết!

Nhưng hắn lại không nghĩ tới trường hợp có chút ngoài ý muốn này. Triệu An Quốc vốn là thể chất Lệ Quỷ lại vô thanh vô tức bị quỷ quần thân. Tuy trước đó Lãnh Nguyệt có nói qua cho hắn biết, thể chất Ác Linh không cần lo lắng bị quỷ quần thân. Nhưng lại không có nói rõ trong tất cả thể chất quỷ, chỉ có thể chất Ác Linh mới chắc chắn không bị quần thân, còn lại đều có khả năng bị nhập.

Tuy nhiên từ trường hợp của Triệu An Quốc có thể nhìn ra, hắn là chỉ có thể chất Ác Linh mới không sợ bị quỷ nhập vào!

Sau lưng, hai cánh tay đang bóp chặt cổ Hạ Thiên Kỳ, đang từ từ siết chặt hơn. Chặt đến mức sắc mặt hắn trở nên càng ngày càng khó coi hơn.

Trước đó, hắn cũng sớm nhận ra thi thể của Thẩm Nhượng Đồng có gì đó không đúng. Cho nên mới kêu Triệu An Quốc chặt đứt cánh tay của thi thể kia đi. Kết quả không đợi đến con quỷ trong thi thể của Thẩm Nhượng Đồng hiện nguyên hình, con quỷ quần trên người Triệu An Quốc lại sót ruột mà hiện

hình trước.

Cảm thấy hô hấp của mình đang trở nên càng ngày càng khó khăn, Hạ Thiên Kỳ thu hồi nắm đấm đang đánh Triệu An Quốc. Hắn gào thét, chộp tới sau lưng.

Trong lúc này, thân thể của hắn cũng theo lực quán tính, mượn lực ngã về phía sau.

Hai cánh tay bắt lấy quần áo của thi thể Thẩm Nhược Đồng làm điểm tựa, Hạ Thiên Kỳ lập tức không gãy dựa nữa. Trước đó, hai chân đang quẫy đạp loạn xạ trên mặt đất, đột nhiên dùng hết sức đạp ra sau lưng một cái. Sau đó nương theo lực ở phần eo, hắn lập tức có thể kéo con quỷ kia từ sau lưng, lộn ngược qua đầu hắn mà ném mạnh xuống đất.

“Aaaaaa....”

Nhưng do hai tay của con quỷ kia bấu chặt vào phần da thịt trên cổ Hạ Thiên Kỳ, cho nên khi hắn quật ngã được nó, trên cổ cũng bị móng vuốt của nó móc rách một mảnh lớn.

Cũng may vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, hắn thử cử động cổ mấy lần, chỉ thấy có đau buốt một chút.

Con quỷ đã bị ném về phía trước, rốt cuộc Hạ Thiên Kỳ cũng nhìn thấy được mặt nó. Không phải là Thẩm Nhược Đồng đã bị giết trước đó thì còn ai!

“Được lắm, xem chút đã bị hai con quỷ tội mày ám toán.”

Hạ Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của hai con quỷ kia, trên mặt hắn đầy vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn.

Con quỷ quấn trên người của Triệu An Quốc mặc dù bị Hạ Thiên Kỳ đánh toi tã, nhưng có lẽ là thấy có đồng bọn xuất hiện trợ giúp, cho nên lúc này cũng kích động từ dưới đất bò dậy.

Về phần con quỷ bám trên thi thể Thẩm Nhược Đồng, do cô ta đã chết khá lâu nên thi thể dần dần cứng lại, nhìn qua rất giống một con cương thi biết đi. Con “cương thi” kia co giật vai cái, di chuyển có phần tương đối chậm chạp.

Hạ Thiên Kỳ xoay người nhặt thanh chủy thủ rơi trên đất lên, xoa xoa vết thương nơi cổ một cái. Sau đó, nhanh chóng lao thẳng đến chỗ con quỷ bám đang vào thi thể Thẩm Nhược Đồng, chém tới.

Thấy Hạ Thiên Kỳ vung chủy thủ chém tới, quần thân quỷ trên người của Triệu An Quốc Quỷ Vật lập tức sợ hãi mà kiên kỵ thối lui lại. Nó dự định sẽ ở phía sau lưng con quỷ kia, hợp lực đánh bại Hạ Thiên Kỳ.

“Đi chết đi!”

Hai con quỷ quần thân kia, một con tay không tác sát, một con hành động chậm chạp, cho nên hoàn toàn không phải là đối thủ của Hạ Thiên Kỳ.

Rất nhanh, quần thân quỷ trên người của Triệu An Quốc bị Hạ Thiên Kỳ đập cho một cước thật mạnh, té nhào xuống đất nằm im bất động.

Về phần quần thân quỷ trên thi thể của Thẩm Nhược Đồng tuy khí lực rất lớn, nhưng lại hành động quá chậm chạp, cũng bị Hạ Thiên Kỳ chém đứt một bàn tay.

Thắng bại mặc dù đã quá rõ ràng, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không phải không chút tổn hại nào. Phần bụng hắn bị móng vuốt của quần thân quỷ bám trên thi thể Thẩm Nhược Đồng làm bị thương khá nặng.

Hạ Thiên Kỳ dùng tay bịt chặt miệng vết thương ở phần bụng, đang không ngừng ra máu. Hắn cúi xuống đất nhặt bàn tay kia lên, tiếp theo tách thử mấy ngón tay, may mà không đến nỗi hoàn toàn không thể tách ra được.

Tay của người chết đã lấy được, Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn nán lại thêm phút giây nào nữa, lập tức rời đi. Nhìn thoáng qua Triệu An Quốc đang giả chết trên mặt đất, do dự chốc lát, sau đó hắn vẫn cúi xuống kéo cậu ta tới cạnh cửa.

“Tạch——!”

Hạ Thiên Kỳ lấy bàn tay kia, dùng một ngón tay móc lấy cái vòng xích. Sau đó, dùng sức kéo một phát, cánh cửa mà trước đó bọn hắn không cách nào mở ra được, lúc này ồ khóa lại kêu “tạch” một tiếng, chậm chậm mở ra.

Thấy cửa đã mở ra, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng túm lấy Triệu An Quốc, muốn kéo cậu ta cùng chạy ra ngoài, nhưng lại bị Triệu An Quốc ôm chặt lấy bắp chân.

“Tao tuyệt đối sẽ không để tội mày chạy thoát.... Tất cả người tiến vào đây đều phải chết! Mày cũng không ngoại lệ!”

“Ông đây cho mày một lựa chọn, hoặc là từ trên người cậu ta cắt đi, hoặc là cùng cậu ta chết!”

Vừa rời Hạ Thiên Kỳ lại một lần nữa thấy màn sương trắng kia, nó đã đến rất gần cửa. Hiện nhiên lần tiếp theo khi mà nó xuất hiện, chính là lúc nó triệt để thu lưới lại.

Cho nên hẳn lúc này, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Ha ha... mày chắc chắn sẽ không giết tao. Vì nếu mày giết tao, hẳn cũng sẽ chết...”

Quần thân quý trên người Triệu An Quốc không có sợ hãi, ngược lại còn cười như điên như dại.

“Ông đây hỏi mày một lần cuối, mày muốn tự mình cút ra khỏi thân thể cậu ta hay muốn tao trực tiếp tiễn mày lên đường?”

Trong chớp mắt, Hạ Thiên Kỳ có cảm giác rất muốn chém đứt cổ Triệu An Quốc cho xong.

“Mày giết tao đi... Dù sao không giết được tại mày tao cũng sẽ chết. Chết trong tay mày hay chết trong tay ‘nó’ kết cục đều là giống nhau.”

“Con mẹ nó! Cái đồ chết tiệt này, mày đi chết đi!”

Hạ Thiên Kỳ quay người lại, vung nắm đấm giáng mạnh hai đấm lên hai gò má của Triệu An Quốc. Sau đó lập tức nắm cổ áo cậu ta, từ bên trong lôi một mạch ra ngoài. Triệu An Quốc mặc dù liều mạng gãy dựa, nhưng cuối cùng vẫn bị Hạ Thiên Kỳ kéo ra ngoài cửa.

“Cạch!”

Cánh cửa màu đỏ sậm của căn nhà ma kia trong chớp mắt đóng lại. Thân thể Hạ Thiên Kỳ lúc này không khỏi run lên, nếu hắn không kịp thời dựa vào vách tường, có thể đã ngã lún xuống cầu thang.

Cúi đầu nhìn thoáng qua miệng vết thương ở bụng, máu vẫn như cũ đang không ngừng chảy ra ngoài. Hạ Thiên Kỳ nhếch miệng cười thâm khê lắc đầu, tiếp theo trực tiếp đạp một cước, đá Triệu An Quốc lún xuống cầu thang.

Lần này, tên chết tiệt Triệu An Quốc kia, thật sự hại hắn quá thâm. Nhưng một đá kia, đạp cậu ta xuống lầu lúc này cũng tính là đã trả được thù rồi. Tuy lần này Triệu An Quốc đại nạn không chết, nhưng ít nhất cũng phải nằm lại bệnh viện một hai tháng.

Lắc lư đi xuống lầu, Hạ Thiên Kỳ cũng không quên lôi di động ra bấm gọi 120. Sau đó lập tức ngã nhào ở đầu hành lang, hôn mê bất tỉnh.

Khi hắn khi tỉnh lại, thấy bản thân đã nằm ở trên giường của bệnh viện. Hắn gọi y tá tới hỏi thăm về tình hình của Triệu An Quốc, sau đó nhẹ nhàng thờ phào. Triệu An Quốc vẫn còn sống, đồng thời vừa mới làm phẫu thuật xong, vừa mới nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, lúc Triệu An Quốc chuẩn bị làm phẫu thuật, lại phát sinh một việc hết sức kỳ quái. Cậu ta dường như rất sợ hãi, luôn miệng van xin ai đó đừng bắt cậu ta về, sau đó lại ngất đi.

Hạ Thiên Kỳ đương nhiên hiểu, căn nhà ma kia chắc đã bắt con quần thân quý kia trở về.

Không! Có khả năng là căn nhà ma kia đã giết chết nó!

Từ câu nói của con quần thân quý kia lúc đó mà suy ra, căn nhà ma kia đối với nó rất đáng sợ. Bọn chúng chắc hẳn với thức ăn của “nó” có quan hệ.

Nếu như quần thân quý không dụ được người sống đến cho “nó”, có lẽ căn nhà ma kia sẽ coi chúng nó như thức ăn mà ăn mất.

“Căn nhà ma kia, nhất định kết nối với nơi nào đó rất kinh khủng”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Thăm hỏi

Tuy rằng tinh thần của Hạ Thiên rất tốt, nhưng hắn đã bị thương khá nặng, khâu hơn hai mươi mấy mũi. Vậy nên sau khi thuốc tê đã tan hết, miệng vết thương lại bắt đầu cảm thấy đau nhói.

Nếu như tính luôn lúc trước hắn bị thương ở bả vai, ở phần lưng, vền vền lấy nửa người trên mà nói, không có được mấy chỗ lành lặn. Phần bụng cùng eo đều quấn băng gạc rất dày.

Hạ Thiên Kỳ nâng cao đầu giường lên, cố gắng ngồi dậy, hành động này của hắn chạm tới vết thương khiến hắn đau méo mặt, trong miệng lẩm bẩm mắng thảm vài tiếng.

Đồng hồ vinh dự, điện thoại, còn có ít vật dụng tùy thân đều bị y tá lấy ra để trong cái tủ nhỏ bên cạnh. Hạ Thiên Kỳ theo thói quen lấy đồng hồ vinh dự ra, sau đó mới phát hiện có hai mục tin nhắn mới.

Trong đó, tin nhắn đầu tiên là thông báo hán đã thu được một điểm ưu tú, cùng ba điểm vinh dự.

Có thể thấy được, nhiệm vụ lần này hán đã giải quyết thành công.

Sở dĩ không có thu hoạch điểm hoàn mỹ, bởi vì hán không có giải quyết triệt để nguyên nhân của nhiệm vụ lần này. Cái gọi là nguyên nhân kia dĩ nhiên chính là căn nhà ma bị Lãnh Nguyệt gọi là quỷ vực di động.

Kỳ thật, để giải quyết nhiệm vụ lần này không phải không có biện pháp, đơn giản mà nói chỉ cần nghĩ cách khiến căn nhà ma kia chuyển mục tiêu giết chóc, cứu được những người bị dụ đi vào. Khiến hai con quần thân quý không thể giao nộp người sống, tự nhiên bọn chúng sẽ bị căn nhà ma xử lý.

Màn sương trắng mà bọn hán đã nhìn thấy trong căn nhà ma kia, sâu bên trong màn sương nhất định tồn tại thứ gì đó, hay nói cách khác bên trong đó tồn tại rất nhiều thứ kinh khủng mà hán không cách nào hình dung nổi. Cũng không biết sau khi hai con quần thân quý kia bị xử lý, về sau căn nhà ma kia lại sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Từ câu nói cuối cùng của quần thân quý bám trên người Triệu An Quốc mà suy đoán, ở thế giới của quỷ hồn cũng tồn tại luật lệ “mạnh được yếu thua”.

Yếu như Mị Quỷ thì chắc chắn sẽ bị loại quỷ mạnh hơn chèn ép, thậm chí có khi lại trở thành thức ăn của bọn chúng.

Thông qua nhiệm vụ lần này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy sự hiểu biết của hán về thế giới này thật sự là quá nhỏ, có quá nhiều điều bí ẩn mà hán không biết.

Vô luận cho dù hán đối với công ty có hiểu rõ, đối với các loại quỷ biết rõ. Chung quy hán cũng chỉ có thể hiểu được một góc rất nhỏ của cái thế giới này.

“Thật là một cái thế giới đáng sợ!”

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thán một câu, sau đó lại mở tin nhắn thứ hai ra xem. Phần nội dung giống như một mệnh lệnh:

“Hai tháng sau, tiến hành chấp hành nhiệm vụ đoàn đội. Địa điểm là núi Trương - thôn Tử Dụ. Tập hợp trước một ngày so với ngày tiến hành thực hiện nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ đoàn đội?”

Sau khi nhìn thấy tên người gửi tin nhắn là Tử Thiên Hoa, sắc mặt Hạ Thiên Kỳ lập tức trở nên vô cùng khó coi. Không thể nghi ngờ, đây chính là nhiệm vụ đoàn đội mà trước kia Nam Cung Vân, đã từng nhắc qua với hán.

Mà chủ quản tiếp nhận nhiệm vụ đoàn đội chết tiệt lần này, lại là Tử Thiên Hoa!

“Haiz... Thật là ghét của nào, trời trao của đó mà! Lần này thì thật sự thâm rồi.”

Hạ Thiên Kỳ thật có cảm giác khóc không ra tiếng, đơn giản vì hán không ưa gì Tử Thiên Hoa, ngược lại hán đương nhiên cũng có thể biết được, ông ta đối với hán cũng rất không vừa mắt.

Huống chi hán vừa mới đưa ra yêu cầu Chủ Quản dự bị, đối với Tử Thiên Hoa mà nói chuyện này đương nhiên là một sự uy hiếp tiềm ẩn. Dù sao có người thượng vị thì đương nhiên sẽ có người ở dưới muốn leo lên.

Cho nên không cần nghĩ, hán cũng có thể đoán được. Hai tháng sau, khi hán đi tiếp nhận nhiệm vụ mới kia, Tử Thiên Hoa tất nhiên sẽ gây khó dễ cho hán.

Đương nhiên, hán cũng có thể lựa chọn không nghe, chỉ là số điểm vinh dự ít ỏi hán vất vả kiếm được sẽ lập tức bị trừ thành số không. Dù sao Chủ quản là Tử Thiên Hoa, hán mặc dù đã yêu cầu vị trí chủ quản dự bị, nhưng trên thực tế hán hiện tại vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ bé mà thôi.

Cho nên nếu như hán ở lần nhiệm vụ này vi phạm chỉ thị của Tử Thiên Hoa, đích thị là không phục tùng cấp trên, đương nhiên ông ta sẽ có cơ mà khấu trừ điểm vinh dự của hán.

Đưa ra yêu cầu vị trí chủ quản dự bị, hán đã dùng đến mười điểm vinh dự, nhiệm vụ lần này hán lại thu được ba điểm vinh dự. Cho nên hiện tại trong tay hán lúc này, chỉ có tổng cộng là bốn điểm vinh dự.

Nếu vi phạm chỉ thị của Tử Thiên Hoa dù chỉ một lần, điểm vinh dự của hán lập tức bị trừ thành con số không.

Dựa vào thành giường sâu nào một hồi lâu, trong lòng Hạ Thiên Kỳ mới miễn cưỡng thuyết phục mình tạm thời đề nén chuyện nay xuống.

Từ trong cái tủ nhỏ đựng vật tùy thân bên cạnh giường bệnh, hán lấy di động của mình ra. Hạ Thiên Kỳ lúc này thật sự muốn gọi điện cho Lãnh Nguyệt, hỏi thăm tình huống bên cậu ta một chút.

Kết quả hán vừa cầm di động lên, còn chưa kịp mở khóa màn hình, lập tức nhìn thấy Lãnh Nguyệt sắc mặt có chút trắng bệch từ bên ngoài đi vào.

“Cậu...”

Thấy Lãnh Nguyệt đột nhiên xuất hiện, Hạ Thiên Kỳ đang dựa lưng vào thành giường không tin vào mắt mình mà há hốc miệng, giống như hắn vừa gặp phải quỷ. Trái lại, Lãnh Nguyệt không có bất kỳ biểu hiện gì, sau khi đi vào lập tức đi thẳng tới bên giường của hắn.

Thẳng đến khi Lãnh Nguyệt trực tiếp ngồi xuống một góc bên giường, Hạ Thiên Kỳ khó khăn lắm mới từ trong khiếp sợ khi nãy mà phản ứng, kinh ngạc lên tiếng:

“Cậu... sao cậu lại biết tôi ở đây?”

“Trước đó tôi có gọi điện cho cậu, y tá của bệnh viện này nói cho tôi biết!”

Lãnh Nguyệt nói tựa mây trời nước chảy. Nhưng câu nói kia lọt vào tai Hạ Thiên Kỳ, lại giống như một trận tiếng nổ lớn.

Lãnh xấu xa bình thường lạnh lùng như vậy, mà lúc này lại chủ động gọi điện thoại cho hắn. Chẳng lẽ cậu ta quan tâm tới hắn, muốn hỏi thăm tình huống bên hắn như thế nào?

“Chuyện này thật sự là rất khó tin nha!”

Hạ Thiên Kỳ không tin vào tai mình, lập tức mở điện thoại ra. Tiếp theo lại mở mục lịch sử người gọi tới, quả nhiên hiện lên số điện thoại của Lãnh Nguyệt trước đó đã gọi tới.

“Nguyệt Nguyệt...”

Đề di động xuống, Hạ Thiên Kỳ một lần nữa nhìn về phía Lãnh Nguyệt. Trong lòng hắn lúc này, sinh ra một cảm giác rất thuận mắt đối với cậu ta.

“Là y tá nói cho tôi biết, cho nên tôi mới biết được cậu bị thương nặng được đưa vào đây nằm. Vừa lúc chuyện bên tôi cũng vừa xử lý xong, cho nên thuận tiện tới xem tình hình của cậu một chút.”

“Chỉ là thuận tiện cũng được, Nguyệt Nguyệt vô địch thiên hạ, cho dù cậu thuận tiện đến xem qua cũng được. Tôi vẫn cảm thấy rất vinh hạnh a!”

Hạ Thiên Kỳ không có vạch trần sự mạnh miệng của Lãnh Nguyệt, nhìn cậu ta ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay đổi lập tức chạy tới đây, nói mình chỉ thuận tiện tới xem, có quý mới tin cậu ta!

Tuy nhiên Lãnh Nguyệt đã muốn tỏ ra cao ngạo, Hạ Thiên Kỳ hắn cũng không để ý nhiều làm gì, đành xuống nước mà phối hợp tiếp vậy.

“Nếu như là y tá đã nói cho cậu biết, chắc chắn cũng đã thông báo cho mẹ tôi rồi!”

Hạ Thiên Kỳ không dám tưởng tượng, nếu như mẹ hắn biết hắn bị thương nặng phải nhập viện, thì sẽ phát sinh sự việc nghiêm trọng cỡ nào. Mẹ của hắn đương nhiên sẽ chạy tới chăm sóc cho hắn, nhưng mà nói mẹ hắn vừa chăm sóc vừa giám sát hắn, khó có thể nói là bà sẽ ở lại bao lâu. Nếu như vậy rất có khả năng sẽ ngăn cản hắn đi làm nhiệm vụ đoàn đội hai tháng sau.

Không những như thế, mẹ hắn chắc chắn sẽ truy hỏi lý do vì sao hắn bị thương, người nào đã làm hắn bị thương...v.v...

Chỉ mới nghĩ tới lại, Hạ Thiên Kỳ lập tức có cảm giác toàn thân phát lạnh, hắn vốn dĩ không dám suy nghĩ lại nữa.

Vội vàng cầm di động lên, tìm kiếm trong lịch sử gọi đi. Sau đó hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi, lịch sử gọi đi gần đây nhất không có số của mẹ hắn. Chắc là y tá sau khi xác định Lãnh Nguyệt sẽ đến, nên không tiếp tục báo cho những người khác nữa.

“Lạnh Thần! Lúc này thật sự rất cảm ơn cậu!”

Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía Lãnh Nguyệt, ánh mắt hắn giống như nhìn thấy được ân nhân cứu mạng vậy. Lãnh Nguyệt không hiểu lắm nhưng cũng không để ý.

“Nhiệm vụ lần này của cậu giải quyết sao rồi?”

Lãnh Nguyệt lên tiếng hỏi thăm về nhiệm vụ lần này của Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ cũng không có giấu diếm, nhanh chóng kể lại những chuyện hắn gặp phải trong nhiệm vụ lần này cho Lãnh Nguyệt nghe, trong đó hắn còn nói thêm một số phỏng đoán của cá nhân hắn:

“Chính là như vậy, bọn này từ bên trong căn nhà ma kia chạy ra ngoài. Sau đó, nó cũng lập tức thay bọn này giải quyết hai con quần thân quỷ kia!”

Nghe Hạ Thiên Kỳ thuật lại đầu đuôi diễn biến của nhiệm vụ mà hắn đảm nhiệm lần này. Lãnh Nguyệt có chút trầm mặc, suy nghĩ một hồi, sau đó lại lên tiếng xác nhận lại:

“Theo như lời cậu vừa nói, hai con quần thân quỷ kia là bị quỷ vực di động khống chế. Nhiệm vụ của bọn chúng là phải ra ngoài dụ người sống đi vào quỷ vực, dùng cách này để đảm bảo sự sống của bọn chúng. Một khi không dụ được người sống đi vào, bọn chúng sẽ lập tức bị loại quỷ mạnh hơn loại trừ!”

“Cái quỷ vực di động kia, đến cùng là cái thứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Trở về

Nghe cách nói của Lãnh Nguyệt càng khiến cho Hạ Thiên Kỳ thêm tò mò hơn về cái Quỷ Vực di động thần bí kia.

"Tôi cũng chỉ là nghe sơ qua một số sự việc có liên quan tới Quỷ Vực di động, tình huống cụ thể thì tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Chỉ biết Quỷ Vực di động cùng loại với Dị Giới - một loại mộng cảnh. Nếu thuộc sự điều khiển của cấp độ cao hơn Quỷ Vật thì nơi đó chỉ toàn những sự chết chóc."

"Cấp bậc cao hơn Quỷ Vật? Là Lệ Quỷ sao? Hay là còn mạnh hơn cả Lệ Quỷ?"

"Chúng ta thấy Lệ Quỷ rất đáng sợ là sự thật, trước mặt chúng thì chúng ta hầu như hoàn toàn không có năng lực để có thể chống đỡ lại bọn chúng nhưng mà trong tất cả các cấp bậc Quỷ Vật thì chúng chỉ thuộc đẳng cấp trung hạ mà thôi.

Quỷ Vật có thể điều khiển Quỷ Vực di động thấp nhất cũng phải là cấp độ Ác Quỷ."

"Sao mà Quỷ Vật cũng có nhiều cấp độ như vậy chứ, cái Quỷ Vực di động kia nói trắng ra là hang ổ của bọn Quỷ Vực cấp cao cấp sao?"

"Ừm, cậu cũng có thể hiểu như vậy."

Lãnh Nguyệt từ chối cho ý kiến mà khẽ gật đầu, tiếp tục nói:

"Bình đối bình, tương đối với tương. Nếu như chúng ta muốn tiếp tục tiến vào sâu hơn vào vụ việc này thì sau này cũng sẽ có một ngày không tránh được việc phải đối mặt với tụi nó."

"Nghĩ kỹ lại thì việc này mang lại cho tôi cảm giác như là mình tự đi tìm cái chết vậy."

Hạ Thiên Kỳ nghe xong, mặt tái nhợt, lộ ra một nụ cười khổ:

"Bây giờ, đừng nói là loại Quỷ Vật cấp bậc cao kia, với những loại quỷ binh thường kia mà tôi còn nhiều lần suýt nữa ngủm."

"Đó là bởi vì cậu hiện tại quá yếu."

Nói đến chỗ này, Lãnh Nguyệt đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Trước đó, tôi đã từng nói với cậu, thể chất ác linh hay thể chất Ác Quỷ cũng đều là khởi đầu của thể chất Lệ quỷ. Chỉ cần có thể trưởng thành, trong tương lai sẽ có cách để sinh tồn."

"Nói cậu nè! Nguyệt Nguyệt, cậu hãy ít ở đó mà cho ta bánh vẽ. Thể chất ác linh là cái động không đáy cậu đâu phải không biết, muốn cho nó cho ăn no chẳng phải là một chuyện dễ dàng."

"Trên đời này vốn chẳng có chuyện gì là dễ dàng cả, chỉ tùy thuộc vào người đó có muốn làm hay không làm. Trừ phi cậu còn muốn tiếp tục làm một kẻ ăn bám."

"Tôi không phải là một kẻ ăn bám!"

Lần này Lãnh Nguyệt không hề lưu tình một chút nào. Hạ Thiên Kỳ cảm thấy tức đến nổi thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu rồi. Mấy ngày qua hắn còn đang mang vai trò trụ cột, làm người cứu tinh. Kết quả Lãnh Tiệp Nhân vừa đến, thì đã đánh hắn trở về nguyên hình một lần nữa.

"Tiền bộ có hạn." Lãnh Nguyệt nghĩ nghĩ, cuối cùng phun ra một câu đánh giá ngắn ngủi chỉ có bốn chữ.

"Tốt nha." Hạ Thiên Kỳ cũng lười tranh luận lại với Lãnh Nguyệt, dù sao Lãnh Nguyệt nói như vậy, kỳ thật cũng chỉ muốn để cho hắn hiểu rõ được ưu thế của thể chất ác linh và tầm quan trọng của nó. Hi vọng hắn có thể sớm ngày trưởng thành.

Chỉ là do từ miệng của Lãnh Nguyệt miệng nói ra, thực tình là không thể nào êm tai.

"Trước đó dự trữ 10 điểm vinh dự để dùng cho việc thăng chức lên làm Chủ Quản. Chờ tôi xuất viện sẽ lập tức dùng 4 điểm vinh dự trong tay để cường

hóa nó."

Hạ Thiên Kỳ nói rõ mọi việc với Lãnh Nguyệt, xem như là thể hiện sự quyết tâm thay đổi.

"Đúng rồi, cậu có nhận được tin tức mà Từ Thiên Hoa gửi tới chưa? 2 tháng sau sẽ bắt đầu nhiệm vụ Đoàn Đội."

Hạ Thiên Kỳ mắt vào bảng vinh dự. Đột nhiên nhớ tới trước đó có nhận được tin tức.

"Nhận được, là ở Thôn Dụ Tím trên Tương Sơn."

Tất nhiên là Lãnh Nguyệt cũng đã nhận được tin tức về nhiệm vụ Đoàn Đội mà Từ Thiên Hoa ban bố, tuy nhiên nhìn hắn không có vẻ gì là lo lắng cả.

"Từ Thiên Hoa này, danh tiếng cũng không được tốt đẹp gì, nghe Nam Cung Vân và Mẫn Mẫn nói, trước kia vì mạng sống mà đã hại chết không ít người. Lần này là do hắn dẫn đội tham dự nhiệm vụ Đoàn Đội, muốn sống sót thì chỉ sợ là không dễ dàng gì."

"Nhiệm vụ Đoàn Đội đã có nhiều người tham dự đến vậy. Muốn được đến đó cũng không phải dễ dàng gì."

Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ mỗi người đều lo lắng một nỗi trong lòng. Hạ Thiên Kỳ sợ Từ Thiên Hoa lợi dụng chức vụ chủ quản mà chơi ngáng chân hắn. Còn Lãnh Nguyệt thì chỉ đơn thuần là đang lo lắng về độ khó của nhiệm vụ này.

"Quên đi, hai ta vốn không chung một đường, cậu nói gì cũng vô ích. Vẫn là chờ khi trở về biệt thự hỏi thăm Nam Cung Vân và Mẫn Mẫn một chút về tình hình của nhiệm vụ Đoàn Đội vậy."

Trong lòng ít nhất cũng phải hiểu rõ ngọn ngành của nhiệm vụ để không phải đến mức bị người ta dắt mũi dẫn đi."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ liếc Lãnh Nguyệt một cái, phát hiện Lãnh Nguyệt đang nhìn ra ngoài cửa sổ mà đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Ánh nắng của buổi trưa hắt vào trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn khiến cho hắn nhìn cứ y như là một vị vương tử ưu nhã vậy.

Hạ Thiên Kỳ nhàm chán nằm trên giường một ngày thì Lãnh Nguyệt cũng nhìn qua ngoài cửa sổ ngắm người một ngày, mãi cho đến tối, Hạ Thiên Kỳ bất luận thế nào cũng không thể nằm nổi nữa. Lập tức bàn bạc với Lãnh Nguyệt cho hắn làm thủ tục xuất viện.

Trước khi đi, Hạ Thiên Kỳ còn cố ý nhìn thoáng qua Triệu An Quốc. Bất kể nói thế nào, Triệu An Quốc cũng đã kêu hắn là tiền bối trong mấy ngày nay. Tên nhóc này thật vẫn rất ngây thơ, chẳng qua đã ít hơn một chút.

Nhìn Triệu An Quốc cứ như cái xác ướp nằm đang nằm trên giường để truyền dịch, Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy phản bụng của mình chỉ có một ít băng gạc tính ra chả là gì cả. Triệu An Quốc vẫn chưa có tỉnh lại. Tuy nhiên theo bác sĩ nói thì hắn đã không còn gặp nguy hiểm gì về tính mạng nữa, vết thương trên người phần lớn chỉ là vết thương phần da thịt thôi. Việc tiếp theo chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được.

Biết được Triệu An Quốc sẽ không chết, Hạ Thiên Kỳ cũng yên tâm hơn, sau khi đối đáp với bác sĩ và y tá vài câu thì hắn lập tức đi theo Lãnh Nguyệt rời khỏi bệnh viện. Sau đó lái xe rời thành phố Tây Trữ.

Hạ Thiên Kỳ mang thương tích trên người đương nhiên sẽ không thể lái xe, nên cũng chẳng thể hưởng thụ cảm giác làm lái đại một lần.

Lãnh Nguyệt không biết có phải là không thương hay lái xe hay không, mà tay giữ tay lái hơi cứng ngắt, ngay cả đầu cũng nhìn qua nhìn lại không ngừng, sợ đụng vào hàng rào ven đường.

"Tôi nói này Nguyệt Nguyệt, cậu có thể nhanh lên một chút được không vậy, đến cả chiếc xe đạp của ông già bên cạnh đều vượt qua mặt của bọn mình luôn rồi kia."

"Cậu bớt ngồi đó mà chăm chọc đi, nếu như cậu muốn đi nhanh thì tự mình lái đi!"

Lãnh Nguyệt quay đầu tròn mắt trừng Hạ Thiên Kỳ một chút, nhưng trái lại thì cái gương mặt bối rối kia của Lãnh Nguyệt lại khiến cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy buồn cười:

"Ha ha, hóa ra Lãnh đại thần không gì là không làm được lại không dám lái xe, hóa ra lá gan của cậu lại nhỏ như vậy nha..."

Trên thực tế thì không phải là Lãnh Nguyệt không dám lái xe, mà là Lãnh Nguyệt hoàn toàn không biết điều khiển. Sau khi nghe Lãnh Nguyệt nói rõ, Hạ Thiên Kỳ đành phải thay Lãnh Nguyệt, mang thương tích mà điều khiển.

Tuy nhiên cũng nhờ đoạn đường này mà ngược hắn cũng trêu chọc được Lãnh Nguyệt không ít.

Được nửa đường, bọn hắn tìm một nhà trọ nhỏ để ở một đêm, cho đến giữa trưa ngày thứ hai thì bọn hắn mới trở lại biệt thự.

Lần này trở về, sắc mặt của Nam Cung Vân và Mẫn Mẫn đều không được khá lắm, Hạ Thiên Kỳ nghe ngóng mới biết được, nhiệm vụ lần trước, hai bọn họ cũng vừa mới đi một vòng vào Quý Môn quan.

"Ai u, đây không phải là Đông Thiên Kỳ. Đông đại gia à, chẳng phải đã qua tết đoàn ngộ rồi sao? Sao còn gói mình lại thành cái bánh trưng về nhà vậy?"

Lưu Ngôn Mẫn vừa nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ lập tức lấy lại sức lực, hai người trước đó mặc dù đã hòa giải nhưng ngoài miệng vẫn như cũ, ai cũng không chịu buông tha ai.

"Cũng không phải nha, trong nhà bánh chưng quá nhỏ, cho nên tôi chỉ có thể biến mình thành bánh chưng, nào giống như cậu chứ Mẫn Mẫn, đang chấp hành nhiệm vụ mà cũng không quên giờ cái chứng bệnh trĩ của mình ra."

"..."

Lưu Ngôn Mẫn và Hạ Thiên Kỳ đầu vồ mồm với nhau túi bụi thì Lãnh Nguyệt lại hoàn toàn trái ngược, vừa về đến đã trốn vào trong phòng, mặc kệ Nam Cung Vân có gõ cửa thế nào cũng đều không ra. Cuối cùng đành phải coi như thôi, tự mình xuống bếp để mà tổ chức tiệc chào đón họ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Hiện thực tàn khốc

"Nam thần như anh nên ăn nhiều một chút. Ném thử cá em làm đi, còn có sườn xào, canh nữa..."

Trên bàn cơm, Hạ Thiên Kỳ và Lưu Ngôn Mẫn lại lần nữa bị xem như hai người vô hình, chỉ biết trơ mắt nhìn Nam Cung Vân không ngừng đong đưa bộ ngực căng tràn mà nịnh nọt gấp thức ăn cho Lãnh Nguyệt.

Nhưng Lãnh Nguyệt lại giống đang chịu tội, mày nhíu chặt không nói một lời, y hệt một đứa trẻ đang giận dỗi.

"Anh biết cái gì gọi là chọc tức không?"

Lưu Ngôn Mẫn ngồi đối diện với Lãnh Nguyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nhai củ tỏi vừa bỏ vào trong miệng.

"Không biết."

Hạ Thiên Kỳ che mũi, mặt nghi hoặc nhìn Lưu Ngôn Mẫn.

"Chính là ở trong phúc mà không biết hưởng. Anh nhìn Lãnh tiện nhân đi, tiểu Vân chỉ kém nước viết lên trên mặt ba chữ 'hẹn đêm nay' thôi mà hấn vẫn hoàn toàn thờ ơ như vậy. Hừ, cùng là cha mẹ sinh ra, tại sao hấn có thể đẹp trai đến vậy chứ?"

"Đây cũng chính là điều tôi thắc mắc mãi, cùng là cha mẹ sinh, tại sao cậu lại xấu như vậy?"

"Con mẹ nó, đây gọi là bình thường, ai mà có thể so sánh với hai kẻ bất thường các anh chứ?"

Không biết là do ăn tỏi cay hay trong lòng chua xót mà vành mắt Lưu Ngôn Mẫn có chút ửng đỏ:

"Nhưng mà anh cũng chẳng hơn ai đâu, nếu như anh có mị lực thì người ngồi bên kia là anh rồi."

"Ít ra thì hơn anh!"

"Đẹp trai thì có tác dụng rắm gì, có thể nương tựa mới là vương đạo."

Lưu Ngôn Mẫn vỗ vỗ ngực mình, tự tin nói:

"Mẫn gia đây đầu đội trời chân đạp đất, hết lòng hết sức vì bạn bè và người thân yêu."

Hạ Thiên Kỳ nghe xong, cố tình tỏ vẻ giật mình, sau đó tiếp lời:

"Nhiệt huyết lắm, nhưng khổ cái lại xấu đến nỗi không có bạn, cũng chẳng có người yêu."

"Tại sao anh không chết đi!"

Lưu Ngôn Mẫn vừa mới hứng trí lên được một chút, đã bị Hạ Thiên Kỳ thổi một cái bay sạch.

"Tôi không nên nói chuyện với anh mới phải."

Nói xong, Lưu Ngôn Mẫn cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Thực sự thì Lưu Ngôn Mẫn không có xấu như Hạ Thiên Kỳ nói, mắt không lớn như lại rất sáng, mái tóc ngắn gọn gàng hơi dựng lên, da cũng rất trắng.

Chưa nói tới có đẹp trai hay không, chỉ phối cùng hình thể cường tráng của hắn đã làm cho người ta có cảm giác hắn rất đàn ông.

Tuy nhiên mặc kệ hắn manly tới cỡ nào, ở trong miệng Hạ Thiên Kỳ, Luru Ngôn Mẫn mãi mãi chỉ là "Mẫn Mẫn".

Thấy Luru Ngôn Mẫn càng lúc càng buồn bực, Hạ Thiên Kỳ cũng không trêu chọc thêm. Lúc này hắn rót đầy rượu, sau đó cầm chén lên nói:

"Được rồi Mẫn Mẫn, đàn ông đời này đời kia thì không không nên so bì nhiều như vậy chứ."

"Anh xéo đi, đừng có nói đùa tôi, chỉ cần anh mắng tôi thì tôi sẽ chửi lại anh."

Luru Ngôn Mẫn nói xong, lăm băm cười xấu xa hai tiếng.

"Cậu rất là đàn ông đấy."

Hạ Thiên Kỳ nói mát một câu, cụng chén với Luru Ngôn Mẫn rồi tự mình uống.

Tuy hắn và Luru Ngôn Mẫn cùng dưới một mái hiên, nhưng bởi vì thời gian ở chung rất ngắn, bình thường lại đều phải chấp hành nhiệm vụ cá nhân, cho nên thực sự thì hai người cũng không quá quen thuộc.

Nhưng không biết có phải là do gần đây trải qua quá nhiều khó khăn sinh tử hay không mà hắn càng lúc càng cảm thấy thân thiết với Nam Cung Vân và Luru Ngôn Mẫn.

Loại cảm giác này giống như là gặp lại bạn cũ xa cách đã lâu, trong lòng rất kích động.

Có lẽ giống như Nam Cung Vân đã nói với hắn từ đầu, những người bọn họ ở cùng một mái hiên là một loại duyên phận, mà tại cùng một công ty này thì lại có được vận mệnh giống nhau.

Nói trắng ra, bọn họ đều là người cầu sinh trong chỗ tử, cho dù bình thường ít tiếp xúc, nhưng trong lòng lại không tự chủ được coi nhau trở thành chỗ dựa tâm linh.

"Mẫn Mẫn, tôi cảm thấy gần đây tôi trở nên khác với lúc trước. Tôi trở nên cảm tính."

Hạ Thiên Kỳ đặt chén rượu xuống, lấy từ trong túi ra một bao thuốc, đưa cho Luru Ngôn Mẫn một miếng rồi tự châm lửa rít một hơi.

"Hiện tượng bình thường mà thôi. Có một đoạn thời gian tôi cũng đặc biệt cảm tính, bởi vì thật sự là thấy được quá nhiều người chết ở trước mặt tôi. Rất nhiều người trong số họ là đồng đội của tôi, nhiều người rất tốt, thậm chí có cả người già, trẻ em. . .

Chúng tôi từng cùng nhau thề sẽ cố gắng sót sót, kiếm lấy thật nhiều điểm vinh dự để cường hóa. Thế nhưng. . . bọn họ lại đều chết hết.

Luru Ngôn Mẫn nói đến đây thì rít mạnh một hơi thuốc, hiển nhiên là nghĩ tới chuyện cũ đau khổ:

"Trước khi vào công ty, tôi chưa bao giờ biết sinh mệnh lại yếu ớt như vậy, mạng người lại không đáng tiền như vậy.

Cho nên tôi bắt đầu muốn có năng lực, muốn trở nên mạnh mẽ, bởi vì chỉ khi có thực lực thật mạnh mới có thể lo tới chuyện khác.

Khi ấy mới có thể có bạn bè, có thể có người yêu, có thể có người thân.

Có phải là cảm thấy tôi nói quá cường điệu không? Nhưng sự thật chính là như vậy. Chúng ta tuy rằng ở cùng một chỗ, cùng nhau uống rượu, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau thưởng thức đồ ăn ngon, nhưng tôi lại không thể coi anh là bạn của tôi.

Nếu ngày mai anh chấp hành nhiệm vụ rồi chết đi, thậm chí tôi sẽ không có một chút bi thương nào cả, tôi sẽ hoàn toàn quên anh đi, sau đó nói những lời tương tự hôm nay với người vào ở thay thế.

Đừng nói Luru Ngôn Mẫn tôi là hạng người vô tình vô nghĩa, bởi vì tôi hữu tình hữu nghĩa nên mới phải làm như vậy!

Đơn giản là lúc này tôi không có tư cách được nghĩ những thứ khác trong đầu.

Tôi sợ khi bạn bè của tôi gặp nguy hiểm thì tôi lại không có cách nào đi cứu, tôi sợ khi người yêu của tôi bị thương tổn thì tôi lại không bảo vệ được, tôi sợ khi người thân của tôi gặp tai họa thì tôi lại chẳng thể làm gì. . .

Cho nên tôi chỉ có thể làm cho mình sớm trở nên vô cảm mà thôi."

Luru Ngôn Mẫn nói xong thì uống cạn rượu trong chén. Hạ Thiên Kỳ vốn muốn phản bác, nhưng lại không nghĩ ra lời nào, cuối cùng cũng không nói nổi một câu.

Mặc dù không muốn chấp nhận, nhưng hắn không thể không thừa nhận rằng Luru Ngôn Mẫn nói không sai.

Cái chết của Dương Thư Thành, Lý xương Dã, thậm chí là cái chết của Trầm Nhựt Đồng đều là ví dụ tốt nhất. Hắn không muốn bọn họ gặp chuyện, nhưng mình lại vô lực ngăn cản.

Nếu đổi thành người yêu của hắn, nếu đổi thành cha mẹ của hắn, hắn có năng lực làm gì đây?

Tro mắt nhìn mọi người bị giết, mình lại vô kế khả thi? Đây tuyệt đối là chuyện tàn nhẫn hơn cả giết hắn, hắn chắc chắn cũng sẽ không sống tiếp.

Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ càng rối. Hắn run rẩy rít một hơi thuốc rồi phun khói. Màn khói dày đặc tựa như nỗi lòng hắn lúc này, tối tăm mờ mịt.

"Hai tháng sau chúng ta sẽ phải chấp hành nhiệm vụ đoàn đội."

Hạ Thiên Kỳ hít sâu một hơi, cố hết sức để mình có thể bình tâm trở lại.

"Muốn tôi cho anh lời khuyên không?"

Lưu Ngôn Mẫn hiển nhiên đã đoán được ý tứ của Hạ Thiên Kỳ.

"Có, tôi muốn biết nhiệm vụ đoàn đội có chỗ nào khác so với các nhiệm vụ chúng ta vẫn chấp hành."

"Khác nhau lớn."

Lưu Ngôn Mẫn dùng sức chà xát lên khuôn mặt đã đỏ lên vì rượu, lúc sau mới chậm rãi nói:

"Nhiệm vụ chúng ta vẫn chấp hành có thể có ba loại lựa chọn.

Tìm phương pháp không giết quỷ được chấm điểm bình thường, giết quỷ nhưng không thể giải quyết căn nguyên được điểm ưu tú và giải quyết toàn bộ sẽ đạt điểm hoàn mỹ. Do đó anh có thể căn cứ vào năng lực của bản thân để chọn lấy biện pháp anh cho rằng an toàn nhất.

Nhưng điều này lại không thể thực hiện được trong nhiệm vụ đoàn đội. Bởi vì loại nhiệm vụ này căn bản là không phát điểm thường, chỉ có điểm vinh dự.

Hơn nữa còn có thời gian hạn chế, anh biết chuyện này tức là thế nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Cường Hóa

"Lẽ nào nhất định phải giết chết quỷ vật trong nhiệm vụ?"

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt gần như đồng thanh nói.

"Không sai. Nhiệm vụ đoàn đội nói thẳng ra người và quỷ quyết sống mái với nhau một phen."

Lưu Ngôn Mẫn gật đầu đồng ý với nghi vấn của hai người.

Hạ Thiên Kỳ nhìn Lãnh Nguyệt, phát hiện chẳng biết từ khi nào Lãnh Nguyệt đã tập trung qua phía bên này. Chỉ còn Nam Cung Vân có chút u buồn ngồi chỗ kia, hiển nhiên là đã chịu không ít đau khổ từ Lãnh Nguyệt.

"Điểm vinh dự cố định dành cho nhiệm vụ đoàn đội là năm điểm, dĩ nhiên đó là với viên chức phổ thông, còn với chủ quản thì là mười phần trăm điểm vinh dự của cả đội.

Có điều điểm vinh dự của chủ quản cũng không phải lấy không, bởi vì phải đối phó với quỷ vật có thực lực mạnh ví dụ quỷ mị, lệ quỷ thì viên chức phổ thông không cách nào làm được, vậy nên nhiệm vụ không thể giải quyết thuận lớn, lúc quan trọng sẽ cần đến khả năng của chủ quản.

Mặc dù danh tiếng của Từ Thiên Hoa hơi kém nhưng khả năng trong nhóm chủ quản cũng xem như ổn.

"Nếu như hắn khó chịu với tôi, thì chẳng phải sẽ bắt chết tôi hay sao?"

Nghĩ đến tên Từ Thiên Hoa có bộ mặt xấu xa kia, trong lòng Hạ Thiên Kỳ nổi lên sự chán ghét.

"Vậy mới nói tốt nhất không nên đắc tội với cấp trên của cậu, nhất là loại cấp trên có nhân phẩm không tốt. Tôi hy vọng cậu tự cầu phúc cho bản thân mình nhiều một chút"

Lưu Ngôn Mẫn cười không chút thiện chí, giống như nhìn thấu được nỗi lo của Hạ Thiên Kỳ.

"Được rồi, ta hiểu rồi. Còn những phương diện và nhiệm vụ khác thì sao?"

Hạ Thiên Kỳ lặng lẽ hỏi.

"Quay lại vấn đề thời gian, nhiệm vụ phổ thông gần như không có giới hạn thời gian nào nhưng nhiệm vụ đoàn đội thì có. Vì quý vật sẽ bị phong ấn trong một khu vực riêng không cách nào thoát đi, nếu như để hân chạy thoát thì thành viên chấp hành nhiệm vụ đó sẽ bị trừ đi gấp mười lần điểm vinh dự."

Ví dụ như nhiệm vụ lần này, sau khi hoàn thành xong cậu sẽ có năm điểm vinh dự. Nếu như quá hạn một ngày không thể hoàn thành khiến quý vật chạy đi thì các cậu sẽ bị trừ đi năm mươi điểm. Chủ quản bị trừ nhiều hơn, có thể một lần hơn một trăm điểm.

Vậy nên tính chất của nhiệm vụ đoàn đội khác với nhiệm vụ phổ thông, vì cậu phải nghĩ cách nhanh chóng tìm được quý vật rồi giết chết, còn bên kia thì phải dùng hết sức chạy trốn quý vật.

Nói tóm lại nó rất tàn khốc, rất nguy hiểm, rất dễ hy sinh.

Vậy nên nếu có điểm vinh dự trong tay thì không cần giữ lại làm gì, nên nhanh chóng cường hóa bản thân, đỡ phải bỏ phí nếu không "

"Lời cậu nói ra chẳng câu nào tốt đẹp cả, tôi mà thành quý cũng phải quay về thiên cậu trước!"

Hạ Thiên Kỳ trừng mắt, tỏ ra khó chịu, mắng tên Lưu Ngôn Mẫn không ngại náo nhiệt kia.

"Tôi ăn ngay nói thật, cũng là vì chuẩn bị tư tưởng cho các cậu."

"Kỳ thực Mẫn Mẫn nói không sai." Nam Cung Vân xen vào.

"Nhiệm vụ đoàn đội sẽ rất khó khăn, tỷ lệ người chết đặc biệt cao vì phần lớn thời gian chủ quản sẽ dùng người mới làm cò thí để tránh khỏi khả năng bản thân bị đánh lén.

Có điều như đã nói qua, điều then chốt là hướng đi của nhiệm vụ, chủ quản làm vậy cũng không có gì đáng trách. Nếu như chủ quản là người đầu tiên xảy ra việc ngoài ý muốn thì khẳng định những người khác cũng không cách nào giải quyết được nhiệm vụ."

Mặc dù không muốn thừa nhận điểm này nhưng quả thật Nam Cung Vân nói không sai. Năng lực đối phó với quý vật của Từ Thiên Hoa chắc chắn tốt hơn bọn họ. Nếu như trong quá trình đó Từ Thiên Hoa xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bằng vào mấy tay mơ như bọn họ gần như không có khả năng giải quyết nhiệm vụ.

Lòng nghĩ như vậy, ánh mắt Hạ Thiên Kỳ không khỏi dời lên trên người Lãnh Nguyệt. Mặc dù Lãnh Nguyệt không đối phó được với Lệ Quý chân chính nhưng lúc ở thôn Hồ Lô lại có thể miễn cưỡng vây khốn Lệ Quý (do người hóa thành) vậy nên đối mặt với quý mị và lệ quý cũng không phải đến mức không còn biện pháp.

Dĩ nhiên, hân không thể trông cậy tất cả vào Lãnh Nguyệt hoặc Từ Thiên Hoa. Dù sao bản thân mau mạnh lên mới là vương đạo. Vậy nên nhiệm vụ đoàn đội lần này không cần Lãnh Nguyệt hay Lưu Ngôn Mẫn nhắc nhở thì hân cũng sẽ dùng toàn bộ để cường hóa mình.

Bữa cơm này vẫn ăn đến hơn một giờ sáng mới kết thúc.

Nhìn Lưu Ngôn Mẫn say khướt đi vào nhà, Hạ Thiên Kỳ thở dài rồi đặt mông trên thang lầu.

Hân lấy một điều thuốc trong bao thuốc lá đưa lên môi ngậm, sau đó dùng ý thức bắt đầu điều khiển dùng điểm vinh dự mở ra trang cường hóa.

Khi tiến nhập vào trang này, lập tức xuất hiện ba mục cường hóa.

Theo thứ tự là "Áp Chế Ác Linh", "Điều Khiển Thê Chất" và "Cường Hóa Thê Chất"

"Áp Chế Ác Linh" loại cường hóa này hân biết có nghĩa gì, đó chính là áp chế ác linh trong cơ thể để tránh khỏi việc bỗng nhiên biến thành ác quỷ. Mặc dù nó rất quan trọng nhưng hiện tại không phải là thứ cần thiết với hân, vậy nên trong thời gian ngắn hân sẽ không cường hóa nó.

Điều duy nhất hân không hiểu nổi là loại cường hóa "Điều Khiển Thê Chất" ở dưới có gì tốt, chẳng lẽ sau này hân sẽ không thể điều khiển được thân thể của mình?

Đào qua hai loại cường hóa này, cuối cùng hân vẫn mở "Cường Hóa Thê Chất" ra.

Sau khi mở ra, lập tức ở đó xuất hiện mấy mục.

Theo thứ tự là (Tốc độ/ sức mạnh/ khả năng phản ứng). Vì lần trước hân đã từng cường hóa nên nó có biểu hiện level 1.

Về phần mấy mục bên dưới thì là (Thính giác/ thị giác), (Khả năng nhận biết/ khả năng khôi phục sức khỏe) tất cả đều ở level 0.

(Thính giác/ thị giác) với hắn không có ý nghĩa lớn bởi vì thị lực và thính lực của hắn rất tốt, nếu như tăng thêm vinh dự cho chúng thì hiệu hóa không mấy rõ rệt.

Về phần (Khả năng nhận biết/ khả năng khôi phục sức khỏe) có lẽ là về phần nhận biết nguy hiểm cùng với tốc độ khôi phục của bản thân sau khi bị thương và khả năng hồi phục thể lực. Điều này với hắn rất quan trọng, ngày sau cũng cần tiến hành cường hóa.

Có điều lúc này hắn vẫn có khuynh hướng tăng (tốc độ/ sức mạnh/ khả năng phản ứng). Vậy nên hắn quyết định xuất ra hai điểm vinh dự cường hóa cái này, còn hai điểm dư thì cường hóa (Khả năng nhận biết/ khả năng khôi phục sức khỏe).

Chờ sau này điểm vinh dự của hắn nhiều lên thì sẽ phân phối cho hai loại cường hóa trên.

Hạ quyết tâm, Hạ Thiên Kỳ liền cường hóa ngay, đau lòng nhìn bốn điểm bị trừ đi còn số 1 phía sau (tốc độ/ sức mạnh/ khả năng phản ứng) thì lập tức biến thành số 2.

Còn (Khả năng nhận biết/ khả năng khôi phục sức khỏe) thì từ 0 biến thành 1.

Đứng lên khỏi thang lầu, hắn thử giơ tay đá chân. Hạ Thiên Kỳ cảm giác tốc độ đã có chút sự thay đổi, nếu so với lần trước thì hiệu quả rõ ràng hơn nhiều.

"Đến đây đi, tôi sớm muốn cũng mạnh mẽ hơn!"

Hạ Thiên Kỳ tin tưởng thể chất ác linh của mình chắc chắn sẽ có ngày đó, hắn tuyệt đối sẽ không giao vận mệnh của mình cho người khác làm chủ.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau Hạ Thiên Kỳ gõ cửa gọi ba người Lãnh Nguyệt ra. Hắn lấy có chuyện quan trọng muốn thương lượng làm lý do, sau đó đưa bọn họ vào phòng khách tầng một.

Đối với hành động khó hiểu của Hạ Thiên Kỳ, cả ba đều không thể đoán ra nổi trong hồ lô của hắn rốt cuộc chứa thứ gì (ý nói không hiểu suy nghĩ trong đầu của Hạ Thiên Kỳ)

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Nhập bọn

"Ta nói này Đông Thiên Kỳ, mới sáng sớm mà cậu phát điên cái gì, nhìn cái điệu bộ này mà lại kêu tôi họp nhóm?"

Lưu Ngôn Mẫn ngáp một cái rồi đốt điếu thuốc lên, cặp mắt xem chừng không thể mở ra được, nếu không phải Hạ Thiên Kỳ đập cửa rầm rầm cứ như không muốn sống nữa, hắn tuyệt đối sẽ không xuống cái nơi ồn ào này.

"Đột nhiên triệu tập mọi người xuống đây là có chuyện cần bàn bạc"

Hạ Thiên Kỳ nhìn thoáng qua biểu hiện của ba người, ngoại trừ Lưu Ngôn Mẫn vẫn còn buồn ngủ nên có chút không kiên nhẫn ra thì những người khác lại có chút mong đợi nhìn hắn.

"Mẫn Mẫn, nếu cậu cảm thấy chuyện tốt đối với cậu mà nói không có tác dụng gì thì cậu có thể rút về phòng ngủ."

"Có gì muốn nói thì nói mẹ nó luôn đi, đừng có làm chậm trễ việc tôi đi ngủ."

Lưu Ngôn Mẫn nghe xong hừ lạnh một tiếng, mặt lộ rõ sự bất mãn vô cùng, nhưng cái miệng vẫn dính chặt trên ghế sa lon, không có đến nửa ý định muốn đứng dậy rồi đi.

"Đầu tiên, tôi muốn hỏi các cậu một vấn đề, bình thường các cậu thu hoạch điểm vinh dự là đều thông qua con đường nào?"

"Cậu có ý gì?"

"Ý của tôi muốn hỏi là các cậu làm cách nào để thu hoạch được điểm vinh dự."

"Đương nhiên là tuân theo sự sai khiến của công ty rồi, cậu bị ngu à?"

Lưu Ngôn Mẫn vẫn chưa hiểu rõ ý của Hạ Thiên Kỳ.

"Vậy các cậu không biết đến chuyện tiếp nhận thêm việc bên ngoài sao?"

"Tiếp nhận thêm việc bên ngoài?" Nam Cung Vân khẽ ồ lên một tiếng, tiếp theo lắc đầu:

"Tôi không hiểu cậu nói tiếp nhận thêm việc bên ngoài là có ý gì."

"Tức nghĩa là thông qua đường dây khác để thu hoạch điểm vinh dự, mà không cần chỉ làm việc theo sự sai khiến của công ty thôi. Tôi nói như vậy chắc các cậu nghe hiểu mà hế?"

"Sao, còn có cách khác có thể thu hoạch điểm dễ dàng à?"

Nghe được tin này, bất luận là Nam Cung Vân hay là Lưu Ngôn Mẫn, tinh thần cả hai đều bị chấn động. Hiện nhiên trước đó bọn hắn hoàn toàn không biết gì về mấy cái này cả.

Lãnh Nguyệt nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút đã có thể đoán được hắn sẽ nói gì tiếp theo.

Đúng như Lãnh Nguyệt nghĩ, Hạ Thiên Kỳ vì Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân không biết mà tiếp tục nói rõ chi tiết của chuyện tiếp nhận thêm việc bên ngoài:

"Tiếp nhận thêm việc bên ngoài thật ra là làm thêm những sự kiện ngoài những sự kiện mà công ty sai khiến"

Nói trắng ra là trong đời sống thực tại sẽ xảy ra một số sự kiện lạ thường, chỉ cần chúng ta tìm tới nó, thành công giải quyết nó, thì vẫn có thể thu hoạch được thưởng thêm điểm vinh dự.

Chỉ là so với những sai khiến của công ty thì loại tiếp nhận việc ngoài này không tồn tại cho điểm ban thưởng, nhưng hình thức lại hoàn toàn giống với Sự Kiện Đoàn Đội.

Muốn thành công giải quyết chỉ có thể xử lý Quý Vật đang quấy phá, tiếp theo thu thêm năm điểm thưởng vinh dự.

Sau đó thì không cần tôi phải nói, tôi nghĩ các cậu cũng cần phải làm cho rõ, việc này quan trọng với chúng ta bao nhiêu."

"Chỉ cần giải quyết các sự việc linh dị trong hiện thực là có thể thu được năm điểm vinh dự... Trời ạ!"

Nam Cung Vân khó tin nhìn Hạ Thiên Kỳ, hiện nhiên vẫn còn trong tình trạng khiếp sợ cực độ, dù sao điểm vinh dự đối với bọn hắn như là sinh mệnh, bất luận là pháp thuật hay là thể chất ác Quỷ, đều cần tiêu hao điểm vinh dự để có thể tăng lên.

"Vì cái gì mà cậu lại nói cho chúng tôi biết những điều này?"

Khác với Nam Cung Vân, Lưu Ngôn Mẫn thấy kinh ngạc vì Hạ Thiên Kỳ lại chủ động thông báo cho bọn hắn chuyện này.

"Vì cái gì mà tôi không thể nói cho các cậu biết những điều này?"

Hạ Thiên Kỳ lấy bộ dạng của Lưu Ngôn Mẫn đang nhìn hắn mà nhìn lại cậu ta, cười một cái rồi nói:

"Giữa chúng ta đã không có ác ý và cũng không tồn tại quan hệ cạnh tranh, tại sao tôi phải lừa mọi người."

"Bởi vì bản tính của con người đều là đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu, không thể lại tốt với người khác như vậy." ánh mắt Lưu Ngôn Mẫn ra vẻ thích thú nói.

"Đây chẳng qua là do chính cậu cho rằng như vậy."

Hạ Thiên Kỳ cũng không biết Lưu Ngôn Mẫn cuối cùng là đã từng chịu đựng cái gì, lời nói từ miệng hắn nói ra đều mang theo vài phần tuyệt tình trong đó.

Môi của Lưu Ngôn Mẫn giật giật, nhưng không biết là do không tìm được lý do phản bác hay là đang tự hỏi cái gì, cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Nam Cung Vân thì lại vô cùng cảm kích việc Hạ Thiên Kỳ đã nói ra những chuyện này cho bọn hắn. Liên tục nói cảm ơn:

"Nói thật nha Thiên Kỳ, tin tức này thật sự rất quan trọng với chúng ta. Mặc dù chúng ta đã chấp hành rất nhiều sự kiện, nhưng nếu trừ ra mười điểm vinh dự giao cho công ty thì số điểm có thể dùng cho chúng ta tự thân tăng lên lại ít càng thêm ít."

"Cái này không thể nói cảm ơn hay không cảm ơn, giống như trước đây cậu từng nói với tôi, chúng ta có thể ở cùng một chỗ là duyên phận, đã gia nhập vào công ty này thì đều có số phận giống nhau.

Cho nên tôi hi vọng mỗi người chúng ta đều có thể sinh tồn được."

"Cảm ơn cậu, Thiên Kỳ." trong giọng nói của Nam Cung Vân vẫn biểu lộ sự cảm kích.

Mặc dù giữa bọn hắn không có quan hệ cạnh tranh nhưng cũng như Lưu Ngôn Mẫn nói, bản thân mỗi người đều là đặt lợi ích của mình lên đầu, cái gọi là chia sẻ cho tất cả mọi người chỉ là đang làm dáng, vô cùng trần trụi. Ra về ta đây tốt bụng hơn người.

"Tôi đem chuyện này nói cho các cậu biết, thật ra là hỗ trợ lẫn nhau để cùng làm việc. Bởi vì bất luận mấy người tham dự giải quyết sự kiện, chỗ thu hoạch được vĩnh dự điểm đều là giống nhau.

Cho nên sau này bốn người chúng ta có thể cùng nhau tiếp nhận thêm việc ngoài và cùng tham dự giải quyết một sự kiện."

Hạ Thiên Kỳ rốt cục cũng nói ra mục đích của hắn, chính là muốn kéo Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn nhập bọn.

So với bọn hắn thì Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn gia nhập công ty này sớm hơn một khoảng thời gian, nếu nói ở chỗ làm việc trước thì có thể coi là lão tiền bối. Cho dù không có tài năng đối phó Quý như Lãnh Nguyệt thì ít nhất cũng có kinh nghiệm để chèo chống.

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một hồi rồi lập tức bỏ sung:

"Đương nhiên, nếu như các cậu không muốn cùng chúng tôi có quan hệ cùng làm chung một chỗ, đây cũng chỉ là đề nghị của tôi mà thôi."

"Tôi đồng ý gia nhập." Nam Cung Vân dần dần tỏ thái độ nói:

"Trong đời sống thực tại nếu hề có sự kiện linh dị xảy ra, nhưng chúng ta lại không biết được đường tắt, cho dù biết có thể tiếp nhận thêm việc ngoài cũng vô dụng. Nếu như các cậu có thể cung cấp nguồn tin tức, tôi đặc biệt rất vui khi cùng các cậu làm chung một chỗ.

Dù sao thường ngày chúng ta cũng sinh hoạt chung một chỗ, càng hiểu nhau nhiều thì càng có thể dễ dàng hỗ trợ tin tưởng nhau hơn.

"Chúng tôi có thể thu thập các tin tức sự kiện từ các nơi phát ra, điểm đó thì cậu có thể yên tâm."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ liếc sang Lưu Ngôn Mẫn không biết là đang suy nghĩ những gì mà vẫn cúi đầu xuống, cố ý nói:

"Được rồi, nếu như Mẫn Mẫn đã không đồng ý cùng chúng ta chung một chỗ vậy thì quên đi, tôi cũng không thể ép buộc cậu ấy được."

"Ai nói tôi không đồng ý? Tôi chỉ là sợ cậu bị hố hàng mà thôi!"

Lưu Ngôn Mẫn lập tức nhảy dựng ra khỏi ghế salon, tiếp theo nhìn biểu hiện của Nam Cung Vân một cái rồi thầm nghĩ gì đó rồi lại lên tiếng

"Sao tôi có thể yên tâm để cho tiểu Vân nhà tôi đi theo hai cái thứ hay hố hàng các cậu mà mạo hiểm. Đúng không tiểu Vân?"

"Đương nhiên, Mẫn Mẫn tốt như vậy làm sao lại có thể yên tâm về tôi."

Nam Cung Vân cũng nói một câu kiều mị khiến Lưu Ngôn Mẫn vô cùng ám áp.

Sau lần sự kiện trước đó Hạ Thiên Kỳ sớm đã bắt đầu dùng tiền tìm người trên các mạng lưới lớn, cùng mấy diễn đàn phát tin tức. Tuy hiệu quả có giới hạn, nhưng sáng nay hắn lại nhận được một điện báo của một hộ khách.

Cho nên hắn như tên điên lập tức tập hợp tất cả mọi người lại.

Bốn người thành một đội, dù sao vẫn mạnh hơn chỉ có hai người là hắn và Lãnh Nguyệt, thừa dịp vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới tới sự kiện Đoàn Đội, hắn muốn cường hóa thêm chút điểm vĩnh dự, để trong sự kiện Đoàn Đội từ phía có gặp chuyện gì thì vẫn còn có chỗ bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Gặp mặt hộ khách

Sau khi bàn luận xong việc thành lập đội, Nam Cung Vân thấy thiếu gì đó rồi lên tiếng đề nghị:

"Nói thế nào đi nữa thì chúng ta cũng được coi là một cái tiểu đội, không có người đứng đầu đội là không được."

"Chúng ta không nhất thiết bầu ra thủ lĩnh của đội, tiếp nhận thêm việc ngoài không cần thiết phải làm giống như công ty."

Hạ Thiên Kỳ đưa ra ý kiến phản đối, cảm thấy rằng bọn hắn không cần thủ lĩnh của đội để làm gì.

"Cậu cho rằng thủ lĩnh của đội nhất định sẽ là dẫn đầu và ra lệnh cho chúng ta sao?"

"Vậy chứ là cái gì?"

"Thì là bộ trưởng hậu cần, chuyện này không phải cậu tổ chức à, cái chức bộ trưởng hậu cần kia đương nhiên sẽ là cậu làm."

Lưu Ngôn Mẫn lập tức đẩy trách nhiệm cho Hạ Thiên Kỳ.

"Tôi nói nè Mẫn Mẫn, sao tên dê tiện như cậu không đi chết đi!"

Lưu Ngôn Mẫn cười bỉ ổi hai tiếng, sau đó nhấc tay lên nói:

"Người nào đồng ý Hạ Thiên Kỳ đảm nhiệm cái chức thủ lĩnh của đội thì giờ tay."

Lưu Ngôn Mẫn giờ tay đầu tiên, Nam Cung Vân áy náy nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái sau đó cũng giờ tay lên:

"Thiên Kỳ... Nói thật, tôi cảm thấy cậu rất thích hợp."

"Tôi thích hợp làm đội trưởng, chứ không phải là thích hợp làm hậu cần cho các cậu à?"

"Hoàn toàn thích hợp."

"..."

Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân đều đã giờ tay biểu quyết, bây giờ thì chỉ còn lại một phiếu của Lãnh Nguyệt. Hạ Thiên Kỳ đang định tán dương người bạn chí cốt của mình thì lập tức thấy Lãnh Nguyệt cũng giờ tay lên mà không thèm nhìn hắn.

"Lãnh dê tiện! Cậu đúng là anh em tốt của tôi, vì cái gì mà cậu không dám nhìn tôi...!"

Dù Hạ Thiên Kỳ không muốn làm bộ trưởng hậu cần nhưng thiếu số phục tùng đa số, hắn thành công lấy được ba phiếu bầu.

Từ đó, hắn trở thành "Đội trưởng" của đội ngũ nhỏ này.

Chỉ là hôm nay trong lòng cảm thấy chút khó chịu, ngày sau sẽ trở thành tin vui để Hạ Thiên Kỳ vụng trộm.

Tiểu đội đã có đội trưởng, Lưu Ngôn Mẫn lại nêu lên một cái tên có chút dằn dặt, gọi là tiểu đội giải phóng. Cùng thể rằng phải để thế gian hòa bình, tiêu diệt hết "Quý" ở mọi nơi.

Hơn năm giờ chiều, bốn người lái xe tới đến thành phố của hộ khách, thành phố Ngô Thủ.

Trong điện thoại, đối phương hẹn Hạ Thiên Kỳ gặp nhau ở sảnh của một nhà hàng ăn nhanh trên một con đường ở thành phố Ngô Thủ.

Bởi vì vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới tới giờ hẹn, mấy người bọn hắn lại chưa ăn cơm chiều mấy người nên mua chút thức ăn nhanh cho riêng mình rồi tìm một nơi để ăn.

"Cái người hộ khách này của cậu có đáng tin cậy không đó, đừng có lại là người bị bệnh tâm thần à."

"Khẳng định là đáng tin cậy." Hạ Thiên Kỳ đặc biệt khẳng định nói, tiếp theo nói sơ qua một chút về tình huống của hộ khách này:

"Người gọi tên Liễu Chí Thành, là một nhà quản lý của công ty thị trường xuất khẩu, cũng không có bất kỳ bệnh án gì về bệnh thần kinh. Đồng thời hắn ở trong điện thoại hắn có nói là hắn đã tận mắt thấy quý, không chỉ có một mình hắn nhìn thấy mà tất cả những người ở đó lúc đấy đều thấy."

Tuy nhiên hắn chỉ nói với tôi bao nhiêu đó thôi. Tôi hỏi lại hắn thì hắn bảo gặp mặt sẽ nói chuyện tiếp."

Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân bởi vì chưa làm qua loại sự tình này, cho nên trong lòng có chút bất định, sợ người sắp tới này không đáng tin cậy. Dù sao trên đời này có rất nhiều sự việc quái lạ, nên về mặt tinh thần lập tức sẽ thấy có liên quan đến quý.

Nhưng không phải là dễ xảy ra một chút sự kiện quái lạ gì lập tức không cần phân biệt mà xác định rằng nó liên quan đến quý quái.

Trong lòng Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân đều không chắc chắn, trái lại Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng là lần đầu tiên đứng đắn tiếp nhận loại việc ngoài này.

Cái gọi là tiếp việc ngoài trước đó, thật ra là đều là do duyên số hay có thể nói là do trùng hợp, giống như sự việc Dương Thư Thành lần trước của bọn hắn, mà cũng không phải là cái loại theo hình thức thương nghiệp hóa mặt đối mặt với hộ khách như thế này.

"Do trước đó không hỏi rõ được sự tình, nên các cậu cũng đừng nói quá nhiều, miễn đừng hù dọa người ta là được."

Lúc nói chuyện, Hạ Thiên Kỳ nhìn chăm chú Lưu Ngôn Mẫn một chút, cứ như là đang nói cho hắn nghe.

"Tại hạ tuân mệnh!"

Lưu Ngôn Mẫn đột nhiên kêu lên một tiếng, làm cho người bốn phía xung quanh nhao nhao hắn lên, sau một hồi lâu không hiểu thấu.

"Mẫn Mẫn! Có phải cậu bị đần độn hay không? Có cần nghỉ ngơi chút không."

Hạ Thiên Kỳ trừng mắt nhìn Lưu Ngôn Mẫn một chút, Lưu Ngôn Mẫn vẫn xem thường mà cười cười, tiếp tục trêu chọc Hạ Thiên Kỳ:

"Không thể không thừa nhận, đội trưởng Hạ đúng là có tài lãnh đạo trời cho, thật sự là rất có khí chất."

"Đừng có nói nhiều lo mà ăn cơm của cậu đi."

Cũng chỉ có Nam Cung Vân là trị được Lưu Ngôn Mẫn, bị Nam Cung Vân nói kiểu này, Lưu Ngôn Mẫn lập tức ngoan ngoãn ăn cơm, không nói nhảm thêm nữa.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, cậu xem tiểu Vân người ta một chút, luôn đề cao chính nghĩa, cậu nói làm sao cậu mới có thể giác ngộ đây?"

"Ai thèm quản cậu nhiều như vậy."

Lãnh Nguyệt không để ý Hạ Thiên Kỳ, tiếp tục ăn Hamburger của mình.

"Uổng cho tôi vẫn cho cậu là người có tấm lòng nhân hậu. Ài! Xem như tôi đã nhìn lầm cậu."

Lãnh Nguyệt vẫn cắm đầu ăn cơm, không thèm nhìn hấn, khiến cho Hạ Thiên Kỳ phải im lặng.

Nhớ lại sự việc lần trước ở thành phố Tây Trữ, nói thế nào thì tâm trí hấn cũng rất kiên cố và trầm ổn, kết quả khi gặp được Lãnh Nguyệt thì hấn lại bị xếp về hàng ngũ đi trêu chọc người khác.

"Sau này tôi cũng muốn làm một mỹ nam trăm tỉnh!"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy sờ đĩ hấn trở nên nói nhiều hoàn toàn là do Lãnh Nguyệt gần như không chịu nói chuyện, cho nên nếu học theo Lãnh Nguyệt, cậu không nói tôi cũng không nói, như vậy mình sẽ không lọt vào hạng người không thấy xấu hổ.

Sau đó, bốn người đều không nói thêm gì nữa, chuyên tâm ăn điểm tâm của mình. Không quá mười lăm phút, Hạ Thiên Kỳ lại nhận được cú điện thoại của hộ khách Liễu Chí Thành hộ kia.

Trong điện thoại Hạ Thiên Kỳ nói rõ với hấn vị trí của bọn hấn thì gặp một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mang theo một cái phong bì rất lớn, nhìn xung quanh rồi đi về phía bọn họ.

"Bên này."

Hạ Thiên Kỳ phát phát tay ra hiệu cho Liễu Chí Thành.

"Người này mà giống quản lý cái gì, rõ ràng giống như tên cướp vừa mới trộm đồ xong vậy."

Sau khi Lưu Ngôn Mẫn thấy bộ dạng lén lút của Liễu Chí Thành, không nhịn được mà thốt lên một câu đậu đen rau muống.

Thực tế thì cũng không riêng gì hấn, Hạ Thiên Kỳ cùng những người khác kỳ thật cũng có loại cảm giác này, nếu không phải người này vừa gọi điện thoại cho hấn, hấn sợ rằng cũng sẽ không cho người này là quản lý Liễu Chí Thành của một công ty ở trên thành phố.

Mặt khác, hấn cầm một cái phong bì lớn là có ý gì?

Hạ Thiên Kỳ đặc biệt chú ý tới cái phong bì trong tay của Liễu Chí Thành, nhìn cái bộ dạng cẩn thận từng li từng tí sợ người khác cướp đi của hấn, quả thực có chút khả nghi.

Thấy Liễu Chí Thành đã qua đến, Hạ Thiên Kỳ liền đứng lên cười một tiếng xả giao, tiếp theo vươn tay ra nói:

"Liễu Chí Thành - Liễu tiên sinh đúng không?"

"Ừm."

Liễu Chí Thành do dự một chút, nhưng vẫn đưa tay nắm lấy tay Hạ Thiên Kỳ, nhưng ngoại trừ Hạ Thiên Kỳ ra thì hấn ta lại lộ ra vẻ cảnh giác với những người bên cạnh.

"Chúng tôi đến cùng nhau, những người này đều là thầy trừ quỷ mà ông muốn tìm."

"Cậu định làm sao để cho tôi tin tưởng các cậu?"

Liễu Chí Thành không nghe Hạ Thiên Kỳ nói cái gì, mà chỉ run rẩy hỏi.

"Chúng tôi còn đang định hỏi có phải thật sự là ông đã gặp phải quỷ hay không nữa kia!"

Lưu Ngôn Mẫn không hề khách khí hỏi ngược lại.

"Mẫn Mẫn!" Nam Cung Vân trừng mắt, làm bộ mặt ác quỷ nhìn Lưu Ngôn Mẫn một cái, tiếp theo cười ngọt ngào nói:

"Liều tiên sinh đang hoài nghi rằng chúng tôi không có năng lực giúp ông đúng không?"

"Ừm... Ân." Liều Chí Thành sợ hãi nhẹ gật đầu.

"Cái này dễ giải quyết thôi." Nam Cung Vân lập tức có biện pháp, quay đầu nhìn Lưu Ngôn Mẫn nói:

"Mẫn Mẫn! Cậu hãy quý hóa một chút để hần nhìn xem. Người ở đây cũng không ít nếu như ta thi triển pháp thuật sẽ khiến nhiều người chú ý. Sự việc này được hay không đều hoàn toàn nhờ vào cậu đây."

"Tiểu Vân nhà tôi đã lên tiếng, sao tôi có thể không biểu hiện ra chút bản lĩnh."

Nói xong, Mẫn Mẫn liền cởi bỏ áo khoác bằng vải bông của hần, lột ống tay áo xuống tới tận khuỷu tay.

Hạ Thiên Kỳ cũng tập trung hoàn toàn sự chú ý của hần lên cánh tay đang từ từ lộ ra ngoài của Lưu Ngôn Mẫn, không biết là hần muốn cho Liều Chí Thành nhìn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tự hội

"Nhưng ông phải mở to hai mắt ra để nhìn cho thật rõ với lại một hồi đừng khóc lớn gọi nhỏ nói gắp quý. Nhanh nhẹn lên một chút, từ đó cho đến giờ ông đây chưa từng quý hóa ở trước mặt con người đấy."

Lưu Ngôn Mẫn được một phen lên mặt đắc ý, Hạ Thiên Kỳ cũng không biết có phải hần đang khoác lác hay không, tuy nhiên hần cũng biết Lưu Ngôn Mẫn cũng giống như hần, đều sở hữu thể chất ác quỷ.

Liều Chí Thành không biết có phải đã bị Lưu Ngôn Mẫn dọa sợ hay không, chỉ biết gật đầu lia lịa, không ngừng lấy tay lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên mặt.

Xem ra không hề giống là sợ hãi, giống như là khản trương hơn, hoặc có thể nói hần đang vô cùng trông chờ rằng Lưu Ngôn Mẫn có thể chứng minh, mong rằng mấy người bọn hần xác thực được mình không phải người bình thường.

Không biết Lưu Ngôn Mẫn sẽ biến hóa ra sao. Điều này chẳng những thu hút sự chú ý của Liều Chí Thành và Hạ Thiên Kỳ mà Lãnh Nguyệt cũng đang hết sức chăm chú nhìn cánh tay của anh ta. Đương nhiên là hần cũng đặc biệt muốn biết rõ xem cái quý hóa của Lưu Ngôn Mẫn cuối cùng là cái gì.

Ngoại trừ Nam Cung Vân ra thì những người khác không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, Lưu Ngôn Mẫn không khác gì là thừa nước đục thả câu, hít sâu một hơi nhẹ hết lên:

"Quý hóa!"

Sau khi hai chữ "Quý hóa" được kêu lên, cánh tay bên ngoài kia của hần lập tức chuyển sang màu đen như mực, cả cánh tay đen ấy sáng óng ánh giống như là miếng inox bị thoa một lớp màu đen trước rồi son bóng lên vậy.

"Hút ——!"

Chưa bao giờ được thấy cảnh tượng này trước đây cho nên tất cả đều không bị điều khiển mà đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, từ đầu cánh tay quý hóa của Lưu Ngôn cảm nhận được một sự ác ý khiến cho người khác bất giác rùng mình.

"Đây là... Cái gì?"

Tâm lý và bộ dạng của Liều Chí Thành không ngờ lại lòi thoi như vậy, lúc này giọng nói có chút run rẩy hỏi.

"Quý hóa."

Lưu Ngôn Mẫn rất tự nhiên bóp bàn tay thành nắm đấm, tiếp theo quơ quơ về phía Hạ Thiên Kỳ, không biết là đang thể hiện trước mặt mọi người hay chỉ đơn giản là muốn khoe trước mặt Hạ Thiên Kỳ.

"Người bình thường không có cách nào tạo ra tổn thương với Quý, bởi vì đại đa số Quý Vật đều coi thường công kích vật lý. Tuy nhiên sau khi quý hóa, thì có thể tạo ra tổn thương thẳng lên Quý Vật.

Đương nhiên, dùng để đối phó với con người cũng không thành vấn đề.

Không tin, ông có thể chịu một quyền của tôi để xem cảm giác ra sao. Nếu như ông không bị đánh chết, coi như vừa rồi tôi không hề nói gì.

Thế nào, muốn thử một chút chứ?"

"Không không không, tôi tin. Tôi tin tưởng các cậu không phải cái dạng giang hồ lừa đảo, các cậu thật sự có biện pháp đối phó quý."

Cái này gọi là trăm nghe không bằng mắt thấy, sau khi biết Lưu Ngôn Mẫn có thể quý hóa, sự lo lắng trên khuôn mặt Liễu Chí Thành đã giảm xuống vài phần, nhìn đã có chút tinh thần hơn.

Hạ Thiên Kỳ cứ đắm chìm mãi trên cánh tay quý kia của Lưu Ngôn Mẫn, điều đó mang đến cho hắn một chút xúc động, Lưu Ngôn Mẫn có thể chất ác quỷ, hơn nữa năng lực không bằng thể chất Lệ Quý của hắn. Vậy có phải thể chất ác linh của hắn cũng có thể tiến hành quý hóa như Lưu Ngôn Mẫn hay không?

Bởi vì Liễu Chí Thành còn ở đây, cho nên Hạ Thiên Kỳ đành dè dặt ước muốn lập tức nghe ngóng phương pháp quý hóa của Lưu Ngôn Mẫn, hít sâu một hơi rồi hắng giọng một cái nói:

"Tốt! Liễu tiên sinh, ông đã xác nhận chúng tôi có năng lực đối phó Quý Vật, vậy bây giờ thế ngồi xuống đem mọi chuyện mà ông đã gặp nói cho chúng tôi biết được không?"

"Tôi nói, Tôi sẽ nói ra hết, chỉ mong các cậu có thể giúp tôi, có thể giúp tôi đối phó nó, kêu tôi đem tất cả câu chuyện kể lại một cách ngắn gọn, dễ hiểu cho các cậu đều được!"

Liễu Chí Thành đã bị Quý tra tấn đến mép bờ vực chuẩn bị rớt xuống. Không thể nghi ngờ, đám người bọn hắn chính là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng để ông ta chụp lấy.

"Nói cho chúng ta biết trước những gì mà ông đã gặp phải đi, còn những chuyện khác nói sau."

Hạ Thiên Kỳ phát phát tay, ra hiệu cho Liễu Chí Thành không nên quá kích động, ngồi xuống rồi hãy nói.

Liễu Chí Thành sau khi ngồi xuống, lập tức kể hết những điều đáng sợ mà hắn đã trải qua mấy ngày nay cho mọi người nghe.

"Sự tình là vào năm ngày trước tổ chúng tôi tụ họp lại để nói chuyện.

Tổ chúng tôi bởi vì đã hoàn thành thành công hạng mục được giao trước đó một cách xuất sắc, cho nên cấp trên đặc biệt phát xuống một món tiền thưởng, ban thưởng cho tất cả nhân viên trong tổ. Tôi làm quản lý, cũng nhận không ít lời khen ngợi từ công ty.

Bởi vì mọi người cảm thấy rằng đây là một sự kiện rất đặc biệt đáng làm một buổi chúc mừng, cho nên dự định ban đêm sẽ tổ chức tiệc cho tổ.

Xem phim, ăn một bữa và ca hát gì đó.

Cái này đúng là dịp may do ông trời ban cho, tất cả mọi người đều không tăng ca. Đại khái là vào lúc 7 giờ tối chúng tôi dự định là sẽ đến khách sạn trước.

Lợi dụng tiệc rượu vui vẻ này, ngoại trừ mấy nữ đồng nghiệp ra thì tất cả mọi người tính luôn cả tôi trong đó đều uống đến mơ mơ màng màng.

Thiết nghĩ nếu như không xem phim thì không sao rồi, nhưng không biết lại nghe ai nói là đã sớm đặt chỗ bao hết rồi, nếu không xem sẽ lỗ rất nặng. Cứ như vậy, chúng tôi lại tự mình đón xe đi đến rạp chiếu phim đã bao hết đó.

Bữa đó bởi vì uống có hơi nhiều, cho nên tôi cũng không nhìn kỹ được cái gì, cứ việc đi theo mấy người trong tổ đi vào.

Rạp chiếu phim rất lớn, thế nhưng tổ chúng tôi hết thấy không đến ba mươi người cho nên đều tập trung ở mấy hàng giữa kia.

Sau khi ngồi xuống thì tôi bắt đầu ngủ gà ngủ gật liên tục, thậm chí ngay cả chiếu phim gì cũng không biết, mấy người ngồi bên cạnh tôi cũng không khác gì tôi, mặt đều đỏ ửng lên rắng chống lại cơn buồn ngủ.

Không quá năm phút đồng hồ, đại khái cũng gần 12 giờ, hai bên rạp chiếu phim trở nên tĩnh lặng thì lúc này mới có tiếng từ bên trong phát ra.

Âm thanh đặc biệt kinh khủng, chính là tiếng kêu thảm trước khi chết của một cô gái, lúc ấy tôi vốn dĩ đã ngủ nhưng lại bị tiếng hét đó làm tỉnh.

Trên màn hình lập tức xuất hiện hai chữ "Tà Linh" lớn không ngừng nhỏ máu.

Không xuất hiện bảng diễn viên, cũng chưa từng xuất hiện tên của đạo diễn, phim tự động bắt đầu.

Tôi lúc ấy vẫn như cũ rất buồn ngủ, nhưng nội dung phim cũng nhớ được chút chút.

Chuyện xảy ra tại một trường học đặc biệt cũ nát, trường học xây ở một nơi không khác gì vùng hoang vu. Mỗi ngày các học sinh đi học sinh hoạt trong trường cứ như một cái xác không hồn.

Nhân vật nữ chính được gọi là Phụng Thái, là một nữ sinh có tướng mạo rất xấu xí, có thể là do thành tích học tập rất tốt cho nên mới được làm lớp trưởng của lớp. Nhưng bởi vì lớp của cô là lớp kém nhất năm của tổ ban, trong đó có rất nhiều học sinh không muốn học, và một số thì không vừa ý cô.

Mỗi ngày trên đường đến trường, cô đều bị người ta đánh chửi, sau khi vào lớp lại bị những trò đùa quái đản của các bạn sỉ nhục, cô đành tâm sự hết chuyện này với ông thầy, nhưng ông thầy chẳng những không bênh vực cô, mà còn mắng cô không có năng lực, làm lớp trưởng kiểu gì mà ngay cả cái lớp cũng quản lý không được.

Xem đến đây, thực tình làm cho tôi tức hết sức, trong lòng cảm thấy phần nộ vì những bất công mà nhân vật nữ chính Phụng Thái đó đã phải trải qua, đồng thời cũng không thoải mái, tại sao rạp chiếu phim lại chiếu một bộ phim kinh dị như thế cho bọn tôi.

Dù sao thì mục đích của chúng tôi đến đây là để vui vẻ, muốn xem phim gì đó mà có thể cười sảng khoái một chút, ai lại đồng ý cái việc hơn nửa đêm tới chỗ này bị phiền muộn một phen như vậy.

Nhưng nghĩ đến là đã xem đến chỗ này rồi, không lẽ kêu rạp chiếu phim đổi lại phim mình muốn coi. Vậy thì sẽ tốn thời gian, cho nên tôi đành dè dặt con giận xuống, tiếp tục xem tiếp.

Sự việc phát triển đến mức đó, tôi luôn cảm thấy nhân vật nữ chính Phụng Thái thật đáng thương, làm cho tôi cảm thấy cô gái đó đang sinh hoạt trong cái trường giống như một bộ phận của Địa Ngục vậy."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Bị quỷ để mắt tới

Liễu Chí Thành nói đến đây thì không biết có phải là sắp nói tới nguyên nhân mấu chốt của chuyện này hay không mà giọng của hắn dần dần trở nên run rẩy hơn.

"Bình thường thì nhân vật nữ chính Phụng Thái cùng sống với cha của cô ở trong một căn nhà bằng gỗ gần như chỉ cần gió thổi qua một cái là sẽ trở nên tan tác. Cha của cô là một tên súc sinh biến thái, mỗi khi Thiên Phụng Thái về nhà đều sẽ bị yêu cầu làm rất nhiều việc, nhặt củi, nhóm lửa, nấu cơm, và... Làm nô lệ tình dục cho cha cô.

Cha cô mỗi ngày đều nghĩ ra biện pháp để ngược đãi cô, nhưng như vậy càng khiến trên mặt cô càng biểu lộ một loại cảm xúc. Đó chính là căm hận.

Căm hận tên súc sinh cha cô, căm hận bạn học và thầy giáo của cô, căm hận tại sao lại để cho cô sinh ra trong thế giới này.

Mỗi lần cha cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, cô sẽ một mình chạy đến trong sân, những lúc như vậy thường thì mặt trăng sẽ bị mây đen che hết, rồi cắn răng mà nguyên rủa mỗi người.

Mỗi ngày Phụng Thái đều phải sinh hoạt trong cái địa ngục đó. Cho đến một ngày... Phụng Thái bắt đầu xuất hiện các triệu chứng mang thai.

Cô bắt đầu thấy choáng váng đầu óc, không còn chút sức lực nào, cái gì cũng đều không muốn ăn, đồng thời thường xuất hiện triệu chứng nôn khan. Mới đầu cô chỉ cho là mình bị bệnh, cho nên cũng không hề để ý đến cái gì, cho đến khi chủ nhiệm lớp kêu cô xuống phòng y tế kiểm tra sức khỏe, tin xấu đáng sợ này rốt cục mới bị phát hiện.

Cô đã mang thai.

Nhưng mà... Cô cũng chỉ mới 15 tuổi.

Đến tận lúc đó, tin tức này nhanh chóng lan truyền ra, cô lại một lần nữa trở thành trung tâm mà toàn lớp, cả năm tổ, thậm chí là toàn trường bàn tán xôn xao.

Mỗi người đều mắng cô là một con kỹ nữ, thứ cặn bã, một đồ rác rưởi nên sớm bị đuổi khỏi trường học.

Không có một người nào quan tâm nàng, thậm chí ngay cả người hỏi thăm nguyên nhân của chuyện này cũng không có.

Trường học gọi cho cha của cô tới, sau đó lấy lý do việc này ảnh hưởng đến nội quy và uy tín của trường để đuổi học cô.

Sau khi về đến nhà, cha của cô giống như biến thành một người hoàn toàn khác, bắt đầu ân cần hỏi han cô, vô cùng yêu thương, mục đích của nó chính

là muốn cho nàng sinh đứa con trong bụng ra, sau đó đem bán lấy tiền.

Nhưng Phụng Thái lại sống chết không chịu, bởi vì người cô không tin tưởng nhất trên đời chính là cái đồ bản thủ nhất này.

Gặp Phụng Thái không đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn lập tức đánh đập cô một trận, đánh cho đến khi cô bất tỉnh đi.

Khi nàng tỉnh lại, đã đến đêm khuya, trong phòng truyền ra tiếng ngáy như heo của cha cô.

Nàng xoa xoa gương mặt đã khô cạn máu, thất tha thất thểu đi tới phòng bếp, sau lưng xuất hiện một cây dao phay.

Cô muốn giết tên súc sinh kia, giống như ba năm trước hắn đã bóp chết mẹ của cô, tên súc sinh này sớm nên chết rồi!

Phụng Thái cầm dao phay đi đến trước giường phụ thân hắn, tiếp theo không chút do dự dùng dao phay trong tay chém vào cổ của cha cô.

Một lượng máu lớn từ cổ của cha cô phun ra ngoài, phun hết vào mặt và người của Phụng Thái. Cha cô hoảng sợ trừng mắt nhìn cô nhưng Phụng Thái vẫn liên tục chặt và chặt.

Nguyên một đêm, Phụng Thái chặt cha cô ra thành thịt vụn, sau đó chưng thịt này lên rồi cho chó ăn.

Về phần chính cô thì cũng không còn muốn sống nữa, cô dùng dao phay xé bụng mình ra, mang theo nỗi căm hận mãnh liệt với cái thế giới này mà chết đi.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có một đôi tay dính đầy máu tươi... Từ trong cơ thể của cô đưa ra ngoài.

Chỉ sau một khoảng thời gian, những học sinh và các thầy giáo đã tổn thương cô trước đó đều lần lượt chết đi, trường học cũng bởi vì xảy ra chuyện quá nhiều học sinh mà không thể không cho tất cả nghỉ học.

Trường học vốn đã cũ nát nay lại càng hoang tàn hơn nữa, trên bãi tập tĩnh mịch không có một ai, chỉ có một bóng người mơ hồ một chút xú đang đi tới cửa lớn."

Dù biết là Liễu Chí Thành đang kể lại nội dung của bộ phim kinh dị kia với hắn nhưng không thể không nói, bộ phim này đúng là nội dung có chút biến thái, đừng nói là tận mắt xem chỉ nghe kể thôi cũng khiến cho bọn hắn lạnh hết sống lưng.

"Bóng người kia mặc dù chậm rãi đi tới cửa lớn, nhưng làm người xem, cảm thấy bóng người kia dần dần lớn lên ở trên màn ảnh. Dùng một hình tượng để nói thì chính là người kia đang từ từ bước ra khỏi màn hình.

Lúc đó tim của tôi đập nhanh đến mức không thể quên được, một số đồng nghiệp khác của tôi đều bị dọa đến kêu to, ngồi yên trên ghế vốn dĩ không dám đi chuyển.

Ngay lúc bóng người kia đã lớn đến màn hình cũng khó mà chứa đựng nổi, toàn màn hình lại lắc mình biến hoá, phía trên... Phía trên... Phía trên..."

Liễu Chí Thành nói đến đây, không biết là nhớ ra được cái gì đó đáng sợ, lại cà lăm nói không nên lời.

"Trên màn hình xuất hiện cái gì? Ông mau nói coi!" Lưu Ngôn Mẫn và Hạ Thiên Kỳ không hẹn mà cùng nhau thúc giục ông ta.

"Con mắt! Một cặp mắt rất rất lớn!"

Liễu Chí Thành hoảng sợ trừng trừng mắt, cơ thể cũng bắt đầu phát run:

"Cặp mắt kia cũng không phải là xuất hiện ở trong phim ảnh... Mà là ở trên màn hình. Các cậu có thể hiểu được không? Cặp mắt kia đột nhiên xuất hiện.

Chúng tôi lúc ấy đều bị dọa đến kêu to, không biết ai đã chạy ra khỏi chỗ ngồi của mình, sau đó tất cả mọi người đều chạy theo. Mà trong quá trình chạy trốn, tôi cảm giác có cái gì đó đã quay đầu nhìn lại.

Tôi đã thấy nó!

Nó từ trong phim ảnh chậm rãi đi về phía chúng tôi, lúc ấy nó ngồi yên vị tại ghế gần màn hình nhất!"

"Liễu tiên sinh, uống ngụm nước trước cái để bình tĩnh lại một chút."

Thấy Liễu Chí Thành đã hơi không khống chế được, Nam Cung Vân vội đưa chén nước cho hắn, ra hiệu kêu hắn đợi tĩnh táo một hồi rồi hãy nói tiếp.

Liễu Chí Thành cũng không khách khí, sau khi run rẩy cầm lấy chén giấy, hắn uống ngay lập tức rồi lại run rẩy ngồi xuống.

Hạ Thiên Kỳ nhìn Lãnh Nguyệt một chút, phát hiện khuôn mặt của Lãnh Nguyệt lộ ra vẻ trầm tư, không biết đang suy nghĩ gì, về phần Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân cũng đang lo lắng giống Liễu Chí Thành.

Dù sao từ những miêu tả của Liễu Chí Thành, chắc chắn con quý tử trong phim ảnh kia chạy ra đã để mất tới hân.

Quý chạy ra từ phim kinh dị đến thế giới thực để giết người? Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ lại càng hoảng sợ, bởi vì trước kia cũng từng xem qua không ít phim kinh dị.

Mọi người bình tâm lại trong chốc lát, thấy cảm xúc của Liễu Chí Thành cũng không ổn định được bao nhiêu, Hạ Thiên Kỳ lại lên tiếng hỏi:

"Sau đêm đó lại xảy ra chuyện gì?"

"Người chết."

"Ông nói là trong số các đồng nghiệp của ông có người chết?"

"Ừm. Đêm hôm đó, sau khi chúng tôi trốn từ rạp chiếu phim ra, hầu hết chúng tôi đều tách nhau ra. Thế là tôi cũng mất hết hồn vía mà gọi về thẳng nhà.

Sau đó không bao lâu liền nhận được cú điện thoại của một nữ đồng nghiệp, trong điện thoại cô ấy bảo tôi theo cô ấy về nhà của mình. Bởi vì tôi độc thân, cô ấy cũng độc thân cho nên cô ấy sợ không dám ở một mình.

Nhưng... Thế nhưng... Thế nhưng ở trong điện thoại, tôi rõ ràng nghe được tiếng của rất nhiều người!

Có tiếng cười, có tiếng hài nhi khóc inh ỏi, còn có... Tiếng kêu rên thê lương của một cô gái."

Nói đến đây, Liễu Chí Thành lộ ra vẻ rất tự trách, thở dài nói:

"Lúc ấy thật sự tôi quá sợ hãi, cho nên liền dập máy điện thoại, những cú sau cũng dập máy như vậy.

Kết quả ngày thứ hai, nữ đồng nghiệp không có đi làm, lúc chiều tôi nhận được cú điện thoại của cảnh sát, cảnh sát nói cho tôi biết là cô ấy đã chết!

Sau khi nghe được tin xấu này, trong lòng tôi còn giấu lại một chút tia may mắn, cho rằng việc cô ấy chết và sự việc đã gặp tối hôm qua không liên quan gì với nhau, nhưng mấy ngày kế tiếp, trong tổ lại không ngừng có đồng nghiệp bị chết oan uổng.

Điều này mới thật sự ý thức được rằng con quý kia đã để mất tới chúng tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Ngăn chặn

Càng nói, cơ thể Liễu Chí Thành càng trở nên run rẩy, giọng nói cũng càng lúc càng lớn:

"Sau khi tôi biết được ngày đó chúng tôi đều bị quý theo dõi, thì tôi đã gọi báo cho cảnh sát ngay, cũng nói rõ với họ tình huống tối đó. Nhưng tôi không thể ngờ đến là cảnh sát lại không hề tin lời tôi, thậm chí còn yêu cầu tôi đến bệnh viện kiểm tra tinh thần.

Mà tại lúc tôi mới bắt đầu, còn trở thành người bị nghi ngờ là sát hại cô gái đồng nghiệp kia. Nguyên nhân lúc này tôi đã nói, bởi vì trước khi cô ta chết, người cuối cùng nói chuyện với cô ta là tôi.

Nhưng càng ngày lại có thêm nhiều đồng nghiệp chết rất oan uổng, vậy nên sự hoài nghi từ phía cảnh sát đối với tôi đã giảm đi một ít, nhưng mà, trước mắt tôi vẫn nằm trong diện tình nghi.

Nói thật, tôi rất sợ nếu vụ này mà cảnh sát không điều tra ra kết quả thì sẽ lấy tôi ra làm kẻ chết thay."

"Ông Liễu, tôi muốn biết, cho đến bây giờ thì đã có bao nhiêu người bị giết?"

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ ngắt lời ông ta, nói.

"15 người. Chỉ trong 5 ngày!"

Nói đến số người tử vong, tâm tình của Liễu Chí Thành lập tức sụp đổ, gục đầu lên bàn thức ăn, khóc không thành tiếng.

Phải khóc mất một lúc lâu, ông ta mới nức nở nói tiếp:

"Một người chết, hai người chết thì còn có thể xem là trùng hợp, nhưng đã liên tục hơn mười người chết mà không rõ nguyên nhân, đồng thời lại là đồng nghiệp của nhau, chắc chắn đây không phải là trùng hợp.

Vậy nên, những người trong công ty còn sống, tính cả tôi đều từ chức, sau khi nghỉ việc, một số người bỏ trốn về quê, còn lại một bộ phận thì giống như tôi, bắt đầu lên mạng tìm kiếm sự giúp đỡ, hy vọng sẽ kiếm được một người tài ba, có thể giết được quý.

Nói thật, lúc tôi nhìn thấy các anh cũng hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng nào. Bởi vì trước đó, tôi đã gặp rất nhiều người tự nhận mình là thầy trừ ma, cũng là thầy bói thần cơ diệu toán, nhưng bọn họ đều là người giang hồ, chỉ dựa vào một chút chiêu trò để lừa gạt người khác."

"Sao ông biết đám người kia là lừa đảo, chắc lẽ lúc ông gặp bọn họ, cũng để bọn họ thể hiện tài năng ngay trước mặt mình?"

Lưu Ngôn Mẫn lòng đầy nghi ngờ, nhìn Liễu Chí Thành hỏi.

"Không, lúc tôi gặp bọn họ hoàn toàn không có suy nghĩ này, cũng chỉ vì bị họ chơi một vỏ, mới trở nên cẩn thận như vậy."

Nói đến đoạn này, rốt cục Liễu Chí Thành cũng đem túi xách đặt bên cạnh hắn, bỏ lên mặt bàn, sau đó sợ hãi nói:

"Đây chính là vật để chứng minh điều đó."

"Rốt cục thì ở trong đó chứa thứ gì vậy, sao ông không mở nó ra."

"Bởi vì tôi không thể mở nó được."

Liễu Chí Thành suy nghĩ, rồi lại do dự nói.

"Cái gì mà không thể mở ra chứ? Nếu như ông không mở nó ra được, vậy thì tại sao còn mang nó theo bên mình, ông Liễu, lời nói này của ông thật sự rất mâu thuẫn đó."

Nói đến đây, biểu cảm của Hạ Thiên Kỳ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sau đó lạnh giọng nói tiếp:

"Là ông không yên tâm, nghi ngờ chúng tôi là bọn lừa đảo, được, vậy thì chúng tôi sẽ trình diễn một ít khả năng trước mặt ông. Còn ông thì sao? Đã tìm đến chúng tôi để cầu cứu, lại không chịu nói thật với chúng tôi, nếu đổi lại là ông, ông có chấp nhận không?"

Xin lỗi ông Liễu, tôi cảm thấy chúng ta không nên tiếp tục nói thêm nữa, Mẫn Mẫn, tiểu Vân, chúng ta đi!"

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ giả bộ kêu mấy người kia bỏ đi, thấy bọn hắn có vẻ như muốn rời đi thật, Liễu Chí Thành vội vàng đứng dậy cản lại, liên tục cam kết:

"Tôi nói, sẽ nói cho các anh hết tất cả, tôi cũng không che giấu nữa. Cầu xin các anh, hãy cứu tôi, nếu như các anh không giúp tôi, có lẽ, người tiếp theo phải chết, chính là tôi."

Nghe được lời hứa của ông ta, lúc này Hạ Thiên Kỳ mới liếc mắt ra hiệu cho bọn người Mẫn Mẫn, một lần nữa ngồi xuống, nói:

"Ông Liễu, chắc chắn ông cũng nhìn ra, đúng là chúng tôi mang theo thành ý đến đây, cũng không phải là không muốn giúp ông. Nay ông đã nói như vậy, vậy thì chúng tôi sẽ tin ông một lần nữa, tôi cũng đứng bệnh mà kê thuốc, nhanh chóng xử lý vấn đề của ông."

Nghe Hạ Thiên Kỳ lên tiếng thuyết phục như thế này, Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân không khỏi nhìn nhau, thật sự là cả hai đều có chút ngoài ý muốn, bình thường Hạ Thiên Kỳ cả lắt phất phơ như thế, thật không ngờ lúc này lại có dáng vẻ "nhân tài chuyên nghiệp" như vậy.

Cũng chỉ có Lãnh Nguyệt là đã sớm nhận ra, vậy nên biểu cảm một chút cũng không thay đổi, tiếp tục nghe.

"Ài, tôi sẽ nói thật với các anh."

Liễu Chí Thành thở dài một hơi, sau đó cúi đầu sát về phía bọn hắn, nói khẽ:

"Trong này chứa đầu một người chết."

"Đầu người chết?"

Bọn hắn nghe xong, cảm thấy rất khó chịu, không hiểu Liễu Chí Thành mang theo đầu người chết bên mình để làm gì, cái đầu đó là của người nào?

"Chuyện này bắt đầu từ lúc tôi bị cảnh sát hoài nghi, bởi vì sáng sớm hôm sau khi đồng nghiệp nữ kia tử vong, tôi nhận được tin báo của cảnh sát.

Tôi cũng đã kịch liệt phản bác lại sự nghi ngờ của cảnh sát đối với mình, đồng thời cũng kể cho bọn họ nghe chuyện kinh khủng tôi thấy đêm trước. Nhưng sau khi nghe xong, phía cảnh sát cũng không tỏ ra chút gì xem thường, còn nói chuyện tôi kể quá thật rất đáng sợ.

Vốn dĩ đêm đó, chúng tôi không hề bao hết một rạp chiếu phim nào ở trong thành phố!"

Lúc đầu tôi cũng không tin, nhưng sau khi bọn họ thả tôi về, tôi và mấy người đồng nghiệp khác lại đi tìm rạp chiếu phim lúc trước, nhưng lại đúng như lời cảnh sát nói với tôi, vốn dĩ trên đoạn đường này không có rạp chiếu phim nào.

Không phải vì kinh doanh trái phép, cũng chẳng phải vì bất cứ lí do nào, mà thực tế là nó không hề tồn tại.

Không có rạp chiếu phim, cũng không có quỹ từ trong phim chạy đến, không có tiếng kêu thảm thiết của đồng nghiệp nữ truyền ra từ điện thoại... Tất cả, tất cả những chuyện này đều nói lên một sự thật, mà cơ hồ chúng tôi không thể nào tiếp nhận được.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi gặp phải quỷ.

Sau đó, lúc xế chiều lại có hai đồng nghiệp chết, thi thể của bọn họ được phát hiện ra trong thang máy, nhưng đầu của họ thì đều đã mất, camera giám sát bên trong cũng không có ghi lại hình, sự thật là không có ghi lại một chút dấu vết nào của hung thủ.

Cũng may lần này, đã chứng minh được tôi không có mặt ở đó, vậy nên cảnh sát chỉ hỏi tôi lúc ấy đang làm gì, có gây thù oán gì với hai người bọn họ hay không thôi.

Khi cảnh sát kết thúc cuộc tra hỏi, ban đêm, lúc tôi vừa về đến nhà, lại nhận được một tin dữ, đó chính là lại có thêm một đồng nghiệp, bị chặt đầu, chết ngay trong xe.

Chưa đến một ngày, ba đồng nghiệp sáng chiều chung đụng đã chết rất oan uổng, suốt cả một đêm tôi không tài nào ngủ được, không phải là tôi không muốn mà vốn dĩ là tôi không dám nhắm mắt lại.

Bởi vì tôi sợ, mình cũng sẽ giống như những người kia, một khi đã nhắm mắt thì vĩnh viễn không thể mở ra được nữa.

Cứ trợn tròn mắt như vậy suốt một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, tôi từ trên giường leo xuống, mệt mỏi bước vào phòng vệ sinh.

Thử mở vòi bóng sen, lại phát hiện vòi nước ngay cả một giọt nước cũng không có, tôi lại thử nhấn nút bồn cầu, nhưng bồn cầu cũng không có nước.

Tôi ở tiểu khu mà Công Nghiệp đặc biệt phụ trách, nên nếu có trường hợp hết nước thì đã sớm được thông báo, nhưng tôi lại không thấy thông báo nào, vậy nên tôi nghĩ là đường ống dẫn được bị thứ gì đó làm tắt nghẽn.

Tôi nghĩ dù sao từ giờ đến lúc đi làm vẫn còn sớm, vậy nên tìm đến chỗ mở van, kết quả... kết quả... Tôi thấy được máu!

Dòng máu biến thành màu đen, tanh hôi không ngừng chảy ra từ trong van.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Đầu người!

Lúc ấy tôi rất sợ, không tự chủ chạy về phòng ngủ, cầm điện thoại lên muốn báo ngay cho cảnh sát. Nhưng điện thoại vừa phát ra tiếng "tút" tôi đã đập máy, bởi vì tôi giật mình nhớ ra mình đang nằm trong điện tình nghi, là đối tượng bị cảnh sát nghi ngờ, nếu như mạng chuyện này nói với cảnh sát vậy thì lúc đó có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Hướng hồ lúc đó, tôi cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, tôi chỉ nhìn thấy máu đen hôi tanh chảy ra từ bên trong van nước, nhưng lại không thấy thi thể đâu, phải chăng đó không phải là máu người?

Nghĩ như vậy, tôi lại kiên trì đi đến chỗ van nước lần nữa, máu đen vẫn đang chậm rãi chảy ra, tôi dùng tay đỡ lên ống nước, bắt đầu tháo thử van xuống.

Vốn nghĩ sau khi tháo van xuống, máu đen từ trong đó sẽ chảy ra nhiều hơn, nhưng điều tôi không ngờ đến chính là, máu đen vẫn như cũ, từng chút từng chút chảy ra.

Tôi xoay xoay các vít vặn thọc vào, phát hiện bên trong đường ống có cái gì đó chặn lại, thế là đem cái kim luôn vào bên trong thử lôi vật ấy ra ngoài, kết quả sau khi dùng rất nhiều sức để kéo thì tôi cũng lấy được một ít thứ ra ngoài.

Nhưng sau đó tôi cũng không dám cầm nữa, vì tôi nhìn thấy một túm tóc còn ướt từ trong ống nước lộ ra.

Tôi dùng đèn pin dọi vào bên trong đường ống, kết quả tôi lại... tôi lại thấy được một đôi mắt đỏ ngầu!

Một cái đầu người, vậy mà có một cái đầu người ở ngay trong ống nước nhà tôi!"

Nghe Liễu Chí Thành nói đến đoạn này, sắc mặt của mọi người đều trở nên rất khó coi, trong đầu lại đang tưởng tượng ra cảnh tượng lúc ấy.

Liễu Chí Thành chặt vật nuốt một ngụm nước bọt, không dám giấu diếm, tiếp tục nói:

"Lúc ấy, tôi thật sự là bị dọa quá mức, muốn ngay lập tức chạy ra khỏi phòng, nhưng lại sợ cảnh sát sẽ đến nhà mình điều tra, tôi trốn không được, mà không trốn cũng chẳng xong.

Tôi dựa vào cửa phòng, châm một liều thuốc, cuối cùng quyết định nhét cái đầu kia vào trong ống nước một lần nữa, lại lau hết máu đen trên mặt đây, tóm lại không để trông nhà sót lại bất cứ dấu vết nào bất lợi cho tôi.

Cứ như vậy, tôi dọn dẹp hiện trường, sau đó giả vờ như không có chuyện gì, rời khỏi nhà.

Nhưng sau khi tôi đến công ty, lại nghe tin có hai đồng nghiệp khác đã chết.

Ngay ngày hôm sau, những người trong công ty, trừ tôi ra đều nộp đơn xin nghỉ việc.

Rất hiển nhiên, không chỉ mình tôi nhận ra chuyện này là do quỷ làm, tất cả mọi người đều cho là vậy, với lại tất cả đều cảm thấy nguy hiểm.

Đêm hôm đó, tôi lại cùng các đồng nghiệp ăn com lần nữa, trên bàn mỗi người đều mười phần sợ hãi, đều không còn dám tiếp tục ở lại thành phố Ngô này thêm lúc nào, dù chỉ là một ngày.

Còn có một số ít người giống như tôi đã nói trước đó vậy, bọn họ không nghĩ đến việc chạy trốn, mà lại nghĩ đến việc muốn tìm người tài ba nào đó để giết trừ con quỷ kia đi.

Mà tôi lại thuộc về số ít này.

Chúng tôi tự mình tìm sự giúp đỡ trên internet, sau đó nghe ngóng lẫn nhau, rồi cùng gặp mặt ở một chỗ, cầu xin những người tài ba đó giúp đỡ. Nhưng cuối cùng, những người gọi là tài ba đó lại bị chôn cùng với những đồng nghiệp kia.

Lúc ấy bọn họ gặp mặt nói với chúng tôi, cái gì mà vạn tà bất xâm, cái gì mà hàng yêu trừ ma, tất cả đều là lừa người."

"Những người kia, ý tôi là đồng nghiệp của ông, hiện tại còn lại mấy người?"

"Ba người."

"Hừm, ông Liễu, ông nói tiếp đi."

"Cũng bởi vì bị những người này chơi một vỏ, vậy nên chúng tôi mới nghĩ đến, khi gặp mặt phải để cho đối phương thể hiện một ít khả năng diệt trừ quỷ."

"Đội đã." Lúc này, Nam Cung Vân lại cắt ngang lời Liễu Chí Thành lần nữa:

"Ông Liễu tỉnh cớ còn chưa nói xong. Tôi muốn biết trong túi của ông có đầu của bao nhiêu người, và có liên quan gì vào buổi sáng ông tỉnh cớ phát hiện đó không?"

Nam Cung Vân không để cho Liễu Chí Thành tiếp tục nói theo logic của ông ta, mà trên thực tế, Liễu Chí Thành từ lâu đã nói hoàn toàn không có logic nữa, nghĩ được cái gì thì nói cái đó.

Nghe Nam Cung Vân nhắc lại chủ đề vừa rồi lần nữa, ông ta mới giật mình nhận ra, trước đó còn chưa nói được gì cả, vậy nên tiếp tục nói:

"Sáng hôm đó, sau khi tôi rời khỏi nhà, cảnh sát lại gọi tôi đến đồn công an, điều này càng làm cho tôi thêm khẳng định, đích thị cảnh sát đã để mắt đến tôi.

Chỉ cần tôi có động tĩnh gì, thì bọn họ sẽ lập tức xông vào nhà bắt tôi.

Nếu như tôi cứ bị bắt đi như thế, vậy thì đúng thật là rất oan, chết oan rồi.

Tôi lúc ấy tự nói với mình, nhất định phải nhanh chóng tìm được chứng cứ chứng minh mình vô tội, quyết không để cảnh sát phát hiện được điều gì.

Vậy nên, dù tôi có rất chán ghét, rất sợ hãi khi phải về nhà, nhưng đêm hôm đó tôi vẫn trở về.

Nhưng vừa mở cửa phòng ra, tôi đã nghe được tiếng bơm nước từ trong nhà vệ sinh truyền ra.

Tôi một nửa người nhìn vào trong phòng, nửa kia đứng ngoài cửa sừng sốt hết mấy giây, lúc này mới sực tỉnh, vội đóng cửa rồi chạy vào phòng vệ sinh. Kết quả, đích thực tôi không nghe lầm, bốn cầu đứng là đang bơm nước.

Thế nhưng, van nước đã bị cái đầu người kia chặn lại, theo lý mà nói thì không thể có nước chảy ra, thế rồi tôi lại không xác định được, mà mở vòi nước ra lần nữa, nhưng thật sự lại có nước từ bên trong chảy ra.

Không phải là máu đen trước đó chảy ra, mà lại là nước máy sạch sẽ, trong suốt.

Tôi thật sự không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng lại không có gan tháo van nước ra, để xem xem cái đầu kia có còn ở trong đó hay không.

Bởi vì cả đêm hôm qua tôi đều không ngủ được, vậy nên mặc dù trong lòng rất sợ hãi, chẳng dám kéo màn cửa, cũng không dám tắt đèn, nhưng lại không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Sáng hôm sau đột nhiên mở mắt, thì trời đã sáng, tôi theo bản năng đưa tay tìm điện thoại trên giường, kết quả... Tôi lại mò được một túm tóc!

Tôi bị dọa giật mình một cái, vội vàng buông tay sờ qua chỗ đó... Nơi đó lại đặt một cái đầu người.

Tôi vậy mà, ôm lấy cái đầu người này ngủ cả đêm!"

"Đó là đầu của người nào? Là đồng nghiệp của anh sao?"

"Ừ, là đầu của một đồng nghiệp nữ."

Liều Chí Thành không hề phủ nhận, nhẹ gật đầu, rồi nói tiếp:

"Lúc ấy tôi rất sợ, nhưng lại không dám báo án, vậy nên chỉ có thể mang cái đầu kia giấu vào trong tủ lạnh, tránh việc nó bị hư thối.

Tôi không biết phải xử lý nó như thế nào, vứt nó đi thì sợ sẽ bị phát hiện, giữ nó lại trong tủ lạnh lại sợ cảnh sát đến nhà.

Nhưng quan trọng hơn chính là, tôi vốn dĩ cái gì cũng không biết, cái đầu người này xuất hiện trên giường tôi lúc nào, là ai đưa vào nhà tôi.

Hai ngày sau, tôi đều nhận được đầu đồng nghiệp từ trên trời rơi xuống, đến nỗi tủ lạnh của tôi cũng không còn chỗ để chứa."

"Ông không cảm thấy việc giấu đầu người bị hại vào tủ lạnh của mình là chuyện rất ngu xuẩn sao?"

Lưu Ngôn Mẫn thẳng thắn hỏi.

"Tôi biết, vậy nên, tôi mới càng dám liều mạng tìm kiếm những người có thể giúp tôi giải quyết được mọi chuyện. Nhưng tìm kiếm mù quáng, lại tìm đến một đám người lừa đảo.

Còn cái đầu tôi mạo hiểm mang theo trên người này, là số dĩ, nó có sự khác biệt với những cái đầu trước đó, bởi vì nó không thuộc về bất cứ đồng nghiệp nào bị giết của tôi."

"Không phải đồng nghiệp của anh? Vậy thì đó là đầu của ai?"

Lúc này, Liều Chí Thành nhìn thoáng qua đám người đang hiếu kì, sau nữa khàn khàn nói tiếp:

"Đây là đầu của Phụng Thái!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Cổ quái

"Đầu của Phụng Thái?"

Nghe xong, Lưu Ngôn Mẫn tỏ ra rất bất ngờ, tiếp theo, thấy mọi người đều im lặng, hắn ta hỏi tiếp:

"Phụng Thái là ai?"

"Tôi nói anh Mẫn Mẫn, lúc này đến giờ anh là suy nghĩ cái gì vậy, có nghiêm túc lắng nghe không, Phụng Thái chính là nhân vật nữ chính trong bộ phim kia."

Nam Cung Vân cảm thấy rất mất mặt, không biết Lưu Ngôn Mẫn nghĩ như thế nào mà lại hỏi câu đó.

Hạ Thiên Kỳ không quan tâm Lưu Ngôn Mẫn có đang nghiêm túc nghe hay không, tóm lại là hắn hiểu Liều Chí Thành nói cái gì, lúc này, hắn lại lên tiếng hỏi:

"Ông Liều cứ nói tiếp đi, vì sao đầu của Phụng Thái lại ở chỗ của ông."

Nghe câu hỏi của Hạ Thiên Kỳ, dường như Liều Chí Thành nhớ lại chuyện kinh khủng gì đó, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

"Cái đầu này xuất hiện vào sáng hôm nay, lúc tôi tỉnh dậy thì thấy nó đã được đặt bên cạnh chiếc đèn bàn, trên tủ ở đầu giường, đôi mắt trừng lớn, rất

oán độc, nhìn tôi chăm chăm.

Mấy ngày liền tinh thần bị giày vò, vốn dĩ tôi đang ở giới hạn, sắp sửa sụp đổ, vậy nên khi nhìn thấy đã bị dọa cho ngất đi.

Bởi vì cái đầu này cũng không phải là của đồng nghiệp, mà là của một người vốn dĩ là không tồn tại ngoài đời, hơn nữa là trong phim kinh dị lại chết không toàn thây. Nhưng rõ ràng là một nhân vật trong phim, vậy mà đầu của cô ấy lại xuất hiện trên tủ đầu giường trong nhà tôi, điều này làm tôi cảm thấy, con quỷ kia đang dự định xuống tay với tôi.

Sau khi tôi tỉnh lại cũng đã là giữa trưa, bởi vì có hẹn với các anh đêm nay, nên tôi ngay cả mặt cũng không kịp rửa, trốn ra khỏi nhà. Mà trên đường lái xe đến chỗ này, lại phát sinh một chuyện làm tôi thấy tuyệt vọng.

Chính là cái đầu người kia, đầu của Phụng Thái, vậy mà xuất hiện trên chiếc ghế lái phụ, quả thật rất quỷ dị.

Lúc ấy, tôi bị dọa, sợ đến nỗi choáng váng, cũng không còn lo nhiều như vậy, chỉ là theo bản năng, muốn đem cái đầu này vứt đi. Thế là, lúc đi ngang qua một tiệm sửa quần áo, tôi xuống xe mua một tấm vải. Sau đó gói cái đầu này lại thành một cái bao, vứt xuống khe núi hai bên đường cao tốc.

Tôi cứ nghĩ rằng mình đã thoát khỏi nó, vậy mà sau khi tôi rút một điều thuốc, lúc tỉnh táo lại, đã phát hiện cái đầu người kia bị treo trên kính xe của tôi.

Tôi lúc ấy đã không suy nghĩ được gì nữa, trực tiếp ném nó xuống khỏi xe. Sau đó vội vã tăng tốc. Nhưng là... là... cái túi kia vậy mà lại xuất hiện trong xe của tôi một lần nữa.

Liên tiếp mấy lần như vậy, tôi mới phải tiếp nhận cái thứ xui xẻo này, thực tế là tôi không thể thoát khỏi nó, bất kể tôi ném nó đi đâu, sẽ một lần nữa nó lại quay về trong tầm mắt tôi.

Sau chuyện này thì mọi người cũng hiểu rõ rồi đấy, tôi mang theo cái túi xách này đến đây.

Sở dĩ tôi biểu hiện cẩn thận từng li từng tí như vậy là để đề phòng cảnh sát, sợ bọn họ bắt tôi mở chiếc bao này ra để kiểm tra, nếu như thế thật thì tôi không biết phải giải thích như thế nào."

Nói đến chỗ này, Liễu Chí Thành sắc mặt rất khó coi, cười cười, cảm thấy có chút may mắn, cảm khái:

"Cũng may là trời không tuyệt đường người, cuối cùng cũng để tôi gặp được các anh, nếu không tôi không bị con quỷ kia giết chết, thì cũng bị nó hành hạ cho sống không bằng chết."

"Tôi đã nói rồi, ông Liễu, chỉ cần ông ăn nói thật với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đem hết khả năng giúp đỡ ông.

Lúc này, Liễu Chí Thành đã kể hết những chuyện ông ta gặp phải, nghe xong, không chỉ Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mơ hồ, mà ngay cả Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân trên gương mặt giáo hoạt cũng phải mang chút u sầu, hiển nhiên bọn họ cũng không hiểu rõ. Cuối cùng thì đây là chuyện gì cơ chứ.

Còn người có tâm kiến thức rộng rãi Lãnh Nguyệt, thì từ đầu đến cuối đều không mở miệng, vẫn luôn giữ tác phong cao ngạo, lạnh lùng như cũ.

Hạ Thiên Kỳ chỉ là tỏ thái độ bên ngoài của bọn hắn với chuyện này, dù sao giúp Liễu Chí Thành cũng chỉ là một cái có, lý do làm cho bọn hắn thật sự muốn liều mạng đó là sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, sẽ đạt được 5 điểm vinh dự.

Vậy nên, mặc dù trước mắt không có đầu mối gì, nhưng xem ra không có ai có suy nghĩ sẽ rút lui cả. Đối với năm điểm vinh dự kia, là tình thế bất buộc.

Trong nội tâm bọn hắn đo lường bao nhiêu rất rõ ràng, nhưng Liễu Chí Thành lại hoàn toàn mơ màng, vốn dĩ là không biết đám người kia thâm sâu thế nào, chẳng qua là cảm thấy trước đó Lưu Ngôn Mẫn ra tay biến quỷ rất là trâu bò, không giống với đám người giang hồ lừa gạt ông ta đã gặp phải trước đó.

"Chuyện đó..."

Liễu Chí Thành đều cảm thấy mọi người có chút trầm mặc, nên thấp giọng dò hỏi:

"Chuyện này... Dễ giải quyết không?"

"Rất khó để giải quyết." Hạ Thiên Kỳ cau mày lắc đầu, thấy thế, nội tâm Liễu Chí Thành nhất thời lắng xuống, kéo theo tiếng khóc nức nở:

"Các anh nhất định sẽ có cách đúng không? Nhất định sẽ cứu tôi đúng không?"

"Đó là chuyện tất nhiên, tôi nói chuyện này khó giải quyết chứ không nói là không có cách giải quyết.

Như vậy đi, ông Liễu, cho chúng tôi thương lượng một chút, nghe xem ý kiến của mọi người thế nào, không biết chừng lại đưa ra được phương án."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ chỉ vào chiếc bàn phía đối diện, nói tiếp:

"Ông Liễu, nếu ông không ngại, thì phiền ông sang ngồi bên kia trước, được không?"

"Không... Không ngại."

Nhìn thấy Liễu Chí Thành đã đi sang chỗ đối diện, Hạ Thiên Kỳ nhìn bốn người Lãnh Nguyệt, cười khổ:

"Mấy vị đại thần có ý kiến gì về chuyện tình cờ của Liễu Chí Thành không, phải chăng có biện pháp nào đó?"

"Nhiệm vụ lần này, dựa theo miêu tả của ông ta thì không dễ giải quyết đâu, rất có thể là lời nguyên rủa."

"Nguyên rủa?" Nam Cung Vân nhìn Lưu Ngôn Mẫn một chút, sau đó lắc đầu nói.

"Chắc không phải là nguyên rủa đâu, lão đại có nói nguyên rủa là nhiệm vụ mà cấp bậc bọn họ phải đối mặt, trong hiện tại sẽ không có loại này."

"Nói như vậy không đúng. Các anh xem, đầu tiên bọn họ là gặp phải một rạp chiếu phim không tồn tại thực, sau đó lại nhìn thấy quý đóng phim, sau cái đêm xem phim đó, những người kia bắt đầu chết rất oan uổng."

Mà ông ta cũng bị Quý Vật để mất tới, trong nhà liên tục xuất hiện đầu của người bị hại, và quý vật đúng là cái đầu kia, âm hồn bất tán.

Nguyên rủa rõ ràng là bộ phim kinh dị kia, nhưng bất kể ai, đã là người từng nhìn thấy bộ phim đó, thì đều bị giết chết."

Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn tranh luận rất sôi nổi, Hạ Thiên Kỳ nhìn không được, nên cắt ngang bọn họ, nói:

"Mặc dù tôi không biết nguyên rủa các người nhắc đến là chuyện như thế nào, nhưng có một chuyện mọi người không thấy kỳ quái sao?"

"Chuyện gì?"

"Tất nhiên là chuyện tình cờ của Liễu Chí Thành. Lúc ấy có rất nhiều người nhìn thấy bộ phim kia, nhưng dựa theo lời kể của ông ta, thì những người bị hại kia đều là bị giết chết ngay."

Năm ngày, tất cả mười lăm người đều phải chết, đổi lại vậy mỗi ngày sẽ có ba người chết rất oan uổng, có thể thấy quý vật trong nhiệm vụ này giết người rất quả biết, vốn dĩ là không dây dưa dài dòng."

Nhưng hết lần này tới lần khác, đến lượt Liễu Chí Thành này thì lại hoàn toàn đổi thành một phương thức khác, xem ra giống như là muốn dọa cho ông ta kinh hãi. Quá trình rất kinh dị, cũng lại rất quý dị, nhưng trên thực tế lại chẳng làm gì, bởi vì Liễu Chí Thành vẫn như cũ, sống rất khỏe, ông ta cũng không bị giết."

Vậy nên, các người không thấy Quý Vật này là vô cùng bất công sao?"

"Chuyện này... Có vẻ như đúng là như vậy." Lưu Ngôn Mẫn cẩn thận suy nghĩ lời nói của Hạ Thiên Kỳ, không khỏi gật đầu đồng ý, hẳn ta vốn dĩ cũng cảm thấy chuyện này rất cổ quái."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Tìm tòi và nghiên cứu

Nghe xong Nam Cung Vân cũng gật đầu, đồng thời phụ họa nói theo:

"Nghe những lời Thiên Kỳ vừa nói, xem ra đã có thể loại trừ khả năng nguyên rủa."

Bởi vì nguyên rủa xuất phát từ một cái đầu nguồn, cái bộ phim kinh dị kia quả thật có thể xem như là đầu nguồn, nhưng vấn đề là ở chỗ, nguyên rủa giết người thì cũng không hề bất cứ bất công nào cho ai, vốn dĩ là không tồn tại cái gọi là đùa bỡn để đối phương kinh hãi."

Nói thẳng ra, vì nguyên rủa chỉ là một loại sức mạnh vô hình, cũng có thể nói là một loại quy tắc vô hình, trong đó không tồn tại Quý Vật."

"Đây tiểu Vân, lúc này tôi cũng vừa nói như vậy, chẳng lẽ nguyên rủa trong lòng tôi không có số à, cô hiện tại so với lúc này thật là..."

"Dù sao nhiệm vụ cũng không phải trò đùa, tất nhiên phải đối xử nghiêm túc."

Lúc Nam Cung Vân nói ra những lời này, biểu cảm cũng trở nên hết sức nghiêm túc, hẳn là trước đó đã bị thua thiệt trên phương diện này."

Sau khi Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn phát biểu suy nghĩ của mình, thì ánh mắt của Hạ Thiên Kỳ lại đặt trên người Lãnh Nguyệt."

Người khác có lẽ không biết được năng lực của Lãnh Nguyệt, nhưng hẳn lại biết rất rõ, Lãnh Nguyệt chẳng những là một tay Thuật Pháp rất trâu bò, mà

cũng hiểu biết rất nhiều về bí văn linh dị, chỉ riêng trên phương diện này, thực tế mà nói, sợ là Nam Cung Vân và Lư Ngôn Mẫn hợp lại, cũng không thắng nổi hần ta.

"Nguyệt Nguyệt, anh nghĩ như thế nào thì nói đi, trước đó Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân đều đã thả con tép, bắt con tôm, anh cũng mau nói vài câu lời vàng ngọc đi."

"Nam thần, anh mau nói suy nghĩ của anh đi."

Lúc này, Nam Cung Vân cũng a dua nói theo.

"Hừ!"

Lư Ngôn Mẫn ăn chút dấm chua, trừng mắt nhìn Lãnh Nguyệt, tiếp đó lại nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ đang liếc về phía hần ta cười xấu xa, không khỏi mắng:

"Anh cười cái rắm, tôi nhanh nhay, sẽ không ăn dấm!"

"Ài, anh nhanh nhay, nghe anh nói, thật sự là quá chuẩn xác. Tôi vừa mới nói đúng, là đang cười cái rắm."

"Anh..."

Hạ Thiên Kỳ đắc ý cười cười, đầu vỗ mồm thì từ nhỏ đến giờ hần chưa bao giờ sợ người nào cả.

Nhớ lại năm đó, lúc còn đi học, hần nổi danh trong trường học là lư manh. Thích thì tùy tiện mắng chửi người khác, tiện tay có thể đánh người lại còn rất thích đá người khác.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, cũng bởi vì ba cái tùy tiện này mà hần đã bị mẹ hần giáo huấn không ít lần.

Thấy Hạ Thiên Kỳ và Lư Ngôn Mẫn đã yên tĩnh trở lại, lúc này, Lãnh Nguyệt mới chậm rãi, mở miệng nói ra suy nghĩ của mình:

"Tôi cảm thấy nhiệm vụ này cũng không có vẻ quý dị như vậy đâu, bởi vì thứ bọn người Liễu Chí Thành nhìn thấy hoàn toàn có thể là thực hiện trong ảo cảnh.

Một con quỷ có thể tạo ra ảo cảnh, một con quỷ khác lại có năng lực giết người, như vậy mới làm ra chuyện gọi là rạp chiếu phim không tồn tại, và che mắt hết những người quan sát là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bọn họ là người bình thường, tình cờ gặp phải tình huống này khẳng định khó mà phân biệt được, nhưng đối lại là chúng ta, thật giả thế nào có thể tìm tòi là biết ngay."

"Theo ý của anh, thì tối nay chúng ta đi theo Liễu Chí Thành trở về?"

"Ừm. Tất nhiên, những ngày qua trong nhà ông ta đã phát sinh ra những chuyện kỳ lạ, vậy thì hôm nay cũng không ngoại lệ đâu."

Lãnh Nguyệt nhìn thoáng qua Hạ Thiên Kỳ, lại liếc mắt đến chỗ Nam Cung Vân và Lư Ngôn Mẫn, sau đó mới nói thêm:

"Tóm lại, hôm nay tôi sẽ trở về cùng ông ta."

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ cho rằng Lãnh Nguyệt sẽ nghe theo một chút suy nghĩ của Nam Cung Vân và Lư Ngôn Mẫn, kết quả là nói ra một câu cứng cỏi như vậy. Đây không phải là thầm nói với bọn họ, mặc kệ các người có đi hay không, nhất định hôm nay tôi sẽ đi, tùy các người cả đấy.

"Anh nói lời này là có ý gì! Tốt xấu gì chúng ta cũng là một đội. Tôi thiếu cũng phải nghe theo suy nghĩ của những người khác chứ!"

Giống như sự lo lắng của Hạ Thiên Kỳ, nghe xong, Lư Ngôn Mẫn lập tức không muốn.

Tuy nhiên cũng không thể trách Lư Ngôn Mẫn tức giận như vậy. Dù sao bọn họ cũng chưa hiểu rõ lẫn nhau, nay lại nghe những lời này, chỉ cảm thấy là Lãnh Nguyệt đang giả vờ lãnh đạm.

"Chúng ta vẫn nên đi cùng nhau, dù nói thế nào thì chúng ta có bốn người, ở cùng một chỗ mà nói, thì tôi thiếu sẽ giảm được sự nguy hiểm."

Trong này, người Lư Ngôn Mẫn quen thuộc nhất, không phải ai khác, chính là Nam Cung Vân, vậy nên người trung gian đứng ra hòa giải chỉ có thể là cô ta.

Cũng may, Lư Ngôn Mẫn nói chỉ là nói như vậy, chứ không hề để bụng, chỉ là đồng ý, nhưng không được tình nguyện cho lắm.

Sau khi đã thảo luận xong bước kế tiếp của kế hoạch, Hạ Thiên Kỳ lại chỉ vào cái bao đang để ở trên bàn, hỏi:

"Vậy cái này phải làm sao vậy giờ?"

"Lát nữa tôi mang theo nó."

Lãnh Nguyệt nhìn cái túi kia một chút, thuận miệng nói ra.

Gọi Liễu Chí Thành đang ngồi ở phía đối diện lo lắng chờ đợi, Hạ Thiên Kỳ nói cho ông ta ý định đêm nay sẽ cùng ông ta về nhà, để bảo vệ cho ông ta.

Nghe xong, Liễu Chí Thành rất vui mừng, liên tục cảm tạ mấy người kia có ơn cứu mạng, sau đó lái xe dẫn bọn hắn đến chỗ ở của ông ta.

"Tôi năm nay đã 33 tuổi, nhưng vẫn chưa kết hôn. Trước kia cảm thấy đàn ông phải đặt sự nghiệp lên đầu, đến khi có tiền rồi thì lại không tìm được cô gái nào, kết quả đợi đến lúc có tiền mới giật mình phát hiện, bản thân đã bỏ qua thời điểm tốt nhất."

Hiện tại tôi vẫn đang tìm, cũng chỉ có thể nhờ vào người khác giới thiệu, nhưng lại không muốn kiêu xem mặt, vì hoàn toàn là chú trọng sinh hoạt, vốn dĩ không tồn tại tình yêu..."

Lúc này Liễu Chí Thành nhìn lên bầu trời, cũng chỉ vì lúc này Hạ Thiên Kỳ buột miệng hỏi ông ta đã kết hôn hay chưa, rốt cục lại nói một tràng dài như vậy, lần này thật đáng cảm khái và sâu sắc.

Chuyện riêng của Liễu Chí Thành, Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không có hứng thú, đối với tình yêu, hay hôn nhân trước mắt cũng gần như không có khái niệm gì, vậy nên, nghe xong những lời giảng giải về những chuyện đã qua của ông ta, hắn vốn dĩ là không tồn tại một chút nào gọi là sâu sắc.

Hạ Thiên Kỳ một câu cũng không đáp, rất nhanh bọn hắn đã ở trong thang máy, đi đến tầng lầu nhà của Liễu Chí Thành.

Liễu Chí Thành lấy chìa khóa tra vào ổ, theo sau, bọn hắn cũng lần lượt bước vào.

Căn phòng rộng hơn tám mươi mét vuông, hai gian phòng ngủ một lớn một nhỏ khá tương đối, sắp xếp cũng rất sạch sẽ, không giống với nhà của một người đàn ông độc thân cho lắm.

"Nhà cửa chỉ thu dọn qua loa."

"Ngày đó tháo cái van xuống, mới thu dọn lại."

Liễu Chí Thành nói, mặt lộ vẻ đáng ghét, lắc đầu.

Lưu Ngôn Mẫn đi lòng vòng trong phòng, Hạ Thiên Kỳ lại đi ngay vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra.

Nhưng vừa mở ra, hắn không khỏi bị dọa mà giật mình một cái, bởi vì ba bốn cái đầu người đã đông cứng thành khối băng, bị chen chúc nhét vào bên trong.

"Đây là những cái đầu người liên tục xuất hiện trong nhà ông mấy ngày nay sao?"

"Đúng vậy, trong tủ lạnh không còn chỗ để bỏ nữa rồi."

Nghe Liễu Chí Thành trả lời, Hạ Thiên Kỳ đưa tay đóng cửa tủ lạnh lại, đi đến chỗ Lãnh Nguyệt đang đứng cạnh cửa phòng bếp quan sát tủ lạnh, hỏi:

"Cái túi xách kia anh xử lý nó như thế nào?"

"Thieu hủy."

"Trong này sao?"

"Ừm."

Lãnh Nguyệt vẫn như cũ, không nói nhiều, lúc này lại xoay người trở ra phòng khách, nơi bọn người Lưu Ngôn Mẫn đang ngồi, lấy cái túi xách đang đặt trên bàn trà kia.

Lúc này Hạ Thiên Kỳ cũng đi theo, đứng một bên chăm chú quan sát hành động kế tiếp của Lãnh Nguyệt.

"Anh muốn mở nó ra?"

Thấy Lãnh Nguyệt muốn mở cái bao kia ra, Liễu Chí Thành không khỏi hỏi một câu.

Lãnh Nguyệt không để ý đến ông ta, tay lúc này đã mở cái bao kia ra, tiếp theo đem vài trái rộng ra, để lộ cái đầu người ở bên trong.

Cái đầu người này đúng thật như Liễu Chí Thành nói, hai mắt đỏ máu, trên mặt tràn đầy oán độc.

Tuy nhiên, Lãnh Nguyệt cũng không thấy sợ, sau khi đưa tay sờ vào, vội lấy từ trong ba lô ra hai lá bùa màu vàng và cái chuỗi kiếm không lưỡi kia.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 153: Ngụy trang

Những người ở đây ngoại trừ Liễu Chí Thành ra thì ai cũng biết Lãnh Nguyệt sắp làm cái gì.

Hạ Thiên Kỳ cũng không cần nhiều lời, trong những người này thì hẳn là người biết rõ bản lĩnh của Lãnh Nguyệt nhất nhưng Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn thì hoàn toàn không biết gì về Lãnh Nguyệt cả.

Thậm chí ngay cả Lãnh Nguyệt có thể chất ác Quỷ hay là có pháp Thuật thì họ đều không biết.

Cho đến khi thấy Lãnh Nguyệt lấy ra hai lá bùa màu vàng và kiếm Mộc Đào, hai người họ mới biết Lãnh Nguyệt sử dụng pháp Thuật.

Tuy nhiên nhìn biểu hiện của hai người họ, trên mặt ít nhiều cũng có chút xem thường, nhất là Lưu Ngôn Mẫn, hẳn vốn dĩ xem Lãnh Nguyệt là người chẳng làm nên tích sự gì hoặc có thể nói rằng trong nhận thức của hắn, Lãnh Nguyệt chỉ là một tên con trai trắng trẻo, eo lá cổ tình giả bộ thanh cao, lạnh lùng.

Thấy mọi người đều không có ý ngăn Lãnh Nguyệt lại, Liễu Chí Thành thì lại không biết Lãnh Nguyệt muốn làm gì với những cái đầu trong bao. Nhưng bị Lãnh Nguyệt bỏ đi nên cũng rất biết điều mà không tiếp tục hỏi nữa.

"Trời buộc, trừ quỷ!"

Lãnh Nguyệt cảm chắc hai lá bùa vàng trong tay rồi bất thành linh khê quát lên một tiếng, tiếp theo kẹp hai lá bùa vàng phát sáng cực mạnh ở giữa hai ngón tay. Sau đó hắn nhẹ nhàng phóng chúng về phía cái đầu kia. Hai cái bùa vàng ấy như được bồi nhựa cao su lập tức dán chặt vào ngay giữa trán của cái đầu.

Chỉ trong nháy mắt hai con mắt đang trũng lên bỗng nhiên động đậy một cái, tiếp theo hai con ngươi đầy tia máu kia bắt đầu chuyển động trong hốc mắt, miệng cũng mở lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhìn cứ như muốn nhào tới cắn Lãnh Nguyệt vậy.

"Sinh hoạt... Sống!"

Nhìn thấy cái đầu người chết đó cứ như đang sống lại, nó không an phận nữa, mà bắt đầu lắc lư. Liễu Chí Thành bị dọa đến mức ngồi phịch xuống bên tường, miệng liên tục kêu la hoảng sợ.

"Nó vốn cũng không phải là một cái đầu người chết."

Lúc này hình như Nam Cung Vân cũng đã nhìn ra được gì đó, biểu cảm xem thường trên mặt lúc nãy đã giảm xuống mấy phần.

Tuy cái đầu người kia không nằm yên nữa mà bắt đầu sống lại nhưng hai lá bùa vàng của Lãnh Nguyệt lại giống như là dây xích, không ngừng trời buộc lấy nó, vốn dĩ nó không thể di động dù chỉ một chút.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt nhanh chóng đánh ra mấy hiệu lệnh bằng tay, tiếp theo khép hai ngón tay lại, vuốt nhẹ qua thân kiếm Mộc Đào không lưỡi, những chỗ vừa đi qua bỗng xuất hiện lưỡi kiếm màu đỏ nhạt độ rộng khoảng chừng nửa chỉ.

Nhìn thấy lưỡi kiếm kia xuất hiện, ngoại trừ Hạ Thiên Kỳ ra thì tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh sợ. Nhất là Nam Cung Vân, cô ta kinh sợ đến mức mặt cũng tái sầm lại, không biết là đã nhìn ra được cái gì.

Trong ánh mắt mọi người đều lộ rõ sự hoảng sợ, Lãnh Nguyệt không chần chờ một chút nào lập tức giơ thanh kiếm Mộc Đào trong tay chém xuống một đường, cắt cái đầu không chịu an phận kia ra làm đôi, sau đó chúng lập tức hóa thành một đám tro tàn tiêu tan đi hết.

Giải quyết xong cái đầu người kia, Lãnh Nguyệt xem như không có chuyện gì xảy ra, cắt thanh kiếm Mộc Đào vào trong ba lô, nét mặt không hề thay đổi, quay đầu nói với Liễu Chí Thành:

"Nó đã âm hồn bất tán, sau này sẽ không xuất hiện nữa."

"Cái này... Ta... Cái kia..."

Liễu Chí Thành lắp bắp đến nửa ngày, chắc bởi vì ông ta quá kinh hãi, cuối cùng cũng không thể nói ra được điều mình muốn nói.

Nhưng Nam Cung Vân lại có chút không chắc chắn hỏi:

"Thanh kiếm kia... Không có lưỡi kiếm à?"

"Ừm." Lãnh Nguyệt gật nhẹ đầu khẳng định, cũng không nói thêm lời dư thừa nào.

"Tôi nói này tiểu Vân, câu cậu hỏi không phải là đang nói nhảm à, đầu phải là mù đầu mà không thấy, chỉ cần nhìn một cái thì đã biết thanh kiếm kia không có lưỡi kiếm rồi."

Mặc dù Lưu Ngôn Mẫn giật mình trước thực lực của Lãnh Nguyệt nhưng hắn rất nhanh chóng khôi phục lại như thường. Không chào đón thì vẫn là không chào đón, cũng không vì Lãnh Nguyệt biểu hiện ra thực lực của mình mà thay đổi quan điểm của mình.

"Tôi nói nó không lưỡi không phải có ý nói nó không có lưỡi kiếm, mà đó là cái tên của một loại pháp thuật trời cho."

Chỉ là người sử dụng pháp thuật có thể căn cứ vào độ mạnh yếu của Quỷ Vật, tạo ra các loại mà chúng không thể chống lại rồi dùng pháp thuật chém chết chúng.

Chỉ có những người có pháp thuật đặc biệt trời cho mới có thể học được. Đa số mọi người chỉ có thể đơn giản là thông qua chú thuật phụ ma và pháp lực trong tay để duy trì uy lực của vũ khí trong tay.

Cậu không phải là người nắm giữ pháp Thuật, có giải thích kỹ càng cho cậu thì cậu cũng chưa chắc có thể hiểu được.

Tóm lại... Nam thần của tôi rất đẹp trai và lợi hại là được rồi!"

Nam Cung Vân nói xong lập tức cảm thấy tinh thần phơi phới, khó mà tự kiềm chế được.

Gặp cái dáng vẻ si tình của Nam Cung Vân, Lưu Ngôn Mẫn thật sự hận không thể tát cho mình mấy cái bạt tay thật mạnh, hắn là một thể chất ác Quỷ, không có việc gì lại đi hỏi mấy cái về pháp Thuật, vậy không phải tự mình tìm cho mình con đường không thoải mái sao!

"Hừ! Có gì mà đặc biệt chứ."

Lưu Ngôn Mẫn hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Lãnh Nguyệt không hề có biểu lộ gì nhếch môi xem thường.

Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân vừa mới biểu hiện kinh sợ Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ đứng ở một bên thấy rất rõ ràng. Tuy người làm náo động không phải hắn mà vẫn là Lãnh Nguyệt nhưng hắn và Lãnh Nguyệt đích thực là cùng một phe cho nên trong lòng lại cảm thấy có chút mừng thầm.

Qua sự việc lần này, Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn sẽ không dám coi thường bọn hắn nữa. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không ở sau lưng Lãnh Nguyệt mượn cớ oai hùng mãi được, chỉ cần có đủ điểm vinh dự để mà cường hóa thể chất Ác Linh của mình thì sớm muộn gì một mình hắn cũng có thể đảm đương một phía.

Dù sao làm cái chuyện náo động này, nếu mà điều kiện đi đầu là không nguy hiểm thì hắn kỳ thật còn rất muốn làm.

"Cái kia... Có thể nói cho ta biết, cuối cùng là vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

Liễu Chí Thành đi đến bên Lãnh Nguyệt, thận trọng hỏi.

"Đó là một Tà Linh."

"Tà Linh? Là... Cái gì?"

Chẳng những Liễu Chí Thành chưa từng nghe qua, mà ngay cả Hạ Thiên Kỳ cũng là lần đầu tiên nghe được cái tên này. Tuy nhiên có hộ khách Liễu Chí Thành ở đây nên tất nhiên hắn sẽ không dám há mồm ra hỏi, cũng may là Nam Cung Vân biết cái này, nên cô mới lên tiếng:

"Tà Linh cũng là một loại ma quỷ, là tập hợp từ các mặt trái ý thức hình thành một cái mặt trái Hợp Thể, nói thẳng ra là một loại Quỷ Hồn có được các loại tâm tình tiêu cực."

Loại Quỷ Hồn này, tự bản thân nó không có đủ năng lực để giết người, nhiều lắm thì cũng chỉ tạo ra kinh sợ, trò đùa quái đản và có được một chút năng lực mê huyễn."

Nam Cung Vân nói đến đây thì cố ý nhìn Liễu Chí Thành một cái nói:

"Tà Linh có thể thấy rõ những thứ e ngại của ông, cho nên bọn chúng mới nguy trang thành đầu của Phượng Thái mà dọa ông, những cái đầu người vốn không tồn tại."

"Không tồn tại? Cô nói những cái đầu kia... Những cái đầu người quý quái kia đều không tồn tại? Cái này sao có thể, tôi rõ ràng..."

"Sở dĩ ông cảm thấy nó tồn tại là bởi vì ông bị Tà Linh làm cho mê muội. Trên thực tế những gì ông cảm thấy được đều là giả. Năng lực mê huyễn này của Tà Linh, thoạt nhìn là rất lợi hại, bởi vì chẳng những có thể lừa gạt thị giác của ông lại càng có thể lừa gạt xúc giác của ông, thậm chí là cảm giác."

Nhưng những thứ này cũng chỉ hữu dụng với người bình thường, chỉ cần mở thiên nhãn thì đều có thể nhìn ra sơ hở."

Trong lúc Nam Cung Vân đang nói, trong lòng ít nhiều cũng có chút lo sợ, bởi vì trước đó không thể nhìn ra cái kia chính là do Tà Linh nguy trang. Cũng

không phải cô không mở được thiên nhãn, mà là vốn dĩ không có suy nghĩ về vấn đề này.

Nghe Nam Cung Vân giải thích một hồi làm cho đầu óc của Liễu Chí Thành trở nên choáng váng, tuy nhiên hần lại nghe rất rõ một điều, chính là Tà Linh kia đã được giải quyết.

"Tà Linh đã bị các cậu trừ đi, vậy có nghĩa rằng hiện tại tôi đã an toàn?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Thể chất quý vương

"Ta đã nói rồi, Tà Linh vốn không có đủ năng lực để giết người, những việc nó làm nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là những trò đùa quái đản thôi. Nói thật ra thì nó chỉ muốn dọa ông một chút, tuyệt đối không tạo bất cứ sự uy hiếp nào đối với sinh mạng của ông.

Nhưng trên thực tế thì rất nhiều người trong số những đồng nghiệp cùng ông xem bộ phim đó đã chết."

Nghe Nam Cung Vân nói xong, sự kích động trên mặt Liễu Chí Thành vừa mới xuất hiện đã lập tức biến thành một đồng tro tàn.

"Chẳng lẽ còn có con quỷ khác sao?"

"Không phải chẳng lẽ, mà khẳng định là còn có sự tồn tại của một con quỷ khác nữa."

Nói đến đây, giọng nói của Nam Cung Vân cũng trở nên âm trầm hơn:

"Đồng thời còn là một con quỷ có thể giết người!"

"Vậy tôi nên làm cái gì? Các cậu chắc là cũng có thể đối phó với con quỷ kia đúng không?"

"Quý Vật cũng không phải chỉ tùy tiện đập một cái là có thể giết chết nó như con kiến, trước đó chúng tôi lại chưa xác định được nó thuộc loại Quỷ Vật nào, vậy nên không thể cam đoan với ông được. Còn bây giờ nên làm gì, chúng tôi tạm thời còn chưa quyết định."

Nam Cung Vân nói xong, cố ý nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, ý là ám chỉ hần nên nhanh chóng tiếp thu lời nói kia đi.

Hạ Thiên Kỳ lại không cảm thấy sợ điều này, thế là vẫn tiếp tục nói:

"Coi như là đã làm rõ việc này, mấy ngày gần đây, thứ đã gây vò ông thật ra chỉ là một Tà Linh. Như vậy tạm thời coi như ông đã an toàn. Tuy nhiên hôm nay chúng tôi vẫn sẽ ở nhà ông, chờ đến ngày mai, ông hãy gọi ba đồng nghiệp đã nói trước đó đến đây. Bọn họ cũng là đối tượng cần được bảo vệ.

Con quỷ kia sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với bọn họ..."

Sau khi hỏi số điện thoại di động của ba người đồng nghiệp từ miệng Liễu Chí Thành, Hạ Thiên Kỳ lập tức gọi cho bọn họ. Hẹn sáng sớm ngày mai cùng đến ở nhà Liễu Chí Thành.

Đợi sau khi giải quyết chuyện này xong xuôi, Hạ Thiên Kỳ không chần chừ, đi vào phòng bếp một lần nữa, muốn nhìn xem trong tủ lạnh có còn đầu người hay không. Nhưng đúng như Nam Cung Vân nói trước đó, đầu người trong tủ lạnh chỉ là Tà Linh làm giả để lừa bọn hần. Sau khi Tà Linh bị Lãnh Nguyệt xử lý thì những cái đầu người kia cũng tự động biến mất.

Liễu Chí Thành và Lãnh Nguyệt ngủ trong phòng ngủ lớn. Một mình Nam Cung Vân ngủ ở phòng nhỏ. Còn Hạ Thiên Kỳ và Lưu Ngôn Mẫn thì đau khổ bị ép ngủ trên ghế salon ở phòng khách.

Tuy nhiên trong quá trình phân chia phòng để nghỉ ngơi lại phát sinh một chuyện rất thú vị. Lưu Ngôn Mẫn đặc biệt rất muốn được ngủ với Nam Cung Vân chung một phòng nhưng Nam Cung Vân thì lại muốn ngủ cùng với Lãnh Nguyệt.

Kết quả, Lưu Ngôn Mẫn bị Nam Cung Vân thẳng thừng từ chối, mà Lãnh Nguyệt thì cũng không thèm nhìn tới Nam Cung Vân, cho nên cuối cùng mới xuất hiện cách giải quyết không hợp lý này.

Đương nhiên người khó chịu nhất chính là Hạ Thiên Kỳ, bởi vì hần vốn dĩ không quan tâm đến mấy chuyện đó, chỉ cần có thể ngủ trên ghế sofa ở phòng khách là đã tốt lắm rồi. Kết quả lại phải chịu số phận ngủ với Lưu Ngôn Mẫn trên cùng một ghế sofa lon.

"Cậu bị người ta từ chối thẳng thừng không nói nhưng sao lại hết lần này tới lần khác đến cướp địa bàn của tôi."

Tựa lưng vào ghế sa lon, Hạ Thiên Kỳ than thở châm chọc Lưu Ngôn Mẫn

"Có thể ngủ cùng người nhanh nhạy như ông đây trên một cái sofa là vinh hạnh của cậu, tôi còn chưa từng ngủ cùng ai trên ghế sofa đây."

"Cậu đừng có mà khoác lác, tôi mà vinh hạnh cái quái gì. Con mẹ nó! chỗ ngủ đã không đủ lớn mà ghế sofa còn phải chia cho cậu một nửa"

Hạ Thiên Kỳ và Lưu Ngôn Mẫn cứ không ai nhường ai mà ầm ĩ vài câu. Sau đó cả hai người đều không nói thêm gì nữa, ngửa đầu tựa vào ghế sa lon nhìn đèn pha lê treo trên đầu mà ngẩn người ra.

Bởi vì cũng đã rất muộn rồi, cho nên bọn người Lãnh Nguyệt đều đã về phòng để nghỉ ngơi. Trong phòng khách cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Cái đồng hồ treo trên vách tường cứ kêu "Cộc cộc", trong nhất thời bầu không khí có chút gượng ép.

Cuối cùng vẫn là Hạ Thiên Kỳ nhịn không được mà mở miệng trước, bởi vì hắn rất muốn hỏi về sự việc quý hóa một chút, nên đã lợi dụng cơ hội này.

"Đứng rồi Mẫn Mẫn, tôi có một việc muốn xin cậu chỉ bảo cho."

"Ai u, tôi không nghe lắm chứ, Kỳ Tổng lại có vấn đề cần tôi chỉ bảo cơ à?" Lưu Ngôn Mẫn xoay đầu lại nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ cười bí ối một tiếng, tiếp theo hỏi:

"Muốn hỏi tôi về việc liên quan đến quý hóa đúng không?"

"Ừm, bị cậu đoán trúng rồi."

"Hỏi đi, cậu đã nói hết chuyện có thể "tiếp thêm việc ngoài" cho tôi biết nên tôi cũng sẽ không keo kiệt."

Lưu Ngôn Mẫn lại vô cùng sáng khoái, tuy hắn và Hạ Thiên Kỳ thường xuyên cãi lộn nhưng không phải do vấn đề cả hai không hợp nhau.

Nghe Lưu Ngôn Mẫn nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không còn nói nhảm nữa mà đi thẳng vào vấn đề hỏi:

"Cậu thuộc loại thể chất gì?"

"Thể chất Lệ Quý. Tôi từng nghe tiểu Vân nói qua, cậu cũng có thể chất Ác Linh."

"Ừm, tuy nhiên tôi lại hoàn toàn không rõ lắm, rốt cục thì cái thể chất Quý vật này phân chia như thế nào chứ?"

Lãnh Nguyệt có từng nói rất nhiều sự việc liên quan đến thể chất Ác Linh cho hắn, nhưng tổng kết lại một cách đơn giản chính là thể chất Ác Linh rất mạnh chứ không yếu như những gì hắn tưởng tượng.

Những lời này tuy rằng làm cho hắn kỳ vọng rất lớn và luôn hi vọng vào nó nhưng cùng lúc đó cũng tăng thêm nhiều nỗi hoang mang cho bản thân.

Bởi vì nghiêm chỉnh thì hắn không hiểu rõ về thể chất Ác Linh, hoặc nói đúng hơn là hắn cũng không hiểu rõ về thể chất quý vật.

"Cậu vừa nói đến phân chia vậy là thể chất ác Quý cũng phân chia đẳng cấp hả?"

"Ừm! Không sai."

"Kỳ thật đẳng cấp của thể chất ác Quý được chia rất đơn giản, chỉ có ba cấp bậc."

Thể chất Lệ Quý, thể chất Ác Linh, và thể chất Quý vương. Ba loại thể chất này tuy có phân chia mạnh yếu, nhưng cái gọi là mạnh yếu ấy cũng không cách nhau mấy.

Bởi vì nếu lấy sự đầu tư thất bại của con người làm ví dụ thì bất luận là bọn hắn đầu tư một trăm triệu thất bại hay là mười triệu, thậm chí là một ngàn khối thất bại thì bọn họ đều là kẻ thất bại.

Nhưng nếu như là hai người đầu tư thành công thì đầu tư một trăm khối cùng đầu tư một trăm triệu, đạt được lợi nhuận thì hiển nhiên là có sự khác biệt.

Quan hệ của ba loại thể chất này chính là như vậy, do trước đó cậu không mạnh lên nên cậu có được thể chất Quý vương cũng vẫn không khác gì có được thể chất Lệ Quý vậy.

Không biết cậu nghe có hiểu ý của tôi hay không."

"Ý của cậu nói là ba loại thể chất ác Quý này có sự khác biệt lớn nhất nhưng thật ra là mạnh lên ở mức cao nhất?"

"Nói đúng hơn là sau khi đã mạnh lên ở mức cao nhất."

Người có được thể chất Lệ Quý, sau khi trưởng thành cuối sẽ có được thực lực không thua gì của Lệ Quý. Có được thể chất Ác Linh khi trưởng thành sẽ có được năng lực không thua gì thể chất Ác Quý.

Nếu tôi đạt được thực lực không thua gì Lệ Quý, mà cậu thì vẫn chưa hoàn toàn mạnh lên. Như vậy tính ra thì tôi vẫn mạnh hơn so với cậu.

Bởi vì cậu không đạt được cấp bậc Ác Quý, nhiều nhất thì cũng chỉ ở trình độ Lệ Quý mà thôi."

"Tôi biết rồi, nói trắng ra vẫn là vấn đề có thể sống tiếp hay không"

"Cậu cũng có thể hiểu như vậy. Tuy nhiên cậu cũng không cần cứ phải lo nghĩ về cái này, bởi vì ba loại thể chất này một khi đã mạnh lên hoàn toàn thì vẫn còn khả năng mạnh lên nữa.

Lão đại ta chính là ví dụ tốt nhất, hần vốn chỉ là thể chất Ác Linh, nhưng gần đây trình độ lại tăng lên và rất có tiềm năng thăng lên làm thể chất Quý vương.

Tuy nhiên khoảng cách của tôi và cậu với những thứ đó vẫn còn xa lắm, biết nhiều cũng vô dụng."

"Đạo lý này tôi đương nhiên biết rõ, nhưng có biết nhiều một chút về thể chất cũng tốt hơn mà.

Còn nữa, thể chất Quý vương cuối cùng là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Quý hóa

"Thể chất Quý vương tất nhiên là thể chất Quý vương rồi, cái này thì có gì mà phải giải thích chứ?"

Lưu Ngôn Mẫn không biết phải nói gì với Hạ Thiên Kỳ, vốn dĩ là giống như hần ta đã nói, chẳng có gì để giải thích cả.

"Lệ Quý, Ác Quý thì tôi đều biết, nhưng còn Quý vương lại là lần đầu tôi nghe nói, rốt cục thì Quý vương là loại quý gì chứ?"

Hiển nhiên là Hạ Thiên Kỳ chưa có được đáp án thì chưa chịu từ bỏ ý định, tư thế giống như nhất định phải hỏi cho đến cùng, mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Ngôn Mẫn đang ngập ngừng ngập dãi.

"Chuyện này còn muốn tôi nói sao, anh nghe tên của nó thì hẳn là phải biết rồi chứ, chữ vương trong tên quý vương, khẳng định là quý vật lợi hại nhất rồi. Vậy nên, thể chất Quý vương chắc chắn là thể chất trâu bò nhất trong tất cả các thể chất quý vật.

Tuy nhiên, vẫn là câu nói kia, loại Quý vương này còn cách chúng ta xa lắm, đừng nói là Quý Vương, mà chỉ Lệ Quý thôi chúng ta cũng không cần phải suy nghĩ rồi, vậy nên anh nên hỏi những vấn đề ở trước mắt đi, hiện tại tôi cũng buồn ngủ lắm rồi, mí mắt chẳng kéo lên nổi nữa."

Nói xong, Lưu Ngôn Mẫn lại ngập lớn một cái, ý bảo Hạ Thiên Kỳ hỏi nhanh lên một chút.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ đành phải nén xuống những thắc mắc trong lòng, thở một ra một hơi, sau đó lại hỏi đến vấn đề làm mạnh.

"Làm mạnh thì có liên quan gì đến thể chất Quý vật không? Làm thế nào anh lại quý hóa được?"

"Chẳng lẽ những chuyện này Từ Thiên Hoa không nói cho anh biết?"

"Ông ta thì có lúc nào chịu giúp đỡ tôi chứ." Hạ Thiên Kỳ nhếch miệng, lộ rõ vẻ khó chịu.

"Có vẻ như Từ Thiên Hoa không phải là thể chất quý vật, vậy nên có lẽ ông ta cũng không hiểu vấn đề này lắm đâu, tuy nhiên, liên quan đến phát thuật, một vài vấn đề về làm mạnh thể chất, giám sát cũng không có nghĩa vụ phải nói với anh.

Thế nên, với tính cách của Từ Thiên Hoa, không nói cho anh biết cũng là lẽ bình thường."

"Vậy thì anh còn hỏi tôi làm gì, nói một tràng dài như thế, cuối cùng chuyện quan trọng lại không nhắc đến."

Bỗng nhiên Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình đang bị Lưu Ngôn Mẫn đùa giỡn, cũng may ngay sau đó Lưu Ngôn Mẫn đã nói vào chủ đề chính.

"Làm mạnh được chia làm ba phần, áp chế quý vật, điều khiển thể chất và làm mạnh thể chất.

Áp chế quý vật thì tạm thời không cần nhắc đến, bởi vì vốn dĩ bây giờ anh cũng không vận dụng sức mạnh ác linh bên trong cơ thể. Đợi lúc nào anh đã làm mạnh thể chất lên rồi bắt đầu tiến hành áp chế cũng chưa muộn.

Còn về điều khiển thể chất, chuyện này không cần hỏi tôi cũng biết, khẳng định là anh không hiểu rõ nó có ý nghĩa gì. Bởi vì anh cảm thấy thân thể là của

anh. Vậy thì tại sao còn phải tiêu tốn điểm vinh dự để điều khiển nó chứ, đúng không?"

Nghe Luru Ngôn Mẫn nói thẳng ra ý nghĩ của mình, Hạ Thiên Kỳ từ chối cho ý kiến, chỉ gật nhẹ đầu, rồi nói:

"Anh nói không sai, tôi vẫn luôn không hiểu, cái điều khiển thể chất này rốt cục là như thế nào."

"Điều khiển thể chất chính là bước quan trọng nhất trong một lần làm mạnh, bởi vì chúng ta nhất định phải thông qua làm mạnh để điều khiển năng lực. Vậy thì mới có thể chính thức sử dụng năng lực mà thể chất quý vật bên trong cơ thể giao cho chúng ta.

Đơn giản mà nói, bất kể Lệ Quỷ trong người tôi, hay là ác linh trong cơ thể anh, thì tất cả chúng đều rơi vào trạng thái "ngủ". Mà làm mạnh thể chất chính là thử đánh thức chúng một chút.

Nhưng mà anh đã nghĩ đến chưa, xem như anh đã đánh thức được Ác Linh bên trong cơ thể, nhưng anh chỉ là một con người, vậy thì làm sao anh có thể sử dụng sức mạnh và năng lực của Ác Quỷ đây?"

Hay là nói chính xác hơn, anh làm sao kết hợp sức mạnh Ác Quỷ với bản thân anh được?

Lúc này mới cần điều khiển thể chất.

Vậy nên điều khiển thể chất chính là một chiếc chìa khóa kết hợp sức mạnh Quý Vật với cơ thể. Anh chỉ làm mạnh thôi là không được, còn cần phải hòa nhập sức mạnh đó với bản thân mới được. Từ đó mới thật sự đưa sức mạnh và năng lực tăng lên.

Tôi quý hóa chính là trên cơ sở làm mạnh thể chất, kết hợp điều khiển thể chất với làm mạnh, vậy nên mới xuất hiện một trạng thái hòa nhập."

Nói đến đoạn này, Luru Ngôn Mẫn thấy Hạ Thiên Kỳ đang chăm chú, tập trung tinh thần lắng nghe mình giảng giải, hẳn ta không khỏi làm bộ, hắng giọng một cái, sau đó cổ ý nâng giọng cao lên, nói tiếp:

"Ý nghĩa của quý hóa thì đúng như tên gọi của nó, đó là chuyển hóa cơ thể mình vào trong trạng thái của Quý Vật, từ đó mới vận dụng sức mạnh của Quý Vật. Nhưng mà trước mắt, bởi vì điểm vinh dự dùng để làm mạnh còn quá ít, vậy nên cũng chỉ có quý hóa một cánh tay. Đến một lúc nào đó, tôi sẽ quý hóa được toàn bộ cơ thể, thì lúc ấy tôi sẽ thực sự nắm giữ được năng lực của Lệ Quỷ."

Giảng giải cho Hạ Thiên Kỳ một lúc, vốn dĩ Luru Ngôn Mẫn đang buồn ngủ, nay cũng tỉnh táo hơn hẳn, vậy nên mới nghe hẳn ta nói thêm:

"Một khi đã làm mạnh thể chất và điều khiển thể chất, thì đã chính thức đánh thức hoàn toàn Quý Vật trong cơ thể chúng ta. Mặc dù bọn chúng không tồn tại ý thức đơn độc. Cũng sẽ không giống như quý nhập xác người, hoàn toàn thay thế chúng ta, nhưng bản sinh của chúng lại là giết chóc, lại đủ khả năng để phá hủy ý thức của chúng ta, từ đó cũng biến chúng ta, từ đầu đến chân đều là quý."

Mà không muốn bị biến thành Quý Vật, thì cần phải áp chế sự giết chóc của bọn chúng, vậy nên khi làm mạnh mới cần đến cái áp chế Quý Vật này."

Hạ Thiên Kỳ rất chú tâm lắng nghe, bởi vì hiện tại hẳn cũng quyết tâm phải biết rõ mọi chuyện. Như vậy cũng tốt, giống như binh sĩ ra chiến trường, nếu không hiểu thì sẽ không sử dụng được súng ống đạn dược.

"Tôi nghĩ tôi đã biết sau này muốn làm mạnh thì phải làm như thế nào rồi."

Sau khi trầm tư suy nghĩ, Hạ Thiên Kỳ lòng đầy biết ơn, nhìn Luru Ngôn Mẫn nói.

"Ừm. Tôi cũng rất hi vọng anh trở nên lợi hại một chút. Miễn sao sau này tiếp nhận nhiệm vụ mới không cần trông chừng anh nữa, như vậy quả thật rất vương vít."

Lại được nghe hai từ "Vương vít" một lần nữa, Hạ Thiên Kỳ thật là rất muốn giơ nắm đấm đến trước mặt Luru Ngôn Mẫn, sau đó chỉ thẳng vào mũi hẳn ta mà nói, vốn dĩ mình không vương vít.

Nhưng hẳn nhận ra, muốn làm bạn tốt phải dựa vào hành động thực tế để thay đổi, vậy nên Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ có thể cười "ha ha" một tiếng, nhưng trong lòng lại âm thầm thề, sau này nhất định phải kiếm cơ hội nào đó, đánh cho Luru Ngôn Mẫn kia mặt mày sưng tấy.

Sau khi đã hỏi rõ ràng những vấn đề liên quan đến làm mạnh thể chất, Hạ Thiên Kỳ cũng không hỏi thêm nữa, chủ yếu Luru Ngôn Mẫn đã không còn ý định nói tiếp, cả người hẳn ta ngả hẳn lên ghế, cất tiếng ngáy.

Bên này, Luru Ngôn Mẫn đã ngủ say như chó chết, bên kia, dù là phòng ngủ của Lãnh Nguyệt hay là phòng ngủ của Nam Cung Vân cũng không có bất kỳ tiếng động nào truyền đến, Hạ Thiên Kỳ nghĩ, chắc hẳn bọn họ đã ngủ cả rồi.

Dù sao bây giờ cũng đã hơn 2 giờ sáng, đây là thời điểm giấc ngủ say nhất trong ngày.

Bật lửa, châm một điếu thuốc thơm, Hạ Thiên Kỳ nhả khói thuốc, đứng dậy khỏi ghế, bởi vì lúc trước đã chia nhau mỗi người một nửa, nhưng lúc này lại bị Luru Ngôn Mẫn chiếm hoàn toàn.

"Cái tên thối này!"

Hạ Thiên Kỳ còi tắt chân ra, nhét vào mặt Luru Ngôn Mẫn để trả thù, hấn cố gắng nén cười, sau đó lại lắc đầu rồi bước nhanh vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, sau đó nghe được tiếng nước "Ào ào" chảy xuống, nhìn sắc mặt mình trong gương có chút âm trầm, trong lòng Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nảy sinh ra một luồng suy nghĩ, làm tim đập rất mạnh.

Cái cảm giác này, giống như sau lưng hấn... Đang có một con quỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Quỷ thực thi

Chỉ cần thông qua tấm gương, là có thể nhìn thấy rõ ràng những thứ sau lưng mình, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn cảm thấy bất an quay nên đầu nhìn lại, nhưng kết quả cũng chỉ giống như hấn đã nhìn thấy trong gương, sau lưng hấn chỉ có một mảnh vách tường gạch trong suốt.

Tuy nhiên, từ trước đến nay Hạ Thiên Kỳ cũng không thích tự mình hù dọa mình, điều này có thể thấy rõ ràng, mặc dù hấn đã trải qua nhiều nhiệm vụ linh dị, nhưng trong sinh hoạt bình thường cũng không hề trở nên nghi thần nghi quỷ.

Vậy nên, loại cảm giác bất ngờ xuất hiện làm tim đập nhanh này, tuyệt đối không phải là bắt nguồn từ bản thân hấn, mà nói không chừng trong căn phòng này thật sự là có quỷ.

Lúc Hạ Thiên Kỳ dự định quay lại phòng khách, đánh thức Luru Ngôn Mẫn ngáy o o dậy thì cây đèn đang sáng trưng trong phòng đột nhiên tối lại.

Trong lúc nhất thời, trước mắt Hạ Thiên Kỳ chỉ là một mảnh đen thui, hoàn toàn không thấy được cái gì.

"Mẫn Mẫn! Mau tỉnh lại!"

Đèn tắt, Hạ Thiên Kỳ chỉ còn dựa vào bản năng, lần mò trong bóng tối chạy ra phía cửa, lớn tiếng gọi Luru Ngôn Mẫn, dù sao hiện tại, người đang ở gần hấn nhất chính là hấn ta.

Mặc dù hấn ở bên này gọi lớn, nhưng trong phòng khách lại không hề nghe được nửa tiếng trả lời.

Tiếng ngáy của Luru Ngôn Mẫn cũng biến mất, không khí trong phòng nhanh chóng trở nên hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên trán Hạ Thiên Kỳ bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hấn không còn gọi lớn như lúc trước, mà lại không ngừng lùi về phía sau, nín thở lắng nghe âm thanh từ bốn phía, để kịp ứng phó với nguy cơ sắp có khả năng xảy ra.

Cả gian phòng lớn như vậy, vừa rồi hấn lại hét lớn như thế, vậy nên, trừ phi bọn người Luru Ngôn Mẫn đều là kẻ điếc, còn không thì tuyệt đối không thể không nghe thấy tiếng gọi của hấn.

Tất nhiên, điều kiện đầu tiên là bọn họ phải ở trong căn phòng này.

"Ô ô..."

Trong căn phòng tĩnh mịch bất ngờ xuất hiện âm thanh "ô ô", đồng thời Hạ Thiên Kỳ cũng cảm thấy được những luồng khí lạnh, không biết từ lúc nào, ở trong bóng tối, cửa sổ đã bị ai đó mở ra.

Không thể nghi ngờ nữa, quả thật trong phòng có một con quỷ đang ẩn mình, nói không chừng đó còn chính là Quỷ Vật muốn giết chết bọn người Liễu Chí Thành.

Bọn hấn không có liên quan gì đến Quỷ Vật kia, nhưng thông qua những điều Liễu Chí Thành đã nói trước đó, hấn biết, cùng với những đồng nghiệp của ông ta, thì những nhóm "Người tài ba" được bọn họ mời đến cũng đều bị giết.

Cho nên, đêm hôm khuya khoắt con quỷ kia chui vào đây. Sợ là không chỉ muốn xuống tay với Liễu Chí Thành, mà khẳng định, bọn hấn cũng trở thành mục tiêu của nó.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, hấn là bọn người Lãnh Nguyệt đã nhận thấy được tình huống không đúng, sợ dĩ không lên tiếng là bởi vì cũng giống như hấn, đều muốn ở trong bóng tối, quan sát hành động tiếp theo của con quỷ kia.

Bọn người Lãnh Nguyệt không vội đối phó với con Quỷ Vật kia. Mà Hạ Thiên Kỳ lại là người yếu nhất trong bốn người, vậy nên hấn cũng sẽ không cam nguyện mà đi làm chuột bạch. Do đó, Hạ Thiên Kỳ dứt khoát ngồi xổm xuống, dự định kiên nhẫn chờ đợi đám người kia ra tay.

Nhưng mọi chuyện lại không đúng với kế hoạch của hấn, ở bên này, lúc hấn vừa ngồi xuống thì cảm giác sau cổ bất thành linh mát lạnh. Tiếp đó lại nghe

được một tràng âm thanh "Hô hô" vang lên.

Âm thanh kia, nghe có vẻ giống như... Đang có một cái gì đó không ngừng thổi khí lạnh vào cổ hắn.

Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt nước bọt, sau đó đưa tay ra muốn gạt đi hơi lạnh đang thổi vào mình, tuy nhiên tay của hắn còn chưa duỗi ra đã chạm phải một đám lông.

Điều kinh khủng nhất là trong bóng tối... Đám lông kia lại đang chuyển động!

Cánh tay đưa ra của Hạ Thiên Kỳ chạm phải thứ đó thì giống như bị điện giật, nhanh chóng thu lại, sau đó hắn cũng không dám tiếp tục ở nguyên tại chỗ chờ đợi nên chạy nhanh về phía trước hai bước. Nhưng còn chưa đến bước thứ ba, hắn đã cảm thấy sau gáy mình rất lạnh lẽo, cùng lúc đó, bên tai lại vang lên hơi thổi "Hô hô" lần nữa.

"Đáng chết!"

Một lần nữa cảm nhận được hơi lạnh truyền đến gáy, Hạ Thiên Kỳ cũng không giữ ý định chạy trốn nữa. Dù sao, Quỷ Vật kia ở trong tối, hắn lại ở ngoài sáng, nó có thể nhìn thấy hắn nhưng hắn thì lại không, vậy nên có chạy trốn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Đột nhiên Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, làm mạnh thị giác cũng không phải là tồi, tồi thiếu hắn có thể biết được đến cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra trong phòng, bọn người Lưu Ngôn Mẫn, Lãnh Nguyệt đang ở đâu.

Trong nội tâm thầm mắng một câu, Hạ Thiên Kỳ đưa tay chống xuống đất, sau đó đột nhiên phát lực, điều khiển bản thân đá về phía sau.

Mà trong quá trình này, hắn lại cảm thấy hai chân giống như bị giam giữ trong một vũng bùn, lúc ở giữa không trung cũng mất hết cả sức lực.

Hắn kinh hãi, thu lực ở dưới chân lại. Nhưng đúng vào lúc này, tay chân và cổ của hắn lại đột nhiên bị đám lông của vật kia cuốn lấy.

Thân thể bất ngờ bị trói chặt, Hạ Thiên Kỳ cũng khó để trấn định lại. Tay chân bị trói bắt đầu giằng co kịch liệt, nhưng vật đang cuốn lấy hắn lại giống như tơ thép vậy, mặc cho hắn dùng lực như thế nào cũng không hề buông lỏng, ngược lại còn quấn chặt hơn, đến nỗi hắn gần như không thể nào thở được.

Hạ Thiên Kỳ thật sự không biết bọn người Lãnh Nguyệt còn muốn quan sát đến lúc nào, bởi vì chỉ cần đợi thêm một lát nữa thôi, hắn sẽ bị những cái lông đang quấn trên người này phân thân mất.

Cũng may là cái tình huống chết dở khốc dở này không kéo dài quá lâu, bởi vì trong lúc hắn đang giãy dụa thì bất ngờ từ trong phòng khách phát lên một tia ánh sáng, sau đó lại có một tiếng quát lạnh từ xa truyền đến:

"Cấm Trời -- chém!"

Tiếng nói của Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân vang lên đồng thời, ngay sau đó, trong mắt Hạ Thiên Kỳ xuất hiện hai luồng ánh sáng đến chói mắt, cũng nhờ vào chùm ánh sáng này mà cuối cùng hắn cũng thấy rõ vật đang trói mình lại.

Đúng là một con nhện mọc đầy xúc tu đầu người!

Cũng có thể nói, là một con Quỷ Vật có hình thái giống như con nhện.

Quỷ Vật nằm rạp trên mặt đất, trên người mọc ra nhiều xúc tu khỏe mạnh, mà ở đầu mỗi xúc tu đều treo một cái đầu người, còn đám lông đã quấn chặt tay chân hắn lúc này chính là những cái xúc tu đó.

Nhìn thấy nó, da đầu Hạ Thiên Kỳ bỗng cảm thấy tê dại.

Tuy nhiên, Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân cùng ra tay, nên xúc tu của con Quỷ Vật kia đã bị chặt rơi rất nhiều, những cái đầu người bị treo trên đó cũng rơi xuống, giống như những viên bi gây nên một loạt tiếng vang.

Cùng lúc đó, cảm giác bị trói buộc trên người Hạ Thiên Kỳ cũng biến mất, từ dưới đất, hắn lộn một vòng tránh sang một bên, tránh khỏi chiến trường của bọn người Lãnh Nguyệt.

"Cuối cùng nó là loại quỷ vật gì vậy?"

Lúc này, Lưu Ngôn Mẫn cũng đã lên tiếng, ba người tạo ra thế trận, đứng bao vây con quỷ vật đó lại.

"Đây chỉ là Quỷ Thực Thi, nếu cứ để nó tiếp tục giết người, chỉ sợ không lâu nữa, cũng sẽ biến thành một con quỷ, không thua gì Lệ Quỷ đâu."

Hiển nhiên là Lãnh Nguyệt nhận ra được con quỷ nhện kia, vốn dĩ là Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn đều chưa nghe qua, vậy nên sau đó đã nghe bọn hắn hỏi tiếp:

"Quỷ Thực Thi là loại quỷ gì chứ?"

"Chính là loại Quỷ Vật không ngừng ăn thi thể để tiến hóa."

Lãnh Nguyệt chỉ giải thích một câu đơn giản, nghe xong, vốn là Nam Cung Vân còn muốn hỏi thêm, nhưng hiển nhiên, Lãnh Nguyệt đã không còn đủ kiên nhẫn để tiếp tục giải thích, nên nhắc nhở hai người bọn họ:

"Có gì thì mấy người chúng ta giải quyết nó xong đã rồi lại nói!"

Nói xong, từ trong ngực, Lãnh Nguyệt lấy ra mấy lá bùa bạc, ném thẳng đến chỗ con quỷ kia, Nam Cung Vân cũng lăm bầm trong miệng rồi giờ kiểm Mộc Đào trong tay lên, cùng Lưu Ngôn Mẫn đánh thẳng vào con quỷ đó.

Nhưng trong lúc này, đèn điện trong phòng bỗng nhiên phụt sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Cơ hội

Hiện menudoc truyện

Nhìn ba người Lãnh Nguyệt đang bao vây để tấn công Quỷ Thực Thi, tuy Hạ Thiên kỳ bên này đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng trong lòng cũng không vui mừng vì được cứu là bao nhiêu. Nhưng lại chịu đả kích vô cùng, bởi vì hắn hiện tại hiển nhiên chỉ có thể dựa vào biên đứng, căn bản gấp cái gì cũng không giúp.

Hạ Thiên kỳ cũng không phải là một người thích lẩn lộn, hắn cũng không muốn xen vào giữa ba người bọn họ, sau đó hưởng thụ thành quả thắng lợi mà họ tạo ra.

Bây giờ nghĩ lại thì cũng không trách được tại sao bọn người Lãnh Nguyệt lại để cho hắn làm "Thủ lĩnh của đội". Trước mắt thì đúng là không ai có thể thích hợp so với hắn. Vô đã không dùng được thì cũng chỉ có thể dùng văn. Hay làm một số việc vặt mà bọn họ không muốn làm.

Mặc dù là ba đánh một nhưng Quỷ Thực Thi lại không bị rơi vào thế hạ phong. Các xúc tu đầu người mọc dài ra từ khắp cơ thể nó liên tục bắn về phía ba người Lãnh Nguyệt. Sau đó hóa thành một đoàn chứa sương mù màu xám có tính ăn mòn, âm mưu bao vây bọn họ lại.

Tuy nhiên thứ làm bọn họ thật sự cảm thấy kiệt sức không phải là những đòn tấn công của Quỷ Thực Thi mà chính là gần như không thể đánh thủng tuyến phòng thủ của nó.

Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân đã ném ra rất nhiều lá bùa. Thế nhưng những bùa chú này khi đụng vào người Quỷ Thực Thi đều gần như bị ăn mòn chỉ trong chớp mắt, do đó cũng mất đi tác dụng.

Cộng thêm việc cơ thể của nó còn có năng lực tái sinh. Bất luận cắt đứt bao nhiêu cái xúc tu đi nữa, nó đều có thể mọc lại.

Quỷ vật thì không biết mệt mỏi, nhưng bọn người Lãnh Nguyệt thì khác. Thân thể bọn họ đều làm từ máu thịt, cho nên sau một phen liều mạng tấn công không kết quả, tất cả đều có những biểu hiện mệt mỏi nhiều ít khác nhau.

Trong đó Nam Cung Vân là thấy rõ nhất, thứ hai là Lãnh Nguyệt. Lưu Ngôn Mẫn do không phải tiêu hao pháp lực nên cũng không mệt mỏi nhiều lắm.

"Các đòn công kích của con quỷ này tuy không phải rất mạnh nhưng làm cách nào cũng không thể giết chết nó được!"

Bởi vì pháp lực của Nam Cung Vân bị hao tổn nghiêm trọng nên không thể tới gần được Quỷ Thực Thi kia.

Lùi về sau hai bước rồi chuẩn bị tư thế phòng thủ. Lãnh Nguyệt cũng không muốn tiếp tục làm công vô ích cho nên cũng lùi lại, tạm thời giao chiến trường lại cho Lưu Ngôn Mẫn quỷ hóa.

"Không phải là giết không chết, mà do chúng ta không tìm được điểm yếu của nó."

Ánh mắt Lãnh Nguyệt vô cùng lạnh nhạt, nhìn Lưu Ngôn Mẫn đang chống cự để tấn công Quỷ Thực Thi một lần nữa.

Các xúc tu trên người Quỷ Thực Thi vô cùng linh hoạt. Mặc dù không bền chắc nhưng dựa vào năng lực tái sinh cực nhanh của mình cho nên gần như là bảo vệ nó đến không bị chết.

Lưu Ngôn Mẫn cũng chỉ có một mảng trên cánh tay là có thể tiến hành quỷ hóa, cho nên trong lúc vật lộn với Quỷ Thực Thi cũng vô cùng thua thiệt. Rốt cuộc thì cũng chỉ có một mảng cánh tay kia có thể trực tiếp tạo ra tổn thương với Quỷ Thực Thi. Về mặt công kích có thể nói là vô cùng có hạn.

Thế nhưng Quỷ Thực Thi thì lại khác. Mỗi một cái xúc tu dữ tợn của nó đâm tới đều có thể tạo ra tổn thương với Lưu Ngôn Mẫn. Cho nên sau khi thiếu đi sự kiểm chế của Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân thì không bao lâu, Lưu Ngôn Mẫn liên tiếp bị thương. Quỷ Thực Thi lại tiếp tục phóng những cái

xúc tu ra ngoài.

"Mẫn Mẫn!"

Thấy Lưu Ngôn Mẫn bị Quý Thục Thi tấn công liên tục, Nam Cung Vân cũng bất chấp mình đang nghỉ ngơi mà đánh ra mấy cái thủ quyết với con Quý Thục Thi đang nhe răng cười. Hơn mười lá bùa màu bạc bay tới dán chặt vào xung quanh người Quý Thục Thi.

"Khẩn Phược Gia Tri —— Tỏa!"

Cùng với tiếng tức giận kêu lên, Nam Cung Vân lập tức vung kiếm chém thêm lần nữa về phía Quý Thục Thi. Trong lúc đó, nhất thời mặt mày của cô trở nên lạnh tanh, những sợi tóc đều bay lên.

Nhưng đáng tiếc, cô vừa mới ném ra hơn mười mai lá bùa màu bạc kia, còn chưa kịp chờ cho kiếm của nàng rơi xuống thì chúng đều đã bị Quý Thục Thi biến thành nước. Chỉ trong phút chốc, hơn mười cái xúc tu đầu người xúc tu dữ tợn xông tới, sau đó một lượng lớn sương mù màu xám được phun ra từ trong miệng của những cái đầu người kia. Trên không trung hình thành một cái mặt quỷ to lớn, táp thẳng về phía của Nam Cung Vân.

"A!"

Nam Cung Vân hiển nhiên là không nghĩ tới việc hơn mười lá bùa màu bạc kia của chính mình lại không thể chống cự được dù chỉ một chút cho nên cô hoàn toàn không có bất kỳ chuẩn bị gì để đối phó với sự phản công của Quý Thục Thi.

Mặt quỷ to lớn mặt quỷ đánh úp lại, Nam Cung Vân theo bản năng vung kiếm chém tới, nhưng những nơi mà mũi kiếm đi qua chỉ để lại một vết cắt rất nhỏ. Cái miệng không lồ kia lập tức nuốt trọn cô vào trong.

Tuy nhiên ngay lúc Nam Cung Vân tuyệt vọng cho rằng mình không còn cơ hội để thoát ra thì đột nhiên cô cảm thấy vừa mừng vừa sợ, cơ thể của cô được một người dắt từ trong miệng quỷ ra ngoài.

Cô vốn tưởng rằng người cứu mình là Lãnh Nguyệt hay là Lưu Ngôn Mẫn. Nhưng điều khiến cho cô hoàn toàn không nghĩ tới chính là cái người cứng rắn tóm người cô kéo ra khỏi từ trong miệng cái mặt quỷ kia lại chính là Hạ Thiên Kỳ.

"Cậu..."

Nam Cung Vân giật mình nhìn Hạ Thiên kỳ, thế nhưng Hạ Thiên kỳ làm gì có thời giờ để cùng cô nói nhảm, vội ôm lấy cô rồi lăn mấy cái trên mặt đất. Như vậy mới miễn cưỡng thoát được phạm vi tấn công của cái mặt quỷ kia.

Từ dưới đất đứng lên, Hạ Thiên kỳ trở tay sờ lên quần áo ở trên lưng, kết quả là chạm đến phần da thịt trần trụi sau lưng, hiển nhiên là quần áo trên lưng hắn vào thời điểm vừa cứu Nam Cung Vân đã bị cái mặt quỷ kia ăn mòn mất.

"Xem ra ít nhiều gì thì tôi cũng có được một chút chỗ dùng được, ít nhất cũng có thể làm cái việc cứu viện."

Nhìn cái vẻ mặt phức tạp của Nam Cung Vân đang nhìn chằm chằm hắn, Hạ Thiên kỳ cho rằng hình như mình nói không đúng lắm.

Kỳ thật muốn cứu Nam Cung Vân cũng không nhất định hắn phải ra tay, bởi vì lấy hắn so với Lãnh Nguyệt thì Lãnh Nguyệt tuyệt đối sẽ không thấy có người chuẩn bị chết ở trước mặt của mình mà lại thờ ơ.

Cho nên cho dù hắn không bước lên thì Lãnh Nguyệt mà thậm chí là Mẫn Mẫn đều sẽ không chút do dự mà đứng lên đi qua cứu người. Chỉ là do lúc đó thì khoảng cách của hắn và Nam Cung Vân là gần nhất, thêm vào đó thì con quỷ kia đặc biệt không có đề phòng hắn, cho nên mới để cho hắn có chút may mắn mà đắc thủ.

Nhưng nếu xét theo một phương diện khác thì có thể nói rõ rằng tốc độ của hắn thật sự rất nhanh. Hết thảy những chuyện vừa mới xảy ra cũng chỉ trong nháy mắt.

Nếu tốc độ phản ứng của hắn mà chậm một chút thì chẳng những không cứu được Nam Cung Vân mà còn dâng thêm mình cho cái mặt quỷ kia ăn mòn đến một chút tàn dư cũng không còn.

"Đông Thiên Kỳ làm tốt lắm, cho cậu một điểm khen ngợi đấy!"

Thấy Hạ Thiên kỳ cứu được Nam Cung Vân, Lưu Ngôn Mẫn ở phía đối diện cũng phải giơ ngón tay cái lên với hắn.

Chỉ có Lãnh Nguyệt đến một cái nháy mắt cũng không nháy với hắn mà lại nhìn chằm chằm vào con Quý Thục Thi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giằng co với Quý Thục Thi đến nửa ngày, kết quả lại để cho Hạ Thiên kỳ cứu mất người đi. Điều này làm cho nó giương con mắt đỏ hồng nhìn về phía Hạ Thiên kỳ rít lên một tiếng, hiển nhiên là đã bị chọc giận.

Thấy Quý Thục Thi kia đã để mất tới mình, [Hạ Thiên kỳ trong nội tâm nhất thời có dũng khí một vạn đầu móa nó chạy vội mà qua cảm giác]. Hắn chỉ là cứu được một người mà thôi cũng không có ý định tham gia vào trận đánh của ba người bọn họ và con Quý Thục Thi kia không ngờ lại bị nó tức giận với mình như vậy?

"Không cần lo lắng, tôi sẽ ngăn cản nó."

Nam Cung Vân chẳng quan tâm mình đang rất yếu ớt nhưng vừa được Hạ Thiên kỳ cứu một mạng nên mới đứng lên chắn trước mặt Hạ Thiên kỳ. Có qua thì phải có lại.

Ngay lúc Hạ Thiên kỳ muốn kéo Nam Cung Vân chạy vào phòng ngủ thì Lãnh Nguyệt không hề có chút động tĩnh gì lúc trước thì cuối cùng cũng ra tay.

"Cậu tấn công nó từ phía sau, tôi sẽ tấn công chính diện với nó, tôi đã tìm ra điểm yếu của nó rồi."

Lãnh Nguyệt chắc chắn là muốn nói cho Lưu Ngôn Mẫn nghe được, Lưu Ngôn Mẫn nghe xong cũng không hỏi thêm cái gì, gật đầu biểu hiện rằng mình đã hiểu rõ. Sau đó làm theo sự chỉ huy của Lãnh Nguyệt, lập tức tấn công từ phía sau Quý Thục Thi kia.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt bên này cũng đã ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Người nuôi dưỡng thi

Cùng với những tiếng niệm chú, Lãnh Nguyệt liên tiếp đánh ra mấy đường thủ quyết phức tạp, tiếp theo quát lớn:

"Định!"

Tiếng "Định" vừa hô lên thì lập tức cơ thể định quay lại để đối phó Lưu Ngôn Mẫn của Quý Thục Thi bị đứng yên lại. Đồng thời, cánh tay quý của Lưu Ngôn Mẫn cũng đã hung hăng đập trúng phần lưng của Quý Thục Thi, làm nó rú lên một tiếng thảm thương.

Hạ Thiên Kỳ từng thấy qua Lãnh Nguyệt sử dụng chiêu này trong nhiệm vụ lúc ở học viện nữ sinh Tề Hà. Tuy nhiên cũng chỉ có thể cảm nhận quý vật trong chốc lát.

Nhưng chỉ một lát thôi cũng đã đủ dùng, Lưu Ngôn Mẫn ra thêm vài quyền cực mạnh đánh xuống, lưng của Quý Thục Thi Quý bị mấy quyền dữ tợn của Lưu Mẫn Ngôn liên tiếp đâm xuyên qua tạo thành những lỗ hổng.

Thấy thời cơ đến, Lãnh Nguyệt ngưng thủ quyết lại, Quý Thục Thi lại lần nữa khôi phục được hoạt động của nó, mang toàn bộ lửa giận của mình mà tấn công Lưu Ngôn Mẫn ở sau lưng.

"Thằng nhãi ranh, nguoi dám gài bẫy ta!"

Thấy Quý Thục Thi đã chuẩn bị liều mạng cùng với hắn, Lưu Ngôn Mẫn nhất thời kêu khổ liên tục, miệng đầu hàng gọi Lãnh Nguyệt. Không để ý một cái thì cánh tay đã bị ăn mòn một mảnh lớn, may mà ngay cánh tay quý kia của nên cũng coi như không nguy hiểm lắm.

Lãnh Nguyệt làm như vậy đương nhiên là hắn đã có tính toán của mình. Kể trong cuộc thi mê muội còn người ngoài cuộc thì sẽ tinh táo hơn. Nam Cung Vân và Hạ Thiên kỳ ở bên cạnh đã nhìn thấy rất rõ ràng, Lãnh Nguyệt muốn dồn hết sự chú ý của Quý Thục Thi lên trên người của Lưu Ngôn Mẫn, còn hắn thì có thể tìm được cơ hội nhất kích tất sát.

"Mẫn Mẫn..."

Thấy Lưu Ngôn Mẫn bị Quý Thục Thi Quý tấn công khổ đến không tả nổi. Nhiều nơi trên người đều chảy máu rất nhiều. Mặc dù Nam Cung Vân biết là Lãnh Nguyệt có tính toán của hắn nhưng cũng không nhận được nữa mà muốn đi qua hỗ trợ. Lại bị Hạ Thiên kỳ ngăn cản:

"Lãnh Nguyệt tuyệt đối sẽ không đứng nhìn Mẫn Mẫn gặp chuyện không may đâu, yên tâm đi."

"Nhưng mà... Thôi được rồi."

Nam Cung Vân nghe xong, do dự một chút nhưng cuối cùng cũng tin tưởng Hạ Thiên kỳ, lại vô cùng lo lắng nhìn về phía Lưu Ngôn Mẫn.

Quan sát được một chút, Hạ Thiên kỳ phát hiện Quý Thục Thi đặc biệt chú trọng bảo vệ đầu của mình. Bởi vì có mấy cái xúc tu hoàn toàn không cử động mà vẫn đứng trước bộ não của nó cứ như để đề phòng.

Hạ Thiên kỳ cảm thấy Lãnh Nguyệt chắc là đang tìm cơ hội để tấn công thẳng vào cái đầu Quý Thục Thi Quý kia.

Hạ Thiên kỳ còn đang nghĩ ngợi thì Lãnh Nguyệt đột nhiên có hành động. Hắn liên tiếp ném ra hơn mười hai cái lá bùa vàng lấp lánh. Những lá bùa hợp lại như một cái lưới lớn. Trong chớp mắt đã dán chặt trên người của Quý Thục Thi kia.

Không quan tâm Quý Thục Thi có năng lực ăn mòn những lá bùa chú kia hay không, Lãnh Nguyệt hiện giờ chỉ muốn rằng mình có thể trong nháy mắt có thể di chuyển đến sau lưng của Quý Thục Thi.

Hơn mười hai lá bùa màu vàng đều bị ăn mòn sạch sẽ. Quý Thục Thi lại khôi phục năng lực hoạt động. Nhưng lúc này lại không thể so sánh với lúc trước, bởi vì Lãnh Nguyệt cũng đã đến gần nó chỉ trong gang tấc.

Tuy lúc trước bọn họ cũng bao vây và tấn công Quý Thục Thi nhưng cho dù là ai thì cũng không thể tiếp cận nó quá gần, bởi vì những cái đầu người trên xúc tu sẽ không ngừng phun ra sương mù màu xám có tính ăn mòn cho nên bọn họ đều không dám tới gần.

Nhưng lúc này đương nhiên sẽ không giống lúc trước, Lãnh Nguyệt và Lư Ngôn Mẫn đều ở khoảng cách rất gần với Quý Thục Thi. Dùng hình tượng đề mà diễn tả thì bây giờ ba người đó cứ như cái Hamburger, ép Quý Thục Thi thành cái miếng thịt bị nhét vào giữa vậy.

"Tấn công nó!"

Lãnh Nguyệt hét lên một câu với Lư Ngôn Mẫn. Lư Ngôn Mẫn nghe xong, không hề trốn tránh, cũng bắt đầu liều mạng phản công.

Gặp phải tình trạng bị đánh giáp lá cà, không cần biết Quý Thục Thi có nhiều xúc tu như thế nào thì vào lúc này đều không đủ để dùng cho nên cuối cùng phải sử dụng mấy cái xúc tu đang bảo vệ đầu của nó.

Thấy cơ hội đã tới, Lãnh Nguyệt không hề chém những cái xúc tu kia đi mà vung kiếm chém thẳng về phía đầu của Quý Thục Thi kia.

Chờ cho đến khi nó phát hiện ra ý đồ của Lãnh Nguyệt, cho dù nó có muốn thu hồi những cái xúc tu kia về để ngăn cản cũng đã quá muộn rồi. Lãnh Nguyệt nâng kiếm lên, chém xuống một đường lập tức khiến cho cái đầu xấu xí của Quý Thục Thi kia phải dón nhà đi chỗ khác.

Mất đi đầu, Quý Thục Thi vẫn tiếp tục vùng vẫy nhưng đã mất đi năng lực tái sinh khủng khiếp kia nên không đầy một phút đã bị Lãnh Nguyệt chém thành thịt vụn, sau đó phóng một lá bùa thiêu chúng thành tro.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong!"

Thấy Lãnh Nguyệt thành công tiêu diệt Quý Thục Thi kia, bọn người Nam Cung Vân đều thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là vì Lãnh Nguyệt đã vứt bỏ được sự nặng nề trong lòng mọi người.

Nam Cung Vân cũng chỉ là do pháp lực tiêu hao quá nhiều nên nhiều nhất thì cơ thể có chút suy yếu mà thôi. Nhưng Lư Ngôn Mẫn thì bị con Quý Thục Thi kia hành hạ không nhẹ, rất nhiều nơi trên người đều chảy máu.

Hạ Thiên kỳ nghĩ đến một ngày nào đó nhất định cũng sẽ như Lư Ngôn Mẫn vậy, việc bị thương cũng sẽ thường xuyên giống như ăn cơm, cho dù có khôi phục năng lực thì sau này cũng phải cường hóa lên một chút.

"Quý Thục Thi là một loại quý có thể tiến hóa rất nhanh. Mới đầu thì chúng sẽ giống như cương thi. Tuy nhiên tùy theo số lượng thi thể mà chúng ăn càng nhiều thì chúng sẽ từ từ trở nên mạnh hơn, lại còn sẽ thông qua việc giết người để gia tăng năng lực bản thân, là một loại quý vô cùng đáng sợ."

May mà đạo hạnh của con Quý Thục Thi cũng không cao lắm, giết người vẫn chưa nhiều lắm nếu không thì tuyệt đối sẽ không dễ đối phó như vậy."

"Cái năng lực tái sinh khủng khiếp kia cũng khó đối phó được rồi, vốn dĩ chính là loại giết không chết."

Lãnh Nguyệt vừa nói xong thì Lư Ngôn Mẫn đã không nhịn được mà nói một câu độc địa. Nhưng lại không dùng ánh mắt khinh thường như lúc trước đề mà nhìn Lãnh Nguyệt nữa. Chắc chắn lần này Lãnh Nguyệt đã để lại cho hắn một ấn tượng rất là sâu sắc.

"Tôi từng nghe qua, nếu như Quý Thục Thi nếu như phát triển đến mức giết không chết thì ngoại trừ phong ấn ra, vốn dĩ không có biện pháp nào khác."

"Điều này thì tôi không nghi ngờ gì, chỉ như vậy là đã đủ khó giết được rồi."

Lư Ngôn Mẫn lại gật đầu biểu hiện mình hiểu rất rõ.

"Đúng rồi, là lúc nào mà các cậu đã phát hiện ra con quý kia đã tiến vào vậy. Còn Liễu Chí Thành đâu? Hắn đi đâu rồi?"

"Tiếng kêu của cậu lớn như vậy, chúng tôi lại không có điếc thì làm sao có thể không nghe được."

Về mặt của Lư Ngôn Mẫn không nói nên lời nhìn Hạ Thiên kỳ, cảm giác mình đang phải trả lời một vấn đề hết sức ngu ngốc.

Hạ Thiên kỳ đang muốn phản công lại Lư Ngôn Mẫn thì lại nghe Lãnh Nguyệt nói:

"Liễu Chí Thành đã chạy rồi."

"Cái gì? Chạy?"

"Ừ, hắn cũng không phải một người bình thường, mà là một nuôi dưỡng thi nhân."

"Nuôi dưỡng thi nhân? Là cái gì."

"Chính là biến quý vật trở thành công cụ để kiếm lợi ích cho bản thân, là đối thủ của thầy trừ quỷ."

Hạ Thiên kỳ đối với chuyện này lại không thấy cảm kích chút nào. Nhưng nếu đúng như Lãnh Nguyệt nói thì việc bọn họ tới đây rõ ràng chính là trúng cạm bẫy của Liễu Chí Thành.

"Tại sao Liễu Chí Thành phải làm như vậy? Chẳng lẽ là muốn đối phó thầy trừ quỷ sao?"

"Nguyên nhân chính là bởi vì "Thức ăn" tốt nhất để nuôi dưỡng quý chính là các thầy trừ quỷ, nhất là loại Quỷ Thực Thi này."

"Ra vậy, không ngờ trên đời này còn có loại người này, chẳng lẽ bọn họ không sợ bị quý ăn lại sao?"

"Quý vật vốn có thể điều khiển đồ vật cho nên bọn họ chính là tự tìm cái chết."

Có thể nhìn ra được Lãnh Nguyệt rất chán ghét với cái loại nuôi dưỡng thi nhân, cũng không muốn nói nhiều về vấn đề này nữa.

Hạ Thiên kỳ xem như lại thêm một bài học nữa. Nguyên nhân là vì quý vật chính là uy hiếp lớn nhất của bọn họ, hôm nay theo Lãnh Nguyệt vừa nói thì lại có thêm nuôi dưỡng thi nhân làm bạn với quý nữa.

"Vậy thì quá thuận lợi cho tên dê tiện Liễu Chí Thành kia rồi, sau này tốt nhất đừng để cho ta gặp lại mặt hắn nếu không thì tôi sẽ xé hắn ra thành tám mảnh."

Nói xong, Hạ Thiên kỳ giơ cổ tay lên nhìn thoáng qua bảng vinh dự, phát hiện phía trên xuất hiện nhắc nhở.

Chỉ là nhắc nhở có điểm vinh dự thôi mà lại làm cho nét mặt của hắn biểu hiện ra vẻ khá ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Nhiều điểm vinh dự

Bởi vì phía trên bảng vinh dự hiện lên tới 8 điểm.

"Tám điểm vinh dự? Sao có thể nhiều như vậy?"

Hạ Thiên kỳ có chút khó tin nhìn chăm chăm vào bảng vinh dự trên mặt đồng hồ, yết hầu không hề nhúc nhích, liên tục nuốt nước bọt.

Mặc dù hắn không biết cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra nhưng bất kể thế nào thì hắn cũng chỉ vờn vờn thông qua một lần nhiệm vụ là có thể lấy được 8 điểm vinh dự, sự việc này khiến hắn cảm thấy vô cùng kích động.

Hắn không biết những người khác có được giống như hắn hay không, nhưng mà ngay lúc hắn định mở miệng hỏi thì nghe Nam Cung Vân đứng cách đó không xa đột nhiên nhìn chăm chăm bảng vinh dự rồi hét to một tiếng:

"Ôi t...r...ò...i..., thật sự là 5 điểm vinh dự sao, điều này thật sự là không thể tưởng tượng ra mà!"

Sự thật là Nam Cung Vân chưa bao giờ đạt được số điểm đẹp như vậy, lại còn là lần đầu tiên cô đạt được năm điểm vinh dự ban thưởng, cho nên cũng sẽ biểu lộ ra kích động lạ thường.

Còn Lưu Ngôn Mẫn bên kia cũng hét lên một tiếng vừa vui mừng lại vừa sợ hãi rồi lại cười ha ha nói:

"Đúng là đáng giá nha! Thấy được năm điểm vinh dự này thì có bị thương nặng hơn một chút cũng đáng."

Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn tiếp tục niềm vui ngọt ngào này. Hai người bọn họ đều không quan tâm đến mình có suy yếu hay không mà chỉ biết rằng tinh thần đang phấn chấn hẳn lên.

Chỉ duy nhất một lần đã có thể thu được nhiều điểm vinh dự như vậy. Thật là cảm thấy hưng phấn nha!

Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn cũng đã thu được điểm vinh dự điểm, duy chỉ có Lãnh Nguyệt là vẫn chưa biết. Nhưng hắn quan sát Lãnh Nguyệt được một lát thì phát hiện trên mặt Lãnh Nguyệt chẳng có chút thay đổi gì.

"Cậu không đạt được điểm vinh dự sao?"

Hạ Thiên kỳ không xác định được mà hỏi Lãnh Nguyệt một câu.

"Sao? Cậu không được điểm à?"

Nghe Hạ Thiên kỳ đột ngột hỏi, Lãnh Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn.

"Không không không, tôi cũng lấy được. Tuy nhiên..."

"Hay là được ít hơn lúc trước? Cậu không được năm điểm sao?"

Lãnh Nguyệt nhìn nhìn biểu hiện của Hạ Thiên kỳ có chút kỳ quái:

"Hay là cậu lại phát hiện cái gì?"

"Được rồi, việc này đợi sau này hãy nói tiếp nha."

Hạ Thiên kỳ vốn định nói ra việc hắn đạt được tám điểm vinh dự nói cho Lãnh Nguyệt biết. Nhưng nghĩ đến Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân vẫn còn ở đây, mà hắn lại không biết nguyên nhân tại sao mình lại đạt được điểm vinh dự này. Cho nên do dự một chút, hắn đành không nói ra chuyện này.

Nếu như đổi lại là người bình thường. Chắc chắn sẽ không để cho Hạ Thiên kỳ chỉ nói chuyện một nửa rồi lại thu hồi. Nhưng Lãnh Nguyệt là trường hợp ngoại lệ, chỉ hơi nghi ngờ mà liếc Hạ Thiên kỳ một cái rồi gạt đầu và không tiếp tục hỏi thêm cái gì.

Hạ Thiên kỳ bên này có chút hành động kỳ lạ mà Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn cũng không có để ý tới. Hai người họ vẫn hét to vui mừng, vốn dĩ không có dư hơi đâu mà chú ý đến hắn.

Lại nói đến Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn, ngay lúc mới bắt đầu bọn họ còn có chút bán tín bán nghi. Cuối cùng lại được ban thưởng tới năm điểm vinh dự. Trong các nhiệm vụ mà công ty đã sai khiến, ngoại trừ lần nhiệm vụ đoàn đội cứu tử nhất sinh kia được may mắn sống sót thì họ chưa bao giờ chỉ trong một lần mà có thể thu được nhiều điểm vinh dự như vậy.

Hạ Thiên kỳ đặt mông ngồi xuống ghế sa lon, lấy một điều thuốc ra rồi ngậm lên môi châm một ngọn lửa. Sau đó hít một hơi thật mạnh, chợt cảm thấy tâm tình cũng hồi phục lại rất nhiều.

Vừa mới trải qua một trận đại chiến, Lãnh Nguyệt không quan tâm đến chiến thắng mà chỉ thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng pháp lực lại hao tổn nghiêm trọng, tuy nhiên so với Nam Cung Vân thì chỉ có thể cố chịu mà thôi.

"Được rồi Nguyệt Nguyệt, cậu đừng có giả bộ rằng mình là một người rắn rỏi nữa, nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi."

Hạ Thiên kỳ nhìn về phía Lãnh Nguyệt khẽ kêu lên hai tiếng. Lúc này Lãnh Nguyệt mới lao đảo đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Cái tên Liễu Chí Thành kia... Chính là nuôi dưỡng thi nhân, vậy hắn làm thế nào trốn thoát? Tôi nhớ hắn cùng với cậu nghỉ chung một phòng mà."

"Từ cửa sổ thoát đi."

Theo như Lãnh Nguyệt nói thì Liễu Chí Thành là thông qua cửa sổ mà trốn thoát làm hắn chợt nhớ ra lúc này đúng là có người mở cửa sổ ra.

"Tên khốn kiếp này không đi ngành điện ảnh đúng là nhân tài không được trọng dụng. Lúc trước giả bộ đến như vậy, tôi còn cho rằng hắn đúng là người bị hại nha. Xem ra lúc trước hắn tìm tới nhóm "Người trừ quỷ tài ba" thật chất là muốn tất cả chúng ta thành thức ăn cho con Quỷ của hắn mà."

"Người kia cho thấy rõ rằng hắn rất có tính mũi nhọn, muốn nhanh chóng cường đại Quỷ Thực Thi kia lên. Nuôi dưỡng thi nhân rất giỏi trong việc cải trang, chỉ cần bọn họ không bị bại lộ việc nuôi dưỡng quỷ thì sẽ không khác gì với những thầy trừ quỷ bình thường khác.

Nhưng oán khí của quỷ vật trên người bọn họ rất nặng nên những thầy trừ quỷ cấp cao chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu sự cải trang của họ.

"Sao cậu có thể biết nhiều như vậy?"

Hạ Thiên kỳ vẫn nghi ngờ Lãnh Nguyệt, hắn không tin Lãnh Nguyệt tự nhiên lại biết những cái này, khẳng định là có người nói với hắn ta. Với lại hắn còn nhớ rất rõ, từ lần đầu bọn họ gặp nhau ở học viện nữ sinh Tề Hà, Lãnh Nguyệt từng nói qua, trước lúc lựa chọn gia nhập vào công ty này thì đã biết được công ty này làm những chuyện gì rồi.

Mặc dù là Lãnh Nguyệt tự nguyện lựa chọn gia nhập nhưng cũng làm hắn cảm thấy có nhiều điều kỳ lạ.

Chẳng lẽ Lãnh Nguyệt không sợ chết? Chẳng lẽ hắn thích tiếp xúc với mấy cái nhiệm vụ linh dị? Hoặc có thể hắn muốn trở nên mạnh mẽ, muốn thông qua việc gia nhập vào công ty để trở nên giàu có?

"Là sư phụ nói cho tôi biết."

Hạ Thiên kỳ cứ tưởng rằng Lãnh Nguyệt sẽ không nói, nhưng Lãnh Nguyệt lại làm hắn thật sự không ngờ. Sau đó lại nhắc đến sư phụ của mình:

"Tôi có thể biết rõ những nhiệm vụ linh dị này đều là thông qua sự phụ của tôi."

"Vậy sự phụ của cậu nhất định là một thầy trừ quỷ rất mạnh nha! Nhưng kỳ thật tôi rất muốn hỏi, tại sao ông ấy lại đồng ý cho cậu gia nhập vào công ty này."

"Sự phụ tôi là thầy trừ quỷ cấp cao, đã từng rất mạnh. Tuy nhiên... Ông ấy đã không còn trên đời này nữa."

Nói đến sự phụ của mình, lần đầu tiên Hạ Thiên kỳ thấy được sự đau khổ trên khuôn mặt của Lãnh Nguyệt, đồng thời trong chớp mắt còn có chút yếu ớt.

"Xin lỗi... Tôi không biết..."

"Không có gì." Lãnh Nguyệt lại khôi phục khuôn mặt lạnh lùng vốn có, lắc đầu một cái rồi nhìn Hạ Thiên kỳ nói tiếp.

Tuy Lãnh Nguyệt chỉ nói ngắn gọn nhưng vẫn đủ cho Hạ Thiên kỳ có thể phân tích ra được không ít tin tức.

Có lẽ sự phụ của Lãnh Nguyệt cũng là nhân viên của công ty này. Chắc hẳn là sau khi sự phụ hắn chết thì hắn mới gia nhập. Mà không biết sự phụ hắn có phải là... do bị quỷ giết chết hay không. Hay là mục đích hắn gia nhập là muốn trở nên mạnh hơn để trả thù cho sự phụ.

Hắn và Lãnh Nguyệt quen biết nhau cũng được một khoảng thời gian nhưng chưa từng nghe Lãnh Nguyệt nói về cha mẹ của hắn, thân nhân hay thậm chí ngay cả bạn bè cũng không hề nhắc qua. Hắn cảm thấy Lãnh Nguyệt cứ như là từ tảng đá chui ra vậy. Hoàn toàn không có bất kỳ tình cảm ràng buộc nào. Có tấm lòng tốt bụng nhưng lại không có chỗ nương thân.

Mãi cho đến khi nhắc tới sự phụ của mình thì Lãnh Nguyệt mới có chút xúc động.

Lãnh Nguyệt không chịu nói thêm gì nữa, Hạ Thiên kỳ cũng không muốn hỏi lại, gạt điều thuốc rồi lại lấy một điều khác để hút.

Cùng lúc đó thì dưới lầu chỗ khu dân cư có một chiếc xe con màu đen đang đậu ở đó. Mà người ngồi xe chính là nuôi dưỡng thi nhân vừa mới chạy trốn - Liễu Chí Thành.

Sắc mặt của Liễu Chí Thành âm trầm nhìn mọi người ở tầng trệt, trong mắt hiện lên sát khí. Hai tay không ngừng cầm chặt lấy tay lái:

"Bọn mày tốt nhất là có thể sống cho đến khi chúng ta gặp lại đây!"

Nói xong, Liễu Chí Thành lập tức kéo cái mặt nạ da người trên mặt hắn xuống, sau đó ném ra ngoài cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Suy ngẫm

Bởi vì đã muộn, vậy nên mọi người cũng không trở về, dứt khoát qua đêm tại nhà của Liễu Chí Thành.

Tuy nhiên, vừa mới trải qua một hồi đối phó với quỷ vật, và số điểm vinh dự thu hoạch được, vậy nên ai cũng mất ngủ, người thì ngồi trên salon chơi điện thoại, người lại ngồi trên ghế ngăn người.

Nhưng chỉ có một ít người mới thực sự chìm sâu trong thế giới riêng của mình, vậy nên bầu không khí nặng nề này cũng không tiếp tục quá lâu, Lưu Ngôn Mẫn là người đầu tiên không chịu nổi nữa, cố ý tìm một chủ đề nói chuyện với mấy người kia:

"Đột nhiên tôi nghĩ đến một việc, nếu Liễu Chí Thành có nuôi dưỡng người chết, vậy thì làm sao ông ta lại leo lên được vị trí quản lý của công ty để đưa ra thị trường? Hay nói cách khác, thân phận quả lý công ty trên thành phố, cũng chỉ là để che dấu thân phận nuôi dưỡng xác chết của ông ta?"

Có thể xem như thế này, nếu thật như vậy thì vì sao ông ta sớm không tay, muộn không ra tay, đuổi những đồng nghiệp của ông ta cơ chứ?"

"Hắn là trùng hợp thôi, có lẽ hắn đã sớm lên kế hoạch như vậy."

Nam Cung Văn suy nghĩ một lúc, rồi đáp.

"Hoặc là vốn dĩ người kia không phải là Liễu Chí Thành, bởi vì ông ta cũng chưa đưa ra được giấy tờ để chứng minh thân phận của mình."

Hạ Thiên Kỳ lắc đầu, không đồng ý với ý kiến của Nam Cung Văn.

"Thế nhưng ông ta có nói cho chúng ta biết số điện thoại của mấy người đồng nghiệp kia, điều này không có gì sai."

"Nếu như hần ta có thể giả mạo Liễu Chí Thành thì có được những số điện thoại này cũng không có gì khó."

"Anh nói hần ta là giả mạo? Vậy thì Liễu Chí Thành thật sự đang ở đâu?"

"Chỉ sợ đã bị Quý Thục Thi ăn rồi." Hạ Thiên Kỳ không biết chuyện này có gì khó đoán, nhìn những xúc tu trên người Quý Thục Thi treo không dưới 30 cái đầu người.

"Đại đa số người nuôi dưỡng xác chết không bị phát hiện là do chế tạo được những mặt nạ da người cho bản thân nguy trang."

Hiển nhiên là Lãnh Nguyệt đồng ý với quan điểm của Hạ Thiên Kỳ, cảm thấy Liễu Chí Thành thật sự đã bị giết.

Nghe Lãnh Nguyệt nói vậy, Nam Cung Vân cũng hiểu được vấn đề, thỏa hiệp nói:

"Được rồi, vậy chúng ta hẹn ba người kia, sáng mai có cần gấp lại không?"

"Nhiệm vụ cũng giải quyết xong rồi, còn gấp họ làm gì. Nước bọt cũng không đủ để lãng phí nữa."

Lúc này Lưu Ngôn Mẫn đứng dậy khỏi ghế, bước đến bên cạnh Nam Cung Vân:

"Chẳng lẽ cô muốn điều tra người nuôi dưỡng người chết kia?"

"Cố gắng điều tra một chút, rốt cục hần ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, ai biết hần có thể xuất hiện lần nữa để trả thù hay không."

Nam Cung Vân đưa ra đề nghị điều tra người nuôi dưỡng xác chết kia, có được sự đồng tình của Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt. Bởi vì giống như Nam Cung Vân vừa nói vậy, nhóm người nuôi dưỡng xác chết đều rất xảo trá, nham hiểm, bọn hần tiêu diệt Quý Thục Thi bọn họ vất vả nuôi dưỡng, hần sớm muộn gì người đó cũng quay lại trả thù bọn hần thôi.

Suốt cả một buổi tối, ngoại trừ Lãnh Nguyệt và Lưu Ngôn Mẫn ở bên ngoài, thì những người khác đều không chợp mắt.

Vào rạng sáng ngày hôm sau, vì tối qua đã hẹn gấp ba người kia vào sáng nay, vậy nên bọn hần nhanh chóng đi đến nhà Liễu Chí Thành.

Hạ Thiên Kỳ hỏi ba người kia một số chuyện, chủ yếu là những chuyện liên quan đến Liễu Chí Thành, kết quả đúng như suy đoán của hần. Vài ngày trước Liễu Chí Thành bắt đầu trở nên vô cùng kỳ quái.

Tuy nhiên, ngoại trừ những điều này ra, bọn hần cũng không thu được bất kì manh mối có giá trị nào.

Sau khi tiễn ba người kia ra về, bọn hần đi đến nhà kho nơi công ty xuất những thứ kia ra khỏi thị trường. Sau một hồi điều tra, bọn hần đã xác định được, đúng thật Liễu Chí Thành đã bị đánh cắp.

Bởi vì bình thường Liễu Chí Thành hầu như ngày nào cũng tăng ca. Vốn dĩ không có thời gian để làm chuyện khác, hơn ông ta đã làm việc ở công ty này hơn tám năm, nếu nuôi dưỡng xác chết thật thì cũng không đợi lâu như vậy mới ra tay.

Nhưng mà như vậy, thì cái tên Liễu Chí Thành bọn hần đã gặp mắt trước đó chỉ là hàng giả thôi ư, thật ra tên đó là ai? Tạm thời bọn hần chỉ đành bỏ trống lời giải đáp này.

Sau khi giải quyết xong nhiệm vụ ở thành phố Ngô, mọi người lại lái xe trở về biệt thự.

Bởi vì được một lần học hỏi, nên lúc này Hạ Thiên Kỳ cũng thông minh ra, không mù quáng lên các diễn đàn nữa, mà thông qua điện thoại liên lạc với những thầy bói khác.

Tổ chức thầy bói nói trắng ra chính là một tập thể, các thầy bói ở nhiều nơi khác nhau đều có một phương thức liên hệ chung. Hạ Thiên Kỳ tìm đến các người quản lý tổ chức này, sau đó dùng một số tiền lớn để thu mua lại, để tình cờ tạo ra nhiệm vụ linh dị cho bọn họ liên lạc với hần.

Những thầy bói này, ngược lại rất vui vẻ, rất cuộc rất nhiều người trong số đó cũng chỉ là gà mờ, chỉ xử lý những việc tang lễ, chôn cất mà thôi, vốn dĩ không đối phó được với quỷ sống.

Vậy nên, khi Hạ Thiên Kỳ đồng ý giúp Bạch bang của bọn họ giải quyết nhiệm vụ linh dị, cũng lấy cả tiền công, nhưng lại rất được nhiều người trong tổ chức này ủng hộ.

Liên hệ với quản lý các tổ chức kia, Hạ Thiên Kỳ mất khoảng 10 ngày, trong thời gian này mỗi một Thiên Đô cũng làm cho hần loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

May mà hần đã trải rộng quy mô mạng lưới, mặc dù còn nhiều khu vực lớn chưa liên hệ với hần, thế nhưng, sau những ngày liên hệ tổ chức kia, chỉ cần kinh doanh thỏa đáng thì bọn họ sẽ giúp đỡ đến cùng.

Mặc dù hần đã xây dựng hoàn toàn còn được thu hoạch mạng sống kia, thế nhưng trong lòng hần lại có ít nhiều một chút oán khí, từ đầu đến cuối chỉ có

một mình hẳn làm chuyện này, đám người Lãnh Nguyệt Lưu Ngôn Mẫn cũng không thèm hỏi một câu, chỉ có Nam Cung Vân là thỉnh thoảng hỏi han một chút.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo năng lực của hắn yếu, không thể đảm đương nổi nhiệm vụ tiên phong, vậy nên cũng chỉ có thể núp ở phía sau những con người khô khốc này mà làm những việc vặt.

Tất nhiên những ngày này, hắn cũng nhớ đến việc hắn đã làm thế nào để có được 3 điểm vinh dự kia, kết quả hắn cũng nghĩ được một cách giải thích khá hợp lý.

Trích phần trăm đoàn đội.

Nhiệm vụ này không phải là do công ty chỉ bảo, thế nhưng bốn người bọn họ lại có thể xem là một đoàn đội nhỏ, mà hắn lại là một thành viên. Vậy nên, dựa theo hình thức kia của công ty, trưởng phòng phát lương nhất định là cộng thêm điểm phần trăm, vậy thì điểm vinh dự của hắn là 5, cộng thêm mỗi người được cộng thêm 1 điểm trích phần trăm, vậy thì được 8 điểm vinh dự.

Bởi vì là đời sống khác nhau, nên lương của hắn tạm thời cũng không như trưởng phòng ở trên cao vậy, so sánh với những người khác thì mỗi người cũng chỉ có thêm 1 điểm trích phần trăm.

Từ vì việc tiếp người khác cũng có thể có được điểm vinh dự, hắn trên danh nghĩa người lãnh đạo thì rất có thể được ăn phần trăm đoàn đội, trong thành viên trong nhóm càng nhiều, thì phần trăm trích ra hắn ăn được cũng càng nhiều.

Sau khi Hạ Thiên Kỳ ý thức được điều này, trong lòng hắn không tự chủ mà tự sinh ra một phỏng đoán rất táo bạo:

Lúc công ty mới thành lập phải chăng cũng như vậy?

Từ một nhóm nhỏ mà lớn lên, sau đó phát triển thành đoàn đội, thành viên trong đoàn đội mạnh lên, quy mô của đoàn đội cũng càng lúc càng lớn, tiếp đó phát triển thành quy mô công ty...

Hạ Thiên Kỳ càng nghĩ, càng cảm thấy công ty là phát triển như vậy, nếu như phỏng đoán này của hắn không sai, vậy thì giống như loại công ty này của bọn họ, tuyệt đối không chỉ có một cái.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Cảm nhận

Nghĩ rằng phỏng đoán của mình rất đúng, vậy nhưng lại có nhiều điểm làm hắn cảm thấy hoang mang.

Nếu như thật sự không chỉ có một công ty như thế này, mà lại có rất nhiều, vậy thì sẽ có rất nhiều quý cần diệt trừ, hay nói cách khác là có thể cung cách nhân lực đi giải quyết các nhiệm vụ linh dị sao?

Tạm thời Hạ Thiên Kỳ không nghĩ ra vấn đề này, tất nhiên, đây cũng không phải là chuyện hắn nên nghĩ bây giờ, hiện tại hắn mới chỉ là một nhân viên nhỏ bé, còn phải tốn sức để bảo vệ tánh mạng, hơi sức đâu mà quan tâm những việc này.

"Hài, trách không được Mẫn Mẫn cứ chê mình nghĩ quá nhiều, mình đúng thật là như lời hắn nói. Không thích, ngủ!"

Hạ Thiên Kỳ dùng sức đâm đầu vào đầu mình, sau đó lại đá bay chiếc giày trên chân xuống khỏi giường.

Chỉ là hắn chưa nằm xuống được lâu, lại bừng tỉnh nhớ ra chuyện gì đó, giật mình một cái từ trên giường bật dậy.

"Còn vài ngày nữa phải đi chấp hành nhiệm vụ đoàn đội, mình phải nắm chặt thời gian tiêu tốn điểm điểm vinh dự, đừng giống như lời Mẫn Mẫn nói, tích lũy thì mất mạng, hao phí thì sống sót."

Nghĩ xong, Hạ Thiên Kỳ đưa cổ tay lên, sau đó tiến hành làm mạnh trên bảng vinh dự.

Qua tối hôm đó, khi Mẫn Mẫn nói rõ, hắn đối với việc làm mạnh này không còn lẩn mò ngu ngơ như lần trước.

"Theo lời Mẫn Mẫn nói thì, làm mạnh thể chất cũng chỉ là thức tỉnh lại sức mạnh trong cơ thể, nhưng mình lại không thể sử dụng, chỉ có thể điều khiển làm mạnh, mình mới có thể chân chính sử dụng được một chút sức mạnh tinh lại này.

Lần này mình sẽ làm mạnh kèm theo cả điều khiển làm mạnh, mà hình như, mỗi lần làm mạnh sẽ bị trừ một điểm vinh dự."

Hạ Thiên Kỳ cẩn thận nhớ lại nội dung mà tối hôm đó Lưu Ngôn Mẫn nói với hắn, chỉ cần hắn làm theo là đã có thể quý hóa cơ thể, vậy thì phối hợp

thêm với nó, thân thủ của hắn sẽ không yếu, không dám nói mạnh hơn Lưu Ngôn Mẫn, nhưng chỉ ít, cũng không quá chênh lệch với hắn ta.

Nhiệm vụ nhóm ở thành phố Ngô xem như thu hoạch tương đối khá, 8 điểm vinh dự được thưởng đã đủ để hắn tiến hành làm mạnh rồi.

Sau hai lần làm mạnh lần trước (sức mạnh, tốc độ phản ứng) đã lên đến cấp 2.

(sức mạnh khôi phục cảm giác) cũng đã lên tới cấp 1.

Về phần thị giác (thị giác thính giác) thì vẫn là cấp 0.

Trong nhiệm vụ lần trước, hắn cũng đã hiểu rõ tầm quan trọng của thị giác như thế nào, tuy nhiên lần này cũng giống như lần trước, hắn sẽ không làm mạnh. Bởi vì hắn muốn dùng 4 điểm vinh dự để làm mạnh (tốc độ phản ứng sức mạnh), sau đó dùng thêm 4 điểm nữa để điều khiển thể chất làm mạnh.

Tóm lại, lần này hắn không quý hóa thành công, thì nhất định sẽ không bỏ qua suy nghĩ này.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng lần này, rốt cục có thể xuất hiện quý hóa hắn không, trong lòng hắn cũng không hiểu rõ, chỉ có thể hi vọng sẽ đạt tới tiêu chuẩn quý hóa.

"Không lo được nhiều chuyện như vậy, mấy ngày nữa là nhiệm vụ đoàn đội sẽ bắt đầu, nếu không làm mạnh lên, chỉ sợ lúc đó sẽ bị tên khốn Từ Thiên Hoa kia khinh bỉ chết, trước mắt mình không có sự lựa chọn nào khác."

Trong lòng cân nhắc tốt xấu một phen, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ cắn mạnh răng một cái, vẫn quyết định tiến hành làm mạnh.

Vất vả dành được 8 điểm vinh dự cuối cùng đã bị tiêu tốn hết, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm thấy, sức lực toàn cơ thể cũng mất, điểm vinh dự tuy ít, nhưng lại rất khó khăn để có được, hay nói là làm việc quên mình để có được cũng không quá lời.

Làm mạnh, điều khiển thể chất của hắn đã lên đến cấp 4, mà (tốc độ phản ứng sức mạnh) cũng đạt cấp 4.

Bởi vì sau khi đã làm mạnh, cũng không cảm giác được thân thể thay đổi gì, vậy nên Hạ Thiên Kỳ cũng không biết, hiện tại bản thân hắn có thể biến thành quý hay không, chỉ là đá đá chân, sau đó đánh vài quyền, cảm giác cơ thể so với lúc trước quả thật nhẹ nhàng hơn một chút.

Nhưng đến cùng thì làm sao để dùng sức mạnh quý hóa này?

Hạ Thiên Kỳ nắm chặt tay đến nửa ngày, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều may mắn không có chút nào biến đổi, hắn tức giận ngồi xuống giường, sau đó vừa hút thuốc vì tìm phương pháp quý hóa.

"Có phải là nên tập sức mạnh trên một cánh tay?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy, sức mạnh trên cơ thể hắn quá phân tán, vì vậy đã thử mang tất cả sức mạnh đặt ở một cánh tay, nhưng sau khi thử, vẫn như cũ, hắn không thể tiến hành quý hóa.

Sau khi gắng gỏi hơn một nửa buổi, bản thân hắn mệt mỏi vô cùng, nhưng cũng không thể tìm được phương pháp quý hóa, cuối cùng không thể không lựa chọn từ bỏ, quyết định ngày mai đến tìm Lưu Ngôn Mẫn một chút.

Sáng sớm hôm sau, hắn đã đến đập cửa phòng của Lưu Ngôn Mẫn đang ngủ mơ, gọi hắn ta ra.

"Ngày Đông Thiên Kỳ, có phải anh muốn chết hay không? Không biết Mẫn gia tôi ghét nhất là bị quấy nhiễu lúc đang ngủ sao?"

"Là do có chuyện gấp cần tìm anh, Mẫn Mẫn anh là quân tử, không thêm chấp nhất tiểu nhân như tôi được không, giúp đỡ một chút."

Hạ Thiên Kỳ tuyệt đối không thể cứng rắn với Lưu Ngôn Mẫn, anh càng cứng rắn thì hắn ta lại càng cứng rắn hơn, vậy nên chỉ có thể chịu thua, nói lời ngon tiếng ngọt.

Trên thực tế cũng giống như hắn nghĩ, nghe Hạ Thiên Kỳ miệng ngọt như mật, Lưu Ngôn Mẫn xoa xoa một bên má, nói:

"Đúng là mặt trời mọc từ hướng tây, nói đi Đông Thiên Kỳ, tìm tôi có chuyện gì?"

"Là vấn đề quý hóa, ta đã làm mạnh điều khiển thể chất, nhưng cũng không thể quý hóa được,"

"Anh cho rằng, chỉ cần anh làm mạnh một chút, là đã có thể tiến hành quý hóa?"

"Tôi không làm mạnh một chút, mà đã làm mạnh rất nhiều lần."

"Hà?" Nghe Hạ Thiên Kỳ nói đã làm mạnh rất nhiều lần, Lưu Ngôn Mẫn hoài nghi liếc Hạ Thiên Kỳ một cái, tuy nhiên cũng không hỏi hắn đã làm mạnh đến cấp mà, mà có chút không kiên nhẫn, nói:

"Quý hóa cũng không hoàn toàn dựa vào sức mạnh, mà anh cần phải hòa nhập với ác linh sản sinh trong cơ thể, như vậy mới có thể tiến hành quý hóa."

"Anh nói rõ một chút, hòa nhập như thế nào?"

"Anh dám dấn thêm một lần nữa không?" Luru Ngôn Mẫn im lặng nhìn Hạ Thiên Kỳ, nhưng trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên mình quý hóa, với hấn hiện tại cũng không khác nhau là mấy, hấn ta cũng đã từng bị nước miếng của lão đại phun cho chết đuối.

"Nếu như các bộ phận trên cơ thể anh đều thỏa mãn điều kiện làm mạnh, vậy thì anh chỉ cần tìm đến ác linh bên trong cơ thể phù hợp, lúc đó sẽ quý hóa thành công.

Điều phù hợp, nói trắng ra chính là hòa nhập, nếu như anh dung hợp với cánh tay, vậy thì có thể quý hóa ở cánh tay, đổi lại bộ phận khác trên cơ thể cũng như vậy."

Nói đến đây, Luru Ngôn Mẫn như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên bật cười:

"Anh chờ quý hóa chỗ đó, nếu không lúc đó anh còn phải cời quần... Ha ha..."

"Khi đó tôi sẽ đem thứ đó giết anh đầu tiên!"

Hạ Thiên Kỳ mắng Luru Ngôn Mẫn một câu, vốn dĩ muốn nói lời cảm ơn với hấn ta, nhưng hiện tại lại không ngừng chửi hấn.

Trở lại phòng Gym, Hạ Thiên Kỳ ngồi xếp bằng trên tấm nệm, bắt đầu theo lời Luru Ngôn Mẫn nói, tìm kiếm bộ phận phù hợp với ác linh.

Tất nhiên, trong chuyện này hấn cũng hiểu rõ, đó chính là làm thế nào mới có thể cảm nhận được ác linh kia.

Hấn cảm thấy ác linh bên trong cơ thể hấn, giống như một loại ý thức vô hình vậy, chỉ cần hấn làm cho mình đắm chìm vào trong đó, toàn tâm cảm nhận, nhất định có thể cảm nhận được.

"Hấp - - hô!"

Hạ Thiên Kỳ nhắm mắt lại, bắt đầu điều khiển tần suất hô hấp đều đặn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Xuống xe

TEAM: Dịch Gia

Web:

Giả bộ làm một mỹ nam gần nửa ngày trên xe lửa, Hạ Thiên kỳ cuối cùng cũng không thể giả bộ thêm được nữa, bởi vì hấn phát hiện tính cách của Lãnh Nguyệt không thích hợp với hấn, nếu đưa ra so sánh hoặc có thể nói phong cách kia hợp với hấn hơn.

Lãnh Nguyệt nhìn phong cảnh ngoài xe chẳng chút nào nhàm chán, Hạ Thiên kỳ rất muốn nói chuyện phiếm giải buồn để cho thời gian trôi qua nhanh một chút, đành phải tìm kiếm những hành khách xung quanh ra tay.

May mà trời sinh hấn vốn dĩ dễ gần, cho nên không bao lâu thì đã nhanh chóng trở nên thân thiết với các hành khách xung quanh, nhất thời cao hứng trò chuyện đến khí thế ngất trời.

Những suy đoán của hấn lúc trước không sai lắm, những hành khách này chỉ có một số rất ít là về nhà thăm người thân, còn lại đa số đều là đi Trương Sơn du lịch, ở đó có tòa lâu Nhạc Dương rất nổi tiếng truyền đến mãi đời sau.

Nhưng bọn người của Hạ Thiên kỳ sẽ không may mắn như vậy, bọn họ không đến được Trương Sơn đành phải xuống xe, đón xe buýt chuyển chỗ đi lên núi. Đương nhiên, buồn nôn nhất chính là sau khi vào núi họ còn phải đi bộ thêm một đoạn đường không hề ngắn.

So với việc lần đi thôn Con Rùa cũng không khác lắm, một chặng đường gian nan.

Hạ Thiên kỳ trò chuyện cùng những hành khách xung quanh gần như là cả ngày, cho đến khi hấn nói đến miếng đắng lưỡi khô thì hấn mới nuốt nước miếng rồi tạm thời im lặng trong chốc lát.

Dùng sức đuổi thẳng cái lưng đang nhức mỏi, Hạ Thiên kỳ mới phát hiện Lãnh Nguyệt vẫn chống cằm, không hề nhúc nhích và cứ mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn nhìn không được sự dễ tiện của mình mà lên tiếng trêu chọc:

"Tôi nói này Nguyệt Nguyệt, nhưng đừng có nhìn lại tôi, này giờ chúng ta cứ đi chuyển liên tục như vậy không có dừng lại ở chỗ nào để đi tiểu được bộ

cậu không cảm thấy khó chịu à?"

"Lo mà quản tốt chính mình đi."

Lãnh Nguyệt vẫn không để ý hấn, ánh mắt giống như đang hồi ức về cái gì đó mà vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đi, cậu cứ xem như tôi chưa từng nói gì cả, tuy nhiên, chúng ta nói là đi thôn Từ Dụ thế nhưng lại không được đi huyện Nhạc Dương."

Chúng ta phải từ xe lửa chuyển sang xe buýt rồi đi lên núi, sau đó lại phải đi một đoạn đường núi rất dài nữa, vậy là rất giỏi rồi đúng không?"

"Ừ."

Nghe Hạ Thiên kỳ nhắc nhở, Lãnh Nguyệt vẫn không phản ứng gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu rồi "Ừ" nhẹ một tiếng.

Lãnh Nguyệt không bao giờ quan tâm đến người lạ, Hạ Thiên Kỳ cũng đã sớm biết nên cũng không thắc mắc nhiều, cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu lại nói chuyện tâm xàm cùng với các hành khách xung quanh.

Gần tới chín giờ tối, Hạ Thiên kỳ và Lãnh Nguyệt phải chen chúc lắm mới xuống được xe lửa.

Từ nhà ga đi ra. Hai người lập tức đến một tiệm mì gần nhà ga, bởi vì trước khi tới đây, Hạ Thiên kỳ cũng đã tra thật kỹ nơi này để biết nên đi như thế nào, cho nên bọn họ chỉ cần ăn cơm nước xong là có thể lên thẳng xe buýt đi lên núi.

Chín giờ rưỡi cũng chính là chuyến xe buýt cuối đi núi. Lúc Hạ Thiên kỳ cùng Lãnh Nguyệt lên xe, xe lập tức mở cửa ra rất nhanh.

Hạ Thiên Kỳ nhìn lướt qua một lượt, phát hiện trong xe buýt cũng không có nhiều người lắm, chỉ có khoảng mười một hay mười hai người gì đó. Khi thấy bọn họ bước vào đều ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn bọn họ không bao lâu thì Hạ Thiên kỳ và Lãnh Nguyệt nhanh chóng tìm hai cái ghế trống rồi ngồi xuống.

"Những người này muộn như vậy còn lên núi, khẳng định là người đi chấp hành sự kiện đoàn đội."

Sau khi ngồi xuống, Hạ Thiên kỳ nói nhỏ với Lãnh Nguyệt một câu.

"Ừ, Nam Cung Vân có nói qua, tất cả thành viên đoàn đội đều tham gia cho nên sẽ rất đông."

"Nhiều người hay không nhiều cũng đều vô dụng mà thôi, làm không tốt thì nói không chừng còn sẽ bị hạ độc thủ sau lưng."

Hạ Thiên kỳ cho rằng không phải cứ nhiều người là tốt, rốt cuộc bọn họ có thật sự là đồng đội không còn chưa biết, lúc trước còn chưa từng nhìn thấy nhau, đều là bị ép đến đây tham dự sự kiện đoàn đội lần này.

Giữa họ cũng không có bất kỳ tình cảm liên hệ nào. Một khi gặp nguy hiểm, khó có thể nói rằng sẽ không bị người ta đẩy ra làm kẻ chết thay.

"Người không đụng ta, ta không đụng người."

Lãnh Nguyệt lại có suy nghĩ khác với Hạ Thiên Kỳ, ít nhiều gì cũng có chút không cho là đúng, đương nhiên, hai người bọn họ ở đây vốn là suy nghĩ không giống nhau.

Hạ Thiên kỳ cách đối nhân xử thế vẫn là không thể hại người, không thể không đề phòng người, tuyệt đối mặc kệ cái gọi là hảo hán gì đó. Người tốt việc tốt thì ai chẳng nguyện ý làm, nhưng trước tiên là phải xem rốt cuộc mình có năng lực để làm hay không đã.

Về phần Lãnh Nguyệt thì trái lại với Hạ Thiên kỳ. Chỉ cần đối phương không có ác ý thì đều là bạn tốt của hấn. Nói không chừng thấy ai gặp nguy hiểm thì sẽ lập tức xông lên giúp đỡ.

Qua mấy sự kiện lần trước thì gần đây có chút chuyển biến tốt nhưng ai biết cái bệnh "Thánh mẫu" kia có thể tái phạm lại hay không.

Hai người ngồi xuống không bao lâu thì xe buýt lập tức chậm rãi lăn bánh.

Mới đầu ngoài cửa sổ của xe còn có ánh đèn, nhưng theo thời gian trôi qua, đập vào mắt chỉ còn lại một khoảng tối không thể nhìn rõ.

Bởi vì không khí bên này rất ẩm ướt, cho nên Hạ Thiên kỳ không thể không cởi áo khoác, ôm vào trong ngực. Có lẽ do lúc trước ngồi xe lửa nên có chút hơi mệt, cho nên chỉ một lát sau hấn lập tức chìm vào giấc ngủ say.

Vào thời điểm hấn tỉnh lại lần nữa thì phát hiện ngoài cửa sổ, trời đã hơi hơi sáng lên, hấn liếc sang Lãnh Nguyệt. Không biết Lãnh Nguyệt cũng giống như hấn vừa mới tỉnh ngủ hay là không có chớp mắt.

"Ở đây là đâu, cậu không có ngủ sao?"

"Lái xe nói chỉ cần đi qua cửa quẹo phía trước là tới."

Lãnh Nguyệt không nhìn Hạ Thiên kỳ mà vào thẳng vấn đề thứ hai, chỉ nói là xe buýt sắp ngừng.

"Cậu cũng nên ngủ một chút đi, một hồi còn phải leo núi. Tôi nghĩ bọn họ sẽ không gây bất lợi gì cho chúng ta trước khi tới thôn Con Rùa đầu, hướng hồ còn có tôi quan sát họ."

Nghe được Lãnh Nguyệt trả lời, Hạ Thiên kỳ biết Lãnh Nguyệt cả đêm không có ngủ. Do suy nghĩ không biết giữa đường có phát sinh chuyện gì hay không cho nên mới kiên trì thức để gác cả đêm.

Quả nhiên, bị Hạ Thiên kỳ vạch trần, Lãnh Nguyệt khẽ hừ một tiếng, rồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, không bao lâu lập tức có tiếng hít thở đều đều truyền ra, hiển nhiên là đã ngủ rồi.

"Lúc đầu thể hiện ra không phải tốt rồi sao, cần gì cứ suốt ngày làm mặt lạnh. Cậu không mệt mỏi à?"

Hạ Thiên kỳ nhếch miệng nhìn về phía Lãnh Nguyệt đang ngủ, ngoài miệng tuy nói làm bầm như vậy nhưng trong lòng của hắn lại cảm thấy Lãnh Nguyệt rất đáng được trao danh hiệu bạn bè tốt.

Rất nhiều chuyện hắn không nói, không biểu hiện, nhưng cũng không có nghĩa hắn không làm.

Giống như lúc hắn một mình tham gia sự kiện giống vậy ở thành phố Tây Trữ kia, Lãnh Nguyệt đột nhiên đến bệnh viện thăm hắn, nói là bởi vì y tá gọi điện thoại cho hắn nên hắn mới đến. Thế nhưng sau khi hắn tỉnh nhắm thời gian một cái thì mới thấy, Lãnh Nguyệt trừ phi là biết bay, nếu không tuyệt đối sẽ không thể trong thời gian ngắn như vậy mà có thể tới đây, nói rõ hơn thì trước khi y tá gọi cho Lãnh Nguyệt, hắn đã đi tới thành phố Tây Trữ rồi.

Hạ Thiên kỳ lắc đầu cười, cũng không muốn vạch trần Lãnh Nguyệt, hắn luôn cảm thấy mỗi người có một tính cách riêng. Hành động cũng như thói quen đều sẽ có chỗ không giống nhau, người ta đã muốn cùng hắn trở thành bạn bè, như vậy thì không có lý do gì hắn không chấp nhận. Mờ lòng ra một chút, cũng không thể đưa ra yêu cầu với cậu ta.

Bởi vì chỉ có lấy tôn trọng làm điều kiện thì tình bạn bè mới có thể lâu dài được. Giữa bạn bè không cần nhiều lời, vì nói quá nhiều thường không phải là bạn bè.

Tốc độ chạy của xe buýt cũng không nhanh như Lãnh Nguyệt nói. Sau 2 tiếng, xe buýt mới lết một chút rồi chậm rãi ngừng lại.

Xe buýt rất ổn, Hạ Thiên kỳ vô ý thức nhìn một cái ngoài cửa sổ, phát hiện bốn phía đều xung quanh đều là một vùng xanh đậm, xa hơn cũng không có đường.

"Tôi sẽ ở chỗ này đợi các cậu 3 tiếng, sau đó sẽ lên đường trở về, các cậu phải nắm bắt thời gian."

Lái xe nói xong lời nói này cũng mặc kệ có người chú ý hay không, hắn mở cửa xe buýt ra, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tập hợp

TEAM: Dịch Giả

Truyện yy

Sau khi nghe được câu nói của lái xe, người trong xe bắt đầu lục đục xuống xe. Cũng không biết sau ba tiếng, liệu những người này còn có thể trở về hay không.

Lãnh Nguyệt cũng đã tỉnh, tuy nhiên vẫn im lặng như Hạ Thiên Kỳ. Hai người bọn hắn hiển nhiên là đang chờ cho những người trên xe xuống hết rồi mới đi.

"Thời gian mà sự kiện đoàn đội đã sắp diễn ra, cho nên con đường sau này của chúng ta gần như là không thể nghỉ ngơi."

"Ta biết."

Bộ dạng của Lãnh Nguyệt như là đã có dự liệu sẵn hết rồi. Thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không nói nhảm nữa, nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi rồi xuống xe.

Chờ cho đến khi bọn hắn xuống tới thì phía trước chỉ còn lại có mấy cái bóng lưng mơ hồ, những người xuống trước đó đều đã đi hết.

Hạ Thiên Kỳ lấy la bàn ra để xác định phương hướng, lập tức kêu Lãnh Nguyệt cùng đi về phía thôn Từ Dục.

Chỉ cần dựa vào công cụ tìm kiếm ở trên là có thể lục soát vị trí của thôn Từ Dục nhưng tin tức lại gần giống như con số không. Bởi vì nó chỉ hiện ra một câu giới thiệu mười chữ ngắn gọn giới thiệu - Ở trong Tương Sơn, vô cùng vắng vẻ, ít người.

Không thể nghi ngờ, bọn họ sẽ phải đi đến thôn Từ Dục, lại là một nơi vô cùng vắng vẻ. Không biết so với thôn Con Rùa thì cái nào sẽ tệ hơn.

Có lẽ bọn hắn đi quá chậm, cũng có thể do những người xuống xe trước đó đi quá nhanh. Đến mức trên đường bọn hắn đi, ngay cả nửa bóng người cũng không thấy.

Dựa vào nguyên tắc tích trữ thể lực cho nên Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt vừa đi vừa nghỉ, đi được một đoạn thì lại ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, để khi đến thôn Từ Dục sẽ không đến mức mệt mỏi mà nằm phịch xuống.

Lãnh Nguyệt thì còn tốt, ít nhất thì cũng không có tiếp xúc gì với Từ Thiên Hoa, cho nên cũng không cần lo lắng về việc sẽ bị ngáng chân khi sự kiện mở ra. Nhưng Hạ Thiên Kỳ thì lại khác, hắn đã từng tận mắt chứng kiến bản chất đê tiện của Từ Thiên Hoa ở lần làm nhiệm vụ tại tiệm sách Hâm Hoa kia. Còn nữa, giữa bọn hắn cũng xác thực tồn tại tình trạng thấy ngứa mắt lẫn nhau.

Cũng không phải Hạ Thiên Kỳ cố ý ra vẻ hợp tác cùng Từ Thiên Hoa, mà ngay từ lần đầu tiên bọn hắn gặp mặt nhau rồi đến lần nói chuyện ở văn phòng Hoàng Kim. Từ Thiên Hoa trước mặt hắn thì rất nghiêm túc, còn hắn làm chủ quản tạm thời, muốn lên cấp cũng cần có chủ quản cấp trên bị giáng cấp cho nên giữa bọn hắn còn ẩn chứa quan hệ cạnh tranh.

Chính là căn cứ vào đủ loại cân nhắc, cho nên Hạ Thiên Kỳ mới cảm thấy chuyến đi Tương Sơn lần này, sợ nhất định là gặp phải nguy hiểm trùng trùng.

Ở nhiệm vụ đoàn đội lần này, Từ Thiên Hoa rất có thể sẽ cố ý hại hắn.

Tương Sơn mặc dù núi cao hiểm trở, sườn đồi chiếm đa số, nhưng cũng may đường núi cũng không dốc đứng lên, đồng thời cũng đã có người đi trước để xem xét đường núi, cho nên đường đi cũng coi như thuận lợi.

Không quá tám tiếng, cho đến lúc chạng vạng tối thì bọn hắn mới xem như là đã đến nơi chấp hành nhiệm vụ đoàn đội lần này - Thôn Từ Dục.

Giống như suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ trước đó, Thôn Từ Dục được xây dựng ở trong núi lớn, bốn phía xung quanh đều là sườn núi thấp, chỉ có một con đường đi vào. Cách miệng sườn núi khoảng một trăm mét, có một bia đá được khắc dòng chữ "Từ Dục".

Đứng phía trên tấm bia đá kia, Hạ Thiên Kỳ không khỏi hướng mắt nhìn ra xa, nhưng lại không hề nhìn thấy bất kỳ khói bếp nào bốc lên. Trong thôn im ắng giống như một tòa không hề dấu chân người.

"Lại là một thôn tà khí tỏa ra từ trong ra ngoài"

Hạ Thiên Kỳ từ trên tấm bia đá nhảy xuống, nói tình cảnh mà hắn mới nhìn thấy cho Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt nghe xong thì khẽ gật đầu, hai bàn tay duỗi thẳng hai ngón tay ra, sau đó khép lại rồi vuốt nhẹ phía trên hai mắt của hắn. Giống như là đang muốn mở thiên nhãn.

"Câu mở thiên nhãn rồi hả?"

Hạ Thiên Kỳ không chắc chắn hỏi.

"Ừm, đi thôi. Những người khác chắc cũng đã đến rồi."

Hắn hy vọng mình có thể trở nên trâu bò một chút, trong sự kiện lần này không còn dựa giẫm vào Lãnh Nguyệt nữa. Nhưng Hạ Thiên Kỳ lại không thể không thừa nhận rằng, có Lãnh Nguyệt ở bên người thật sự rất an tâm, bởi vì cái cảm giác có LN bên cạnh vẫn là an toàn nhất, có thể hắn sẽ không giải quyết được khó khăn.

Cái này có lẽ khác cao ngạo và bị động. Cái trước nhìn qua liền cho người ta rất an tâm cảm giác, mà cái sau cho dù biểu hiện tốt, cũng ít nhiều sẽ cảm thấy không đáng tin cậy, cảm giác an toàn rất thấp.

Đi theo Lãnh Nguyệt bước vào thôn, lập tức có cảm giác như rơi vào hầm chứa đá. Nhiệt độ so với bên ngoài rõ ràng thấp hơn rất nhiều, lại không có cái cảm giác nóng ẩm kia.

Hạ Thiên Kỳ giật cả mình vội vàng mặc cái áo khoác đang treo trên cánh tay vào, nhìn bốn phía trong thôn bắt đầu đánh giá.

Nếu như bên ngoài nhìn vào, thôn rất là tiêu điều, hoàn toàn không nhìn thấy đến nửa bóng người nhưng diện tích bên trên lại có chút vượt quá dự kiến của Hạ Thiên Kỳ, không thể nhìn thấy bờ dù chỉ một chút.

Nhưng khi vào đây thì lại có cảm giác nó rất thông thoáng sáng sủa.

"Bọn người Từ Thiên Hoa đâu cả rồi?"

Hạ Thiên Kỳ ngoài miệng mắng nhiếc một câu, đang định lợi dụng chức năng thông tin của bảng vinh dự để gọi cho Từ Thiên Hoa thì bảng vinh dự phát ra âm thanh nhắc nhở có tin nhắn.

"Tập hợp ở thôn đông."

Tin nhắn do Từ Thiên Hoa gửi tới, Hạ Thiên Kỳ phân biệt phương hướng phát hiện bọn hắn đang ở thôn nam. Không còn thời gian tìm kiếm để mà lãng phí nữa, lập tức bước nhanh đến địa điểm tập hợp mà Từ Thiên Hoa đã nói.

Khi bọn hắn xuyên qua mấy hộ gia đình, sau khi tiến vào phạm vi thôn nam thì bắt đầu nhìn thấy có khoảng mười bốn, mười lăm người đang đứng cách đó không xa. Nhìn kỹ lại thì trong đó có một người chính là Từ Thiên Hoa.

"Là bọn hắn, chúng ta qua đó đi."

Nhìn thấy Từ Thiên Hoa, trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại cảm thấy thấp thòm không yên còn Lãnh Nguyệt lại không hề có chút hoảng hốt nào, khuôn mặt tĩnh lặng như nước, cùng Hạ Thiên Kỳ bước nhanh về phía Từ Thiên Hoa.

Nhóm người của Từ Thiên Hoa cũng nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt nhưng lại không có nói thêm cái gì, khuôn mặt vẫn nghiêm túc, đầy vẻ âm trầm.

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn Từ Thiên Hoa một cái, hôm nay ông ta mặc một bộ quần áo đạo sĩ rộng rãi, xem ra rất thoải mái. Bên hông còn đeo một chiếc túi da lớn, không biết có phải dùng để đựng những lá bùa hay không.

"Thấy được chưa, hai người kia cũng cùng một đội với chúng ta."

Nghe được có người đang thảo luận về mình, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn sang, phát hiện người nói chuyện chính là tên Ái Tử xấu xí. Người này, à không phải nói là hơn mười người này cũng không lạ lắm gì với hắn và Lãnh Nguyệt, bởi vì bọn hắn đều là những hành khách trên chiếc xe buýt kia.

Nam có nữ có, tuy nhiên nam lại chiếm tỉ lệ cao hơn nữ, Hạ Thiên Kỳ đếm cả bọn hắn vào thì tổng cộng có 18 người mà nữ chỉ có 6 người, còn lại đều là nam.

Tuổi tác cũng có lớn có nhỏ, nhỏ nhất thì cỡ mười tám hay mười chín tuổi gì đó. Còn phần lớn, nhìn sơ qua thì thấy già hơn Từ Thiên Hoa rất nhiều, tầm khoảng hơn năm mươi tuổi.

Trong mười mấy người này, hiển nhiên cũng giống hắn và Lãnh Nguyệt đã quen biết nhau từ trước, cho nên phần lớn những người biết lẫn nhau thì đứng chung một chỗ, trên mặt phần lớn đều mang nỗi sợ hãi.

"Số người của đoàn đội này nhiều hơn dự đoán của tôi."

Trước đó Hạ Thiên Kỳ cũng đoán được số người nhất định sẽ không thiếu, nhưng lại không nghĩ tới sẽ có hơn mười người tham dự. Không chút khoa trương, coi như mỗi người chỉ có 1 điểm trong một trăm phần, và lương của bọn hắn cứ coi như đều giống nhau. Vậy một lần tổ chức sự kiện đoàn đội thì Từ Thiên Hoa ít nhất cũng có thể nắm trong tay tới hơn 20 điểm vinh dự.

Câu donate tít kp huhuhuanh

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Độ sức

TEAM: Dịch Gia

Hơn 20 điểm vinh dự là sao? Chính là cần phải tham gia giải quyết sự kiện được bốn lần thì mới có thể có được đủ số lượng điểm vinh dự đó nhưng Từ Thiên Hoa chỉ cần tham dự một lần là đã có cơ hội rồi.

Quả thật, nhiệm vụ đoàn đội lần này có chút khó khăn hơn các nhiệm vụ thông thường. Nhưng đừng quên rằng chủ quản trong nhiệm có quyền hạn sai khiến cấp dưới làm việc. Hắn có thể sai khiến bất kỳ kẻ nào đó đi trước dò đường, rồi chính mình theo sau, như vậy sẽ giảm đi rất nhiều nguy hiểm mà bản thân hắn sẽ gặp phải.

Trên mặt bốn người đều tràn đầy nỗi bất an, mới đầu còn có người nhỏ giọng chuyện trò vài câu. Nhưng sau khi bọn người của Hạ Thiên Kỳ chạy tới một hồi thì đột nhiên bầu không khí ngột ngạt dần dần bao phủ lấy tất cả mọi người.

Ánh mắt u ám của Từ Thiên Hoa bắt đầu đảo qua hết mỗi người. Xem ra là đang kiểm tra đối chiếu số người. Sau khi thấy mọi người đã đến đủ thì trầm giọng nói:

"Nhiệm vụ lần này có chút đặc biệt riêng chính là chúng ta sẽ tham gia chấp hành chung một nhiệm vụ. Đơn giản là một nhiệm vụ đoàn đội.

Nhiệm vụ đoàn đội này, khi phỏng vấn các cậu lúc trước tôi cũng không đề cập đến. Tuy nhiên thì bây giờ nói cũng được, hi vọng mỗi người các cậu nhớ cho thật kỹ, sự kiện lần này không phép phạm sai lầm."

Nói đến đây, Từ Thiên Hoa nhìn tất cả mọi người với hàn ý bên trong, cảnh cáo nói:

"Ta sẽ nói đến trường hợp xấu nhất trước, nếu như ai không làm đúng theo mệnh lệnh, chẳng những bị trừng phạt là phải trừ điểm vinh dự điểm mà càng sẽ bị tụt đích thân trừng phạt. Các người đã sống đủ rồi, nhưng tôi còn chưa đủ, cho nên đừng ép tôi phải ra tay với các người.

Nghe rõ chưa?"

"Rõ..."

Nghe được lời cảnh cáo của Từ Thiên Hoa. Mặc kệ trong lòng của mọi người có đồng ý tiếp nhận hay không thì tất cả đều khẽ gật đầu. Trong suốt quá trình đó Hạ Thiên Kỳ lại có một cảm giác không biết có phải hay không rằng Từ Thiên Hoa thường xuyên dùng ánh mắt ác ý nhìn mình. Cứ như lời cảnh cáo kia là có ý nói cho hắn.

Hạ Thiên Kỳ vẫn cứ tiếp tục giả bộ làm ra vẻ tuyệt đối phục tùng nhưng trong lòng càng thêm đề phòng Từ Thiên Hoa. Không biết Từ Thiên Hoa có cố ý nhắm vào hắn hay không.

Thấy mọi người đều đã nghe cảnh cáo của hắn, Từ Thiên Hoa mới tiếp tục nói tiếp lời nói kia:

"Nhiệm vụ đoàn đội lần này có ba điểm khác với nhiệm vụ thông thường là.

Thứ nhất, sẽ có một chủ quản dẫn đầu cấp dưới của mình để tham gia chấp hành nhiệm vụ đoàn đội.

Thứ hai, chỉ có một cách giải quyết nhiệm vụ để cho điểm cấp hoàn mỹ chính là phải giết chết quý trong nhiệm vụ trên.

Thứ ba, thời gian hạn chế. Trong sự kiện lần này, chúng ta chỉ có hai ngày, cũng tức là 48 giờ. Nếu như trong 48 giờ này, chúng ta không thể xử lý con quý kia thì tất cả những người tham dự chấp hành sự kiện này đều sẽ bị trừ 10 lần điểm vinh dự.

Hoàn thành sự kiện lần này thì mỗi người các cậu sẽ được 5 điểm vinh dự, 10 lần sẽ là 50 điểm vinh dự. Đừng quên, mỗi người các cậu còn phải chịu thêm áp lực công việc là cứ hết 3 tháng lại phải nộp thêm 10 điểm vinh dự. Nói cách khác nếu như sự kiện đoàn đội lần này thất bại, mỗi người các cậu sẽ phải nợ tới 60 điểm vinh dự.

Nếu như ở công ty gia hạn trong 3 tháng mà không lên thì các cậu lập tức sẽ bị công ty khai trừ, mà khai trừ ở đây có nghĩa là phải chết. Điều này có lẽ tôi không nói thì các cậu cũng đã biết rõ rồi.

Cho nên, các cậu nhất định không được phạm sai lầm, nếu không chẳng những hại chính mình mà còn liên lụy toàn bộ đoàn đội."

Từ Thiên Hoa nói đến chỗ này thì tại xuất hiện một tiếng khóc nức nở, Hạ Thiên Kỳ dựa theo nguồn âm quay đầu lại nhìn. Phát hiện người khóc là một người có khuôn mặt nữ sinh khoảng 20 tuổi.

Nhưng hồ đến chấp hành nhiệm vụ đoàn đội, đều phải thử việc để trở thành nhân viên chính thức, cho nên đa số mọi người có thể đều rất sợ hãi nhiệm vụ đoàn đội này, nhưng cũng không đến nỗi bị dọa đến sụp đổ như vậy. Từ khi có tổ chất tâm lý rất yếu, vượt qua kỳ thử việc là hoàn toàn dựa vào may mắn.

Mà nữ sinh này hiển nhiên là thuộc loại này.

"Triệu Thu Nhã! Cô có thể có chút tiền đồ hay không. Nhiệm vụ không phải còn chưa bắt đầu hay sao, cô ổn định lại tinh thần chút đi!"

Bên cạnh Triệu Thu Nhã còn có thêm hai người con trai tuổi tác cũng tầm tuổi với cô gái kia. Xem ra ba người bọn họ có quen biết nhau trước rồi. Trong đó có một nam sinh đeo mắt kính không ngừng an ủi cô:

"Đừng khóc, cậu nhát gan như vậy thì làm sao mà sống sót được."

"Tôi sợ lắm... Tôi không muốn chấp hành nhiệm vụ đoàn đội đâu..."

Triệu Thu Nhã vẫn khóc không ngừng. Từ Thiên Hoa và đám người kia, sắc mặt đều âm trầm xuống nhìn chăm chú bọn họ.

Thấy biểu hiện của mọi người đều âm trầm, một nam sinh khác đứng bên cạnh Triệu Thu Nhã không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhìn nam sinh không ngừng an ủi Triệu Thu Nhã kia nói:

"Đi thôi Vương Khải, không cần an ủi cô ta, cái bộ dạng của cô ta cũng không phải ngày một ngày hai. Bản thân chúng ta còn không biết có thể sống sót hay không nữa, hỏi đâu mà quan tâm cô ta làm gì!"

"Khánh Cương, sao cậu có thể nói như vậy, Thu Nhã trời sinh nhất gan, chúng ta sao có thể mặc kệ cô ấy."

"Tôi không muốn quan tâm cô ta sao? Cậu quên trong kỳ nhiệm vụ thử việc lần trước rồi sao! Nếu không phải cô ta cứ khóc suốt suốt cản đường chúng ta thì Lưu Đông có thể chết sao! Chẳng lẽ chúng ta còn không bị nàng hại đủ rồi hay sao, lại bị cô ta làm một cái thì hai chúng ta cũng không sống nổi."

"Tổng Khánh Cương, Cậu không phải là người!"

Sau khi Triệu Thu Nhã nghe được những lời nói của Tổng Khánh Cương thì trong lòng tràn ngập oán độc nhìn hẩn chăm chăm. Tuy nhiên Tổng Khánh Cương không hề quan tâm, chỉ tay thẳng vào Triệu Thu Nhã nói:

"Hôm nay tôi nói những lời này với cô ở chỗ này chính là nói nếu như cô còn tiếp tục như vậy nữa thì chúng tôi tuyệt đối sẽ không quan tâm đến cô, bởi vì chúng tôi cũng cần phải giữ mạng sống của mình."

"Khánh Cương! Cậu có thể đừng nói nữa hay không. Cậu nói những lời này trước mặt nhiều người như vậy là có ý gì!"

Vương Khải hiển nhiên cảm thấy Tổng Khánh Cương rất quá đáng, sau khi thất vọng nhìn hẩn một cái thì lập tức không để ý đến hẩn nữa.

"Ta khinh, lòng lang dạ thú thì có thể tốt bụng được gì. Cậu yêu thương cô ta cái kiểu gì đây?"

Tổng Khánh Cương mắng một câu rồi đốt một điếu thuốc cho mình sau đó ngồi chồm hỏm trên mặt đất hút.

Ba người bọn họ cãi nhau tui bụi như vậy mà những người bên này lại không có một lời an ủi. Ngoại trừ Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt và một số ít người, trên mặt không có thay đổi gì thì những người còn lại phần lớn đều làm ra bộ dạng muốn xem náo nhiệt đều nghĩ sau này nhất định phải tránh xa nữ sinh kia một chút.

"Các cậu đều đã hiểu rõ về nhiệm vụ đoàn đội này, vậy tôi cũng không cần thiết nói thêm cái gì nữa."

Mọi người ở đây bắt đầu tự mình suy nghĩ, Từ Thiên Hoa có chút khó chịu lại một lần nữa lên tiếng.

Lúc này đám người bọn họ mới chợt nhớ ra Từ Thiên Hoa vẫn còn chưa nói rõ hết những vấn đề liên quan đến sự kiện đoàn đội nhưng lại im lặng không nói tiếp nữa.

"Hừ! Đừng có thêm lần sau, con người của tôi đặc biệt chán ghét lúc tôi đang nói chuyện mà lại bị làm gián đoạn!"

Từ Thiên Hoa trầm mặt hừ lạnh một tiếng, làm cho mọi người đều biến sắc, hiển nhiên rất kiêng kị với vị chủ quản Từ Thiên Hoa này.

Những người khác không biết Từ Thiên Hoa lại nổi nóng vì cái gì nhưng trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại biết rất rõ. Tuy hẩn không biểu hiện gì ra mặt nhưng trong lòng chắc chắn là đang cực kỳ khinh thường.

Mà lúc này, Từ Thiên Hoa lại bắt đầu nói tiếp:

"Trước đó tôi đã nói qua, nhiệm vụ đoàn đội lần này có giới hạn thời gian cho nên không cần biết trong quá khứ các cậu đã dùng những phương thức gì. Có thể không tiếp xúc thẳng với quý cũng có thể có thể thoát khỏi quý là nhanh chóng tránh đi hay có thể không muốn mạo hiểm là lập tức không mạo hiểm."

Nhưng hiện tại thì tất cả những phương thức lựa chọn đó đều không thể thực hiện được, bởi vì đây là một trận độ sức giữa chúng ta và quý.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Phân công

TEAM: Dịch Gia

"Sau khi nhiệm vụ đoàn đội chính thức mở ra thì chúng ta nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất tìm ra cho bằng được con quý đang trốn trong thôn Từ Dự, sau đó tiêu diệt nó."

"Từ... Từ chủ quản, ngài có biết con quý trong sự kiện lần này là cái gì không?"

"Nó được lai giữa quý mị và lệ quý, cũng không phải là loại mà các cậu có thể đối phó, cho nên nhiệm vụ của các cậu là phải tận lực đi tìm nó rồi báo ngay cho tôi biết."

Đương nhiên, trong lúc đó tôi cũng sẽ tìm kiếm cùng các cậu."

Nghe được Từ Thiên Hoa nói con quỷ lần này được lai giữa quỷ mị và lệ quỷ, sắc mặt của mọi người lập tức trở nên khó coi hơn, đặc biệt là sau khi nghe nhiệm vụ của bọn hắn là phải tìm ra nó.

"Nhiệm vụ đoàn đội lần này chính là như vậy, thật ra cũng không có gì nhiều. Tiếp theo tôi sẽ cho các cậu thời gian để đặt câu hỏi, còn muốn hỏi gì thì có thể nói ra."

Từ Thiên Hoa lại cho đám người bọn họ một chút thời gian để đặt câu hỏi. Nguyên một đám người chỉ biết cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, rõ ràng đa phần đều muốn hỏi nhưng lại có chút sợ Từ Thiên Hoa mà không dám mở miệng.

Bởi vì Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt sớm đã được Nam Cung Vân nói cho biết về nơi đó rồi cho nên cũng không có cái gì để hỏi. Một đám người cứ mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau một hồi lâu thì mới nghe tiếng của nam sinh Vương Khải kia hỏi:

"Tất cả mọi người sẽ cùng nhau tìm kiếm ở một chỗ trong thôn hay là ngài sẽ chia ra mỗi người phụ trách lục soát một khu vực?"

"Thôn Từ Dụ có diện tích không nhỏ, đồng thời chúng ta cũng cần xác định chính xác được khu vực mà quỷ đang ở, cho nên ngay từ đầu tôi sẽ sai mỗi người tiến hành."

"Sai khiến? Trong nhiệm vụ lần này có quỷ vật gần như là lệ quỷ, nếu như chúng ta lạc đoàn thì không phải là tìm đường chết sao?"

"Đúng nha, tỷ lệ gặp phải quỷ thật sự là quá lớn như vậy làm sao có đủ thời gian để cầu cứu."

"Chúng ta mà tách ra thì tuyệt đối chỉ có con đường chết..."

Nghe được Từ Thiên Hoa muốn tách tất cả mọi người ra, cuối cùng trong đám người bọn họ cũng xuất hiện tiếng phản đối. Dù sao việc này cũng liên quan đến tính mạng của bọn họ. Bởi vì cho dù Từ Thiên Hoa có tức giận thì bọn hắn cũng chỉ có thể làm như thế.

Nghe được tiếng bàn luận phản đối của đám người kia, Từ Thiên Hoa nhướng mày, giọng nói sắc bén khiến đám người kia không dám nói thêm tiếng nào:

"Tôi có nói là sẽ phân tán hết tất cả mọi người sao? Có nói qua sao!"

Tiếng của Từ Thiên Hoa càng lớn hơn.

Thấy Từ Thiên Hoa nổi giận, ai cũng không dám đứng lên gánh vác đành phải cúi đầu không còn dám nhìn hắn. Ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Nếu như các cậu đã nghe không rõ, vậy tôi sẽ nói rõ ràng điểm này. Tôi sẽ tách các cậu ra, tuy nhiên sẽ theo hình thức từng tổ nhỏ, mỗi tổ nhỏ sẽ được phân đi điều tra một khu vực. Hiện tại tất cả đã nghe hiểu chưa?"

Nghe được mỗi người không phải bị sai khiến một mình ra ngoài nên đám người đó đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có nhiều người cũng có thể hỗ trợ nhau được nhiều hơn.

"Từ chủ quản, ta còn có một câu muốn hỏi."

Người mở miệng lần này chính là một cô gái tóc ngắn ngang tai, bộ dạng có chút ngọt ngào. Nhìn tuổi tác chắc cũng cỡ Hạ Thiên Kỳ, tầm khoảng 20 tuổi.

Thấy Từ Thiên Hoa không có phản ứng gì, cô gái tóc ngắn lập tức vào thẳng vấn đề:

"Nếu là nhiệm vụ đoàn đội, chúng ta cần giết chết con quỷ đang ẩn nấp trong đó, vậy chúng ta có cần đề ra một cái chiến lược để đối phó hay không?"

"Việc này không cần các cậu quan tâm."

Từ Thiên Hoa nhìn nữ sinh kia một chút, sau đó lại khoa trương nói thêm lần nữa:

"Nhiệm vụ của các cậu là mau chóng tìm cho ra con quỷ kia, còn những cái khác không cần các cậu quản, không nên nghĩ nhiều, cũng đừng làm những chuyện dư thừa."

Nữ sinh kia nghe xong há to miệng muốn nói lại nhưng cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu. Loại này chính là nuốt hết phiền muộn vào trong bụng.

Từ Thiên Hoa nói là để cho đám người bọn họ đặt câu hỏi, nhưng thái độ cứng cỏi của hắn đã nói lên tất cả, bất luận là đặt câu hỏi gì cũng sẽ không đạt được câu trả lời thỏa mãn, cho nên sau đó không còn người tự đi tìm sự không thoải mái cho mình xuất hiện nữa.

Thấy nửa ngày mà không có người nào đặt câu hỏi, Từ Thiên Hoa nâng cổ tay lên rồi nhìn thời gian phía ngoài bảng vinh dự, thấy đã gần tới thời gian sự kiện đoàn đội mở ra nên bắt đầu sai khiến mọi người:

"Ba người các cậu phụ trách tìm kiếm..."

Từ Thiên Hoa tiếp tục sai khiến, một đám người có thể là ba người một tổ hoặc có thể là bốn người. Bị Từ Thiên Hoa chia ra làm năm tổ nhỏ. Phụ trách tìm kiếm ở thôn tây, thôn nam, thôn đông và thôn bắc. Cùng toàn bộ các khu vực trong thôn.

Không biết có phải là Từ Thiên Hoa có ý kiểm chuyện hay không, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt bị xếp vào cùng một tổ với hắn, ngoại trừ ba người bọn họ thì còn có hai nữ sinh nữa. Người thuộc tổ của bọn hắn nhiều người nhất, phụ trách tìm kiếm các khu vực trong thôn.

Hạ Thiên Kỳ đúng là khổ không ngót với cái sự phân chia này của Từ Thiên Hoa. Trong lòng không ngừng chửi mắng Từ Thiên Hoa, nhưng những người không biết chuyện kia, thì vô cùng ghen ghét bọn người của Hạ Thiên Kỳ, đều cho rằng bọn hắn cùng một tổ với Từ Thiên Hoa sẽ được ngồi ôm đùi hưởng phúc, nhưng không biết được rằng đó rõ ràng là bị Từ Thiên Hoa cho làm người chết thay mà thôi."

Nhưng có một việc không thể không nói đến, đó chính là hắn lại bị Lãnh Nguyệt làm cho cảm động một lần nữa.

Bởi vì ngay lúc mà Từ Thiên Hoa chia người, cũng không có cân nhắc việc dùng Lãnh Nguyệt làm kẻ đi dò đường để tiến vào bên trong, mà là chọn gọi tên Triệu Thu Nhã khóc lóc trước đó. Bởi vì Lãnh Nguyệt chủ động yêu cầu được cùng một đội với Hạ Thiên Kỳ cho nên Từ Thiên Hoa mới đổi Lãnh Nguyệt và Triệu Thu Nhã lại.

Nghĩ đến tâm lý của Từ Thiên Hoa, tuyền ai làm kẻ chết thay cũng như nhau thôi vì dù sao đều là muốn tìm đường chết.

Mấy tổ nhỏ khác đều đã nhận lệnh của Từ Thiên Hoa mà xuất phát, một khi có ai phát hiện ra tung tích của quý, lập tức sẽ sử dụng máy truyền tin báo cho Từ Thiên Hoa trước tiên.

"Xem ra vận khí của chúng ta rất tốt nha, vậy mà cũng được chung một tổ với Từ chủ quản."

"Đúng vậy nha, ít nhất khi gặp quý cũng không cần lo lắng."

Hai nữ sinh kia vừa đi theo Từ Thiên Hoa phía trước vừa khê bàn luận ở phía sau. Hạ Thiên Kỳ nghe xong chỉ cảm thấy các cô gái này thật đơn giản, lại vì sự việc này mà âm thầm nghĩ mình may mắn.

Kỳ thật kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra, nếu như không cùng tổ với Từ Thiên Hoa, sẽ không có việc bị cấp trên sai khiến, vốn dĩ sẽ không có khả năng xuất hiện việc vi phạm mệnh lệnh mà bị trừ điểm vinh dự. Nhưng đi theo chủ quản của một tổ, một khi chủ quản bắt các người đi, các người có dám trái lệnh không?

Bọn họ vốn hoàn toàn không biết rõ về con người này lại đi nói Từ Thiên Hoa có tấm lòng tốt bụng rộng rãi mà đi bảo vệ người khác. Đúng là cực kỳ ngây thơ.

Nhìn diện tích thôn Từ Dự cùng số lượng phòng ốc ở đây chứng tỏ người ở nơi này không ít. Nhưng bọn hắn đã đi được một lúc mà chẳng thấy đến nửa cái bóng người. Cửa lớn của mỗi gia đình đều đóng chặt, hoàn toàn không có chút hơi thở của con người.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng không có nói chuyện với nhau, chỉ một mực đi theo sau vị Từ Thiên Hoa đang thông thả đi lên phía trước, lúc nào cũng cố gắng chú ý đến động tĩnh chung quanh.

Đi chừng năm phút, Từ Thiên Hoa đột nhiên dừng lại, tiếp theo nhìn Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt nói:

"Các cậu đi ở phía trước."

"Lão rùa đen!"

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ mắng Từ Thiên Hoa một câu, nhưng vẫn không dám phản đối lại mà khê gật đầu, cùng Lãnh Nguyệt đi lên phía trước. Còn Từ Thiên Hoa thì lùi về vị trí trung tâm, bốn người bọn họ bao vây hắn lại.

Có thể nói là sẽ tránh khỏi các tình huống phát sinh trước mặt lại có thể tránh được khả năng bị quý đánh lên sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Tiểu quý

TEAM: Dịch Gia

Đi được một lát nhưng tình hình vẫn giống như vậy. Có lẽ đã chắc chắn rằng sẽ không có người từ trong thôn đi ra nên Từ Thiên Hoa lập tức kêu Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ đang đi phía trước ngừng lại.

"Từ giờ trở đi, các cậu đều phải tiến hành điều tra mỗi một hộ gia đình."

Từ Thiên Hoa chỉ dãy nhà bên trái, nhìn Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ nói:

"Các cậu phụ trách bên này."

"Còn các cô phụ trách bên này."

Từ Thiên Hoa chỉ tay về phía dãy nhà bên phải nói với hai nữ sinh đang đứng sau lưng hắn.

Nghe được sự phân phối của Từ Thiên Hoa, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cùng nhìn nhau, không nói thêm cái gì. Đang định đi về phía dãy nhà bên trái thì Từ Thiên Hoa đột nhiên lạnh lùng lên tiếng nói với bọn hắn:

"Tôi có nói là các cậu có thể đi rồi sao?"

"Vậy thì Từ chủ quản còn có căn dặn gì không ạ?"

Hạ Thiên Kỳ dừng bước lại, sắc mặt âm trầm quay đầu nhìn Từ Thiên Hoa hỏi.

"Mỗi khi các cậu tìm kiếm xong một ngôi nhà đều phải về đây báo cáo lại cho tôi những gì mà các cậu thu thập được. Thời hạn là ba phút."

Từ Thiên Hoa nói với Hạ Thiên Kỳ xong thì lập tức quay lại nhìn hai nữ sinh đang sợ hãi kia nói:

"Các cô cũng vậy, thời gian để tìm kiếm xong một nhà chỉ có 3 phút thôi."

Tốt, các cậu có thể đi."

"Ta khinh, cứ làm ra vẻ ta đây giỏi lắm, đúng cái đồ con lừa đáng chết!"

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ thầm mắng Từ Thiên Hoa một câu, nhưng cũng làm biếng mà nhìn lại hắn cho nên mới cùng Lãnh Nguyệt đi về dãy nhà bên trái. Sau lưng, hai nữ sinh kia đang cầu khẩn với Từ Thiên Hoa:

"Từ chủ quản... Chúng tôi rất sợ... Ngài có thể... Có thể đi cùng chúng tôi không."

Tuổi của nữ sinh cũng không lớn, mặc dù cũng không xinh đẹp lắm nhưng nhìn cũng rất là ngây thơ.

Nghe được lời cầu khẩn của hai nữ sinh, khuôn mặt u ám của Từ Thiên Hoa đột nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn, bộ dạng cười cười rất khó coi nói:

"Sao? Các cô sợ chết?"

"Chúng tôi... Chúng tôi không sợ chết."

Trong lòng hai nữ sinh kia rõ ràng là sợ muốn chết, nhưng sau khi nghe Từ Thiên Hoa nói vậy, đành phải kiên trì phủ nhận.

"Đã không sợ chết, vậy thì cứ dựa theo lời của tôi mà làm!"

"Tôi..."

Hai nữ sinh bị Từ Thiên Hoa dọa đến mức muốn khóc lên, nhưng trong lòng các cô vẫn cho rằng đi theo Từ Thiên Hoa sẽ rất an toàn. Cho dù có chịu hai câu giáo huấn. Chịu một chút đả kích thì dù sao cũng tốt hơn nhiều với việc bỏ mạng oan uổng.

"Là sao đây? Lời nói của tôi chẳng lẽ các cô không nghe thấy à?"

Từ Thiên Hoa thấy hai nữ sinh kia vẫn còn đứng yên bất động tại chỗ, hắn lập tức nổi giận với các cô nổi:

"Trước đó tôi đã nói cái gì. Các cô đều đã quên hết rồi phải không!"

"Chúng tôi chưa quên... Nhưng chúng tôi... Chúng tôi van cầu ngài, Từ chủ quản, xin ngài hãy đi theo chúng tôi đi."

Hai nữ sinh kia thấy thương lượng không được, đành phải giờ chiều tiểu mỹ nhân ra. Lần lượt chạy tới bên Từ Thiên Hoa làm nũng.

"Hai cô gái kia đúng là quá ngu."

Hạ Thiên Kỳ bất lực liền nói ra một câu đay đén rau muống. Thật không hiểu nổi sao mấy cô gái này lại nhìn không ra Từ Thiên Hoa chính là một người lòng dạ nham hiểm và độc địa.

"Nếu cậu đã cảm thấy các cô gái kia không nên làm vậy thì tại sao cậu không đi nhắc nhở mấy cô ấy đi?"

"Cậu nhìn bộ dạng sống chết cũng phải đi theo Tử Thiên Hoa của mấy cô gái đó thì biết rồi. Dù cho tôi có muốn nhắc nhở cũng vô dụng thôi."

Thật sự thì trong lòng Hạ Thiên Kỳ rất muốn nhắc nhở hai nữ sinh kia nhưng cứ nhìn cái dáng vẻ mù quáng cứ tin tưởng vào thực lực của Tử Thiên Hoa. Hẳn sợ nói lời nhắc nhở này ra, không những không có tác dụng, ngược lại sẽ bị các cô ấy nói cho Tử Thiên Hoa biết. Như vậy chẳng được gì mà còn mất thêm.

"Ngay cả thử cậu còn chưa làm qua sao biết là vô dụng?"

Lời của Lãnh Nguyệt khiến Hạ Thiên Kỳ không nói nên lời. Hạ Thiên Kỳ bất đắc dĩ nhìn Lãnh Nguyệt, đang muốn nói cái gì đó thì lại nghe Lãnh Nguyệt nói:

"Bàn luận chuyện của người khác mà lại không liên quan gì đến cậu không phải là một thói quen tốt đâu. Cậu cũng không phải là các cô gái đó, làm sao có thể lý giải được cảm giác của người ta."

"Tôi... Tôi chỉ là thuận miệng nói một chút thôi. Tôi không nghĩ cậu lại cảm thấy khó chịu như vậy."

Hạ Thiên Kỳ thật sự cảm thấy mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Quả thật, nếu so về phương diện nhân phẩm hay tổ thì hẳn đều kém hơn so với Lãnh Nguyệt. Nhưng dù sao thì hẳn [tự giác] cũng là một người tốt bụng, chỉ là thói quen xấu tương đối nhiều một chút mà thôi.

"Có thể thay đổi được gì thì hãy nói còn không thêm gì hết thì bỏ đi."

Lãnh Nguyệt tràn ngập hoài nghi nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, hiển nhiên lời Lãnh Nguyệt vừa nói cũng khiến hắn cảm giác được sự hoài nghi sâu sắc trong đó.

Không mãi vướng bận nhiều về chuyện này nữa, Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng đặt mọi sự tập trung vào căn phòng ở trước mắt.

Các phòng ở nơi này đều là loại phòng ở, bên ngoài có một cái cửa sân, bên trong còn có thêm một cái cửa phòng.

"Không biết bên trong có người hay không, để an toàn hay là gõ cửa trước đã."

Được đề xuất cho bạn

Nhất Tiểu Phong Trần Chi Nghiệt Duyên (Nghiệt Duyên)

Anh Bò Em Đi

Đề nghị từ

Hạ Thiên Kỳ tự nói một tiếng, lập tức cầm lấy cái tay cầm trên cánh cửa sau đó gõ "lắc lắc lắc lắc" mấy lần.

Tuy nhìn chờ một hồi cũng không thấy có người đáp lại, Hạ Thiên Kỳ nghĩ đến cái lão ô quy Tử Thiên Hoa đã qui định sau 3 phút phải tìm xong một nhà nên hắn đành thử phá cửa sân xem sao.

Dùng sức đập mạnh người vào nó mấy lần. Thì bên trong vang lên tiếng chốt cửa rơi xuống đất.

Nghe giống như là tiếng chốt cửa rơi xuống đất, Hạ Thiên Kỳ nuốt nước miếng, thử đẩy cánh cửa ra. Sau đó nhanh chóng đẩy cửa sân trước mặt bọn họ tạo ra tiếng "C-K-Í-T..T...T".

Ngay thời điểm cánh cửa mở ra, trong tầm mắt Hạ Thiên Kỳ bỗng nhiên lóe lên một bóng người. Giống như là một đứa bé.

"Có người!"

"Ừm."

Lãnh Nguyệt cũng nhìn thấy bóng người phía sau cánh cửa, hắn kêu Hạ Thiên Kỳ đang muốn chạy ra gọi Tử Thiên Hoa lại, chỉ tay vào trong viện ra hiệu rằng bọn hắn hãy vào xem trước đã.

Thấy Lãnh Nguyệt ra hiệu, Hạ Thiên Kỳ cũng khẽ gật đầu đồng ý, dù sao Lãnh Nguyệt cũng là chuyên gia ở phương diện này.

Ngôi nhà này cũng không phải rất lớn, cửa phòng đối diện với cửa sân, góc trái của căn nhà đặt một cái chum đựng nước, trên mặt đất còn rơi ra một chút đầu gỗ vụn.

"Người vừa mới chạy tới là người ở trong thôn sao?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mình lại vừa mới hỏi một câu rất nhảm, bởi vì cái bóng người của một đứa bé kia, ngay lúc hắn mở cửa chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, tốc độ đó chắc chắn một đứa con nít bình thường có thể làm được.

"Là một tiểu quý."

Lãnh Nguyệt lắc đầu, chân thì bước đến cái chum đựng nước kia.

Hạ Thiên Kỳ không biết Lãnh Nguyệt cố ý đi qua bên kia để làm cái gì, nhưng Lãnh Nguyệt có thể mở thiên nhãn, chắc là đã nhìn thấy được một ít gì đó rồi nên cũng bước nhanh theo sau.

Gạt hết lớp bọt nước phía trên, Hạ Thiên Kỳ nhìn thấy một đôi chân nhỏ nổi lên mặt nước.

Nhìn đôi chân nhỏ kia cũng không khó đoán, cảm ngược ở trong chum nước chắc chắn là một đứa bé.

"Thứ vừa mới chạy tới lúc này chính là nó sao?"

Hạ Thiên Kỳ nhìn cặp chân nhỏ lộ ở bên ngoài kia, luôn có cảm giác không thoải mái, đang mơ hồ thì nó lại đột nhiên nhảy ra ngoài một cách nhanh chóng.

Nhưng Lãnh Nguyệt lại không chấp nhận chút nào, giơ tay bắt lấy một chân của thi thể sau đó lập tức túm hẩn nguyên thi thể đang ngâm trong chum nước ra.

Giống như những gì bọn hắn đoán, thi thể ngâm trong chum nước chính là của một đứa bé. Thi thể trắng bệch, trên thân đầy những nốt ban lớn nhỏ mọc kín hết người.

Tuy nhiên khi Lãnh Nguyệt muốn buông cái thi thể kia xuống thì thấy hai con mắt vốn dĩ đã nhắm nghiền lại đột nhiên mở mắt ra, sau đó hé miệng, khuôn mặt dữ tợn nhắm ngay bụng của Lãnh Nguyệt mà cắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Nhà ma

"Cẩn thận!"

Hạ Thiên Kỳ vô thức kêu lên một tiếng. Tuy nhiên Lãnh Nguyệt cũng đã sớm đoán được trước, chỉ thấy hắn ta vung nhẹ tay một cái thì trên tay hiện ra một lá bùa màu vàng, hắn ta lập tức dán ngay giữa trán của tiểu quỷ kia.

"Ngao..."

Bị lá bùa màu vàng dán ngay giữa trán khiến cho tiểu quỷ dữ tợn kia phát ra một tiếng giống như sói tru. Sau đó trên đỉnh đầu của nó bốc lên khói đen, tuy nhiên lại nhanh chóng bị gió thổi tan đi hết.

Đợi cho đến khi khói đen kia biến mất, Lãnh Nguyệt mới xách tiểu quỷ đó lên rồi đặt nhẹ xuống đất, nhìn thi thể trên mặt đất mà thờ dài.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Không lẽ chúng ta đã giải quyết xong con quỷ cần đối phó rồi hả"

Hạ Thiên Kỳ đuổi kịp sau Lãnh Nguyệt đi vào phía phòng trong, tràn ngập nghi ngờ hỏi.

"Đây chẳng qua chỉ là một Quỷ Hồn mang theo một chút oán khí thôi, bị giam chặt vĩnh viễn ở nơi này."

"Quỷ hồn mang theo oán khí là sao? Không phải nó cũng giống như Lệ quỷ chứ."

"Thôn Tử Dục này hiện tại là một nơi đại hung, Quỷ Hồn ở đây sẽ nhiễm phải oán khí, tích lũy lâu ngày thì sẽ có khả năng sản sinh ra Lệ quỷ."

Hạ Thiên Kỳ biết Lãnh Nguyệt mở thiên nhãn, nhất định sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ mà hắn không nhìn thấy được. Nhưng nghe lời giải thích của hắn ta thì Thôn Tử Dục này từ trên xuống dưới đều đã biến thành Quỷ Hồn hết rồi.

Bởi vì thời hạn 3 phút mà Tử Thiên Hoa cho bọn hắn đã qua hơn phân nửa, cho nên Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn đánh vỡ nồi đất mà hỏi đến cuối cùng, mà cùng Lãnh Nguyệt đi đến trước cửa phòng.

"Có ai không?"

Hạ Thiên Kỳ biết rõ trong phòng sẽ không có người, nhưng vẫn theo thói quen hỏi một câu. Nghe bên trong không có tiếng động, Hạ Thiên Kỳ lập tức muốn đẩy cửa vào, nhưng bị Lãnh Nguyệt ngăn lại:

"Chờ chút trước đã."

Nói xong, Lãnh Nguyệt nhanh chóng lấy ra hai lá bùa, một trái một phải, dán vào hai bên ván cửa, chờ cho đến hán làm xong thì mới ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ có thể bước vào.

Hạ Thiên Kỳ cũng không có xuất hiện cảm giác mạnh rằng mình sẽ gặp nguy hiểm, không biết sao Lãnh Nguyệt lại biết được khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Vừa mới đẩy cửa ra, một mùi hương khác thường lập tức xông ngay vào mũi, trong đó còn xen lẫn cả mùi máu tươi.

Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt đều bịt miệng và mũi lại, vừa cảnh giác vừa đánh giá căn phòng này hình như không được sáng và thông thoáng lắm.

"Ai u."

Ngay lúc hai người đứng bên cạnh cánh cửa để dò xét trái phải của căn phòng. Thì từ trong phòng trong đột nhiên truyền ra tiếng của ông già.

"Xem ra nơi này cũng có người nào đang giờ trò ma quỷ."

Sau khi nghe lời lúc này, Hạ Thiên Kỳ đã không còn tin sẽ có người sống ở nơi này.

Hạ Thiên Kỳ nhìn Lãnh Nguyệt một chút, Lãnh Nguyệt ra hiệu, bọn hán nhanh chóng đi qua bên đó xem một chút, Hạ Thiên Kỳ cũng không hỏi nhiều. Gật đầu một cái rồi đi theo Lãnh Nguyệt bước vào trong phòng trong.

Trong lúc đó, từ trong phòng trong lại truyền ra một âm thanh cực kỳ già nua:

"Ai, người đi đâu hết cả rồi?"

Hạ Thiên Kỳ nghe được âm thanh này lập tức cảm thấy rùng mình, khiến hán ngừng bước chân lại sau đó quay sang Lãnh Nguyệt đang đi phía trước hỏi:

"Hay là chúng ta trở ra thôi, không cần thiết phải vào xem đâu. Chúng ta hãy nói chuyện này cho Từ Thiên Hoa biết để hán bước vào xem không được sao."

"Cậu ở đây chờ đi để tôi vào đó."

Vốn nghĩ rằng Lãnh Nguyệt sẽ xem xét đề nghị của hán, ai mà ngờ Lãnh Nguyệt lại nói thẳng một câu như vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy buồn bực đến mức muốn ói ra máu.

Nhưng lo lắng thì vẫn phải lo lắng thôi, hán cuối cùng vẫn bước nhanh theo sau, hán lo rằng một mình Lãnh Nguyệt đi vào trong đó sẽ bị lão quỷ kia phục kích. Mặc dù khả năng xảy ra là rất thấp.

Đi từ ngoài cửa cho đến tận cùng bên trong căn phòng thứ nhất này, thì mới biết đây là một phòng bếp, Hạ Thiên Kỳ nhìn sơ qua một lượt, phát hiện trên tấm thớt của phòng bếp đầy những vết máu, trên mặt đất cũng xuất hiện những vết máu lớn kéo dài.

"Nơi này đúng là một căn nhà ma."

Hạ Thiên Kỳ vẫn còn đang lăm lăm thì Lãnh Nguyệt đã đẩy cửa phòng bước vào.

Căn phòng không lớn lắm, chỉ có một cái giường gỗ khá lớn, sau giường gỗ là một tủ quần áo cũng làm bằng gỗ.

Một tấm mền lớn đắp lên trên giường, cũng không biết bên trong cuối cùng là có thứ gì mà lại phình lên một mảng lớn. Cánh cửa nhỏ của tủ quần áo phía sau hơi khép lại, khiến Hạ Thiên Kỳ có cảm giác như có một thứ gì đó đang trốn trong đó để nhìn trộm bọn hán.

"Âm thanh lúc này chắc là phát ra từ căn phòng này."

Ngay lúc Hạ Thiên Kỳ đang nói, ánh mắt không ngừng nhìn vào cái cửa nhỏ đang khép hờ ở trên tủ áo. Bởi vì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hán đã nhìn thấy rõ ràng có một đôi mắt vừa mới hiện ra, chính là đang núp ở bên trong mà không ngừng nhìn chằm chằm hán.

"Cậu hãy lùi lại gần cánh cửa. Nơi này cứ để cho tôi."

Đang lúc nói chuyện mà Lãnh Nguyệt đã rút cái thanh kiếm không lưỡi ra, Hạ Thiên Kỳ nhìn Lãnh Nguyệt một chút, phát hiện Lãnh Nguyệt đang tràn trề niềm tin. Nhanh chóng lăm theo chỉ thị của hán mà lùi lại đứng gần cánh cửa.

Một tay cầm chặt kiếm, cũng không có đánh ra bất kỳ thủ quyết gì, Lãnh Nguyệt chỉ dùng hai ngón tay vuốt nhẹ trên chuôi kiếm kia, phía dưới lập tức tự mình xuất hiện một lớp sương mỏng nhìn như lưỡi kiếm.

Lãnh Nguyệt đi lên phía trước một bước, vén chần lên, chỉ thấy bên trong đúng là một thi thể của một ông già.

Nhưng mà kinh khủng chính là thi thể chỉ có đầu là được hoàn chỉnh, còn lại tứ chi cơ thể thì rõ ràng là bị cắt nát ra rồi sau đó mới ghép lại cùng một chỗ.

"Bây giờ ta sẽ lập tức để ông được giải thoát."

Lãnh Nguyệt không biết có phải đang nói chuyện với cái thi thể kia hay không, chỉ thấy gươm kiếm lên chém về phía thi thể kia, nhưng thanh kiếm còn chưa kịp chạm tới, thi cơ thể chỉ còn sót lại cái đầu kia đột nhiên nhảy lên, làn da trên cái đầu người chết kia khô quắt. Miệng của nó cũng bắt đầu mà chuyển động đóng mở liên tục.

"Rắc rắc rắc...!"

Miệng của cái đầu người chết kia không ngừng phát ra tiếng mài răng chói tai, tiếp theo lập tức đánh về phía Lãnh Nguyệt, hai mắt Lãnh Nguyệt phát lạnh nhìn chăm chăm cái đầu người chết kia. Sau đó chém xuống một nhát, chém thẳng cái đầu kia chia ra làm hai.

"Còn cần ta đến bắt người sao?"

Lãnh Nguyệt chìa kiếm về phía tủ quần áo ở sau giường quát lạnh lên một tiếng, hiển nhiên vẫn còn một tiểu quỷ trốn ở bên trong.

Tuy nhiên con quỷ bên trong tủ quần áo lại không muốn ra. Nhưng ra hay không cũng không phải việc mà nó có thể quyết định.

Lãnh Nguyệt lấy từ trong ngực ra hai lá bùa chú, tiếp theo ném về phía cái tủ quần áo kia.

Nhưng mà không đợi hai lá bùa kia kịp dán lên trên tủ quần áo kia thì nó đột nhiên chấn động một cái, tiếp theo một bà lão già nua lộ đầu ra.

Nhìn thấy con quỷ kia lộ đầu ra, Lãnh Nguyệt nhảy thẳng tới bên giường gỗ. Không nói nhảm thêm nữa lập tức chìa kiếm chém thẳng về phía con quỷ kia.

Tuy nhiên con quỷ trốn trong tủ quần áo rõ ràng mạnh hơn so với hai tiểu quỷ lúc trước, chớp được thời điểm kiếm rơi trước đó, nó nhanh chóng trốn vào ngăn tủ.

Con quỷ cũng biết rõ rằng mình không phải đối thủ của Lãnh Nguyệt. Thế là sau khi chạy vào tủ gỗ lập tức đánh về phía Hạ Thiên Kỳ đánh đang đứng cạnh cửa.

Nếu như là lúc xưa, Hạ Thiên Kỳ khẳng định sẽ không nghĩ ngợi chút nào mà chạy ra ngoài cửa nhưng lần này hẳn sẽ không chạy trốn mà dự định sẽ quỷ hóa rồi xử lý nó.

Chỉ là không đợi hắn ra tay thì Lãnh Nguyệt cũng đã đuổi theo phía sau, chém một nhát làm đứt đầu con quỷ kia xuống, có thể nói là rất nhẹ nhõm và vui sướng.

"Những tiểu quỷ này đều bị oán khí của Tử Dục Thôn ảnh hưởng, đó cũng không phải là một hiện tượng tốt."

Lãnh Nguyệt nhìn hai cái thi thể trong phòng, sắc mặt lộ ra một chút khó coi.

"Hay là để những việc này ra ngoài rồi nói đi, Tử Thiên Hoa cho chúng ta 3 phút, mà này giờ nhanh nhất cũng mất 5 phút rồi."

Khi Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt từ trong nhà đi ra, phát hiện mặt của Tử Thiên Hoa tái nhợt hẳn đi, đang nhìn về phía bọn hắn. Mà hai nữ sinh vốn dĩ đi theo bên cạnh hắn giờ chỉ còn lại một người. Vậy là lúc này phía bọn người Tử Thiên Hoa bên này nhất định cũng đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Thôn đông

Dịch: Dịch Gia

Cùng lúc đó tại phía đông thôn, trước cửa một ngôi nhà, có bốn người đang đứng nói chuyện, nhưng dường như đang cãi nhau:

“Muốn lục soát từng nhà? Tôi hỏi các cô cậu có hay không, thật sự muốn đi tìm chết?”

Nghe thấy ba người kia có ý định muốn đi từng nhà tìm kiếm, người trung niên lớn tuổi nhất trong nhóm lập tức kiên quyết phản đối:

“Chúng ta đã lượn quanh ngoài thôn một hồi, cũng không có gặp bất kỳ nguy hiểm nào. Chúng tôi tốt hơn hết là không nên làm cái gì cả, ngay tại lúc này nên rời khỏi mới đúng!”

Nghe thấy người trung niên kia lên tiếng, người thanh niên cao gầy trong nhóm bắt đầu đi lắc đầu:

“Nếu chúng ta một mực rời khỏi chỗ này, trước đó vốn dĩ đến nửa cái bóng người cũng chưa từng gặp qua, nếu chủ quán hỏi tới, chúng ta biết trả lời thế

nào đây?”

“Đúng vậy nha, nếu quý vật kia ở mấy khu vực khác thì còn tốt. Vạn nhất nó ở ngay đây mà chúng ta không phát hiện được, đây không phải là tự đi tìm chết sao?”

Hai người còn lại trong tổ, cùng với thanh niên cao gầy kia hiển nhiên là cùng một phe. Cho nên đều không đồng tình với ý kiến của người trung niên kia.

Thấy ba người cứ khăng khăng cứng đầu như vậy, người trung niên đành phải dè nén con tức giận xuống, dùng giọng điệu nhẹ nhàng lên tiếng:

“Mấy người tuổi trẻ các cậu mạnh động như vậy tôi có hiểu được, trước đây tôi cũng giống các cậu vậy. Nhưng sự kiện linh dị lần này, mười phần đều nguy hiểm cả mười, các cậu tốt hơn hết không nên mạnh động như vậy!”

Các nhóm khác hành động thế nào chúng ta cứ mặc kệ họ. Nhưng chúng ta, bốn người bị xếp chung một nhóm cũng có thể coi là có duyên phận. Nói đến trọng điểm, chính là đang cùng nhau bước trên một sợi dây.

Bất cứ chuyện gì cũng đều tồn tại xác suất của nó, lấy chuyện chúng ta muốn tìm kiếm quý vật kia mà nói. Nếu chúng ta không tiến hành lục soát, chắc chắn mấy nhóm kia cũng sẽ đến đây lục soát thôi. Trái lại, họ chắc chắn cũng giống chúng ta không tiến hành lục soát chỗ này đâu.

Nếu đã như vậy, chúng ta cần gì phải xung phong đi đầu? Như vậy không phải đẩy chính mình rơi vào nguy hiểm sao?”

Nói đến đây, người trung niên thấy ba người ít nhiều cũng có chút động lòng, lại tiếp tục lên tiếng:

“Đương nhiên, ý kiến của các cậu cũng có chút đạo lý. Nếu như chủ quản hỏi tới việc chúng ta ở bên này tìm kiếm thế nào, chúng ta cũng khó có thể ăn nói. Nhưng chúng ta không cho ông ta cơ hội hỏi không được sao? Nếu chúng ta một mực đợi ở chỗ này mà không có gặp bất cứ nguy hiểm gì, lập tức chứng minh được khu vực này hoàn toàn an toàn. Như vậy chúng ta còn vì cái gì mà muốn trở về?”

Phải biết sự kiện lần này người sợ thất bại nhất, tuyệt đối không phải các cô cậu hay bản thân tôi, mà là lão đại của đội ngũ cũng chính là Từ chủ quản. Nếu thuận lợi thành công, tôi với các cậu đều sẽ lấy được năm mươi điểm vinh dự, như vậy cô cậu suy nghĩ thử, ông ta sẽ lấy được bao nhiêu đây?

Cho nên ông ta tuyệt đối sẽ không để sự kiện lần này thất bại, mà chúng ta bây giờ làm vậy, nói khó nghe một chút chính là làm kẻ dò đường, kẻ chết thay. Một khi đụng phải quý vật kia, chúng ta có khả năng sẽ lập tức bị nó giết chết. Như vậy Từ chủ quản bọn hắn lại có thể thuận lợi mà tìm thấy quý vật, từ đó lập tức hoàn thành sự kiện lần này.

Nếu như cô cậu vẫn nguyện ý làm trâu cho người ta xỏ mũi kéo đi, vậy thì xem như những chuyện mà Mã Hồng Lâm tôi vừa nói chỉ là tự tôi đánh rắm đi. Chúng ta đã được phân cùng một nhóm, cùng chung hoạn nạn, vậy nên tôi hiện tại sẽ cùng các cậu đi vào chung vậy!”

“Chuyện này....”

Thái độ của Mã Hồng Lâm lúc này nghe giống như thấu tình đạt lý mà xuống nước, ba người trước đó còn kiên quyết muốn đến từng nhà lục soát lập tức có chút do dự.

Mã Hồng Lâm được phân cùng một tổ với bọn họ đến phía đông thôn này, so với những người trong đại đội thì tuổi tác của hắn ta là lớn nhất. Những chuyện mà người khác không thể nhìn ra được chút gì, như Mã Hồng Lâm đã sống hơn nửa đời người, trong sinh hoạt hằng ngày hạng người nào mà hắn ta chưa từng gặp, có chuyện gì mà hắn ta chưa từng trải qua. Cho nên Từ Thiên Hoa đang tính toán cái gì, hắn ta đương nhiên là người hiểu rõ nhất.

“Chuyện cậu nói đúng là rất có lý, nhưng vấn đề chính là chúng ta không thể vi phạm mệnh lệnh của Từ chủ quản, nếu không nhất định sẽ bị trừ điểm vinh dự!”

Người lên tiếng là nữ sinh có mái tóc vàng, đeo một chiếc kính đen.

“Tôi chỉ nói là chúng ta không nên mạo hiểm tiến vào bên trong mấy ngôi nhà kia, chứ không có nói chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ cần đi quanh quần vài vòng trong thôn thôi. Giã vờ làm ra dáng vẻ đang lục soát là được rồi, nhất định không thể đi vào những nơi âm u đầy từ khí trong nhà, ở bên ngoài xem xét là được rồi. Dù sao Từ chủ quản cũng không có nói qua, chúng ta nhất định phải vào từng nhà mà lục soát.”

Nghe được Mã Hồng Lâm giải thích như vậy, ba người lập tức không còn bất kỳ lo lắng nào nữa. Vì thanh niên cao gầy nhao nhao lôi kéo, hai người còn lại cũng chấp nhận ý kiến trước đó của Mã Hồng Lâm. Chỉ ở trên con đường nhỏ trong thôn bày ra một ít bộ dáng, chứ không có tiến vào bên trong những ngôi nhà kia.

Sau khi đồng ý với đề nghị của Mã Hồng Lâm, thái độ ba người lúc này với hắn ta có chút thay đổi. Sau đó bọn họ đại khái giới thiệu cho nhau biết, sơ qua một chút về bản thân mình.

Chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ phía đông của thôn, bốn người lúc này ai cũng đang hết sức cảnh giác, đề phòng bất trắc xảy ra bất ngờ. Vừa đi, vừa trò chuyện vài ba câu với nhau:

“Trong các cô cậu có ai nắm giữ thuật pháp không?”

“Tôi!”

“Còn có tôi nữa!”

Nghe Mã Hồng Lâm lên tiếng hỏi thăm, nữ sinh tóc vàng cùng với người thanh niên cao gầy gật đầu lên tiếng.

Được đề xuất cho bạn

Toái Ngọc Đầu Châu

Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Thám Tử

Đề nghị từ

Thấy thế, Mã Hồng Lâm cảm thấy thật may mắn, thở phào một cái tiếp tục nói:

“Tôi cũng là người sở hữu thuật pháp, như vậy tổ của chúng ta có đến ba người có chiến lực!”

Nghe Mã Hồng Lâm nói, thanh niên tóc ngắn không nói gì chỉ khẽ nhếch miệng một cái. Mã Hồng Lâm thấy vậy, nhịn không được, lên tiếng:

“Không thể không công nhận, thể chất Ác Linh sau khi trưởng thành tương đối đáng sợ, nhưng đó là giai đoạn đầu. Nhất là khi điều kiện điểm vinh dự đang cực kỳ hạn hẹp lúc này, trên cơ bản sẽ không có bao nhiêu hành động.

Tôi nói dối mọi người, tôi sợ dĩ gia nhập công ty này, là được một người bạn giới thiệu. Người bạn kia của tôi vốn dĩ cũng sở hữu thể chất Ác Linh, nhưng lúc tôi vừa qua được lần thực tập đầu tiên người kia đã chết. Tôi chính là từ chỗ cậu ta mới hiểu được thể chất Ác Linh nguy hiểm tới mức nào.

Thể chất Ác Linh muốn trưởng thành rất khó khăn, tốc độ trưởng thành lại quá chậm. Cho nên với chúng ta mà nói, sở hữu thuật pháp chính là một điều may mắn. Bởi vì vừa học xong lập tức dùng được, tối thiểu khi gặp phải nguy hiểm cũng không đến mức như một tên mù lòa, cái gì cũng không làm được.”

“Chú nói không sai, thể chế Ác linh của tôi lúc này thật đúng là rác rưởi. Nói trắng ra, tôi so với một người bình thường hoàn toàn không có khác nhau là mấy!”

Thanh niên tóc ngắn sau khi nghe Mã Hồng Lâm nói, lúc này cay đắng lắc đầu.

Tuy nhiên người thanh niên cao gầy đang đứng bên cạnh hắn, khẽ vỗ vỗ vai hắn, lên tiếng cổ vũ:

“Không có chuyện gì đâu Đại Hải, bên cạnh cậu không phải con có chúng tôi sao! Tôi cùng Mai Mai, còn có anh Mã đây nhất định sẽ bảo vệ cho cậu!”

“Ừm, cảm ơn mọi người!” - Đại Hải nhìn ba người cảm kích, trong lòng nhất thời cũng cảm thấy ấm áp lên một chút.

“Đi thôi, không cần cảm động đến nỗi muốn khóc vậy. Chúng ta chắc không gặp phải nguy hiểm gì đâu!”

Người thanh niên cao gầy nói xong, kim lòng không được bật cười ha ha. Nhưng Mã Hồng Lâm thì ngược lại, hắn ta nhìn về phía Đại Hải, trong ánh mắt ẩn chứa một tia lạnh lùng.

Bốn người tiếp tục không nhanh không chậm đi về phía trước, lần này không có bất kỳ ai mở miệng nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng gió thổi “vù vù”

Đại Hải cùng nữ sinh được gọi là Mai Mai đi cùng nhau, chậm chân hơn Mã Hồng Lâm cùng người thanh niên cao gầy một chút.

Lúc này đột nhiên cậu ta cảm giác được cái gì đó, nên dừng lại. Tiếp theo quay người đi về hướng bên phải, nhìn thẳng vào ngôi nhà đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Khẩn cấp

Dịch: Dịch Gia

Cậu ta nhìn thấy một khuôn mặt!

Đại Hải gần như bị dọa cho hồn phi phách tán, mặt mày xanh lét.

“Đại Hải, cậu nói xem những người của các đội kia có thể hay không đã phát hiện được gì đó rồi?”

Nữ sinh tóc vàng lúc này ở bên cạnh Đại Hải có chút tò mò lên tiếng hỏi. Chỉ là không có người nào lên tiếng trả lời cô.

“Đại Hải?”

Nữ sinh tóc vàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, mới phát hiện Đại Hải vốn dĩ không có ở bên cạnh mình, cô quay lại phía sau lưng cũng không thấy.

“Không... Không xong rồi! Đại Hải... Đại Hải, cậu ta không thấy đâu nữa rồi!”

Nữ sinh tóc vàng hét hoảng lên tiếng, khiến cho Mã Hồng Lâm cùng người thanh niên cao gầy đi đằng trước thân thể lập tức cứng đờ. Hai người vô ý thức xoay người lại, đúng như lời nữ sinh tóc vàng vừa nói. Đại Hải đã biến mất!

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

Mã Hồng Lâm cảm thấy người sờ hữu Ác Linh thể chất như Đại Hải, xen lẫn vào nhóm bọn họ chính là sự vương vãi. Nhưng hắn ta cũng không hy vọng dùng cách này loại cậu ta ra khỏi nhóm.

Sắc mặt Mã Hồng Lâm lúc này trở nên cực kỳ khó coi, trên trán cũng bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

Về phần người thanh niên cao gầy cũng bị dọa đến nỗi không nói được gì, chỉ có thể trừng mắt, theo bản năng quan sát bốn phía.

“Tôi... tôi cũng không biết nữa, lúc tôi phát hiện ra thì đã không thấy cậu ta nữa rồi!”

Nữ sinh tóc vàng vừa nói, vừa sợ hãi khóc nức nở:

“Đại Hải... Đại Hải, cậu ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tôi cũng thật sự là phục cô, một người sống sờ sờ đi bên cạnh cô bị mất tích, cô thậm chí ngay cả một chút phát giác cũng không có. Bây giờ còn không biết xấu hổ mà ở đó khóc lóc!”

Mã Hồng Lâm trong lòng cực kỳ sợ hãi, hắn ta thấy nữ sinh tóc vàng lên tiếng hỏi câu này thật sự là đồ ngu.

Đại Hải vốn sờ hữu thể chất Ác Linh, bản thân vốn dĩ không có năng lực tự vệ. Cho nên tuyệt đối cậu ta một tấc cũng không dám rời xa bọn họ, trông chờ vào sự bảo hộ của ba người. Nếu cậu ta muốn đi nhà xí, hoặc phát giác ra cái gì đó muốn rời đi kiểm tra. Cũng nhất định nói với bọn họ một tiếng, sẽ không thể không một tiếng động mà biến mất như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Đại Hải nhất định đã bị quỷ vật kia không một tiếng động mà giết chết.

“Đáng chết! Chúng ta nhiều người như vậy, mà đến một chút tiếng động cũng không phát hiện được!”

Mấy người bọn họ trước đó đều cảm thấy may mắn mà thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi Đại Hải mất tích, sự nhẹ nhõm lúc trước đều mất sạch. Trong lòng lúc này chỉ còn có nỗi sợ hãi vô tận, cùng cảm giác khí tử vong ở đây càng lúc càng nồng nặc.

“Chúng ta sẽ không đến mức xui xẻo như vậy đâu. Đại Hải nhất định là rời đi trước rồi cũng nên!”

Người thanh niên cao gầy, sau khi rối loạn trong chốc lát, khó mà tiếp nhận sự thật này. Lên tiếng nói:

“Rời đi sao? Nếu đổi lại là cậu, cậu có rời đi không? Còn nữa, chúng ta vốn dĩ là đi rất chậm, còn nhắm đường thẳng mà đi. Cậu nói coi, làm thế nào mà cậu ta có thể bỏ chạy trước? Tình táo lại đi, cậu ta nhất định đã bị quỷ vật kia giết chết rồi!”

“Ngậm cái miệng thú của ông lại, Đại Hải nhất định còn chưa có chết!”

Người thanh niên cao gầy về mặt tức giận trừng mắt nhìn Mã Hồng Lâm, tâm trạng của hắn lúc này đang hết sức kích động:

“Đại Hải là bằng hữu của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu!”

“Cậu có hay không bị điên rồi? Cậu cho rằng mình vẫn còn đang ở nhà, cho rằng mình vẫn còn đang chơi game, nếu chết đi rồi vẫn có thể chơi lại? Con quỷ kia có thể thần không biết quỷ không hay mà bắt đi bạn của hai người, như vậy nếu nó muốn bắt chúng ta cũng không phải việc gì khó khăn cả!

Quỷ vật đáng sợ như vậy dựa vào chúng ta có thể đối phó được sao? Cậu biết cậu ta bị bắt tới chỗ nào sao, cho dù cậu biết đi nữa, cậu có thể làm được cái gì? Tìm tới cửa chịu chết?

Câu dăm hành động ngu xuẩn như vậy sao?”

Mã Hồng Lâm lúc nói ra những lời này, trong lòng đã âm thầm quyết định. Một khi hai người ngu xuẩn này quyết tâm đi tìm chết, hắn ta nhất định sẽ cùng bọn họ, mỗi người đi mỗi ngã!

Nữ sinh tóc vàng lúc này thì ngược lại rất bình tĩnh, hướng người thanh niên cao gầy kia lên tiếng an ủi:

“Hứa Mộc, ông chủ này nói cũng không có sai. Chúng ta đừng nói là tìm không thấy Đại Hải, nếu tìm thấy thì sao? Chúng ta đối mặt với quý vật kia cũng chỉ có con đường chết!”

Trước mắt chỉ có thể mang tình huống bên này báo cho Từ chủ quản biết, xem thử ông ta có thể hay không tìm đến đây. Sau đó nhờ ông ta giúp chúng ta tìm Đại Hải, cứu cậu ta trở về!”

Nghe thấy nữ sinh tóc vàng lên tiếng, Mã Hồng Lâm ở một bên cũng nhẹ gật đầu phụ họa:

“Em gái này nói cũng không tệ, hiện tại trước mắt chúng ta tốt nhất nên thông báo cho Từ chủ quản. Sau đó chúng nhanh chóng tới khu vực trong thôn tập hợp cùng với bọn họ, đây mới là cách làm an toàn nhất!”

Nói xong, hắn ta cũng không đợi người thanh niên cao gầy đồng ý hay không, lập tức dùng điện thoại truyền tin tức bên này cho Từ Thiên Hoa.

Không lâu sau, Từ Thiên Hoa nhắn tin lại: “Tất cả các nhóm trong thôn tập hợp!”

Sau khi ra lệnh cho toàn đội tập hợp, ánh mắt Từ Thiên Hoa lộ ra tia lạnh lẽo, nhìn thoáng qua Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt một cái, lại tiếp tục ra lệnh:

“Theo tôi đi tới phía đông thôn!”

Nói xong cũng không cho đám người kia có cơ hội lên tiếng đặt câu hỏi, Từ Thiên Hoa lập tức hướng phía đông thôn đi tới.

Hạ Thiên Kỳ bữu môi khinh thường, nhìn thoáng qua nữ sinh đang khóc sụt sướt đứng bên cạnh Lãnh Nguyệt. Hắn lại liếc mắt nhìn về mặt vẫn như cũ của Lãnh Nguyệt, không chắc chắn lên tiếng:

“Có lẽ phía đông thôn có phát hiện, chúng ta cũng nhanh một chút, đi xem thử đi!”

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ lại có lòng tốt, nhắc nhở nữ sinh kia một câu:

“Cô cũng đừng có khóc nữa, nếu không phải mạng cô lớn, lúc này cũng sớm đã đi theo cô ấy vào lòng đất mà bầu bạn rồi. Ở chỗ này, nếu không mạnh mẽ một chút, sẽ không sống sót được đâu!”

Nữ sinh này gọi là Phương Hân Hân, tố chất tâm ý hiển nhiên là vô cùng bình thường. Trước đó cùng với một nữ sinh khác sau khi năn nỉ Từ Thiên Hoa không được, cả hai chỉ có thể kiên trì cùng nhau tiến vào bên trong một gian phòng tiến hành tìm kiếm.

Kết quả vừa đi vào lập tức gặp phải quý, nữ sinh kia trực tiếp núp ở bên trong gian phòng lập tức bị tiểu quý chém đứt đầu, Phương Hân Hân ngược lại may mắn chạy thoát.

Từ Thiên Hoa còn tưởng rằng Phương Hân Hân cùng nữ sinh kia phát hiện ra quý vật, thế nhưng khi cẩn thận tới xem xét mới phát hiện ra chỉ là một con tiểu quý không có nhiều năng lực cho lắm.

Sau khi chờ ông ta tiện tay mang tiểu quý kia tiêu diệt, rồi dẫn Phương Hân Hân từ trong nhà ra bên ngoài.

Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt từ trong nhà sau đi ra, Từ Thiên Hoa cũng không có nói gì thêm. Một mực đắm chìm suy nghĩ, hiển nhiên hắn cũng nghĩ cái thôn Từ Dụ này, có lẽ thật sự đã biến thành một âm phủ đích thực.

Nữ sinh kia bị hoảng sợ, sau đó cứ một mực khóc sụt sướt. Hạ Thiên Kỳ sợ rằng nữ sinh kia sẽ chộc giận Từ Thiên Hoa, nên cố tình làm người tốt khuyên bảo vài câu. Tiếp theo không bao lâu Từ Thiên Hoa nhận được tin tức từ đội tìm kiếm khu vực phía đông thôn, vội vàng đi đến phía đông thôn.

Phương Hân Hân trước đó chưa cùng Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt quen biết, nhưng lúc này cô có thể cảm nhận được thiện ý của hai người, nên cũng lập tức không còn khóc nữa. Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, hướng Hạ Thiên Kỳ nói cảm ơn:

“Cảm ơn anh, tôi vừa rồi thật sự rất sợ hãi!”

“Không có gì, mau đi thôi. Tránh cho lại bị Từ Thiên Hoa trừ điểm vinh dự!”

Hạ Thiên Kỳ không dám đồng tình cùng Phương Hân Hân, dù sao năng lực của Phương Hân Hân không mạnh, lá gan lại bé tẹo. Tố chất tâm lý còn rất kém, những sự kiện như vậy, loại người này là dễ dàng bị giết nhất.

Một khi hắn có tâm tư đồng tình cùng cô ta, như vậy bản thân cũng rất có thể bị cuốn vào vòng xoáy nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Khóa chặt khu vực

Dịch: Dịch Gia

Khi ba người Hạ Thiên Kỳ đuổi theo theo Từ Thiên Hoa tới phía đông thôn, bọn họ lập tức phát hiện nhóm người nói chờ bọn họ ở nơi này đều không thấy!

“Làm sao lại không có một ai vậy? Những người của nhóm phụ trách tìm kiếm khu vực này đâu rồi?”

Thấy những đội viên của nhóm kia vốn hẳn phải chờ ở chỗ này, nhưng lại không thấy, Phuong Hân Hân cũng cảm thấy có vấn đề. Nhưng cô không dám đi hỏi Từ Thiên Hoa cho nên chỉ có thể hỏi Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt.

“Chúng ta vốn đã chạy tới đây rất nhanh, đáng lý bọn họ phải ở chỗ này chờ chúng ta chứ? Có thể hay không bọn họ đã đi tới chỗ kia muốn cùng chúng ta tập hợp? Nếu là trường hợp trước, khi chúng ta tới nơi này phải thấy họ. Nên có lẽ là trường hợp sau, mà cũng không đúng, nếu như vậy, hẳn khi chúng ta chạy tới đây thì trên đường nhất định đã gặp bọn họ. Nhưng bây giờ, trường hợp nào cũng không phải, vậy bọn họ đã đi chỗ nào rồi?”

Hạ Thiên Kỳ khẽ vuốt cằm, làm ra bộ dáng đang phân tích mọi việc, sau đó mới nói ra suy nghĩ của mình:

“Có lẽ đều đã bị quý giết chết rồi!”

“Bị giết chết? Thật... Tất cả mọi người luôn sao?”

Phuong Hân Hân tròn tròn mắt, kinh ngạc. Trước đó cô mới vừa ngừng khóc, nhưng lúc này nước mắt lại đang có nguy cơ tuôn trào.

“Đây là chuyện rõ như ban ngày rồi, chứ không, cô nghĩ bọn họ giờ phút này đang đi nhà xí sao?”

“Sao cậu có thể nói ra một câu không có não như vậy?”

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói một câu không nghiêm chỉnh, Lãnh Nguyệt im lặng nhìn hắn một lúc. Tuy nhiên cũng không chịu thua lỗ, bốp chát lại hắn một câu “không có não” khiến Phuong Hân Hân bị chọc cho bật cười.

“Xem đi, xem đi... Đúng là nói chuyện với loại người không có khiếu hài hước thì không có cách nào giao lưu được mà!”

“Chẳng lẽ hài hước là giống như đi mao xí à?”

“...”

Lãnh Nguyệt ngang ngạnh một lần nữa, làm cho Hạ Thiên Kỳ phải ghen hờn không nói ra lời. Vì nếu như hài hước giống như đi nhà xí, thì quý vật kia nếu có tính khôi hài, có hay không cũng chờ bọn hắn ở nhà xí?

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ đến ý tứ kia của Lãnh Nguyệt, tên xấu xa này nói khi bọn hắn khi đi nhà xí nhất định phải nghiêm túc.

“Phốc...”

Hạ Thiên Kỳ rốt cuộc cũng không nhịn được nữa bật cười, cười càng lúc càng to hơn. Đến cuối cùng liền ngồi xổm trên đất mà cười.

“Ha ha... Không được... Lãnh Nguyệt, cậu thật sự là quá biết đùa...”

Lãnh Nguyệt trên trán nổi đầy hắc tuyến, liếc Hạ Thiên Kỳ. Cậu ta lúc này đang có một loại cảm giác, muốn trực tiếp một cước đá bay Hạ Thiên Kỳ cho rồi. Đương nhiên, cơn tức giận trong lòng kia cũng bao gồm cả phần nộ cùng bức bối với Từ Thiên Hoa.

“Đều sắp chết rồi, mà vẫn còn tâm trạng đùa giỡn như vậy?”

Tâm trạng Từ Thiên Hoa lúc này đang cực kỳ khó chịu. Mà một người tâm tình đang không tốt, đương nhiên nhìn người khác đùa giỡn vui vẻ như vậy sẽ có chút không vừa mắt. Nhìn Hạ Thiên Kỳ phình bụng cười to, Từ Thiên Hoa tự nhiên sẽ có cảm giác tức giận muốn mắng người.

Nghe Từ Thiên Hoa lạnh lùng lên tiếng, cơn buồn cười của Hạ Thiên Kỳ trước đó lập tức tan thành mây khói. Hắn từ dưới đất đứng lên, cười mà như không cười, đưa mắt nhìn Từ Thiên Hoa:

“Từ chủ quản nói như vậy sai rồi, nói tôi sắp chết lúc này hình như còn hơi sớm đấy!”

“Thật sao?”

“Không phải sao? Từ chủ quản không tin?”

Khi Từ Thiên Hoa muốn há miệng tiếp tục lên tiếng, thì những người của hai nhóm phụ trách tìm kiếm khu vực phía nam cùng phía bắc của thôn cũng vừa chạy tới.

Những người của hai nhóm kia vừa tới, cũng vừa hay hóa giải cái không khí bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng giữa Hạ Thiên Kỳ cùng Từ Thiên Hoa.

Trước đó vì thời gian được phân công có chút chênh lệch, cho nên hai nhóm này về trước một bước so với nhóm phụ trách tìm kiếm khu vực phía tây.

Trong đó nhóm phụ trách tìm kiếm phía bắc thôn có ba người, nhóm phụ trách tìm kiếm phía nam thôn có bốn người.

Từ Thiên Hoa nhìn lướt qua nhân số, thấy cũng không có thiếu người nào. Lập tức mở miệng hỏi người của hai nhóm kia:

“Hai nhóm các cậu ở bên kia tìm kiếm thế nào rồi?”

“Vẫn chưa tìm kiếm xong, tuy nhiên cũng không phát hiện được chuyện gì kỳ quái cả!”

Tổng Khánh Cường cùng Vương Khải, còn có Triệu Thu Nhã ba người cùng một nhóm. Lúc trả lời câu hỏi của Từ Thiên Hoa, Triệu Thu Nhã cùng Vương Khải vốn dĩ không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Từ Thiên Hoa nghe xong, cười khan một tiếng:

“Thật? Trách sao không thấy bên các người một chút sự tình cũng không có!”

Câu nói này của Từ Thiên Hoa rõ ràng trong lời nói còn có hàm ý khác, khiến Tổng Khánh Cường nghe xong khuôn mặt lập tức cứng đờ. Ặc a, Ặc Ặc một chút, cũng không dám ở lại chỗ đó nữa.

“Còn các người thì sao?” - Từ Thiên Hoa nhìn về phía nhóm bốn người phụ trách tìm kiếm khu vực phía nam.

“Chúng tôi bên kia cũng không phát giác được chuyện gì kỳ quái.” - Trả lời Từ Thiên Hoa là cô gái tóc ngắn, trước đó từng đặt câu hỏi với ông ta.

“Thật sao? Xem ra các người ở hai khu vực kia đều rất bình an!”

Từ Thiên Hoa cơ hồ nghiêng rằng khi nói ra câu này, sắc mặt của bọn họ lập tức trở nên khó coi. Từ Thiên Hoa đương nhiên cũng nhìn ra được, bọn người kia chắc chắn là không có cẩn thận tìm kiếm.

Hạ Thiên Kỳ sớm đã biết được sẽ là cái dạng này. Cái thôn Từ Dụ này, bên trong chỉ nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy vạn phần quỷ dị. Làm sao có kẻ nào dám mạo hiểm tiến vào bên trong mấy ngôi nhà ma ám trầm kia.

Chỉ có bọn hắn, mấy người bị Từ Thiên Hoa an bài ở bên cạnh ông ta, mới không thể không kiên trì đi vào.

Từ Thiên Hoa đè nén cơn tức giận trong lòng xuống, mà lúc này nhóm người phụ trách tìm kiếm khu vực phía tây cũng vừa lúc chạy đến. Tuy nhiên, nhìn sơ qua so với hai nhóm trước, nhóm người này có vẻ chật vật hơn.

Vốn dĩ nhóm này có bốn người, giờ đây chỉ còn lại hai người. Mà một trong hai người đó trên cánh tay còn bị thương nhẹ.

“Từ chủ quản, bên chỗ chúng tôi đã xảy ra chuyện. Vì cái gì ông không dẫn người tới?”

Lên tiếng là một người thân thể cực kỳ cường tráng, nhưng dáng người lại không cao. Đồng thời màu da lại đen sì, nhìn cực kỳ trái ngược với củ khoai tây.

“Vi trước đó lúc tôi tính tới chỗ các cậu lại có tin tức truyền đến, nên đành lập tức ra lệnh đi qua bên này.”

Từ Thiên Hoa có chút vượt quá dự kiến của Hạ Thiên Kỳ mà lên tiếng giải thích, sau đó lại nghe ông ta tiếp tục hỏi:

“Bây giờ tình huống bên các cậu thế nào rồi?”

Trong nhà của những thôn dân kia đều có quỷ, số lượng không chỉ có một con. Bốn người chúng tôi lúc đầu còn tưởng là thôn dân bình thường, Kết quả trở ra mới phát hiện đó vốn dĩ chỉ là từng khối thi thể, có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới những thi thể kia đều còn sống. Cho nên mới bị đánh lén, hai người kia đều đã bị giết chết, hai người chúng tôi may mắn chạy thoát.”

“Phế vật!” - Đột nhiên một giọng nói khàn khàn từ nhóm người phụ trách tìm kiếm khu vực phía nam thôn truyền ra.

Gã đàn ông to con nghe thấy, lập tức tức giận nhìn sang, lên tiếng chửi bới:

“Con mẹ nó, mày nói ai là phế vật? Mau lăn ra đây cho tao!”

“Chỉ đối phó với mấy con tiểu quỷ mà đã chật vật bỏ chạy, còn dám nói mình không phải là phế vật?”

Hạ Thiên Kỳ lúc này mới thấy nhìn rõ, người lên tiếng chính là người thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong đám.

“Thằng oắt con, có hay không muốn tao đánh chết mày?”

Gã đàn ông to con thấy đúng là người thiếu niên kia đang làm nhục gã, lập tức nổi trận lôi đình. Muốn tiến lên đánh người, nhưng bị Từ Thiên Hoa quát lớn:

“Các người muốn làm cái gì hả? Chúng ta lần này tập hợp lại là để mấy người nội bộ đánh hay sao? Tất cả các người muốn chết rồi phải không?”

“Tao khinh, mày cứ chờ đó!”

Gã đàn ông to con vì ngại Từ Thiên Hoa nên mới không dám làm càn, nhưng vẫn trừng mắt uy hiếp nhìn thiếu niên kia. Tuy nhiên thiếu niên kia cũng vẫn giữ thái độ xem thường gã, lần nữa lui về bên trong nhóm người của mình.

Hạ Thiên Kỳ có chút ấn tượng với tên thiếu niên kia. Thoạt nhìn cậu ta nhỏ tuổi nhất đám, đồng thời thân thể cũng rất gầy yếu, dường như chỉ cần một con gió nhẹ cũng có thể thổi cậu ta bay mất.

Kết quả thật khiến hắn được mở rộng tầm mắt, thiếu niên kia không mở miệng còn tốt, vừa mở miệng lập tức như vậy nói một câu cực kỳ bất lịch sự như vậy!

Từ Thiên Hoa lúc này gờ cổ tay lên, cũng không biết ông ta nhìn thấy cái gì ở trên đồng hồ vinh dự, lập tức lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Phòng bếp

Dịch: Dịch Gia

“Chúng ta ở khu vực phía tây thôn cũng gặp được quý, như vậy bên kia cũng có thể có khả năng này!”

Từ Thiên Hoa sau khi phỏng đoán như vậy, liếc nhìn qua gã đàn ông có chút giống như củ khoai tây to con kia, cùng nhóm người của cậu thanh niên vừa rồi tràn ngập nghi ngờ lên tiếng:

“Nếu chỉ tính quý, thì cả cái thôn này vô luận là chỗ nào cũng đều có quý xuất hiện. Nhưng thứ chúng ta muốn tìm, không phải là những tiểu quý do những thôn dân kia hóa thành, mà là Lệ Quý hay Quý Mị xen lẫn với đám tiểu quý kia.”

Nói đến đây, Từ Thiên Hoa còn cố ý quét mắt qua hai nhóm người phụ trách tìm kiếm khu vực phía nam, cùng khu vực phía bắc. Đương nhiên là cố ý nhắc nhở bọn họ, bởi trước đó bọn họ cũng không có cẩn thận tìm kiếm khu vực do mình phụ trách.

Đám người thuộc hai nhóm của Vương Khải, cùng nữ sinh tóc ngắn chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng. Nghĩ đến Từ Thiên Hoa lúc này lên tiếng thật sự rất khó nghe, nhưng bọn họ cũng chỉ biết nín thinh chịu trận. Ai kêu bọn họ trước đó không có cẩn thận đi tìm kiếm.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nghĩ lại, nếu trước đó bọn họ cứ như vậy ngu xuẩn đến từng nhà tiến hành tìm kiếm. Có lẽ sẽ không có nhiều người may mắn sống sót mà trở tập hợp ở đây.

May mà phía đông của thôn có phát hiện, cho nên Từ Thiên Hoa cũng không nhiều lời nữa. Tiếp tục nghe ông ta phân phó:

“Quý vật vốn dĩ đã quen tay giết chóc, mà con người với bọn nó cũng giống như thiên địch. Cho nên trong lúc chúng ta tiến hành tìm kiếm, có khả năng bọn nó cũng đang ở trong tối mà hành động. Vì vậy một chút nữa tôi sẽ cùng mọi người ở phía đông thôn này tiến hành tìm kiếm, đến từng nhà lục soát lần nữa.”

Sau khi cho đám người này một chút yên ổn, Từ Thiên Hoa lại lập tức bắt đầu lên tiếng sai khiến:

“Hiện tại nhóm người phụ trách tìm kiếm khu vực phía đông đã không còn. Về phần bốn nhóm còn lại thay phiên nhau tiến vào mấy ngôi nhà kia mà tiến hành tìm kiếm. Đương nhiên nếu đồng ý, các cậu cũng có thể hợp thành một nhóm lớn mà tiến vào, tôi sẽ theo sau các cậu!”

Cứ cho nghe thấy Từ Thiên Hoa nói có thể hợp thành một nhóm lớn mà tìm kiếm, nhưng những nhóm nhỏ kia đều không có ý định hợp tác. Hay nói đúng hơn, chỉ sợ có chủ động yêu cầu thì chưa chắc nhóm của đối phương sẽ tươi cười mà đồng ý.

Được đề xuất cho bạn

Tình Nhân Của Tổng Tài

Trường Hà

Đề nghị từ

Hạ Thiên Kỳ vốn dĩ cũng không có ý định hợp tác với đám người kia, bởi hắn thấy đám người này tồn tại rất ít người có thực lực. Mà tìm người có thể đạt được cấp bậc giống như Lãnh Nguyệt lại càng không có. Cho nên, nếu muốn bọn hắn hợp tác cùng đám người kia, không thể nghi ngờ chính là cản trở bọn hắn.

Trái lại với Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt không có suy nghĩ nhiều như vậy. Lãnh Nguyệt sẽ không chủ động biểu hiện ra ý định hợp tác với đám người kia, nhưng nếu có người chủ động gia nhập, Lãnh Nguyệt cũng không có ý định cự tuyệt. Chỉ là đám người kia cũng không ý định hợp tác cùng bọn hắn.

Từ Thiên Hoa giống như đã sớm đoán được, đám người kia chỉ muốn tự mình hành động. Ông ta cũng không tiếp tục chờ đợi nữa, đưa tay chỉ vào ba người Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt còn có Phương Hân Hân, lên tiếng:

“Bắt đầu từ các người, tiến hành phụ trách tìm kiếm ở khu vực này!”

Lần nữa bị yêu cầu tìm kiếm trong mấy ngôi nhà ma kia, Hạ Thiên Kỳ trước đó đã từng hoảng hốt qua, trong lòng sớm đã có chuẩn bị. Cho nên so với lần trước, tâm lý lần này của hắn tốt hơn rất nhiều.

So với sự trấn định của Lãnh Nguyệt cùng Hạ Thiên Kỳ, tố chất tâm lý của Phương Hân Hân không có tốt đến như vậy. Mới từ ngoài cửa lớn tiến vào trong viện, Phương Hân Hân lập tức nắm chặt lấy cánh tay của Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ đã nhiều lần khuyên bảo, muốn Phương Hân Hân ổn định tâm lý mà buông tay ra. Nhưng cô ta chết sống cũng không chịu buông, hắn chỉ có thể bắt đầu đi lắc đầu, để mặc cho cô ta nắm lấy tay mình

Sau khi ba người Hạ Thiên Kỳ tiến vào bên trong viện, Từ Thiên Hoa cùng ba nhóm người kia cũng theo vào. Nhưng cũng chỉ là dừng lại ở ngoài viện, chứ không có cùng ba người tiến vào trong phòng.

Từ Thiên Hoa biết rõ trong phòng kia có oán khí của tiểu quỷ, nhưng vẫn là không theo vào. Có thể thấy ông ta muốn mượn tay tiểu quỷ kia xử lý đám người Hạ Thiên Kỳ, đương nhiên nếu không thành công, cũng có thể dò xét một xem thực lực của bọn hắn cao thấp thế nào.

Tuy nói người trong nhóm có thể xem là người nhà, chủ quản tuy có nghĩa vụ phải bảo vệ nhân viên cấp dưới, nhưng vãn vẹn cũng chỉ là nghĩa vụ thôi. Nếu cấp dưới chết hết, với chủ quản là ông ta mà nói cũng không có ảnh hưởng lớn gì.

Bởi nếu toàn bộ nhân viên đều bị giết, thân là chủ quản thất trách, ông ta cũng chỉ bị khấu trừ có năm điểm vinh dự. Năm điểm vinh dự nhìn qua tựa như rất nhiều, nhưng nếu nhiệm vụ lần này thành công, ông lập tức thu được ba mươi điểm vinh dự. Như vậy năm điểm bị trừ kia vốn dĩ là không đáng nhắc tới.

Cứ cho là ông ta có năng lực bảo vệ đám người kia, nhưng lâu dài làm việc làm công việc “chết sống” này đã khiến ông ta mất hết tình cảm với nhân viên. Bởi công ty vốn là muốn tiếp tục đổi mới nhân viên, một khi đối với một nhân viên nào đó có một chút quan hệ thân thiết. Như vậy khả năng ông ta sẽ bị thương tổn là rất lớn.

Nhân viên công ty vừa đi vừa nghỉ, không nói viên chức, chỉ cùng cấp bậc chủ quản như ông ta đã bị giết không biết là bao nhiêu người rồi. Với loại người vốn coi bản thân mình trung tâm như ông ta mà nói, làm việc ở công ty này lòng dạ tự nhiên cũng sớm trở nên cứng nhắc như sắt đá.

“Có thể mặc kệ lập tức mặc kệ, cậu sống hay chết với tôi có liên hệ gì?” - Đã sớm trở thành chân lý khi làm việc ở công ty này của Từ Thiên Hoa.

Đám người Hạ Thiên Kỳ vừa bước vào con đường của thôn Từ Vực thì trời đã là chạng vạng tối, tuy sắc trời có chút tối nhưng cũng không đến mức cần dùng đèn pin để chiếu sáng. Nhưng bây giờ sắc trời đã triệt để đen thui, bầu trời Từ Vực thôn u ám, không có điều kiện chiếu sáng lập tức giống như một người mù dò dẫm tìm đường đi.

Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt lập tức lấy đèn pin ra, dưới chân tựa như đang bước trên một lớp băng mỏng mà cẩn thận tiến vào bên trong phòng.

Trong phòng không yên tĩnh giống như những gì bọn hắn thấy qua ở bên ngoài, bọn hắn vừa mới tiến vào, lập tức nghe thấy bên trong phòng bập vang ra những tiếng “phập phập” giống như tiếng dao phay đang chặt xương.

Nghe được tiếng động kỳ quái truyền ra từ phong bếp, Phương Hân Hân hai chân lập tức nhũn ra té ngồi trên mặt đất. Sau đó hướng nơi đám người Từ Thiên Hoa dừng lại ở bên ngoài viện mà kêu lớn:

“Các người mau... mau vào đây, trong này có tiếng động...”

Nghe thấy Phương Hân Hân hét lớn, Hạ Thiên Kỳ cùng Lãnh Nguyệt nhin không được mà ngừng lại. Cùng nhau nhìn về phía viện từ sau lưng, đương nhiên là đang chờ đợi Từ Thiên Hoa phản ứng. Nhưng lập tức không ngoài dự liệu của bọn hắn, Từ Thiên Hoa chỉ lắc đầu, ra hiệu cho bọn hắn tiếp tục tiến hành tìm kiếm. Vốn dĩ không có ý định đến hỗ trợ.

Thấy đám người Từ Thiên Hoa hoàn toàn là bộ dáng xem náo nhiệt, Hạ Thiên Kỳ khẽ cười lạnh. Đưa chiếc đèn pin đang cầm trên tay, rọi vào người Phương Hân Hân đang ngồi bất động trên mặt đất. Có chút bức mình, lên tiếng nhắc nhở:

“Cô có thể hay không đừng hề động một chút thì lập tức kêu khóc, quý còn chưa có xuất hiện, chúng tôi đã bị cô hù cho sợ chết rồi! Còn nữa tôi khuyên cô, nên từ bỏ cái suy nghĩ Từ Thiên Hoa sẽ bảo vệ cô đi. Cũng không nên tin tưởng các chủ quản sẽ ra tay bảo vệ cấp dưới của mình, cũng

đừng ngây thơ tin rằng chỉ cần theo sát bọn này sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Nhưng tôi... Tôi thật sự rất sợ hãi...”

“Sợ hãi thì làm được cái gì...”

Hạ Thiên Kỳ còn chưa có nói xong, lập tức phát hiện cửa phòng lúc đầu còn mở toang, lúc này đột ngột bị đóng lại. Ánh sáng từ chiếc đèn pin của hắn, đang chiếu vào người Phương Hân Hân, lúc này cũng bắt đầu chớp tắt.

Tiếp theo từ trong phòng bếp đột nhiên truyền ra một trận tiếng “xèo xèo”, âm thanh này tựa như có người nào đó đang nấu đồ ăn ở trong phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Nở mày nở mặt

Dịch: Dịch Gia

“Phòng bếp... Trong phòng bếp có cái gì đó!”

Nghe được âm thanh xào rau từ phòng bếp truyền ra, Phương Hân Hân lập tức sợ hãi kêu lên.

“Nắm lấy tay tôi, đừng lộn xộn!”

Hạ Thiên Kỳ còn chưa dứt lời, ánh sáng từ đèn pin của hắn cùng Lãnh Nguyệt lập tức bị hai người tắt đi. Trong phòng thoáng chốc đã tối đen như mực, đưa tay không thấy rõ năm ngón.

Trong phòng bếp lúc này truyền ra tiếng xào rau lúc có lúc không, Hạ Thiên Kỳ đưa cánh tay mò mẫm trong bóng tối cẩn thận đi tới trước. Sau lưng Phương Hân Hân gắt gao bám chặt lấy hắn không buông.

Hạ Thiên Kỳ trước mắt đã có chút năng lực có thể tự bảo vệ mình, nhưng điều quan trọng là hắn đang phải đối mặt với loại quỷ nào. Nếu trước mặt là tiểu quỷ do đám thôn dân kia chết mà hóa thành thì còn tốt, còn đối lại là con quỷ mà Từ Thiên Hoa đang tìm thì hắn đâu có mười cái mạng cũng không đủ để nó giết.

Cùng lúc đó, đám người ở bên ngoài viện cũng nhìn thấy cửa phòng đột nhiên đóng lại.

Thấy thế, Triệu Thu Nhã con người khề co lại, quay sang Từ Thiên Hoa lên tiếng hỏi:

“Cánh cửa này chắc chắn không phải do mấy người trong kia đóng lại, chúng ta có nên hay không vào xem thử!”

“Cứ chờ ở chỗ này xem thế nào đã!”

Từ Thiên Hoa quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Thu Nhã một cái. Khề khoác tay, giống như đang cảnh cáo cô không cần nhiều chuyện như vậy.

Những người khác hiển nhiên cũng nhìn ra ý tứ của Từ Thiên Hoa, sắc mặt tất cả mọi người lập tức đều trở nên khó coi, trong lòng sự kiêng kỵ với Từ Thiên Hoa càng thêm sâu.

Tất cả đều cảm thấy bọn người Hạ Thiên Kỳ lúc trước đi theo Từ Thiên Hoa tìm kiếm ở khu vực trong thôn, chắc chắn đã đắc tội gì đó với ông ta, cho nên lúc này mới khiến Từ Thiên Hoa ra tay trả thù.

Trong lòng mọi người đều cất giấu tâm tư riêng, ngoại trừ một số ít người thể hiện ra bên ngoài nét mặt cho rằng ba người Hạ Thiên Kỳ nhất định là chết chắc rồi. Chỉ có người thanh niên trước đó lên tiếng chê bai gã đàn ông to con giống củ khoai tây kia, cùng với cô gái tóc ngắn là trên mặt không bộc lộ bao nhiêu biểu tình.

Mà lúc này đây, tiếng xào rau trong phòng bếp đột nhiên biến mất.

Thiếu cái tiếng động kia, khiến không khí trong phòng chốc lát, rơi vào trong tĩnh mịch. Vì quá yên tĩnh, cho nên Hạ Thiên Kỳ có thể nghe rõ tiếng trái tim hắn đập từng nhịp “thình thịch” trong bóng tối.

Phía sau lưng cũng không nghe thấy tiếng của Lãnh Nguyệt hay âm thanh khóc lóc của Phương Hân Hân. Hạ Thiên Kỳ lập tức cảm thấy da đầu tê dại một trận, không biết hai người kia có xảy ra chuyện gì hay không, hay hắn lại bị quỷ vật mê hoặc?

“Lãnh Nguyệt...?”

Hạ Thiên Kỳ thử lên tiếng gọi Lãnh Nguyệt một tiếng, nhưng âm thanh của hắn giống như bị chìm vào lòng biển. Hắn chặt vật nuốt nước miếng, thận trọng hướng về phía sau bước lùi lại. Hạ Thiên Kỳ lúc này đưa tay muốn chạm thử vào Phuong Hân Hân vẫn còn ở phía sau lưng, gắt gao bám chặt lấy hắn.

Không biết Phuong Hân Hân có phải hay không đã bị dọa cho sợ đến mất hồn, đến mức cả sức đề kháng cũng không có. Ngay khi Hạ Thiên Kỳ xoay tay muốn chạm vào cô, sau lưng cũng không có truyền tới bất kỳ động tĩnh nào.

“Bị dọa ngất đi rồi?”

Hạ Thiên Kỳ tuy trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng vẫn để cho an toàn hơn. Hắn âm thầm khẽ động, chuyển hóa cánh tay mình thành tay quỷ.

Cùng lúc đó, hai cánh tay sau khi chuyển hóa thành tay quỷ, cũng đã chạm tới Phuong Hân Hân ở phía sau.

Tay Hạ Thiên Kỳ chạm tay vào mặt của Phuong Hân Hân, khuôn mặt cô ta lạnh như băng. Đồng thời không có biết bị đích thứ gì rất nhóp nhúa.

“Phuong Hân Hân, cô...?”

Hạ Thiên Kỳ lại khẽ kêu lên một tiếng, sau đó hắn nhanh chóng thu tay lại. Nhưng trong quá trình đó, trước người hắn lại truyền đến một luồng ánh sáng màu vàng.

Hạ Thiên Kỳ còn không kịp nhìn xem ánh sáng kia xuất hiện như thế nào, bởi toàn bộ sự chú ý của hắn đều gắt gao tập trung vào con quỷ đang ở sau lưng.

Đúng! Thứ đang gắt gao nắm lấy thắt lưng hắn chính là một con quỷ, vốn dĩ không phải là cô nàng Phuong Hân Hân kia.

Mà còn là một nữ quỷ mặt đầy máu me!

Nữ quỷ này chỉ có một nửa thân thể, trên mặt còn dính rất nhiều máu, khiến tóc tai rối bời dính chặt vào khuôn mặt. Một đôi mắt trợn trừng đầy sợ hãi, trong bóng tối không biết đã gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn trong bao lâu.

“Aaaaa...!”

Tuy là gan của Hạ Thiên Kỳ rất lớn, nhưng lại trông thấy rõ ràng phía sau mình bị một nữ quỷ bám chặt lấy. Vẫn bị dọa cho kinh hãi kêu lên một tiếng, hai chân vô thức lui về phía sau một bước.

Cũng chính lúc thụt lùi về phía sau, hắn mới có thể nhìn thấy Phuong Hân Hân ngã cạnh cửa không rõ sống chết. Nghĩ đến việc Phuong Hân Hân sớm đã bị dọa cho ngất xỉu, sau khi bọn hắn tắt đèn pin đi, cái thứ một mực vẫn luôn gắt gao nắm lấy thắt lưng hắn lại chính là nữ quỷ này.

“Đáng chết!”

Tuy nhiên Hạ Thiên Kỳ lại có chút ngoài ý muốn, chính là đôi mắt của nữ quỷ kia đang theo dõi hắn lại tràn đầy sợ hãi. Cứ một mực ở bên cạnh bám chặt lấy hắn, nhưng chung quy lại không dám động thủ.

“Nó đang sợ hãi mình sao?”

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn một chút qua hai cánh tay đã chuyển hóa thành tay quỷ màu đen, hắn cảm thấy có thể là do hai cánh tay quỷ này đã áp chế nữ quỷ kia.

“Mày đã sợ hãi tao như vậy, thì đối phó với mày quá dễ dàng rồi!”

Hạ Thiên Kỳ cười lạnh một tiếng, tiếp sau đó nhanh chóng hướng nữ quỷ kia đi tới, thân thể nhanh như tia chớp, chớp mắt đã tới trước mặt nữ quỷ kia.

“Mau rút xéo cho tao!”

Chớp mắt một cái, Hạ Thiên Kỳ lập tức tung ra một quyền đánh bay nữ quỷ kia. Bị đánh văng ra bên ngoài sân cùng với nữ quỷ còn có cánh cửa của căn phòng này, trước đó đã bị đóng chặt.

Ngoài viện, mọi người đều bị nữ quỷ cùng cánh cửa kia đột ngột xuất hiện dọa cho kinh sợ kêu lên. Chỉ có Từ Thiên Hoa sắc mặt u ám đang nhìn vào bên trong, đồng thời Hạ Thiên Kỳ cũng đang nhìn ông ta.

Hạ Thiên Kỳ nắm chặt bàn tay quỷ thành nắm đấm, cảm giác lúc này có thể đánh bay hết thảy mọi thứ. Khiến lòng tin của hắn không ngừng gia tăng, một quyền vừa đánh ra kia, cũng vừa hay giúp hắn phát tiết hết phiền muộn chất chứa bấy lâu trong lòng.

Hắn trước đó còn chưa thấu hiểu mọi việc đã gia nhập công ty, sau đó chỉ có thể một mực chạy trốn, một mực dựa dẫm vào người khác, một mực bị người ta xem là cái đồ vụng vù. Mà lúc này đây, hắn rốt cuộc cũng đã có thể nở mày nở mặt.

Cánh cửa căn phòng bị đánh bay ngược về phía sau, trước đó căn phòng vốn tối thui một màu do mất đi ánh sáng của đèn pin lúc này đã khôi phục lại

độ sáng bình thường. Hạ Thiên Kỳ thu hồi ánh mắt, lúc này mới phát hiện Lãnh Nguyệt đang đứng ở sau lưng mình.

“Đi xem phòng bếp!”

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nhớ lại tiếng âm thanh xào rau đã biến mất, đang lúc hắn muốn chạy vào phòng bếp xem xét, lập tức nhìn thấy Lãnh Nguyệt sắc mặt không thay đổi từ bên trong đi ra.

“Ra ngoài thôi, nơi này không có quý vật chúng ta muốn tìm, chỉ có mấy con tiểu quý!”

Lãnh Nguyệt không một tiếng động, lập tức ở giữa xử lý mấy con tiểu quý. Lần này Hạ Thiên Kỳ cũng không thể không cảm thán một tiếng, hắn cùng Lãnh Nguyệt vẫn còn chênh lệch nhiều lắm.

Lãnh Nguyệt lúc này cũng vừa nhìn thấy đôi tay quý kia của Hạ Thiên Kỳ, sắc mặt lúc đầu vốn không hề thay đổi, đột nhiên lộ ra một chút kinh ngạc:

“Cậu sở hữu quý hóa?”

“Kỳ thật tôi cũng không muốn sở hữu cái này, khi không cẩn thận lập tức biến đổi. Haizzz... tôi cũng không còn cách nào khác!”

Hạ Thiên kỳ lập tức lên tiếng, giả bộ đưa cánh tay lên nhìn một lượt. Dù sao, sau này cơ hội ở trước mặt Lãnh Nguyệt mà lên mặt quả thật không nhiều.

“Về sau chờ xem biểu hiện của cậu!”

Lãnh Nguyệt không muốn nghe Hạ Thiên Kỳ tiếp tục giả bộ, buông ra một câu, sau đó lập tức hướng phía bên cạnh cửa đi tới.

“Về sau chờ xem biểu hiện của tôi là có ý gì?”

Hạ Thiên Kỳ không hiểu, rốt cuộc Lãnh Nguyệt nói ra câu này đến cùng là có ý tứ gì!

Còn chưa đợi Hạ Thiên Kỳ trở ra, Lãnh Nguyệt lập tức bế Phương Hân Hân dưới đất lên. Xem ra cô ta chỉ là bị dọa cho sợ hãi mà ngất đi, nên chắc cũng không có nguy hiểm gì.

Đi theo Lãnh Nguyệt ra khỏi phòng, hai người tiến đến chỗ sân đám người Từ Thiên Hoa đang đứng. Hạ Thiên Kỳ đối mặt với ánh mắt mọi người không che giấu việc lấy lòng, hắn ra vẻ nhẹ nhõm lên tiếng với Từ Thiên Hoa:

“Từ chủ quán, trong căn phòng này không có quý vật mà chúng ta muốn tìm. Chỉ có mấy con tiểu quý, đã bị chúng tôi xử lý, giống như ông vừa trông thấy!”

“Ừm, rời khỏi nơi này, tiếp theo tìm kiếm khu vực ở giữa!”

Từ Thiên Hoa không nói gì thêm, sau khi nhẹ gật đầu. Lập tức hướng phía đám người kia khoác tay, dẫn đầu ra khỏi cửa sân.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Gác đêm

Dịch: Dịch Gia

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Từ Thiên Hoa, ba nhóm nhỏ kia cũng đều tham gia vào tìm kiếm người ở thôn Đông.

Nhưng chỉ có nhóm của Hạ Thiên Kỳ có vẻ nhẹ nhàng vòng qua một lượt, còn ba nhóm kia có tới hai người bị giết.

Từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, toàn đội tìm kiếm ở thôn Đông có 18 người, nhưng đã thiệt mạng hết 9 người. Hay nói cách khác, từ khi nhiệm vụ mở ra, vẫn chưa tới 3 tiếng đồng hồ, đội của hắn đã tổn thất hết phân nửa số người.

Mà buồn cười hơn là, bọn hắn đã rất cố gắng, vậy mà ngay cả cái bóng của con quý kia cũng không thấy. Theo như suy đoán, có lẽ nó đang ẩn núp đâu đó trong thôn Đông, nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán thôi.

Cho dù nhóm điều tra bên ngoài cho rằng nó đã biến mất không còn tung tích, thì vẫn không có chứng cứ cho thấy con quý đáng sợ kia đang ở bên đây.

Nhưng Từ Thiên Hoa vẫn không chịu thu binh, ông ta buộc cấp dưới phải kiên trì tiếp tục tìm kiếm.

Có lẽ là bọn hắn điều tra quá chậm, cũng có lẽ cảm thấy có sự mâu thuẫn, cho nên Từ Thiên Hoa cũng bắt đầu tham gia vào cuộc tìm kiếm, mà những

tiểu quý ẩn trốn ở trong phòng, ông ta chỉ tiện tay xuất ra một chiêu, đã có thể xử lý chúng, thấy vậy, nhóm người không khỏi âm thầm cảm thấy kinh hãi.

Ở bên đây, Hạ Thiên Kỳ cũng đang âm thầm so sánh Lãnh Nguyệt và Từ Thiên Hoa, để kiểm tra xem Lãnh Nguyệt thua kém hay mạnh hơn Từ Thiên Hoa.

Bởi vì Từ Thiên Hoa có lẽ không hề dùng hết sức lực, Lãnh Nguyệt bên kia cũng rất nhẹ nhàng, cho nên hẳn so sánh nửa ngày cũng không biết ai hơn ai.

Nhưng Từ Thiên Hoa là một ông chủ, nếu so về mặt này thì Lãnh Nguyệt có chút bất lợi, dựa vào số điểm vinh dự thì ông lại càng lúc càng nhiều rồi vượt trội.

Tuy rằng Hạ Thiên Kỳ thừa nhận Lãnh Nguyệt rất giỏi, nhưng hề nghĩ đến chuyện thực lực của Lãnh Nguyệt hơi kém Từ Thiên Hoa một chút, hẳn vẫn cảm thấy không cam tâm. Dù sao, dựa vào biểu hiện của những nhóm nhỏ khác khi đối mặt với những tiểu quý kia, xem ra cũng không khó để Lãnh Nguyệt vung tay đánh bọn chúng bay mỗi con một đường.

Cũng có mấy người. Nhìn qua không hề cảm thấy khó khăn.

Trong số đó, để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, chính là Tống Đức Cương, Vương Khải, người thiếu nữ tóc ngắn kia, cùng với người thanh niên thoát nhìn vô cùng ốm yếu.

Bốn người đó, ngoại trừ Vương Khải có một cánh tay quý hóa, những người khác đều có phép thuật.

Bởi vì trong ấn tượng, người thiếu niên gầy yếu kia lại từng mở miệng mĩa mai một người đàn ông cường tráng nọ, cho nên Hạ Thiên Kỳ đặc biệt chú ý, biểu hiện của hắn khi gặp quý không hề sợ hãi. Trình độ của hắn không thua kém Lãnh Nguyệt chút nào.

Thấy thế Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ âm thầm lưu luyến, trong lòng thầm nghĩ đối phương chắc hẳn cũng có vốn liếng trong chuyện này.

Về phần xung đột trước đó của cậu ta với người đàn ông cường tráng kia thì không nên thấy cảnh này, nếu trong lúc tìm kiếm lúc này bị xử lý, chỉ e là sẽ phải hối hận vì những lời nói đã kêu gào lúc ấy.

Bởi vì thời gian cho nhiệm vụ đoàn đội lần này là có hạn, nên Từ Thiên Hoa rất nghiêm khắc, ra lệnh cho nhóm người kia không được phép dừng lại, phải tìm kiếm đến khi có kết quả.

Thời gian trôi qua vài giờ, mặc dù nhóm người không có tổn thất về số lượng người, nhưng trên cơ thể của mỗi người đều có một hoặc nhiều vết thương.

Vào khoảng một giờ, lúc nửa đêm. Bởi vì pháp lực và thể lực của mọi người đều hao tổn, khó mà tiếp tục tìm kiếm nữa. Tuy Từ Thiên Hoa vẫn muốn liều mạng tiếp tục, nhưng nghĩ đến đội của mình lúc này đang tìm kiếm quý vật, nhưng quý vật cũng rất có thể sẽ đánh lén lại bọn hắn, vậy nên mới hạ lệnh cho nhóm người vào trong nghỉ ngơi, đợi sau khi khôi phục lại sức lực rồi tiếp tục tìm kiếm.

Người nắm giữ pháp thuật, quan trọng nhất phải là giữ lại sức lực để thi triển pháp thuật, bởi vì Hạ Thiên Kỳ nắm giữ thể chất quý vật, vậy nên vấn đề về pháp thuật, hắn không hiểu rõ lắm, chẳng qua là hắn cảm thấy, trong nhiệm vụ này, muốn xuất tuyệt kỹ, nhất định phải cần có sức lực.

Số pháp lực mà mỗi người giữ được là khác nhau. Giống như Lãnh Nguyệt, cô gái tóc ngắn và thiếu niên kia chỉ tổn hao một chút, nhưng nhìn qua những người khác, lại thấy họ đang suy yếu, xem ra bây giờ cần dùng đến sức lực, ngay một chút cũng không dùng được.

Sau khi nhóm người đi vào nhà, Từ Thiên Hoa lại bắt đầu chỉ huy, chia 9 người còn lại ra làm 3 nhóm, mỗi nhóm 3 người thay nhau gác đêm.

Theo lần lượt là Triệu Thu Nhã, Vương Khải, Tống Khánh Cương một nhóm.

Cô gái tóc ngắn, cậu thiếu niên, và nữ sinh đeo kính làm một nhóm.

Còn lại Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt và Phương Hân Hân cùng một nhóm.

Ba tổ gác đêm dựa trên lịch ông ta phân, nhóm của Hạ Thiên Kỳ phụ trách khoảng thời gian từ 1 đến hơn 3 giờ sáng, tổ của Triệu Thu Nhã lại từ khoảng 3 giờ đến hơn 5 giờ, cuối cùng là nhóm của cô gái tóc ngắn, từ sau 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Hạ Thiên Kỳ nghĩ, thời gian từ lúc 5 giờ đến 7 giờ là an toàn nhất, bởi vì bình thường lúc giết người, quý vật thường chọn thời gian vào đêm tối. Nhưng khoảng thời gian đó thì trời đã bắt đầu sáng rồi.

Nhưng Từ Thiên Hoa đã sắp xếp như vậy, bọn hắn cũng không thể nào đổi được, vậy nên chỉ có thể tự giác mà đi gác.

Mặc dù bọn họ đã thấy rõ năng lực của Lãnh Nguyệt và Hạ Thiên Kỳ, nhưng để cho an toàn, mỗi người đều cẩn thận dán bùa chú khắp gian phòng.

Đối với hành động "tốt đẹp" này của nhóm người kia trong lòng Hạ Thiên Kỳ lại cảm thấy rất ngại ngùng. Dù sao bọn hắn là muốn đối phó với quý vật, năng lực nó lại ngang ngửa với Lệ Quý, cho nên suy nghĩ lại một chút, thì thấy rõ, những lá bùa kia chẳng là cái quái gì trong mắt con quý vật đó cả.

Thế nhưng bọn họ đã muốn làm vậy thì hẳn cũng không nên nói ra những lời đáng mất mặt đó, dù sao đây cũng là một cách để trấn an tâm lý.

Tất cả mọi người đều tập trung lại trong phòng, bọn họ không chia chỗ nghỉ ngơi, mà lại chen chúc vào một lối nhỏ, từng người có thể dựa lưng vào

nhau, bả vai cũng kề sát bả vai, nếu như vậy, một khi có động tĩnh gì, cũng có thể nhanh chóng tỉnh táo lại.

Đối với sự sắp xếp này của Từ Thiên Hoa, Hạ Thiên Kỳ khá hài lòng, nếu như lúc trước ông ta chỉ được một nửa như vậy, hẳn là bọn hắn sẽ không bị chết nhiều người như vậy.

Bầu không khí trong phòng rất nặng nề, mặc dù tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ, nhưng không ai lên tiếng. Có nhiều người yên lặng hút thuốc lá, trong lúc nhất thời, khói thuốc tràn ngập khắp phòng, tiếng ho khan của những nữ sinh không ngừng vang lên.

Mặc dù mấy cô gái kia bị hun khói đến mức khó chịu, nhưng không có ai dám nói gì, bởi vì trong số những người hút thuốc, có cả Từ Thiên Hoa.

Tạm thời bọn họ đều không buồn ngủ, nhóm người Hạ Thiên Kỳ cũng thêm vui vẻ, vì ít nhất cũng giảm được một chút áp lực khi gác đêm.

"Chúng ta ăn chút gì đi, tôi đói muốn chết rồi."

Hạ Thiên Kỳ lấy một ít đồ ăn nước uống từ trong ba lô ra, bởi vì Lãnh Nguyệt và Phuong Hân Hân đều có, nên hắn cũng không để ý đến hai người bọn họ, bắt đầu ăn một mình.

Mãi đến khi nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ cầm cúi ăn, mọi người mới nhớ đến đồ ăn mình mang theo, thế là nhao nhao mở ra, sau đó cũng bắt đầu ăn.

Lúc tất cả đều ăn xong, dần dần cũng xuất hiện vài lúc lúng túng, thời gian trôi qua đã hơn một giờ.

Hạ Thiên Kỳ và Phuong Hân Hân cũng liên tục ngáp lên ngáp xuống, nhưng đều cố gắng cắn mạnh vào môi, ép bản thân tỉnh táo.

Ngược lại Lãnh Nguyệt lại trừng lớn hai mắt như cú mèo, dưới ánh nến âm đạm, tĩnh mịch.

Thời gian lại trôi qua nửa giờ, nhóm người bên kia đều đã vang lên tiếng ngáy.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Khó có thể tin

Dịch: Dịch Gia

"Mọi người ngủ hết rồi sao?"

Nghe thấy tiếng ngáy của những người kia, Phuong Hân Hân ngáp một cái, đi đến bên cạnh Hạ Thiên Kỳ đang hút thuốc.

"Có lẽ ngủ, cũng có lẽ là không ngủ, ai biết được."

Hạ Thiên Kỳ quăng tàn thuốc xuống mặt đất, tiếp theo giẫm một cái, quay đầu về hướng cửa sổ, nơi Lãnh Nguyệt đang đứng, bảo:

"Trong ba lô của tôi có hai bình cà phê, cậu có muốn dùng một bình để ổn định tinh thần không?"

"Không cần." Lãnh Nguyệt lắc đầu, ra hiệu với Hạ Thiên Kỳ. Thấy vậy hắn cũng không ép.

"Tốt lắm." Thấy Lãnh Nguyệt không muốn dùng, Hạ Thiên Kỳ mở ra một bình, bắt đầu uống.

"Sao cô không hỏi tôi, vì sao tôi không ngủ."

Phuong Hân Hân lúc này chép miệng, bất thần nhìn Hạ Thiên Kỳ:

"Tôi cũng muốn uống."

"Muốn uống thì tự mình mua đi!"

"Thôi đi, anh là con trai, sao lại nhỏ mọn như vậy?"

Thấy Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không có ý định cho mình uống cà phê, Phuong Hân Hân bất mãn vênh vênh miệng, lấy từ trong ba lô ra một bình mộc đường thuần, đổ ra hai hạt vào miệng, bắt đầu nhai nuốt.

"Tôi đang quan tâm tới việc cô uống cà phê, sợ là sau khi uống xong, cô sẽ ngủ đến giờ thay ca còn chưa chịu tỉnh."

"Thôi đi, rõ ràng là anh không muốn cho tôi uống. Chưa đến giờ thay ca mà, tại sao anh lại uống?"

"Tôi là nhân vật chủ chốt, bỗng nhiên muốn thanh tỉnh một chút."

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, Hạ Thiên Kỳ liền có cảm giác mình nói hơi quá, bởi vì có thể khiến cho Phương Hân Hân cảm thấy cô rất vô dụng, vì đội ngũ có hay không có cô cũng chẳng sao.

Đúng như Hạ Thiên Kỳ đang lo lắng, Phương Hân Hân nghe xong lập tức cúi đầu xuống không nói gì, tiếp theo bỗng có mấy giọt nước mắt lăn xuống gương mặt cô.

Mặc dù Phương Hân Hân cố ý quay lưng đi, không để cho Hạ Thiên Kỳ nhìn thấy, nhưng thân thể nàng không ngừng run rẩy khiến hắn cũng hiểu ra vấn đề.

Lãnh Nguyệt cũng cảm thấy Phương Hân Hân có gì đó bất thường, sau đó quay đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ trách cứ, đương nhiên là đang trách hắn nói nhiều.

Hạ Thiên Kỳ bất đắc dĩ nhún vai một cái, quả thật lần trước hắn đã từng trải nghiệm qua tình huống của Phương Hân Hân, bởi vì trong nhiệm vụ lần trước, hắn cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Bởi vì không có bất kỳ năng lực tự vệ nào, cho nên liền chỉ có thể đi phía sau Lãnh Nguyệt, tìm kiếm một chút cảm giác. Gây chú ý, chính là sợ đối phương đột nhiên mặc kệ chính mình.

Chỉ là so với thời điểm Phương Hân Hân vừa đến, ít nhất cảm nghĩ với da mặt cũng dày lên ít nhiều, ngược lại cô không giống dạng động một chút lại bị dọa đến la to, hay thậm chí là bị dọa khóc dọa ngất.

Nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng đồng cảm với cô, âm thầm đi đến bên cạnh Phương Hân Hân.

Phương Hân Hân vẫn cúi đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã, không ngừng vang lên tiếng "Lạch cạch lạch cạch".

"Cô đừng trách tôi nói nhiều. Bây giờ cô trở nên như vậy, nếu nói cô vướng víu cũng nhẹ rồi. Cho dù lúc trước cô là đại tiểu thư giàu có, hay là một ai khác, cũng chỉ là trong quá khứ thôi. Bây giờ cô đang ở nơi này, cô phải vì mạng sống của mình mà kiên cường lên.

Nơi này tàn khốc, nhưng sinh mạng của chúng ta lại vô cùng yếu ớt, không ai bảo vệ được ai, bởi vì mỗi người chúng ta đều chỉ có một cái mạng.

Cô bây giờ không thể tự bảo vệ mình. Chúng tôi có thể tạm thời giúp cô một tay, nhưng có khi sau chuyện này chúng ta sẽ bị tách ra. Nếu như cô vẫn như bây giờ, gặp ít chuyện liền khóc, người khác thuận miệng nói cô hai câu thì cô liền buồn bã, vậy sau này sao cô có thể sinh tồn trong hoàn cảnh tàn khốc được?

Nhưng nếu như cô là loại người khúm núm, thì đừng nói là cô không sống được ở nơi này, mà ngay cả ở thực tại cô cũng sống không tốt. Hiện tại, bất luận cô là nam hay nữ, không phải da mặt càng dày càng được hoan nghênh, mà là càng có năng lực chịu đựng thì càng tốt.

Chỉ cô cứ trưng ra bộ dáng yếu đuối kia, sớm muộn cũng sẽ bị đào thải."

Bình thường Hạ Thiên Kỳ đều tự khen chính mình, rất ít khi khen người khác. Bởi vì hắn cảm thấy, nếu như thật sự là thành tâm thành ý, lời nói đều xuất phát từ tâm can, nhưng đối phương lại cho rằng bạn nói dối, như vậy thì sẽ rất thất vọng.

Cho nên, hắn thường chỉ cho mình rót canh gà, nói với chính mình muốn làm sao thì làm, nhưng lại không hề muốn nhận lại loại cảm giác đã kích này.

Khi hắn vừa nói xong những lời này, Phương Hân Hân vẫn cúi đầu đang khóc, nhưng lại không để ý hắn. Chuyện này làm Hạ Thiên Kỳ vô cùng tức giận, cảm thấy mình vừa nói những lời vô dụng.

"Được thôi, nếu cô không nghe, vậy tôi cũng chẳng quan tâm nữa."

Hạ Thiên Kỳ nói xong định quay về, nhưng là Phương Hân Hân vẫn như cũ, không hề đáp lại. Điều này cũng làm cho hắn vô ý thức dừng bước.

"Phương Hân Hân? Cô sao vậy?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy có điều gì đó không đúng, vội vàng bước nhanh tới phía trước Phương Hân Hân, sau đó ngồi xổm xuống, khẽ lắc bờ vai của cô, muốn cô ngẩng đầu.

Nhưng chuyện khiến hắn không thể ngờ chính là...

Phương Hân Hân ngã ngay xuống mặt đất!

Trong chốc lát, một dòng máu từ cổ của Phương Hân Hân phun toé ra.

Đầu của Phương Hân Hân chậm rãi lăn xa, để lại mặt mũi Hạ Thiên Kỳ tràn đầy máu tươi, vẫn còn ôm thi thể bị chặt đầu kia, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

"A ——!"

Một tiếng la hét hoảng sợ phá vỡ không gian tĩnh mịch vốn có trong phòng, khiến cho đám người đang ngủ mơ cũng nhao nhao tỉnh lại. Đến khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt mình là Hạ Thiên Kỳ đang ôm khư khư một thân thể đầy máu, lúc này mới có người sợ hãi hỏi.

"Tại sao cô ấy lại chết vậy?"

Từ Thiên Hoa nhìn về hướng cửa sổ, nơi Lân Nguyệt đang ngồi, đương nhiên là đang hỏi hấn vừa xảy ra chuyện gì.

Lân Nguyệt có vẻ hơi mờ mịt, lắc đầu trả lời:

"Không biết, cô ấy chết hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào."

Nói rồi, Lân Nguyệt bước nhanh tới chỗ Hạ Thiên Kỳ, ôm lấy thi thể Phương Hân Hân, rồi bỏ trên mặt đất. Nhìn thoáng qua vết cắt chính tề trên cổ, Lân Nguyệt lẩm bẩm:

"Không giống như bị một lực rất lớn kéo đi, mà lại giống như bị một thanh kiếm rất sắc bén chém qua."

Nghe Lân Nguyệt nói, Từ Thiên Hoa cũng đi đến bên thi thể, nhìn qua một lượt rồi cũng tán đồng ý kiến của Lân Nguyệt:

"Hoàn toàn chính xác, giống như là bị một binh khí rất sắc bén chặt đứt, nhưng có lẽ phải có một dấu hiệu gì đó."

Mấy người to gan lúc này cũng đều vây đến bên thi thể, Hạ Thiên Kỳ lúc này dần tỉnh táo lại, cởi áo khoác trùm đi vết máu trên mặt hấn.

Thấy Hạ Thiên Kỳ không nói một lời nào, tựa như một người máy dùng áo khoác lau mặt, Lân Nguyệt không khỏi lo lắng:

"Cậu sao rồi?"

"Không có gì."

Hạ Thiên Kỳ lắc đầu, tay cầm chiếc áo khoác lau mạnh vết máu

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Bóng đen

Dịch: Dịch Gia

Đây không phải là máu của hấn, mà là máu của Phương Hân Hân.

Máu vẫn còn độ ấm, như là nhựa cao su 101 dính chặt trên mặt hấn, lúc này đây, trong lòng hấn tràn ngập phần nộ, mà không thể nào phát tiết ra được.

Vốn dĩ, Phương Hân Hân là một người rất vô dụng, thậm chí hấn đã sớm đoán được cô ta sẽ chết trong nhiệm vụ lần này, nhưng giờ đây nhìn thấy cô ta thật sự chết trước mắt mình, lại còn là một cái xác không đầu, cảm giác đầu tiên xuất hiện trong lòng hấn là cực kỳ tức giận.

Là một loại cảm giác, muốn chém con quỷ giết người kia thành muôn vàn mảnh.

Tổ chất tâm lý của Phương Hân Hân kém, cô ấy nhất gan thì đáng chết sao?

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy thế giới này thật không công bằng, kẻ yếu thì bị khi dễ, bất kể như thế nào thì cũng bị đối đãi rất bất công. Còn kẻ mạnh lại có thể ung dung đắc ý, tùy ý ra lệnh, bất kể mệnh lệnh đó là đúng hay sai, thậm chí buộc mình vào chỗ chết, thì mình cũng chỉ có thể kiên trì mà thực hiện.

Vậy nên, nếu như không muốn bị khi dễ, không muốn trở thành kẻ vô dụng, hèn yếu thì chỉ còn cách liều mạng mà mạnh lên.

Chỉ có khi bản thân mạnh lên, mới có thể bảo vệ người bên cạnh không bị tổn thương, mới có thể tự nắm chắc được vận mệnh của mình.

"Nếu trước đó không bước vào công ty, thì chắc tôi sẽ không biết được sinh mệnh con người lại mỏng manh như vậy, tính mạng con người lại không đáng một xu như vậy."

Vậy nên tôi mới bắt đầu tin vào năng lực, tin tưởng mình sẽ mạnh lên, bởi vì chỉ có kẻ mạnh, có được năng lực rất trâu bò, tôi mới có quyền quyết định những chuyện khác...

Tôi mới có thể có bạn tốt, mới có thể yêu thương người khác..."

Hiện tại, rốt cục Hạ Thiên Kỳ cũng hiểu được những lời này của Mẫn Mẫn là có ý gì. Lúc ấy, nghe hắn ta nói vậy, hắn chỉ cảm thấy là có chút hợp lý, chứ không quá ghi nhận nó, mãi đến vừa rồi, máu nóng của Phương Hân Hân bắn ra trên mặt hắn, hắn mới thật sự hiểu hết những lời này.

Sở dĩ, lúc trước hắn nói nhiều lời khen, lời ngon ngọt như vậy với Phương Hân Hân, cũng chỉ mong cô ta có thể sống sót sau nhiệm vụ này. Vậy nên, lúc nhìn thấy cô ta chết, trong lòng hắn mới dấy lên cảm giác tức giận như vậy.

Phương Hân Hân chết, càng làm cho nhóm người kia thêm sợ hãi con quỷ vật bí ẩn kia, giống như, lúc những người khác bị giết, sẽ không có bất kỳ ai thương xót cho họ.

"Ném thi thể ra ngoài đi, tiếp tục gác đêm."

Sau khi Từ Thiên Hoa tìm kiếm một lúc, nhưng không thu được kết quả gì, đã ra lệnh cho bọn họ đưa xác của Phương Hân Hân ném ra ngoài. Những người khác, không một ai muốn làm việc này, vậy nên chỉ có Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt, một người ôm đầu Phương Hân Hân, người còn lại ôm thi thể nàng, bước ra khoảng sân ngoài nhà.

Không biết con quỷ vật kia còn ở xung quanh đây hay không, vậy nên Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng không chôn lấp thi thể của Phương Hân Hân, chỉ đặt nó dưới bệ cửa sổ, sau đó tìm một ít rơm rạ phủ lên.

Sau khi đã sắp xếp tốt thi thể của Phương Hân Hân, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đều ở lại vùng lân cận, mà không nóng vội trở về.

"Cô ấy chết bất ngờ quá, lại không có bất kỳ dấu hiệu nào. Lát nữa trở về, chúng ta nhất định phải cẩn thận. Chắc hẳn con quỷ vật kia sẽ tiếp tục ra tay."

Hạ Thiên Kỳ có thể hiểu được, Lãnh Nguyệt vẫn luôn tự trách mình vì cái chết của Phương Hân Hân, cũng có thể nói, hắn ta thuộc nhóm người, không hy vọng sẽ có người xảy ra chuyện.

Chỉ là so với Hạ Thiên Kỳ, thì hắn ta có thói quen chôn dấu cảm xúc, hay nói đúng hơn là ít khi bộc lộ tâm trạng ra bên ngoài, đến nỗi, lúc nào trên mặt hắn ta cũng là cái đáng vẻ trấn định đó, giống như trời có sập xuống hắn cũng không sợ.

"Ừm, xem như tôi đã hiểu được sự tàn khốc của nhiệm vụ đoàn đội."

Hạ Thiên Kỳ hiểu rõ, gạt nhẹ đầu. Tính cả Phương Hân Hân thì bọn hắn đã chết hết 10 người, nhưng vẫn chưa tìm được tung tích của con quỷ vật kia. Nếu vẫn như cũ, thì chẳng có chút gì gọi là tiến triển cả.

Nhìn lại mà nói, mới tìm tung tích của nó thôi mà bọn hắn đã thương vong nặng nề, đến lúc đối đầu trực tiếp với nó, không biết bọn hắn sẽ còn lại mấy người đây.

Quay trở lại trong phòng, việc gác đêm của Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đã giao lại cho nhóm của Triệu Thu Nhã, Vương Khải, còn bọn hắn thì ngồi vào chỗ mọi người đang tập trung lại.

So với nhóm của Hạ Thiên Kỳ, tổ của Triệu Thu Nhã, trong nhiệm vụ gác đêm càng phải thêm cẩn giác. Bởi vì mới xảy ra chuyện lúc này, tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng sợ hãi, tất cả đều mở to hai mắt, ngay cả một ngọn cỏ lay động cũng không bỏ qua.

Sau khi Lãnh Nguyệt dán lên người mình, và Hạ Thiên Kỳ một tấm bùa chú, thì cũng không giải thích nhiều lời với Hạ Thiên Kỳ mà lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy Lãnh Nguyệt đã khép mi, Hạ Thiên Kỳ cũng học theo hắn nhắm mắt lại, chỉ là dòng suy tư trong lòng hắn lại dấy lên không ngừng, trong đầu hắn toàn là cảnh tượng lúc Phương Hân Hân chết, vậy nên không bao lâu lại mở mắt, không có ý định ngủ nữa.

Trong tám người còn lại, thì không thể nghỉ ngơi gì nữa, Triệu Thu Nhã và nữ sinh đeo kính kia là yếu nhất, sở dĩ có thể bình yên vô sự sống sót đến bây giờ chủ yếu là do Vương Khải bảo vệ, một tác cũng không rời.

Còn Tống Khánh Cương và Triệu Thu Nhã thì rõ ràng không hợp nhau, thậm chí vì quan hệ với Triệu Thu Nhã mà giữa hắn ta với Vương Khải cũng phát sinh cãi vã.

Mặc dù cả ba người cùng gác đêm, nhưng lại tách nhau ra, Triệu Thu Nhã và Vương Khải ở một bên, Tống Khánh Cương ở một bên.

"Khải, em sợ lắm."

Triệu Thu Nhã cúi vào ngực Vương Khải, mềm yếu nói.

"Đừng sợ, anh nói rồi, anh nhất định sẽ bảo vệ em."

Rõ ràng trong lòng Vương Khải vẫn còn thầm yêu Triệu Thu Nhã, vậy nên, với hành động thân mật này của cô ta rất vui vẻ mà đón nhận, lại càng tăng thêm mấy phần quyết tâm.

"Ừm, em tin tưởng anh, có anh ở bên cạnh, em sẽ không sợ nữa."

Nghe hai người bọn họ nói chuyện yêu đương, nhóm người bên này không khỏi nổi da gà, Tống Khánh Cương đang canh giữ bên cửa sổ, trừng mắt nhìn Vương Khải và Triệu Thu Nhã không xem ai ra nhìn mà ân ái, liên tục cười lạnh.

Cảm thấy Vương Khải đã ngu đến mức hết thuốc chữa, lúc này là lúc nào rồi còn nói chuyện yêu đương, đến cuối cùng, chỉ sợ là chết lúc nào không hay.

Hắn ta và Vương Khải là bạn cùng phòng đại học, còn Triệu Thu Nhã chỉ là bạn cùng khóa. Trước khi còn chưa gia nhập vào công ty, Vương Khải vẫn luôn thêm mắm Triệu Thu Nhã, mà Triệu Thu Nhã vốn dĩ không hề biết Vương Khải là ai.

Trong trường, Triệu Thu Nhã nổi tiếng là kẻ lừa tình, nghe nói còn đã ngủ với mấy người, chứ nói gì đến những việc xấu liên quan đến bạn trai trong trường học nữa.

Không có lừa làm sao có khói, nếu như Triệu Thu Nhã quả thật là một cô gái tốt, vậy thì tại sao lại có nhiều tin đồn không hay như vậy về cô ta?

Chuyện này, hắn ta đã nói với Vương Khải không dưới một trăm lần, nhưng tên đó vẫn như cũ, không sợ chết, trong nhiệm vụ lần này đều liều mạng mà bảo vệ cho cô ta. Mà trong nhiệm vụ lần trước, cũng bởi vì quan hệ với Triệu Thu Nhã mà một tên cùng phòng khác với bọn hắn đã phải chết thảm.

"Hồ ly tinh dê tiện!"

Trong lòng Tống Khánh Cương mắng Triệu Thu Nhã một câu, hắn đã không thuyết phục được Vương Khải, vậy nên chẳng muốn phí thêm sức lực nữa, nói khó nghe một chút, hắn còn không biết mình có sống sót qua khỏi nhiệm vụ lần này hay không, còn tâm tư đâu mà quan tâm đến chuyện sống chết của người khác nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, Tống Khánh Cương rút một liều thuốc lá từ trong bao ra ngậm vào miệng, nhưng còn chưa kịp châm lửa thì ngoài cửa sổ lại bất ngờ xuất hiện một bóng người.

"Có gì đó! Ngoài cửa sổ có gì đó!"

Tống Khánh Cương chỉ tay vào cửa sổ, kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Sợ bóng sợ gió

Dịch: Dịch Gia

Nghe thấy tiếng kêu của Tống Khánh Cương, tất cả mọi người đều hoảng sợ, từ dưới đất bò dậy, ánh mắt bất an nhìn chằm chằm vào Tống Khánh Cương đang chỉ ra cửa sổ:

"Lá gan của mọi người chỉ nhỏ như vậy thôi sao?"

Thấy ai cũng lúng túng, Từ Thiên Hoa không khỏi hừ lạnh một tiếng, từ trong đám người tiến lên mấy bước đi về phía cửa sổ.

Bởi vì trong phòng không có đèn điện, vậy nên chỉ dùng loại đèn dầu cổ xưa nhất, hai bên cửa sổ đều treo một cây đèn, thỉnh thoảng âm thanh đốt cháy dầu tron "Ba" lại vang lên.

Trong hoàn cảnh này, tất cả mọi người đều cảm thấy nghẹt thở, mỗi một lần âm thanh đó vang lên, thì trong lòng bọn họ lại nảy lên một cái.

Từ lúc Tống Khánh Cương phát hiện có bóng đen bên ngoài cửa sổ, hắn ta đã lui lại phía sau, đứng bên cạnh mọi người, mặc dù Từ Thiên Hoa đã đi đến bên cửa sổ, nhưng hắn ta vẫn thấy sợ, không có ý từ gì là muốn đi qua đó.

Từ Thiên Hoa dùng một tay mở khóa cửa sổ, tay còn lại thì liên tiếp đánh ra mấy quyền, đặt ở trước ngực, đề phòng trường hợp bị đánh lên từ bên ngoài cửa sổ.

Tuy nhiên, lúc ông ta đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía phát ra âm thanh bên ngoài cửa sổ thì lại chỉ nhìn thấy một mảnh tối tăm.

Hạ Thiên Kỳ đứng trong nhóm người, ánh mắt cũng lo lắng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nhưng bất đắc dĩ, hắn cũng không có cảm giác đối mặt phải tiến hành làm mạnh, vậy nên chỉ có thể thông qua biểu cảm của Từ Thiên Hoa mà phán đoán tình huống đang xảy ra bên ngoài.

Về phần Từ Thiên Hoa thì hiển nhiên ông ta cũng giống như Lãnh Nguyệt, trước đó đã mở mắt trời, vậy nên Hắc Ám không thể nào quấy nhiễu thị giác của ông ta được.

Việc mở mắt trời này, Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nó cũng giống với việc hấn làm mạnh thị giác, chỉ khác nhau ở tên gọi mà thôi. Nếu hấn cũng làm mạnh thị giác lên, hấn cũng có thể làm được như Từ Thiên Hòa và Lãnh Nguyệt, cho dù người có ở trong bóng tối, thì vẫn nhìn thấy được.

"Cậu nói bóng đen ở đâu?"

Sau khi đã tìm kiếm trong bóng đêm một lúc, Từ Thiên Hoa quay đầu nhìn Tổng Khánh Cường, khó chịu hỏi.

"Lúc này... Ngay ngoài cửa sổ đó, tôi vừa thấy rất rõ ràng."

Tổng Khánh Cường lắp bắp trả lời, trên thực tế hấn ta cũng không xác định được lúc ấy có phải mình hoa mắt hay không.

Từ Thiên Hoa cũng không thêm đôi co, bất kỳ chi tiết nào trong nhiệm vụ, dù là nhỏ bé bất thường đến đâu cũng đều phải đề cao sự chú ý. Vậy nên cũng không so đo với Tổng Khánh Cường nữa, điều này cũng làm cho Tổng Khánh Cường thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nghe Từ Thiên Hoa nói chỉ là do tên kia sợ bóng sợ gió, cũng không phát hiện được bất cứ điều gì bất thường, sắc mặt đang trắng bạch của bọn người Triệu Thu Nhã mới khôi phục lại một chút sức sống, âm thầm cảm thấy may mắn.

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy loại tình huống này mới là tồi tệ nhất. Bởi vì nhìn qua, thì quý vật kia dường như đang chơi trò đánh du kích với bọn hấn. Bất ngờ xuất hiện một cái, hù dọa bọn hấn, làm cho bọn hấn từ đầu đến chân đều rơi vào sợ hãi, phòng tuyến trong lòng cũng hoàn toàn sụp đổ.

Được đề xuất cho bạn

Nếu Không Phải Là Anh

Sùng Ái Vô Tận: Ông Xã Thâm Tình Của Tôi

Đề nghị từ

"Tiếp tục gác đêm!"

Từ Thiên Hoa lại ra lệnh cho nhóm ba người Vương Khải gác đêm, mặc dù trước đó ba người họ còn rất sợ hãi, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn mà bước ra.

Tổng Khánh Cường để đầu tóc đưa hấu, chiều cao cũng xấp xỉ Hạ Thiên Kỳ, khoảng 187 cm, chỉ là so với Hạ Thiên Kỳ hấn ta có vẻ ốm hơn.

Vừa trải qua một chuyện như vậy, nên lần này Tổng Khánh Cường không dám đến gần cửa sổ nữa mà đặt toàn bộ sự chú ý ra bên ngoài cửa sổ.

Còn Vương Khải và Triệu Thu Nhã thì vẫn như cũ, tình nồng ý đậm, nói ra những lời không hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Triệu Thu Nhã mặc kệ việc người khác nhìn mình như thế nào, cô ta vẫn xem như không, ôm lấy Vương Khải không buông tay. Vương Khải thì cũng coi như là "yêu nghề", vừa phải chú ý đến động tĩnh bên ngoài cửa sổ, vừa phải trấn an tinh thần cho Triệu Thu Nhã.

Trong bầu không khí cực kỳ ngọt ngào này, thời gian chậm chạp trôi qua đã được nửa giờ.

Nhóm người vẫn cứ mở to hai mắt nhìn, đề phòng ngừa tình huống bất ngờ xuất hiện. Nhưng thời gian càng kéo dài thì tinh thần của bọn họ lại càng bị kéo căng, mệt mỏi không chịu nổi. Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ngáp ngáp dài, mà vốn dĩ là không được phép như vậy.

Lãnh Nguyệt cũng không quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi. Còn Hạ Thiên Kỳ tuy chống đỡ được một lúc, nhưng nghĩ đến hôm nay mới là ngày đầu tiên, hôm sau còn cả một ngày dài nữa vậy nên cũng không tiếp tục gắng gượng, lúc này cũng nhắm mắt lại, nằm nghỉ một chút.

Nửa giờ sau, ở trong phòng càng lúc càng nhiều người quyết định nhắm mắt ngủ, tiếng hít thở của mọi người cũng dần dần trở nên đều hơn.

Bên này, nhóm người kia đã khép mắt lại nghỉ ngơi, ba người phụ trách đứng gác bên kia lập tức hoảng sợ. Bởi vì bọn họ đều nghĩ đến việc, trong lần gác đêm trước, Phương Hân Hân đã chết như thế nào.

Không hề có bất kỳ dấu hiệu gì, một giây trước đang còn nói chuyện, thế mà giây sau đầu cô ta đã lia khỏi cổ.

"Khải. Em sợ lắm. Em sợ em cũng sẽ chết giống như cô bé đó."

Triệu Thu Nhã ôm chặt lấy Vương Khải, càng nói càng sợ hãi, nước mắt lã chã rơi xuống.

Wương Khải sợ nhất là nước mắt con gái, huống hồ người đang khóc lại là đối tượng hấn thầm yêu đã lâu. Lòng hấn chợt thấy xót xa, nhỏ giọng an ủi:

"Đừng nói vậy, chỉ cần anh còn sống thì quý vật không thể làm hại em đâu."

"Nhưng con quý kia có thể giết tàng hình mà giết người, vốn dĩ rất khó để phòng bị đó."

"Nó không đáng sợ như vậy đâu, nếu như nó thật sự có đủ năng lực để đối phó với chúng ta, thì nhất định sẽ không trốn tránh chúng ta như vậy đâu. Chỉ cần chúng ta tìm thấy nó, hẳn là có thể xử lý được nó thôi."

Vương Khải và Triệu Thu Nhã thì thầm nói chuyện, ở phía đối diện Tổng Khánh Cường có chút bất mãn, nói:

"Hai người thám thính thì không ai quản được, nhưng hiện tại đang là thời gian gác đêm, nên tập trung chú ý một chút."

"Anh cứ tập trung đi, còn chúng tôi làm gì thì chưa đến lượt anh sai bảo!"

Vương Khải không nói gì, nhưng Triệu Thu Nhã lại trừng mắt nhìn Tổng Khánh Cường, khó chịu lên tiếng.

"Vâng, tôi không có tư cách chỉ bảo các người, nhưng có một câu không biết hai người đã nghe chưa, đó là càng thám thính thì chết càng nhanh."

"Tổng Khánh Cường, rốt cục thì anh có im đi không!"

Lần này đổi lại, người lên tiếng lại là Vương Khải, hiển nhiên là hắn ta bị câu nói "càng thám thính thì chết càng nhanh" của Tổng Khánh Cường chọc giận.

"Vương Khải, chuyện đã đến nước này, chúng ta cũng có thể làm bạn tốt đến đây thôi. Tổng Khánh Cường tôi là ai, bình thường đối xử với anh như thế nào, trong lòng anh rõ hơn ai hết, bây giờ chỉ vì một á điểm mà không tiếc trở mặt với tôi, tôi xem như đã hiểu rõ anh rồi."

"Mẹ anh mới điểm!"

Nghe Tổng Khánh Cường nói mình, Triệu Thu Nhã lập tức cời bỏ bộ dáng rụt rè, e sợ trước đó, biến thành oán phụ, khuôn mặt độc ác trừng mắt nhìn Tổng Khánh Cường.

"Hừ!"

Tổng Khánh Cường cũng lười tranh cãi thêm với bọn người Vương Khải, sau khi cười mỉa mai lại đặt sự chú ý của mình ra ngoài cửa sổ.

"Tên thói tha kia, rõ ràng mới xiên xỏ chúng ta, thật sự là tức chết tôi rồi."

Triệu Thu Nhã bị Tổng Khánh Cường hoàn toàn chọc giận, sự oán độc trên mặt cũng không hề giảm xuống.

Lúc này, Vương Khải liếc nhìn Tổng Khánh Cường một cái, lại suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quay lại an ủi Triệu Thu Nhã:

"Không cần để tâm đến anh ta, tức giận với loại người này không đáng đâu, chúng ta làm việc của chúng ta là được rồi."

"Ừm, anh là người tốt nhất rồi."

Triệu Thu Nhã lại trở về bộ dáng rụt rè, e sợ, cùng lúc đó, bên ngoài cửa sổ lại bất ngờ nổi lên một trận gió, cửa sổ đóng lại "Ầm" một tiếng, hai ngọn đèn dầu bên cạnh cửa sổ dập chòen rồi tắt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 177: Nhiều chuyện

Dịch: Dịch Gia

Tiếng động bên ngoài cửa sổ, cùng ánh đèn không ngừng dập chòen trong phòng, làm cho Triệu Thu Nhã đang trốn trong ngực Vương Khải sợ hãi, run bần bật.

"Không có chuyện gì đâu, chỉ là gió thổi thôi."

Vương Khải vừa an ủi Triệu Thu Nhã, vừa theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, cùng lúc đó, hắn đột nhiên rừng mình phát hiện, bên ngoài cũng có một người đang nhìn mình!"

"A--!"

Vương Khải không tự chủ hét lên một tiếng, chuyện này làm cho Triệu Thu Nhã hoảng sợ, nhào người trốn về phía đám người đang ở bên kia.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghe được tiếng kêu kinh hãi của Vương Khải, mọi người đều nhao nhao mở to mắt, theo bản năng nhìn về phía Vương Khải đang sợ hãi đứng bên cửa sổ.

"Chuyện gì vậy?"

Lúc này, Từ Thiên Hoa bước ra từ trong nhóm người, đi đến cạnh Vương Khải, lòng đầy hoài nghi, hỏi.

"Lúc này... Lúc này bên ngoài hình như có người."

Vương Khải cũng không chắc chắn, trả lời.

"Hình như? Nói như vậy thì cậu cũng không chắc chắn?"

Lúc nói chuyện, Từ Thiên Hoa lại nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn về phía đang bị Hắc Ám bao trùm, tuy nhiên từ nét mặt của ông ta có thể thấy, lần này cũng không tìm thấy gì.

"Cậu là thể chất quý vật đúng không?"

Từ Thiên Hoa bỗng nói sang chuyện khác, có chút khó hiểu nhìn Vương Khải.

"Vâng, tôi là thể chất lệ quý."

Lúc trước, trong quá trình thi hành nhiệm vụ, hắn đã từng quý hóa, nhưng cũng giống như Mẫn Mẫn, hắn chỉ có thể quý hóa một cánh tay.

"Cậu có thể nhìn thấy rõ cảnh vật phía ngoài?"

"Chuyện này... Tôi..."

Nghe xong, Vương Khải lúng túng lắc đầu:

"Tôi không thấy rõ lắm."

"Không thấy rõ thì vừa rồi cậu còn la lớn như vậy làm gì!"

Nghe được câu trả lời của Vương Khải, cô gái đeo kính và chàng trai trẻ gầy yếu đều khó chịu mà hừ lạnh một tiếng.

"Tôi..."

Vương Khải tự thấy mình đuối lý, cũng không tranh luận thêm, trên thực tế hắn cũng cảm thấy vừa rồi có thể mình đã nhìn nhầm, bởi vì giống như Từ Thiên Hoa đã nói vậy, hắn chưa từng làm mạnh thị giác, vậy nên vốn dĩ cũng không nhìn xuyên qua Hắc ám được. Sao lại nhìn thấy người đứng ngoài cửa sổ được chứ?"

Từ Thiên Hoa giống như suy nghĩ điều gì đó một chút, cũng không làm khó dễ Vương Khải nữa, tiếp tục cho ba người kia gác đêm.

Hạ Thiên Kỳ vừa ngủ không quá 20 phút, nhưng lúc này tinh thần đã khá hơn rất nhiều, hắn tự châm cho một một điếu thuốc lá. Thấy cô gái tóc ngắn đang nhìn mình bất mãn, hắn không coi ai ra gì, rít mạnh một hơi.

"Nhìn cái gì, chưa nhìn thấy soái ca bao giờ à?"

Hạ Thiên Kỳ cười cười, trêu ghẹo cô gái tóc ngắn kia một câu, cảm thấy cô gái này cắt tóc ngắn đúng là lãng phí của trời, rõ ràng đáng đẹp rất xinh đẹp, lại muốn ăn mặc theo phong cách tomboy.

"Anh vẫn còn rất tự tin, tuy nhiên, để anh ở bên cạnh người kia thì sẽ như thế nào?"

Cô gái kia chỉ cười cười, cũng không nhắc đến việc chán ghét Hạ Thiên Kỳ hút thuốc lá, mà xiên xỏ lại hắn một câu.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ nhìn liếc qua Lãnh Nguyệt đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sau đó nghiêng đầu đến gần cô gái tóc ngắn, nói nhỏ:

"Thật ra tên đó là con gái."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ che miệng cười trộm, nhưng ánh mắt thoáng nhìn qua lại nhanh chóng không thể cười nổi nữa, bởi vì không biết Lãnh Nguyệt đã mở to mắt từ lúc nào, lúc này đang lạnh lùng nhìn hắn.

"Tôi chỉ đùa với cô gái nhỏ này chút thôi, chỉ là đùa chút thôi..."

Hạ Thiên Kỳ lúng túng giải thích hai câu, Lãnh Nguyệt cũng không thèm để ý hắn, lại nhắm mắt lần nữa. Còn cô gái kia cũng khẽ cười hai tiếng, sau đó cũng nhắm mắt lại, không quan tâm hắn nữa.

Tiền tay ném tàn thuốc xuống mặt đất, Hạ Thiên Kỳ cũng không nghĩ nhiều nữa. Tựa người vào tường, khép mi lại.

Thời gian gác đêm chỉ ngắn ngủi trong hai giờ đồng hồ, nhưng đối với bọn người Vương Khải lại dài đằng đặc

Trước đó, Triệu Thu Nhã trải qua một phen giầy vò, lúc này đã không còn tinh thần nữa, vừa ngã vào ngực Vương Khải đã thấy buồn ngủ. Tống Khánh Cương cũng rất mệt mỏi, hút một điếu thuốc lấy lại tinh thần.

Ngay lúc trong bao thuốc của Tống Khánh Cương chỉ còn lại một điếu cuối cùng, hần ta đột nhiên nghe được một âm thanh kì dị từ ngoài cửa truyền đến.

Ánh mắt của hần rơi vào trên cửa, càng thêm chú ý tập trung lắng nghe tiếng động từ phía đó.

"Đồng đồng đồng..."

Từ cạnh cửa truyền đến tiếng vang, nghe có vẻ giống như đang có ai đó gõ cửa.

"Là gió thổi sao?"

Tống Khánh Cương không thể xác định, không khỏi nhìn Vương Khải đang ở phía đối diện, hỏi một câu:

"Vương Khải, anh chú ý nghe một chút, có nghe thấy tiếng động ở cửa không?"

"Có tiếng động?"

Hiển nhiên là trước đó, Vương Khải không chú ý đến cạnh cửa. Mãi đến khi nghe Tống Khánh Cương nhắc nhở, hần mới nín thở lắng nghe một hồi, tiếp đó cũng không chắc chắn, trả lời:

"Chắc là tiếng gió thổi."

Vừa nói xong câu, thân thể Vương Khải đột nhiên cứng đờ, bởi vì hần bất ngờ nhìn thấy một khuôn mặt!

Khuôn mặt đó hoàn toàn dính sát vào cửa, cả gương mặt của cô gái kia toàn là một màu máu tím đen.

Vương Khải sợ hãi há to miệng, tuy nhiên lần này hần ta không kêu thành tiếng, mà lại muốn nhìn cho thấy rõ, xác định xem có đúng thật hay không. Thế nhưng, điều hần không thể ngờ tới là trong nháy mắt, gương mặt kia đã phá nát cửa pha lê, tiếng vào trong phòng.

Trong thời gian đó, Tống Khánh Cương cũng hoảng sợ nhìn thấy chốt cửa đang quỵ dị rơi xuống.

"Hô--!"

Theo âm thanh của tiếng thổi đó, chiếc đèn đặt trước mặt Vương Khải cũng bị dập tắt.

Còn ngọn đèn đặt ở bên khác, cũng vì tiếng kinh hô của mọi người mà biến thành một làn khói đen, rồi tắt hần.

"Đừng lộn xộn!"

Lúc tiếng pha lê vỡ vụn, mọi người cũng đã đều tỉnh lại, chỉ là bọn họ chưa kịp phản ứng, trong phòng đã tối om lại, trong lúc nhất thời sợ hãi, không ngừng kêu lên vài tiếng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Có hai quỷ vật vừa xông vào."

Giọng điệu của Lãnh Nguyệt rất bình tĩnh, hiển nhiên tình huống này cũng không nằm ngoài dự đoán của hần ta.

"Ác linh -- lui tán!"

Trong bóng tối, Từ Thiên Hoa đột nhiên hét lớn, sau đó một mảnh ba màu chói mắt xẹt qua, nhờ ánh sáng ngắn ngủi này mà Hạ Thiên Kỳ có thể nhìn thấy một nữ quỷ tóc tai bù xù, tan biến thành một mảnh tro tàn bên trong mảnh ba màu này.

Một chiêu xử lý xong một con tiểu Quỷ, Từ Thiên Hoa quay sang nhắc nhở với nhóm người:

"Mang dầu hỏa thấp sáng lại đi, không nên chạy loạn."

Trên thực tế cũng không cần Từ Thiên Hoa nhắc nhở, mọi người đã mở đèn pin trên tay mình lên, sau đó lại thấp sáng hai ngọn đèn, đặt phía trước cửa sổ.

"Không đúng, số người không đúng! Thừa một người!"

Có quý... Có quý trộn lẫn vào trong chúng ta!"

Nghe thấy lời nhắc nhở của chàng trai kia, mọi người đều cảm thấy sau lưng mình bốc lên một luồng khí lạnh, đều lui về phía sau, nhìn nhau đầy cảnh giác.

(P/s: xin lỗi tất cả các bạn, trước giờ bọn mình làm việc theo team nên không thống nhất trong cách xưng hô của nhân vật, từ chương này bọn mình sẽ biên kỹ hơn trước khi up. Xin lỗi. _ W)

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt lại không tách nhau ra, bởi vì trước đó bọn hắn luôn dựa lưng vào nhau, vậy nên không thể có khả năng bị đánh tráo.

"Không phải thiếu một người, cũng không phải có người bị thay thế, mà thừa ra một người, nhiều người như vậy, ai là người thừa ra chứ?"

Trong lòng nghĩ như vậy, Hạ Thiên Kỳ quét mắt nhìn những người đang có mặt trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Là ai ?

Dịch: vietanh133-Dịch Gia

Nhóm người hoàn toàn kinh sợ, không khỏi đảo mắt nhìn nhau, Hạ Thiên Kỳ khó khăn nuốt nước miếng, mắt cũng bắt đầu liếc khuôn mặt của từng người.

Trừ Phương Hân Hân đã chết trước đó, trong phòng còn lại còn 9 nhân viên. Theo lần lượt là Triệu Thu Nhã, Vương Khải, Tống Khánh Cường, cô gái tóc ngắn, chàng trai gầy, nữ sinh đeo kính, Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt và giám sát Từ Thiên Hoa.

Nếu thật như người thiếu niên gầy yếu kia vừa nói, thì lúc này trong phòng hẳn là có 10 người mới đúng.

Nhưng Hạ Thiên Kỳ đã đếm đi đếm lại rất nhiều lần, nhưng trong phòng cũng chỉ có 9 người không hơn không kém.

Lúc đó còn chưa có cảm giác gì, chỉ là nghe thiếu niên kia hét lên một tiếng, trong vô thức, Hạ Thiên Kỳ đã cho rằng trong phòng có một con quỷ trộn lẫn vào. Nhưng sau đó đã suy nghĩ chuyện này, thì hẳn lại hoàn toàn không hiểu được.

Dù sao khi đó trong phòng cũng vừa mới tắt đèn, tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng khủng hoảng, vậy thì còn ai còn để ý đến số lượng người chứ? Sẽ để ý đến việc thiếu đi một người hay là thừa thêm một người?

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ lẫn nhau, Hạ Thiên Kỳ lại khóa chặt ánh mắt của mình trên người cậu thiếu niên cũng đang nhìn đông nhìn tây kia, lạnh giọng hỏi:

"Cậu nói cho tôi biết, chúng ta thừa ra một người, vậy người đó là ai?"

Hạ Thiên Kỳ chỉ tay vào cậu ta, nghe vậy, lúc đầu mọi người đều khó hiểu nhìn Hạ Thiên Kỳ, sau đó mới chuyển ánh mắt sang người cậu thiếu niên kia.

Hiển nhiên dưới lời nhắc nhở của Hạ Thiên Kỳ, bọn họ cũng đều giật mình nhớ lại, cậu nói "thừa một người" kia quả thật là do cậu thiếu niên kia nói ra.

"Tôi... Tôi làm sao biết được, tôi cũng đang tìm mà."

Cậu ta hoàn toàn không nghĩ đến việc Hạ Thiên Kỳ sẽ chất vấn mình, sau mấy giây mở to hai mắt kinh ngạc, không khỏi lên tiếng giải thích:

"Tôi thật sự không lừa mọi người, ngay lúc nhen một cây đèn lên, tôi rõ ràng nhìn thấy trong phòng có hai khuôn mặt giống nhau như đúc."

Nói đến đoạn này, không biết cậu thiếu niên không chắc chắn hay là sợ hãi điều gì, nhìn có vẻ như muốn nói thêm nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa.

"Là cậu đang đùa giỡn chúng tôi đúng không?"

Cậu thiếu niên gầy đang nói bỗng nhiên im lặng, Tống Khánh Cường đã tiến về phía trước một bước, trừng mắt nhìn cậu ta, nói:

"Nếu như cậu không giải thích rõ chuyện này, vậy thì nhất định cậu chính là người bị quỷ vật tráo đổi."

Từ ngày Phương Hân Hân chết không một tiếng động, mọi người đều biết được quỷ vật có năng lực mạnh đến mức nào.

"Anh đừng ngậm máu phun người, nếu như tôi đúng thật là bị quỷ vật tráo đổi, vậy thì vì tôi vì cái gì mà phải thành thật, kêu lên như vậy để mọi người nghi ngờ tôi chứ?"

"Nếu như tôi biết cậu nghĩ gì, thì mẹ nó, tôi cũng là quỷ vật rồi!"

Tổng Khánh Cương mắng thiếu niên kia một câu, lúc này lại nhìn về phía mọi người. Hồ hào nói:

"Người này rõ ràng là có vấn đề, cậu ta nói rõ ràng là nhìn thấy hai khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng đến tột cùng lại không chỉ ra người đó là ai, chuyện hoang đường như vậy mà mọi người tin được sao?"

"Ông đừng đứng đó mà xúi bẩy, lúc ấy tôi chỉ vô thức mà hét lên một câu, vốn dĩ không phải như ông nói."

Trước đó, bộ dáng cậu thiếu niên gầy yếu này rất hùng hổ, nhưng hiện tại, đối diện với sự hoài nghi của mọi người, cậu ta lại có vẻ hơi bất lực.

Hạ Thiên Kỳ chớp mắt, nhìn về phía cậu con trai đó. Hiển nhiên là hắn cảm thấy, chuyện này quả thật không bình thường chút nào.

Bởi vì lúc đó hắn nghe Lãnh Nguyệt nói, có hai con quỷ tiến vào phòng. Trong đó, một con đã bị Từ Thiên Hoa xử lý, nhưng một con khác lại hoàn toàn không để lại tung tích gì.

Đối với việc mọi người cãi lộn, ngờ vực lẫn nhau, Từ Thiên Hoa lại giống như một người ngoài đứng xem, từ đầu đến cuối đều không lên tiếng.

"Tôi cảm thấy lúc này chúng ta hẳn là đã tỉnh táo lại rồi, vậy thì nên suy nghĩ chuyện lần này một chút."

Hạ Thiên Kỳ thấy Từ Thiên Hoa không có ý định ngăn cản mọi người. Sau khi do dự một lúc, hắn quyết định đứng ra làm người hòa giải.

Nghe thấy lời nói của Hạ Thiên Kỳ, ánh mắt của mọi người lại chuyển sang đặt trên người hắn, hiển nhiên lúc này, hắn đã hoàn toàn thay thế cho cậu thiếu niên gầy yếu trước đó, trở thành trung tâm của sự chú ý.

"Nghĩ lại xem. Từ khi bắt đầu thực thi nhiệm vụ lần này, chúng ta đã làm những gì?"

Đơn giản chỉ làm hai việc, đầu tiên là tìm kiếm nhà, sau đó là như hiện tại, tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi."

"Bây giờ anh nói những lời này thì làm được cái gì chứ? Hiện tại chúng tôi chỉ muốn biết, trong đám người chúng ta có quỷ trà trộn vào hay không thôi."

Nữ sinh đeo kính kia, nhìn qua thì có vẻ nhu nhược, nhưng lời nói lại vô cùng cứng rắn.

"Tại sao cô lại gấp gáp như vậy? Nếu như cô đã biết hết mọi chuyện, vậy thì từ giờ cô nói nhé?"

Khuôn mặt Hạ Thiên Kỳ trong nháy mắt lạnh xuống, giọng nói cũng mang theo một chút dữ tợn.

Nữ sinh kia sau khi nhìn thấy bộ mặt có phần hung ác của Hạ Thiên Kỳ, không khỏi cảm thấy sợ hãi, lùi về phía sau một bước, lúc này cũng không dám nói thêm gì.

"Tôi cảm thấy hiện tại, chúng ta nên tìm cách giải quyết vấn đề nan giải này, cũng không phải là tìm xem ai đã lẫn vào trong chúng ta, cũng không nên nghi ngờ ai là người này, mà chúng ta cần nghĩ đến một kế hoạch để giải quyết."

Giống như tôi vừa nói, từ khi bắt đầu tiến hành nhiệm vụ lần này, chúng ta chỉ mới tìm kiếm chỗ ở thôi, đã trao đổi ý kiến với nhau lần nào chưa? Có thảo luận qua nên đối phó như thế nào chưa?

Những chuyện này đều, mẹ nó, không có.

Từ ngày đầu tiên chúng ta đã tách ra, sau đó lại phát hiện có nhóm nhỏ bị tiêu diệt, nên lúc này mới đi đến nơi này tìm kiếm, sau đó vào nhà này nghỉ ngơi, tiếp theo thì đến vừa rồi còn nghi ngờ lẫn nhau.

Nhưng còn quỷ vật chúng ta muốn tìm kiếm đâu rồi? Không biết!

Chúng ta đã chết nhiều người như vậy, lại không thu được kết quả gì, không những không có được kết quả, mà hiện tại có nguy cơ xảy ra nội chiến nữa."

Hạ Thiên Kỳ nói ra những lời này, làm những người còn lại đều á khẩu, không thể phản bác được gì, mặc dù lời nói có chút khó nghe, nhưng lại tất cả mọi người đều thừa nhận, bởi vì hiện tại, đúng là bọn họ đang rơi vào hoàn cảnh như thế.

Kể một ngàn, nói một vạn, nhưng tất cả những vấn đề này đều xuất phát từ một người - đó là giám sát Từ Thiên Hoa.

Một đoàn đội như thế nào, thì người dẫn đầu mới là quan trọng nhất, có lẽ ông ta không tham gia vào quá trình này, nhưng chuyện xảy ra như thế này lại là do phương án mà ông ta vạch ra.

Chỉ cần phương án đó đúng, thì cuối cùng chỉ cần một ngày thôi cũng có thể hoàn thành được mục đích.

Nhưng hiển nhiên, Từ Thiên Hoa không phải là một lãnh đạo tốt, mặc dù ông ta không ngừng sai khiến mọi người, nhưng tất cả đều vô dụng, sách lược hiện tại càng không có một chút giá trị nào.

Ngay cả trong nhóm người, sắp xảy ra nội chiến, đoàn đội có nguy cơ tan rã, vậy mà Từ Thiên Hoa chỉ giữ dáng vẻ thờ ơ, nói thẳng ra, thì trong mắt Từ Thiên Hoa vốn dĩ là không có bọn họ.

Hạ Thiên Kỳ thật sự rất hoài nghi, trước đó Từ Thiên Hoa đã làm như thế nào mà hoàn thành nhiệm vụ đoàn đội, hay nói cách khác, hẳn không hiểu được vì sao loại người như ông ta lại có thể leo lên đến chức vị giám sát!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Chia phe

Dịch: Dịch Gia

Hạ Thiên Kỳ không có bất cứ biểu cảm gì, liếc nhìn Từ Thiên Hoa đang đứng cách mình một đoạn, lại phát hiện được vẻ mặt ông ta âm trầm, đang nhìn chăm chăm vào mình. Hạ Thiên Kỳ cũng không dám tiếp tục đối mặt với ông ta, nhanh chóng dời tầm nhìn.

"Anh nói không sai, quả thật bây giờ chúng ta nên tìm ra một sách lược, không thể cứ tiếp tục tìm kiếm mù quáng như vậy được."

Vốn dĩ từ lúc Từ Thiên Hoa hạ lệnh chia ra tìm kiếm, thì cô gái tóc ngắn đã từng đề cập đến việc vạch ra sách lược này, chỉ tiếc rằng lúc ấy ông ta không những không để ý đến, mà còn cảnh cáo cô ta một phen.

Lần này, mượn lời nói của Hạ Thiên Kỳ, cô ta lại đề nghị với Từ Thiên Hoa một lần nữa:

"Giám sát Từ, chuyện ở đây là do ông chỉ huy, nói về kinh nghiệm giải quyết nhiệm vụ thì ông cũng là người dày dặn nhất, nhưng trước mắt, chúng tôi cũng rất cần vạch ra một kế hoạch cụ thể."

Tôi chỉ sợ, con quý kia còn chưa xuất đầu lộ diện, đám người chúng ta đã bị nó giết sạch thôi."

Cô gái khéo léo đưa ra lời đề nghị với Từ Thiên Hoa, cũng có được sự đồng tình của mọi người. Nhưng nghe xong, Từ Thiên Hoa lại nhíu mày khó chịu, mở miệng nói:

"Mọi người đang uy hiếp tôi?"

"Tất nhiên là không phải, chỉ là chúng tôi không muốn có thêm người chết vô nghĩa."

"Mấy người không muốn có thêm người chết vô nghĩa ư?" Nghe xong, Từ Thiên Hoa cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ mỉa mai:

"Trước mắt hình dáng con quý kia như thế nào mấy người còn chưa xác định được, vậy mà đã chết hơn phân nửa, nếu như bây giờ phát hiện được con quý kia, thì các người làm được cái gì chứ?"

Ngay cả những người dân sau khi chết biến thành quỷ cũng không đối phó được, các người còn phản nản là không có kế hoạch ư!

Có câu này hi vọng mọi người nhớ cho kỹ, người không có giá trị thì không tồn tại được lâu đâu."

Hiển nhiên là Từ Thiên Hoa cảm thấy cái gọi là kế hoạch của đám người này rất buồn cười, tuy nhiên cũng có thể nói, ngay từ lúc bắt đầu, ông ta đã cảm thấy, nhóm người này chẳng có chút giá trị nào trong nhiệm vụ đoàn đội lần này.

Đã thấy rõ thái độ của Từ Thiên Hoa, tất cả mọi người đều tức giận cuộn chặt nắm đấm, hận không thể tiến lên đánh cho ông ta một trận.

Nhưng thực tế, bọn hắn cũng không dám làm như vậy. Đừng nói đến việc muốn tăng điểm vinh dự, mà nói cho cùng thì bọn hắn vẫn còn muốn trông cậy vào Từ Thiên Hoa để đối phó với con quý vật kia.

Thấy mọi người không tiếp tục phản bác, vẻ mỉa mai trên mặt Từ Thiên Hoa càng sâu, nói tiếp:

"Đừng nói tôi không cho các người cơ hội, nếu muốn một mình hành động thì bây giờ có thể rời đi. Tôi cũng không ép buộc mọi người phải ở lại cùng một chỗ với tôi."

Được đề xuất cho bạn

Thiếu Phu Nhân Không Dễ Chọc!

Hạnh Phúc Bì Thương

Đề nghị từ

Lời nói của ông ta đã rất rõ ràng, không thể nghi ngờ gì nữa, ý của ông ta muốn nói là, nếu như có ai không muốn ở lại cùng ông ta, vậy thì bây giờ có thể đi.

Trong lòng tất cả mọi người đều thấy rất bất mãn với Từ Thiên Hoa, nhưng lại không có đủ can đảm để rời đi.

Cũng không phải sợ rời đi sẽ đắc tội với Từ Thiên Hoa, mà ai cũng cảm thấy, đối với việc con quý kia đang ra oai tác quái, thì đi theo bên cạnh ông ta sẽ an toàn hơn là hành động một mình.

Hạ Thiên Kỳ tức đến sôi ruột, từ lần đầu tiên nhìn thấy Từ Thiên Hoa, ông ta đã để lại ấn tượng không tốt cho hắn, cho đến bây giờ. Hắn rất muốn lập tức rời đi, bởi vì hắn thấy rõ, trong mắt Từ Thiên Hoa chỉ có một mình ông ta, chính xác mà nói ông ta đúng là loại người rất máu lạnh.

Vậy nên, dù có đi theo Từ Thiên Hoa, thì trong lúc nguy hiểm, khẳng định ông ta cũng không ra tay cứu trợ.

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ nhìn sang Lãnh Nguyệt một chút, lại thấy hắn ta đang nhìn mình, giống như cũng đợi xem quyết định của hắn.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ cũng không lo lắng gì nữa, bước lên phía trước, nói:

"Giám sát Từ đã nói như vậy, vậy thì tôi sẽ ra ngoài một mình, cũng tranh thủ tốt nhiệm vụ ông giao, sẽ nhanh chóng tìm được con quý vật đáng ghét kia."

Từ Thiên Hoa nghe xong, chẳng nói gì, lúc này nhìn thấy ngoại trừ Lãnh Nguyệt, còn có cô gái tóc ngắn, cậu thiếu niên gầy yếu và Tống Khánh Cường cũng bước ra khỏi đám người. Xem ra cũng muốn rời đi.

Thấy Tống Khánh Cường cũng bước ra, cậu thiếu niên gầy yếu không khỏi châm chọc, nói:

"Lá gan của anh cũng không nhỏ, còn dám ở một chỗ với nhóm người có quý vật trà trộn vào."

"Im cái miệng thôi của mày lại, ở đây không đến lượt mày lên tiếng!"

Tống Khánh Cường trừng mắt nhìn cậu ta, ngược lại, cậu thiếu niên cũng không nói gì nữa, chỉ cười lạnh một cái.

Nhìn thấy năm người sắp rời đi. Vương Khải cũng muốn đi theo, nhưng Triệu Thu Nhã ở bên cạnh lại không muốn, cảm thấy những người kia bỏ đi là tự mình tìm cái chết.

Nữ sinh đeo kính do dự một chút, cũng không hề có động tĩnh gì, nhìn cô gái tóc ngắn kia ra hiệu muốn cô ta ở lại.

Cứ như vậy, nhóm năm người Hạ Thiên Kỳ quyết định thành lập một đội, rời đi. Chỉ còn lại Vương Khải, Triệu Thu Nhã và nữ sinh đeo kính kia là quyết định ở lại, đi theo sự chỉ huy của Từ Thiên Hoa.

Vác hành lý từ trong phòng bước ra, mọi người đều bị gió lạnh lùa tới lạnh run cả người, không khỏi nhao nhao chửi rủa vài tiếng.

Bật đèn pin lên, cả năm người phối hợp với nhau chiếu về bốn phía, trong cái thôn lớn như vậy lại tĩnh mịch không có lấy một người. Đường đi vừa nhỏ, vừa ẩm ướt, xung quanh gió không ngừng thổi, nghe giống như từng chuỗi tiếng bước chân dồn dập, vang vọng từ nhiều nơi truyền đến.

"Như vậy là đã rời đi, bất kể trước đó chúng ta có hiểu lầm gì, thì tạm thời đều bỏ qua nhé, dù sao bây giờ chúng ta cũng đang ở trên một chiếc thuyền, thuyền lật chẳng tốt cho ai cả."

Cô gái tóc ngắn vừa nói xong những lời này, Tống Khánh Cường và cậu thiếu niên gầy yếu cũng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu đồng tình.

Nhìn hai người kia đều có vẻ đồng tình, cô ta lại nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ, hỏi:

"Tiếp theo anh có tính toán gì không, mấy người chúng tôi sẽ đi theo anh đó."

"Có cái gì thì nói cái đó thôi, đừng giao cho tôi trọng trách lớn như vậy."

Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn vác cái gánh nặng này vào người, nên trực tiếp bác bỏ ý kiến của cô gái, sau khi suy nghĩ, lại lên tiếng đề nghị:

"Trong lúc này, chúng ta cứ đứng ở đây khẳng định là không tốt chút nào, vậy nên tôi đề nghị mọi người đi về chỗ giao nhau của thôn Đông và thôn Trong, trước mắt tìm một gian phòng nghỉ ngơi đã, sau đó hãy nói tiếp chuyện này, được không."

Đề nghị của Hạ Thiên Kỳ đều được mọi người tán thành, trên thực chỗ giao nhau giữa thôn đông và thôn Trong cách bọn họ không quá một trăm mét, năm người bọn họ đi vaognf qua hai hàng ốc xá, rất cục cũng ra khỏi khu vực thôn Đông.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn dắt của Lãnh Nguyệt và cô gái tóc ngắn, nhóm người cũng nhẹ nhàng giải quyết xong ba con tiểu quỷ đang mai phục trong phòng, xem như tạm thời có được chỗ dừng chân.

Sau khi đã kiểm tra kỹ khắp trong phòng một lượt, nhóm người nhanh chóng đóng cửa sổ lại, thấp hai ngọn đèn dầu đặt lên bàn.

Trong phòng, ngọn đèn dầu chập chờn âm đạm, khuôn mặt ai nấy đều nặng nề, ngồi vây quanh chiếc bàn, bắt đầu thảo luận kế hoạch cho nhiệm vụ đoàn đội lần này.

Tuy nhiên, trước khi thảo luận, Tổng Khánh Cương lại hỏi đến chuyện thiếu niên gây yếu đã nói trước đó một lần nữa.

"Tôi lúc ấy rõ ràng nhìn thấy cậu muốn nói nhưng lại thôi, hiện tại mọi người đặt tâm tư vào một chỗ, nếu cậu không muốn tôi nghi ngờ cậu, bây giờ ngay trước mặt mọi người ở đây, cậu hãy nói cho rõ đi.

Rốt cục thì lúc đó cậu thấy cái gì?"

Nghe câu hỏi của Tổng Khánh Cương, mấy người Hạ Thiên Kỳ cũng nhìn về phía cậu thiếu niên gây yếu kia, trên thực tế thì bọn họ đều cảm thấy tò mò chuyện này.

Cậu thiếu niên kia, do dự suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu nói:

"Quả thật tôi cũng không muốn giấu diếm, tại trong lúc ngọn đèn ấy sáng lên, đúng là tôi nhìn thấy, trong phòng có hai khuôn mặt giống như đúc.

Chính xác mà nói...Tôi thấy có hai Từ Thiên Hoa."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Kêu thảm

Dịch:Dịch Gia

"Gì cơ? Cậu nói lúc đó cậu nhìn thấy hai khuôn mặt của Từ Thiên Hoa!"

Sau khi biết được chân tướng sự việc, nghe xong, sắc mặt của những người kia đều biến sắc, lộ rõ vẻ khó mà tin được, rất kinh sợ.

Trời ạ, sao lại như thế được, không lẽ Từ Thiên Hoa là do quỷ vật tráo đổi? Nhưng ông ta là giám sát của toàn đội chúng ta, là người có năng lực mạnh nhất đó."

Bộ dáng của cậu thiếu niên kia không có chút gì là đùa giỡn, nhưng sự thật này thì mọi người khó có thể tiếp nhận được, bởi vì nếu chấp nhận nó, thì chẳng khác nào thừa nhận, Từ Thiên Hoa đã bị quỷ vật xử lý.

Mặc kệ nhân phẩm của Từ Thiên Hoa như thế nào, nhưng ông ta lại là người có năng lực mạnh nhất trong đội, là đối tượng để bọn hắn dựa dẫm vào, mong tìm kiếm được con quỷ vật kia và có được cơ hội sống sót.

Nhưng hiện tại, cậu con trai kia lại nói vậy, chẳng khác gì là nói với bọn hắn, kể từ bây giờ, nếu bọn hắn muốn sống thì phải hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân thôi sao.

Thấy mọi người không tin tưởng lời nói của mình, thiếu niên gây không khỏi cảm thấy ủy khuất, nói:

"Tôi không nói thì mọi người nghi ngờ tôi bị quỷ vật tráo đổi, tôi nói rồi thì các người lại có bộ dạng này, tôi cần gì phải nói dối chuyện này chứ!"

"Chúng tôi không nói cậu nói dối, chỉ là chuyện này xảy ra chúng tôi khó mà tiếp nhận được."

Cô gái tóc ngắn lấy tay xoa đi mấy sợi tóc ngắn đang rũ trên trán, sau đó ôm lấy khuỷu tay, chóng lên bàn.

"Không chỉ mọi người không tin, ngay cả tôi, tôi cũng không tin được, vậy nên lúc này mới không dám nói ra."

Cậu thiếu niên gây yếu sợ mọi người sẽ vì chuyện này mà thêm hiểu nhầm cậu ta, vậy nên cũng không ngừng giải thích.

Tổng Khánh Cương buồn bực châm một điếu thuốc, sau khi hít mạnh một hơi, lại mắng:

"Cái tên khốn Từ Thiên Hoa đó, từ lúc bắt đầu nhiệm vụ đoàn đội đến giờ đúng là rất khả nghi, nói thế nào thì chúng ta cũng là cấp dưới của ông ta, nhưng ngay cả một kế hoạch ông ta cũng không có, lại bắt chúng ta tách ra. Nếu nói ông ta bị quỷ vật tráo đổi, thì cũng khó khả năng!"

Trong nhóm người, ngoại trừ Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt không nói gì thì tất cả đều phát biểu ý kiến, lúc này cả cô gái tóc ngắn lẫn hai người kia đều chuyển tầm nhìn sang hai người bọn hắn, hiển nhiên là muốn nghe bọn hắn suy nghĩ như thế nào.

Lãnh Nguyệt chỉ là một con rùa, trong tình huống bình thường sẽ không mở miệng nói ra suy nghĩ của mình. Vậy nên, khi mấy người kia bày ra bộ dáng muốn thăm hỏi, thì Hạ Thiên Kỳ phải lên tiếng, nói:

"Từ Thiên Hoa đối với cấp trên cũng là một dáng vẻ đáng chết như vậy, ngoài bản thân ông ta ra, thì bất kể là ai, ông ta cũng không quan tâm. Vậy nên chỉ dựa vào điểm này cũng không thể chứng minh, ông ta nhất định đã bị quỷ vật tráo đổi."

"Vấn đề không chỉ ở điểm này, vừa rồi anh không nghe cậu ta nói sao, cậu ta thấy được hai Từ Thiên Hoa giống đúc nhau. Chẳng lẽ chuyện này còn chưa rõ?"

"Tôi nghe cả rồi."

Hạ Thiên Kỳ ra hiệu cho Tống Khánh Cương đừng cắt ngang lời hắn, sau đó nói tiếp:

"Quả thật, lúc đó nhìn thấy có hai Từ Thiên Hoa là một chuyện hết sức quý dị, nhưng mọi người có nghĩ đến không. Lúc ấy, những chuyện xảy ra cứ lặp đi lặp lại, số người ở đó không nhiều cũng không ít."

Hơn nữa, Từ Thiên Hoa cũng không có đủ thời gian để tráo đổi, bởi vì từ lúc mới bắt đầu tìm kiếm ở khu vực trong thôn, chúng ta đã theo hắn, thử hỏi rốt cục con quỷ vật đó đáng sợ đến mức nào mới làm được cái chuyện thần không biết quỷ không hay, xử lý Từ Thiên Hoa chứ?

Nếu như con quỷ vật chúng ta đang tìm thật sự là lợi hại như vậy, vậy thì tại sao nó còn muốn trốn tránh chúng ta? Không phải xử lý ngay chúng ta là xong sao?"

"Chuyện này..."

Với suy luận của Hạ Thiên Kỳ, Tống Khánh Cương không thể nào phản bác, mà nghe xong, cô gái tóc ngắn cũng gật đầu tán thành, nói:

"Quả thật là như vậy. Nhưng có một vấn đề mà tôi cũng đang suy nghĩ, đó là, vốn dĩ chúng ta muốn đi tìm quỷ vật. Thời gian hạn chế còn chưa nói, mà năng lực của con quỷ kia cũng không mạnh như vậy, hay nói cách khác, chúng ta muốn tìm đến con quỷ kia, thì nó cũng không thể nào dễ dàng giết chết chúng ta được, huống chi là đối phó với Từ Thiên Hoa."

"Đúng là như vậy, điều này có thể nhìn thấy qua biểu hiện của Từ Thiên Hoa. Nhiệm vụ đoàn đội dĩ nhiên là cứu từ nhất sinh. Nhưng đó chỉ là đối với những người có năng lực tương đối yếu như chúng ta, còn đối với Từ Thiên Hoa mà nói, có lẽ đây cũng chỉ là nhiệm vụ bình thường."

Hạ Thiên Kỳ cũng nói như vậy, chủ yếu là cân nhắc đến tính cách của Từ Thiên Hoa, dù sao ông ta đi đâu cũng lấy bản thân làm trung tâm, lúc nào cũng đề phòng người khác. Là rất khó để lật thuyền trong mương.

Nghe xong những lời này của Hạ Thiên Kỳ và cô gái tóc ngắn, Tống Khánh Cương không khỏi quay ngược lại, hỏi cậu thiếu niên gầy yếu kia một lần nữa:

"Hai người bọn họ nói rất có lý, vậy thì lời nói có vấn đề chính là cậu!"

Nói dứt câu, Tống Khánh Cương cũng bày ra tư thế muốn ra tay với cậu thiếu niên kia, thấy thế, Hạ Thiên Kỳ vội ngăn cản, nói:

"Trước tiên hãy tĩnh táo lại, chúng ta không thể xuất hiện nội chiến được. Phải biết, năng lực của quỷ cũng có hạn, vậy thì nếu chúng ta thiếu đi một người, thì con quỷ vật kia sẽ giảm đi một mối lo ngại."

"Đúng, chính là như vậy, mẹ nó, tôi thấy anh mới có vấn đề, động một chút lại nói tôi bị quỷ vật đánh tráo, ai biết có phải người bị đánh tráo là anh không?"

Thấy Hạ Thiên Kỳ bênh vực cho mình, thiếu niên gầy tức giận, trừng mắt nhìn Tống Khánh Cương.

"Rõ ràng là cậu cướp hồ bắt trộm, giờ còn muốn cắn ngược lại tôi sao?"

Thấy hai người bọn họ lại ầm ĩ lên, trong lòng Hạ Thiên Kỳ thầm chửi một câu, nhưng ngoài mặt vẫn đứng ra khuyên giải:

"Có lẽ lúc ấy thật sự xuất hiện hai Từ Thiên Hoa, nhưng chúng ta cũng không thể không loại trừ khả năng quỷ vật làm ra chuyện đó."

Dù sao việc làm cho chúng ta thấy hai gương mặt giống đúc nhau là rất dễ dàng, chỉ cần tạo ra cảnh ảo, có thể làm cho chúng ta phát sinh ra ảo giác, đây cũng là một trong những năng lực của những quỷ vật nằm giữa Mị Quỷ và Lệ Quỷ, cũng không tính là khó khăn gì.

Còn nữa, cũng không thể ngoại trừ trường hợp Từ Thiên Hoa sử dụng pháp thuật, dù sao ông ta cũng là giám sát, năng lực vượt xa chúng ta, khó có thể nói ông ta có dùng thuật phân thân hay không.

Tuy nhiên, rốt cục có hay không tôi cũng không biết, chỉ là tôi hi vọng mọi người đừng suy nghĩ vấn đề này quá mức phiến diện, tránh rơi vào bẫy của

quý vật.

Tôi nghĩ là mọi người còn chưa biết, loại quý vật Mị Quý này thực ra rất giáo quyệt."

Nghe Hạ Thiên Kỳ có ý nói quá sự giáo quyệt của Mị Quý lên, mọi người đều gật nhẹ đầu đồng ý, hiển nhiên là trước đó từng thất bại trên phương diện này. Dù sao, với năng lực của nhân viên phổ thông bọn hắn mà nói, phần lớn quý vật tình cờ gặp phải trong quá trình thi hành nhiệm vụ là Mị Quý.

Thấy Tổng Khánh Cương và thiếu niên gầy đã nghĩ thông suốt, không còn cãi vã nữa, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy đạt được chút thành tựu, hắn là cũng có phong cách của người dẫn đầu, không tránh khỏi đắc ý.

"Anh đang cười gì vậy?"

Nhìn thấy bộ dạng đó của Hạ Thiên Kỳ, trên mặt vậy mà lộ ra một nụ cười chế giễu, Lãnh Nguyệt không khỏi hỏi một câu.

"Hử? Tôi cười sao? Tôi không biết nha."

Hạ Thiên Kỳ không để ý đến vẻ hoài nghi trên mặt Lãnh Nguyệt, sau khi cười ha hả trong lòng, tiếp tục nói với mọi người:

"Thời gian cho nhiệm vụ lần này là 48 giờ, trước mắt đã trôi qua hơn 11 giờ, vậy nên..."

Hạ Thiên Kỳ vừa nói dứt câu, thì ngoài cửa sổ cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Phần nộ

Dịch: Dịch Gia

Tiếng kêu thảm thiết bất ngờ truyền vào phòng, chẳng những cắt ngang lời Hạ Thiên Kỳ còn làm cho nhóm người kinh hoảng, lúc này cũng nhao nhao nhìn về phía cửa sổ, nơi tiếng kêu đó vừa truyền đến.

"Vừa rồi mọi người có nghe thấy không..."

"Tôi nghe thấy, là tiếng kêu của một cô gái."

Đoạn đối thoại kia của cô gái tóc ngắn và thiếu niên gầy yếu cũng là điều những người khác muốn nói, có thể khẳng định vừa mới nãy mình không nghe nhầm, mà sự thật có tiếng kêu truyền vào trong phòng.

"Xem ra không chỉ có thôn Đông là không an toàn."

Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ Hắc ám, thực tế trong lòng cũng không gọn sóng lăm, mặc dù bọn hắn không thể so sánh với Từ Thiên Hoa, nhưng năng lực của mỗi người cũng không phải là quá kém, cho nên ứng phó với mấy con tiểu quý kia, hắn là không có gì khó khăn.

"Ngoài cửa sổ không có gì cả."

Sau khi nhìn chăm chăm vào cửa sổ hồi lâu, cuối cùng Lãnh Nguyệt cũng kết luận một câu như vậy.

"Có lẽ những con tiểu quý kia muốn dụ chúng ta ra ngoài, lại còn coi chúng ta là não tàn sao!"

Tổng Khánh Cương khinh thường chửi một câu, cũng không khản trương như trước đó, lúc này đã ngồi xuống ghế.

Nhưng hắn ta chưa ngồi được bao lâu, thì cảm thấy có một giọt chất lỏng rơi xuống trên đầu mình, hắn ta theo bản năng sờ lên tóc, sau đó đưa đến trước mắt nhìn một chút.

Không phải là giọt nước như hắn ta nghĩ, mà nó lại có màu đỏ sẫm... Máu!

Tổng Khánh Cương thấy khó hiểu, nên ngẩng đầu lên nhìn, sau đó, trong chớp mắt, hắn ta lại nhảy dựng lên, kinh hãi hét:

"Người chết. Trên đỉnh đầu có một người chết!"

Tổng Khánh Cương bất ngờ kêu lên sợ hãi, cũng dọa cho mấy người đang tập trung nhìn chăm chăm vào cửa sổ giật mình, sau đó nhao nhao nhìn lên mái nhà, kết quả đúng như Tổng Khánh Cương kêu lên, trên đỉnh đầu bọn hắn có một xác nữ bị treo ngược lên.

Cái xác đó giống như được dính vào mái nhà, hai cánh tay hoàn toàn mở rộng. Một gương mặt trắng bệch, có dính máu khô, hai con mắt lồi ra ngoài, bên khốe miệng vẫn còn vài giọt máu chậm rãi rơi xuống.

Nhìn thấy một màn này, Lãnh Nguyệt là người phản ứng đầu tiên, trầm giọng nói:

"Tập trung vào cửa sổ!"

Nhưng không đợi Lãnh Nguyệt nói xong câu, thì dưới ánh đèn, đã nhìn thấy một bộ móng vuốt mà máu bắt nguồn từ cửa sổ bay vào.

Theo âm thanh nứt vỡ của miếng thủy tinh, là hình ảnh cửa sổ pha lê vỡ vụn, một khuôn mặt quý đang nhe răng cười, xuyên qua lỗ hồng trên cửa nhìn chăm chăm vào bọn hắn.

"Vạn quý bất xâm -- đánh chết!"

Tất cả mọi người đều bị con quý kia nhìn chăm chăm đến rùng mình, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe tiếng hét của Lãnh Nguyệt mang lên, tiếp theo ba lá bùa năm màu xuất hiện, đánh về phía con quý vật đang dán trên cửa kia.

Lúc Hạ Thiên Kỳ đang quý hóa hai tay, ý định góp sức giúp Lãnh Nguyệt một tay thì đột nhiên cái xác chết đang treo trên đỉnh đầu bọn hắn rớt xuống, cũng may mấy người kia trốn tránh kịp thời. Tiếng thi thể rơi xuống nền nhà trầm vang.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi, vốn dĩ nhóm người cũng chưa từng ngờ đến.

Lá bùa năm màu Lãnh Nguyệt vừa ném ra, thì cái mặt quý dán bên cửa sổ cũng thoáng chốc biến mất, không còn tăm tích. Lãnh Nguyệt đứng bên cửa sổ do dự một chút, sau đó lấy ra cây kiếm không lưỡi, nhảy qua cửa sổ, đuổi theo.

"Đợi nguyên tại chỗ, đừng di chuyển!"

Đây là lời dặn dò của Lãnh Nguyệt để lại cho Hạ Thiên Kỳ trước lúc ra ngoài.

Từ lúc bọn hắn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một cô gái ngoài cửa sổ, đến việc Tổng Khánh Cương phát hiện ra thi thể trên đỉnh đầu, ngay cả Lãnh Nguyệt một mình đuổi theo quý, tất cả mọi chuyện đều vồn vện xảy ra trong vài giây.

Mặc dù nghe được lời nhắc nhở của Lãnh Nguyệt, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại rất muốn chạy theo hắn ta. Tuy năng lực của hắn kém hơn Lãnh Nguyệt một chút, nhưng dù gì cũng có thể giúp đỡ hắn ta một tay, so với việc Lãnh Nguyệt đi một mình cũng sẽ an toàn hơn.

Chỉ là hắn còn chưa kịp đuổi theo, thì thi thể dưới chân bỗng nhiên phát ra một loạt tiếng vang "lộc lộc", sau đó cái xác nữ kia bắt đầu sống lại.

"Trả thi!"

Đột nhiên bị cái xác kia hù dọa, cũng đã cản trở việc Hạ Thiên Kỳ muốn theo giúp Lãnh Nguyệt. Hắn tức giận hét lên một tiếng, một quyền đánh bay tóc của cái xác kia văng đến bên tường.

"Các người còn như thế đến bao giờ nữa!"

Thu lại nắm đấm, Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía mấy người đang ngầy ngốc xem náo nhiệt, quát.

Mà mãi đến khi nghe được tiếng hét của Hạ Thiên Kỳ, mấy người kia mới kịp phản ứng, bắt đầu xuất ra bản lĩnh của mình, hợp tác đối phó với từ thi đang bò dậy bên góc tường.

Còn Hạ Thiên Kỳ cũng không xen vào nữa, một bước nhảy lên bệ cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, chỉ có tiếng gió lạnh rít gào, Lãnh Nguyệt và quý vật kia cũng chẳng thấy tăm tí đâu.

"Chết tiệt!"

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ không phải là người lỗ mãng, hắn biết mình không có năng lực nhìn rõ vào ban đêm, vậy nên hắn nghĩ, lúc này nếu đuổi theo Lãnh Nguyệt thì chưa chắc đã tìm thấy hắn ta, vậy nên sau khi tức giận chửi rủa một tiếng, đã quay lại trong phòng.

Lúc này, cái xác chết đang vùng lên sống dậy kia đã bị mấy người cô gái tóc ngắn không chế lại, toàn thân bốc lên khói đen cuộn cuộn, chẳng mấy chốc đã biến thành một mảnh đen xám.

Giải quyết xong những rắc rối trong phòng, ngoại trừ Hạ Thiên Kỳ còn đang lo lắng, thì ba người kia đều đã thờ phào một cách nhẹ nhõm.

Sau khi Tổng Khánh Cương thờ hỏn hển vài tiếng, lại run rẩy mà hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Rốt cục là chuyện gì xảy ra vậy!"

"Còn phải hỏi sao, con quỷ vật kia để mắt đến chúng ta!"

"Có ý gì?"

Tổng Khánh Cương không hiểu Hạ Thiên Kỳ nói gì, mở to mắt hỏi lại lần nữa.

"Tại trước đó chúng ta tìm kiếm trong thôn, nên những người dân trong thôn chết đi biến thành tiểu quỷ, chạy đến đây tập kích chúng ta sao?"

"Không phải." Ba người cùng nhau lắc đầu.

"Tiểu quỷ sẽ không đến phòng mà tập kích chúng ta, vậy nên ngoại trừ tiểu quỷ bên trong thôn này ra, thì chính là quỷ vật mà chúng ta đang muốn tìm. Vậy nên có thể đến đây công kích chúng ta, chỉ có thể là nó."

Kể cả việc trước đó Phuong Hân Hân bị giết chết."

"Chuyện này nói rõ một chút đi. Theo lời anh nói, thì chỉ có con quỷ vật kia mới có thể đi tập kích chúng ta, vậy con quỷ vật chúng ta vừa xử lý thì nên giải thích như thế nào?"

"Có vẻ như chưa ai từng nói qua, quỷ vật lần này chúng ta muốn tìm không chỉ có một đâu."

Nghe xong, cô gái tóc ngắn không biết đã nghĩ đến điều gì, lúc này nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ, đột nhiên muốn nói nhưng lại thôi, rốt cục cũng không nói ra.

Về phần Tổng Khánh Cương, cũng không hỏi thêm nữa, có lẽ cảm thấy những lời này cũng chỉ là suy đoán của Hạ Thiên Kỳ, nên hỏi tiếp cũng không thu được kết quả gì.

"Đúng rồi, cái người luôn đi cùng anh đâu rồi?"

Thiếu niên gầy yếu lúc này mới giật mình nhớ đến Lãnh Nguyệt, quay sang hỏi Hạ Thiên Kỳ.

"Hắn đuổi theo con quỷ vật kia rồi."

"Lá gan của anh ta thật lớn, đó không phải là chịu chết sao?"

Nghe xong, cậu thiếu niên kia có chút khó tin, nói.

"Im cái miệng thôi của cậu lại, hắn không đuổi theo chẳng lẽ để cậu đuổi theo?"

Thiếu niên gầy yếu bị Hạ Thiên Kỳ chặn họng, không thể nói ra thêm điều gì, một phần vì mình đuối lý, phần còn lại cũng do e ngại với Hạ Thiên Kỳ. Dù sao trước đó Hạ Thiên Kỳ đối phó với quỷ vật rất tàn bạo, đã để lại cho cậu ta ấn tượng rất sâu sắc.

Vậy nên cậu ta sợ, nếu như mình nói thêm câu gì nữa, sẽ giống như con quỷ vật trước đó, bị Hạ Thiên Kỳ tung cho một cú đấm.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Hai nơi

Dịch: Dịch Gia

Thiếu niên gầy yếu biết thức thời mà lựa chọn im miệng, ngược lại, lúc này cô gái tóc ngắn kia lại lên tiếng hỏi:

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ? Ra ngoài giúp đỡ hay là gọi Từ Thiên Hoa đến?"

"Vừa rồi tôi đã nhìn thử, người đã chạy mất tăm rồi, lúc này mà đuổi theo thì đã quá muộn."

Mặc dù trong lòng rất lo lắng cho sự an nguy của Lãnh Nguyệt, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không dám làm việc lỗ mãng, không phải hấn tiếc tính mạng mình, mà đơn giản là hấn tin tưởng hấn ta.

Chỉ cần con quỷ đó không đạt đến cấp bậc Lệ Quỷ, thì Lãnh Nguyệt đều có thể ứng phó, nghĩ cách thoát thân chắc hấn cũng không có vấn đề gì.

Về phần có cần liên hệ với Từ Thiên Hoa hay không, trong lòng Hạ Thiên Kỳ nghĩ không cần phải như vậy. Không phải nói Từ Thiên Hoa sẽ không giúp đỡ, nhưng hiện tại bọn hấn cũng không biết Lãnh Nguyệt đã đuổi theo đến chỗ nào, hấn ta và con quỷ vật kia còn ở trong khu vực này hay không, vậy

nên lúc này gọi Từ Thiên Hoa đến, với phong cách làm việc của ông ta, khẳng định cũng sẽ giống như bọn hắn bây giờ, trừng mắt to mắt nhỏ đứng chờ ở đây.

Làm không tốt còn bị ông ta khiêu khích, châm chọc, dù sao bọn hắn cũng vừa mới rời khỏi ông ta, đã gặp phải chuyện như vậy.

Vậy nên, sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, Hạ Thiên Kỳ đã lắc đầu bác bỏ đề nghị muốn báo cho Từ Thiên Hoa biết của cô gái tóc ngắn kia.

"Hiện tại không cần phải gọi ông ta đến, bởi vì con quỷ vật kia cũng không có ở nơi này."

Không biết là đang cố ý muốn cùng Hạ Thiên Kỳ rút ngắn quan hệ, hay trong lòng thật sự cũng nghĩ như vậy, cậu thiếu niên kia đã vội vã gạt đầu, tán thành với ý kiến của hắn:

"Đúng vậy, nếu bây giờ ông ta đến cũng không tìm thấy con quỷ vật kia, đến lúc đó có thể ông ta sẽ trách chúng ta đùa giỡn với mình, như vậy quả thật rất oan uổng."

Nghe Hạ Thiên Kỳ và cậu thiếu niên nói như vậy, cô gái tóc ngắn cũng cảm thấy có lý, tạm thời bỏ qua ý nghĩ này.

Sau đó, cả bốn người cũng không thảo luận gì nữa, tất cả đều đắm chiêu, trầm mặc một lúc, trong thời gian này bầu không khí trong phòng cũng trở nên ngọt ngào, giống như một vùng nước đọng vậy.

Không biết là do cảm thấy trong phòng im lặng đến đáng sợ, hay là Tống Khánh Cương thật sự nghĩ đến điều gì, mà hắn ta đột nhiên mở miệng hỏi:

"Lúc chúng ta vừa đến căn phòng này, đã kiểm tra tỉ mỉ rồi phải không?"

"Ừm. Kiểm tra rất cẩn thận." Cô gái tóc ngắn gật nhẹ đầu, khẳng định. Sau đó hơi nghi hoặc, nhìn về phía Tống Khánh Cương:

"Tại sao anh lại hỏi chuyện này?"

"Không phải trước đó có một cái xác nữ treo trên đỉnh đầu ư."

Chúng ta đã cẩn thận kiểm tra, vậy thì tại sao không phát hiện trên nóc nhà có treo một xác chết? Mọi người không cảm thấy chuyện này rất kỳ quái sao?"

"Chuyện này có gì kỳ quái chứ, chắc là con quỷ vật kia có năng lực tạo ảo giác thôi, cố ý che giấu bản thân mình."

Nghe xong, thiếu niên gầy yếu xem thường nói.

"Trẻ con đúng là trẻ con, suy nghĩ mọi chuyện cũng không trọn vẹn, cậu có hiểu tôi đang nói gì không vậy?"

Tống Khánh Cương khinh thường, liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó nói tiếp:

"Ý của tôi là, con quỷ vật kia đã có thể qua mắt được tất cả chúng ta. Vậy thì hẳn là nó có được năng lực mê hoặc. Có thể làm chúng ta tự sinh ra ảo giác, cũng có thể tạo ra ảo cảnh."

Kỳ thật tôi còn muốn nói, cái thôn này có phải là ảo cảnh do quỷ vật tạo ra hay không? Dù sao trước đó chúng ta cũng chưa từng đến đây, trên mạng cũng không có thông tin hay hình ảnh liên quan nào, vậy nên có thể nó là do quỷ vật biến hóa, vốn dĩ chúng ta không thể nhìn ra."

"Chúng ta không nhìn ra, nhưng Từ Thiên Hoa lại không nhìn ra sao?"

Hạ Thiên Kỳ không đồng ý với phỏng đoán của Tống Khánh Cương, tiếp tục nói:

"Tôi từng chứng kiến Từ Thiên Hoa giao đấu với một con Lệ Quỷ. Mặc dù cuối cùng ông ta thua, nhưng ngay lúc đối mặt với Lệ Quỷ, ông ta cũng không hề lui bước mà chủ động ra tay trước với con Lệ Quỷ kia."

Điều này đủ để chứng minh, trong lòng Từ Thiên Hoa nhất định là có lòng tin, không lẽ, nếu đổi lại là anh, anh biết rõ mình không địch nổi nó mà vẫn ra tay sao? Huống chi Từ Thiên Hoa còn lại loại người đặc biệt cảnh giác, tuyệt đối sẽ không sai lầm mà chọn lấy trúng chọi đá đầu.

Từ điểm này có thể thấy rõ, năng lực của Từ Thiên Hoa coi như không bằng cấp bậc lệ quỷ kia, nhưng tối thiểu cũng có thể chống chọi với nó.

Cho nên anh cảm thấy, Từ Thiên Hoa sẽ không nhìn ra mảnh khố ảo cảnh ở đây sao?

Tuy nhiên, cũng không thể hoàn toàn phủ định khả năng này, chỉ là nói ra, thì xác suất không cao."

"Anh nói từng thấy Từ Thiên Hoa đối phó với Lệ Quỷ? Không lẽ trước đó anh đã từng tham gia vào nhiệm vụ đoàn đội?"

Nghe xong, cậu thiếu niên gầy yếu lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Không, đó là lúc tôi đang trải qua nhiệm vụ thử việc."

Hạ Thiên Kỳ cũng không có ý phóng đại lên hay giấu diếm gì, nói đúng sự thật.

"Thử việc mà xuất hiện quý vật cấp bậc Lệ Quý sao? Còn kinh động đến giám sát? Chuyện này... Thật quá giật gân rồi."

Ba người Tổng Khánh Cương nghe xong đều lộ rõ vẻ khó tính. Hiển nhiên đều cảm thấy, chuyện như vậy là không thể nào, dù sao bọn họ cũng đều trải qua kỳ thử việc, vốn dĩ là chưa từng nghe đến việc, thử việc lại có thể tình cờ gặp phải Lệ Quý.

"Tôi cần gạt mọi người chuyện này sao?"

Đối diện với sự nghi ngờ của ba người kia, Hạ Thiên Kỳ cũng không nổi giận, dù sao cũng không có nhiều người xui xẻo như hắn, thử việc gặp phải Lệ Quý không nói, đã thế còn phải thực hiện đến hai lần.

"Không phải chúng tôi không tin, chẳng qua chỉ cảm thấy, chuyện này quá mức kinh người."

Có thể thấy cô gái tóc ngắn này rất tin tưởng Hạ Thiên Kỳ, xét trong bốn người bọn họ, thì hắn xứng đáng làm người dẫn đầu nhất.

Một là sau khi hắn thể hiện năng lực quý hóa, hai là dựa vào khả năng phân tích như vừa rồi.

"Đúng vậy, quả thật tôi cũng thấy khó tin."

Tổng Khánh Cương cũng không tiếp tục chất vấn nữa, nhưng đối với việc con quý vật kia xuất hiện trên đầu bọn hắn cũng không thể nào tìm được lời lý giải.

Đối với sự nghi hoặc của hắn ta, Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một chút, rồi giải thích:

"Thực tế chuyện này cũng không khó giải thích, bởi vì dù sao, năng lực của chúng ta cũng thua Từ Thiên Hoa một chút, sở dĩ bị Mị Quý che mắt cũng là chuyện bình thường. Huống chi lúc đó, chúng ta cũng không hoàn toàn kiểm tra kỹ trên mái nhà, đều theo bản năng mà bỏ qua việc đó."

Nói đến đoạn này, không biết Hạ Thiên Kỳ lại nghĩ đến điều gì, sắc mặt hắn nặng nề thêm mấy phần:

"Tôi cảm thấy trong nhiệm vụ đoàn đội lần này, quý vật chúng ta cần tìm để tiêu diệt không chỉ có một con, vậy nên trước mắt không thể lơ là, tránh trường hợp lại bị bất ngờ tập kích..."

Cùng lúc đó, ở khu vực thôn Đông.

Bởi vì nhóm người Hạ Thiên Kỳ rời đi, cho nên Từ Thiên Hoa không thể không sắp xếp lại người gác đêm.

Từ từng tổ nhỏ gác đêm chuyển thành mỗi người gác một giờ.

Nói thẳng ra là nữ sinh đeo kính kia một mình gác một giờ, Triệu Thu Nhã cũng một mình một giờ, Vương Khải cũng vậy. Tất nhiên, nếu có ai đó tự nguyện, thì hoàn toàn có thể cùng người khác gác đêm.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Tiếng gọi

Dịch: Dịch Gia

Trong phòng, ánh đèn âm ỉ chìm vào bóng tối, Từ Thiên Hoa nhắm nghiền hai mắt, tựa lưng vào tường nghỉ ngơi, cách đó không xa thì Triệu Thu Nhã đang trốn trong ngực Vương Khải. Còn nữ sinh đeo kính kia thì cơ thể lại căng cứng, đứng chính giữa phòng, cảnh giác nhìn khắp quanh phòng thậm chí bất kể ở ngoài cửa sổ có một ngọn gió thổi hay cây cỏ lay cũng để ý.

Lúc nhóm người Hạ Thiên Kỳ chưa rời đi, bọn họ cũng không cảm thấy không khí trong phòng âm trầm đến vậy, thế mà bây giờ, ở đây lại rất trống trải.

"Khải, anh nói đi, lúc ấy tại sao em lại ngu như vậy, biết rõ công ty này không bình thường, vậy mà vẫn ký hợp đồng."

Nhớ lại lúc ký hợp đồng, có thể nói là Triệu Thu Nhã hối hận đến muốn phát điên, vấn đề rõ ràng như vậy cũng không nhận ra, tiện tay ký thẳng vào tờ giấy đó.

"Chuyện này có lẽ là vận mệnh, có rất nhiều chuyện chúng ta không thể lường trước được. Tuy nhiên không có chuyện gì đâu, chúng ta sẽ lần lượt hoàn thành nhiệm vụ, sau đó cũng mạnh lên sau từng nhiệm vụ."

Tin tưởng anh, không có chuyện gì đâu."

Vương Khải ôm chặt Triệu Thu Nhã, nhẹ giọng an ủi với cô ta.

"Tôi nói hai người có chịu thôi đi hay không, có biết sông cạn thì đá mòn không, chẳng đến đây trực đêm với tôi, cũng có thể được an toàn hơn."

Nữ sinh đeo kính có chút không quen, nhìn qua nhếch miệng một cái, trên thực tế, những câu nói tương tự như thế của Vương Khải, đêm nay cô ta đã nghe không dưới mười lần. Nếu bây giờ Triệu Thu Nhã muốn nghe tiếp, Vương Khải còn nói tiếp, thì thật sự, cô ta cũng nghe không nổi nữa.

Cũng vì hai chữ "Buồn nôn".

"Dựa vào cái gì chúng tôi phải giúp cô trực đêm, cô chờ đến sáng mai đi!"

Nghe thấy nữ sinh đeo kính nói mình, Triệu Thu Nhã từ trong ngực của Vương Khải, ngẩng đầu, hung hãn nói.

"Không giúp thì không giúp thôi, cô cho rằng chị đây muốn vương vãi thêm sao? Tuy nhiên, tôi có câu này muốn tặng cho cô, người chỉ vì mình thì không có kết cục tốt đâu."

Nói xong, nữ sinh đeo kính nhìn Triệu Thu Nhã, lộ ra một nụ cười chế nhạo.

"Cô nói cái gì! Đúng là đồ lập dị, trời sinh ra vốn dĩ không ai muốn dạy dỗ, tôi cũng tặng cô một câu. Người lập dị là người lập dị, đều bị vứt vào trong đồng rác, không ai muốn hàng nát đâu!"

"Có đúng không, trong hai ta, ai là hàng nát trong lòng cô rõ nhất."

Sau khi nữ sinh đeo kính tặng cho Triệu Thu Nhã một nụ cười lạnh, cũng không nói gì nữa, nhưng Triệu Thu Nhã kia lại vẫn như cũ, luôn miệng mắng mồm:

"Người lập dị như cô không sớm cũng muộn bị quỷ giết chết, không, bộ dạng thối tha như cô cho dù chết cũng bị phân thành tám mảnh..."

"Thu Nhã. Đừng nói những lời như vậy, đã vào đây thì tâm trạng ai cũng không được tốt."

Rốt cục lúc này Vương Khải nghe cũng không lọt tai nữa, không khỏi ngăn Triệu Thu Nhã lại, nói.

"Khải... Em thật sự là nhìn lầm anh, rõ ràng người lập dị kia nói chúng ta trước. Em nghe cô ta nói anh nên mới nổi giận, vừa rồi cô ta lại nói những lời khó nghe như vậy với em, anh không giúp em không nói, nay lại còn trách em..."

Triệu Thu Nhã đẩy mạnh Vương Khải một cái, chạy sang chỗ khác, bụm mặt khóc "Ồ ô."

"Thu Nhã... Anh... Anh không có ý đó..."

Thấy Triệu Thu Nhã bị mình chọc giận mà khóc, chân tay Vương Khải lập tức luống cuống, lúc này cũng đứng dậy, đi về phía cô ta. Nhưng bất kể là như thế nào, Triệu Thu Nhã cũng không để ý đến hắn ta, khóc càng to hơn.

Thấy vậy, nữ sinh đeo kính chỉ cười cười mĩa mai, cũng không thêm nói gì nữa, chuyên tâm vào trực đêm.

Mặc dù mấy người kia đã cố ý nhỏ giọng, nhưng căn phòng lớn như vậy, bốn phía lại yên tĩnh, vậy nên những lời đó hẳn là đã truyền đến tai Từ Thiên Hoa, nhưng ông ta lại không có vẻ gì là nghe thấy. Vẫn nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi, không để ý đến chút nào.

"Thu Nhã... Anh sai rồi, được chưa, em cũng đừng giận anh, vừa rồi anh không hề có ý đó, anh chỉ sợ làm kinh động đến giám sát Từ... Thật... Em có thể tin anh được không?"

"Anh muốn em làm sao tin anh đây, anh giúp người ngoài nói em, nếu đổi lại, em giúp người đàn ông khác nói anh, thì tâm trạng anh như thế nào hả!"

"Anh sai rồi, anh thế sẽ không bao giờ như vậy nữa." Vương Khải không còn cách nào khác, chỉ có thể liên tục thề hứa. Cuối cùng, nói hết những lời ngon ngọt, phí hết bao nhiêu sức lực mới dỗ dành được Triệu Thu Nhã.

Tiếng khóc của Triệu Thu Nhã biến mất, trong phòng lại trở nên yên tĩnh một lần nữa. Nữ sinh đeo kính nâng cổ tay, liếc nhìn thời gian trên đồng hồ vịnh dự, phát hiện bây giờ đã là 5 giờ sáng, nhưng bên ngoài lại không có chút nào hừng sáng.

Tuy nhiên trời có sáng hay không cũng không liên quan đến cô ta lắm, dù sao bọn họ chia nhau ba người lần lượt trực đêm, cô chỉ phụ trách đến 5 rưỡi, sau đó thì người gác có thể là Vương Khải cũng có thể Triệu Thu Nhã.

Nghĩ đến nửa giờ nữa là đã có thể nghỉ ngơi, nữ sinh đeo kính lại dụi dụi con mắt, vực lại tinh thần một lần nữa.

Về phần hai người đang tựa vào tường nghỉ ngơi, nhưng vẫn như cũ, không có chút nào buồn ngủ, nhất là Vương Khải, nét mặt dày đặc ưu sầu.

"Hài, thật không biết vừa rồi Tống Khánh Cương nghĩ gì, lại cùng những người kia rời đi, cũng không biết hiện tại anh ta sao rồi."

Chỉ vì Triệu Thu Nhã, mà hần và Tống Khánh Cương trở mặt với nhau, nhưng dù gì cũng từng là anh em, nói trong lòng hần không lo lắng, chỉ e là lừa người gạt mình.

Thấy Vương Khải hết chuyện để nói, lại nhắc đến một cái tên làm cô ta khó chịu, Triệu Thu Nhã lập tức nhấn nhá nói:

"Nếu như anh đã không yên lòng với Tống Khánh Cương như vậy, vậy thì anh đi tìm hần đi, đừng quan tâm em, anh đi tìm hần đi!"

Thấy Triệu Thu Nhã lại nổi lên tính tình đáng ghét đó, Vương Khải lập tức ngậm miệng, bất đắc dĩ giải thích:

"Em so với hần quan trọng hơn nhiều, anh chỉ lo lắng cho sự an toàn của em thôi."

"Thôi đi, ai mà tin những lời dối trá đó của anh..."

"Đừng nói chuyện!"

Ngay lúc Triệu Thu Nhã định cãi lại Vương Khải, thì đột nhiên nữ sinh đeo kính kia phất tay cắt lời, sau đó giọng run run hỏi:

"Hai người... Hai người có nghe thấy âm thanh gì không?"

"Âm thanh?"

Nghe vậy, Vương Khải cũng cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh phòng, sau đó lại nín thở nghe ngóng, nhưng cũng chỉ nghe thấy tiếng gió ngoài kia rít gào.

"Là tiếng gió sao?"

"Không, không phải tiếng gió, mà là tiếng của một ông lão."

"Tiếng của một ông lão? Tại sao tôi không nghe thấy?"

Mặc dù Triệu Thu Nhã không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đoạn đối thoại vừa rồi của hai người kia, không khỏi làm cô ta rung mình. Cô ta co người lại trong ngực Vương Khải, thậm chí còn không dám lộ đầu ra.

Wương Khải nín thở lắng nghe, nhưng quả thật cũng không nghe được tiếng của ông lão nào.

Nhưng lúc này, nữ sinh đeo kính kia lại giống như gặp phải ma, không ngừng hoảng sợ nấn nỉ:

"Tôi không nghe nhầm mà, là tiếng của một ông lão, ông ta gọi tôi... Ông ta gọi tên tôi!"

"Thế nhưng tại sao tôi..."

Lúc Vương Khải muốn nói hần cũng không nghe được, thì bên tai lại truyền đến một tiếng gọi khàn khàn:

"Vương Khải..."

Nghe thấy tiếng gọi này, Vương Khải lập tức rung mình một cái, lông tơ khắp toàn thân đều dựng đứng lên.

"Ai?"

Nhưng lúc Vương Khải nhìn về hai bên cửa sổ và bốn phía lại không hề nhìn thấy ai, cho dù là quỷ cũng không thấy.

Thế nhưng cái giọng khàn khàn đó lại không ngừng kêu gọi, giống như U Linh Quỷ Mị, văng vẳng bên tai hần không ngừng:

"Vương Khải..."

"Vương Khải..."

"Vương Khải..."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đốt xác

Dịch: Dịch Gia

Tiếng gào khóc ồn ào người không ngừng vang bên tai, khiến cho da đầu Vương Khải tê dại một trận. Cách đó không xa, nữ sinh đeo kính nhìn qua cũng không khá hơn là mấy, căng thẳng quệt ngang mồ hôi lạnh đang không ngừng tuôn ra trên mặt.

- Các người sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù Triệu Thu Nhã không nghe được âm thanh ghê rợn kia, nhưng lại bị biểu hiện của Vương Khải và nữ sinh đeo kính dọa cho sợ phát khiếp, đầu sao không biết mới là kinh khủng nhất.

- Có một con quỷ đang không ngừng kêu tên anh.

Vương Khải trả lời Triệu Thu Nhã, nhưng ánh mắt vẫn như cũ, không ngừng liếc nhìn bốn phía. Bởi cái âm thanh khóc ồn ào đó gần hần vô cùng, gần đến nỗi khiến cho hần có cảm giác nó bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mắt mình.

Nhưng mà chuyện đó là không thể nào, bởi bên cạnh hần chỉ có Triệu Thu Nhã với Từ Thiên Hoa, vốn dĩ là không thấy được nửa hình dáng quỷ.

- Đến... Đến đây đi..

Âm thanh khóc ồn ào kia lại một lần nữa vang lên, ánh mắt Vương Khải lúc này cũng đang khóa chặt tại cánh cửa phòng đang bị gió làm cho lung lay.

Lần này hần nghe rất rõ, chắc chắn là âm thanh từ bên ngoài cửa phòng truyền vào. Nói cách khác vào giờ phút này đang có một con quỷ ở đằng sau cánh cửa.

Nữ sinh đeo kính lúc này cũng đã xác định được vị trí mà âm thanh kia truyền tới, hoảng sợ chỉ về phía cửa phòng đang không ngừng lay động, sợ hãi kêu lên:

- Ngoài cửa... Có quỷ ở ngoài cửa!

Có lẽ là do nữ sinh đeo kính gào quá lớn làm cho Từ Thiên Hoa trước đó một mực nhắm mắt nghỉ ngơi rốt cục cũng chịu mở mắt ra. Hần đầu tiên là đưa mắt nhìn nữ sinh đeo kính đang không ngừng lùi về phía sau một cái, sau đó lại lướt qua nhìn về phía Vương Khải và Triệu Thu Nhã đang run lẩy bẩy, lúc này mới rất coi thường nói:

- Quỷ ở ngoài cửa còn chưa vào, các người sợ cái gì chứ? Tôi thật hoài nghi các người đến tội cùng là làm sao có thể thông qua bài khảo hạch kia?

Từ Thiên Hoa đích thị là đang châm chọc đám Vương Khải. Cả ba người đương nhiên đều không dám lên tiếng. Những lời cần nói cũng đã nói xong, vốn dĩ Từ Thiên Hoa cũng không có ý định đứng dậy diệt quỷ, lúc này lại khép mắt lại lần nữa.

Cùng lúc đó, Triệu Thu Nhã đang nằm trong ngực Vương Khải cũng đột nhiên giật mình, tiếp đó nhìn Vương Khải sợ hãi kêu lên:

- Có người kêu tên em! Có người kêu tên em!

Thấy Triệu Thu Nhã như vậy, Vương Khải biết con quỷ ở ngoài cửa kia cũng đã để mắt đến Triệu Thu Nhã. Tuy nhiên, còn không chờ hần mở miệng an ủi cái gì, Triệu Thu Nhã liền trực tiếp khóc:

- Khải... Em thực sự sợ hãi... Cái giọng nói đó kêu em đi ra ngoài... Cái giọng kia nói nếu như em không đi ra nó sẽ giết chết em... Em không muốn đi... Em thực sự rất sợ... Em không muốn chết...

- Cô có thể đừng làm phiền như vậy được không?

Nữ sinh đeo kính bật lổ tai lại hết sức phiền não kêu lớn một tiếng, tiếp đó xoay người về phía Triệu Thu Nhã mắng:

- Khóc khóc khóc. Cô ngoài khóc ra thì còn làm được gì, tôi thật sự muốn dùng thứ gì đó nhét vào miệng thú của cô không còn một khe hở.

- Khải... Cô ta còn mắng em...

Triệu Thu Nhã không biết là bị dọa đến khiếp sợ hay là đầu óc đột nhiên trở nên thông minh, cũng không có mắng lại nữa mà lại ngẩng đầu lên, gương mặt đáng thương đầy nước mắt nhìn Vương Khải. Thấy Triệu Thu Nhã đầy ắp ủy khuất nhìn mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn. Lúc này liền bật dậy, chỉ thẳng nữ sinh đeo kính lớn tiếng mắng:

- Nếu như cô còn dám nói Thu Nhã một câu nữa, tôi sẽ giết chết cô.

- Tôi nói cô ta thì sao? Anh còn không phải thấy rõ sao? Cô ta vốn là khóc suốt mướt không thôi. Anh không phiền không có nghĩa là người khác không cảm thấy phiền. Anh không cho tôi nói, tôi càng muốn nói.

Vừa nói, nữ sinh đeo mắt kính vừa chỉ vào bộ dạng điềm điềm, đáng yêu của Triệu Thu Nhã mắng tiếp:

- Con đi. Đáng chết! Cái loại của chung, loại đàn bà thói nát nên chết đi.

- Tôi chửi mẹ cô.

Thấy nữ sinh đeo kính vẫn không ngừng mắng chửi Triệu Thu Nhã, trong lòng Vương Khải nảy sinh ác ý, vội vung cánh tay đã quỷ hóa đánh về phía cô ta.

- Các người muốn làm gì?

Có thể là Từ Thiên Hoa phát hiện Vương Khải muốn giết người, đột nhiên lúc này lại mở mắt ra, gắt với cậu ta một câu.

Nhưng mà Vương Khải sớm đã bị cảm xúc riêng che mất lý trí, xông tới, đánh vào đầu nữ sinh kia một đòn.

Sức lực của con người ở thời điểm giận dữ vốn đã mạnh kinh người, huống chi sau khi cánh tay đã được quỷ hóa, vậy nên, một đòn Vương Khải tung ra này đã làm cho nữ sinh đeo kính kia văng ra phía xa, sau đó đập vào cửa, cơ thể bắt đầu co quắp.

Cũng cho đến lúc này, Vương Khải mới giật mình tỉnh lại, kinh hoàng nhìn nữ sinh đeo mắt kính đang co giật trên mặt đất, trên mặt lộ rõ biểu tình sợ hãi.

Một lúc lâu sau, Vương Khải mới nghĩ đến cái gì, vội vàng chạy tới bên cạnh nữ sinh, nhưng mà hiện tại cô ta đã không còn thở nữa.

- Cô ta... Cô ta đã chết...

- Tôi đã giết cô ta...Tôi đã giết người...

Vương Khải khó tin nhìn cánh tay quỷ hóa của mình, sau đó dùng sức nắm chặt tóc mình, thống khổ gào lên.

Thấy ván đã đóng thuyền, nữ sinh đeo mắt kính đã bị Vương Khải giết chết, Từ Thiên Hoa cũng không nói thêm cái gì, tựa như người vừa mới chết không liên quan gì đến hắn, cũng không phải một mạng người mà là một con kiến vậy.

Chết cũng đã chết rồi.

Từ Thiên Hoa mặc dù không quan tâm có người toi mạng, nhưng lại không có nghĩa là Vương Khải không quan tâm.

Mặc dù người là do hắn giết, nhưng lúc ấy là bởi vì hắn quá mức tức giận, xông tới cũng không phải một lòng muốn giết chết cô ta, mà chỉ là muốn dạy dỗ nàng một chút...Nhưng lại thành giết cô ta.

- Tôi không muốn giết cô...tôi không nghĩ...

Vương Khải chán nản tê liệt ngồi dưới đất, đến bây giờ vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thật này.

Triệu Thu Nhã lúc này cũng tới bên cạnh người nàng, sau đó ôm lấy Vương Khải từ phía sau, an ủi nói:

- Khải, không có chuyện gì, là do cô ta tự làm tự chịu, chuyện này vốn dĩ cũng không thể trách anh. Anh cũng không phải cố ý, anh chẳng qua là vô tình. Nơi này ngoài chúng ta ra, không còn ai biết nữa, cho nên anh không cần lo lắng.

- Thu Nhã...! Anh giết người, anh hại chết một mạng người, em xem anh làm sao có thể quên được!

Vương Khải đối với việc bản thân giết người vẫn hối hận không thôi.

Thấy vậy, Triệu Thu Nhã đột nhiên cho hắn một cái bạt tai, dùng sức đẩy hắn ra nói:

- Người chính là một gã đàn ông vô dụng, người là vì bảo vệ ta nên mới giết chết nàng. Tốt. Như vậy nếu người hối hận, người cũng sắp giết chết ta, tới đi, giết chết ta!

- Thu Nhã... Anh...

Bị Triệu Thu Nhã nói như vậy, Vương Khải trong lúc nhất thời ngược lại cũng không tự trách mình nữa, chẳng qua là nhìn Triệu Thu Nhã không biết nên nói cái gì cho phải.

- Khải, ở trong những chuyện như này luôn có người phải chết, nếu như cô ta không chết, với việc cô ta có thù oán với chúng ta, không chừng sẽ đâm một nhát sau lưng chúng ta. Cho nên anh làm như vậy căn bản không coi là giết người, ngược lại chính là đang cứu chúng ta.

Sau khi Triệu Thu Nhã khuyên nhủ một lúc. Tâm trạng của Vương Khải cũng đã bình phục lại, chẳng qua là hắn cũng không dám nhìn tới thi thể nữ sinh đeo mắt kính. Bởi vì hắn luôn cảm thấy sợ hãi nữ sinh đeo mắt kính sẽ đột nhiên biến thành ác quỷ đứng lên hại hắn.

- Chúng ta không thể giữ thi thể lại nơi này.

- Tại sao không thể?

- Anh ngừng lại xem, nơi này, sau khi dân trong thôn chết đi tất cả đều biến thành tiểu quỷ, cho nên rất khó nói nàng sẽ không như vậy. Chúng ta phải đem thi thể nàng đốt đi.

Nói đến chỗ này, Vương Khải có chút khiếp đảm mắt liếc Từ Thiên Hoa một cái, thấy Từ Thiên Hoa không có phản ứng gì, từ trong ba lô mang sau lưng, lấy ra một chai dầu hỏa, sau đó mở nắp tưới lên khắp thi thể của nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Náo nhiệt

Dịch: Dịch Gia

Tuy nhiên lúc bọn họ muốn kéo thi thể ra cửa lại hơi do dự, bởi vì bọn họ bưng tỉnh khi nghĩ đến con quỷ đang trốn sau cánh cửa kia.

Mặc dù tiếng gọi của quỷ vật cũng đã biến mất, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng lúc này con quỷ kia vẫn trốn ở sau cửa, có thể chưa rời đi.

- Khải, nếu như con quỷ kia vẫn chôn ở sau cửa thì phải làm thế nào? – Triệu Thu Nhã có chút bất an hỏi.

- Không sao đâu, nếu nó chỉ là một con quỷ nhỏ, anh có thể đối phó được. Ngược lại, chúng ta nhất định phải nhanh chóng xử lý xong thi thể này, nói không chừng bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể biến thành quỷ.

- Không phải Từ chủ quả cũng đang ở chỗ này sao, chưa chắc cô ta đã biến thành tiểu quỷ, cô ta cũng đã thật sự thay đổi, chúng ta không cần phải sợ nàng, dầu sao anh không đối phó được còn có Từ chủ quản.

- Nghe anh đi, chúng ta hãy đem thi thể này ra sân thiêu hủy.

Vương Khải cũng đã nhìn ra Từ Thiên Hoa sẽ không quản bọn họ, điều này hẳn có thể hiểu rõ từ biểu hiện thờ ơ của Từ Thiên Hoa khi hắn giết chết nữ sinh đeo mắt kính.

Cho nên ban đầu bọn họ có ý tưởng trông cậy vào Từ Thiên Hoa sẽ bảo vệ mình, bây giờ lại cảm thấy cực kỳ tự giễu.

Cũng cho tới bây giờ, Vương Khải rốt cuộc mới biết vì sao Tông Khánh Cường lại rời bọn họ mà đi, bởi vì bọn họ sớm đã nhìn thấu, Từ Thiên Hoa chính là loại người cực đoan máu lạnh ích kỷ, buồn cười thay là cho tới bây giờ hắn mới rõ ràng.

Nếu như lúc ấy bọn hắn cũng chọn theo Tông Khánh Cường rời đi, thì hiện tại cũng sẽ không phải trải qua những chuyện này, nữ sinh đeo mắt kính cũng sẽ không chết, bọn họ cũng sẽ không chật vật bất an như bây giờ.

- Thật là tự làm bậy không thể sống.

Vương Khải lắc đầu cười khổ một cái, coi như đã hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là không làm bậy sẽ không chết, nói cho cùng tất cả những thứ này đều do hắn làm ra.

Nhưng hắn sẽ không hối hận, vì hắn thực sự thích Triệu Thu Nhã. Một khắc kia, khi hắn bước chân vào cửa trường đại học, hình bóng Triệu Thu Nhã cứ như thiên sứ cùng hắn sanh vai sớm đã in thật sâu vào tâm trí hắn.

Cho dù cô là người như thế nào, cho dù quá khứ của cô ấy ra sao, cho dù có bao nhiêu người ghét cô đi chăng nữa... đối với hắn mà nói những thứ này đều không quan trọng. Bởi vì hắn có thể bao dung tất cả, hắn có thể vì cô làm bất cứ chuyện gì, cho dù là để cho hắn và Tông Khánh Cường quyết đấu, cho dù hắn có phải giết người, thậm chí là vì cô mà chết.

Thấy Vương Khải kiên định như vậy, Triệu Thu Nhã gật đầu một cái cũng không nói gì thêm, do sợ hãi nên cô ta chỉ đi theo phía sau Vương Khải.

Vốn dĩ Vương Khải chưa từng nghĩ sẽ để cho Triệu Thu Nhã phải mạo hiểm, cho nên lúc hắn kéo thi thể tới cạnh cửa, liền tỏ ý muốn Triệu Thu Nhã lùi về phía sau một chút, sau khi hít sâu một hơi, hắn nắm lấy tay cầm cửa, sau đó đẩy cửa phòng ra.

Được đề xuất cho bạn

Hôn Nhân Sai Lầm

Hạnh Phúc Bi Thương

Đề nghị từ

Tuy nhiên điều có thể khiến hấn thờ phào là ở ngoài cửa không có thấy bất kỳ một quý vật nào, dĩ nhiên, không thấy được gì cũng là do giới hạn với cánh cửa, bởi vì cảnh tượng xa một chút nữa, hoàn toàn là một mảng tối om.

Vương Khải chưa có ý định sẽ rời xa nhà bao xa, cho nên khi đã chắc sau cánh cửa không có quý liền trực tiếp lúi thi thể ra khỏi ngôi nhà.

Triệu Thu Nhã vốn cũng muốn cùng đi ra ngoài, nhưng Vương Khải lại không để cho cô ta theo ra, bởi vì hấn không đi xa, thiêu thi thể ở ngay cạnh cửa.

Bởi vì trên thi thể đã tưới trước một chai dầu lửa, cho nên Vương Khải không cần phí công sức lập tức đốt thi thể ngay, quần áo của thi thể bắt đầu bị thiêu đốt, gió theo bốn phía vòng quanh khiến lửa cháy càng lớn hơn.

Quần áo, tóc, thậm chí cả dầu mỡ trên người cũng bị thiêu đốt, khiến cho trong không khí tràn ngập một mùi vị khiến người ta muốn nôn mửa.

- Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý giết cô. Muốn trách thì hãy trách vận khí của cô không tốt.

Vương Khải quay về phía thi thể đang bị thiêu đốt nỉ non một câu, hấn vừa mới nâng lên một cái chân định cất bước trở lại phòng, tiếp theo chỉ một cái chớp mắt, bỗng thấy thi thể đang bị thiêu đốt như xác chết chọt vùng dậy.

Vương Khải bị sự biến hóa kỳ dị của loại thi thể này dọa cho sợ hết hồn, lúc này cũng không dám dừng lại nữa, vội vàng vòng qua thi thể trốn vào trong nhà.

Nhanh chóng đóng cửa lại, Vương Khải Chỉ cảm thấy trong lỗ mũi đều là của thi thể bị đốt kia, may mắn thay vừa rồi không có xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, ngược lại làm tim hấn treo lên cao không biết bao nhiêu lần lúc này mới buông xuống một chút.

Cảm giác con quỷ trước kia gọi tên hấn giống như từ nhân gian bốc hơi vậy, cũng không có xuất hiện lại.

Không biết Từ Thiên Hoa đã mở mắt ra từ lúc nào, chẳng qua ánh mắt hấn không có ngừng lại tên người Vương Khải hay Triệu Thu Nhã, mà một mực nhìn chăm chăm một bên cửa sổ. Kỳ thực, cũng không biết hấn nhìn thấy gì, sắc mặt có chút ngưng đọng.

Lúc này Vương Khải và Triệu Thu Nhã cũng đều chú ý tới ánh mắt của Từ Thiên Hoa, không khỏi theo hướng hấn cũng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ngoài cửa sổ lại đen thui một mảnh, hai người vừa không mở thiên nhãn, cũng không làm mạnh thị giác, cho nên hoàn toàn không biết trong bóng tối ngoài cửa sổ kia rốt cuộc là có cái gì.

Do dự một chút, Vương Khải quyết định dò hỏi Từ Thiên Hoa:

- Từ chủ quả, ông đang nhìn cái gì vậy?

- Cậu cảm thấy ngoài cửa sổ sẽ có cái gì? – Từ Thiên Hoa không nhìn hấn, mà hỏi ngược lại với ý vị sâu xa.

Nghe vậy, trong lòng Vương Khải nhất thời lộp bộp một cái, ở trong thôn này trừ quý vật ra sẽ còn có cái gì, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa, ý của Từ Thiên Hoa chính là...Ngoài cửa sổ có quý!

Vương Khải bất an kéo Triệu Thu Nhã từ chỗ Từ Thiên Hoa lại gần, trong lòng quả thật có chút không hiểu nổi suy nghĩ của Từ Thiên Hoa, không biết hấn cứ như vậy đợi ở chỗ này là có ý gì.

Thời gian đau khổ cùng bất an của Triệu Thu Nhã và Vương Khải đã qua nửa giờ, cho đến lúc đồng hồ sắp điểm 7 giờ, sắc trời mới sáng hơn một chút.

Nhưng chỉ so với trước đó không thấy nổi năm đầu ngón tay thì tốt hơn một chút, bởi vì không có mặt trời nên bên ngoài nhìn qua vẫn là một màu đen.

- Không sai biệt lắm đúng đến 7 giờ, bên ngoài đáng lẽ không còn tối như vậy mới đúng.

Lo lắng sợ hãi suốt cả một đêm, lúc này Vương Khải đã lộ ra vẻ mệt mỏi, chỉ có thể dùng lực day day da mặt, tận lực giữ cho bản thân được tỉnh táo.

Trải qua cả một đêm, Từ Thiên Hoa đã điều chỉnh xong trạng thái, lúc này cũng đuổi người từ dưới đất đứng lên, tiếp đó đi hai bước tới trước cửa sổ.

Đẩy cửa sổ ra, trận gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, làm Vương Khải và Triệu Thu Nhã không nhịn được mà run lên lập cập.

- Đi ra ngoài đi.

Dùng giọng ra lệnh bỏ lại những lời này, Từ Thiên Hoa trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài. Vương Khải đỡ Triệu Thu Nhã sắc mặt có chút nhợt nhạt đứng dậy, mặc dù trong đầu có tới mười ngàn cái không nên nghĩ, nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt cùng đi ra ngoài.

Chẳng qua là khi bọn họ từ trong nhà đi ra, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hết hồn, bởi vì cửa chính của sân mở rộng, xuyên qua cửa có thể thấy rõ ràng, bên ngoài đầu người nhốn nháo, một ít tiếng rao hàng vang bên tai không dứt.

- Gặp quý thật!

Vương Khải khó tin sững sờ đứng trước cửa phòng, còn Triệu Thu Nhã lại hoảng sợ đến nỗi không nói ra lời.

Nhưng mà càng làm cho bọn họ vạn phần sợ hãi là... Mới vừa rồi Từ Thiên Hoa vẫn còn ở trong tầm mắt bọn họ, mà không biết từ lúc nào đã không còn thấy nữa!

Vương Khải và Triệu Thu Nhã cũng không dám chờ tại chỗ này, lập tức vội vàng đuổi theo, chẳng qua là Từ Thiên Hoa đã sớm tan biến không còn chút dấu tích, không biết hắn đi đâu.

Nhìn mọi người trong thôn đi trên đường, Vương Khải nhất thời cảm thấy một loại cảm giác cực kỳ không chân thật. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là những người này đều là quỷ hồn, mà bọn họ lại sững sờ tại chỗ này một lúc lâu, nhưng cũng không có đụng phải bất kỳ công kích nào, đồng thời cũng không cảm nhận được một chút ác ý nào.

Mặc dù là ngày hay là đêm, những người lui tới trong tay đều xách đèn lồng, hoặc là dừng lại trước sạp hàng hóa nhỏ quan sát một chút, hoặc là cười ngửa đi lang thang ngắm hoa.

- Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vương Khải hoàn toàn bị tình huống dưới mắt làm cho mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Ngổm

Dịch: Dịch Gia

- Vương Khải... Chúng ta nên làm gì đây?

Triệu Thu Nhã yếu ớt kéo vạt áo Vương Khải một cái. Sớm đã biết mọi chuyện sẽ không tốt như vậy.

- Mặc dù anh không biết trước mất mát cuộc đời là chuyện gì đang xảy ra, nhưng suy đoán của chúng ta nhất định không sai, những thứ này đều là quỷ!

Vương Khải không tin tới ngày hôm qua vẫn còn âm hồn quỷ ảnh, khắp nơi trong thôn tràn đầy sát khí lại đột nhiên trở nên náo nhiệt như vậy.

- Nếu quỷ vật không có hành động gì, chúng ta cũng không nên bứt dây động rừng, chúng ta phải liên lạc với Từ Thiên Hoa và bọn người Khánh Cường, bất kể như thế nào phải tìm được bọn họ trước đây...

Cùng lúc đó, Hạ Thiên Kỳ cùng mấy người đang ở khu vực trung tâm.

- Lúc này cũng đã hơn bảy giờ rồi, tại sao bên ngoài trời còn mờ tối như vậy?

Tông Khánh Cường mặt mày rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, thân thể vừa mệt mỏi lại vừa khó chịu không nói ra được.

Cô gái tóc ngắn tựa vào bên tường, từ đầu đến cuối đều nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng mở mắt ra cảnh giác quét qua bên trong nhà một lượt.

- Có lẽ ngày hôm nay trời sẽ không sáng.

Thiếu niên gầy yếu nghe Tông Khánh Cường than thở, tiếp đó nhìn ra ngoài cửa sổ tràn đầy bóng tối hoài nghi nói:

- Loại bóng tối này hoàn toàn khác với kiểu mây đen che kín, và lại, vốn dĩ nơi này không thể nào mù như vậy trời còn không sáng.

- Làm sao lại không thể, anh chưa nghe nói qua có một nơi thật xa tồn tại ngày đen hay đêm trắng sao?

- Nhưng địa điểm nơi này cũng không phải là rất đặc trưng.

Thiếu niên gầy yếu có một chút lười nói cùng Tông Khánh Cường.

Đối phương trong mắt hắn từ lúc ban đầu là náo loạn bây giờ đã biến thành kẻ ngu si.

Tông Khánh Cường cũng không tin thiếu niên gầy yếu, cho nên lúc này hắn quay đầu, ngăn người ngó đến cánh cửa hỏi Hạ Thiên Kỳ:

- Đến thời điểm này trời vẫn không sáng, có phải lại phát sinh chuyện gì không?

Nghe được lời Tông Khánh Cương hỏi Hạ Thiên Kỳ, cô gái tóc ngắn liền mở mắt ra nhìn lại.

- Trên thực tế chỗ này không thể nào phát sinh tình huống ngày đen hoặc đêm trắng, như vậy nguyên nhân xuất hiện loại ngày này cũng chỉ có một mà thôi.

- Là cái gì?

- Sức mạnh linh dị. – Hạ Thiên Kỳ nhìn Tông Khánh Cương một cái, mặt không biểu cảm tiếp tục nói – Có thứ đang che tầm nhìn chúng ta, để cho chúng ta chỉ có thể thấy đêm tối.

- Anh nói là ảo cảnh.

- Cũng chỉ có thể giải thích như vậy, hoặc tai hại hơn chính là từ khi chúng ta mới bước chân vào nơi này đã bắt đầu rơi vào ảo cảnh.

Hạ Thiên Kỳ nói ra tình huống khiến hắn lo lắng nhất.

- Giả mà không như vậy, tôi nhớ anh có nói qua, chúng ta vừa mới bắt đầu bước vào đã rơi vào ảo cảnh, giả sử người như Từ Thiên Hoa cũng không thể nào không nhìn ra.

Cô gái tóc ngắn có chút nghi ngờ nói.

- Tôi đã từng nói Từ Thiên Hoa không thể nào không nhìn ra, chỉ cần có một điều kiện nào đó, nếu như thỏa mãn điều kiện này, nhất định Từ Thiên Hoa cũng không nhìn ra.

Hạ Thiên Kỳ cũng không nói thẳng ra suy đoán của hắn, mấy người còn lại không khác nào cô gái tóc ngắn hỏi:

- Điều kiện kia là cái gì? Anh đừng có nói một nửa nha.

Thấy Hạ Thiên Kỳ chỉ nói một nửa liền không nói tiếp nữa, ba người cũng có chút nóng nảy.

- Không phải tôi không nói mà là tôi vẫn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào.

Hạ Thiên kỳ đột nhiên thờ dài, lại rút một điều thuốc từ trong túi du lịch ra, ngậm lên môi hút.

Ba người cô gái tóc ngắn không hề ngu, bọn họ cũng nhìn ra được Từ Thiên Kỳ đang lo lắng chuyện gì, chính là Lãnh Nguyệt rời đi khỏi nơi này đã quá một giờ.

Với tốc độ của Lãnh Nguyệt mà nói, hắn tuyệt đối sẽ không lâu như vậy còn chưa quay về, cho nên chỉ có thể là do hắn gặp phải phiền toái, hơn nữa phiền toái này cũng không dễ giải quyết.

Mặc dù nghĩ tới Lãnh Nguyệt có thể đang đối mặt với tình cảnh nguy hiểm, nhưng hắn không thể nào nghĩ ra biện pháp cứu viện, cũng chỉ có thể chờ ở chỗ này mà lòng tràn đầy lo âu.

Nhưng hắn đã xác định chờ đợi cũng không phải kế hoạch lâu dài, hắn quyết định nếu như nửa giờ sau Lãnh Nguyệt vẫn chưa về, hắn cùng cô gái tóc ngắn và mấy người kia sẽ rời khỏi nơi này.

Có thể cảm thấy Lãnh Nguyệt đã gặp phải chuyện bất chắc, cho nên cô gái tóc ngắn cũng khó khăn đi đến gần người Hạ Thiên Kỳ, chủ động nói chuyện với hắn:

- Lúc mới gặp anh, còn cảm thấy anh không đáng tin chút nào, không nghĩ tới khi tiếp xúc rồi lại thật đáng tin.

- Lấy biểu hiện bên ngoài của một người để đánh giá bản chất người đó, là phương thức nhìn người ngu xuẩn nhất.

Ngược lại, Vốn dĩ, Hạ Thiên Kỳ cũng muốn giả bộ không thèm so đo, nhưng không nghĩ đến vừa mở miệng đã nói một câu làm người ta cứng họng như vậy.

- Được rồi nha, đừng nghĩ khen anh một câu anh liền lên mặt.

Cô gái tóc ngắn nói đến chỗ này, liền đi thẳng vào vấn đề chính nói:

- Chúng ta một mực đợi ở chỗ này cũng không phải kế hoạch lâu dài. Bất luận là đang lâm vào hoàn cảnh gì, thời gian đều từng chút một trôi qua, chúng ta vẫn phải đi tìm quỹ vật kia.

- Đợi thêm nửa giờ nữa đi.

Hạ Thiên Kỳ biết cô gái tóc ngắn đã nóng lòng không muốn chờ nữa, dẫu sao đã đến thời điểm này, bọn họ cũng nên rời khỏi nơi này có chút hành động gì rồi.

- Được, nghe anh.

Cô gái tóc ngắn cũng không kì kèo với Hạ Thiên Kỳ nữa, gạt đầu một cái sáng khoát đáp ứng.

Mà bản thân bốn người bọn họ chính là lấy hấn và cô gái tóc ngắn dẫn đầu, cho nên khi nghe hai người thống nhất, Tông Khánh Cương và thiếu niên gầy yếu cũng không nói gì.

Không thể không nói, nửa canh giờ chờ đợi này đối với Hạ Thiên Kỳ mà nói là cực kỳ đau khổ, bởi vì hấn vừa phải nghĩ biện pháp tự thuyết phục mình tiếp nhận thực tế rằng Lãnh Nguyệt có thể đã chết, lại phải không ngừng cầu nguyện cho Lãnh Nguyệt sẽ trở lại.

Chính là ở nơi này tiến thoái lưỡng nan trong đau khổ, thời gian đi trôi qua nửa giờ.

Thấy thời gian đã đến mà Lãnh Nguyệt vẫn chưa trở về, Hạ Thiên Kỳ khó khăn hít thở sâu một cái, cố gắng bình ổn tâm trạng lại. Dù sao trong thời gian ngắn Lãnh Nguyệt không trở lại, cũng chưa chắc là hấn ta đã chết, cho nên hấn không nên nghĩ đến kết quả xấu như vậy.

- Chúng ta đi ra ngoài thôi.

Nghe được lời của Hạ Thiên Kỳ, cô gái tóc ngắn và hai người kia cũng đều vội vàng đứng dậy, công túi hành lý của mình định rời đi. Đúng lúc bọn họ sắp ra đến cửa, bỗng thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện trước cửa sổ.

Mới đầu mọi người còn tưởng rằng có quỷ đến, nhưng khi sợ hãi nhìn lại mới phát hiện, trên cửa sổ không phải ai khác mà chính là người đã thật lâu chưa trở về - Lãnh Nguyệt.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Lãnh Nguyệt đã đẩy cánh cửa bị hư trực tiếp nhảy vào trong phòng.

- Anh bị thương?

Thấy ống tay áo của Lãnh Nguyệt bị miệng xé một cái, phía trên dính đầy vết máu, Hạ Thiên Kỳ không khỏi lo lắng hỏi.

- Không có gì. - Lãnh Nguyệt lắc đầu một cái, tỏ ý vết thương trên người hấn không đáng lo.

Kết quả lại nghe được tiếng Hạ Thiên Kỳ đang nhìn hấn chăm chăm hỏi:

- Anh thực sự là Lãnh Nguyệt sao?

Nghe được lời của Hạ Thiên Kỳ, ba người vốn còn muốn để hành lý xuống đi tới, mặt mũi mọi người lập tức căng thẳng, vội vàng lui về phía sau một bước.

- Đoàn đội chúng ta tên gì?

- Đội giải phóng.

- Có những ai?

- Lưu Mẫn, Nam Cung Vân, anh và tôi.

- Xem ra anh là Lãnh Nguyệt.

Nghe được câu trả lời của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, quay đầu về phía ba người đang đứng sau lưng nói:

- Không sao, hấn không bị đánh tráo.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Hạ Thiên Kỳ vẫn có chút hoài nghi đối với Lãnh Nguyệt hỏi:

- Vậy tại sao khi tôi vừa mới dùng máy truyền tin phát tin tức cho anh, anh không lập tức trở về ngay với tôi.

- Anh cảm thấy thế nào? - Lãnh Nguyệt nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái giống như đối đãi với kẻ ngu si vậy, hiển nhiên là nói lúc ấy ta đang chiến đấu cùng với con quỷ vật kia, nào có thời gian trở về với người.

Cho đến khi xác định chính xác thân phận của Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ mới cảm khái nói một câu:

- Anh nửa ngày không trở lại, tôi còn tưởng anh ngỏm rồi! Như thế nào? Anh giải quyết con quỷ kia rồi?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 187: Mảnh khoe

Dịch: Dịch Gia

- Lần này quý vật rất khó dây dưa, giống như lúc trước đã phân tích vậy, quý vật không chỉ có một con.

Lúc Lãnh Nguyệt nói đến vấn đề này, khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị

- Cái gì gọi là quý vật không chỉ có một con?

Tông Khánh Cương và thiếu niên gầy yếu nghe xong đều sửng sốt, có chút không hiểu ý tứ trong lời nói của Lãnh Nguyệt.

- Chính là trong nhiệm vụ đoàn đội lần này, chúng ta cần tìm cách giải quyết quý vật, về số lượng không chỉ có một.

Nghe Lãnh Nguyệt giải thích xong, cả ba người còn lại đều cả kinh,, có thể thấy mặc dù trước đây Hạ Thiên Kỳ cũng từng suy đoán tương tự, nhưng lúc đó ba người cũng không để trong lòng.

- Những quý vật kia rất lợi hại phải không?

Tông Khánh Cương bất an nhìn Lãnh Nguyệt, đây mới là vấn đề bọn họ thực sự quan tâm. Bởi vì nếu như thực lực quý vật đều giống như những con tiểu quỷ mà bọn họ giải quyết trước đây, vậy thì cứ coi như có một trăm con bọn họ cũng sẽ không sợ, ngược lại nếu không phải như vậy, một con cũng đã đủ giết chết bọn họ.

- Giống như Từ Thiên Hoa nói vậy, xen vào giữa quý mị và ác quỷ. So với Mị Quỷ tầm thường thì lợi hại, so với ác quỷ lại hơi yếu, nói chính xác, một chút năng lực của Mị Quỷ đã rất mạnh rồi, cũng khó đối phó.

- Ha. Cái gì mà nhiệm vụ đoàn đội, rõ ràng chính là nhiệm vụ tiêu diệt!

Nghe Lãnh Nguyệt nói, Tông Khánh Cương nhất thời tuyệt vọng đứng lên. Con người cô gái tóc đen chuyển một cái, đột nhiên ý thức được nên hỏi cái gì:

- Khó đối phó, nhưng vẫn có biện pháp đối phó chứ?

- Đúng vậy.

Lãnh Nguyệt quay về phía cô gái tóc ngắn gật đầu một cái tỏ ý khẳng định.

Tiếp đó ánh mắt quét qua mọi người một lượt.

- Nhưng tôi cần mọi người giúp.

Sau đó, Lãnh Nguyệt nói với mọi người, hẳn vừa từ nơi có quý vật ra nên có thể hiểu sơ tình huống hiện tại. Đại khái, hẳn đã phân công được việc tiếp theo mọi người cần làm cái gì.

Dựa theo sự giải thích của Lãnh Nguyệt, ở sự kiện lần này số lượng quý vật ít nhất cũng phải ba con trở lên, hơn nữa năng lực đều rất mạnh. Một điểm này có thể nhìn ra từ sắc trời tối đen bên ngoài, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn có một quý vật đã tạo ra ảo cảnh toàn bóng tối.

Hơn nữa Lãnh Nguyệt còn cường điệu nói, quý vật mà bọn họ phải đối mặt không phải là loại mị quỷ tầm thường chỉ biết chút thủ đoạn gạt người, lần này mị quỷ cũng có thể giết người.

Giải thích như vậy đối với lại quý mị có thể giết người, cô gái tóc ngắn nghe xong cũng hết sức đồng ý, cô cũng đã từng đụng phải một cá thể quý vật tương tự như vậy, quả thật loại mị quỷ này có thể trực tiếp giết người.

Con mị quỷ kia không có bất kỳ năng lực đặc trưng nào, nhưng lực sát thương lại vô cùng lớn. Vốn dĩ không bị tổn thương bởi bất kỳ đòn tấn công nào, có thể nói nó là một loại khác quý mị.

Nếu như thật sự có loại quý mị này ẩn lấp trong đó, như vậy nó đang được che chở bởi các lăng lực quý mị khác, đơn thuần về năng lực giết người sợ rằng so với ác quỷ cũng không kém là bao nhiêu.

Mà điểm này cũng chính là chuyện mà Lãnh Nguyệt đang một mực nhắc nhở bọn họ chú ý.

Chuyện Lãnh Nguyệt cần bọn họ làm rất đơn giản, chính là cùng hẳn truy tìm ổ mị quỷ, tiếp đó xông lên đánh khiến cho bọn chúng không kịp trở tay.

Dẫu sao, muốn đối phó với mảnh khoe hiểm độc của mị quỷ, chẳng những thực lực không theo kịp, đầu óc cũng không thể kém quá. Nếu không sẽ bị

mị quý toan tính, đến cuối cùng ngay cả chết lúc nào cũng không biết.

Mặc dù đi tới chỗ mấy con quỷ ẩn thân là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với tình cảnh của bọn họ đây cũng là một cách, bọn chúng sẽ đem cơ hội có xác suất thành công tuyệt cao này làm một lưới bắt hết bọn họ.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng không ngu xuẩn đến nỗi tự mình động thủ, nói trắng ra lần này bọn họ đi chỉ phụ họa, thuận tiện cho Từ Thiên Hoa làm vài việc lật vặt.

Hạ Thiên Kỳ lợi dụng mấy truyền tin đem chuyện Lãnh Nguyệt đã tìm được địa điểm ẩn thân của quỷ vật nói cho Từ Thiên Hoa. Từ Thiên Hoa nhận được tin cũng trở về rất nhanh, nói sẽ chờ bọn họ ở đầu thôn phía đông.

Chỉ như vậy, bọn họ sợ quỷ vật sẽ lại dớ chiêu gì mới nên cũng không dám trì hoãn thêm nữa, bốn người nắm chắc thời gian đi tới đầu thôn phía đông.

Khi bọn họ đến đầu thôn đông, Từ Thiên Hoa và ba người kia đã có mặt âm thầm chờ ở nơi đó.

Sau khi gặp mặt, Từ Thiên Hoa cũng không hỏi nhiều mọi người cái gì, chẳng qua chỉ hỏi cận kề địa điểm mị quý ẩn thân và Lãnh Nguyệt vì cái gì có thể xác định như vậy, bọn họ sẽ phải tiêu diệt toàn bộ quỷ vật đang ẩn thân ở nơi đó.

Lãnh Nguyệt giải thích qua qua mấy câu, Từ Thiên Hoa cũng không có nghi ngờ gì nữa. Trên thực tế hẳn cơ bản cũng không còn lựa chọn nào khác, đầu sao thời gian cách 48 giờ ngày càng gần, có thể nói Từ Thiên Hoa cũng chỉ có thể thử tin tưởng phát hiện của mọi người.

Lãnh Nguyệt, Hạ Thiên Kỳ và cô gái tóc ngắn đi đứng trước. Vương Khải, Triệu Thu Nhã cùng đám người còn lại thì ở phía cuối cũng không có bất kỳ trao đổi gì.

Lãnh Nguyệt nói địa điểm mấy con quỷ ẩn nấp chính là gần đầu thôn phía tây, nơi đó có một cự miếu thờ hoang, mấy con quỷ đang nấp đầu ở nơi đó.

Đoạn đường đi đến thôn tây này, có thể nói bầu không khí bị mọi người kiểm chế đến cực điểm, bốn phía gió lạnh ô ô thổi trên da đầu khiến Hạ Thiên Kỳ lạnh hết cả người. Bởi vì sắc trời vẫn vô cơ không chịu sáng, cho nên bọn họ cầu khiến Hạ Thiên Kỳ lấy đèn pin chiếu sáng, giống như Từ Thiên Hoa và Lãnh Nguyệt cảm thấy không cần mắt công như vậy.

Cùng lúc đó, ở thôn đông, Vương Khải và Triệu Thu Nhã trong đám người không ngừng chen lấn qua lại, nhưng vô luận thế nào cũng không đi tới đầu được, hơn nữa mấy truyền tin phát cho Từ Thiên Hoa, thậm chí là tin tức nhờ đám người Tông Khánh Cường giúp đỡ cũng như chìm vào đáy biển, không nhận được bất kỳ trả lời nào.

Không nhận được tin tức nhờ người cứu trợ, càng ngày càng kẹt giữa sóng người chật chội, tựa như không có thấy được cuối thôn, tất cả những điều này cũng đã làm cho Vương Khải và Triệu Thu Nhã vô cùng tuyệt vọng.

Bọn họ biết rõ tất cả những điều trước mắt này đều không phải thật, nhưng mà bọn họ lại không có cách nào thoát đi.

Hơn nữa điều càng làm cho bọn họ mất tinh tảo hơn là khi bọn họ lộ ra dáng vẻ rất sợ hãi, chung quanh mọi người đi tới đi lui đều nhìn về phía bọn họ biểu hiện thái độ không giải thích được, tựa như so với bọn họ, hẳn và Triệu Thu Nhã mới là không bình thường.

- Khải... Đây rốt cuộc là chuyện gì a... Chúng ta... Có phải chúng ta không thể trốn thoát khỏi nơi này?

Triệu Thu Nhã vừa nói vừa rơi lệ, Vương Khải có thể nhìn ra được, trong lòng Triệu Thu Nhã đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhờ đám người Từ Thiên Hoa giúp đỡ không có kết quả, chính bọn họ cũng muốn chạy trốn nhưng không chốn thoát được, như vậy kết quả cuối cùng không phải bị quỷ vật giết chết thì cũng là bị đuổi sức mà chết ở chỗ này.

- Thu Nhã... rồi sẽ có biện pháp thôi... Chúng ta không có việc gì... Nhất định không có việc gì..."

Vương Khải mặc dù ngoài miệng như vậy nói, nhưng trên thực tế hẳn nhưng không có biện pháp gì, nói cách khác, trước mắt đối với loại chuyện này, hẳn cũng giống như vậy, đều cảm thấy tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, ở bên kia, thôn nam.

Lãnh Nguyệt đang không ngừng chạy trên đường mòn thôn nam, nhưng mà thứ đường mòn này giăng khắp nơi, bất luận có chạy như thế nào cũng sẽ trở lại nguyên điểm ban đầu.

Không nghi ngờ chút nào, hẳn bị quỷ vật phục kích ở chỗ này, hơn nữa cũng đã được một lúc rồi, trên mặt hiểm khi toát ra tia tức giận.

- Những mảnh khoe này thật là xảo quyệt, tôi không cách nào đối phó được lại bị vây ở chỗ này.

Lãnh Nguyệt đang chạy như bay đột nhiên dừng lại, không biết lúc này hẳn đang suy nghĩ gì, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Chỉ là bất kể Lãnh Nguyệt có chốn thoát hay không, đều không có cách nào thay đổi một sự thật, đó chính là người đi bên Hạ Thiên Kỳ không phải là hẳn.

Chương 188: Mì đen

Dịch: Dịch Gia

Từ đầu thôn đông tiến vào khu vực phía tây, Hạ Thiên Kỳ thăm tính toán thời gian một chút, ước chừng chỉ mười phút.

Lúc này bước chân hắn chậm lại hơn một chút, tiếp đó xoay người dời đèn pin phía sau lưng, không biết tại sao hắn luôn cảm giác sau lưng hắn có một thứ gì đó đang lẩn trốn trong bóng tối, hơn nữa càng khiến cho hắn cảm thấy đáng sợ là cái vật kia thật giống như đã đi theo bọn họ cả chặng đường dài.

Thấy Hạ Thiên Kỳ đột nhiên roi phía sau, lúc này mọi người cũng đồng loạt dừng lại nghỉ hoặc nhìn về phía hắn:

- Có chuyện gì sao?

Tông Khánh Cương hoài nghi, cũng lấy đèn pin chiếu sau lưng Hạ Thiên Kỳ một cái, nhưng vẫn vậy, không có bất cứ phát hiện gì.

- Không có, mới vừa rồi là dạ dày của tôi chột đau rút một chút, có thể là đói. Tiếp tục đi thôi.

Nghe được câu trả lời của Hạ Thiên Kỳ, ngược lại mọi người cũng không nói gì, tiếp tục theo sự hướng dẫn của Lãnh Nguyệt đi tới trước ổ quỷ ở thôn tây.

- Ài, trong lòng tôi đây cũng không biết làm sao lại cảm thấy bất an như có kẻ đòi mạng.

Lúc này thiếu niên gầy yếu thở dài một cái, lầm bầm nói với cô gái tóc ngắn.

- Tôi cũng giống vậy, nhưng mà cũng là chuyện bình thường, dù sao chúng ta muốn trực tiếp đối mặt với quỷ vật, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác bất an.

- Nói rất đúng, trong lòng tôi một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Thiếu niên gầy yếu nói xong, lại cố ý liếc những người khác một cái, phát hiện sắc mặt mỗi người đều khó coi, hiển nhiên loại tâm tình bất an này không phải chỉ có hắn và cô gái tóc ngắn có.

Mà một nơi khác, Triệu Thu Nhã và Vương Khải bị kẹt ở thôn đông.

Cái gì gọi là chó cùng dứt đuôi, tình huống của Triệu Thu Nhã và Vương Khải bây giờ chính là như vậy, khi tuyệt vọng đến cực điểm thì chỉ còn dư lại sự im lặng.

Mặc dù Vương Khải luôn miệng an ủi Triệu Thu Nhã, bọn họ nhất định có thể chạy ra khỏi nơi này, nhưng thực tế bất kể là Triệu Thu Nhã hay Vương Khải đều biết, trừ phi xảy ra kỳ tích, Từ Thiên Hoa sẽ chạy tới cứu bọn họ, nếu không bọn họ tuyệt đối không có biện pháp chạy trốn ra ngoài.

Bọn họ đi không biết bao lâu, cho đến khi hai người cùng mệt kiệt lực không trụ nổi nữa, vì vậy đành trốn sau hàng cây trên bãi đất trống nghỉ ngơi.

- Khải... Em muốn uống nước.

Triệu Thu Nhã môi trắng bệch nhìn Vương Khải, nhưng tiếc rằng Vương Khải lại lắc đầu một cái:

- Túi hành lý của chúng ta đã không còn.

Trên thực tế, không sai biệt lắm mới có nửa giờ, bọn họ mới phát hiện túi hành lý đeo trên người không biết đã biến mất lúc nào.

Thức ăn thức uống của bọn họ đều ở trong hành lý, cho nên tức hành lý không thấy tức là sinh mạng của bọn họ càng bị nguy hiểm.

- Tôi muốn uống nước... Tôi muốn uống nước... Tôi muốn uống nước.

Triệu Thu Nhã vừa nói với Vương Khải, vừa nổi điên khóc rống lên, hơn nữa còn không ngừng đẩy Vương Khải:

- Ông trời tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại để tôi đi tới nơi này... Tại sao... Tại sao chứ...

Tinh thần Triệu Thu Nhã đã hoàn toàn sụp đổ, có lẽ bây giờ ngay cả bản thân đang nói cái gì cô cũng không biết, nhưng không nghi ngờ chút nào, cô đối với mình là vạn phần hối hận.

- Thu Nhã, Thu Nhã, em tỉnh táo một chút đi, em không phải còn có anh sao, cho dù chúng ta không ra được... Cho dù chúng ta có chết ở chỗ này, anh cũng sẽ ở bên em, cùng em đến “thiên hoang địa lão”...

Vương Khải vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng lại bị Triệu Thu Nhã dùng sức cho một bạt tai:

- Đủ rồi! Tôi chịu đủ sự buồn cười của anh rồi! Cái gì mà cùng tôi đến “thiên hoang địa lão”, cái gì mà nhất định sẽ bảo vệ tôi, hoang đường, đàn ông các người chỉ toàn nghĩ đến chuyện lừa gạt đàn bà lên giường mà thôi! Đáng lẽ, lúc ấy tôi không nên lựa chọn anh, bởi vì tôi phát hiện anh chính là một phế vật, tôi nên lựa chọn Tông Khánh Cương, bởi vì nếu như vậy tôi sẽ không đến nỗi bị vậy ở chỗ này, là anh hại tôi.

- Thu Nhã, em...

Vương Khải khó tin nhìn Triệu Thu Nhã, trong lòng đau như cắt, Triệu Thu Nhã giống như một đao trực tiếp đâm hẳn vậy.

- Cảm thấy tôi lừa gạt tình cảm của anh? Anh còn có thể diễn buồn cười hơn một chút không? Tôi và anh quen biết tổng cộng mới có mấy ngày? Tình luôn lẫn trước ở chung một chỗ làm chuyện đó, trước sau cộng lại không phải chỉ có ba tháng sao? Chúng ta nhân lúc không có ai ở chung với nhau mười ngày sao? Anh biết tôi thích gì sao? Anh biết nhà tôi ở nơi nào sao? Anh không biết tôi vốn không thiếu bạn trai sao, cũng đã lên giường với quá nhiều đàn ông sao? Anh cần bản cái gì cũng không biết...

- Đủ rồi!

Vương Khải không muốn nghe nữa găm thét lên một tiếng, tiếp đó đỏ mắt nói với Triệu Thu Nhã:

- Bất kể trước đây em là người thế nào, em không phải muốn lợi dụng tôi, hay không cảm thấy tôi là một phế vật... Những thứ này đối với tôi không hề quan trọng, bởi vì tôi chỉ muốn em vui vẻ. Đây là do tôi tự chọn, cho dù em ghét hay không, tôi đều cảm thấy em đáng yêu, vẫn thích em. Tôi có thể vì em mà làm bất cứ chuyện gì, dù là vì em mà chết.

- Những thứ như vậy tôi đã nghe quá nhiều, tôi sớm đã nghe đủ rồi.

Mặc dù ngoài miệng Triệu Thu Nhã nói như vậy, nhưng mà cô cũng đã khóc, người ta nói người trước khi chết đều trở nên lương thiện, con chim lúc bay về lúc nào cũng hót lên những tiếng thương xót, những lời nói của Vương Khải lúc này không còn nghi ngờ gì nữa, đều làm cho cô rất cảm động, nhưng đối với tình cảm của nàng bây giờ thì nửa điểm cũng không có tác dụng.

Chạy ra khỏi nơi này, có thể sống sót được, chỉ có thể sống mới có tư cách nói chuyện yêu đương, mới có tư cách thể non hẹn biển. Nếu không thì đơn thuần chỉ là quá ngây thơ.

Trước mắt Vương Khải giống như vậy, rõ ràng sắp chết nhưng lại ở chỗ này thể non hẹn biển với cô. Chẳng lẽ không thể cười, có đáng thương không?

Vương Khải cãi vã cùng Triệu Thu Nhã, khiến một ít người đi đường chú ý, lúc này rất nhiều người đi đường đều dừng lại nhìn về phía bọn họ.

- Thu Nhã chúng ta đi, rời khỏi nơi này.

Vương Khải kéo Triệu Thu Nhã một cái, Triệu Thu Nhã cũng không có phản kháng gì, đi theo Vương Khải chạy về phía trước, cho đến khi không còn người chú ý bọn họ mới dừng lại.

- Không chạy nữa, tôi chạy hết nỗi rồi, tôi cứ đợi ở chỗ này chờ chết cho xong.

Triệu Thu Nhã hất tay Vương Khải đang nắm tay mình ra, ngừng làm thơ hồn hển.

Thực ra, Vương Khải vẫn muốn đánh một trận cuối cùng, nhưng sau khi nghe lời nói của Triệu Thu Nhã, hẳn nhất thời trở nên mờ mịt.

Cùng lúc đó lại nghe thấy Triệu Thu Nhã mừng rỡ kêu lên:

- Có nước uống, bên kia có một tiệm ăn.

Nói xong, Triệu Thu Nhã không để ý Vương Khải có đồng ý hay không đã chạy nhanh về phía tiệm ăn, bởi vì nàng thật sự quá khát.

Mặc dù Triệu Thu Nhã tổn thương hẳn trăm ngàn lần, nhưng hẳn vẫn suy tâm đối với Triệu Thu Nhã, cho nên không chút nghi ngại đuổi theo.

Ông chủ là một lão già khoảng 60 tuổi, thân thể gầy nhom, trên mặt hiện đầy những nếp nhăn do năm tháng lưu lại.

Triệu Thu Nhã cảm thấy dù sao cũng chạy không thoát, nên không thêm để ý bọn họ là người hay là quỷ nữa, kêu lên với ông chủ kia:

- Cho tôi một tô mì, nhiều canh một chút.

- Chỉ cần một chén thôi sao?

Triệu Thu Nhã nghe xong liếc nhìn Vương Khải, hỏi:

- Anh có muốn hay không?

- Gọi đi. – Vương Khải do dự một chút nhưng vẫn gật đầu một cái.

Rất nhanh, ông chủ đã bùng ra hai tô mì, mặt chén đặc biệt lớn, dùng chậu hình dung hình như cũng không quá.

Triệu Thu Nhã cũng không để ý nhiều như vậy, cầm đũa lên liền ăn ngay, ngược lại Vương Khải nhìn trong chén như có tóc đen vậy cũng không thêm ăn. Chẳng qua là cầm đũa lên, lật mấy cái trong chén, lại lật bên này bên kia rồi hỏi ông chủ:

- Tại sao mì trong bát lại màu đen?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Cạm bẫy

Dịch: Dịch Gia

- Màu đen? Cái gì màu đen? Anh đang nói chuyện hoang đường gì vậy?

Nghe được lời nói của Vương Khải, Triệu Thu Nhã một bên nhai kỹ mì trong miệng, một bên nghi ngờ hỏi.

- Trong chén mì toàn là màu đen... Em đang ăn cái gì?

Khi nói chuyện, Vương Khải cũng không biết là nhìn thấy cái gì, run rẩy chỉ Triệu Thu Nhã, đột nhiên kêu lớn một tiếng.

- Anh điên rồi! Làm gì mà hô to gọi nhỏ như vậy.

- Em...Em...Mau nhổ ra, mau phun đồ trong miệng em ra!

Vương Khải gào thét nói xong, lập tức chạy tới bên người Triệu Thu Nhã, dùng sức lắc người Triệu Thu Nhã để cho Triệu Thu Nhã phun hết những thứ trong miệng ra.

- Anh buông tôi ra! Vương Khải, có phải anh điên rồi không? Anh đang làm tôi đau.

Triệu Thu Nhã vừa giãy giụa vừa muốn đẩy Vương Khải ra, một bên lại hàm hồ mắng gì không rõ.

Nhưng Vương Khải căn bản không chịu buông tay, thấy Triệu Thu Nhã vẫn không chịu phun đồ trong miệng ra, Vương Khải không khỏi gấp gáp hét lớn:

- Em không biết em ăn phải cái gì sao?

Triệu Thu Nhã nghe xong người đột nhiên cứng lại, ngơ ngác nhìn Vương Khải.

Vương Khải lại tiếp tục hướng về phía cô hô to:

- Thứ em ăn không phải là mì, thứ em ăn là tóc, toàn bộ đồ trong chén đều là tóc.

Nói xong, Vương Khải liền buông Triệu Thu Nhã ra rồi cầm chiếc chén trên bàn lên, tiếp đó hất mạnh xuống đất.

“Rắc rắc”

Chén “mì” bị Vương Khải hất vỡ tan, trên mặt đất ướt nhem xuất hiện một đám sẫm bọ đang ngo ngoe trong mớ tóc.

Thấy một màn kinh tởm như vậy, Triệu Thu Nhã nhất thời không kiềm được nôn mửa, Vương Khải vốn muốn qua giúp Triệu Thu Nhã vỗ lưng, nhưng đúng lúc này hần lại trợn tròn hai mắt một cách khó tin, bởi vì hần giật mình phát hiện người đang nôn mửa trước mặt hần không phải là Triệu Thu Nhã, mà là...Mà là nữ sinh mất kính vốn bị hần thiêu đi.

- Không thể nào...Không thể nào...Nhất định là ảo giác, không phải như vậy...Tuyệt đối không phải như vậy.

Không biết có phải là đã nghe được lời Vương Khải nói hay không, Triệu Thu Nhã vốn đang cúi đầu nôn mửa đột nhiên ngừng đầu nên, tiếp đó nhìn hần, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Ha ha...Ha...ha...

Thấy sắc mặt Vương Khải lộ vẻ khó tin, Triệu Thu Nhã đột nhiên cười như điên.

- Cô không phải Thu Nhã chứ? Nói cho tôi biết Thu Nhã đã đi đâu rồi?

- Ha ha...Ha ha...

Triệu Thu Nhã vẫn ở chỗ cũ cười như điên, giống như nghe được cái gì tốt mà cười nhạo vậy.

- Nói cho tôi biết thật ra Thu Nhã đã đi đâu rồi? Nói cho tôi biết!

Wương Khải chỉ cảm thấy trước mắt trời đất đều quay cuồng, một lòng cho là Triệu Thu Nhã bị con quỷ trước mặt này đánh trao, hơn nữa nó còn đang vì mình phát hiện ra điểm này mà không ngừng cười như điên.

Ánh mắt Vương Khải đỏ sọng, cánh tay phải cũng đang tức giận mà xảy ra quỷ hóa, tiếp đó một bước đi tới trước người Triệu Thu Nhã, hung hăng đập một quyền lên mặt nàng.

Một quyền, hai quyền, hấn không ngừng tức giận phát tiết cùng sát ý trong lòng, đến nỗi cơ thể Triệu Thu Nhã sớm đã không còn có thể nhúc nhích.

- Trả lại Thu Nhã cho tôi... Trả lại cho tôi... Thứ quỷ vật như chúng mày thật đáng chết...

Wương Khải kiệt sức mới dừng lại, nước mắt và mồ hôi theo gò má không ngừng nhỏ xuống, hấn cảm thấy vì Triệu Thu Nhã mà báo thù, như vậy thì sao chứ?

Triệu Thu Nhã cũng sẽ không sống lại, mà hấn cũng sẽ không quên đoạn quá khứ này.

Bất quá...

Vào thời điểm Vương Khải tỉnh táo lại, hấn hoảng sợ khi phát hiện ra cảnh bốn phía náo nhiệt đều đã biến mất, thay vào đó chính là một tòa lâu đài âm u.

Sắc trời vẫn đen như cũ, chẳng qua là so với tối hôm qua tầm nhìn rõ hơn một chút, bên ngoài gió đang ô ô thổi, tựa như muốn nói với hấn điều gì.

- Áo cánh đã biến mất?

Wương Khải lăm bắm nhìn bốn phía, tiếp đó ánh mắt lại lướt về phía một thi thể bị lửa đốt cháy, sau đó chớp mắt một cái, biểu tình trên khuôn mặt hấn hoàn toàn đọng lại.

Bởi vì hấn muốn biết nơi này là nơi nào, không phải chỗ khác mà chính là căn nhà tối hôm qua bọn họ dừng lại.

Hấn xoay tay sờ lưng một cái, túi hành lý cũng không có mất, vẫn như cũ được cồng trên người.

- Áo giáp...

Wương Khải chặt vật nuốt nước miếng, nếu như thi thể nữ sinh đeo mắt kính ở chỗ này, vậy người mới vừa rồi bị hấn đánh chết là ai? Triệu Thu Nhã lại biến mất tới nơi nào rồi?

Wương Khải đem ánh mắt dời xuống, chỉ thấy quỷ vật mới bị hấn đánh chết, mặc dù nàng và Triệu Thu Nhã mặc quần áo giống nhau như đúc, công cùng một túi giống nhau như đúc, nhưng hấn không cách nhìn rõ mặt nàng, bởi vì mặt nàng đã bị hấn đánh cho hoàn toàn lồm vào.

Vào giờ phút này, hình ảnh một người xuất hiện trong đầu hấn khiến cho việc hít thở của hấn trở nên khó khăn.

Mà đây chính là sự thật làm hấn không cách nào tiếp nhận được, đủ để lại cho hấn một đòn trí mạng.

Được đề xuất cho bạn

Yêu Anh Nhiều Hơn Em Có Thể (Rủ Bóng Nghiêng Chiều)

Nếu Em Chết Tôi Sẽ Phá Tan Nhà Em

Đề nghị từ

Người vừa bị hấn giết chết, vốn dĩ không phải quỷ vật nguy trang Triệu Thu Nhã mà chính là Triệu Thu Nhã.

- Tôi giết Thu Nhã? Là tôi giết Thu Nhã? Tôi đã giết chết Thu Nhã...

Wương Khải khóc rống lên, mấy tiếng sau, bởi vì tinh thần tan vỡ mà ngất đi.

Cùng lúc đó, cửa viện vốn mở rộng thì lại lần nữa đóng lại.

Bên kia, đám người Hạ Thiên Kỳ đã đến rất gần mục tiêu.

- Đến rồi, chính là chỗ này.

Lãnh Nguyệt làm một động tác tay dừng lại, thấy vậy tất cả mọi người cùng nhau vây quanh.

- Nơi này chính là nơi mấy con quỷ mị kia âm thầm, tiếp theo chông cây vào anh.

Nói xong, Lãnh Nguyệt cố ý nhìn Từ Thiên Hoa một cái.

- Cái đó...tôi vẫn có một nghi vấn.

Lúc này thiếu niên gầy yếu đột nhiên nói:

- Mấy con quỷ kia như vậy mà thật quý quý, nhưng vì cái gì mà chúng ta có thể nghênh ngang tới ở của bọn chúng, bọn chúng tại sao lại không có hạ thủ với chúng ta? Điều này thật sự quá khác thường.

Nói đến chỗ này thiếu niên gầy yếu đột nhiên cả kinh nói:

- Đây chẳng lẽ là một cái bẫy dụ chúng ta tới, ngược lại đem chúng ta một lưới bắt hết đi.

- Có Từ chủ quản ở nơi này ngại sợ cái gì, đừng quên chúng ta vốn là con mồi.

Ngược lại Tông Khánh Cương không cảm thấy trước mắt có gì đáng lo ngại, bởi vì Lãnh Nguyệt lúc trước nói rất rõ, bọn chúng chính là lấy Từ Thiên Hoa làm mồi, tại sao quỷ mị thấy bọn họ trên đường cũng không thêm giết, cái này cũng rất dễ giải thích, bởi vì mục đích của quỷ vật chính là một lưới bắt hết bọn họ.

- Nghĩ đến quỷ vật sớm đã biết qua đêm nay chúng ta sẽ bị bọn chúng một lưới bắt hết, cho nên đối với chúng ta đây chính là cạm bẫy, sợ dĩ chúng ta còn muốn đi qua tự nhảy vào trong, bởi vì chúng ta còn có người có thể giải quyết toàn bộ chúng. Người đó đương nhiên chính là Từ chủ quản. Dù sao, chẳng qua cũng chỉ là lời nói của quỷ vật, cho dù chúng lợi hại, có thể vây chúng ta lại, cũng chỉ có Từ chủ quản cảm thấy mệt. Chúng ta nếu không may có thể chết ngay tại chỗ.

Cô gái tóc ngắn như đã nghĩ thông suốt mấu chốt chuyện này. Nàng giải thích cho bọn họ.

Từ Thiên Hoa vẫn không mở miệng, thì cũng tại lúc này nói:

- Tốt lắm, nếu như bọn chúng đang ở bên trong, như vậy tất cả chuyện này cũng nên kết thúc.

Nghe Từ Thiên Hoa nói như vậy, mọi người đều bỏ hết boăn khoăn đi, nhưng ngay lại lúc bọn họ sắp bước vào miếu thờ, bất chợt trước mặt xuất hiện một quỷ vật, lại đột nhiên đem vật sắc bén trong tay đâm vào thân thể Từ Thiên Hoa.

- A...

Từ Thiên Hoa thống khổ phát ra một tiếng hét thảm thiết, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, hần không tin bên người lại có hai quỷ vật nguy trang.

Nhưng cũng chỉ là lạc đà gầy so với ngựa béo. Từ Thiên Hoa mặc dù người bị thương thể nặng, nhưng chỉ đánh lén hần thì cũng không đánh chết được hần, chẳng là sau khi giải quyết hai quỷ vật kia, Từ Thiên Hoa mở to mắt, người cứng đờ ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Tệ hại

Dịch: Dịch Gia

Từ lúc mọi người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Từ Thiên Hoa đến lúc ông ta giải quyết xong hai con quỷ nguy trang kia rồi ngã xuống, tất cả dường như chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Lúc ý thức đã trở về thì một sự thật khó tin đập mạnh vào đầu mỗi người.

Từ Thiên Hoa đã chết.

"Từ chủ quản! Từ chủ quản!" Nhóm người Tông Khánh Cương dường như không thể nào chấp nhận sự thật tàn khốc này, tất cả không ngừng lay lay người Từ Thiên Hoa, nhưng ông ta đã không còn thờ, tim cũng hoàn toàn ngừng đập.

Hạ Thiên Kỳ ngơ ngác, khó tin nhìn Từ Thiên Hoa, thậm chí hẳn là nằm mơ Từ Thiên Hoa cũng chưa hề nghĩ đến sẽ có một ngày ông ta chết trong tay một mị quỷ nhỏ yếu như vậy.

Từ cái chết của Từ Thiên Hoa có thể thấy được Triệu Thu Nhã và Vương Khải đã bị đánh tráo, nhưng bị hoán đổi lúc nào thì không hay.

Nhưng có thể khẳng định, Từ Thiên Hoa đã để lại cho bọn họ một kết cục không có lời giải.

Nghĩ lại, ngay cả Từ Thiên Hoa là chủ quản cũng không thể nhìn ra quỷ vật nguy trang chứ nói gì đến bọn họ.

Mặc dù mỗi người đều biết rõ, năng lực của quỷ mị là không mạnh, nhưng bọn chúng lại quyết cộng thêm năng lực quỷ dị cũng đủ để đùa giỡn bọn họ một phen.

Nói khó nghe một chút thì sợ rằng đến cuối cùng bọn họ chết như thế nào cũng không biết.

Địch ở trong tối bọn hắn ở ngoài sáng, hơn nữa năng lực của quân địch như thế nào, không biết trận này phải đánh như thế nào? Phải làm sao để thắng đây? Lãnh Nguyệt yên lặng không nói gì, Hạ Thiên Kỳ liếc hắn ta một cái nhưng không đoán được lúc này đây hắn ta đang nghĩ gì.

Tổng Khánh Cương gần như tuyệt vọng điên cuồng gào thét, đến nỗi sắc mặt của cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy yếu cũng trở nên nhợt nhạt, bất động ngồi bệt dưới đất, nhìn đáng vẻ như đã khuất phục với số mệnh.

Không thể nghi ngờ gì nữa, bọn họ đã mắc bẫy của bọn quỷ kia.

Thật ra cái bẫy này cũng rất đơn giản, chính là chia bọn hắn thành từng tốp nhỏ sau đó tiêu diệt từng nhóm một.

Đến nỗi quỷ vậy lần trốn, nhân cơ hội lẫn vào trong nhóm người mong tìm được cơ hội loại bỏ Từ Thiên Hoa.

Dấu sao Từ Thiên Hoa cũng là mối uy hiếp lớn nhất của bọn chúng, hay nói thẳng ra, bọn hắn chỉ là những người làm việc vặt cho Từ Thiên Hoa, vốn dĩ là không đáng nhắc đến.

Mà trong quá trình bọn hắn bị quỷ vật giăng bẫy.

Không những không suy nghĩ thật cẩn thận mà buồn cười hơn chính là không ngừng lục đục cho đến khi hoàn toàn rơi vào bẫy của quỷ vật.

Nếu như bọn hắn kiên trì không tách ra, vẫn đi theo Từ Thiên Hoa thì có lẽ tất cả những chuyện kia sẽ không xảy ra.

Nhưng bọn hắn đã không, bây giờ cũng đã muộn, sự thật Từ Thiên Hoa đã chết bọn hắn không cách nào thay đổi được.

May mắn, trong số bọn họ còn có Lãnh Nguyệt vậy nên trước mắt cũng không hoàn toàn rơi vào kết cục phải chết.

Chỉ là...

Lúc này Hạ Thiên Kỳ cũng đã đi đến bên người Từ Thiên Hoa sau đó ngồi xổm xuống vuốt đôi mắt đang trừng lớn của ông ta khép lại, khó nén nổi tiếng thở dài bất an trong lòng.

Nghĩ đến cục diện này cũng từ hắn mà ra, nếu không phải vì đề nghị của hắn thì bọn người Lãnh Nguyệt cũng không tách khỏi Từ Thiên Hoa cũng vì vậy nên Triệu Thu Nhã và Vương Khải mới bị đánh tráo, Từ Thiên Hoa mới bị đánh lén mà chết.

Chẳng qua trong lòng hắn còn một dấu hỏi rất lớn, chẳng lẽ Từ Thiên Hoa ngu đến vậy? Là một người có thể đầu lại ác quỷ vậy mà kế hoạch tráo người của mị quỷ kia cũng không nhìn ra? Là một người lão luyện trong việc giải quyết nhiệm vụ chẳng lẽ hết thấy ông ta đều không nhìn ra mưu kế của đám mị quỷ kia? Trong nhóm người, hẳn là người quen biết với Từ Thiên Hoa nhất, mặc dù tổng lại bọn hắn cũng chưa gặp nhau mấy lần nhưng qua vài lần nói chuyện cùng Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân hẳn biết, Từ Thiên Hoa rất cảnh giác, rất đề phòng những người xung quanh.

Vậy nên, một người như ông ta có thể bị hai quỷ mị đánh lén mà chết chuyện này quả thật quá mâu thuẫn.

Dĩ nhiên, mỗi người đều có lúc chủ quan, đều có lúc ngựa đá chân trước, có lẽ lần này Từ Thiên Hoa là ví dụ điển hình nhất.

"Những thứ kia đều là quỷ vật đáng chết, sớm muộn gì tôi cũng giết sạch bọn chúng!" Không hề nghi ngờ, trong nhóm người thì Tổng Khánh Cương là người bị đá kích nặng nề nhất, bởi vì Triệu Thu Nhã và Vương Khải bị đánh tráo nhiều khả năng thì hai người họ cũng đã chết.

Triệu Thu Nhã sống chết như thế nào Tổng Khánh Cương cũng chẳng quan tâm, dấu sao bọn họ cũng không có bất kỳ quan hệ nào, phải nói là có chút ghét bỏ nhau, đều hy vọng đối phương nhanh chóng biến mất.

Nhưng Vương Khải lại khác, quan hệ giữa Vương Khải và hắn không phải bình thường, từ thời trung học bọn họ đã lẫn lộn với nhau, sau đó lại vào

chung một trường đại học, tình cảm giữa bọn họ có thể nói là rất sâu nặng.

Mặc dù gây đây vì Triệu Thu Nhã mà trở mặt với nhau, mâu thuẫn rất lớn nhưng trong lòng chẳng ai nhìn nể đối phương gặp nguy hiểm, càng không thể nào chấp nhận đối phương chết oan uổng.

Tổng Khánh Cương không khờ chế được tâm trạng bất khốc, ngược lại lúc này có điều gì đó làm cô gái tóc ngắn tỉnh táo lại, đột nhiên cô ta quay đầu nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ như đang suy nghĩ điều gì đó, nói: "Từ Thiên Hoa đã chết, chúng ta đã mất đi vũ khí quan trọng, bây giờ nên làm gì? Anh có cách gì không?" "Không có cách nào tốt, chỉ có một cái không tính là cách." Hạ Thiên Kỳ thờ dãi, bắt đầu nói.

Nghe xong, cô ấy không khỏi hỏi tiếp.

"Anh muốn nói gì?" "Ý tôi là chúng ta cùng bọn chúng cá chết lưới rách, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Mọi người nghĩ lại xem, bây giờ mì quỷ đã loại bỏ được Từ Thiên Hoa, mà sợ dĩ chúng ta đi đến đây, tự mình làm con mồi nhay vào bẫy của bọn chúng cũng bởi vì có Từ Thiên Hoa, có thể phá cái lưới này đúng lúc.

Nhưng trước mất Từ Thiên Hoa đã chết, đối với đám mì quỷ mà nói, chúng ta là miếng bánh ngọt, cô cảm thấy bọn chúng sẽ bỏ qua chúng ta sao, để cho chúng ta có cơ hội bàn bạc kỹ hơn? Trước mất chúng ta đã không thể lùi được nữa, tiến tiếp cũng không được.

Bởi vì quỷ vật chúng ta muốn tìm đang mai phục ở bốn phía, chắc chắn tiếp theo bọn chúng sẽ tiến hành "thắt cổ" chúng ta." Hạ Thiên Kỳ nói những điều này dĩ nhiên đã làm cho cô gái tóc ngắn kia lo lắng, trên thực tế cô cũng phần nào đoán được, vốn dĩ còn hỏi Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ là ôm một chút hi vọng, có lẽ cũng không thể nào may mắn như vậy.

Nhưng nghe Hạ Thiên Kỳ nói không có cách nào khác, cô cũng chỉ có đau khổ mà đón nhận, suy nghĩ một chút lại nói: "Vậy nếu chúng ta còn muốn sống xem ra chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình." "Tuy nhiên chúng ta cũng không thể tách ra, đầu sao bọn chúng cũng là mì quỷ, năng lực cũng không mạnh lắm." Nói đến đoạn này, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nhìn về phía Lãnh Nguyệt đang im lặng, hỏi hần ta: "Anh có tính toán gì không?" "Tiến vào không lùi, bao vây bọn chúng." Hoặc giả sợ Hạ Thiên Kỳ nghe không hiểu, lúc này Lãnh Nguyệt lại giải thích: "Bây giờ chúng ta chủ động đánh ra, chia nhau ra bao vây bọn chúng.

Mặc dù chúng ta ở chung một chỗ sẽ an toàn hơn nhưng đừng quên đám mì quỷ kia sẽ chung sức công kích chúng ta, ngược lại nếu chúng ta chia ra thì đám mì quỷ kia cũng sẽ tách ra." "Nên chứ? Chúng ta lại rơi vào bẫy của quỷ vật đúng không?" Lúc bọn người cô gái tóc ngắn cảm thấy có thể thử biến ngựa chết thành ngựa sống một chút thì đột nhiên Hạ Thiên Kỳ lại nhắm mắt, nhìn Lãnh Nguyệt cười lạnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191

Dịch: Dịch Gia

"Lời này của anh là có ý gì?"

Nhận thấy trong lời nói của Hạ Thiên Kỳ có hoài nghi, sắc mặt Lãnh Nguyệt vẫn không thay đổi, vẫn là khuôn mặt không biểu cảm kia nhìn hần.

Ngược lại, cô gái tóc ngắn biết quan hệ của hai người bọn hần rất tốt, đột nhiên lúc này lại nhân ra có chút không đúng, đầu tiên cô ta nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái, sau đó lại liếc Lãnh Nguyệt một cái, không hiểu hỏi:

"Hai người các anh là người xướng người ca sao?"

"Không có gì, chỉ hỏi một chút thôi."

Hạ Thiên Kỳ nhún vai một cái, nhưng sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ, cô gái tóc ngắn nghĩ hai người bọn hần thấy xuất hiện nhiều chuyện, lúc này mới đột nhiên nghi ngờ nhau, đầu theo ý của Hạ Thiên Kỳ là bọn họ không nên tách ra, sắp tới có lẽ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng Lãnh Nguyệt thì lại khác, lại muốn mọi người tách nhau ra, phân tán sự chú ý của quỷ vật.

Nhưng lúc cô nghĩ chuyện này sẽ kết thúc như vậy, Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt sẽ không so đo với nhau nữa, nhưng đột nhiên Lãnh Nguyệt lại vòng vo, lạnh lùng nói:

"Anh còn muốn giả bộ bao lâu nữa?"

Lãnh Nguyệt lia ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm Hạ Thiên Kỳ. Không thể nghi ngờ nữa, những lời này là nhắm vào hần.

Ba người còn lại nghe vậy sững sốt một chút, đều cảm thấy khó tin nhìn Hạ Thiên Kỳ, bởi vì lời nói vừa rồi của Lãnh Nguyệt rất rõ ràng, chính là ý bảo Hạ Thiên Kỳ là do quý vật ngự trang.

Ngược lại, Hạ Thiên Kỳ sau khi nghe xong lại bật cười, hơn nữa làm cho mọi người bất ngờ là hắn lại gật đầu một cái:

"Ha ha... Chuyện này cũng bị mày nhìn ra, như vậy thì, chuyện đến bây giờ tao cũng chỉ có thể thừa nhận thôi."

Chẳng qua lời nói của Hạ Thiên Kỳ còn chưa dứt, hắn đã bất ngờ di chuyển đến bên người Lãnh Nguyệt, tốc độ nhanh đến nỗi mọi người không kịp chuẩn bị, nhưng mà trong chớp mắt, trên hai cánh tay quý hóa của hắn tản ra màu máu nhàn nhạt, lần lượt đánh vào mặt Lãnh Nguyệt.

Từ lúc Hạ Thiên Kỳ thừa nhận mình là quý vật ngự trang rồi đến lúc hắn đột nhiên ra tay với Lãnh Nguyệt, tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, lúc ba người kia kịp phản ứng lại thì Hạ Thiên Kỳ đã đâm lên cổ Lãnh Nguyệt hết lên.

"*, bên người tao rốt cục có bao nhiêu quý vật ngự trang!"

Tổng Khánh Cường chửi một tiếng, cho rằng Hạ Thiên Kỳ là quý vật ngự trang là thật nên muốn xuất ra pháp thuật đánh Hạ Thiên Kỳ nhưng lại bị cô gái tóc ngắn cản lại:

"Không phải anh ta."

"Ý gì chứ?"

Ở bên kia, thiếu niên gầy yếu cũng rất nóng lòng. Nhưng sau khi nghe cô gái kia nói, cậu ta không khỏi dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

"Tôi nói người bị quý vật đánh tráo không phải anh ta, hai cánh tay quý hóa kia là bằng chứng tốt nhất."

Lúc này cô gái tóc ngắn chỉ về hai cánh tay đang tản ra màu máu ảm đạm, giải thích cho cậu thiếu niên gầy và Tổng Khánh Cường.

"Đúng như cô ấy nói, người bị quý vật đánh tráo là hắn, không phải tôi."

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ khó chịu trừng mắt nhìn hai người Tổng Khánh Cường một cái, nói:

"Thật là thiệt thòi, vậy mà các người có thể nghi ngờ tôi, từ đầu đến cuối tôi đều ở chung một chỗ với các người, có thể có thời gian để đánh tráo sao!"

"Ai mà biết chứ, Từ Thiên Hoa vẫn ở cùng chỗ với bọn người Vương Khải đó thôi, không phải cũng bị đánh tráo sao. Đầu tôi, con mẹ nó, bây giờ đã hoàn toàn rồi mù rồi, bây giờ nói tôi là quý, có lẽ tôi cũng tin, ai có thể nói cho tôi biết. Rốt cục chuyện gì đang xảy ra không!"

Vốn dĩ Vương Khải bị đánh tráo sống chết như thế nào còn chưa biết, lại thêm Từ Thiên Hoa chết yếu đã làm cho Tổng Khánh Cường hoàn toàn loạn não, tâm tình rối loạn. Nhưng điều hắn ta không hề nghĩ đến là, bên người mình vẫn còn quý vật ngự trang ẩn nấp.

Trên thực tế cũng như hắn vừa nói vậy, thậm chí hắn ta sắp không nhận ra mình là người hay quý nữa.

So với Tổng Khánh Cường thì cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy có vẻ tinh táo hơn một chút, lúc này cũng sơ sơ đoán được chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện này chẳng lẽ chưa đủ rõ ràng sao? Kế hoạch của quý vật chính là lừa chia chúng ta thành từng nhóm nhỏ sau đó đánh lén."

Về phần tại sao lại làm như vậy hiển nhiên là do năng lực của bọn chúng không đủ nên chỉ có thể dùng trò lừa bịp đánh du kích này thôi."

Hạ Thiên Kỳ tiện tay quăng con quý vật giả trang Lãnh Nguyệt đi, sau đó chỉ vào ngôi miếu bỏ hoang cách đó không xa, nói:

"Nếu quý vật có mai phục ở nơi này, vậy thì có thể bọn chúng đang ẩn nấp trong kia."

Lúc nói đến đoạn này, Hạ Thiên Kỳ không nhịn được nắm chặt quả đấm vang lên tiếng răng rắc. Nguyên nhân làm hắn tức giận đến vậy chắc chắn là vì Lãnh Nguyệt.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng từ việc Lãnh Nguyệt bị quý vật đánh tráo lẫn vào trong bọn họ chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều.

Thật ra suy nghĩ một chút cũng đúng, đến Từ Thiên Hoa cũng có thể bị quý vật đánh tráo giết chết, vậy thì với người lương thiện như Lãnh Nguyệt càng không cần phải nói, khó có thể biết được quý vật có dùng cách tương tự vậy để đối phó với hắn ta hay không.

Cũng giống như nói, lúc Lãnh Nguyệt đuổi theo con quý vật kia thì tiếp đó có một con quý vật khác giả mạo thành hắn đuổi theo, sau khi đã lấy được sự tín nhiệm của Lãnh Nguyệt thì ra tay đánh lén giết chết hắn ta.

Mặc dù tính cách của hắn là Lãnh Nguyệt hoàn toàn khác nhau, trong quá khứ cũng có lúc nhìn nhau không thuận mắt nhưng Lãnh Nguyệt đã nhiều lần cứu hắn trong lúc nguy nan, hơn nữa điều quan trọng là, hắn biết Lãnh Nguyệt là loại người gì, đã xem hắn ta là bạn.

Mày bây giờ...

"Mị quý giáo quyết như thế nào, lần này xem ra tôi đã chân chính được lĩnh hội."

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ thăm đánh giá, thật ra lúc đầu hắn có nghi ngờ Từ Thiên Hoa là do quý vật đánh tráo bởi vì sau khi bắt đầu nhiệm vụ đoàn đội thì hành động của ông ta thật giống với người không có đầu óc.

Nhưng trên thực tế hắn đánh giá cao Từ Thiên Hoa, bị đánh tráo không phải ông ta mà là Vương Khải và Triệu Thu Nhã.

Về phần tại sao lại nghi ngờ Lãnh Nguyệt thì do hai thời điểm.

Thứ nhất là cảm giác, mặc dù bình thường Lãnh Nguyệt trầm tính ít nói, luôn là cái bộ dáng thanh cao nhưng cũng không để cho người ta cảm thấy khí chất trầm trầm kia.

Thứ hai chính là lúc hắn hỏi Lãnh Nguyệt vấn đề kia, tại sao lúc dùng máy truyền tin tức gọi thì Lãnh Nguyệt lại nói là không chú ý nên không trả lời, nhưng trên thực tế là vốn dĩ hắn không hề phát ra cuộc gọi kia.

Lúc ấy mặc dù hắn đã nghi ngờ nhưng cho đến lúc Lãnh Nguyệt bác bỏ đề nghị của hắn mà bảo mọi người chia ra hành động thì hắn thật sự chắc chắn Lãnh Nguyệt kia là hàng giả.

Vốn dĩ hắn chỉ tưởng rằng, nhiều nhất quý vật chỉ có thể biến ra bộ dáng giống người nào đó, nhưng trải qua chuyện này hắn mới biết việc nguy trang của bọn chúng đáng sợ đến mức nào.

Tuy nhiên, chuyện của Lãnh Nguyệt tạm thời chỉ có thể gác sang một bên, bởi vì chuyện trước mắt liên quan đến sự sống chết của hắn chính là phải làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Trên thực tế hắn cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu không được thì dứt khoát từ bỏ nhiệm vụ lần này, mặc dù bị trừ 50 điểm vinh dự là một đả kích lớn đối với hắn nhưng nên có vận khí tốt liền quyết giải quyết xong mấy nhiệm vụ riêng thì cũng có thể kiếm được 50 điểm vinh dự bù lại.

Nhưng đó cũng chỉ là cách mà không phải cách, dẫu sao 50 điểm vinh dự có thể có được mà cũng có thể sẽ không, cũng may hắn nghĩ, quý vật trong nhiệm vụ này sẽ không quá lợi hại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thời hạn 48 giờ cũng đã gần hết, Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một chút quyết định không tiếp tục trì hoãn nữa, nói với ba người ở sau lưng:

"Nếu đã đến nước này, chúng ta không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể dựa vào vận khí thôi."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Ác quỷ hiện thân

Dịch: Dịch Gia

Vốn dĩ là đoàn đội 18 người nhưng lúc này chỉ còn lại le que bốn người bọn họ, cô gái tóc ngắn cười khổ một tiếng, trước mắt chỉ có thể dốc hết sức giống như Hạ Thiên Kỳ nói vậy, thử vận khí tiến vào ngôi miếu đồ nát kia.

Dẫu sao, món nợ 50 điểm vinh dự đối với Hạ Thiên kỳ còn có thể kéo lên được nhưng đối với cô, thậm chí cả cậu thiếu niên kia hay Tống Khánh Cương mà nói thì đó chính là một động tởm không thoát nổi.

Hạ Thiên Kỳ còn có đường lui, nhưng bọn họ thì không còn lựa chọn nào khác.

"Chúng ta đi thôi, sống chết phụ thuộc vào lần này."

Cô gái tóc ngắn nói nhỏ một câu, sau đó từ bên hông rút ra một cây roi ngắn màu tím, sau đó lại lấy ra thêm hai lá bùa, nhanh chóng làm phép.

Cách làm kia Hạ Thiên Kỳ đã nhìn thấy nhiều lần bởi vì Lãnh Nguyệt cũng thường xuyên dùng bùa làm phép trên thân kiếm của hắn ta, hắn từng nghe Lãnh Nguyệt giải thích nói đây là cách nhập ma nhằm tăng uy lực của pháp khí.

Tuy nhiên không phải ai học tập pháp thuật cũng đều am hiểu loại ma thuật nhập ma này, bởi vì trong một lần tán gẫu trước kia, Nam Cung Vân có buột miệng nhắc sơ qua, cô ta nói học pháp thuật cũng chia ra nhiều loại.

Mà ma thuật nhập ma chính là một loại mạnh trong đó, mặc dù mỗi người nắm trong tay pháp thuật đều có thể theo học nhưng uy lực có được trên pháp khí là rất có hạn.

Sau khi hoàn thành công tác nhập ma, trên cây roi ngắn màu tím của cô gái xuất hiện một tầng ánh sáng huyền quang màu xanh, Hạ Thiên Kỳ nhìn cô ấy cầm nó trong tay quả thật rằng thêm mấy phần khí thể.

Lúc này, Tống Khánh Cường và thiếu niên gầy cũng đã tiến hành nhập ma pháp khí xong nên kiểm gỗ đào trên tay hai người họ cũng lộ ra một ánh sáng nhàn nhạt.

So với ba người có pháp thuật kia thì Hạ Thiên Kỳ chẳng cần chuẩn bị bất cứ thứ gì, dựa trên việc đã thuần thực việc quý hóa, hẳn có thể tùy ý khống chế quý hóa bất cứ lúc nào.

Ngược lại không cần phiền phức như bọn họ vậy.

Bởi vì sợ bị đánh lén, cho nên bốn người gần như dán lưng vào nhau, cẩn thận tiến về phía ngôi miếu bỏ hoang kia.

Trong ngôi miếu kia tỏa ra một luồng cảm giác rất âm u, hơn nữa trong rừng cây lúc nào cũng có tiếng cành cây lay động vang vọng.

"Chúng ta đi bên nào?"

Bởi vì trời rất tối, nên Hạ Thiên Kỳ cũng không thể nhìn rõ tình hình trong ngôi miếu đổ nát kia. Nhưng cũng may thiếu niên gầy và cô gái tóc ngắn có mở Thiên Nhãn nên cảnh tượng xung quanh cũng không thể gây khó khăn cho họ.

"Kiến trúc bên trong đều đã đổ nát, chỉ còn là một ngôi nhà tranh."

Cô gái tóc ngắn nói rõ tình huống trong ngôi miếu, vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ nghĩ ngôi miếu bỏ hoang kia sẽ không nhỏ nhưng lại không hề nghĩ đến vốn dĩ trong kia chẳng có thứ gì.

Tuy nhiên lúc hắn muốn hỏi một câu thì đột nhiên từ sau lưng vang lên giọng nói của cô gái:

"Có ánh sáng! Trong ngôi nhà tranh kia giống như có thứ gì đó."

"Xem ra đây là bọn chúng cố ý dụ chúng ta qua."

Không cần suy nghĩ, Hạ Thiên Kỳ cũng biết trong kia có những thứ gì. Chẳng qua cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái chính là, dường như bọn họ không hề bị ảnh hưởng bởi bất cứ ảo giác hay ảo cảnh nào.

"Chẳng lẽ chúng ta đã lún sâu vào trong ảo cảnh?"

Hạ Thiên Kỳ không thể xác định bọn hắn đã rơi vào bẫy của quỷ mị hay chưa, hắn suy nghĩ một chút rồi đề nghị với ba người kia:

"Trước tiên chúng ta đến cửa miếu trước. Quan sát một chút xem nên tiến vào hay quay lại."

Không biết có phải trả lời lại câu nói của Hạ Thiên Kỳ hay không mà lúc hắn vừa dứt lời thì thấy cửa miếu đang mở toang kia đột nhiên "Quang" một tiếng đóng lại.

"Cửa miếu bị đóng lại rồi."

Thiếu niên gầy chú ý quan sát một màn đóng cửa miếu quỷ dị vừa rồi, lúc này không khỏi lên tiếng nhắc nhở mọi người.

"Có chút kỳ quái, mị quỷ không cần nắm cách đối phó với chúng ta. Mà có vẻ chúng muốn chặn đứt đường rút lui của chúng ta, muốn quyết đấu cùng chúng ta thì phải."

"Quả thật có chút kỳ quái, cậu nói xem có phải những mị quỷ xuất hiện lúc trước chỉ là cách để che mắt chúng ta? Trên thực tế quỷ vật chúng ta tìm không chỉ có một con?"

Cô gái tóc ngắn lúc này giống như bưng bình, nghĩ đến điều gì đó, giọng nói có chút run rẩy hỏi Hạ Thiên Kỳ.

"Lúc này nói ra những điều này đã quá muộn bởi vì bất kể như thế nào thì trước mắt chúng ta đã bị mắc kẹt ở đây."

Vốn Hạ Thiên Kỳ còn định nói thêm gì nữa, nhưng lúc này hắn chợt nhìn về một chỗ mờ hồ xuất hiện một bóng người.

Vị trí của bóng người kia là ở phía trên bọn hắn, giống như đã đứng đó quan sát bọn hắn từ lâu.

"Ồ đó có thứ gì đó."

Nghe lời nhắc nhở của Hạ Thiên Kỳ, thiếu niên gầy ở bên cạnh hắn nhất thời ném về phía hắn chỉ hai lá bùa, chẳng qua hai tấm bùa kia ném đi cũng không hề sinh ra chút tác dụng nào.

"Có phải anh nhìn lầm rồi không, vốn dĩ ở kia chẳng có gì cả."

"Không, quả thật nơi đó vừa có thứ gì đó."

Hạ Thiên Kỳ thấy rất rõ ràng, lúc thiếu niên gầy ném ra hai lá bùa kia thì trong nháy mắt bóng người kia đột nhiên biến mất.

"Đã có quý vật để mắt đến chúng ta, chúng ta..."

"A..."

Lần này, không đợi Hạ Thiên Kỳ nói xong câu cậu thiếu niên bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng sợ hãi, theo bản năng Hạ Thiên Kỳ nhìn qua thì thấy một quý vật toàn thân tản ra mùi máu tanh đang nắm chặt đầu của cậu thiếu niên.

"Cút."

Hạ Thiên Kỳ tức giận quát lên, tung quyền đánh đến, chỉ có điều đòn này lại đánh hụt.

"Cậu không sao chứ?"

Mặc dù không đánh trúng con quý kia nhưng cũng vì vậy mà cậu thiếu niên kia có thể thoát, thống khổ ôm cổ mình, thở hổn hển.

"Cảm ơn."

Mặc dù cô gái tóc ngắn và Tống Khánh Cường lưng dán chặt vào bọn hắn, nhưng vốn dĩ cũng không biết được đối phương đang xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Hạ Thiên Kỳ càng lúc càng cảm thấy nguy hiểm, cũng không dám ở đây đứng chờ nữa, vội nhắc nhở ba người kia.

"Chúng ta rút lui về phía cửa."

Cả bốn người đều gắng mở to mắt, bước nhanh về phía cửa miếu đồng thời nín thở quan sát tình hình xung quanh, sợ con quý lúc này đánh lên thiếu niên gầy lại nhảy ra đánh lên lần nữa.

Nhưng mặc dù bọn hắn đã đề phòng thì trong chớp mắt con quý kia lại không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào đã xuất hiện trước mặt Tống Khánh Cường, sau đó bốp chặt cổ hắn ta, lòi hẳn ra khỏi đội hình.

"Cứu mạng..."

Tống Khánh Cường chỉ kịp phát ra một tiếng thét thê thảm, sau đó không còn chút âm thanh nào nữa.

Trong quá trình kia, bất kể là cô gái tóc ngắn hay là thiếu niên gầy đều tấn công con quý kia nhưng vẫn giống như lúc trước, không hề có tác dụng nào.

"A..."

Thấy Tống Khánh Cường đột nhiên bị kéo đi, không chết thế nào không biết, thiếu niên gầy sau khi làm phép không có hiệu quả thì nhất thời sợ hãi hét to lên.

Cô gái tóc ngắn cũng cảm thấy da đầu mình tê dại, không có cách nào đối phó với con quý kia.

"Chạy!"

Hiển nhiên là năng lực của con quý kia đã vượt khỏi dự liệu của bọn hắn, cứ tiếp tục đợi ở chỗ này nói không chừng sẽ rơi vào kết quả như Tống Khánh Cường.

Nghe thấy tiếng hô to của Hạ Thiên Kỳ, cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên đều cố gắng chạy nhanh về phía cửa, nhưng lúc bọn hắn đã chạy đến bên cửa lúc muốn thử leo tường ra thì thấy trên vách tường đột nhiên lại xuất hiện một bóng dáng rất kinh khủng.

Sau đó chỉ trong nháy mắt, một khuôn mặt đầy máu từ không trung bước ra.

Khi hình ảnh máu me này rơi vào mắt bọn hắn thì tất cả đều khó nén nổi sợ hãi, kinh hoàng kêu lên:

"Ác quý!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Không chỉ một ác quỷ

Dịch: Dịch Gia

Sau khi cảm nhận được luồng khí mạnh mẽ kia, bọn hắc đường như cảm thấy nghẹt thở, cả ba người Hạ Thiên Kỳ đều bị dọa đến mức sững sờ đứng yên không nhúc nhích.

"Biết làm sao... Tại sao lại là ác quỷ..."

Cô gái tóc ngắn khó tin sợ hãi kêu lên, trong giọng nói run run chứa đầy sự tuyệt vọng.

Còn thiếu niên gầy thì hoàn toàn sợ hãi đến nỗi tê liệt ngồi bệt trên mặt đất, vô cùng sợ hãi mở to mắt, cả người run rẩy nhìn con ác quỷ kia từ từ bước ra từ bức tường.

Không một ai biết tại sao nơi này lại xuất hiện ác quỷ, có lẽ nó cũng không phải là ác quỷ chẳng qua chỉ là một con mị quỷ sắp đạt đến cấp bậc ác quỷ mà thôi, nhưng bất kể như thế nào thì bọn hắc cũng không đủ sức đối phó với nó.

Mà giây phút này, ác quỷ kia đã hoàn toàn bước ra khỏi vách tường, nhìn giống như một người toàn máu vậy, chất máu sền sệt trên người nó không ngừng nhỏ xuống.

"Trốn..."

Mặc dù biết cơ hội chạy thoát thân ở trước mặt ác quỷ là gần như không có nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không thể không cần mạng nên vội bỏ chạy về phía sau, chẳng qua hắc vừa mới xoay người còn chưa kịp chạy trốn thì ác quỷ đã xuất hiện ngay trước mặt hắc.

Sau đó một bàn tay tràn đầy máu chộp về phía hắc.

Cũng may, Hạ Thiên Kỳ không sợ đến nỗi chân tay mềm nhũn, kịp thời phản ứng nhanh né được một đòn này của ác quỷ, sau đó lại tiếp tục dốc sức chạy về phía trước, chỉ có điều lần chạy trốn này của hắc vẫn là bất lực bởi vì con ác quỷ kia một lần nữa lại chắn ngang trước mặt hắc.

"Đáng chết!"

Hạ Thiên Kỳ chửi một câu, đã không còn ý định trốn nữa bởi vì vốn dĩ hắc không có cách nào thoát khỏi sự truy giết của con ác quỷ này.

Mà trong quá trình đó, cô gái tóc ngắn và thiếu niên gầy yếu kia hoàn toàn giữ nguyên bộ dáng đứng yên tại chỗ chấp nhận cái chết, hiển nhiên là họ cảm thấy, dù có giãy dụa trước mắt ác quỷ thì một chút hi vọng cũng không hề có.

"Đã xong chưa?"

Hạ Thiên Kỳ không biết rốt cục là chuyện gì đang xảy ra, nếu quả thật lần này quỷ vật mạnh đến vậy, vậy thì tại sao trước đó lại chơi trò du kích với bọn hắc, hắc thật sự không hiểu được.

Nhưng bất kể dù như thế nào thì thực tế bọn hắc cũng sắp bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Các người còn giả chết đến lúc nào, xem như không giết được nó thì cũng phải cho nó trầy da!"

Hạ Thiên Kỳ đã quyết định lấy trứng chọi đá, giống như lời hắc vừa nói với hai người kia vậy, so với bị quỷ vật giết chết một cách tàn nhẫn thà bọn hắc đánh lại để cho nó trầy da rách thịt còn hơn.

Tuy nghiêng lòng đề nghị của hắc cũng không được cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên kia cũng hộ, hai người họ vẫn giữ nguyên khuôn mặt xám xịt như tro tàn ngồi đó, giống như đang hưởng thụ những giây phút cuối cùng được sống vậy.

Ác quỷ trước mặt Hạ Thiên Kỳ đột nhiên cười gằn, thật giống như đang chế nhạo sự phản kháng của hắc vậy hoặc giả là đang chê cười sinh mạng hèn mọn của hắc.

"* Bà mày!"

Đột nhiên Hạ Thiên Kỳ dùng tốc độ cực nhanh phòng đến chỗ con ác quỷ kia, sau đó hai cánh tay quỷ hóa lần lượt tấn công nó. Nhưng lúc đòn của hắc sắp chạm vào đầu con ác quỷ kia thì nó lại đột nhiên biến mất, sau đó hắc cảm thấy sống lưng buột lạnh, vội vàng xoay người dùng hai tay cản lại.

"Rắc...!"

Sau đó chỉ trong chớp mắt, bỗng nhiên tiếng gãy xương vang lên trên hai cánh tay của hóa của Hạ Thiên Kỳ, còn cả người hắc thì ré lên một tiếng thảm thiết bay ra ngoài.

Mặc dù hai cánh tay của hắc đã được quỷ hóa nhưng vốn dĩ không phải là đối thủ của ác quỷ.

Hạ Thiên Kỳ khó khăn bò từ dưới đất dậy, hai cánh tay hẳn đều bị gãy, đứng nói là tấn công con quý kia ngay cả nhấc lên cũng đủ khó khăn rồi.

Hạ Thiên Kỳ run rẩy đứng dậy, thấy con ác quý kia từng bước tiến lại gần, trong lòng hẳn thấy rất không cam lòng và thù hận.

Hắn không cam lòng cứ chết như vậy ở chỗ này, hận những con quý vật kia có thể tùy ý tước đoạt mạng người, hận chính hắn mềm yếu không chịu nổi một cú đánh.

Nhưng ngay lúc Hạ Thiên Kỳ đã hoàn toàn tuyệt vọng thì trong ngôi miếu hoang lại đột nhiên thổi lên một trận gió lạnh, sau khi trận gió đi qua thì lại thấy một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước mặt ác quý.

Khi cả ba người Hạ Thiên Kỳ thấy người kia xuất hiện thì bọn hắn cảm thấy rất khó tin, bởi vì người kia không phải là ai khác mà chính là Từ Thiên Hoa đã bị giết chết ngay trước mặt bọn hắn.

“Mày giết xếp người trong thôn lại một chỗ sau đó giết chết bọn họ cốt là muốn hấp thu oán khí của họ để tấn thăng thành ác quý. Nhưng tiếc là, mày đã không có cơ hội rồi.”

Từ Thiên Hoa vừa dứt lời thì đôi tay trước ngực đã đánh đòn, thậm chí chẳng thèm liếc mắt đến nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái.

Nghe lời Từ Thiên Hoa vừa nói, lại nghĩ đến những chuyện trước đó, Hạ Thiên Kỳ mới bừng tỉnh hiểu hết rốt cục chuyện gì đang xảy ra.

Hắn nghĩ lúc Từ Thiên Hoa mới vừa bước vào thôn Từ Dục này đã ý thức được con quý bọn hắn muốn tìm sẽ không dễ dàng xuất hiện. Rồi đến lúc ông ta phát hiện tất cả người trong thôn đã bị giết rồi trở thành tiểu quý đã cho ông ta biết con quý kia đang hấp thu oán khí sau đó tấn thăng lên cấp bậc ác quý.

Bởi vì trước kia đã nhiều lần chạm trán với mị quý vậy nên ông ta biết nó sẽ tranh thủ thời gian để tự mình tấn thăng, nhất định sẽ sắp xếp những con tiểu quý đến quấy nhiễu bọn hắn sau đó chờ đợi cơ hội tiêu diệt hết nhóm người.

Vì vậy ông ta đã biến tất cả mọi người kể cả ông ta thành mồi nhử cho con quý kia, có thể nói là con bọ ngựa ở phía sau hoàng tước.

Quý vật cho rằng Từ Thiên Hoa đã chết nên không còn lo lắng mình sẽ bị giết. Vậy nên mới xuất hiện để giết chết những người còn lại nhưng vạn lần cũng không ngờ đến là Từ Thiên Hoa còn sống, chỉ chờ nó hiện thân thì bước ra.

Nghe đến hẳn đó là thuật phân thân của Từ Thiên Hoa, lúc ấy thiếu niên gầy nhìn thấy hai người Từ Thiên Hoa, một trong số đó hẳn là người phân thân cũng có thể nói là vật thể thân của ông ta.

Từ Thiên Hoa đã đấu với con quý kia, mặc dù nó đánh bọn hắn dễ dàng như chém dưa, xắt thức ăn vậy nhưng lại không thể đến gần Từ Thiên Hoa được, hoàn toàn bị phép thuật của ông ta áp chế.

Trên thực tế người có phát thuật không thể đến gần người quý vật, dẫu sao bản thân bọn họ cũng là người bình thường chẳng qua là dựa vào pháp lực để chiến đấu với quý vật. Chứ không giống như những người có thể chất ác linh như bọn hắn, có thể giáp lá cà với quý vật.

Bất kể Từ Thiên Hoa có giết được con quý kia hay không thì sự xuất hiện của ông ta cũng là một chuyện tốt đối với mấy người bọn hắn.

Cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy lúc này cũng rất vui mừng hoặc là cảm thấy Hạ Thiên Kỳ giãy giụa trước cái chết đúng lúc Từ Thiên Hoa xuất hiện, vậy nên lúc này cũng đi đến bên cạnh Hạ Thiên Kỳ, xem ra là muốn giúp hắn chạy trốn.

“Hai cánh tay anh đều gãy rồi, chúng tôi đưa anh ra ngoài.”

Cô gái tóc ngắn nói xong thì cùng cậu thiếu niên gầy đỡ Hạ Thiên Kỳ dậy, mặc dù hai cánh tay của hắn đau muốn chết nhưng cũng không mất đi khả năng cử động.

“Thành ý của mọi người tôi nhận, nhưng mà tôi tự đi được.”

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói mình có thể tự đi, cô gái tóc ngắn và thiếu niên gầy cũng buông hắn ra, sau đó hỏi:

“Bây giờ chúng ta ở lại đây hay là rời đi?”

“Chúng ta không thể giúp được gì, tất nhiên là phải rời khỏi đây, còn Từ Thiên Hoa có giết được con quý kia hay không chỉ đành nghe theo ý trời.”

Hiển nhiên cả ba người đều nghĩ nên thừa dịp con sớm rời đi mới là quốc sách, vậy nên tất cả cùng thấp thòm đi đến cạnh cửa, cô gái tóc ngắn thử kéo cửa miếu phát hiện cửa miếu có thể mở ra, lúc này cũng không do dự nữa mà vội vàng chạy ra ngoài.

Chẳng qua lúc bọn họ vừa chạy khỏi ngôi miếu hoang thì phát hiện một đôi mắt đỏ máu đang ở trong bóng tối nhìn bọn hắn chằm chằm.

“Lê... Ác quý... Tại sao lại còn một con ác quý!”

Ngay lúc ba người cảm thấy khó tin, sững sờ đứng cạnh cửa thì con ác quý kia cũng bất ngờ từ trong bóng tối vọt về phía bọn hắn.

Đột sóng cũ chưa dứt thì đột sóng mới đã ập đến, cả ba người đều nằm mơ cũng không ngờ đến trong này còn một con ác quỷ khác đang ẩn nấp.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Tìm được

Dịch: Dịch Gia

Cơ hồ ngay lúc bọn hắn phát hiện ra con quỷ kia thì đôi mắt màu trong bóng tối cũng đã bước đến trước mặt bọn hắn.

Giờ khắc này, đầu óc của Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn trống rỗng, dù gì thì cũng có ai muốn vừa rời khỏi địa ngục lại rơi vào địa ngục nữa chứ?

Cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy lúc này cũng khó kìm nén lại tuyệt vọng, hét lên sợ hãi. Tiếng gió rít gào bốn phía lúc này giống như ngưng trệ lại.

Hạ Thiên Kỳ hoảng sợ tròn tròn mắt, đối mặt với đôi mắt đỏ máu kia, mặc dù khoảng cách rất gần nhưng hắn cũng không nhìn thấy rõ mặt quỷ.

Tuy nhiên hắn hoàn toàn tưởng tượng được khuôn mặt kia nhất định là rất dữ tợn và đáng sợ.

Nhưng không hiểu tại sao, hoặc giả chỉ là ảo giác, cũng có thể là vì nguyên nhân khác, trong lúc tuyệt vọng Hạ Thiên Kỳ lại cảm thấy con ác quỷ này có chút quen thuộc.

Cái cảm giác quen thuộc này rất chân thật, nhưng cũng rất xa lạ, dù sao đối phương cũng là ác quỷ, làm sao hắn có thể có một người bạn là ác quỷ.

Ngay lúc trong lòng Hạ Thiên Kỳ dâng lên suy nghĩ này thì rốt cục con ác quỷ kia cũng đánh Quỷ Trảo về phía hắn, lúc hắn đang tuyệt vọng cho rằng mình sẽ đầu lìa khỏi xác thì đột nhiên con ác quỷ kia lại đánh vào sau lưng hắn, làm hắn bay vào trong ngôi miếu đỏ nát.

Cho đến khi ác quỷ kia đã biến mất hoàn toàn không còn chút dấu vết, cửa miếng vang lên một loạt tiếng đóng cửa Hạ Thiên Kỳ mới chợt hoàn hồn lại, không dám tin rằng mình còn sống.

Cũng giống như hắn, cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy đều kiệt sức, ngồi phịch trên nền đất, nhất thời có cảm giác như vừa bò lên khỏi vách đá, trên người sớm đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

"Mình còn sống? Lúc này vừa xuất hiện một con ác quỷ chỉ là ảo giác sao?"

Thiếu niên gầy không dám tin nhéo vào mặt mình.

Nhưng cảm giác đau lại rất chân thực.

Lúc này cô gái tóc ngắn cũng ngơ ngạo từ dưới đất đứng lên, chưa hoàn hồn nói với hai người Hạ Thiên Kỳ:

"Bất kể là thật hay giả chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây đi."

Nghe thấy lời nhắc nhở của cô gái tóc ngắn, Hạ Thiên Kỳ thở ra một hơi dài, rồi quau đầu nhìn cửa miếu đang đóng chặt ở sau lưng, ở nơi này trong bóng tối tĩnh mịch lúc nào cũng truyền đến tiếng thét thê lương thảm thiết.

Được đề xuất cho bạn

Khuyển Ảnh Đế Giới Giải Trí

Bạn Cùng Phòng Đùng Thẹn Thùng

Đề nghị từ

Tiếng thét thảm thiết kia có thể là của quỷ vật, hoặc giả cũng có thể là của Từ Thiên Hoa.

Hạ Thiên Kỳ một lần nữa cảm thấy mình quả thật rất nhỏ yếu, đồng thời cảm thấy con ác quỷ kia quả thật rất mạnh. Ở trước mặt nó, hắn ngay cả trở sơ sinh cũng không đáng mà chỉ là một con kiến nhỏ bé thôi.

Mặc dù quỷ hóa đã làm hắn trở nên mạnh hơn, nhưng chỉ hai cánh tay thôi cũng chưa đủ, hắn còn phải tiếp tục làm mạnh cho đến khi bản thân thật sự mạnh hơn.

Hạ Thiên Kỳ nghe thấy lời đề nghị của cô gái tóc ngắn, cả ba người lấy tốc độ nhanh nhất chạy cách xa ngôi miếu hoang này.

Trước mắt, cho dù là ai cũng không còn nghĩ đến việc làm thế nào để đạt được điểm vinh dự mà là nghĩ làm sao mới có thể sống sót qua 48 giờ. Từ Thiên Hoa quả thật lợi hại nhưng Hạ Thiên Kỳ thấy năng lực của ông ta nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một con ác quỷ mà thôi. Nhưng vấn đề là, trong ngôi miếu hoang kia không chỉ có một mà là hai con.

Nghĩ đến việc giáp mặt với hai con ác quỷ kia, đừng nói là Từ Thiên Hoa mà sợ ngay cả giám sát cấp cao cũng khó mà ứng dụng đối phó.

Sống chết của Từ Thiên Hoa, Hạ Thiên Kỳ cũng không quan tâm nữa, giống như cho đến bây giờ bọn hắn sống chết thế nào ông ta cũng không màng quan tâm vậy. Vậy nên trước mắt Hạ Thiên Kỳ đã suy nghĩ rất rõ ràng, chính là nghĩ cách chịu đựng qua mấy giờ đồng hồ cuối cùng này, sau đó chạy ra khỏi thôn Từ Dục này, ở đây có cây xanh không sợ không tìm được củi đốt.

Ba người cùng chạy theo một đường, cuối cùng cũng chạy đến được chỗ có bia đá có khắc tên Từ Dục ở cửa thôn.

Mà trong quá trình đó, vốn dĩ trời đang tối cũng dần dần trở nên sáng hơn, giống như có trời đang nhanh sáng vậy.

Từng giây từng phút trôi qua, sau khi trải qua tình trạng ngựa không dừng vó như bây giờ, bất kể là Hạ Thiên Kỳ hay hai người kia cơ thể cũng đã vượt qua quá mức chịu đựng.

Trong ba người, không thể nghỉ ngơi nữa, cậu thiếu niên gầy là người yếu nhất, vậy nên sau khi liếc mắt một cái là hoàn toàn ngã đi.

Mặc dù cô gái tóc ngắn đã rất kiệt sức nhưng cũng không dám cho phép mình hôn mê, đến bây giờ vẫn luôn cắn chặt môi mình, ý định dùng cảm giác đau để tỉnh táo lại.

Nhưng sau một lúc kiên cường, cô gái tóc ngắn cũng không thể tránh được tình huống bất tỉnh. Ngược lại, Hạ Thiên Kỳ với hai cánh tay gầy vẫn luôn duy trì về thanh tỉnh.

Dẫu sao chỉ nói về tố chất cơ thể mà nói, hắn tuyệt đối mạnh hơn cô gái tóc ngắn và cậu thiếu niên gầy, huống chi hắn còn là thể chất quý vật, sức chịu đựng của bản thân chắc chắn cao hơn người theo học pháp thuật.

Tuy không ngã đi nhưng cũng không có nghĩ bây giờ hắn không mệt mỏi.

Trên thực tế bộ dạng hắn cũng rất mệt mỏi và khốn đốn, nhưng trong ba người bọn hắn nhất định phải có một người tỉnh táo, bởi vì trước mắt cách thời hạn 48 giờ chỉ còn khoảng 6 tiếng nữa thôi.

Không cách nào chắc chắn là trong 6 giờ sắp tới ở nơi này sẽ phát sinh những chuyện gì.

Cơ thể Hạ Thiên Kỳ run run dựa vào tấm bia đá, sau đó nhìn về phía ngôi miếu hoang. Không biết là nên cầu nguyện hay tự chế giễu nữa.

Nhưng ngay tại lúc này, Hạ Thiên Kỳ lại phát hiện bảng vinh dự trên cổ tay lại vang lên một âm thanh nhắc nhở.

Lúc đầu, hắn còn tưởng là ảo giác của mình cho đến khi thật sự nhìn thấy thông báo nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành hắn mới tin mình quả thật không nhìn nhầm.

Nhiệm vụ đoàn đội lần này hoàn thành, mặc dù hắn không tin Từ Thiên Hoa một lúc có thể chơi lại hai con ác quỷ.

Nhưng sự thật đúng là như vậy, huống chi hắn cũng không nên nghỉ ngơi nữa, bởi vì cho dù là như thế nào thì nhiệm vụ lần này cũng đã kết thúc, hắn không gánh trên lưng món nợ 50 điểm vinh dự.

Dường như, bất kể như thế nào thì trong nhiệm vụ lần này hắn cũng là một người thắng cuộc.

Chẳng qua nhìn vào bảng vinh dự tăng thêm 5 điểm thưởng, Hạ Thiên Kỳ làm sao cũng không thể cao hứng nổi, thậm chí ngay một ít cảm giác may mắn cũng không có.

Bởi vì trước mắt, Lãnh Nguyệt sống chết như thế nào còn chưa biết, có thể nói là sống không gặp người chết không thấy xác, nhưng dù có vậy hắn vẫn không thể tin Lãnh Nguyệt lại chết một cách không rõ ràng như vậy.

Nếu nhiệm vụ chắc chắn đã kết thúc thì hắn con quỷ kia đã bị giết chết, vậy nên Hạ Thiên Kỳ cũng không kiêng dè gì nữa, vội vàng ôm hai cánh tay bị thương quay lại trong thôn.

Lúc này, bóng tối bao trùm khắp thôn Từ Dục cũng đã hoàn toàn biến mất.

Không biết có phải do lúc trước có làm mạnh sức phục hồi hay không mà Hạ Thiên Kỳ cảm thấy hai cánh tay bị thương đã tốt hơn nhiều, chỉ truyền đến một chút đau đớn.

Trong thôn Đông, Hạ Thiên Kỳ bắt đầu tìm kiếm Lãnh Nguyệt, theo thứ tự Đông Tây Nam Bắc, hắn định tìm kiếm khắp thôn Từ Dục này một lần.

Mà trong quá trình tìm kiếm Lãnh Nguyệt, hắn có tìm được vài người mất tích lúc trước, chẳng qua lần này gặp lại bọn họ đã biến thành xác chết.

Mất khoảng hai giờ đồng hồ, rốt cục Hạ Thiên Kỳ cũng tìm được Lãnh Nguyệt bị thương đang hôn mê nằm ở đầu thôn nam.

Thấy Lãnh Nguyệt chẳng qua chỉ là đang hôn mê, trái tim đang thấp thỏm của Hạ Thiên Kỳ cuối cùng cũng thả lỏng, chỉ là không sao hiểu được tại sao Lãnh Nguyệt lại té xỉu ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Hạ thiên kỳ trả thù

Dịch: Dịch Gia

Tuy nhiên, Hạ Thiên Kỳ cũng không nghĩ nhiều, dấu sao Lãnh Nguyệt vì sao lại bị đánh tráo, lại còn té xỉu ở chỗ này, chuyện này chỉ cần hắn ta tỉnh lại sẽ biết thôi, vậy nên hắn cũng không lãng phí quá nhiều tâm tư vào chuyện này nữa.

Ngược lại, làm thế nào để đưa Lãnh Nguyệt trở về dưới mắt chuyện này là khó khăn đối với hắn nhất.

Nếu lúc bình thường thì quá tốt, hắn có thể đặt Lãnh Nguyệt lên lưng rồi cõng về, nhưng hiện tại hai tay hắn đều không cử động được, tuy nói dù cần răng cũng có thể dùng một chút sức lực nhưng việc này không phải là dễ dàng làm được.

"Cái tên Lãnh Tiệp Nhân này, thời khắc quan trọng còn phải dựa vào mình!"

Hạ Thiên Kỳ vừa nói sau đó lại cắn chặt răng dùng hai cánh tay bị thương đỡ Lãnh Nguyệt dậy, nhưng trong quá trình đó hắn đau đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Tổn sức cong lưng, cố gắng không dùng đến tay, Hạ Thiên Kỳ giống như một ông lão tuổi đã cao vậy, cứ chậm rãi đi về phía trước. Chẳng qua là vừa đi được mấy bước hắn đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Hắn thấy Từ Thiên Hoa toàn thân đều là vết máu cũng ngã ở nơi này.

Hạ Thiên Kỳ hoài nghi bước đến, cố ý dùng chân đá đá vào mặt Từ Thiên Hoa phát hiện ông ta cũng chỉ là ngất đi như Lãnh Nguyệt.

"Thật là lạ, rõ ràng Từ Thiên Hoa ở trong ngôi miếu hoang thôn tây, sao lại té xỉu ở thôn nam này?"

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại đột nhiên ý thức được điều gì đó, hắn lại nhìn về phía Từ Thiên Hoa đang hôn mê một lần nữa, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Này, Từ chủ quản? Bây giờ là mấy giờ rồi còn ngủ, mau dậy đi, mẹ ông kêu ông về ăn cơm kia."

Hạ Thiên Kỳ làm chuyện xấu, không ngừng dùng chân cạy cạy lên mặt Từ Thiên Hoa, miệng thì vẫn không ngừng kêu:

"Mẹ ông kêu ông về ăn cơm cũng không dậy? Đúng rồi, mẹ ông còn nói, nếu ông còn ngủ nữa bà ta sẽ thiến ông."

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ còn cố ý đá vào thằng nhỏ của ông ta một cái.

"Hà giận, thật mẹ nó hà giận mà!"

Mặc dù Từ Thiên Hoa, lúc bọn hắn rơi vào nguy hiểm đã từ xác chết sống lại nhưng Hạ Thiên Kỳ dù một chút cũng không thấy biết ơn ông ta, bởi vì dù sao Từ Thiên Hoa xuất hiện cũng không phải vì cứu bọn hắn mà chỉ đơn giản là con quỷ vật kia đã xuất hiện thôi.

Cho nên nếu nói là Từ Thiên Hoa cứu bọn hắn, ngược lại thả tự nói bọn hắn may mắn tự cứu lấy mình còn hơn. Nghĩ đến bộ dạng luôn cao ngạo từ trước đến nay của ông ta, trong lòng Hạ Thiên Kỳ bùng lửa giận, không biết bao nhiêu lần đã muốn đá mạnh vào mặt ông ta.

Mà trước mắt... Để hắn làm được việc đó chỉ có thể dựa vào cơ hội này.

Từ Thiên Hoa bị trọng thương ngất đi, bây giờ có thể nói, mặc cho hắn cắt thịt ông ta chứ đừng nói chỉ là một chút chuyện xấu này, có thể giết chết luôn ông ta ở chỗ này thì cũng không một ai biết.

"Giết chết Từ Thiên Hoa?"

Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt lại tập trung trên người Từ Thiên Hoa, trên thực tế quả thật hắn cũng có lý do để diệt trừ ông ta.

Bởi vì chỉ cần ông ta chết, trong hàng ghế chủ quản sẽ có một chỗ trống, đến lúc đó hắn có thể giật lấy.

Nhưng nếu ở nơi này hắn thừa dịp Từ Thiên Hoa bị thương mà giết chết ông ta, lại chỉ vì một món hời chức vị chủ quản này vậy thì hắn có khác gì loại người như ông ta chứ?

Nhưng nếu như không làm như vậy thì xem như hắn đã mất đi cơ hội ngàn năm có một.

Dẫu sao chỉ có thể trở thành chủ thì mới có thể đạt được phần trăm nhiệm vụ đoàn đội do công ty giao phó, mới biết được nhiều bí mật của công ty hơn, quan trọng là cấp chủ quản có thể có thêm một cơ hội cứu tính mạng mình.

Như vậy cũng tốt.

Nhưng cũng không thể không nói vốn dĩ năng lực của hắn bây giờ cũng chưa xứng để giữ chức vụ chủ quản.

Cũng giống như chuyện này là chủ quản dẫn đầu nhiệm vụ đoàn đội, nếu như hắn đổi vị trí cho Từ Thiên Hoa thì hắn có giải quyết được không? Chắc chắn là không thể.

Hơn nữa sở dĩ những nhiệm vụ chủ quản tham gia về độ khó hắn là cao hơn những nhân viên thông thường, khó có thể nói là có gặp phải quỷ vật gần giống như ác quỷ này hay không. Mà thôi, năng lực của hắn bây giờ, nói không khoa trương chút nào, ở trước mặt ác quỷ chỉ có thể khổ sở quỳ gối.

Cho nên có thể trở thành chủ quản cũng có cái tốt, nhưng cũng có cái không tốt, thậm chí là có thể mất mạng.

Sau khi cân nhắc một phen, ngược Hạ Thiên Kỳ giống như không chỉ vì cái lợi trước mắt nữa, lúc trước hắn rất muốn nhanh chóng trở thành chủ quản nhưng lại không nghĩ đến những vấn đề trong đó, vậy nên chỉ long muốn dành đủ được 10 điểm vinh dự.

Tuy nhiên hắn đã suy nghĩ kỹ, so với cái lợi trước mắt là trở thành chủ quản chẳng bằng hắn dùng điểm vinh dự để làm mạnh bản thân, chờ lúc nào ở trên có chỗ trống thì lại tăng điểm cũng không muộn.

Mặc dù đã từ bỏ ý định giết chết Từ Thiên Hoa, nhưng trước mắt Hạ Thiên Kỳ cũng không nghĩ dễ dàng buông tha cho ông ta như vậy. Vậy nên đá mạnh vào cái đầu heo của ông ta một cái, tuy nhiên ngoài cái đầu heo của ông ta ra còn có cả cậu nhỏ nữa.

"Thoải mái! Thật mẹ nó, hà giận mà!"

Hạ Thiên Kỳ sợ Từ Thiên Hoa bị thương nặng quá mà chết luôn, hoảng hồ Lãnh Nguyệt cũng đang rất cần cấp cứu vậy nên vội lời điện thoại ra gọi cứu viện.

Bởi vì là vùng đồi núi nên không có cách nào chạy xe đến, vậy nên khi nhận được điện thoại nhờ cứu viện bên phía cảnh sát đã phái ngay một chiếc trực thăng đến, vậy nên, mấy người Hạ Thiên Kỳ lên trực thăng rời khỏi thôn Từ Dục đã hoàn toàn bị giết sạch này.

Sau khi trở lại thành phố, ngoại trừ cô gái tóc ngắn bên ngoài không bị thương gì nặng thì bao gồm cả cậu thiếu niên gầy tất cả đều phải nhập viện.

Bởi vì hai cánh tay của Hạ Thiên Kỳ đều bị gãy nên được bó một lớp thạch cao vừa dày vừa nặng, ngoại trừ việc ăn cơm có chút bất tiện ra thì những việc khác chẳng bị ảnh hưởng gì.

Còn Lãnh Nguyệt, mặc dù kết quả kiểm tra của bệnh viện chỉ là bị thương nhẹ nhưng lại không hiểu vì sao vẫn chưa tỉnh, cũng may là bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng.

Cậu thiếu niên gầy cũng không bị thương tích gì, chỉ là trời sinh cơ thể yếu đuối, tiêu tốn nhiều thể lực quá nên mới hôn mê mấy ngày.

Nhắc đến thì người bị thương nặng nhất trong nhóm người chính là Từ Thiên Hoa, khắp nơi trên cơ thể ông ta đều là vết thương, xương sườn bị gãy đến mấy cái chỉ là không biết trong đó có bao nhiêu cái là do Hạ Thiên Kỳ gây ra.

Không đợi Từ Thiên Hoa tỉnh lại, Hạ Thiên Kỳ đã bảo cô gái tóc ngắn làm thủ tục chuyển viện cho bọn hắn, hiển nhiên là không muốn sau khi ông ta tỉnh sẽ nhìn thấy bọn hắn.

Cô gái tóc ngắn cũng không hỏi tại sao, chỉ là chuyển bọn hắn đến một bệnh viện ở thành phố Tuyên, sau đó ở lại chăm sóc bọn hắn mấy ngày. Còn cậu thiếu niên gầy không biết là vì muốn lấy lòng Từ Thiên Hoa hay là có ý định khác mà chọn ở lại bệnh viện lúc trước.

Chẳng qua chỉ là hai cánh tay bị thương, vậy nên cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc Hạ Thiên Kỳ xuống giường đi lại, mặc dù cô gái tóc ngắn chưa mở miệng nói lời cảm ơn với hắn, nhưng thực tế lại rất thoải mái, có nhiều hành động quan tâm hắn.

Dĩ nhiên sự thoải mái này cũng chỉ đơn thuần là thoải mái, cũng không có bất kỳ ý đồ gì với hắn.

Hơn nữa trong mấy ngày tiếp xúc hắn cũng biết được tên của cô ấy, gọi là Triệu Tĩnh Xu.

"Cô nói cô tốt nghiệp trường cảnh sát là thật hay giả vậy?"

"Đương nhiên là thật, trong thực tế tôi là một cảnh sát đấy nhé."

"Không phải lúc nào các cô cũng bị lãnh đạo quản lý hay sao? Một cô gái xinh đẹp như vậy tại sao phải trở nên nam tính như vậy?"

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Xu xem như đã thân thiết, vậy nên cũng không bắn khoăn nhiều nữa mà chê bai thẳng phong cách ăn mặc của cô.

Nhắc đến cũng không thể trách Hạ Thiên Kỳ chê cô, mà đúng thật là bởi vì Triệu Tĩnh Xu để tóc ngắn lại mặc áo dài quần dài, cách ăn mặc rất đàn ông.

"Nếu không tại sao nói anh buồn cười chứ, cái này gọi là giàu kinh nghiệm. Hơn nữa đây đã là thế kỷ 21, ai quy định nữ sinh chỉ có thể giữ tóc dài, mặc váy? Tĩnh lại đi anh à, bây giờ hai tay anh đều bị gãy đánh, đoán chừng có một thời gian chưa thể tháo."

Nhìn hai cánh tay của Hạ Thiên Kỳ giống như đeo dụng cụ bảo vệ vậy, Triệu Tĩnh Xu nhún mày, nhìn hẩn cười cười

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Triệu tĩnh thù

Dịch: Dịch Gia

Trong xế chiều sau hôm chuyển viện thì Lãnh Nguyệt cũng tỉnh lại, nhưng vẫn như lúc trước luôn trầm mặc ít nói như vậy, chẳng qua chỉ hỏi Hạ Thiên Kỳ một câu là ai đã đưa hẩn ta rời khỏi thôn Từ Dục.

Nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ đã kể lại một số chuyện đã xảy ra sau khi hẩn ta mất tích, Lãnh Nguyệt nghe xong cũng không phản ứng gì chỉ gật đầu một cái.

Nhưng Hạ Thiên Kỳ lại rất tò mò lúc đó Lãnh Nguyệt đi đâu, và tại sao Từ Thiên Hoa cũng té xỉu ở thôn Nam.

"Nói thật, lúc ấy tôi cứ nghĩ anh đã bị quỷ vật bắt đi, giết chết rồi."

Hạ Thiên Kỳ thấy Lãnh Nguyệt im lặng nên cố ý trêu đùa một câu.

"Trong đầu anh luôn nghĩ như vậy giả bộ cái gì?"

Nghe xong Lãnh Nguyệt khó chịu trừng mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ, nhưng hẩn làm như cái gì cũng không nghe thấy, nói tiếp:

"Rốt cục là lúc ấy anh đi đâu vậy? Tại sao lại cùng ngất đi với Từ Thiên Hoa?"

"Lúc ấy tôi bị ảo cảnh của quỷ vật vây khốn, chuyện sau đó tôi không nhớ."

Không biết là Lãnh Nguyệt không muốn nói hay đúng thật như hẩn ta nói vậy, không nhớ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, tóm lại Hạ Thiên Kỳ rất không hài lòng với câu trả lời của hẩn ta.

Tuy nhiên nếu quả thật Lãnh Nguyệt có điều gì khó nói vậy thì hẩn cũng không hỏi tiếp nữa, thái độ của Lãnh Nguyệt với hẩn là vậy, lúc nào Lãnh Nguyệt muốn nói thì hẩn ta sẽ tự nói.

Nếu như Lãnh Nguyệt đã không muốn nói, với tính cách của hẩn ta mà nói thì dù Hạ Thiên Kỳ tốn nước bọt thế nào cũng không thể hỏi được cái gì.

"Được rồi, không nhớ cũng được, dù sao còn sống là tốt."

Hạ Thiên Kỳ tự tìm cho mình một bậc thang đi xuống nhưng sau đó lại giống như nhớ ra điều gì, lại hỏi Lãnh Nguyệt:

"Đúng rồi có một số chuyện suýt chút nữa quên nói, lúc ấy tôi đã chạy ra khỏi ngôi miếu hoang, còn đụng phải một con ác quỷ rất mạnh khác. Con ác quỷ kia cho tôi cảm giác rất quen. Nếu so với ác quỷ trong miếu thì nó mạnh hơn nhưng nó lại không tấn công chúng ta, còn lại đẩy tôi bay vào lại ngôi miếu kia.

Anh không cảm thấy nhiệm vụ đoàn đội lần này rất kỳ quái sao, xuất hiện đến hai ác quỷ."

"Không, lúc mới bắt đầu không hề có ác quỷ."

Lãnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ một cái, sau đó lắc đầu nói tiếp:

"Vốn dĩ lần trốn trong thôn Từ Dục chỉ là mị quỷ mà thôi.

Nó giết hết người dân trong thôn Từ Dục, sau đó biến nơi ấy thành mảnh đất chứa nhiều oán khí nhất, rồi nưộn đó làm nơi tấn thăng lên ác quỷ.

Mặc dù nó chỉ thành công một nửa, nhưng cũng gần như vậy mà thôi, năng lực của nó còn chưa đạt đến tiêu chuẩn của ác quỷ.

Vậy nên con quỷ vật Từ Thiên Hoa giết nó cho cùng thì cũng chỉ là một con mị quỷ sắp lên cấp ác quỷ mà thôi.”

“Anh nói lúc ấy ở trong ngôi miếu hoang kia không phải là ác quỷ?”

Hạ Thiên Kỳ còn tưởng đâu là mị quỷ đã biến thành ác quỷ nhưng hiện tại lại nghe Lãnh Nguyệt nói thế thì dường như sự thật đúng là như vậy.

Mà Từ Thiên Hoa lúc ấy rất tự tin cũng không khó để nhìn ra. Ông ta có lòng tin tuyệt đối có thể diệt trừ con quỷ vật kia.

Nếu như nó là Lệ Quỷ thì Từ Thiên Hoa cũng sẽ không tự tin đến vậy, dấu sao vào sáng sớm ở tiệm sách Hâm Hoa ngày đó, Từ Thiên Hoa đã bị ác quỷ đã thương rất nặng, thiếu chút nữa đã đi đời.

Thấy Lãnh Nguyệt không nói gì nữa, Hạ Thiên Kỳ không nhịn được lại hỏi thêm một câu:

“Nhưng rốt cục là con ác quỷ kia từ đâu xuất hiện chứ? Tại sao nó không giết chúng tôi?”

“Không biết, có lẽ mục tiêu của nó không phải là anh.”

Rõ ràng là Lãnh Nguyệt không nghĩ sẽ tiếp tục đề tài này, vậy nên lúc này hắn ta bỗng lên tiếng đuổi khách:

“Được rồi. Trước hết nói đến đây thôi, tôi mệt rồi.”

“Hử? Anh hỏng đến nỗi vậy chứ?”

Hạ Thiên Kỳ không hề nghĩ Lãnh Nguyệt sẽ dùng lý do này để đuổi hắn. Vốn dĩ hắn định nói thêm điều gì nữa nhưng lại thấy Lãnh Nguyệt dứt khoát nghiêng đầu sang một bên, nên hắn chỉ biết khẽ mắng trong lòng đồ tiện nhân, sau đó khó chịu đi ra ngoài.

Trở lại phòng bệnh của mình lần nữa, Hạ Thiên Kỳ phát hiện Triệu Tĩnh Thủ đang im lặng gục trên bệ cửa sổ, sau giờ Ngọ ánh nắng mặt trời phủ lên người cô trong thật yếu điệu. Làm cho cô thêm mấy phần lấp lánh.

“Hôm nay sắc trời không tệ.”

Nghe thấy giọng nói của Hạ Thiên Kỳ, Triệu Tĩnh Thủ quay đầu lại, đáng yêu nhìn hắn cười cười, sau đó nhạo báng:

“Đúng vậy, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh thẳm, có thể xem là một ngày đẹp trời.”

“Được rồi đó, cô đừng nhạo báng tôi. Con người kia tôi ngày ngày lo sợ hắn ta sẽ không tỉnh lại, kết quả vừa khỏe, tỉnh lại chưa nói được mấy câu đã đuổi đánh tôi ra ngoài.”

Vừa nói, Hạ Thiên Kỳ vừa kéo cửa phòng đóng lại, sau đó rút ra một điều thuốc ngậm lên miệng.

Thấy Hạ Thiên Kỳ định hút thuốc trong phòng bệnh, Triệu Tĩnh Thủ không khỏi nhắc nhở một câu:

“Trong phòng bệnh không cho phép hút thuốc đâu.”

“Không sao, nơi này chỉ có hai chúng ta, lấy đâu ra nhiều phép tắc vậy.”

Cánh tay bị gãy của Hạ Thiên Kỳ rõ ràng đã phục hồi rất tốt, mặc dù còn bó thạch cao nhưng hắn ta có cảm giác không còn đáng ngại nữa, tùy lúc mà có thể tháo nó xuống.

Thấy Hạ Thiên Kỳ bất chấp nhả ra nhiều khói thuốc như vậy, Triệu Tĩnh Thủ chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc nhở:

“Tôi biết trong người anh có thể chất quỷ vật nên khôi phục rất nhanh, nhưng cũng cần phải chú ý tránh cho việc để lại di chứng sau này.”

“Ai da, không nhìn ra đàn ông như cô cũng có lúc có suy nghĩ như vậy”

“Đâu còn cách nào khác, một đứa con gái nam tính thì bản chất của nó cũng là đàn bà mà thôi.”

Triệu Tĩnh Thủ cười một tiếng, sau đó còn cố ý vuốt vuốt mái tóc ngắn “đẹp trai” của mình, thấy vậy Hạ Thiên Kỳ vội vàng hô dừng:

“Được rồi, cô có thể đứng ở đó mà đùa giỡn trai đẹp, cho dù tên đẹp trai kia là tôi đi nữa.”

“Ha ha, anh nói những lời này trong lòng không thấy thối sao? Người bạn kia so với anh đẹp trai hơn rất nhiều đấy.”

“Đừng nói chuyện khoái trá như vậy được không, mẹ nó hắn như vậy mà đẹp trai sao, cô nhìn tôi đây mới gọi là đẹp trai này, không tin cô đến đếm cơ bụng của tôi đi, sáu múi đó.”

“Vâng, anh đẹp trai nhất, được chưa? Không nói chuyện vớ vẩn với anh nữa, nhìn anh có vẻ khôi phục hoàn toàn rồi, tôi cũng cần trở về, cứ bỏ dỡ nữa, đoán chừng đồn cảnh sát sẽ gạch bỏ tên tôi mất.”

Triệu Tinh Thủ dần dần thu lại nụ cười, hiển nhiên là đang nói lời tạm biệt với Hạ Thiên Kỳ.

“Vết thương của tôi cũng khôi phục gần như hoàn toàn rồi, cô cũng nên trở về làm việc thiện diệt ác đi.”

Bất kể Triệu Tinh Thủ ở lại nhiều ngày chăm sóc bọn hắn như vậy là từ việc báo ân hay là từ việc muốn làm bạn với bọn hắn thì hắn cũng rất cảm ơn cô. Ít nhất ở chung một chỗ với cô tẩy hấn thấy rất dễ chịu, thậm chí hắn cũng chẳng xem cô là một cô gái.

“Xem ra người bạn kia của anh rất thần bí... ừ... Thật ra thì tôi cảm thấy anh cũng rất thần bí, nhưng dù cso thế nào thì chúng ta hãy cứ xem nhau là bạn nhé.”

“Tất nhiên là bạn bè.” Hạ Thiên Kỳ nghiêm túc khẳng định.

“Coi tôi là bạn là tốt rồi.” Triệu Tinh Thủ và Hạ Thiên Kỳ nhìn nhau, cả hai không nhịn được mà cùng nở nụ cười:

“Tôi làm việc ở đội điều tra ở đồn công an của thành phố Tuyên, nếu sau này có cơ hội thì liên lạc với nhau qua máy truyền tin nhé, tất nhiên trực tiếp tới tìm gặp tôi cũng được.”

“...”

Đưa mắt nhìn Triệu Tinh Thủ rời đi, trong lòng Hạ Thiên Kỳ có chút buồn rầu, dẫu sao Triệu Tinh Thủ ở chỗ này cũng có thể cùng hắn cãi vã nói chuyện phiếm, so với Lãnh Nguyệt thật là tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Trở về

Dịch: Dịch Gia

Ở lại trong bệnh viện một ngày, vào sáng sớm ngày hôm sau thì Hạ Thiên Kỳ đã làm ngay thủ tục xuất viện cho hắn và Lãnh Nguyệt, ngay cả thạch cao trên tay hắn cũng là do chính hắn gỡ xuống vào tối qua.

Mặc dù chỗ gãy vẫn còn chút đau nhưng cũng không còn quá đau nhức như trước, chỉ cần không hoạt động quá mạnh, kéo dãn gì thì hắn là không có vấn đề.

Không biết Lãnh Nguyệt bị sao, từ lúc tỉnh lại đến giờ vẫn luôn là vẻ mặt nhiều tâm sự đó, mặc dù trước đó cũng rất ít nói nhưng không đến nỗi một năm không nói nổi một câu.

Trên đường trở về biệt thự, rốt cục Hạ Thiên Kỳ cũng không nhịn được nữa mà hỏi Lãnh Nguyệt:

"Rốt cục anh bị cái gì đã kích vậy?"

"Không có gì!" Nghe xong, Lãnh Nguyệt cũng chỉ lắc đầu một cái.

Thấy hắn ta chỉ lắc đầu một cái cho qua chuyện, thì nhất thời lửa giận trong người Hạ Thiên Kỳ bốc lên:

"Tôi thừa nhận tôi bị ối, cũng không nên lo lắng cho anh làm gì, cũng không nên bận tâm đến chuyện của anh, nhưng tôi cảm thấy chúng ta là bạn vậy nên tôi muốn biết trong lòng anh đang có tâm sự gì.

Tất nhiên nếu anh cảm thấy tôi như vậy là nhiều chuyện vậy thì sau này tôi tuyệt đối một câu cũng không nói nữa!"

Phát tiết xong, Hạ Thiên Kỳ cũng quay đầu đi chỗ khác, không nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc nào kia lần nào nữa.

Tài xế tắc xi còn tưởng rằng hai người bọn hắn cãi vã, trong lúc đó còn câu được câu không khuyên ngăn, cho đến khi nghe Hạ Thiên Kỳ bảo ông ta im lặng thì trong xe mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Không khí trầm mặc kéo dài khoảng ba phút thì Lãnh Nguyệt lên tiếng:

"Anh xem tôi là bạn tôi rất cảm động. Nhưng có một số chuyện trước mắt anh không thể giúp được tôi."

Rốt cục thì Lãnh Nguyệt cũng chịu chủ động mở miệng, Hạ Thiên Kỳ mới nghiêng đầu nhìn lại có chút khó hiểu nhìn hấn ta:

"Sao anh biết tôi không giúp được anh?"

"Bởi vì hiện tại anh còn rất yếu, lâu này ngay cả chính mình cũng không giúp được vậy thì làm sao giúp được tôi?"

"Tôi..."

Nhất thời Hạ Thiên Kỳ không biết nên nói gì cho phải, trên thực tế thì Lãnh Nguyệt nói không sai bấy lâu nay ngay cả bản thân mình hấn cũng không giúp được.

Có thể là sợ Hạ Thiên Kỳ hiểu nhầm, cũng có thể là muốn hóa giải bầu không khí lúng túng này, Lãnh Nguyệt lại lên tiếng:

"Lúc nào anh có thể có được năng lực của ác quỷ thì tôi nhất định sẽ nói với anh."

Hạ Thiên Kỳ ngơ ngác nhìn Lãnh Nguyệt, mặc dù hấn ta không nói rõ là chuyện gì nhưng từ việc hấn ta nói chờ hấn thật sự có được năng lực của ác quỷ kia thì không khó để đoán ra sự lo âu của Lãnh Nguyệt, loại quỷ vật kia ít nhất phải đạt đến cấp bậc ác quỷ thậm chí còn có thể cao hơn.

"Anh đang bị cái gì uy hiếp vậy, hay là anh muốn..."

Lãnh Nguyệt lắc đầu một cái, Hạ Thiên Kỳ thấy vậy cũng không hỏi tiếp nữa, hai người cứ im lặng như vậy suốt cả chặng đường trở về biệt thự.

Bởi vì trước đó bọn hấn không có báo trước với Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân chuyện mình trở về vậy nên khi thấy bọn hấn đột ngột xuất hiện, cả hai người kia đều bị dọa cho hết hồn, nhưng sau đó lại là một loạt cử chỉ rất thân mật nhưng mà những cử chỉ này đều là Nam Cung Vân dành cho Lãnh Nguyệt, còn đối với Hạ Thiên Kỳ thì không có liên quan nhiều lắm.

Hai người hoàn thành nhiệm vụ đoàn đội trở về thì Nam Cung Vân ngay lập tức mở một bữa tiệc lớn chào đón, trong quá trình đó Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt cũng trở về phòng riêng của mình.

Trở về phòng của mình, Hạ Thiên Kỳ cởi ngay bộ áo quần dơ bẩn trên người mình ném vào sọt rác, sau đó thoải mái huyết sáo đi vào phòng tắm.

Mặc dù trong nhiệm vụ đoàn đội lần này không thuận lợi lắm nhưng kết quả lại tương đối tốt, hơn nữa cũng cho hấn ngộ ra rất nhiều chuyện.

Chuyện thứ nhất chính là làm hấn từ bỏ hoàn toàn suy nghĩ tấn thăng lên làm chủ quân, dù sao năng lực của hấn bây giờ về cơ bản cũng chưa đủ để làm chủ quân.

Rất khó nói sẽ không "không trộm được gà còn mất nắm gạo", không những không tìm được lợi lộc gì ngược lại còn tự làm hại mình.

Chuyện thứ hai đó là thêm một lần nữa hấn muốn mình phải mạnh lên, quyết tâm muốn có năng lực.

Chuyện thứ ba là, hấn phát hiện trên người Lãnh Nguyệt còn có rất nhiều bí mật chứ không hề đơn giản như hấn từng nghĩ.

Bí mật của Lãnh Nguyệt hấn rất tò mò nhưng lúc đó cơ bản cũng chỉ là sự hiếu kỳ tò mò thông thường thôi nhưng hiện tại hấn đã không hiếu kỳ nữa, sở dĩ vẫn muốn biết là xuất phát từ sự lo lắng giữa bạn bè với nhau.

Đối với người mình ghét, Hạ Thiên Kỳ có thể biến thành một con ác quỷ lòng dạ độc ác có thể làm ra những chuyện rất đáng sợ.

Nhưng những người đối tốt với hấn thì hấn sẽ toàn tâm toàn ý nghĩ cho đối phương thậm chí không tiếc mình mà liều mạng vì họ.

Mà Lãnh Nguyệt lại cứu hấn không ít lần vậy nên chắc chắn rằng hấn ta là người được hấn xếp vào hàng quan tâm.

Được đề xuất cho bạn

Nhất Tiểu Phong Trần Chi Nghiệt Duyên (Nghiệt Duyên)

Vật Hy Sinh Nữ Phụ Nuôi Con Hằng Ngày

Đề nghị từ

Sau khi tắm xong, Hạ Thiên Kỳ cũng không thay quần áo mà khoác áo tắm đi xuống phòng khách dưới lầu, thấy Hạ Thiên Kỳ có chút thô bi ôm bà vai Lưu Ngôn Mẫn không nhịn được mà lên tiếng nhạo báng:

"Áo ngủ rộng thùng thình như vậy hơn nữa rất dễ dàng mở ra anh không sợ sau khi trực tiếp thấy..."

"Mẫn Mẫn anh có thể đừng miệng thối như vậy được không, anh cho rằng tôi cũng là loại người như anh vậy sao."

"Anh tốt ở chỗ nào vậy, có phải bị tôi đâm trúng chỗ đâu?"

"*, tôi thấy là tự anh chạm trúng vết sẹo của mình rồi, có dám ở đây so tài một chút không, dám không!"

"Hai anh có thể nghiêm túc một chút không."

Lúc Hạ Thiên Kỳ và Luru Ngôn Mẫn sắp đáp trả nhau bằng hành động thì đột nhiên Nam Cung Vân từ trên lầu bước xuống, im lặng nhìn hai người một cái.

Nam Cung Vân giống như là về phòng đặc biệt sửa soạn lại một phen, cô ta mặc một bộ đồ trễ ngực, quần dài màu tím để lộ ra một mảng ngực trắng như tuyết.

"*, thật sự là quá lộ liễu."

Hiển nhiên là Luru Ngôn Mẫn không thích Nam Cung Vân ăn mặc lộ hàng như vậy, vậy nên đã cố ý chạy đến, lấy tay đặt trước người cô ra dấu:

"Bộ áo quần này không ổn, về thay lại bộ khác đi, không thể để bọn họ chiêm được tiện nghi."

Mặc dù Luru Ngôn Mẫn không ngừng đề nghị Nam Cung Vân như vậy nhưng kết quả cuối cùng hần ta lại hoàn toàn bị ngó lơ, đợi sau khi Lãnh Nguyệt từ trong phòng bước ra thì cô ta lập tức biến thành tiểu yêu tinh dán chặt trên người hần.

Chẳng qua so với lúc trước, sự cuồng nhiệt của Nam Cung Vân đối với Lãnh Nguyệt đã giảm đi một chút song vẫn nhiệt tình như cũ.

Sau khi có mấy ly rượu xuống bụng, Hạ Thiên Kỳ mới biết Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về, chẳng qua chuyện lần này bọn họ tham gia cũng rất đơn giản, không chậm trễ trải qua mấy ngày đã trở lại.

Ngược lại khi nghe Hạ Thiên Kỳ kể chuyện hần và Lãnh Nguyệt gặp phải trong nhiệm vụ đoàn đội lần này, hai người kia cũng âm thầm lau mồ hôi giúp bọn hần một cái, chỉ cảm thấy nhiệm vụ đoàn đội lần này của bọn hần quá nguy hiểm.

Tất nhiên chuyện liên quan đến việc Hạ Thiên Kỳ có cơ hội đánh Từ Thiên Hoa thì hần đã giấu đi.

Không phải là vì hần không tin tưởng Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân mà chẳng qua là hần thấy chuyện này chẳng có gì đáng để nói.

Giống như lúc trước vậy, vô chai rượu trên bàn càng lúc càng nhiều mà người uống cũng chỉ có ba người bọn hần, từ đầu đến cuối Lãnh Nguyệt không hề đụng đến một chút rượu để mặc bọn hần có nói gì đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Bạn học mời

Dịch: Dịch Gia

Bữa cơm này được tổ chức vào nửa đêm mà không có bất cứ sự nghi ngờ nào, dù là Mẫn Mẫn hay Nam Cung Vân cũng đã uống nhiều, ngược lại là Hạ Thiên Kỳ, mặc dù đã uống không ít, nhưng đầu óc tỉnh táo như thường, như không có men say.

Không quan tâm đến sự sống chết của Mẫn Mẫn, Hạ Thiên Kỳ trực tiếp vứt hần xuống ghế salon, tốt bụng ném cho hần hai cái gối, ít nhất lúc nửa đêm, khi trời lạnh hần còn có thể ôm một chút.

Xử lý xong Mẫn Mẫn, Hạ Thiên Kỳ vốn định để cho Lãnh Nguyệt đưa Nam Cung Vân về, dù sao có thể thấy được Nam Cung Vân có ý với hần. Còn Lãnh Nguyệt đối với Nam Cung Vân không chút rung động, lắc đầu một cái rồi bước lên lầu.

Trên lầu vang xuống tiếng đóng cửa, Hạ Thiên Kỳ bĩu môi, không thèm đếm xỉa, nhìn thấy một vật gì đó đang nằm trên ghế Nam Cung Vân, đầu óc bỗng trở lên hoang mang.

Bởi vì uống quá nhiều, nên trên khuôn mặt của Nam Cung Vân thoáng đỏ, hô hấp cũng vô cùng nặng nề, bởi vì tư thế của hần lúc này, đã lộ ra hoàn toàn một cảnh xuân.

"Vóc người đúng là không tệ a."

Hạ Thiên Kỳ không kiềm được lăm bầm một câu, rồi đi về phía Nam Cung Vân, bế cô lên. Trong lúc ấy, có lẽ Nam Cung Vân đã bị đánh thức hoặc do cô đang nói mớ, tóm lại thân người không ngừng giãy giụa, miệng cũng lắp bắp vài từ nhưng không hiểu là ý gì.

Hạ Thiên Kỳ không để ý đến Nam Cung Vân, đẩy cửa vào phòng, ném Nam Cung Vân xuống giường. Nhưng khi hần vừa định xoay người rồi đi, liền

cảm thấy bên hông chột nặng, quay đầu nhìn thì phát hiện, Nam Cung Vân đang ôm hân từ phía sau.

"Cô chính là người ép tôi phạm tội đó!"

Bị Nam Cung Vân ôm chặt, Hạ Thiên Kỳ vốn đang khấn trương nay lại càng hoang mang, tim đập nhanh, suy nghĩ một chút rồi cũng kéo tay Nam Cung Vân ra ném về phía sau, sau đó cất bước rời khỏi nơi ấy.

"Quá nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm."

Hạ Thiên Kỳ không ngừng trấn an nhịp tim đang đập loạn của mình, hân đi ra khỏi phòng Nam Cung Vân, không phải vì hân không có hứng thú với Nam Cung Vân, cũng không phải là hân không bình thường, mà hân chỉ cảm thấy chuyện này không thể làm như vậy.

Hân và Nam Cung Vân là bạn, người ta uống nhiều rượu quá thì coi như đưa người ta về nghỉ thôi, chẳng lẽ vì say rượu nên không khống chế được mà lên giường?

Như vậy còn đáng mặt làm đàn ông nữa sao?

Hạ Thiên Kỳ vẫn luôn cảm thấy đàn ông háo sắc là chuyện bình thường.

Nhưng háo sắc cũng có đạo lý của riêng mình, không thể vừa có cơ hội liền tiến tới, nếu không thì so với loại háo sắc kia cũng chả có gì đặc biệt.

Trở lại phòng mình không chút hối hận, Hạ Thiên Kỳ vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt, tâm trạng phấn khởi dần bình phục lại.

Ngồi xuống mở máy vi tính ra, Hạ Thiên Kỳ theo quán tính leo lên QQ, bắt đầu tìm kiếm hình cái đầu, nhưng vẫn cảm thấy thất vọng vì cái đầu ấy vẫn ở trạng thái đen.

Bởi vì lúc trước leo lên QQ ông ngoại hân vì có mục đích, vậy nên lúc hân leo lên lần nữa, nhưng ở QQ cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào, có thể thấy QQ của ông nội hân, từ lần hân vào đó cũng không có người vào nữa.

Đã lâu rồi không liên lạc được với ông nội hân, Hạ Thiên Kỳ xem ra không nghĩ đây là chuyện tốt. Nếu không phải ông nội hân có một công ty đang trên đà phát triển, có lẽ hân đã cho rằng ông nội hân đi du ngoạn rồi.

Nhưng qua các dấu hiệu, hân không nghĩ ông nội chỉ đơn giản là đi du ngoạn.

Từ ngày hân bắt đầu gia nhập công ty, có lẽ đã được bốn tháng, trong khoảng thời gian đó ông chỉ trở về một lần, rồi lại lấy dụng cụ vội vã đi, đã có điều không bình thường.

"Làm chuyện gì mà suốt cả hai tháng? Ông nội có phải đã..."

Hạ Thiên Kỳ ra sức lắc đầu, cố gắng không nghĩ về việc xấu nhất, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, hân đang nghĩ về việc không may.

Không suy nghĩ về vấn đề của ông nội nữa, Hạ Thiên Kỳ nhàm chán đăng nhập vào diễn đàn liên quan đến linh dị, nhưng khi nhìn vào mấy câu chuyện linh dị vớ vẩn, hân cảm thấy không đáng để lãng phí thời gian.

Tắt máy vi tính, Hạ Thiên Kỳ đốt một điếu thuốc 555, tựa vào đầu giường hút phì phèo.

Đêm khuya vắng người, bóng tối bao trùm lên sự thanh tĩnh của căn phòng, điều này làm cho Hạ Thiên Kỳ có cảm giác như rơi vào ngục tù, không nhìn rõ tương lai.

Mặc dù sự thật là như vậy, nhưng hân là một con người lạc quan, chuyện gì cũng sẽ ổn.

Cho nên Hạ Thiên Kỳ cảm thấy cuộc sống trước mắt cũng không tệ, ở biệt thự, có tiền xài, có người đẹp chăm sóc, trước kia không dám nghĩ đến việc vui chơi giải trí, còn bây giờ muốn đi thì đi, trừ những việc khổ ép bên ngoài, còn lại đều là một cuộc sống tốt đẹp.

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nghĩ tới Tào Kim Hải, sau khi trải qua chuyện lần trước, hai người hân cũng không còn liên lạc. Chẳng có nguyên nhân gì cả, chỉ đơn giản là hân có quá nhiều việc, với lại hân cũng không biết nói gì với Tào Kim Hải.

Cũng đã nhiều lần hân muốn gọi cho Tào Kim Hải, nhưng hân thấy trời đã trễ rồi, Tào Kim Hải có lẽ sẽ không nhắc máy.

Trần trọc trên giường thật lâu, Hạ Thiên Kỳ không thể ngủ được, hân đành cầm điện thoại lên, màn hình di động chợt sáng.

Nghĩ đến việc đã lâu rồi mình không lên bằng máy tính, nên Hạ Thiên Kỳ nhàm chán nhấn vào, thấy có tin nhắn từ một cô gái.

Bình thường, hân chỉ đăng nhập QQ bằng điện thoại, không hề có thói quen chơi bằng máy tính, cho nên thật sự hân cũng chỉ có mấy người bạn, không hề nghĩ tới sẽ có người tìm hân.

Đến khi mở khung hội thoại ra hân mới phát hiện, người ta nhắn với hân về chuyện hôm trước đụng phải bạn học Đồng Tuyết.

Đồng Tuyết cũng không nói gì với hắn, chỉ hỏi lúc hắn không có ở trên mạng, xem giờ đã là 2 ngày trước.

Hạ Thiên Kỳ suy nghĩ một chút rồi trả lời. Vốn tưởng Đồng Tuyết sẽ không trả lời, kết quả đối phương lại trả lời rất nhanh.

"Lạy cậu, đã qua hai ngày rồi, cậu bận rộn đến vậy sao... Thiên tài?"

Thiên tài là biệt danh của Hạ Thiên Kỳ thời còn đi học. Dĩ nhiên, tức cười hơn bởi cái danh này là do hắn tự xưng, bởi vì khi mọi người đang học thì hắn lại ngủ nhưng thành tích học tập vẫn rất tốt, cho nên cả lớp vẫn rất thừa nhận điều này.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, người vẫn gọi hắn như vậy cũng chỉ có Đồng Tuyết.

"Cậu có khỏe không? Bình thường tôi không lên vì tính." Hạ Thiên Kỳ cũng nhanh chóng trả lời một câu.

"Thật ra thì tôi tìm cậu chỉ muốn hỏi cậu gần đây có rảnh không, Vương Huy và các bạn khác cũng đã trở về, nói là hiếm khi gặp, muốn họp mặt một lần.

Cậu có muốn đi không? Tôi có thể đón cậu."

Thấy Đồng Tuyết năn nỉ, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng muốn đồng ý, nhưng nhớ lại mình còn việc phải làm, vì vậy cự tuyệt nói:

"Tôi gần đây rất bận, các cậu đi đi, hẹn các cậu dịp khác."

"Chỉ một ngày thôi! Nghỉ một ngày thì có sao đâu? Đây là tôi mời cậu đấy, làm ơn để chút thể diện cho tôi đi thiên tài? Lần trước đụng phải cũng chưa có dịp ngồi trò chuyện nữa mà."

Nghe Đồng Tuyết nói như vậy, nghĩ đến lúc còn đi học, Đồng Tuyết đã chiều cố hắn như vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không nỡ cự tuyệt, vì vậy liền gửi đi icon OK để đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Khiêu khích

Dịch: Dịch Gia

Bởi vì tối hôm qua không làm sao ngủ được, nên Hạ Thiên Kỳ ngủ một mạch tới tận xế chiều ngày hôm sau mới tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên mà hắn làm là liên lạc với những chủ khu quỹ sự, muốn hỏi bọn họ một chút là gần đây có chuyện linh dị nào cần giải quyết không. Nhưng điều làm cho hắn thất vọng chính là, các thầy bói gần đây cũng chẳng đụng phải chuyện linh dị nào.

Mấy người phụ trách cũng đã hứa với Hạ Thiên Kỳ, nói rằng một khi gặp chuyện này, nhất định sẽ thông báo cho hắn đầu tiên, để cho hắn yên lòng.

Mặc dù không có việc riêng để giải quyết làm cho Hạ Thiên Kỳ rất không cam lòng, nhưng ít nhất hắn vẫn có thể về nhà tham dự họp mặt bạn học cũ, cho dù có gặp việc riêng vẫn không bị trễ nải gì.

Rửa mặt xong, thay cái áo choàng dài mới mua, Hạ Thiên Kỳ rất ra dáng thương nhân xách ví da đi ra khỏi phòng.

Nhưng trùng hợp là, hắn vừa chân trước bước ra khỏi cửa, chân sau Nam Cung Vân mặc quần áo ngủ cũng bước từ trong phòng ngủ ra, gặp bộ dạng chuẩn bị đi xa của Hạ Thiên Kỳ, không khỏi hỏi:

"Đi làm sao? Lại nhận được việc riêng sao?"

"Không phải, về quê một chuyến, nếu như có việc riêng sẽ nói cho cô biết luôn."

Nam cung Vân tất nhiên là không nhớ chuyện xảy ra tối qua, cho nên Hạ Thiên Kỳ thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nếu không đã lúng túng không ít rồi.

Nghe thấy Hạ Thiên Kỳ nói muốn trở về quê, Nam Cung Vân lập tức nở nụ cười xấu xa:

"Thiên Kỳ phải trở về nhà đi xem mặt sao?"

"Cô nghĩ nhiều rồi, tôi chẳng qua là về tham gia họp lớp thôi, với bạn học cấp hai."

"Có muốn dùng người đẹp làm nền chút không, tôi có thể giúp anh miễn phí."

"Tôi không muốn vì thế mà cắt đứt quan hệ với với Mẫn Mẫn đâu, cô tốt nhất đợi ở nhà đi."

Hạ Thiên Kỳ quả quyết cự tuyệt ý tưởng của Nam Cung Vân. Nam Cung Vân tất nhiên chỉ là đùa giỡn cho vui, sau đó tiễn Hạ Thiên Kỳ xuống lầu dưới.

Hắn cũng không nói chuyện mình về nhà với Lãnh Nguyệt và Mẫn Mẫn, Hạ Thiên Kỳ lái chiếc X5 đi về hướng bắc dọc theo đại lộ thể kỷ, trở về thành phố Bắc An quê hương hắn.

Sau khi trở lại, Hạ Thiên Kỳ đã cho cha mẹ hắn một phen ngạc nhiên mừng rỡ. Dẫu sao lần này hắn trở về quá đột ngột, không hề nói trước với cha mẹ mình.

Sự trở về của hắn quả thật rất bất ngờ, nhưng cha mẹ hắn thấy con mình về nhà nên cũng rất cao hứng, không quan tâm đến nguyên nhân hắn về đây.

Chẳng qua là mẹ hắn vẫn như vậy, vừa thấy mặt con trai đã lên tiếng dạy bảo, khiến Hạ Thiên Kỳ chỉ có thể cười khổ, gật đầu liên tục.

Bị mẹ giáo dục tư tưởng một phen, hắn mới nói lý do trở về. Dĩ nhiên, lý do này là hắn bịa ra, bởi vì hắn làm sao có thể nói mình về nhà là do tham gia họp lớp cấp hai được.

Cho nên, chỉ có thể nói là công ty phái hắn đến nơi này công tác, hai ngày sau phải trở về.

Mẹ hắn nghe xong cũng không nói gì, chỉ nói là trở về là tốt, đợi một ngày cũng là đợi.

Bởi vì mất khoảng một ngày rưỡi đi xe, cho nên Hạ Thiên Kỳ về đến nhà có chút mệt, hắn bảo mẹ không cần chuẩn bị cơm tối cho mình, nói buổi tối có chuyện ra ngoài ăn, chỉ chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ là được.

Trở về phòng của mình ngủ suốt hai giờ đồng hồ, Hạ Thiên Kỳ mới rời nhà lái xe tới địa chỉ ở Vi Tín Thượng mà Đồng Tuyết gửi cho hắn.

Cũng không phải là phòng rượu bao sang trọng, chỉ hơn phòng bao ở quán com vừa vừa mà thôi. Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, Hạ Thiên Kỳ đi vào gian phòng mà bọn họ hôm nay bao. Hắn vừa mới đẩy cửa đi vào đã ngay thấy một trận võ tay nhiệt liệt, tiếp sau đó là từng khuôn mặt vừa xa lạ, vừa quen thuộc đập vào mắt hắn.

"Thế nào Thiên Kỳ, nghe Đồng lão đại nói mày còn không muốn trở về là sao?"

Trong gian phòng tổng cộng có ba mươi người, hắn nhìn lướt qua một lượt. Trong những người này tất nhiên có không ít người sau khi tốt nghiệp hắn chưa từng gặp qua một lần. Tất nhiên cũng có những người lúc đang đi học không phải là không tốt.

Mới vừa rồi là tiếng vỗ tay của bạn học cũ hoan nghênh hắn, Hạ Thiên Kỳ cười ngượng một tiếng, sau đó ngồi xuống vị trí cạnh Đồng Tuyết nói với một gã con trai bên phải cô ấy:

"Nhiều năm không gặp như vậy, mày con mẹ nó, làm lính nhiều năm như vậy cũng không thể bỏ được cái tính lưu manh đó đi sao."

Hạ Thiên Kỳ mặt mũi sáng sủa, dáng người cao lớn, ở cấp hai được bọn họ tôn là đại ca, chẳng qua là huân bắt nạt một số bạn học hiền lành, cũng làm một ít chuyện xấu xa, cho nên lúc ấy thấy thế nào Hạ Thiên Kỳ cũng không hề thuận mắt.

Chẳng qua là ngại cùng một lớp, cho nên mới không làm hắn mất mặt, nhưng ngoài miệng vẫn thường xuyên châm chọc hắn.

Mặc dù trải qua nhiều năm như vậy, nhưng mùi thuốc súng vẫn cứ mười phần như mười.

"Mày đúng là chậm chạp, còn thua cả chính mình. Mày mà không tới, vị trí này sẽ bị người khác cướp mất đấy."

Đồng Tuyết chào hỏi Hạ Thiên Kỳ khi hắn tới ngồi. Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng biết trả lời sao, chỉ cười một tiếng.

Hạ Thiên Kỳ đã nhập tiệc, Đồng Tuyết kêu phục vụ tới để gọi món, sau đó trong bao phòng mọi người rảnh rỗi bắt đầu trò chuyện.

Có vài người Hạ Thiên Kỳ mặc dù cảm thấy xa lạ, nhưng bây giờ lại tiếp tục nói chuyện tình nghĩa, đúng là cực kì khó nói. Cho nên với mỗi người hắn đều chào hỏi một tiếng, bất kể lúc đi học quan hệ là tốt hay không.

Hạ Thiên Kỳ ngồi bên cạnh Đồng Tuyết, câu có câu không bắt chuyện với các bạn học. Đơn giản là nói một chút chuyện lúc đi học, ai thăm mền ai, ai viết thư tình cho ai.

Trong khi nói dù ai cũng không hề đề cập quá sâu, dẫu sao nhắc tới lâu quá sẽ xuất hiện mặt tốt với không tốt, không giống như lúc đi học, dù sao lúc đó thế nào cũng chỉ là học sinh.

Bạn học cũ rất nhiều năm không gặp, mặc dù tuổi tác cũng không lớn, chỉ tầm hai mươi, nhưng đại đa số mọi người đều không muốn học lên đại học, đều tự thân lập nghiệp, hoặc do gia đình sớm bước vào xã hội, nên bản thân cũng khó tránh khỏi dính mùi xã hội từ trước.

Ban đầu lúc uống rượu khá tốt, mọi người còn kiểm chế mình, nhưng theo mấy lần rượu vào, một số người bắt đầu đồng với hắn lúc còn đi học bắt đầu "nổi dậy".

Mặc dù ai nấy đều cảm thấy lúc còn đi học rất trẻ con, rất nhiều người đều muốn chứng minh mình trong những năm tháng này đã thay đổi. Nhưng bất kể thế nào thì ấn tượng lúc đó đã bén rễ ăn sâu trong lòng mọi người rồi.

Hạ Thiên Kỳ chủ yếu là nói chuyện phiếm với Đồng Tuyết, ngồi cùng với hai người bạn cũ bên cạnh, cũng nhớ lại một chút chuyện xưa kia khi còn đi học.

Ngược lại Đại Huy, không biết là uống nhiều rồi hay là đóng kịch, không ngừng hùng hùng hổ hổ giả bộ ra oai, khiến Hạ Thiên Kỳ nghe thấy rất là khó chịu trong lòng.

"Tao bây giờ đang ở thành phố Tuyên, leo lên được chức phó Sở trưởng, chỉ cần bọn mày có chuyện, một cú điện thoại sẽ xử lý tốt. Không phải tao nói điều, mấy người làm quan chính là, tùy tiện nói vài câu cũng có thể giải quyết hết."

Biết Đại Huy đang làm Phó sở trưởng, các bạn học đều rất kinh ngạc, chỉ có Hạ Thiên Kỳ vẫn bình tĩnh ăn đậu phộng trong tay, đang dự định về nhà.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên Đại Huy từ trên ghế đứng dậy, cầm một bình rượu hướng về Hạ Thiên Kỳ khoa chân múa tay nói:

"Hạ Thiên Kỳ, con mẹ nó, tại sao mày không nói chuyện? Tao nói cho mày biết, con mẹ nó, lúc đi học đều gây sự với cậu, nhiều năm không gặp mặt như vậy, bây giờ lại bày ra cái bộ mặt chán ghét kia. Con mẹ nó, anh bây giờ đã trở thành phó sở trưởng, con mẹ nó, mày thì đang ở xó nào?."

Đối mặt với sự khiêu khích lớn như vậy của Đại Huy, Hạ Thiên Kỳ một câu trả lời cũng chẳng thèm đáp, còn cười ha hả rồi đứng lên, sau đó đánh thẳng một quyền vào mặt tên đó.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Đánh nhau

Dịch: Dịch Gia

Đại Huy không nghĩ tới Hạ Thiên Kỳ lại dám đánh hắn, dĩ nhiên cú đấm Hạ Thiên Kỳ tung ra rất nhanh, cú đấm này hắn không có khả năng né tránh.

Vì vậy, Đại Huy bị một đấm của Hạ Thiên làm ngã thẳng xuống bàn. Đến nỗi chai rượu gỗ cầm trước đó cũng rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh.

Mọi người đều ngạc nhiên, không ai ngờ rằng Hạ Thiên Kỳ nói động thủ thì động thủ, càng không ngờ rằng Đại Huy lại ngã xuống chân bàn không thể nhúc nhích.

Hạ Thiên Kỳ như không có chuyện gì xảy ra, hắn ngồi xuống, bỏ một viên đậu phộng vào miệng. Xung quanh, một số bạn học bây giờ mới kịp phản ứng, nhất là mấy người ngồi cạnh Đại Huy, đều vội vàng đỡ hắn dậy.

"Đại Huy? Đại Huy?"

Bị một quyền của Hạ Thiên Kỳ, đầu Đại Huy sưng lên như một cái đầu heo, Hạ Thiên Kỳ mặc dù đã cố kiềm chế, những phải hơn hai mươi phút, nửa giờ đồng hồ sau Đại Huy mới có thể tỉnh.

"Thiên Kỳ... Tại sao mày lại hành động như thế, chúng ta đâu gì cũng là bạn học, mày làm như vậy sau này sao có thể gặp mặt chứ."

Người đang nói chính là người luôn đi theo sau Đại Huy từ lúc còn đi học, Điều Nhâm. Vừa rồi lúc ăn cơm hắn nghe Đồng Tuyết nói rằng hiện tại hai người đều ở Thành Phố, quan hệ rất tốt.

"Có vài người không thấy tám hơi đâu. Theo như ý mày, nó khiêu khích tao, tao phải cố chịu đựng sao?"

Hạ Thiên Kỳ không để ý bạn học Điều Nhâm, hắn lấy ra một điều thuốc cho vào miệng hút.

Đồng Tuyết có chút kinh ngạc vốn đã bình tĩnh lại, tuy nhiên cũng không nói gì, chẳng qua là trong lòng cảm thấy Hạ Thiên Kỳ dường như không phải là Hạ Thiên Kỳ lúc trước.

"Được rồi các bạn học tôi thấy cũng không còn sớm, rượu này chúng ta cũng đã uống xong hết rồi, hôm nay trước hết đến đây đi, dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội gặp mặt."

Xem như Đồng Tuyết không nói những lời này thì mọi người ở đây đều biết, bữa cơm này không thể nuốt trôi, vì vậy cũng không nói gì. Nói khéo mấy câu mọi người đều giải tán.

Cuối cùng trong nhà hàng cũng chỉ còn lại Hạ Thiên Kỳ và sáu người nữa.

Ngoài Đồng Tuyết và Hạ Thiên Kỳ ra, sáu người còn lại đều có quan hệ khá tốt với Đại Huy, nhìn có vẻ không bằng lòng.

“Hạ Thiên Kỳ, cậu cảm thấy chuyện này nên làm sao?”

Lần này người lên tiếng là tên Ái Từ lắm chuyện, Hạ Thiên Kỳ không nhớ hẳn tên là gì, chỉ có chút ấn tượng hình như trước kia đã đánh tên đó không ít lần.

Lúc đi học, đánh Đại Huy tiếng xấu không ít.

“Cậu nói vậy tôi nghe có chút không hiểu?”

Hạ Thiên Kỳ phả khói thuốc, vẫn là bộ dạng thông dong.

Hạ Thiên Kỳ, nhìn giống như người không có chuyện gì, bạn học Điều Nhâm càng hận tính dương dương tự đắc đó. Lúc này Điều Nhâm và Ái Từ, một người khác cũng dừng lại nói:

“Hạ thiên Kỳ, bây giờ không phải là lúc đi học, mày ý vào có chút bản lĩnh. Mẹ mày là giáo viên nên bọn tao không dám động vào mày. Bây giờ đã bước vào xã hội, không biết điều như trước kia sẽ chuốc họa vào thân.”

Người này Hạ Thiên Kỳ nhìn có chút xa lạ, hẳn nhớ không nhầm thì người này là Cương Tiến Nhập, ngày trước mọi người thường gọi hắn là "lực công" bởi vì vóc dáng của hắn vừa đen lại vừa khỏe.

“Lúc đó đi học không hề biết nguoi, bây giờ mới nhận ra, mấy năm nay thế nào? Không có năng lực làm thầy giáo nên đổi nghề?”

"Bồn cọt ba hoa cũng vô ích, mày không biết thân phận của Đại Huy bây giờ là gì sao? Phó sở trưởng thành phố Tuyên, mặc dù đây không phải là thành phố Tuyên, nhưng hẳn sẽ quen biết không ít bạn bè có máu mặt.

Nếu nguoi không muốn vào cục, hẳn sẽ nhắm mắt cho qua, còn không, đã vào ngục thì sẽ bị người ta đánh gần chết.”

Nghe "Lực công" nói như vậy, sắc mặt Đồng Tuyết lạnh xuống, lúc này cô đẩy mạnh tên kia một cái rồi nói:

"Các người muốn làm gì? Uy hiếp Thiên Kỳ? Hôm nay tôi rất muốn xem, các người làm sao đưa Thiên Kỳ vào đó. Đúng là đi ra ngoài lẩn lộn hai năm đã tưởng mình rất giỏi!"

Nhóm người "lực công" có thể không e ngại Hạ Thiên Kỳ, nhưng lại không thể không nể Đồng Tuyết. Dẫu sao ai cũng biết Đồng gia có thể lực lớn ở thành phố Bắc này.

Thấy Đồng Tuyết đã có ý muốn giúp Hạ Thiên Kỳ, bọn người Ái Từ mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng bỏ qua.

“Đồng lão đại, hôm nay bọn tôi nể mặt cô, nhưng chờ Đại Huy tỉnh lại hẳn muốn làm cái gì chúng tôi cũng không biết.”

Nói đến đây, Ái Từ nhìn Hạ Thiên Kỳ cười lạnh nói:

“Mấy tốt nhất cả đời đừng đứng ra ngoài tránh cho việc tại sao mình thành phế nhân cũng không biết lý do.”

“Ừ, cảm ơn mày nhắc nhở, những lời này ta cũng muốn dặn dò mấy người bọn mày. Ngoài ra, trời tối chú ý xe cộ một chút. Nếu không, ngày mai lại có tin các nguoi bị đụng chết, quả là rất đau lòng.”

Được đề xuất cho bạn

Theo Đuôi Nam Thần: Bác Sĩ, Em Bệnh Rồi!

Great Mage Ở Thế Giới Harry Potter

Đề nghị từ

"Hạ Thiên Kỳ, tao..."

"Được rồi! Chúng ta đi thôi."

Ái Từ nhìn có vẻ muốn xông vào đánh Hạ Thiên Kỳ, nhưng lại bị bạn học ngăn lại, sau đó đỡ Đại Huy còn hôn mê đi ra ngoài.

Thấy bốn người kia đi rồi, Đồng Tuyết mới thở dài có chút không hiểu hỏi:

“Sao cậu giống trước kia vậy, không nói lý lẽ đã đánh nguoi, người đó nói cũng không sai, dẫu sao cũng không phải trường học bình thường.”

“Vừa rồi cậu không nhận ra sao, Đại Huy rõ ràng là cố ý, hần mới uống mấy ly rượu, chẳng lẽ cậu không biết? Nếu tôi cứ ngồi yên một chỗ không nói gì, hần sẽ tiếp tục nhắm vào tôi thôi.”

Hạ Thiên Kỳ vừa mới gây chuyện với người ta ngược lại một chút cũng không thấy hối hận, đừng nói hần lớn như vậy nhìn Đại Huy lại thấy chướng mắt, lúc ấy nếu đổi lại là người khác khiêu khích hần hần sẽ không chút do dự đánh người.

Đồng Tuyết trong lòng biết Đại Huy là người như thế nào, gật đầu một cái cũng không nói thêm, chỉ nói với Hạ Thiên kỳ rằng tối nay cô sẽ đưa hần về nhà.

Một người đàn ông lại được đàn bà bảo vệ, Hạ Thiên Kỳ lập tức từ chối.

“Ý tốt của cậu tôi nhận, tôi tự lái xe về được, yên tâm đi.”

Thấy Hạ Thiên Kỳ kiên quyết từ chối, Đồng Tuyết vẫn muốn nói gì đó, nhưng rồi cũng ngập ngừng đạt đầu đồng ý.

"Được rồi, sớm biết Đại Huy có ý này, ban đầu cũng không nên nghe hần gọi bạn học tụ tập làm gì, càng không nên gọi cậu từ xa tới đây.”

"Ha ha, ta trở lại tham dự buổi tiệc hôm nay không phải là vì Đại huy, không phải muốn xem Đồng lão đại của chúng ta như thế nào sao? Đại huy rất muốn gọi mọi người tụ tập, thật ra là cảm thấy mình có thể giống bọn họ, muốn cùng bạn học khoe khoang, chứng minh hần không giống trước kia.”

"Hần chính là như vậy, cậu nói xem cùng là bạn học phải xem ai là kẻ mạnh, kẻ khác có thể lẫn vào sao?

"Có vài người chỉ thích như vậy, có thể nói là ban ngày đốt đèn giả bộ như người ta.”

Thời gian cũng không còn sớm, tôi về trước, tí nữa còn phải đi ăn một bữa tiệc khác."

"Tôi còn chưa tám chuyện đủ, chỉ bằng chúng ta tìm quán rượu ngồi một chút?"

Đồng Tuyết hiển nhiên không hy vọng Hạ Thiên Kỳ sẽ về sớm, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy chuyện tối nay vẫn chưa xong, cho nên tìm một lý do từ chối Đồng Tuyết

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Nham hiểm

Dịch: Dịch Gia

Bởi vì Đồng Tuyết cũng uống rượu, nên không tự mình lái xe mà gọi cho tài xế của cha cô đến đón, do đó cô rời đi trước.

Vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ cũng có thể để xe lại ở đây, ngày mai đến lấy sau, nhưng hần nghĩ, chuyện rắc rối như vậy nên giải quyết càng sớm càng tốt, vì vậy mới gọi điện thuê người lái xe hộ, còn hần thì ngồi trong xe bật nhạc lên nghe.

Người được thuê lái xe đến rất nhanh, chưa đến 10 phút đã lái một chiếc xe đạp điện nhỏ đến trước tiệm cơm, Hạ Thiên Kỳ nhường lại ghế lái, còn mình thì ngồi sang ghế phụ, nhưng lúc hần còn chưa kịp đóng cửa xe lại, hàng ghế sau đã có ba người đàn ông mặt hung ác chui vào.

Không đợi Hạ Thiên Kỳ lên tiếng, một con dao găm sắc bén đã kề sau cổ hần.

"Không được động đây, nếu động đây, thì mẹ nó, tao giết chết mày."

Người phía sau hung dữ uy hiếp Hạ Thiên Kỳ một câu, Hạ Thiên Kỳ cũng không nói gì, người được thuê lái xe hộ tùy ý chạy xe đến một vùng rất vắng vẻ.

Xe đi đến một khu xưởng, bởi vì đã khuya nên nơi này tối om, không nhìn thấy nửa bóng người.

"Xuống!"

Người lái xe thuê kia hần là đồng bọn với nhóm người ghế sau, lúc này cũng tỏ ra dửng dưng, ép Hạ Thiên Kỳ bước xuống khỏi xe.

Lúc bốn gã kia đẩy hần xuống xe, thì sau lưng lại có ánh đèn chiếu đến, có thêm hai chiếc xe đang đi đến đây.

Hai con xe kia rất nhanh đỗ bên cạnh bọn hần, sau đó sáu người lần lượt bước xuống, trong đó có cả mấy người Ái Tử và Điều Nhâm.

Thấy Hạ Thiên Kỳ bị bốn người kia vây quanh, Ái Tử vừa bước xuống đã ngồng cuồng cười nhạo:

"Ha ha. Thế nào Hạ Thiên Kỳ, tao đã nói mày nên cẩn thận một chút, sao mày không nghe lời một chút chứ!"

Có thể sợ ồn ào sẽ gây ra án mạng, vậy nên trong tay bọn người Ái Tử cũng không mang theo vũ khí, xem ra bọn chúng cảm thấy không có thứ gì thì đối phó với một người như hắn cũng dư sức.

Hạ Thiên Kỳ không thèm để ý đến Ái Tử đang bước đến, mà chỉ đếm số người ở đây, tính cả bốn người sau lưng và sáu tên vừa đến thì tổng cộng đối phương có mười người.

Nói cách khác, một lúc nữa sẽ có mười người bị hắn đánh cho nhừ đòn.

Thấy bọn người Ái Tử đã bao vây lại, sau lưng có một người khỏe mạnh đang cầm dao găm, ra hiệu cho những người bên cạnh đá hắn xuống, kết quả lúc bọn chúng vừa nhấc chân lên đã bị Hạ Thiên Kỳ lần lượt đá văng từng người.

Đến nỗi gã khỏe mạnh sau lưng hắn bị hắn dùng đầu đập mạnh một cái, trong chốc lát hét lên một tiếng, máu tươi văng ra khắp nơi, nhưng dù vậy, Hạ Thiên Kỳ cũng không bỏ qua cho hắn, mà tiếp tục đuổi theo đám mạnh vào mặt hắn một đòn.

"Con mẹ chúng mày. Mẹ nó, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đánh chết nó cho tao!"

Thấy trong chớp mắt, Hạ Thiên Kỳ đã hạ được hai người, trong lúc nhất thời bọn người Ái Tử có chút luống cuống, nhưng bất kể khả năng đánh đấm của Hạ Thiên Kỳ như thế nào, thì bọn hắn cũng cảm thấy nhiều người như vậy cũng dư sức để vây chặt hắn, vậy nên không lùi bước mà lại nhào đến.

Từ trước đến giờ, Hạ Thiên Kỳ không quen bỏ qua cho đám người khiêu khích mình, vậy nên cứ một tên vọt tới hắn lại hạ một người, phải biết bây giờ, ngay cả quý hắn cũng không sợ, lẽ nào còn sợ bọn cận kề cáo mượn oai hùm này?

Trong thời gian ngắn ngủi, trên mặt đất đã có tám người nằm xuống, hơn nữa tất cả đều đã bị hắn đánh cho ngất đi.

Chỉ còn hai người là Ái Tử và Điều Nhâm, thấy đã lớn chuyện nên muốn lái xe chạy trốn nhưng lại bị Hạ Thiên Kỳ chặn lại kịp thời.

"Nói thật, tao chỉ sợ hôm nay bọn mày không tìm đến tao, tuy nhiên phải khen chúng mày mấy câu, đến rất đúng lúc, không kéo dài thời gian của tao quá lâu."

Vừa nói, ánh mắt Hạ Thiên Kỳ chợt lóe lên, đi thẳng đến trước mặt Điều Nhâm, tóm lấy tóc hắn kéo mạnh xuống, đá một cước vào bụng gã ta.

"A...!"

"Bây giờ mới biết đâu. Sao không biết điều từ sớm."

Hạ Thiên Kỳ không quan tâm tiếng rên của Điều Nhâm, lúc này lại lật tay cho gã một cái bạt tai đến choáng váng, Điều Nhâm cũng lập tức ngất đi.

Ái Tử chứng kiến cảnh tượng ngày, rõ ràng là mười người vây đánh

một người, nhưng rốt cục cuối cùng lại thành một người vây đánh mười người.

"Anh Kỳ... Anh đừng nóng giận, anh quên chúng ta là bạn học cũ rồi hay sao? Chuyện này cứ cho qua như vậy đi."

Ái Tử đã hoàn toàn bị Hạ Thiên Kỳ dọa sợ. Lúc này muốn trốn tránh mọi chuyện, cứ nghĩ dựa vào tình cảm bạn bè cùng lớp cũ, có thể xóa bỏ được sự tức giận của Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ bước đến bên cạnh Ái Tử, sau đó vỗ vỗ lên cái đầu hơi hơi của tên kia, nhà từng chữ nói:

"Bây giờ mới biết tao với mày là bạn học cũ? Bây giờ mới biết sợ? Sao lúc mày tìm đến tao, tao không cảm thấy mày là bạn học, mới bước xuống khỏi xe đã muốn âm ỉ với tao, sao lúc đó không biết sợ?"

"Anh Kỳ, là em không đúng, cũng chỉ là em nghe lời tên khốn Điều Nhâm kia thôi, là bọn hắn gọi bọn em đến, tất cả đều là chủ ý của hắn."

"Ừ, nếu là do chủ ý của Điều Nhâm, vậy thì tao cũng không làm khó mày, tự tát mình 20 bạt tai thì có thể đi, tất nhiên, nếu mày làm mà không có tiếng vang thì tao sẽ giúp mày."

Bắt đầu đi, bạn học cũ."

"Anh Kỳ..."

"Muốn tao giúp mày sao?"

"Không không không... Em tự làm... tự làm..."

Ái Tử không dám tiếp tục mặc cả với Hạ Thiên Kỳ, lúc này đành phải làm theo lời của hắn, bắt đầu dùng sức tát vào mặt mình.

Còn Hạ Thiên Kỳ thì dựa vào cửa xe hút thuốc, xem như không có chuyện gì.

Nhưng hắn còn chưa hút xong điếu, từ phía xa đã truyền đến một loạt tiếng còi rú của xe cảnh sát, nghe thấy cảnh sát đến, Ái Tử cũng không tự tát mình nữa, mà liều mạng chạy đến chỗ có ánh đèn kia, vẫy tay kêu cứu:

"Cứu mạng! Cứu mạng...!"

Sau khi kêu cảnh sát mấy câu, Ái Tử xoay người, cười nham hiểm với Hạ Thiên Kỳ rồi nói:

"Lần này thì mày một trăm phần trăm chết chắc rồi, tao xem mày còn có thể phách lối đi khi nào!"

Hạ Thiên Kỳ không khỏi thừa nhận, mình đã xem qua nhiều khuôn mặt quỷ và xác chết như vậy, nhưng cũng chưa có cái nào làm hắn cảm thấy chán ghét như tên Ái Tử trước mặt này.

Hạ Thiên Kỳ ném tàn thuốc trên tay đi, lúc này chiếc xe cảnh sát kia cũng từ từ đỗ lại trước mặt hắn, từ trên xe bước xuống ba người cảnh sát.

"Đồng chí cảnh sát, tôi phải báo án, người này đã thương chúng tôi."

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy!"

Cảnh sát trừng mắt nhìn Ái Tử một cái, sau đó cầm điện thoại đi động nói:

"Ở khu vực đường vào công xưởng đang có một vụ tu tập đánh lộn có quy mô, đề nghị cử thêm người đến..."

Cuối cùng, kể cả Hạ Thiên Kỳ tất cả 11 người đều bị cảnh sát dẫn đến đồn công an gần đó.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Hạ Thiên Kỳ thấy ngoài mình bị áp giải ra thì mười mấy người trong xe cảnh sát không có ai, cũng chỉ có hắn bị áp giải đi vào, sau đó vào thẳng phòng thẩm vấn.

Ngồi xuống ghế lạnh nhưng băng, Hạ Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn chằm chằm người vừa nước đến, không phải ai khác, chính là người lúc trước bị hắn đánh ngất - Đại Huy.

"Ai u, bạn học cũ. Chúng ta đã lâu không gặp, cậu mắc phải chuyện gì, sao lại phải vào chỗ này chứ?"

Tuy nhiên cậu yên tâm, quan hệ này của chúng ta là sao chứ, tôi khẳng định sẽ có cách đưa cậu ra khỏi đây.

À, đúng rồi, quên nói với cậu, con trai sở trường là bạn của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Thoát khỏi

Dịch: Dịch Gia

Nhìn cái bản mặt béo phì sưng lên kia của Đại Huy, Hạ Thiên Kỳ nhìn không được, bật cười, nói với Đại Huy đang tỏ ra đắc ý:

"Mày còn dám tỏ ra chán ghét như vậy sao?"

Đại Huy cứ tưởng rằng những lời này của gã sẽ làm cho Hạ Thiên Kỳ sợ, chính là dù như thế nào thì sắc mặt chỉ khó coi một chút chứ không dám mở miệng nói gì, kết quả lại không nghĩ đến cái câu châm chọc này.

"Hạ Thiên Kỳ, mày cho rằng đây là đâu? Mày nghĩ Đại Huy tao là ai?"

"Đây là đâu tất nhiên tao biết, nhưng còn, mày là ai..."

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn Đại Huy từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lắc đầu nói:

"Vốn dĩ tao nhìn, cũng không nhìn ra mày là ai."

"Được, mày, con mẹ nó, đã vào đây còn tỏ ra bộ dáng đó với tao, mày cho rằng tao không dám động vào mày?"

Vừa nói, Đại Huy gọi lớn ra bên ngoài:

"Cho hai người vào đây còng hấn ta lại cho tôi."

Nghe được tiếng gọi của Đại Huy, rất nhanh đã có hai tên cảnh sát bước vào, còng hai tay Hạ Thiên kỳ vào ghế, trong quá trình đó, Hạ Thiên Kỳ cũng không phản kháng, mặc kệ để tay bị còng chặt lại trên ghế, trong thế cử động.

Thấy tay Hạ Thiên Kỳ đã bị còng lại, Đại Huy mới hài lòng để cho hai người kia ra ngoài, sau đó từ bên hông rút ra một cây côn điện, khuôn mặt dữ tợn bước đến cạnh Hạ Thiên Kỳ.

"Tụ tập nhóm người đánh lộn, đã thương hơn mười người, dám đánh cả cảnh sát, thái độ nhận sai tội tề. Mày nói mày phải đợi ở đây bao lâu?"

"Tao muốn tao nhanh chóng ra ngoài."

"Phải không?" Đại Huy giống như nghe được chuyện gì hay, cười chế nhạo, nhất thời cười đến nổi căng bụng, một lúc lâu sau mới nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Mày nói như vậy tao cũng cho phép, bởi vì rất nhanh mày sẽ bị người ta mang ra ngoài. Đối nghịch với tao sẽ không có kết quả tốt."

Đại Huy nói xong, lập tức vung cây côn điện trong tay đánh tới phía Hạ Thiên Kỳ, làm sao hấn có thể để cho tên kia được như ý, cho dù hai tay hấn bị còng lại, nhưng chỉ dựa vào đôi chân cũng có thể đối phó với gã ta.

Vốn dĩ Đại Huy cho rằng, Hạ Thiên Kỳ đã ngoan ngoãn chịu trói. Nhưng vạn lần không nghĩ đến, mình vừa di chuyển cây côn điện, Hạ Thiên Kỳ đã đá ngay một cước vào bụng hấn, sau đó nhảy bật lên, hai chân kẹp chặt đầu Đại Huy, làm gã ta ngã xuống đây.

"A...!"

Đại Huy bị Hạ Thiên Kỳ chế trụ không thể nào nhúc nhích, nhất thời kêu rên thảm thiết không ngừng:

"Hạ Thiên Kỳ, mày dám động thủ ở đồn cảnh sát!"

"Gan của tao đây so với tưởng tượng của mày lớn hơn nhiều." Nói xong, Hạ Thiên Kỳ lại kẹp mạnh một cái, Đại Huy nhất thời lại đau khổ hét lên.

Có thể là nghe được tiếng kêu thảm thiết của Đại Huy, lúc này có ba bốn tên cảnh sát từ bên ngoài vọt vào, bước vào còn có cả tay sờ trường.

Thấy người có thể nói chuyện bước vào, Hạ Thiên Kỳ đá bay Đại Huy, sau đó lại ngồi xuống ghế, nhìn khuôn mặt thiếu thiện cảm của tay sờ trường, nói:

"Tôi thật không nghĩ đến, nơi này lại khó chịu như vậy. Không trách lại xuất hiện nhiều án oan như vậy."

Lúc này, Đại Huy ôm cổ từ dưới đất bò dậy, vừa nói vừa ho khan.

"Dạy dỗ hơn một chút." Tên sờ trường hiển nhiên cũng cảm thấy Hạ Thiên kỳ quả thật quá càn rỡ, lúc này liền ra hiệu cho mấy tên cảnh sát dưới quyền lão ra tay với Hạ Thiên Kỳ.

"Nếu tôi là ông, tôi nhất định sẽ hỏi qua, tại sao tôi lại dám ra tay ở đồn cảnh sát, hơn nữa bây giờ con mây gió điem nhiên như vậy."

Nghe những lời này của Hạ Thiên Kỳ, tên sờ trường nhất thời có chút chột dạ, theo bản năng liếc Đại Huy một cái. Hiển nhiên là đang hỏi bối cảnh của Hạ Thiên Kỳ.

"Hạ Thiên Kỳ, tao thật bá phúc mày, chuyện đến nước này rồi còn có thể ngồi yên như vậy. Cũng may là tao biết mày, nếu không thì tao cũng cho rằng bối cảnh của mày rất trâu bò gì đó rồi."

Sau khi cười lạnh, nói với Hạ Thiên Kỳ, Đại Huy đã khẳng định chắc chắn với tên sờ trường kia:

"Bối cảnh của tên này tôi rất rõ, mẹ hấn là giáo viên. Cha hấn chỉ là một nhân viên quen, chỉ là có quen hệ không tôi với con gái của Đồng Tiết Thành, tuy nhiên họ cũng chỉ là bạn học.

"Xem ra, đúng thật lâu rồi chúng ta không gặp mặt."

Hạ Thiên Kỳ khẽ cười, sau đó dùng cánh tay đang bị còng lại lấy từ trong túi ra giấy chứng nhận hành nghề của mình.

"Đến đây, mở to mắt các người ra mà nhìn. Đây là cái gì?"

Thấy Hạ Thiên Kỳ chẳng những không sợ, ngược lại càng cao ngạo, sờ trường ít nhiều cũng có chút hoảng loạn, vội sai người mang tờ giấy chứng nhận của Hạ Thiên kỳ đến.

Kết quả, sau khi nhìn rõ giấy phép của Hạ Thiên Kỳ, sắc mặt của sở trưởng nhất thời trở nên âm trầm, sau đó xoay về phía Đại Huy mắng:

"Cậu, con mẹ nó, muốn hại chết tôi!"

"Làm sao tôi biết là hại ông, vốn dĩ bối cảnh của hắn chẳng có gì..."

"Im miệng!"

Sở trưởng trợn mắt hung dữ nhìn Đại Huy một cái, không để cho tên đó nói thêm gì nữa, ngược lại, nhìn vào khuôn mặt đang nhin cười của Hạ Thiên Kỳ đang ngồi trên ghế không biết phải làm sao, vội giải thích:

"Hạ tiên sinh, chuyện này... Tất cả đều là hiểu lầm, tôi vốn dĩ không biết tình huống gì, cậu cũng biết tôi vừa mới đến mà thôi."

"Ừ, chuyện này tôi biết, nhưng là sở trưởng, hắn là bây giờ ông biết tình huống gì rồi đấy."

"Biết, biết."

Khom người, gật đầu đáp lại lời Hạ Thiên Kỳ, sau đó tay sở trưởng nói với mấy tên cảnh sát đang đứng trong phòng không biết chuyện gì xảy ra:

"Còn không nhanh gỡ còng ra."

Sau khi mấy tên cảnh sát mờ mịt tháo còng ra, Hạ Thiên Kỳ theo bản năng liếc nhìn đồng hồ, không nghĩ đến chuyện tiếp tục hao phí với nhóm người này nữa, gấp một cái nói:

"Chuyện này nguyên nhân như thế nào, nếu ông không hiểu tôi sẽ nói cho ông biết."

Trước đó Đại Huy khiêu khích tôi, tôi dạy dỗ hắn một chút, nhưng trong quá trình hắn bị dạy dỗ, cũng không liên quan gì đến cảnh sát. Sau đó hắn tìm người uy hiếp tôi, định vây đánh tôi kết quả bị tôi lật ngược tình thế, tiếp đó tôi bị dẫn đến nơi này, hắn muốn dùng bạo lực với tôi vậy nên tôi mới đánh trả.

Nhưng nể tình tôi với Đại Huy từng học chung trường, chuyện này cứ như vậy đi, tôi không truy cứu nữa. Chỉ hi vọng nơi này của các ông sau này sạch sẽ một chút, dầu sao thành phố Bắc An cũng là quê hương tôi."

"Lần sau sẽ không phá lệ... Lần sau sẽ không phá lệ..."

Sở trưởng không ngừng cúi người gật đầu trả lời, vốn dĩ không dám nói nhảm một câu nào.

Đại Huy hoàn toàn trợn tròn mắt, mặc dù đã biết rõ bối cảnh của Hạ Thiên Kỳ chẳng có gì, nhưng cũng khó nói, mấy năm nay Hạ Thiên Kỳ gặp phải vận * chó gì, nếu không tại sao lại có giấy chứng nhận.

"Đại Huy!"

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ gọi Đại Huy một tiếng, sau đó đi thẳng đến trước mặt hắn, vỗ gương mặt béo phì của gã, nói:

"Sau này không nên phách lối như vậy, đừng phụ với thân phận của mày."

Sau khi nói xong những lời này, Hạ Thiên Kỳ tát mạnh gã một cái, Đại Huy thảm thiết hét lên một cái rồi ngất đi lần nữa.

"Tốt lắm, trả giấy chứng nhận cho tôi, tôi phải về nhà rồi."

Hạ Thiên Kỳ nhận lại giấy chứng nhận trong tay sở trưởng, không ai dám ngăn cản việc hắn đi ra ngoài.

Sau khi Hạ Thiên Kỳ đã đi một lúc lâu, mấy người cảnh sát mới hỏi sở trưởng về thân phận của Hạ Thiên Kỳ.

"Người của cấp trên."

Sở trưởng lắc đầu một cái, cũng không nói thêm gì với mấy viên cảnh sát dưới quyền, chẳng qua là dùng ngón trỏ chỉ chỉ lên cấp trên.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Cuộc sống mới

Dịch: Dịch Gia

Từ cục cảnh sát đi ra, Hạ Thiên Kỳ chỉ cảm giác được một chữ, đó chính là thoải mái.

Không chút nào phủ nhận lời hắn vừa nói chính là giả bộ, đây cũng là lần đầu tiên từ trong thâm tâm hắn cảm thấy là một thành viên của công ty cũng tốt vô cùng.

Bởi vì, trên thực tế cơ bản không dám nghĩ đến chuyện thực hiện trên thực tế dù là một ít, giống như thứ người mạnh vụn như Đại Huy vậy, nếu như tôi không có giấy hành nghề, tối hôm nay cũng chỉ có thể mặc cho hắn làm nhục cả đêm, nếu như tôi động thủ với hắn cũng sẽ bị đưa vào trong cục.

Nhưng chính là vì tôi có giấy hành nghề, nên mới không sợ hãi dám đánh Đại Huy, hơn nữa còn có thể quang minh chính đại ở trong cục cảnh sát giả bộ như vậy.

Người như Đại Huy không phải làm chức to nên muốn so đo sao, không phải muốn điều võ dương oai đối phó với tôi sao? Vậy tôi lấy gây ông đập lưng ông, lấy sừng trâu hời báo cẩu.

Cậu trâu tôi so với cậu còn trâu hơn, biết rõ nhưng tôi vẫn chui vào trong, mục đích là muốn cậu được như ý, đợi đến thời điểm cậu đắc ý nhất sẽ đánh vào mặt cậu. Đánh một lần không đủ, tôi lại đánh một lần nữa, đánh cho đến khi cậu phục mới thôi.

Cho tới bây giờ, Hạ Thiên Kỳ không phải là một con người kiềm chế bản thân tốt, có thể giả bộ đến thời điểm này hắn tuyệt đối sẽ không khiêm tốn, có thể nhắm vào người hắn ghét hắn cũng sẽ không bao giờ kiềm chế mình.

“Xem ra, cho dù là ở nơi nào, có thực lực đều là vương lão đạo nha.”

Hạ Thiên Kỳ búng tính nhớ tới lần mình chỉ huy đoàn đội lấy được 5 điểm vinh dự còn chưa dùng, không biết đợi sau này cường hóa, hắn quý hóa có thể đột phá hay không.

Xe còn đậu bên ngoài quán cơm lúc trước đã ăn, Hạ Thiên Kỳ cũng lười đi lấy, nên trực tiếp đón xe về nhà.

Bởi vì lúc về nhà đã trễ lắm rồi, cho nên ba mẹ hắn đều đã ngủ, Hạ Thiên Kỳ nhẹ nhàng trở lại phòng ngủ, hắn vừa mới đóng kín cửa, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Cầm lấy điện thoại từ trong túi áo ra, Hạ Thiên Kỳ phát hiện là Đồng Tuyết gọi, lập tức nghe điện thoại nói:

“Thế nào?”

“Anh không sao chứ?” Trong điện thoại di động truyền ra giọng nói có chút gấp gáp của Đồng Tuyết.

“Tôi thì có thể có chuyện gì, à cũng buồn ngủ.”

“Anh thật hồ chết tôi, anh đánh người như vậy điện thoại đều không tiếp, đánh Đại Huy cũng không nhận, tôi còn tưởng rằng...”

“Không sao, không cần lo lắng, thời gian không còn sớm cô nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai nếu không có việc gì, chúng ta lại gặp mặt trò chuyện.”

Cúp điện thoại của Đồng Tuyết, Hạ Thiên Kỳ lại phát hiện Đồng Tuyết gọi cho hắn tới 20 cuộc điện thoại.

“Cái này...Đồng lão đại cũng thật quan tâm tôi.”

Cảm giác có người quan tâm thật không tệ, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không nghĩ quá nhiều, cũng lười đi tắm, trực tiếp cởi áo khoác ra nằm ở trên giường.

Nằm ở trên giường, ý thức Hạ Thiên Kỳ liền trực tiếp tiến vào cường hóa.

Trải qua mấy lần cường hóa trước, thể chất thao khống cùng với lực lượng, sức phản ứng, tốc độ đều là cấp 4, cảm giác khôi phục sức lực là cấp 1, còn lại cũng không có cường hóa. Mà lần này hắn định cường hóa hai điểm là thính giác và thị giác, nếu như có thể cường hóa được cả hai điểm này hắn sẽ có thể nhìn thấu ảo cảnh của quý vật, chỉ cần gia tăng chút năng lực nhìn ban đêm của hắn là được.

Dựa theo phỏng đoán của hắn, cường hóa một lần thị giác và thính giác tương đương với việc mở thiên nhãn.

Mà chỉ còn dư lại 3 điểm, hắn dự là sẽ cường hóa lực, sức phản ứng, tốc độ, tiếp đó cường hóa thể chất thao khống.

Mặc dù nghĩ thì rất tốt, nhưng khi Hạ Thiên Kỳ chuẩn bị cường hóa mới phát hiện, hắn lại thiếu một điểm vinh dự.

Do điểm giảm bớt đến 4 điểm.

“Đây là tình huống gì?”

Lượng điểm số vinh dự giảm bớt làm Hạ Thiên Kỳ gặp chút khó khăn, suy nghĩ một lúc lâu hắn mới tìm được nguyên nhân, có lẽ là vì trước đó ở sở cảnh

sát hấn đã dùng giấy hành nghề.

Hắn nhớ Phó Hải Nghĩa đã từng nói, nếu như vì chuyện tư mà sử dụng giấy phép hành nghề sẽ bị khấu trừ điểm vinh dự.

“Mẹ kiếp, xem ra công chúng này, sau này không thể tùy tiện lấy ra.”

Mặc dù giảm mất một điểm vinh dự, nhưng Hạ Thiên Kỳ cũng không hối hận, dẫu sao một điểm vinh dự hắn bỏ ra kia, lại giúp hắn bình yên trở lại, vẫn là rất đáng giá.

Vấn đề đóng thuyền, nếu ít đi một điểm vinh dự, như vậy Hạ Thiên Kỳ đành phải tạm dừng việc cường hóa thể chất thao khống mà trực tiếp cường hóa hai hạng lực lượng, sức phản ứng, tốc độ cùng với thị giác và thính giác.

Sau khi kết thúc cường hóa, Hạ Thiên Kỳ thử đem đầu mình vùi trong chăn, kết quả hắn đã có thể nhìn rõ ràng hơn một ít.

Mặc dù chưa được rõ như ban ngày, nhưng đại khái nhìn không có chút vấn đề nào.

Thị giác được cường hóa làm Hạ Thiên Kỳ tương đối hài lòng, sau đó hắn lại thử quý hóa, nhưng mà cũng như cũ chỉ có thể quý hóa hai cánh tay, lần này hiệu quả quý hóa cũng không rõ ràng lắm, dĩ nhiên đối với việc quý hóa thể chất thao khống không liên quan.

Bận bịu chuyện cường hóa xong rồi, thời gian đã qua quá nửa đêm, Hạ Thiên Kỳ cũng không có thức đêm mà an tâm ngủ.

Vừa có cảm giác buồn ngủ đã ngủ thẳng tới buổi chiều, ba mẹ hắn thấy hắn bận rộn công việc, ngày hôm qua uống rượu hơi nhiều nên không gọi hắn dậy. Hắn theo thói quen cầm lấy điện thoại lật một cái, phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ.

Đồng Tuyết gọi hai cuộc, trước đó còn cam kết sẽ cung cấp cho bọn họ chuyện người phụ trách lĩnh dị xã bầy.

Hạ Thiên Kỳ không gấp trả lời Đồng Tuyết, mà trực tiếp bọn họ phụ trách việc riêng người trở về quá khứ.

Để giảm bớt phiền toái, cho nên hắn tìm một tên là lão Lý giao cho toàn bộ quyền phụ trách, dĩ nhiên mỗi tháng phải trả cho hắn một mức tiền lương nhất định.

“Chuyện gì lão Lý? Nhận được tin gì à?”

“Ừ, hơn nữa còn là một tin lớn.” Ở một chỗ khác giọng nói lão Lý tỏ ra rất hạnh phúc.

"Chớ thừa nước đục thả câu, rốt cuộc là làm gì, địa điểm ở nơi nào, một hơi nói rõ."

"Là bên kia thành phố Tuyên, nghe bên người kia nói, gần đây không ít người chết liên tiếp rất thảm, cảnh sát tìm được bọn họ, nghi ngờ nói có thể có liên quan với chuyện lĩnh dị. Tình huống cụ thể như nào tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là có như vậy."

"Thành phố Tuyên? Thật là đúng dịp."

Nghe được chuyện ra ở thành phố Tuyên, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nghĩ tới Triệu Tĩnh Xu, không nghĩ tới nhanh như vậy bọn họ lại gặp mặt.

"Làm sao, thành phố Tuyên có cái gì sao?"

"Không có, tôi biết rồi, tôi sẽ mau đi qua thẩm tra. Ngoài ra, tôi giao phó trước cho ông, để cho ông tiếp tục hoàn thiện đường dây tin tức này, chuyện này ông làm tốt lắm, làm xong, chuyện giá cả chúng ta lần trước nói còn có thể tăng nữa. Nhưng mà lão Lý à, chúng ta tốt xấu gì cũng phải nói trước, nếu như chuyện này ông chậm chạp làm không xong, vậy tôi cũng chỉ có thể cân nhắc đổi người thôi, tôi ra giá tiền kia, hẳn sẽ khiến cho rất nhiều người liều mạng làm việc."

"Cậu yên tâm, tôi khẳng định tận tâm tận lực làm việc cho cậu, cậu chờ đi."

"Vậy, trước tiên cứ như vậy đi, tôi cúp máy trước."

Cúp điện thoại của lão Lý xong, Hạ Thiên Kỳ lại gọi cho Đồng Tuyết, nói mình hôm nay không thể tìm cô, bởi vì có việc gấp phải làm, không thể làm gì khác hơn là lần sau có cơ hội sẽ tạ lỗi.

Đồng Tuyết nghe điện thoại xong cũng không nói gì, nhưng là Hạ Thiên Kỳ có thể cảm giác được, Đồng Tuyết ít nhiều cũng có chút mất mát, hoặc là nói không quá cao hứng.

Nhưng là hắn cũng quản không được nhiều chuyện như vậy, dẫu sao so với việc tán gẫu cùng bạn học cũ, chắc chắn việc riêng này tương đối quan trọng.

Rửa mặt, thu thập đơn giản, Hạ Thiên Kỳ liền đón xe đi tới quán cơm tụ họp ngày hôm qua, sau đó lái xe đến trước thành phố Tuyên.

Trên đường đi thành phố Tuyên, Hạ Thiên Kỳ cũng không quên dùng máy truyền tin nhắn lại cho Trăng Lạnh:

"Hai ngày này các anh chuẩn bị một chút, có thể có một đồng việc riêng phải làm."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Vụ án lột da

Dịch: Dịch Gia

Sau khi đến thành phố Tuyên, Hạ Thiên Kỳ liền hẹn gặp trưởng nhóm hoạt động xã hội ở đây, đầu sao nơi này hẳn được lão Lý nói cho biết trước, cho nên không có ai quen thuộc chuyện ở nơi đây hơn hẳn.

Trưởng nhóm hoạt động xã hội cũng chính là một thầy tướng số - Luru Chí Đào, khoảng 50 tuổi, tóc đã bạc trắng nửa đầu, mặt mũi gian xảo.

Sau khi gặp ông ta, Hạ Thiên Kỳ liền tìm một quán cà phê gần đó.

"Nhìn một chút xem muốn uống cái gì?"

Hạ Thiên Kỳ đem thực đơn thức uống đưa cho Luru Chí Đào, Luru Chí Đào sau khi nhìn lướt đầu nói:

"Những thứ này tôi uống không quen, nhân viên phục vụ cho một ly nước lọc là được."

Hạ Thiên Kỳ nghe xong cười một tiếng, nói nhân viên phục vụ cho hắn ly cà phê, cho Luru Chí Đào ly nước. Đợi nhân viên phục vụ rời đi, Hạ Thiên Kỳ nói với Luru Chí Đào:

"Chuyện của tôi như thế nào, tôi chắc lão Lý đã nói trước với anh, tôi cũng không nói thêm nữa."

"Ừ, lão Lý đã nói với tôi, ông ấy đề cho tôi nói chuyện bên này với anh."

Luru Chí Đào nghe xong gật đầu một cái, ánh mắt không biết là vô tình hay hữu ý đang quan sát Hạ Thiên Kỳ.

"Nếu lão Lý đã nói, như vậy thì chúng ta đi thẳng vào vấn đề, rốt cuộc chuyện linh dị là như thế nào."

Lúc này Hạ Thiên Kỳ hỏi thẳng vào chủ đề.

"Nên gọi là án mạng liên hoàn để hình dung thì thích hợp hơn."

"Án mạng liên hoàn? Lão Lý chẳng lẽ không nói qua với ông, tôi chỉ cảm thấy có hứng thú đối với chuyện linh dị?"

"Không, anh hiểu lầm rồi, nghe tôi nói xong đã. Sở dĩ tôi nói như vậy là bởi vì trước kia đã phát sinh 2 vụ án mạng rất quỷ dị. Quỷ dị chủ yếu biểu hiện ở ba phương diện, đầu tiên là người bị hại đều giống như bị gọt trái cây vậy, da người lột ra hoàn toàn, tiếp đó gửi qua bưu điện đến nhà một người bị hại khác. Cái loại đem cả da người lột ra, từ da đầu đến da chân lại không có chút hư hại nào, rất khó có người có thể làm được như vậy."

Và lại, hiện trường cũng chỉ có một mình người bị hại, rất giống như là tự sát. Nhưng mà một người tự sát, làm sao có thể lột da mình từ đầu đến chân, hơn nữa còn gửi bưu điện cho người bị hại?

Cuối cùng, cũng chính là người bị hại nhận luôn có cảm giác trong nhà mình đang có kẻ theo dõi mình từng giây từng phút. Nhưng hẳn hoàn toàn không tìm được cái người theo dõi đó."

Luru Chí Đào nói đến đây, cố ý dừng lại một chút, vừa giống như là đã đem mọi chuyện nên nói nói xong, hoặc là đang quan sát phản ứng của Hạ Thiên Kỳ.

Sau khi nghĩ lại về những lời Luru Chí Đào nói, Hạ Thiên Kỳ không chắc chắn liền hỏi lại:

"Ý ông là người bị hại và người bị hại không phải là cùng một người?"

"Không sai, là như vậy. Ý tôi người bị hại là người đã chết còn người mang vạ lại là một người khác, nhưng hai người này có một chút liên quan nào đó."

"Trước mắt có mấy người chết?"

"Đã xuất hiện hai người chết, lại đều là chết do sau khi lột da mất máu quá nhiều."

"Vậy anh nói những tình huống này, cảnh sát mới biết sao? Nói ví dụ như cái người bị vạ đó."

"Cảnh sát tạm thời còn không biết đến sự tồn tại của người nhận, tôi biết nhiều như vậy là bởi vì cái người mang vạ đó đã tìm được chúng ta trước."

"Người bị vạ cảm giác nhà lúc nào cũng đều có người đang theo dõi mình, lại nhận được da người chết, hẳn không nghĩ tới báo cảnh sát mà lại đi tìm thầy pháp? Chuyện này có chút không hợp lý."

Hạ Thiên Kỳ nhìn Lư Chí Đào, luôn cảm thấy ở suy luận trên có chút vấn đề.

Thực ra thì người mang vạ ấy mấy ngày trước đã tìm đến tôi, nói là luôn cảm thấy trong nhà mình có thứ gì đó không sạch sẽ, chính xác là người đó nói có báo cảnh sát nhưng không có kết quả rồi mới đến tìm tôi, sau đó hẳn ta mới nhận được bộ da bị lột ra của người đã chết.

Nghe được Lư Chí Đào giải thích, Hạ Thiên Kỳ mới cảm thấy suy luận ở trên logic một chút.

Người bị vạ luôn cảm thấy có ai đang theo dõi trong nhà mình, sau đó hẳn đi báo cảnh sát nhưng cảnh sát không để ý đến hoặc điều tra không có kết quả. Thế nhưng cảm giác bị theo dõi và cảm thấy trong nhà có thứ gì đó không sạch sẽ vẫn tồn tại mãnh liệt chính vì vậy hẳn liền đi cầu cứu đến Lư Chí Đào nổi tiếng ở thành phố Tuyên.

Kết quả, không quá hai ngày sau hẳn nhận được tấm da người chết.

Trong lòng đại khái đã hiểu, Hạ Thiên Kỳ liền gật đầu, tỏ ý muốn Lư Chí Đào nói tiếp.

"Người bị hại sau khi nhận được da người chết, hẳn muốn báo cảnh sát, nhưng lại nghĩ nếu như có cảnh sát dính vào, đối với chúng ta rất bất lợi, cho nên tôi liền khuyên hẳn trước hết không nên báo cảnh sát."

Lư Chí Đào nói đến chỗ này, nhân viên phục vụ mới đưa đến cho Hạ Thiên Kỳ cà phê cùng nước ấm.

Lư Chí Đào cảm ly lên nhấp một ngụm nước, tiếp đó nhìn Hạ Thiên Kỳ nói:

"Nhà người bị vạ tôi có điều tra qua, nhưng có lẽ năng lực bản thân có hạn, cho nên cũng không thu được bất cứ điều gì. Lúc trước lão Lý có nói qua, nói tôi chỉ cần đem tình hình chuyện này nói cho anh, các anh sẽ tiếp nhận trên danh nghĩa của tôi."

"Không sai, chuyện này nếu như thật sự là chuyện linh dị, như vậy chúng tôi sẽ thay ông giải quyết, về phương diện thù lao đều là của ông, chúng tôi sẽ nói với bên ngoài là đồ đệ của ông."

"Anh có năng lực này sao?"

Lư Chí Đào tràn đầy hoài nghi hỏi.

"Nếu như chúng tôi không giải quyết được chuyện này, tôi sẽ bồi thường ông một trăm ngàn, dĩ nhiên, nếu ông không thuận miệng cam kết ban đầu cũng có thể ký hợp đồng."

Hạ Thiên Kỳ cũng không cùng Lư Chí Đào so đo cái gì, dẫu sao có thể nhận được việc riêng chân chính mới là quan trọng nhất.

"Không cần, thật ra các anh không giải quyết được cũng không sao, dẫu sao mọi chuyện bắt đầu rất không tầm thường, vốn dĩ tôi cũng cảm thấy mình không thể giải quyết."

Được rồi, những điều tôi nên nói đều đã nói, đây là số điện thoại của người bị vạ, và địa chỉ nhà hẳn. Tôi còn có việc phải làm, xin phép đi trước."

"Ừ, cần gì có thể trực tiếp tìm lão Lý."

"Được."

Nhìn Lư Chí Đào rời khỏi quán cà phê, Hạ Thiên Kỳ đem tờ giấy nhớ có ghi số điện thoại di động cùng với địa chỉ gia đình người bị hại đi, chẳng qua là hẳn cũng không gấp gọi đi, mà đem tờ giấy nhét vào trong ngực, tiếp đó một hộp uống sạch cà phê trong ly.

Từ quán cà phê đi ra, Hạ Thiên Kỳ liền lái xe đến đại đội công an ở thành phố Tuyên, mục đích tới nơi này dĩ nhiên là vì gặp Triệu Tĩnh Thu.

Triệu Tĩnh Thu nói cô là người của đại đội điều tra, như vậy đối với vụ án hẳn sẽ biết được một ít.

Đi lòng vòng trong tòa nhà của đại đội công an, Hạ Thiên Kỳ mới hỏi thăm được phòng làm việc của Triệu Tĩnh Thu.

Lên tầng ba, đi tới hành lang tận cùng bên trong kia là gian phòng làm việc, bên ngoài, Hạ Thiên Kỳ gõ nhẹ lên cửa mấy cái, rất nhanh từ bên trong truyền ra giọng nói của Triệu Tĩnh Thu:

"Mời vào."

Được cho phép, Hạ Thiên Kỳ liền đẩy cửa đi vào, thấy được Triệu Tĩnh Thu đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, không biết đang nhìn cái gì.

"Trước kia còn tưởng rằng cô lừa gạt tôi, không nghĩ tới cô gái nam tính như cô thật đúng là một cảnh sát."

"Thiên Kỳ?"

Cho đến nghe được giọng nói của Hạ Thiên Kỳ, Triệu Tĩnh Thù mới có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, vốn dĩ không nghĩ tới Hạ Thiên Kỳ sẽ đến.

"Anh sao lại... Thật là làm cho tôi ngạc nhiên quá."

Triệu Tĩnh Thù có chút bất ngờ đi tới, Hạ Thiên Kỳ nhìn cô không khỏi trêu chọc nói:

"Cô đang điều tra cái gì, tôi đã gõ cửa đi vào, cô cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, nếu là kẻ xấu thì làm thế nào?"

"Nếu anh mà làm người xấu thì muốn mất mạng hay sao mà dám chạy đến chỗ này"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Lại gặp triệu tĩnh thù

Dịch: Dịch Gia

Triệu Tĩnh Thù và Hạ Thiên Kỳ nhìn nhau, sau đó cô mời Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống, rót một ly nước đưa cho Hạ Thiên Kỳ và hỏi:

"Anh tới đây là muốn thăm tôi hay là như thế nào, tại sao lại đột nhiên tới thành phố Tuyên chứ?"

"Khoan hãy nói, thật là nhớ cô, nếu không sao có thể ngay cả điện thoại cũng không gọi mà trực tiếp tới tìm cô?"

Hạ Thiên Kỳ cười đều, trừng mắt nhìn Triệu Tĩnh Thù, chọc cho Triệu Tĩnh Thù liếc hần một cái:

"Anh còn ở đó nói chuyện vớ vẩn, thấy anh tới nơi này tìm tôi chắc chắn có chuyện gì cần tôi hỗ trợ?"

"Không hổ là nữ cảnh sát thông minh, bị cô nói trúng rồi, tôi đúng là có chuyện tìm cô, có điều hai ta ai giúp ai còn chưa chắc đâu."

"Ồ, anh chớ thừa nước đục thả câu, nói ra xem nào."

Triệu Tĩnh thù có chút khần trương, muốn biết mục đích của Hạ Thiên Kỳ khi tới đây, đến nỗi Hạ Thiên Kỳ cố tình ra vẻ thần bí không nói.

"Nói đi, anh đừng có mà tìm tôi giả bộ suy tư, không biết nơi này là địa bàn của ai sao."

"Được, nhìn cô hay cùng đàn ông phân cao thấp như vậy, tôi nói."

Hạ Thiên Kỳ rốt cục cũng nhịn được cười, hần trở lại chuyện chính nói:

"Lần này tôi tới tìm cô là bởi vì chúng ta có cùng chung một vụ án, nói chính xác là sự kiện linh dị. Gần đây nơi này có phải cùng xảy ra vài vụ án lột da?"

"Đúng vậy, làm sao anh biết, đây là chuyện cơ mật."

Nghe được câu trả lời của Hạ Thiên Kỳ, Triệu Tĩnh Thù nhất thời kinh ngạc tròn to hai mắt, không biết Hạ Thiên Kỳ tại sao lại biết được.

"Đừng tròn mắt lớn như vậy, làm gì có chuyện gì giấu được tôi."

Hạ Thiên Kỳ nói được một câu thì lại khoe khoang hai câu, thấy vậy, Triệu Tĩnh Thù vội vàng cắt đứt lời nói của hần:

"Được rồi, anh nói mau đi, nghiêm túc mà nói."

"Cô chắc chắn nói ở chỗ này không thành vấn đề chứ?"

Hạ Thiên Kỳ không phải là cảm thấy nơi này không an toàn, mà là không muốn cứ một hồi lại có ai vào quấy rầy, đầu sao văn phòng làm việc này không chỉ có mình Triệu Tĩnh Thù.

"Cũng đúng, nơi này bình thường không để cho người khác ở lại, vậy chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống trò chuyện một chút, nhưng mà điều kiện tiên quyết là anh mời."

Triệu Tinh Thù từ trên ghế làm việc cầm áo choàng dài khoác lên, rất sáng khoai vỗ Hạ Thiên Kỳ một cái.

"Kỳ ca không thiếu tiền. Tôi mời tôi mời."

Trước mới cùng Lưu Chí Đào ở trong quán cà phê uống ly cà phê, lúc này lại cùng Triệu Tinh Thù vào một tiệm cơm Tây.

Triệu Tinh Thù nghiêm trang đảo mắt nhìn thực đơn, Hạ Thiên Kỳ không khỏi hỏi:

"Chúng ta là tới nói chuyện chính sự, cô có muốn uống chút gì."

"Nói chuyện chính sự thì không uống rượu là được, có điều đã đến thành phố Tuyên rồi, tôi thế nào cũng phải bày tỏ một chút. Vừa ăn vừa nói chuyện."

Triệu Tinh Thù gọi một đồng món ăn, không biết làm sao Hạ Thiên Kỳ đối với món ăn Tây cũng không cảm thấy hứng thú, vì vậy chỉ ăn một miếng trứng.

Nghĩ đến số lượng người bị hại có thể gia tăng, Hạ Thiên Kỳ cũng không lãng phí thời gian nữa. Trực tiếp nói rõ ý đồ với Triệu Tinh Thù:

"Tôi tới chỗ này là vì giải quyết sự kiện linh dị. Cũng là do gần đây ở thành phố Tuyên xuất hiện vụ án lột da, tôi là từ chỗ thầy tướng số lấy được thông tin sơ lược về tình hình này."

Nhưng mà những điều hần biết cũng có hạn, cho nên còn phải làm phiền cô nói tường tận lại cho tôi, dĩ nhiên, tôi sẽ cho cô điểm vinh dự để báo đáp lại, như thế nào?"

"Anh lại nói chuyện vớ vẩn gì vậy, còn đưa tôi 5 điểm vinh dự, anh coi mình là giám đốc của công ty à. Không cần phải cho tôi, nếu anh muốn biết vụ án này, tôi nói cho anh là xong. Thủ tỷ của anh là một người trượng nghĩa mà."

Thấy Triệu Tinh Thù không tin, Hạ Thiên Kỳ cũng không có biện pháp giải thích, trước hết cứ nghe Triệu Tinh Thù nói xong tình huống bên kia đã, sau đó lại quay lại nói chuyện này.

Trên thực tế vào thời điểm sáng sớm ở bệnh viện, hần do dự muốn nạp Triệu Tinh thù vào nhóm, đầu sao sau khi tiếp xúc với Triệu Tinh Thù mấy lần, hần có thể cảm giác được người này rất tốt.

Cho nên nếu lần này hữu duyên gặp lại, hần cũng vui vẻ đem việc riêng chia sẻ tiếp cho cô, đầu sao nhiều hơn một người có lẽ hần cũng có thể nhận nhiều điểm vinh dự, tiền hoa hồng hơn.

vừa có thể kết giao một người bạn, vừa có thể nhận nhiều phần thưởng hơn, đối với hần mà nói đây là chuyện rất tốt.

"Vụ án này vừa mới xuất hiện có mấy ngày. Tôi cũng là sau khi trở lại mới nghe đồng nghiệp nói tới, bởi vì kiểu chết của người bị hại quá mức tanh máu, cho nên để tránh gây ra khủng hoảng, vụ án vừa mới khởi đầu đã bị dè xuống bí mật điều tra."

Trước mắt đã biết người chết là hai người. Một nam một nữ, nam tên là Tà Chính Cường, nữ tên là Ngụy Thục Anh, hai người, một ở phía đông, một ở phía bắc, cũng không có bất kỳ quan hệ nào với nhau.

Thi thể đều bị phát hiện ở nhà. Hiện trường cũng không sót lại bất kỳ chứng cứ gây án nào của hung thủ, hai người chết đều vì bị cắt da đầu rồi lột xuống toàn thân.

Hiện trường xuất hiện nhiều vết máu, nhưng da của bọn họ đều biến mất, chỉ còn lại hai xác người đầy máu. Da người bị mất tích đang được tìm kiếm, nhưng trước mắt cũng không có được bất kỳ đầu mối nào."

Nghe Triệu Tinh Thù nói xong, Hạ Thiên Kỳ liền mở miệng hỏi một câu:

"Cô cảm thấy vụ án là do người làm sao?"

"Cái này thì không chắc lắm, người bị hại bị lột da một cách hoàn hảo như thế mà hiện trường cũng không để lại bất kỳ chứng cứ nào, không giống như loài người có thể làm được, nhưng cũng có rất nhiều tội phạm có chỉ số thông minh cao, thích nhất là để cho vụ án nhìn giống như là quỷ làm."

Tôi nói như vậy chắc anh cũng hiểu ý."

"Nhưng nếu như được huấn luyện chuyên nghiệp, con người vẫn có thể làm được đúng không?"

"không sai, ví dụ như để người bị hại cầm hung khí trong tay, hung khí thì trong tay người bị hại, nhưng hung thủ hoàn toàn có thể mang bao tay hành hung, sau đó mới đem hung khí thả vào trong tay người bị hại, ngay trang thành hiện trường."

"Không sai, điểm này vẫn là có khả năng."

Hạ Thiên Kỳ cũng không trực tiếp kết luận vụ án này là sự kiện linh dị, dù sao vẫn có rất nhiều vụ án nhìn như không thể tưởng tượng nổi lại là do con người làm.

Thấy Hạ Thiên Kỳ chẳng qua lichi gật đầu một cái, lần này đổi thành Triệu Tinh Thù hỏi:

"Nhìn dáng vẻ của anh, giống như anh còn nắm giữ manh mối nào khác?"

"Cô nói đúng." Hạ Thiên Kỳ không thể không cười một tiếng, cũng không vòng vo, trực tiếp nói:

"Các cô không phải đang tìm hai tấm da người chết sao, tôi biết nó ở nơi nào."

"Anh biết nó ở nơi nào? Điều này sao có thể."

Triệu Tinh Thù có chút không tin tưởng, thấy vậy, Hạ Thiên Kỳ từ trong lồng ngực cảm ra tờ giấy Lưu Chí Đào đã sớm đưa cho hắn, đưa cho Triệu Tinh Thù nói:

"Hai tấm da người kia ở trong tay người này, có người cô ý gửi đến nhà hắn."

"Bằng Hải Húc?" Triệu Tinh Thù nhận lấy tờ giấy Hạ Thiên Kỳ đưa tới nhìn một cái, đọc tên người được ghi trên tờ giấy.

"Thiên Kỳ, vụ án này không phải do anh làm chứ?"

"Cô nói cái gì vậy, chuyện điên rồ như thế này làm sao tôi có thể làm ra được?"

Nghe Triệu Tinh Thù lại đang hoài nghi mình, Hạ Thiên Kỳ không khỏi sợ hết hồn, vội vàng giải thích nói:

"Chuối vụ án này xảy ra, người này cảm giác có thứ gì lên vào trong nhà, mới tìm đến thầy tướng số, kết quả sau mấy ngày liền nhận được hai tấm da người chết kia."

Tôi cũng chỉ biết đại khái, bởi vì tôi vừa mới tới, chưa gặp mặt hắn, cho nên tình huống cận kề như nào còn chưa biết."

"Còn ở đây mà ăn cái gì, nhanh đi tìm hắn, nhờ hắn cũng chết rồi thì làm thế nào."

"Trước hết cô đừng có gấp, có thể đi, nhưng cô phải đồng ý với tôi một điều kiện."

Hạ Thiên Kỳ lúc này nhìn Triệu Tinh Thù có chút nóng nảy, nghiêm trang nói.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Vào nhóm

Dịch: Dịch Gia

"Điều kiện gì? Tại sao tôi lại có dự cảm xấu thế nhỉ?."

Mặc dù ngoài miệng Triệu Tinh Thù nói vậy, nhưng nhìn cô vui vẻ như vậy thì hiển nhiên chẳng có gì sợ hãi.

Hạ Thiên Kỳ làm ra vẻ như bị cô đánh bại, sau đó có chút bất đắc dĩ nói:

"Cô gái nam tính thì vẫn cứ là cô gái nam tính, tôi đây muốn dọa cô chút thật là khó khăn."

"Anh như thế này thì có gì mà dọa, thế điều kiện là gì, đừng nói là đêm nay ngủ với tôi nhé."

Triệu Tinh Thù thuận miệng nói xong, liền ngượng ngùng che mặt nói:

"Ái chà, tôi lại không giữ ý rồi."

"Cô trước giờ có bao giờ giữ ý đâu."

"Đáng ghét, chính anh mới là kẻ không biết giữ ý."

"Được rồi, được rồi, đừng quên lát nữa chúng ta còn có việc cần làm, cô mau đồng ý điều kiện của tôi đi!"

Hạ Thiên Kỳ biết nên sớm đi gặp người bị hại kia không nên chậm trễ, cho nên cũng không đùa giỡn với Triệu Tinh Thù nữa, nhanh chóng quay trở lại đề tài.

"Đồng ý, điều kiện gì cũng đồng ý, anh mau nói đi."

Triệu Tinh Thù cũng không sợ Hạ Thiên Kỳ sẽ nói điều kiện gì không tốt, dấu sao trong cảm giác của cô, mặc dù Hạ Thiên Kỳ là người thích đùa giỡn, nhưng hắn vẫn rất đáng tin.

"Gia nhập tiểu đội của chúng tôi, chúng ta cùng nhau kiếm điểm vinh dự cá nhân."

"Gia nhập với các anh? Kiếm điểm vinh dự cá nhân ư? Anh nói rõ chút đi" Triệu Tinh Thù nghe không hiểu ý Hạ Thiên Kỳ.

"Nghe tôi nói hết, cô sẽ hiểu rõ..."

Hạ Thiên Kỳ mất khoảng ba phút để nói tường tận về điểm vinh dự cá nhân cho Triệu Tinh Thù hiểu.

"Trong thực tế một lần giải quyết chuyện linh dị là có thể đạt được 5 điểm vinh dự? Trời ơi, điều này thật sự làm cho người ta giật mình."

Nghe Hạ Thiên Kỳ giải thích xong, Triệu Tinh Thù không khỏi cảm giác khó tin.

"Khi tôi phát hiện điểm vinh dự có thể lấy được như vậy cũng rất giật mình, tuy nhiên trải qua một vài lần thì cũng không còn cảm thấy gì nữa. Vậy cô có đồng ý gia nhập với chúng tôi không?"

"Loại chuyện tốt này trừ phi tôi là kẻ ngốc, nếu không thật sự là không thể tìm được lý do cự tuyệt. Nhưng mà anh đã nghĩ kỹ chưa? Chúng ta mới quen biết không lâu, anh nhất định phải để tôi gia nhập sao?"

Triệu Tinh Thù sau khi nói xong, mở to mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ, Hạ Thiên Kỳ không hề nghĩ ngợi trả lời:

"Có vài người cho dù quen biết cả đời cũng không có cảm giác là bạn tốt, nhưng có vài người cho dù mới quen biết mấy ngày, lại mang đến cảm giác tiếc nuối vì gặp nhau quá trễ. Con người tôi ở phương diện khác không được, nhưng về cách nhìn người thì trong lòng thấy rất tự tin."

Nghiêm trang nói xong, Hạ Thiên Kỳ không nhịn được cười nói:

"Đương nhiên cô cũng không cần phải quá cảm động, Chỉ cần khóc một chút tượng trưng là được không cần phải khóc to lên đâu."

"Biến đi, tôi còn lâu mới khóc."

Triệu Tinh Thù vừa có chút hứng thú, đã bị một câu nói của Hạ Thiên Kỳ làm cho mất hết, cô liếc Hạ Thiên Kỳ một cái, thúc giục nói:

"Được rồi, coi như tôi chính thức gia nhập đội các anh đó, bây giờ nhanh chóng đến chỗ người bị vạ Bàng Hải Húc."

Hai người đi ra khỏi tiệm com Tây, Hạ Thiên Kỳ lái xe chở Triệu Tinh Xu đi đến nhà người bị vạ Bàng Hải Húc.

Có Triệu Tinh Thù ở đây, Hạ Thiên Kỳ đi đường cũng tiết kiệm được thời gian, cho nên hai người đã rất nhanh chóng đi đến tiểu khu, chỗ ở của Bàng Hải Húc.

Đậu xe xong, cùng Triệu Tinh Thù từ trên xe xuống, Hạ Thiên Kỳ nhìn cô hỏi:

"Cô có chắc chắn là không cần phải trở về đi làm không?"

"Chỉ cần gọi điện thoại cho lãnh đạo, nói là đang trong kỳ kinh nguyệt, trong người không cảm thấy thoải mái nên sẽ nghỉ làm mấy ngày"

"Cô lấy lý do này thật quá tàn bạo, tới kỳ kinh nguyệt là có thể mấy ngày không đi làm sao?"

Hạ Thiên Kỳ đối với lý do xin nghỉ của Triệu Tinh Thù ít nhiều có chút hoài nghi.

"Anh xem, nói cho anh như vậy mà anh còn không tin."

Nói rồi Triệu Tinh Thù rút điện thoại ra gọi cho lãnh đạo của cô ấy, nói lại y hệt những lời vừa nói với Hạ Thiên Kỳ rằng cô đang trong kỳ kinh nguyệt cảm thấy thân thể không thoải mái cần nghỉ ngơi vài ngày. Chẳng thể ngờ được lãnh đạo của cô ta không nói gì lại còn khuyên cô nghỉ ngơi cho tốt.

"Lãnh đạo của cô có phải đang thăm mền cô không?"

Hạ Thiên Kỳ thấy Triệu Tinh Thù dùng kinh nguyệt làm lý do xin nghỉ, không khỏi nghĩ đến kết luận như vậy.

"Có lẽ ông ta thăm mền mẹ tôi. Ha ha."

"Thiệt hay giả vậy?"

"Tôi chỉ đùa thôi."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chốc lát đã đi đến chỗ ở của Bàn Hải Húc.

Bởi vì trên đường đến chỗ này có gọi điện cho Bàn Hải Húc, nên sau khi bọn họ đến liền trực tiếp gõ cửa phòng nhà Bàn Hải Húc.

Đội chừng mười mấy giây, đã thấy cửa phòng chậm rãi mở ra, từ trong lộ ra một gương mặt râu ria, đầu tóc bù xù.

Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông đầu tóc rối bời, mặt đầy râu ria này chính là người bị vạ, Bàn Hải Húc.

"Là Hạ đại sư phải không?"

"Vâng, Bàn Hải Húc tiên sinh?"

"Vâng, là tôi, hai người vào đi."

Giọng nói Bàn Hải Húc không lớn, lúc nói chuyện khiến cho Hạ Thiên Kỳ có cảm giác uể oải, hơn nữa nhìn cặp mắt tràn đầy tia máu kia, cũng không khó đoán thời gian gần đây hẳn nghỉ ngơi không tốt.

Theo Bàn Hải Húc đi vào, Triệu Tinh Thù đi ở phía sau rồi đóng cửa phòng lại.

Nhà Bàn Hải Húc cũng không lớn, Hạ Thiên Kỳ nhìn lướt qua, hai phòng ốc rộng khoảng 60 m², nền đất có chút bẩn và vứt bừa bãi quần áo cùng các thứ đồ lặt vặt.

Hiển nhiên Triệu Tinh Thù cảm thấy nhà Bàn Hải Húc thật sự quá loạn, lúc này cau mày kéo áo Hạ Thiên Kỳ nói nhỏ:

"Nhà người này lộn xộn quá, giống như là cố ý làm vậy."

"Ừ, cũng không ngoại trừ khả năng này."

Hạ Thiên Kỳ gật đầu, có một số việc, suy đoán ngay bây giờ cũng không tốt lắm, vẫn phải lấy được câu trả lời từ Bàn Hải Húc.

Bàn Hải Húc mở cửa sau cho bọn họ vào, bên trong là một phòng ngủ nhỏ, Hạ Thiên Kỳ đặc biệt lưu ý điểm này, bởi vì còn có một căn phòng khác khá lớn, chỉ là bên trong có chút lộn xộn, bốn cánh cửa tủ mở ra, quần áo quăng dưới đất.

Đi vào phòng ngủ nhỏ của Bàn Hải Húc, nơi này chính tề hơn bên ngoài một ít, nhưng mà tủ quần áo đều mở hết, bên trong một bộ quần áo cũng không có. Hạ Thiên Kỳ đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, nơi đó cũng vậy, không treo rèm cửa.

"Vào trong ngồi đi, nhà cửa bừa bộn như vậy tôi rất xin lỗi, nhưng cũng không có cách nào khác, hy vọng hai người có thể hiểu cho tôi."

Nhìn dáng dấp Bàn Hải Húc, tuổi tác cũng không phải quá lớn, chắc khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, chẳng qua là trên mặt đầy râu ria cùng đầu tóc rối tung làm hắn nhìn qua trông rất già.

Bởi vì trong phòng ngủ không có ghế sofa, cho nên Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù cũng chỉ có thể ngồi ở trên giường. Bàn Hải Húc ngồi ở đầu giường, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù thì ngồi ở cuối giường. Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù đều là lần đầu tiên trải qua kiểu nói chuyện như thế này.

Dù sao, bọn họ đến đây để làm rõ ràng mọi chuyện, xem xem đây có phải là chuyện linh dị hay không, cho nên Hạ Thiên Kỳ cũng không so đo nhiều như vậy, hắn hắng giọng một cái, đi thẳng vào vấn đề hỏi Bàn Hải Húc:

"Bàn tiên sinh, có thể cùng chúng tôi nói cặn kẽ một chút chuyện gì đã xảy ra không?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Thăm dò

Dịch: Dịch Gia

"Các người có khả năng giúp đỡ được tôi sao?"

Lúc này, Bàn Hải Húc ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập bất lực nhìn Hạ Thiên Kỳ.

"Vốn dĩ chúng tôi tới đây, chính là vì giúp anh giải quyết vấn đề này, nhưng chúng tôi cần biết, chỗ anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Vì không muốn Bàn Hải Húc quá căng thẳng nên Hạ Thiên Kỳ rút trong hộp ra một điều thuốc lá đưa cho Bàn Hải Húc.

"Cảm ơn."

Bàng Hải Húc cũng không cự tuyệt, tiếp nhận liều thuốc của Hạ Thiên Kỳ, sau đó dùng bật lửa châm thuốc.

Hạ Thiên Kỳ cũng châm cho mình một liều, Triệu Tinh Thủ hiển nhiên không thích mùi khói thuốc, trừng mắt với Hạ Thiên Kỳ một chút, sau đó đứng lên đi đến bên cửa sổ.

Thấy Triệu Tinh Thủ đi qua bên cửa sổ, Hạ Thiên Kỳ quay sang giới thiệu với Bàng Hải Húc:

"Vị này là cảnh sát điều tra – Triệu Tinh Thủ, hiện tại về chuyện này, chúng tôi đang bí mật điều tra."

Nghe được Hạ Thiên Kỳ giới thiệu, Bàng Hải Húc cũng không có phản ứng quá lớn, dù sao nhìn Triệu Tinh Thủ mặc đồng phục cảnh sát, thân phận đã rất rõ ràng rồi.

"Các người yên tâm, tôi sẽ không đem an nguy của mình ra đùa giỡn."

Bàng Hải Húc hút một hơi cho xong liều thuốc lá, sau đó ho khan kịch liệt rồi giọng khàn khàn nói:

"Sự tình là như thế này, khoảng thời gian sáng sớm bảy tám ngày trước, tôi bị đồng hồ đặt ở đầu giường đánh thức, sau khi tỉnh lại cũng giống như hàng ngày, tôi rửa mặt, chuẩn bị, sau đó đi làm."

Nhưng ngay lúc tôi đang rửa mặt, thì thấy một bóng người từ trước cửa phòng vệ sinh đi tới.

Lúc ấy tôi nghĩ là mình đã nhìn nhầm, nhưng vì trong lòng thấy bất an nên tôi cầm bàn chải đánh răng đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh cửa phòng ngủ nhìn vào bên trong.

Lúc ấy quả thực giống như tôi đã nghĩ, trong nhà ngoại trừ tôi ra cũng không có ai khác. Hoặc là lúc ấy có người đang trốn ở trong những chiếc tủ.

Chỉ là tôi cũng chưa mở ra xem, thế là tôi lại về phòng vệ sinh bắt đầu rửa mặt, rửa mặt xong tôi mặc quần áo rời khỏi nhà.

Bởi vì tới gần cuối năm, công ty đều làm tổng kết, làm kế hoạch cho năm sau, nên tôi tăng ca đến khuya mới trở về.

Sau khi trở về tôi không làm gì cả, cầm đầu đi đến ghế sofa, chính là cái ghế sofa sát vách phòng ngủ kia, lúc ấy tôi ngửa đầu ra và tựa trên thành ghế.

Nhưng ngay lúc tôi ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình, tôi liếc nhìn qua cánh cửa, lại lần nữa thấy được một bóng người đi qua.

Nhưng khi tôi kịp phản ứng và đi kiểm tra thì lại thấy trong phòng khách không có gì.

Đêm hôm khuya khoắt, trong nhà chỉ có một mình tôi ở. Mặc dù tôi đã quen việc sinh hoạt một mình, nhưng cũng không có nghĩa là gan của tôi rất lớn, trên thực tế tôi vẫn nửa tin nửa ngờ.

Tôi bất an đi ra khỏi phòng ngủ, tiếp theo mở tất cả đèn trong phòng khách, phòng vệ sinh và phòng bếp, nhưng mà tìm một lúc, vẫn không thấy gì.

Nhưng khi tôi trở lại phòng ngủ một lần nữa, cảm giác lúc trời tối yên tĩnh và bị ánh đèn sáng chói chiếu vào người không khỏi khiến tôi sồn tóc gáy.

Dường như ở nơi nào đó trong phòng đang ẩn giấu một đôi mắt, nó bao giờ cũng nhìn tôi, mà tôi lại không cách nào tìm thấy nó.

Trên thực tế, loại cảm giác bị thăm dò kia, chính là vào lúc này mới bắt đầu trở nên mãnh liệt.

Tôi bình thường cũng không ít lần nửa tin nửa ngờ, dù sao tôi cũng làm thiết kế cho nên sự tưởng tượng của bản thân cũng nhiều hơn người bình thường. Vì vậy trong đầu tôi luôn xuất hiện những hình ảnh đáng sợ.

Bởi vì biết mình có thói quen xấu này, cho nên lúc ấy tôi liền đóng cửa phòng ngủ lại, sau đó bật máy tính lên định mở bài hát nghe một chút.

Máy tính mở ra rồi tôi bật bài hát. Nhưng ánh mắt lại vô tình hay cố ý liếc nhìn cạnh cửa.

Bởi vì cửa phòng ngủ nhà tôi đều là kính mờ, cho nên mọi thứ trong phòng khách cũng có thể mơ hồ nhìn thấy một chút, nhất là... lúc có người đi qua."

Nói đến chỗ này, khuôn mặt Bàng Hải Húc bắt đầu trở nên sợ hãi, Hạ Thiên Kỳ vốn định trấn an hắn một câu, nhưng lại nghe hắn tiếp tục nói:

"Bởi vì khi tôi vào phòng ngủ, đèn trong phòng khách cũng chưa tắt, cho nên khi có người từ bên ngoài đi qua, ánh đèn chiếu trên kính sẽ bị tôi đi một chút."

Mà lúc đó tôi rõ ràng nhìn thấy cửa kính có chút xám xịt.

Nhưng tôi cũng không chắc, bởi vì không ai lại hy vọng có một người khác đang trốn trong nhà mình, và cũng chẳng ai tin được là có người đi lại trong

phòng khách lúc nửa đêm.

Lúc ấy tôi cũng không dám ra ngoài, chỉ mở nhạc trong máy phát thanh.

Bởi vì không điều chỉnh âm thanh, cho nên âm thanh bài hát rất lớn, nhưng nghe qua lại luôn cảm thấy, trong phòng khách có một loại âm thanh hoàn toàn khác biệt đang vang lên.

Tôi nhanh chóng tạm dừng nhạc lại, sau đó nín thở nghe một hồi, nhưng lại không nghe được bất kỳ âm thanh gì. Tôi do dự một chút, lại tiếp tục phát nhạc, tiếng âm nhạc như cũ vẫn rất lớn, vì có thể làm cho mình an tâm, tôi cố ý chỉnh tiếng nhạc nhỏ xuống một chút. Nhưng lại cảm thấy trong phòng khách tiếp tục có tiếng gì đó vang lên, nhưng hết lần này tới lần khác, tôi vẫn không thể xác định được.

Một lần nữa tôi mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, nửa giờ sau đó, tôi đi tắm rồi cố ý nhìn phòng khách và phòng bếp một chút, lúc này mới lau khô thân thể yên tâm tắt đèn trở về đi ngủ.

Nhưng mà vào lúc nửa đêm, không hiểu sao tôi lại tỉnh dậy, sau đó mơ hồ nhìn thấy một bóng người chậm rãi mở ra cửa phòng ngủ, đi ra bên ngoài.

Lúc ấy tôi rất sợ hãi, tôi muốn kêu thật to, nhưng cho dù như thế nào đều kêu không ra tiếng, về sau không biết làm sao lại ngủ thiếp đi."

"Có thể lúc ấy anh bị bóng đè."

Triệu Tinh Thù nghe đến đó, có chút không xác định nói ra.

Bàng Hải Húc nhìn cô một cái, ra sức lắc đầu:

"Ban đầu tôi cũng nghĩ là bóng đè, nhưng về sau mới phát hiện là không phải."

Ngày thứ hai tôi tỉnh dậy từ sớm, chỉ cảm thấy thân thể rất mệt mỏi, giống như tôi vừa trải qua vận động dữ dội. Tôi nằm trên giường một chút, cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, an tĩnh tầm ba năm phút đồng hồ, tôi mới giật mình nhớ chuyện tối hôm qua.

Tuy tối hôm qua rất kinh khủng, nhưng sang ngày thứ hai vẫn chưa phát hiện được có cái gì không ổn, dù sao mỗi người đều từng trải qua những lần bị bóng đè.

Nhưng khi tôi từ trên giường xuống, muốn mở cửa phòng ngủ rồi đi, đột nhiên tôi lại sợ run cả người, tóc gáy dựng ngược.

Bởi vì tôi nghĩ đến một việc, tối hôm qua trước khi ngủ, tôi đã đóng cửa phòng ngủ, đóng rất kỹ còn chốt khóa lại.

Nhưng cửa phòng ngủ trước mắt tôi đã mở ra.

Điều này không khỏi làm cho tôi hồi tưởng lại mọi việc tối hôm qua, bởi vì lúc ấy tôi đã mơ hồ nhìn thấy một bóng người mở cửa đi ra ngoài.

Nghĩ tới chỗ này, tôi lập tức vực lại tinh thần, bắt đầu tìm tòi trong phòng, chỉ là lần này vẫn không có phát hiện gì.

Cuối cùng tôi chỉ có thể lấy việc nửa đêm mình đi nhà xí làm lý do, thuyết phục bản thân trở lại trạng thái tốt để đi làm."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Kẻ lén đột nhập

Dịch: Dịch Gia

Bàng Hải Húc nói đến đây, đột nhiên hít một hơi thật sâu, nghĩ đến lại thấy sợ hãi, cố gắng hết sức hết sức tự trấn an tâm tư mình.

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù cũng không thúc giục hắn, chỉ chờ hắn tự mình điều chỉnh lại tâm trạng.

Bàng Hải Húc dừng lại chừng một phút, hắn áy náy nhìn Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù một chút, sau đó tiếp tục nói:

"Tôi luôn tìm lý do để tự thuyết phục mình, nhưng ban ngày lúc làm việc, tôi lại không chỉ một lần nghĩ về bóng người kia và việc buổi sáng phát hiện cửa phòng ngủ mở.

Mặc dù không có chứng cứ gì cho thấy có người ngoài ở trong nhà của tôi, nhưng để cho bản thân có thể an tâm ngủ được, tôi nghĩ đi nghĩ, lại cuối cùng quyết định báo cảnh sát.

Lúc chiều tôi lấy lý do lấy thân thể khó chịu, xin quản lý về nhà nghỉ ngơi.

Sau khi trở về, trong lòng vẫn có cảm giác bị người khác theo dõi, bởi vì tôi biết mình không tìm ra nguyên nhân, nên mới đóng cửa sổ phòng lại, kéo màn cửa, đóng cửa phòng ngủ rồi ngồi ở trên ghế sofa.

Nhưng cho dù làm vậy, cảm giác bị theo dõi kia vẫn không bớt chút nào.

Đồn cảnh sát ở gần đây nghe tôi muốn báo án, rất nhanh chóng đã đến nhà tôi, đồng thời hỏi thăm tôi một vài việc. Tôi không chút nào giấu diếm, đem hết mọi chuyện phát sinh trong hai ngày nay ở nhà tôi nói cho bọn họ.

Bọn họ nghe xong thì đi kiểm tra căn phòng đối diện một lần, còn dùng cả máy móc thiết bị để dò xét, xem ở bên trong có bị gắn camera không.

Nhưng mà kết quả kiểm tra lại làm tôi rất thất vọng, đương nhiên, kết quả kiểm tra của đồn cảnh sát hoàn toàn bình thường.

Hai nhân viên cảnh sát khuyên tôi đi bệnh viện kiểm tra một chút, bọn họ không nói rõ, nhưng tôi lại nghe được bọn họ nghi ngờ tôi có vấn đề về thần kinh.

Cứ như vậy, người của đồn cảnh sát đi, mà tôi vẫn không biết kẻ đó ở đâu. Có thể kẻ đang theo dõi tôi là một con quỷ.

Tôi ngồi trên ghế sofa cả một buổi chiều, mãi cho đến khi trời đã khuya, tinh thần uể oải, tôi đi vào trong phòng bếp đun chút nước định nấu bát mì ăn.

Nhưng ngay khi tôi mở tủ lạnh lấy mì, đột nhiên tôi lại cảm giác có người đứng phía sau mình!

Loại cảm giác này thực sự rất mãnh liệt, mọi người có thể nghĩ việc mình đang hết sức chăm chú tìm đồ trong tủ lạnh thì cảm giác sau lưng mình có người đang đứng thì như thế nào không?”

Bằng Hải Húc hết sức kích động nói, Hạ Thiên Kỳ gật đầu ra hiệu bọn hắn hiểu rõ, đồng thời ngoài miệng trấn an nói:

"Bằng tiên sinh, chúng tôi hoàn toàn có thể hiểu cảm giác của anh, anh không cần lo lắng, chúng tôi sẽ trợ giúp anh."

Nghe được lời hứa của Hạ Thiên Kỳ, tinh thần Bằng Hải Húc mới khá hơn một chút, nhưng lúc nói chuyện âm thanh vẫn còn run rẩy.

"Lúc ấy bỗng nhiên tôi quay đầu nhìn lại, vốn cho rằng sẽ phát hiện ra kẻ đứng sau lưng tôi. Nhưng mà... Lại phát hiện phía sau không có gì cả."

Lúc đó tôi dường như phát điên, bởi vì rõ ràng tôi cảm giác được có người đứng sau lưng mình, nhưng chỉ quay đầu một cái thì kẻ kia lập tức biến mất.

Trừ phi... Trừ phi nó căn bản không phải là người!

Nghĩ tới chỗ này, tôi sợ đến toát cả mồ hôi, cũng không dám ăn mì nữa, tựa như là gặp phải quỷ, tôi mau chóng trốn về phòng ngủ.

Có lẽ là trước đó tinh thần tôi quá căng thẳng, cũng có thể là mấy ngày nay đều không ngủ ngon giấc, nên tôi ngồi ở trên ghế sofa không biết từ lúc nào mà ngủ thiếp đi.

Nhưng lại hết như lần trước, tôi từ trong mơ tỉnh lại.

Chỉ là lần này cũng không phải là tôi tự tỉnh giấc, mà là tôi nghe được một chuỗi tiếng bước chân. Lần này là do chuỗi tiếng bước chân đánh thức tôi.

Sau khi tôi tỉnh lại, tôi hoảng sợ phát hiện ra tủ quần áo trong phòng ngủ đã bị mở, cửa phòng ngủ tôi đã cố ý khóa lại cũng hé mở, trong phòng khách vẫn có một chuỗi tiếng bước chân như có như không truyền tới.

Lúc đó tôi cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy mấy ngày nay thực sự giống như đây đọa mình, tôi bực mình chạy ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi đi vào phòng khách, tôi cảm thấy mình như mình đang tiến vào một vùng xoáy tối đen như mực, tôi không nhìn thấy gì cả. Có điều cảm thấy trong phòng khách lạnh buốt, không ngừng có âm thanh của gió từ phía trước thổi tới.

Tôi ven theo tường phòng khách quen thuộc. Trong lòng bất an tìm đến chốt mở đèn, sau khi bật lên tôi mới phát hiện, cửa nhà bị mở ra, trước đó cảm giác được tiếng gió chính là từ trong hành lang thổi tới.

Tôi vội vàng đóng cửa phòng lại, tiếp theo trở lại trong phòng ngủ gọi đến đồn báo cảnh sát.

Người của đồn cảnh sát nói tôi đóng cửa kỹ vào và chờ bọn họ đến, tôi lại lần nữa trở về phòng ngủ, khóa hết cửa phòng lại, vẫn không yên lòng lại đẩy ghế sofa chuyển qua cạnh cửa.

Dù vậy, trong lòng tôi vẫn như cũ, vô cùng sợ hãi.

Tôi không biết vì sao tủ quần áo lại bị mở ra, càng không biết kẻ kia rốt cuộc là đến như thế nào.

Về sau tôi nghĩ, có lẽ kẻ kia vẫn luôn trốn ở trong ngăn tủ phòng ngủ, mỗi lần tôi ngủ hắn sẽ từ trong ngăn tủ đi ra, và sau đó không biết là có âm mưu gì.

Tiếp đó tôi hoàn toàn mất đi cảm giác buồn ngủ, một lòng chờ người của đồn cảnh sát tới nhà tuy nhiên điều khiến cho tôi cực kỳ tức giận là, đến sáng ngày thứ hai bọn họ mới gọi điện thoại tới, hỏi tôi có ở nhà không, nói phải người đến đây tìm hiểu tình hình.

Lúc ấy thì tôi hết muốn nói với bọn họ nữa, tôi không nói gì chỉ bảo bọn họ là lần sau không cần tới đây nữa.

Lúc đó đã là hơn 10 giờ sáng, tôi cũng không còn tâm tư đi làm, lại gọi cho quản lý xin hai ngày nghỉ. Xin nghỉ xong, tôi lập tức bắt đầu lên mạng tìm kiếm, kết quả trong lúc vô tình liền thấy được một thứ có thể giúp tôi biết được chân tướng sự việc.

Đó chính là lắp đặt một cái camera.

Tôi bắt xe đi vào cửa hàng, mua một cái camera rồi trở về, tiếp theo đưa nó giấu vào phòng ngủ của tôi, nghĩ đến nếu như đêm nay còn có người chui vào nhà tôi, như vậy tôi có thể thấy rõ ràng diện mạo của hắn.

Để camera không bị phát hiện, tôi còn tiến hành ngụy trang cho nó, bảo đảm ngoại trừ tôi ra rất khó có người chú ý tới nó.

Cứ như vậy, tôi mới cảm thấy nổi bất an trong lòng giảm đi một chút.

Ban ngày tôi không có ở nhà, là tôi cố ý ra ngoài chạy một vòng, bởi vì điện thoại kết nối với camera, cho nên ta có thể thấy rõ ràng mọi thứ trong phòng ngủ, còn có nhiều chỗ chiếu không được đầy đủ, nhưng cạnh cửa còn có thể soi sáng hơn một chút."

Bàng Hải Húc nói đến chỗ này, lại muốn xin Hạ Thiên Kỳ một liều thuốc, sau khi châm lửa lại hít một hơi nói tiếp:

"Cứ cho là kẻ kia tối hôm qua đã rời đi, nhưng tôi cảm thấy hắn nhất định sẽ trở lại, nên rất chú ý đến tình huống trong nhà.

Cảm giác chờ đợi vừa căng thẳng mà vừa buồn tẻ, mãi đến hơn bốn giờ chiều tôi mới có thu hoạch.

Bởi vì tôi đã cố ý đóng cửa phòng ngủ lại, trong video đột nhiên thấy chậm rãi mở ra. Có điều, cũng chỉ là mở ra một cái khe hở.

Thông qua khe hở cũng đủ để thấy rõ ràng mặt người kia ngoài cửa, nhưng bởi vì góc độ của camera có vấn đề, cho nên tôi chỉ có thể nhìn thấy cửa phòng ngủ bị đẩy ra đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Video

Dịch: Dịch Gia

Triệu Tinh Thù và Hạ Thiên Kỳ nghe đến đây, hai người không khỏi nhìn nhau, tất nhiên đều cảm thấy điều đó không thể là trò đùa quái đản. Cứ cho là nó có liên quan đến sự kiện linh dị đi, nhưng lại rất khó lý giải quỷ vật kia vì cái gì mà chỉ dọa唬 chứ không giết chết hắn.

Hạ Thiên Kỳ tạm thời kìm nén những nghi vấn trong lòng lại, tiếp tục nghe Bàng Hải Húc nói.

"Khi tôi nhìn thấy cửa bị đẩy ra, tôi ngồi trong một góc sợ hãi đến phát thét lên, bởi vì điều này chứng tỏ lo lắng của tôi là đúng, kẻ đó thực sự lại trở về."

Đồng thời điều khiến cho tôi cảm thấy đáng sợ là, hắn có thể tùy ý vào trong nhà tôi, dĩ nhiên trong nhà tôi có chìa khóa. Nhưng tôi chắc chắn, tôi chưa bao giờ đưa chìa khóa cho ai, đừng nói là bạn bè ngay cả người nhà tôi cũng không đưa."

"Kẻ đó có khi nào là bạn gái của anh?" Lúc này Triệu Tinh Thù cũng không kiềm được lòng liên hỏi.

"Tôi cũng không có bạn gái."

"Bạn gái trước đâu?"

"Tôi chưa từng yêu ai."

"Được rồi..." Triệu Tinh Thù nhếch miệng, không còn gì để nói.

Hạ Thiên Kỳ ra hiệu Bàng Hải Húc nói tiếp, Bàng Hải Húc khẽ nhếch bờ môi khô, tiếp tục nói:

"Kỳ thực tôi cũng từng nghĩ kẻ đó có thể xuất hiện như ma quỷ bởi vì hắn có chìa khóa nhà tôi, làm được điều ấy cũng không khó.

Lúc tôi nghĩ thông suốt rồi thì thấy điều này thật kỳ lạ, kẻ này tùy ý chui vào nhà tôi rồi cuộc vì mục đích gì?

Bởi vì lúc sáng sớm hôm đó tôi phát hiện cửa phòng ngủ mở ra, tôi liền nghi ngờ kẻ kia là một tên trộm, nhưng tôi đã nghiêm túc kiểm tra qua, trong nhà không mất cái gì.

Trong nhà không mất thứ gì, tôi lại không gặp nguy hiểm, tôi cảm thấy hấn chui vào chỉ là đơn thuần muốn dọa tôi một chút. Nhưng cách làm này chẳng khác gì một trò đùa quái đản.

Tôi nghĩ sẽ chẳng ai rảnh rỗi đến mức tới nhà tôi làm ra trò hề này để hù dọa tôi.

Cửa phòng ngủ chậm rãi mở, ánh mắt của tôi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, mong có thể nhìn rõ mặt mũi của kẻ đó qua khe hở trên cửa.

Nhưng điều khiến tôi vô cùng thất vọng là kẻ đó giống như đã biết trong phòng ngủ có camera, vẫn đứng cạnh cửa không có tiến đến.

Tôi vốn cho là hấn là đang do dự, có lẽ một lát nữa sẽ tiến đến, nhưng tôi đợi chừng một giờ, cũng không nhìn thấy người tiến vào, khi đó tôi mới biết được, kẻ ngoài cửa đã đi rồi."

"Nếu anh đã thấy có kẻ chui vào nhà anh, vậy lúc ấy tại sao anh không lập tức gọi điện thoại báo, để cảnh sát đến nhà anh bắt người?"

Triệu Tinh Thủ cảm thấy cách làm của Bàn Hải Húc có chút ngu ngốc, dù sao nếu như hấn kịp thời báo động, coi như không bắt được người thì chí ít cũng có thể xác định được rốt cuộc là người hay là quỷ.

"Bởi vì trước đó từng báo cảnh sát nhưng họ không thèm xem xét, cho nên... Tôi có chút không tin tưởng bọn họ."

"Anh ngay cả..." Triệu Tinh Thủ định nói Bàn Hải Húc cái gì đó, nhưng lại bị Hạ Thiên Kỳ ngăn lại, ra hiệu Triệu Tinh Thủ đừng chen vào để Bàn Hải Húc nói cho hết lời.

"Tôi nhìn chăm chăm màn hình khoảng chừng hơn một giờ, cho đến khi tôi xác định được kẻ kia đã đi, tôi mới tạm thời đóng màn hình lại, trong lòng có một giác khủng hoảng không nói ra được.

Hoặc là nói, tôi có một loại cảm giác không rõ ràng. Tôi không biết nên làm sao bây giờ, càng không biết nên xin ai giúp đỡ.

Cứ như vậy tôi suy nghĩ thật lâu, mới giật mình ý thức được việc cấp bách bây giờ là phải đổi khóa cửa, để tránh kẻ kia tại chui vào trong nhà. Thế là tôi bấm điện thoại gọi công ty khóa cửa, rồi nhanh chóng bắt xe về nhà.

Lúc tôi trở về, người mở khóa vẫn chưa đến. Trong nhà tối om, tôi mở đèn lên, nhưng lại cảm giác được một luồng khí lạnh trào tới.

Tôi cấp tốc trở về phòng ngủ, sau đó kiểm tra một lần nữa các phòng bên ngoài, đến khi xác định không có người tôi mới yên tâm ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không lâu sau đó, người của công ty mở khóa đến.

Nhìn anh ta thay khóa cửa xong, tôi mới cảm thấy gánh nặng trong lòng dần vơi đi, mặc dù vẫn còn cảm giác khó chịu nhưng tôi đã không còn để tâm đến nữa.

Bởi vì đã giải quyết hết một việc phiền phức, cho nên hôm đó tôi đi ngủ từ rất sớm, tôi liền khóa kĩ cửa phòng rồi lên giường đi ngủ.

Nhưng không biết có phải do máy ghi hình vẫn mở chưa đóng lại hay không mà tôi vẫn có cảm giác trong đêm tối có một đôi mắt đang đứng ở đầu giường lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tôi.

Trên thực tế, sự lo lắng của tôi cũng không hề sai, bởi vì lúc nửa đêm, tôi mơ mơ màng màng bị tiếng gió vang vọng bên tai đánh thức, tôi mới kinh hoàng phát hiện ra đèn trong phòng ngủ đã bị bật lên.

Không những vậy, nhiệt độ trong phòng ngủ rất thấp, gió lạnh bên ngoài cửa sổ thổi vào, cửa phòng ngủ cũng bị gió thổi đung đưa.

Lúc ấy tôi thật sự bị dọa đến phát khiếp, tôi ngồi ở trên giường sợ hãi mất nửa ngày, cho đến khi tôi hoàn toàn kiệt sức và nằm liệt trên giường.

Nằm trên giường một hồi lâu, tôi mới lấy dũng khí xuống giường, sau đó lại lấy điện thoại ra báo cảnh sát. Khi tôi đi ra phòng khách, phát hiện cửa phòng lại một lần nữa bị mở ra, trong hành lang tối tăm không nhìn thấy một chút ánh sáng.

Lần này cảnh sát cũng đến rất nhanh, nhưng cũng chỉ có một người đến, tôi kể hết chuyện xảy ra trong nhà cho anh ta, anh ta cũng xem xét lại xung quanh nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Cảnh sát đi rồi, tôi hơi choáng lại về phòng ngủ, lần này tôi cũng không thèm đóng cửa, dù sao tôi có đóng cửa cẩn thận đến mấy, kẻ kia cũng có thể im hơi lặng tiếng mở ra.

Tôi ngồi ở trên ghế sofa ra sức nghĩ, nghĩ đến vấn đề rốt cuộc xuất phát từ đâu, tại sao hấn có thể im hơi lặng tiếng đi vào, rõ ràng tôi đã đổi khóa cửa rồi, thế nhưng tại sao hấn vẫn có thể vào!

Bỗng nhiên, tôi đột nhiên nghĩ đến camera giám sát trong phòng ngủ vắng bật, nói cách khác, ai vừa mới đột nhập phòng của tôi, ai mở cửa sổ, tôi đều có thể biết rõ ràng!

Nghĩ đến đây tôi lập tức khôi phục lại tinh thần, bật máy tính lên và phóng to đoạn video đó ra.

Tôi xem lại đoạn ghi hình từ khi tôi tắt đèn lên giường, cho dù trong phòng rất tối, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy tôi đang nằm trên giường.

Tôi tua nhanh video, đến đoạn hơn một tiếng sau, lúc đó tôi đã chuyển từ tư thế nằm thẳng hướng bệ cửa sổ sang nằm nghiêng, có thể thấy được lúc ấy tôi đã ngủ say.

Nhưng đúng vào lúc này, trong video lại đột nhiên xuất hiện một bóng người đen như mực!

Bóng người này xuất hiện rất đột ngột, hần đứng trước giường, bây giờ nhớ lại thật là một màn kinh hãi, bởi vì người kia thật sự quá kỳ dị, tôi ngủ ở trên giường, mà hần thì lại đứng trước giường nhìn tôi.

Sau đó vào đúng lúc ấy, giống như cảm giác được cái gì đó, bỗng nhiên tôi từ trên giường ngồi dậy. Còn bóng người kia thì lập tức hướng về phía cửa bỏ chạy, rồi biến mất.

Khi thấy cảnh tượng này xảy ra, tôi có cảm giác giống như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu, sợ hãi đến mức lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, bởi vì tôi căn bản không hề nhớ bản thân mình đã đột nhiên từ trên giường ngồi dậy."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Thêm một cặp chân

Dịch: Dịch Gia

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ căn cứ vào miêu tả của Bảng Hải Húc tượng tượng ra viễn cảnh lúc đó, khi nghe đến đoạn này hai người đều không kìm chế được giật cả mình. Bọn hần cảm thấy nếu như lúc ấy đổi lại là mình thì nhất định cũng sẽ bị dọa đến không suy nghĩ gì được.

"Khi thấy một màn này, tôi gần như bị dọa đến mất hết khí lực, nhưng ánh mắt vẫn sợ hãi nhìn chằm chằm vào video.

Bóng người quái dị trước đó ngồi xuống cạnh tôi bỗng biến mất. Sau đó thân thể tôi từ từ bước xuống giường rồi đi vào cạnh cửa phòng ngủ bật đèn điện lên.

Theo ánh đèn sáng lên, mặt của tôi hiện rõ ở trong video, một khuôn mặt mờ mịt dờ dẫm, tóm lại tựa như là mất hồn, con mắt của tôi thật sự đang mở ra.

Trong video tôi nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ nhìn một hồi. Tiếp đó trong video phát ra đến một chuỗi tiếng gõ vang. Âm thanh không phải rất lớn. Tôi không biết có phải là bởi vì nghe được âm thanh này hay không mà "tôi trong video" mở cửa phòng ngủ sau đó bước ra ngoài.

Nhưng cũng không hoàn toàn đi ra ngoài, mà là đứng cạnh cửa, một nửa thân thể trong phòng, một nửa thân thể ở ngoài phòng. Bởi vì góc độ nhìn có vấn đề cho nên không có cách nào nhìn thấy cảnh vật trong phòng khách.

Nhưng tôi lại chú ý tới một chi tiết khiến tôi rùng mình. Đó chính là trước chân của tôi vẫn tồn tại một đôi chân khác!

Bởi vì không có góc độ cho nên tôi không nhìn thấy cái người đứng trước tôi. Nhưng là từ cặp kia chân trong video, và một chút nhỏ xíu cử động của tôi, tôi giống như đang trò chuyện với người ngoài cửa.

Ngẫm lại xem, hơn nửa đêm một người đột nhiên chui vào nhà tôi, mà tôi thì như trong giấc mộng tỉnh lại, chẳng những không có sợ hãi ngược lại còn nói tới nói lui với người kia.

Nhưng mà trên thực tế, tất cả mọi chuyện tôi lại hoàn toàn không nhớ rõ."

Bảng Hải Húc nói đến chỗ này, cảm xúc lại hơi bất ổn, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ nhìn thoáng qua nhau. Cả hai không có chen vào mà chờ Bảng Hải Húc tự điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.

Bảng Hải Húc lại quay sang Hạ Thiên Kỳ xin một liều thuốc, Hạ Thiên Kỳ lúc này đưa luôn hộp thuốc lá trong túi cho hần, Bảng Hải Húc rít mạnh hai hơi sau đó mới tiếp tục nói:

"Trong video đại khái ta cùng bóng người kia hàn huyên ba phút đồng hồ rồi xoay người trở lại trong phòng ngủ. Còn người kia thì không tiếp tục tiến đến.

Ngồi ở trên ghế sa lon, trong video tôi thuận tay rút một điếu thuốc ở trước ghế sofa rồi hút thuốc giống như tôi bây giờ. Không biết có phải vì sợ trong phòng ngủ khói quá nhiều hay không, tôi thấy trong video tôi chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Nhìn thấy chỗ này tôi mới chính thức hiểu rõ một điều sự thực đáng sợ. Thì ra, cửa sổ đều là do tôi tự mình mở! Nhưng mà tôi lại hoàn toàn không nhớ gì!"

"Rồi xảy ra chuyện gì?"

Hạ Thiên Kỳ không muốn đề cho Bằng Hải Húc chìm sâu vào sự sợ hãi của hồi ức, cho nên lúc này cố ý hỏi một câu.

"Sau khi hút thuốc xong, tôi lại trở về trên giường. Chuyện sau đó hai người đều biết đấy, chính là sau khi tôi tỉnh lại nhìn thấy tủ quần áo, cửa sổ đều bị mở ra."

"Ừm, anh nói tiếp đi." Hạ Thiên Kỳ gật nhẹ đầu, ra hiệu Bằng Hải Húc nói tiếp.

"Sau khi tôi xem hết đoạn video này, tôi chỉ cảm thấy trong nhà thật sự là quá kinh khủng, cho nên tôi liền mặc quần áo tử tế chạy ra bên ngoài. Bởi vì lúc ấy trời đã gần sáng, cho nên tôi không có chỗ để đi đành phải tìm quán net ngồi lên mạng.

Tôi cứ ở quán Internet đợi cho đến chín giờ sáng rồi mới ngơ ngác đi ra khỏi quán, ăn đại mấy cái bánh bao ở quán ven đường.

Bởi vì đã liên tục vài ngày ngủ không được ngon giấc, cho nên đầu của tôi giống như bột nhào, không có cách nào suy nghĩ được gì.

Sau khi com nước xong xuôi, tôi dọc theo nhà tôi bắt đầu đi vòng vèo, muốn nghĩ ra biện pháp giải quyết, dù sao cũng không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Tôi định báo cảnh sát, nhưng nghĩ đến thái độ của cảnh sát hai lần trước. Tôi chỉ cảm thấy coi như tôi báo cảnh sát cũng vô dụng, trừ phi là nắm giữ chứng cứ xác thực."

"Không phải anh đã thu hình đêm đó lại sao?"

"Nhưng đoạn thu hình lại cũng không có thấy được mặt người kia, đồng thời nhìn lại bộ dáng của tôi trong đoạn thu hình, vốn dĩ không nói rõ cái gì cả."

Đôi mắt Bằng Hải Húc đỏ bừng nhìn Triệu Tĩnh Thu, Triệu Tĩnh Thu thấy dáng vẻ Bằng Hải Húc gần như sụp đổ cũng chỉ có thể lắc đầu coi như thôi.

"Dù sao lúc ấy tôi nghĩ đến nhất định phải tìm ra chứng cứ xác thực mới được, tôi cũng không muốn để cảnh sát coi tôi là bị bệnh tâm thần.

Thế là tôi lại đi mua một cái camera, cái camera này gắn đối diện với cửa phòng, sau khi tôi mua về vẫn như cũ đưa nó giấu đi rất bí mật.

Đợi xác định không dễ dàng bị phát hiện, tôi lại tìm người của công ty mở khóa tới, để bọn hán phái người đổi ổ khóa cửa phòng.

Nhưng mà thật trùng hợp chính là, người tới đổi khóa lần này và lần trước là cùng một người, sau khi nhìn thấy tôi còn cố ý hỏi tôi vì sao còn muốn đổi khóa.

Lúc ấy tôi cũng không nói gì, để hán tranh thủ thời gian đổi khóa.

Chờ anh ta đổi khóa xong rồi rời đi, tôi vào trong phòng ngủ mở ngăn tủ đựng đồ vật ra, bảo đảm không có bất cứ người nào ở trong đó.

Tôi hơi chột dạ ngồi ở trên ghế sa lon, không biết là do tôi lại xếp vào một cái camera nữa, hay là tựa như trước đó tôi đã có cảm giác như thế, loại kia cảm giác bị người dòm ngó vẫn như cũ rất mãnh liệt.

Thậm chí tôi còn cảm thấy, cặp mắt kia ngay tại một góc nào đó trong căn phòng ngủ này, lạnh lùng nhìn tôi chăm chú."

Hạ Thiên Kỳ biết Bằng Hải Húc nói phòng ngủ là chỉ sát gian phòng ngủ lớn sát vách chứ mà không phải gian phòng ngủ nhỏ này, cho nên hán cũng không có đứng dậy kiểm tra, mà tính toán đợi Bằng Hải Húc nói xong rồi mới cùng Triệu Tĩnh Thu đi kiểm tra cũng không muộn.

"Trong lòng của tôi rất sợ hãi, khi nghĩ những ngày này hán cũng chỉ là không có mục đích gì chui vào, mà cũng không có làm cái gì với tôi, cho nên tôi mới dám tiếp tục ở chỗ này.

Cứ như vậy, đến giữa ban đêm tôi đang khấn trương bất an sợ hãi, cũng do mấy ngày nay không nghỉ ngơi nhiều nên sau khi đóng cửa kỹ, vừa nằm xuống không bao lâu sau thì tôi đã ngủ thiếp đi.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, hoàn toàn là do không khí lạnh trong phòng làm thức tỉnh. Cửa sổ trong phòng lại được mở ra lần nữa!

Tôi không biết lần này có phải cũng là do tôi mở ra hay không, ngược lại không có bối rối như trước đó nữa, chỉ bước nhanh chạy ra khỏi phòng ngủ, ở phòng khách, cùng phòng bếp trong phòng vệ sinh tìm tòi qua, đến khi xác định trong nhà không có người, tôi mới khóa kỹ cửa phòng ngủ, tiếp đó mở máy tính ra.

Tôi không biết lần này ta sẽ thấy cái gì, có thể nhìn thấy cái người kia chui vào nhà tôi hay không.

Tôi thật mong chờ khi xem lại video.

Trên thực tế lúc ấy tôi nghĩ như vậy, cửa sổ trong phòng ngủ thật ra là tại tôi mở ra lúc mộng du, đồng thời tôi lại thấy đôi chân kia xuất hiện.

Không còn gì nghi ngờ, hẳn đi tới nhà tôi một lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Quỷ dị liên tục

Dịch:Dịch Gia

"Tôi không biết là nên hưng phấn hay là nên sợ hãi nữa, bởi vì đã có thể xác định người này đã tới, như vậy rất có khả năng khuôn mặt của hắn bị camera tôi giấu ở trong phòng khách thu lại.

Tôi thật không dám tưởng tượng đó là dạng người gì, hoặc là nói, đột nhiên tôi có chút sợ hãi khi nhìn thấy cái tên biến thái kia không ngừng chui vào nhà tôi.

Nhưng mặc kệ tôi có muốn gặp hay không, có dám gặp hay không, tôi đều nhất định muốn xem đoạn video kia, bởi gì mấy ngày qua thật sự đã tra tấn tôi đến chết, nếu tiếp tục như vậy nữa, tôi thật sự sẽ nguy mất.

Cho nên nếu như có thể nhìn được mặt người kia thì tôi có thể đề cảnh sát đi đối phó với hắn.

Cứ như vậy, tôi mang tâm trạng thấp thòm mở đoạn video kia ra.

Ngay từ đầu video phát là hình ảnh người đổi khóa kia, trước đó tôi còn không có cảm giác gì, nhưng khi nhìn thấy hắn trong video, tôi đột nhiên cảm thấy gương mặt kia hết sức quen thuộc, tựa như là trước kia đã từng gặp.

Nhưng lại nghĩ đến có thể là bởi vì hắn đã tới nhà đổi khóa một lần, cho nên lúc ấy tôi cũng không muốn nghĩ quá nhiều, trực tiếp tua nhanh đến đoạn tôi chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì đèn của phòng khách đang đóng, cho nên hình ảnh trong video rất tối, nhưng tôi lại có thể nghe được từ trong hành lang truyền vào tiếng bước chân.

Không bao lâu sau, tôi liền nghe được "thình thình thình" tiếng đập cửa.

Cái này tôi hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng trên thực tế tôi cũng không hề nghe thấy tiếng đập cửa, nhưng mà trong lúc tôi đang hoài nghi người gõ cửa có phải là người đã chui vào nhà hay không, thì trong phòng khách đột nhiên sáng hơn một chút.

Đèn trong phòng khách không mở, nhưng lại sáng hơn một chút, không hề nghi ngờ gì nữa chính là bởi vì cửa phòng ngủ bị mở ra.

Sau khi cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, tiếp theo trong video đột nhiên xuất hiện một màn khiến cho tôi khó có thể tin được.

Vậy mà tôi từ trong phòng ngủ đi ra, đồng thời còn chậm rãi đi trước cửa phòng!

Nhưng cái này vốn dĩ là không thể nào xảy ra, bởi vì lúc trong video tôi không thấy đoạn này, nhưng mà trên thực tế tôi lại từ trong phòng ngủ đi ra.

Trong video tôi đi tới bên cạnh cửa sau đó hướng mắt mình lên trên ô mắt mèo (mắt mèo ở đây là chỉ cái lỗ có thấu kính gắn trên cửa ra vào để người trong nhà có thể nhìn vào nhìn thấy rõ bên ngoài ai đang bấm chuông cửa nhà mình), tôi cứ như vậy nhìn chằm chằm mắt mèo khoảng 3 phút đồng hồ, sau đó lại quay đầu thờ hồng học, bởi vì video quá mờ cho nên tôi không thấy rõ lúc đó mình biểu lộ như thế nào.

Chỉ là thờ hồng học, thờ hỏn hỏn một lát, tôi tiếp tục nhìn vào lỗ mắt mèo, ngay sau đó, cửa phòng lại một lần nữa bị tiếng gõ cửa “Thình thình”.

Tôi hoàn toàn không nhớ rõ tại sao khi tôi ngủ lại xảy ra những chuyện này, cho nên lúc đó nhìn thấy nội dung trong video, lưng tôi cảm thấy lạnh buốt.

Nhưng mà trong video, tôi giống như là đang do dự giãy dụa một hồi, sau đó lên tiếng run rẩy hỏi một câu: "Là anh sao?"

Nghe thấy tôi mở miệng nói chuyện trong video, đồng thời so với giọng nói của tôi giống nhau như đúc, tôi chỉ cảm thấy mình giống như nằm mơ, ngược lại những chuyện phát sinh trong video mới là hiện thực.

Đội nghe được lời hỏi thăm của tôi, người ngoài cửa cũng trả lời một câu: "Là tôi."

Không khoa trương chút nào. Tôi chưa từng nghe qua đoạn đối thoại nào khủng bố như thế, mặc dù chỉ nghe hết sức ngắn gọn.

Bởi vì từ đó tôi có thể được biết người đứng ở ngoài cửa kia chẳng những tôi quen biết, mà còn biết hẳn đêm nay sẽ đến.

Tôi cố nén loại cảm giác hãi hùng khiếp vía kia tiếp tục xem, đội tôi trong video xác nhận người kí tới, liền mở khóa cửa phòng, người kia từ bên ngoài thông thả tiến đến.

Người kia sau khi đi vào cũng không nói gì, về phần tôi video cũng như vậy không có nói gì. Hai người chúng tôi cũng chỉ là đi về phía phòng ngủ.

Khi cả hai bước vào phòng ngủ, rốt cục tôi cũng thấy được người kia mặt.

Đêm đó tại tôi báo động nên về sau cảnh sát có đến nhà tôi!

Nhưng mà không chỉ có như thế. Tôi càng xem càng cảm thấy đã từng gặp hắn ở đâu, cuối cùng, gương mặt này lại hoàn toàn giống với gương mặt anh thợ thay khóa.

Trước đó bởi vì người này mặc đồng phục cảnh sát mang theo mũ, cho nên hắn để lại cho tôi một chút ấn tượng, nhưng về sau đổi thành áo vải, tóc rối bời, thì không thể liên tưởng đến cảnh sát nữa.

Nói đến tôi lại cảm thấy buồn cười, mấy ngày nay tôi một mực sợ hãi lúc tôi ngủ người đó sẽ chui vào, thật không ngờ tôi lúc tỉnh lại dẫn sói vào nhà.

Nghĩ đến đêm đó tôi phát hiện có người chui vào nhà, tôi đã lập tức báo cảnh sát trong khi người chui vào kia lại nguy trang thành bộ dáng cảnh sát mà quay lại trong khi tôi thì hoàn toàn không biết gì. Và kẻ giả dạng cảnh sát đó lại chính là cái kẻ đáng sợ hay chui vào nhà tôi!"

"Anh nói cảnh sát và người mở khóa là cùng một người? Mà thông qua video đã xem, các anh như có vẻ quen biết?"

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên có cảm giác chuyện này thật lạ, chính xác mà nói thì đáng lẽ chuyện này phải là một sự kiện linh dị. Bởi vì trước đó hắn luôn cho rằng kẻ lén vào nhà là quỷ không phải người, nhưng nghe đến đây thì rõ ràng chẳng liên quan gì đến ma quỷ.

Ngược lại cái đoạn chưa từng xuất hiện trong video, lại mang theo chút hương vị sự kiện linh dị.

"Đúng vậy, nhưng tôi cũng chỉ biết trong video, trong hiện thực thì tôi không biết hắn. Tôi đã liên hệ với công ty mở khóa, thời điểm lần thứ nhất nhìn thấy hắn, hắn cũng không có biểu hiện gì có vẻ quen biết tôi."

"Ừm, anh nói tiếp đi." Hạ Thiên Kỳ không tiếp tục hỏi, mà lại muốn nghe tiếp.

"Kẻ kia chỉ đi theo tôi đi vào một bên cửa phòng ngủ, hắn chỉ đứng tại cửa ra vào, mà tôi thì cũng không vào trong phòng ngủ, mà đóng cửa lại.

Nhưng ngay lúc cửa phòng ngủ bị đóng, tôi rõ ràng nhìn thấy ánh mắt kẻ đó nhắm vào camera tôi đặt trong phòng khách, giống như hắn đang ra sức nhìn tôi trên máy tính, sợ rằng tôi đã không tắt video.

Mà trong lúc nội tâm lảng bặt an, tôi thấy cửa phòng ngủ lại một lần nữa mở ra, tiện đà tôi cũng từ thò một nửa người ra ngoài.

Đến lúc này kẻ kia mới nói một câu:

"Da người ở trong nhà anh."

Kẻ kia nói xong liền giơ ngón tay lên chỉ một hướng, không phải đâu khác mà chính là phòng ngủ của tôi.

Tôi lúc ấy căn bản nghe không hiểu da người là có ý gì, chẳng qua là cảm thấy rất đáng sợ, về phần trong video thì tôi mờ mịt nhẹ gật đầu.

Kẻ kia tiếp tục nói: "Tôi đi đây."

Nói xong câu ấy kẻ đó liền quay người rời đi, về phần tôi thì cũng quay người về trong phòng ngủ.

Tôi không biết "Da người" là có ý gì, cứ việc từ tên gọi đó tôi đã nghe được đại khái, nhưng vẫn không tin người kia sẽ đem da người chết giấu ở trong phòng ngủ của tôi.

Tôi run rẩy châm cho mình một liều thuốc, đợi hút xong một liều thuốc lá tôi mới bắt đầu lục tung phòng ngủ tìm kiếm.

Cuối cùng, tôi tìm được da người mà kẻ kia nói tới.

Đó là một tấm da người hoàn chỉnh, cẩn thận, nắn nót trải phía dưới giường của tôi.

Hai ngày nay dĩ nhiên tôi nằm ngủ bên trên da người!

Nhưng video trong phòng ngủ cũng không có chiếu lúc nào hấn đem da người giấu ở bên trên giường của tôi, cũng không tồn tại cảnh tôi ra ngoài mở cửa cho hấn.

Như vậy đoạn video kia đi đâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Gặp gỡ tình cờ

Dịch: Dịch Gia

Bàng Hải Húc nói đến đây, giống như tự hỏi bản thân mình mà cũng giống như hỏi thăm suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thu.

Nhưng mà hiển nhiên hai người đều không có ý trả lời hấn, dù sao hấn chưa hoàn toàn kể xong, ý nghĩ điều này có một chút quan hệ với sự kiện cũng chỉ là phỏng đoán, phải chờ đến khi bọn hấn hoàn toàn biết được mọi chuyện mới có thể cho ra đáp án cuối cùng.

Bàng Hải Húc ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, thấy Hạ Thiên Kỳ không có tỏ thái độ mà là ra hiệu hấn nói tiếp, hấn mới nhẹ gật đầu nói:

"Camera giám sát trong phòng ngủ và phòng khách không giống nhau, điều này khiến tôi vô cùng hoảng sợ. Tôi suy nghĩ đến tận sáng vẫn không nghĩ ra được chân tướng có thể thuyết phục tôi.

Bởi vì chuyện này thật sự quá quỷ dị, rõ ràng camera trong phòng ngủ thu hình tôi ở bên trong không hề ra ngoài, nhưng camera trong phòng khách lại thu được toàn bộ quá trình tôi ra ngoài mở cửa.

Mấu chốt hiện tượng quỷ dị không phải là xuất hiện ở kẻ chui vào kia, mà là xuất hiện ở ngay trên thân thể tôi.

Cũng không thể nói, kẻ chui vào kia đến xóa đoạn video đã thu trong phòng ngủ của tôi.

Đương nhiên, khả năng này cũng không phải hoàn toàn không tồn tại, dù sao camera quay liên tiếp, nếu như kẻ chui vào nhà kia là một Hacker rất cao tay thì làm việc này cũng không khó.

Nhưng vấn đề là tôi không nghĩ ra kẻ đó vì sao lại làm như vậy, tôi chỉ là một người làm công bình thường đến không thể bình thường hơn, hấn phí tâm cơ hù dọa tôi rốt cuộc là có ý gì?

Đã không chiếm được tiền, lại không cách nào dựa dẫm vào tôi thu hoạch được lợi ích gì, điều này chính là vấn đề khiến tôi nghĩ mãi mà không ra.

Mặt khác nhắc tới tấm da người kia, không biết tại sao hấn muốn đem da người giấu trong nhà của tôi, mà ngày này qua ngày khác camera bên trong không hề ghi lại.

Lúc đó tôi có một suy đoán, kẻ kia sở dĩ phí công làm như thế là vì muốn vu oan giá họa cho tôi, đem tội ác giết người lột da đổ lên đầu tôi.

"Sau khi phát hiện tám người chết da kia, anh có báo cảnh sát không?" Triệu Tinh Thu không biết nghĩ tới điều gì, lúc này đột nhiên hỏi.

"Tôi không báo cảnh sát." Bàng Hải Húc lắc đầu.

"Tại sao anh lại không báo cảnh sát?"

"Sợ hãi. Bởi vì tôi sợ hãi kẻ chui vào kia chính là cảnh sát, còn nữa, trong nhà của tôi đột nhiên xuất hiện một tấm da người chết, chuyện này nếu như bị cảnh sát biết, tôi chính là có một trăm cái miệng cũng rất khó nói rõ."

"Nhưng hiện tại cảnh sát đã biết."

Ánh mắt Triệu Tinh Thu lấp lánh nhìn Bàng Hải Húc, hiển nhiên là có chút khó chịu việc Bàng Hải Húc không tin nhiệm cảnh sát. Dù sao nói đến hàng ngàn hàng vạn lần thì cô vẫn là cảnh sát.

"Các người và bọn họ không giống nhau, tôi có thể cảm giác được các người là thật tâm muốn giúp tôi, nhưng bọn họ thì..... Tôi thật sự rất sợ."

Nghe Bàng Hải Húc nói thế, Hạ Thiên Kỳ có ý ho khan một tiếng, ánh mắt ra hiệu Triệu Tinh Thu đừng so đo nhiều như vậy, để Bàng Hải Húc có thể nói rõ ràng mọi chuyện một cách hoàn chỉnh.

Lúc này, Triệu Tinh Thu cũng cảm thấy mình không cần thiết so đo những thứ này, nên không nói thêm lời gì nữa, nhẹ gật đầu.

"Bằng tiên sinh, Triệu sĩ quan cũng không có ý gì khác, anh đừng kiêu kỳ cái gì cứ nói tiếp là được."

Hạ Thiên Kỳ không muốn Bằng Hải Húc vì sự có mặt Triệu Tinh Thù mà có chỗ giấu diếm, cho nên cũng không thể không mở miệng giảng hòa.

Cũng may là Bằng Hải Húc không nghĩ quá nhiều, tiếp tục nói:

"Kỳ thật về sau tôi cũng không phải là không đi tìm cảnh sát, chỉ là lại thấy được một thứ càng khiến cho tôi sợ hãi rùng mình.

Tôi vừa mới nói qua, tôi trăm mối vẫn không có cách giải thích mục đích của kẻ chui vào nhà là như thế nào, nhưng bởi vì hân đem tấm da người chết giấu trong nhà tôi, vì vậy từ hôm đó trở đi tôi đều ngủ ở phòng ngủ nhỏ.

Về phần da người kia thì bị cắt vào túi nylon, giấu vào trong tủ lạnh.

Không phải tôi muốn giữ lại tấm da người kia. Mà vốn dĩ tôi không dám đem nó ném ra bên ngoài, tôi sợ hãi tấm da người này sẽ trở thành chứng cứ tôi đi giết người lột da. Cho nên đành phải kiên trì tạm thời bảo tồn da người, tìm cơ hội đem chuyện này giải thích rõ ràng với cảnh sát.

Đêm hôm đó tôi sợ hãi tới cực điểm, thẳng đến sáng ngày thứ hai, tôi mới kinh hồn bạt vía ra khỏi nhà, cố ý đi đến đồn cảnh sát một chuyến, mục đích tôi đi đến đồn cảnh sát là để hỏi thăm thân phận của kẻ đã chui vào nhà tôi.

Bởi vì mấy ngày trước tôi báo cảnh sát, đồn cảnh sát cũng có phái người tới nhà tôi, cho nên bọn họ đối với tôi cũng coi như quen mặt. Tôi tiện miệng tìm đại một lý do, thông qua bọn họ hỏi thăm một chút một chút về kẻ chui vào kia, kết quả bọn họ lại nói cho tôi biết rằng đồn cảnh sát vốn dĩ không có người này.

Đêm hôm đó cũng không nhận được điện thoại báo cảnh sát, chứ nói chi là phái người tới.

Lúc ấy tôi thấy chột dạ, cho nên cũng không dám trò chuyện với người của đồn cảnh sát nhiều nên tìm cơ hội rời đi.

Lúc ấy tôi nghĩ thầm, kẻ chui vào kia đã không phải là người của đồn cảnh sát, như vậy có thể khẳng định là người của công ty mở khóa, thế là tôi lại tiếp tục đi vào công ty mở khóa.

Kết quả ở chỗ này tôi lại biết được một điều khiến cho tôi khó có thể tin đó là sự thật, trong công ty mở khóa cũng không có kẻ đó. Mấy ngày gần đây nhất cũng không hề phái người qua chỗ tiểu khu tôi đòi khóa.

Nói thật, sau khi tôi nghe được tin tức này, toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì kẻ chui vào nhà tôi không phải là người của đồn cảnh sát, cũng không phải là người của công ty mở khóa, vậy tại sao hân lại nhận được cuộc gọi báo cảnh sát và gọi công ty mở khóa từ tôi.

Nghĩ đến cảnh tượng kỳ dị trên camera cùng với cảm giác bị theo dõi trong mấy ngày gần đây khiến tôi nghĩ đến.....có lẽ nào kẻ lên vào kia căn bản không phải là người?

Mà là một con quỷ?

Mặc dù điều này có chút không hợp logic, nhưng lúc đó tôi cảm thấy có thứ gì đó không sạch sẽ ở trong nhà mình hoặc có thể gọi nó là có bệnh mà đi chạy chữa lung tung, thực lòng tôi cũng không còn cách nào khác.

Dù sao tôi cũng không dám tìm đến cảnh sát, người nhà, bạn bè tôi cũng không trông cậy được vào ai, cho nên tôi cũng không biết nên đi tìm ai xin giúp đỡ.

Cuối cùng đã tìm được Lưu Chí Đào tương đối nổi danh ở thành phố Tuyên, nghe nói là bậc thầy trong ngành tướng số, hiểu được quỷ thần, xem phong thủy, thật lợi hại.

Chuyện sau đó tôi nghĩ các người hân là cũng đã biết, sau khi gặp mặt tôi kể mọi chuyện mấy ngày gần đây cho hân, hân nói với tôi trước hết đừng báo cảnh sát, chờ sau khi hân xem xét xong sẽ báo lại.

Kết quả vào lúc ban đêm lại xảy một việc quỷ dị.

Đó là tôi lại lần nữa xuất hiện loại trạng thái mộng du kia, mà kẻ chui vào kia cũng lần nữa tiến vào trong nhà của tôi, lần này vẫn như cũ tôi lại mở cửa cho hân.

Về phần mục đích hân tới đây là vì nói cho tôi biết, hân lại đang giấu một tấm da người chết trong nhà tôi.

Sau đó tôi lại tìm kiếm, rốt cục tôi lại tìm được một tấm da người bên trong đồng chăn mền của tôi, thậm chí bên trên còn dính vết máu.

Tôi gọi điện cho Lưu Chí Đào lúc đêm khuya, giữa đêm Lưu Chí Đào đi vào trong nhà của tôi, nhưng cũng không tìm ra cái gì, chỉ bảo tôi đem da người giấu kỹ đi, cần dặn bảo ngày mai đồ đạc của hân sẽ tới, đến lúc đó đem mọi chuyện kể rõ với các người, nói các người sẽ trợ giúp tôi."

Đến đây, Bằng Hải Húc xem như đã kể hết mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa qua.

Chương 213: Hai tấm da người

Dịch: Dịch Gia

Nghe Bàng Hải Húc kể chuyện của hắn trong mấy ngày gần đây xong, Hạ Thiên Kỳ vuốt cằm nghĩ nghĩ, nói với Bàng Hải Húc:

"Tôi muốn nhìn thấy hai tấm da người kia."

"Đều ở trong tủ lạnh."

Hiển nhiên Bàng Hải Húc cũng không muốn lại nhìn thấy hai tấm da người chết đó, khi nghe Hạ Thiên Kỳ nói, hắn do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, từ trên giường xuống, đưa Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù cùng đi vào phòng bếp.

"Ở tận cùng bên trong tầng đông lạnh trong tủ lạnh."

Hạ Thiên Kỳ nhìn Triệu Tinh Thù một chút, sau đó liền mở cửa tủ lạnh ra, trong tủ lạnh chứa một chút thịt đông, Hạ Thiên Kỳ lấy thịt đông ra, lập tức nhìn thấy hai túi nhựa bọc đồ vật.

Hạ Thiên Kỳ lấy hai túi nhựa bọc đồ ra, hướng về phía Bàng Hải Húc giọng hỏi:

"Là hai cái túi nhựa này sao?"

"Ừm."

Thấy Bàng Hải Húc gật đầu, Hạ Thiên Kỳ liền mang theo hai cái túi nhựa ra phòng bếp, sau đó mở hai cái túi nhựa ra, bỏ trên bàn com.

Trong túi nhựa bởi vì kết băng sương, cho nên bên trong rơi ra không ít vụn băng, Hạ Thiên Kỳ hí mắt nhìn thoáng qua bên trong, chỉ thấy một làn da lạnh cứng đến trắng bệch.

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy da người rời khỏi thân thể."

Sắc mặt Hạ Thiên Kỳ có chút khó coi đưa túi nhựa cho Triệu Tinh Thù, Triệu Tinh Thù nhìn xong không khỏi có chút buồn nôn, ra hiệu Hạ Thiên Kỳ nhanh buộc túi nhựa lại.

"Da người này bị anh gấp thành thế này thả trong tủ lạnh sao?"

"Là tôi gấp." Bàng Hải Húc cũng không có phủ nhận.

"Anh lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?"

"Bởi vì tôi không gấp như thế này, làm sao có thể bỏ vào trong tủ lạnh." Đột nhiên Bàng Hải Húc hoảng sợ hét lớn.

"Được thôi." Thấy cảm xúc của Bàng Hải Húc lại bắt đầu kích động, Hạ Thiên Kỳ cũng không hỏi gì nữa, quay sang như muốn hỏi suy nghĩ của Triệu Tinh Thù:

"Da người này để cho người của tôi mang về, hay là thế nào?"

"Mang về khó tránh khỏi một số việc." Triệu Tinh Thù suy tư nói:

Được đề xuất cho bạn

Mướn Chồng

Cả Đời Chỉ Yêu Em

Đề nghị từ

"Như vậy đi, tôi tìm một đồng sự khoa xét nghiệm có quan hệ không tệ. Trước hết tôi dẫn anh đi xem, có phải trước đó người kia đã chết hay không."

"Cứ theo lời cô nói xử lý đi."

Hạ Thiên Kỳ cũng không sợ người bên cạnh sát trực tiếp tham gia vào, dù sao bọn họ cũng có chứng nhận hành nghề, lúc có việc chẳng ngại gì mà không sử dụng đến nó. Có điều Triệu Tĩnh Thu và hắn không giống nhau, cô vốn là cảnh sát, một khi đã xuất ra giấy hành nghề thì sau này cô sẽ rất khó làm việc.

Triệu Tĩnh Thu đi gọi điện thoại cho một người, không bao lâu sau đã xuất hiện một người đàn ông, trông mặt chỉ tầm ba mươi tuổi, cùng Triệu Tĩnh Thu hàn huyên vài câu sau đó lấy đi hai cái túi nhựa chứa da người.

Chờ đến khi da người bị lấy đi, trời bên ngoài cũng đã tối đen.

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thu lại một lần nữa trở lại gian phòng ngủ nhỏ của Bàn Hải, nói tiếp chuyện vừa nãy.

"Anh đem tất cả những gì camera thu được trong thời gian gần nhất sao lại một bản cho tôi."

Vừa mới trở lại trong phòng ngủ ngồi xuống, Hạ Thiên Kỳ nói ngay với Bàn Hải Húc yêu cầu này.

"Thật có lỗi, chuyện này tôi không có cách nào cho anh."

"Vì cái gì?" Hạ Thiên Kỳ nghe xong rất không hiểu.

"Bởi vì hình được thu lại trước khi các người đến cũng đã bị hư hại rất nhiều."

Nói đến chỗ này, Bàn Hải Húc lại bổ sung thêm một câu:

"Nếu không tôi đã không nói với các người nhiều như vậy, trực tiếp đưa đoạn thu hình mấy ngày trước cho các người nhìn rồi."

"Thu hình làm sao lại hư hại. Không phải là anh còn có cái gì giấu diếm không nói chứ!"

Đương nhiên Triệu Tĩnh Thu không tin trong cái camera giám sát kia nói không còn liên không còn, lúc này cố ý hạ âm thanh đến chất vấn Bàn Hải Húc một câu.

"Tôi cũng không hiểu vì sao hình thu lại bị hỏng, nhưng thật sự là tất cả hình thu lại đều bị hỏng không mở ra được."

Đồng chí cảnh sát, hiện tại tôi đang trong trạng thái gì cô cũng thấy đấy, tôi đã sắp bị cái kẻ chui vào nhà kia hành hạ đến chết rồi, tôi còn vì cái gì mà muốn giấu diếm? Tôi lại có cái gì có thể giấu giếm."

Tâm trạng sụp đổ, Bàn Hải Húc vừa nói vừa khóc rống lên, nhìn dáng vẻ của hắn bất lực như vậy, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nghĩ đến Tào Kim Hải mấy tháng trước, cho nên hắn hoàn toàn có thể lý giải được tinh thần Bàn Hải Húc trong khoảng thời gian này bị tra tấn đã man như thế nào.

Thấy Bàn Hải Húc đột nhiên khóc lên, Triệu Tĩnh Thu cũng có vẻ không biết phải làm sao, lắc đầu ra hiệu Hạ Thiên Kỳ hay là do anh hỏi hay thật.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ cũng hơi dắc ý, xem xét Triệu Tĩnh Thu bình thường chất vấn rất ngại gặp phải kẻ phiền giống Bàn Hải Húc, trạng thái bản thân đã ở vào bên bờ vực sụp đổ, dùng loại tra khảo uy hiếp căn bản cũng không dễ. Ngược lại sẽ khiến cảm xúc của đối phương trở nên bất ổn định thì càng thêm hỏng bét, đến mức muốn hỏi chuyện gì cũng hoàn toàn hỏi không ra.

"Bàn tiên sinh, chúng tôi tin tưởng anh."

Hạ Thiên Kỳ tận lực để cho mình có vẻ thành khẩn, đồng thời hứa hẹn nói:

"Bây giờ chúng tôi đại khái đã hiểu được tình hình của anh, cho nên tiếp theo chúng tôi sẽ suy nghĩ biện pháp giúp anh thoát khỏi khổ cảnh trước mắt. Đương nhiên, điều kiện kiên quyết là anh phải phối hợp với chúng tôi."

"Tôi sẽ phối hợp với các người, chỉ cần các người có thể giúp tôi."

Bàn Hải Húc lau nước mắt một cái, liên tục gật đầu đồng ý nói.

Thấy thái độ Bàn Hải Húc tỏ ra hợp tác, Hạ Thiên Kỳ liền quay đầu bên Triệu Tĩnh Thu ngồi cạnh hắn nói:

"Ở thành phố Tuyên cô so với tôi quen thuộc hơn, cô có thể tìm một chuyên gia cho hắn thử xem, vừa vặn chờ bọn người Lãnh Nguyệt tới."

"Lúc nào tìm?"

"Ngày mai đi, hôm nay cũng đã muộn rồi."

"Càng sớm càng tốt, việc này giao cho tôi. Cái khác tôi không làm được, nhưng tìm người nào làm việc hay là đáng tin cậy tại thành phố Tuyên này thì ok."

Triệu Tinh Thủ đã tính trước, cười cười với Hạ Thiên Kỳ, sau đó cầm điện thoại đi ra phòng khách, không biết có phải đang liên hệ tìm cho Bàn Hải Húc một người có thể giúp hắn ta kiểm tra sự tình.

Hạ Thiên Kỳ cũng không phải hoài nghi Bàn Hải Húc tinh thần có vấn đề, nhưng do an toàn, dù sao sự việc này nghe rất là quý dị, như việc thu hình lại mà không xem được, nhân chứng không có, cũng không thể hoàn toàn nghe lời nói một bên của Bàn Hải Húc.

Triệu Tinh Thủ rất nhanh đã nói chuyện điện thoại xong đi vào trong phòng ngủ, cười ha hả với Hạ Thiên Kỳ giờ tay ra hiệu ok, lập tức nói:

"Chuyên gia đã hẹn, bây giờ chúng ta có thể qua đó."

"Xem ra tìm cô nhap bọn là đúng người, hiệu suất làm việc quả thật không tệ."

"Vậy anh nhìn xem, làm gì cũng nên tín nhiệm tôi phải không?"

Được Hạ Thiên Kỳ tán dương, đương nhiên Triệu Tinh Thủ rất vui vẻ, Hạ Thiên Kỳ gật đầu cười, nói với Bàn Hải Húc:

"Bàn tiên sinh cứ việc tin tưởng chúng tôi, nhưng là vì lý do an toàn, vẫn là hi vọng anh có thể phối hợp, dù sao nếu anh không có vấn đề, chuyên gia tự nhiên sẽ nhìn không ra cái gì bất thường rồi."

"Tôi hiểu, tôi sẽ phối hợp."

Sau khi Bàn Hải Húc tỏ thái độ phối hợp, Hạ Thiên Kỳ theo sự chỉ huy của Triệu Tinh Thủ, cùng hắn đi đến bệnh viện.

Theo Triệu Tinh Thủ nói, cô tìm thấy chuyên gia này không những nổi danh ở thành phố Tuyên mà trên cả nước cũng là người có tên tuổi, chỉ cần để hắn nhìn qua rất nhanh liền có thể xác định Bàn Hải Húc trên phương diện tinh thần có bệnh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Trở về

Dịch:Dịch Gia

Chuyên gia mà Triệu Tinh Thủ tìm được khoảng hơn 50 tuổi, mặc áo choàng màu trắng, người đứng ở nơi đó ánh mắt sáng ngời, theo lời của Hạ Thiên Kỳ nói, thật sự là vừa nhìn liền biết người đó là chuyên gia.

"Đứa nhỏ này, bình thường không đến thăm tôi, ngược lại có việc là nhớ tới tôi. Nghe cha cháu nói, cháu bây giờ làm cảnh sát ở thành phố Tuyên, bình thường bận bịu đều không gặp được cháu."

Cũng không biết cháu nghĩ như thế nào, cha chỉ có một đứa con gái là cháu, trong nhà lại có xí nghiệp lớn như vậy, cháu nói..."

"Chỉ là mở lớn hơn một chút, chú xem chú kia, đã lâu như vậy không gặp, vừa thấy mặt đã dạy cho cháu một bài dài rồi, khi còn nhỏ rõ ràng chú theo y học, hiện tại trưởng thành, sao lại đổi thành chính trị rồi!"

"Cháu...con bé này, xem như cái miệng nhỏ của cháu lợi hại."

"Chú cứ mở rộng cửa chờ cháu, có thời gian cháu sẽ đi đến nhà thăm chú và cô, nhưng mà lần này vẫn phải nhờ chú xem xét việc này một chút."

"Biết rồi, tôi cho tiểu nha đầu cháu biết, tôi và cô cháu ở nhà chờ cháu, xem cháu có dám không đến hay không..."

Triệu Tinh Thủ cùng chuyên gia hàn huyên vài câu, sau đó nhanh chóng để Hạ Thiên Kỳ đưa Bàn Hải Húc đi vào.

Trước đó những lời Triệu Tinh Thủ và chuyên gia kia nói Hạ Thiên Kỳ cũng nghe được vài câu, chỉ cảm thấy thân phận của Triệu Tinh Thủ cũng không đơn giản, nghe nói vậy giống như cha cô cũng là một nhân vật ghê gớm.

"Được, mạng này xem như cũng là tốt, lại quen biết được bạch phú mỹ*."

- Bạch phú mỹ (白富美): là ngôn ngữ trên mạng chỉ những cô gái xinh đẹp da dẻ trắng mịn, gia thế giàu có.

Hạ Thiên Kỳ trong lòng cảm khái một câu, rồi dẫn Bàn Hải Húc đi vào văn phòng gặp chuyên gia kia.

Theo ý của chuyên gia, hắn và Triệu Tinh Thủ đều phải chờ ở bên ngoài, Hạ Thiên Kỳ cũng biết rõ quá trình kiểm tra này không thể có người quấy rầy, nên đã cùng Triệu Tinh Thủ đứng ở bên ngoài.

Làm như vậy nếu như bên trong có xảy ra chuyện gì rủi ro, bọn hắn cũng có thể xông vào ngay.

Ra đến bên ngoài, Hạ Thiên Kỳ không che giấu chút nào nhìn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá Triệu Tinh Thủ một lần, rõ ràng đến nỗi khiến Triệu Tinh Thủ cũng có chút ngượng ngùng nói ra:

"Anh rốt cuộc lại điên cái gì, trên người của tôi mọc hoa rồi sao?"

"Trên người cô không có mọc hoa. Mà mọc một tầng vàng."

"Anh biến qua một bên đi, không nói luyên thuyên thì chết được à? Có điều anh xem cơ thể tôi đi, chỗ cần lòi có lòi chỗ cần lõm có lõm, không phải là một cô gái rất tuyệt sao?"

"Thôi đi, tôi cũng có chỗ cần lòi thì lòi, cần lõm thì lõm, nhìn xem cơ ngực của tôi này, cũng không nhỏ hơn cô là mấy."

Hạ Thiên Kỳ nói xong còn cố ý ưỡn ngực. Hắn cũng không biết vì sao trước mặt Triệu Tinh Thủ lại cũng không giữ ý tứ mà nói chuyện.

"Xem ra tôi phải nuôi mái tóc thật dài, nếu không thì không thay đổi được hình ảnh của tôi trong lòng nam nhân như anh."

Triệu Tinh Thủ đối với Hạ Thiên Kỳ không chịu khuất phục cũng có chút im lặng, không khỏi thờ dãi nói ra.

"Trách thì trách cô đã không lưu lại ấn tượng tốt với tôi trong lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà tóc cô cũng nên nuôi dài thêm một chút, cái đầu này cũng không khác tôi là mấy."

"Khi tôi còn bé vẫn luôn để tóc dài, nhưng mà cảm thấy quá phiền phức, nên đã dứt khoát cắt bớt."

"Cô đừng giải thích với tôi nhiều như vậy, nghe cô cùng chuyên gia kia nói chuyện phiếm, nhà cô hình như rất có tiền? Vậy tại sao còn muốn làm cảnh sát, mà vẫn gia nhập công ty?"

Trước đó nói một đồng như vậy, trên thực tế đây mới là điều mà Hạ Thiên Kỳ muốn biết.

"Làm cảnh sát nhất định là vì muốn duy trì hòa bình của thế giới, mặt khác, anh không cảm thấy nữ cảnh sát rất oách, rất có cảm giác anh hùng hiên ngang sao?"

Về phần tại sao gia nhập công ty, tôi cũng không biết vì cái gì, tóm lại là tôi mơ mơ hồ hồ đã ký hợp đồng. Cho đến lúc nhận ra thì ván đã đóng thuyền rồi không thể quay đầu được nữa."

Nghe Triệu Tinh Thủ nói kiểu này, Hạ Thiên Kỳ cũng giật mình nhớ tới lúc ấy hắn ký hợp đồng. Kỳ thật cho tới bây giờ suy nghĩ một chút cũng có một loại cảm giác mơ mơ hồ hồ đã ký khế ước bán thân.

Có lẽ lúc ấy chỉ nói như vậy, bọn hắn và những người này, vốn dĩ là do công ty đã sớm chọn rồi, về cái phần vẫn tự bán mình là muốn ký cũng phải ký, không muốn ký cũng phải ký, vốn dĩ không có lựa chọn.

"Tốt nhất cô vẫn nên duy trì hòa bình thế giới đi, tương lai dựa cả vào cô."

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ nói bậy trong chốc lát. Dù sao ở nơi này không cho hút thuốc lá, nếu hắn cùng Triệu Tinh Thủ không nói gì cứ đứng như vậy kẻ cũng không được tự nhiên.

Hai người hàn huyên chừng mười mấy phút, chuyên gia đã nói bọn họ có thể vào bên trong. Sau khi Hạ Thiên Kỳ đi vào Triệu Tinh Thủ nhìn hắn ra hiệu mau đưa Bàn Hải Húc đi ra trước, Hạ Thiên Kỳ nhẹ gạt đầu rồi đưa Bàn Hải Húc ra ngoài.

Bọn hắn ra ngoài không bao lâu. Triệu Tinh Thủ cũng đi ra, tiếp theo như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, nói với Hạ Thiên Kỳ và Bàn Hải Húc:

"Bàn tiên sinh không có vấn đề gì cả, xem ra trước đó chúng tôi lo lắng là dư thừa rồi."

Bởi vì mọi chuyện đều xảy ra trong nhà của Bàn Hải Húc, cho nên Hạ Thiên Kỳ đã đề nghị hai người đêm nay dứt khoát ở lại, thử xem sẽ còn phát sinh tình huống như thế nào.

Đang trên đường lái xe trở về, Triệu Tinh Thủ cũng hỏi Bàn Hải Húc vài câu đơn giản:

"Bàn tiên sinh, trước kia có từng bị mộng du không?"

"Không có, từ nhỏ đến lớn tôi đều chưa từng bị mộng."

"Sao anh lại khẳng định như vậy? Người mộng du thường sẽ không biết mình bị mộng du."

"Tôi khẳng định, bởi vì từ khi còn bé thẳng đến lên cấp ba tôi đều sinh hoạt cùng mẹ ở chung một chỗ, nếu như tôi có thói quen mộng du, mẹ tôi không thể không biết. Bình thường tôi ngủ như chết, ngay cả khi có mộng đi nữa cũng không làm nhiều việc như vậy."

Về điểm này, Bàng Hải Húc khẳng định mười phần, cũng không cho rằng mình lại làm một số việc khi đang mộng du.

"Ừm, nếu như trước kia anh không có thói quen mộng du, như vậy gần đây nhất cũng sẽ không đột nhiên lại bị mộng du. Nhưng mà mộng du cũng không phải là chỉ có người bị mộng du mới mộng du, người bình thường có thể đang bị người khác thôi miên, hay là lừa dối về sau rất có thể dẫn đến mộng du."

Nói đến chỗ này, Triệu Tĩnh Thu nhìn qua kính xe, mặt nghiêm túc nhìn Bàng Hải Húc hỏi:

"Bàng tiên sinh, anh suy nghĩ kỹ một chút, mấy ngày nay trong lúc tỉnh, có từng gặp phải người nào kỳ lạ, hoặc là sự việc kỳ quái gì không?"

"Vấn đề này khi tôi xem phần thu hình lại, cảm thấy mình có khả năng bị mộng du nên đã cẩn thận nghĩ tới, nhưng khoảng thời gian gần đây nhất ngoại trừ đi làm sau đó về nhà đi ngủ, tôi không thấy có cái gì cổ quái cả."

Tất cả mọi chuyện đều là đột nhiên xuất hiện."

"Được thôi, vậy tôi cũng không còn cái gì hỏi nữa."

Triệu Tĩnh Thu nói xong liền tựa đầu ở lưng trên ghế, bộ dáng như đang suy tư cái gì.

Hạ Thiên Kỳ mơ hồ có thể kết luận việc này có liên quan với sự kiện linh dị, cho nên từ lúc trong bệnh viện đi ra, hắn đã dùng máy truyền tin phát tin tức cho bọn cho Lãnh Nguyệt, để bọn hắn mau chóng đuổi tới thành phố Tuyền.

Chỉ là tốc độ của bọn Lãnh Nguyệt tuy nhanh, nhưng sớm nhất cũng phải đợi đến tối mai mới có thể tới, cho nên muốn thuận lợi vượt qua đêm hôm nay, chỉ có thể dựa vào hắn và Triệu Tĩnh Thu.

Hiện tại hắn có thể quý hóa, còn Triệu Tĩnh Thu có pháp thuật cũng không tính là yếu, cho nên chỉ cần là không đụng tới lệ quý, cái khác cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Cứ xem như thực sự xuất hiện quỷ vật mà bọn họ không thể đối phó nổi thì cũng có thể chạy thoát được.

Một lần nữa trở lại trong nhà Bàng Hải Húc, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thu vừa đi theo Bàng Hải Húc vào nhà, bỗng nhiên nghe thấy Bàng Hải Húc quát to một tiếng:

"Có một đôi mắt! Tôi có thể cảm giác mãnh liệt có một đôi mắt trong phòng đang nhìn chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Cảm giác bị theo dõi

Dịch: Dịch Gia

Nghe thấy Bàng Hải Húc kêu lên sợ hãi, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thu theo bản năng giữ hắn lại ở giữa hai bọn họ.

"Về phòng ngủ trước đi."

Trước đó Hạ Thiên Kỳ đã cường hóa thị giác, cho nên hắn cảm thấy nếu như trong phòng có quỷ vật, hắn là sẽ không thể không nhìn thấy. Còn Triệu Tĩnh Thu thì cũng đã mở thiên nhãn, hai người đồng thời nhìn khắp tứ phía bên trong gian phòng.

Trở lại trong phòng ngủ nhỏ, Hạ Thiên Kỳ cũng cố ý không đóng cửa phòng, mà còn nghi ngờ hỏi Bàng Hải Húc:

"Bây giờ anh còn có cảm giác bị theo dõi không?"

"Có, loại cảm giác vô cùng mãnh liệt này, tôi thật sự cảm thấy có một đôi mắt từ đầu đến cuối đang nhìn chăm chăm vào tôi!"

"Ừm, biết rồi." Hạ Thiên Kỳ gật đầu đầu, tiếp theo phân phó Triệu Tĩnh Thu nói:

"Cô đợi ở chỗ này, bây giờ tôi đi ra xem một chút."

"Anh có được không?" Nghe Hạ Thiên Kỳ muốn mình ra ngoài, Triệu Tĩnh Thu không khỏi có chút bận tâm.

"Không sao, tôi đã cường hóa thị giác, nếu như trong phòng thật sự có ẩn giấu thứ quỷ quái gì cũng không khó phát hiện lắm."

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói như vậy, Triệu Tĩnh Thủ mới yên tâm gật nhẹ đầu:

"Vậy được rồi, anh đi ra trước xem một chút, về sau trở lại đổi cho tôi."

"Được."

Căn dặn Triệu Tĩnh Thủ xong, Hạ Thiên Kỳ liền quỷ hóa hai tai đi ra khỏi phòng ngủ. Sau khi ra ngoài, đầu tiên hắn nhìn trong phòng khách một chút, sau mới tiến vào sát vách gian phòng ngủ lớn.

Trong phòng ngủ lớn vẫn như cũ là một mảnh hỗn độn, trên mặt đất chất đầy quần áo cùng không ít đồ đạc lung tung, hắn cố ý mở cửa tủ ra nhìn một chút, kết quả liền thấy được một cảnh tượng khiến hắn buồn nôn.

Chỉ thấy trong ngăn tủ treo một tấm da người còn đang nhỏ máu!

Vết máu bên trên da người vẫn chưa khô, có thể thấy được đây là một tấm da người vừa mới bị lột bỏ đưa đến nơi này.

"Cái thứ chết tiệt này!"

Hạ Thiên Kỳ không đành lòng nhìn, đóng cửa tủ lại tức giận gầm thét một tiếng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe thấy Hạ Thiên Kỳ gào thét, Triệu Tĩnh Thủ còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi vào, nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ không có việc gì mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm:

"Anh thật sự làm tôi sợ muốn chết."

"Tôi không sao."

Hạ Thiên Kỳ hướng về phía Triệu Tĩnh Thủ khoát khoát tay. Sau đó chỉ vào thứ vừa mới bị hắn phát hiện trong tủ nói:

"Trong này có một tấm da người, xem bộ dáng thì chắc mới lột ra không lâu, lại có người bị giết chết."

Nghe thấy Hạ Thiên Kỳ nói vậy, Triệu Tĩnh Thủ vô thức muốn mở cửa tủ ra nhìn xem, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại ngăn cản cô:

"Tốt hơn hết là cô đừng xem."

Triệu Tĩnh Thủ coi như không nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được, bèn không kiên trì nữa. Gương mặt cũng trở nên tức giận.

"Những quý vật đáng chết này, rốt cuộc muốn giết chết bao nhiêu người!"

"Cho nên chúng ta cần nhanh chóng tìm ra tên giết người."

Cho dù Hạ Thiên Kỳ đã quen xem thường chuyện sinh tử rồi, nhưng cũng rất khó tiếp nhận một người đang sống sờ sờ bị đem lột bỏ da trên người, tựa như mọi người thường nói, chết kỳ thật cũng không đáng sợ, đáng sợ là trước khi chết còn bị tra tấn.

"Chúng ta về trước đi."

Sau đó Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thủ trở lại phòng ngủ nhỏ, nhìn thấy bọn hắn trở lại, Bàng Hải Húc sợ hãi hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong nhà anh lại xuất hiện một tấm da người."

Hạ Thiên Kỳ cũng không giấu giếm Bàng Hải Húc, trên thực tế loại chuyện này cũng hoàn toàn không cần thiết giấu giếm.

Bàng Hải Húc nghe tin này xong, sắc mặt lập tức trắng bạch. Bụng mặt sụp đổ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hạ Thiên Kỳ buồn bực đốt cho mình liều thuốc, hút hai cái, lại quay về phía Bàng Hải Húc và Triệu Tĩnh Thủ nói:

"Thứ quỷ quái kia có khả năng đêm nay sẽ còn xuất hiện, cho nên chúng ta nhất định phải chú ý."

Vì lý do an toàn, Triệu Tĩnh Thủ đã bố trí trong phòng mấy tấm phủ chú, nhưng mà theo ý của cô, phủ chú cô chế ra chỉ là cấp thấp, có lẽ sẽ không mấy tác dụng, nhưng nếu có thứ gì chui vào, chỉ cần không phải quá lợi hại đều có thể phát hiện ra.

Có một điều khiến Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thủ cảm thấy rất kỳ quái đó chính là, bọn họ rõ ràng đã kiểm tra xác nhận qua, trong phòng không hề có thứ gì, nhưng Bàng Hải Húc lại cứ có cảm giác bị kẻ khác theo dõi.

"Anh có cảm thấy bản thân Bằng Hải Húc rất kỳ lạ không?"

Triệu Tinh Thù gọi Hạ Thiên Kỳ vào bên cửa sổ, nhỏ giọng nói với hắn.

"Ừm, trước mắt còn không biết hắn có tác dụng gì trong mấy chuyện này."

Đối mặt với sự hoài nghi của Triệu Tinh Thù, Hạ Thiên Kỳ từ chối cho ý kiến, dù sao quý vật nhiều lần như vậy đi tới đi lui trong nhà Bằng Hải Húc mà không làm hắn bị thương. Bản thân cái này đã là một chuyện quý dị phi thường rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chớp mắt cũng đã tới nửa đêm.

Được đề xuất cho bạn

Tinh thần căng thẳng cực độ của Bằng Hải Húc cũng không chờ đợi được bao lâu liền lăn ra ngủ thiếp đi.

Khi Bằng Hải Húc đang bên trong quá trình mê man, Hạ Thiên Kỳ cũng thử tìm tìm xem hắn có giấu cái gì ở trong phòng ngủ, và kiểm tra camera trong phòng khách. Kết quả phát hiện hai cái camera này đều bị phá hư, xem ra Bằng Hải Húc sẽ thẹn quá hóa giận nếu phát hiện ra hai cái camera đều bị hư.

Bằng Hải Húc không chịu được sự bất an, nhưng Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù xem như đã trải qua nhiều, cho nên để tiếp tục kiên trì cũng không khó.

Thời gian qua đi khoảng một tiếng, Hạ Thiên Kỳ tựa bên cửa sổ hút thuốc lá, đột nhiên trong lòng có cảm giác khẽ động, hắn và Triệu Tinh Thù cùng nhau nhìn về phía trên giường.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bằng Hải Húc đã từ trên giường ngồi dậy, đồng thời nhìn bọn họ chằm chằm.

Nhìn thấy Bằng Hải Húc ngồi xuống, Triệu Tinh Thù còn tưởng rằng hắn đã tỉnh lại, nhưng vừa muốn mở miệng lại bị Hạ Thiên Kỳ đưa tay ngăn lại, hắn cũng ra hiệu cho cô im lặng như vậy.

Thấy vậy Triệu Tinh Thù dường như nhớ ra cái gì đó, cô hiểu ý, chớp chớp mắt và không nói gì nữa.

Cùng lúc ấy trong phòng khách truyền đến một chuỗi tiếng gõ cửa "thình thình"

Trong bầu không khí tĩnh mịch lại truyền đến tiếng gõ cửa như vậy thực sự rất đáng sợ, đương nhiên đáng sợ hơn nữa là Bằng Hải Húc lại từ từ bước xuống giường.

Lúc trước nghe Bằng Hải Húc nói, Hạ Thiên Kỳ còn không có cảm giác gì, nhưng những gì diễn ra trước mắt hắn và Triệu Tinh Thù khiến hắn cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Bằng Hải Húc từ trên giường xuống, chậm rãi ra khỏi phòng ngủ, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thù cũng đi theo phía sau, thậm chí lúc cửa phòng đóng lại rồi vẫn nghe thấy tiếng gõ "thình thình" vang lên.

Bằng Hải Húc nhanh chóng đi đến cửa, tiếp tục cẩn thận nhìn lên trên lỗ mắt mèo, hắn duy trì hành động này trong khoảng 5 phút, sau đó quay lại, gương mặt lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ, nhưng sau đó khi hắn thở hỗn hển rồi lại hướng ra phía cửa hỏi:

"Ai đó?"

Bên ngoài cửa không ai trả lời.

"Ai vậy?"

Bằng Hải Húc lại tiếp tục hỏi thêm câu nữa.

Nhưng bên ngoài vẫn như cũ không người hồi đáp.

"Là ai?"

"Là ai?"

"Là ai!"

Bằng Hải Húc nhẹ nhàng hỏi vài câu nhưng không ai trả lời nên sau đó thẹn quá hóa giận mà gầm lên.

Cùng lúc ấy, không biết Hạ Thiên Kỳ đã phát hiện ra điều gì mà vội vọt lên trước, lột áo Bằng Hải Húc ra.

Chỉ nhìn vào sau lưng Bằng Hải Húc.....tự nhiên thấy mọc lên một con mắt.

Mãi đến khi nhìn thấy con mắt này, Triệu Tinh Thù mới hiểu ra, tại sao chỉ có mình Bằng Hải Húc mới có cảm giác bị theo dõi.

Chương 216: Con mắt

Là bởi vì con mắt này vốn dĩ đang sinh trưởng trên thân thể hắn ta.

“Đây là....!”

Triệu Tinh Thủ khó có thể tin, mở to hai mắt, Hạ Thiên Kỳ có vẻ như đã sớm đoán được, hắn trực tiếp ném Bảng Hải Húc xuống đất, tiếp đến mở cửa phòng để lộ ra một nửa thân thể.

“Cái thứ đứng ở bên ngoài cửa đã trốn thoát mất rồi!”

Hạ Thiên Kỳ lúc này lại lui về trong phòng, có chút bức bối, còn Bảng Hải Húc thì nhìn bọn họ bằng một ánh mắt mờ mịt, miệng nói hàm hồ căn bản không rõ là đang nói điều gì.

Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng thèm quan tâm tới hắn, liền đi tới lõi hắn đây, sau đó đẩy hắn vào tường, lại một lần nữa vén lưng áo hắn lên.

Con mắt kia vẫn như cũ sinh trưởng thật tốt trên lưng hắn, đồng thời lúc này nó đang nhìn chăm chăm vào anh:

“Con mắt này là thứ quý quái gì, tại sao có thể sinh trưởng trên thân thể hắn ta?”

Triệu Tinh Thủ không biết từ lúc nào cũng đã đi tới, nhìn vào con mắt trên lưng Bảng Hải Húc vẫn không sao hiểu được.

“Tôi cũng không biết đó là thứ gì, chỉ là thấy rằng chúng ta đều không có cảm giác bị theo dõi, nhưng mà chỉ có hắn ta mới có cảm giác đó, cho nên đã nghĩ rằng thứ theo dõi kia có thể ở trên thân thể hắn, chỉ không thể ngờ rằng đúng là như vậy”

Hạ Thiên Kỳ mặc dù không biết con mắt kia là thứ gì, nhưng nghĩ lại, nó cũng có thể là một loại quý vật nào đó. Thậm chí, Bảng Hải Húc biến thành bộ dạng như mộng du, không chút ý thức như hiện tại rất có thể liên quan đến con mắt trên lưng hắn.

“Đem nó đi giải quyết đi, tôi nghĩ rằng cô có thể làm được”

Hạ Thiên Kỳ càng nhìn vào con mắt đó càng cảm thấy không thoải mái, lúc này liền ra hiệu cho Triệu Tinh Thủ sử dụng pháp thuật để giải quyết nó. Nếu đổi lại để hắn ta làm, hắn chỉ có thể dùng tay mà móc con mắt đó ra, rất khó nói sẽ không đã thương Bảng Hải Húc.

“Để tôi thử xem”

Triệu Tinh Thủ nghe thế cũng gật đầu, sau đó đưa ngón tay thon nhỏ về một vòng trong không trung rồi liên tục thi triển thủ pháp dán một mảnh bùa chú lên trên con mắt.

Trong chớp lát, từ trong thân thể của Bảng Hải Húc truyền ra một âm thanh thảm thiết, mà Bảng Hải Húc đang dán chặt vào tường lúc này cũng kịch liệt gãy dựa.

"Để cho mày gãy dựa sao?"

Hạ Thiên Kỳ hừ lạnh một tiếng, hai bàn tay giống như gọng kìm sắt ghì chặt lấy thân thể Bảng Hải Húc khiến cho hắn ta không đường nào phản kháng.

Không lâu sau đó, Bảng Hải Húc cũng ngưng gãy giữa, con mắt trên lưng dần biến thành thứ dịch mù màu xanh thẫm rồi chảy xuống sau lưng hắn.

“Thứ này nhìn thật là buồn nôn”

Hạ Thiên Kỳ cho dù có lén to cỡ nào nhưng nhìn vào thứ chất lỏng nhầy nhụa này liền không tránh khỏi cảm giác buồn nôn.

Sau khi con mắt trên lưng bị Triệu Tinh Thủ diệt trừ, Bảng Hải Húc trông giống y như một con chó chết nằm sấp trên mặt đất, không còn khả năng phản kháng như trước.

Hạ Thiên Kỳ vác Bảng Hải Húc trên mình sau đó gọi Triệu Tinh Thủ quay trở lại phòng ngủ.

Hạ Thiên Kỳ ngồi xuống, có chút phiền não, châm một điếu thuốc sau đó nhìn Bảng Hải Húc vừa bị ném xuống giường còn đang mê man, nói:

“Cái tên này không biết bao giờ mới tỉnh lại, cho dù có tỉnh lại cũng chưa chắc nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.”

“Ừm, kì thực mà nói, loại mộng du này của hấn không khác gì bị ma nhập.

Triệu Tinh Thủ hết cách chỉ khẽ lắc đầu, lúc này không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên có chút cảm khái, nói:

“Chẳng trách cảnh sát chúng ta điều tra không ra kết quả, đây vốn dĩ không phải là vụ án con người gây ra, tìm được chứng cứ và phá được vụ án mới là lạ”

“Đã thấy chưa, là tôi đã cứu cô, không thì cô cứ mãi ngốc nghếch đi loanh quanh mà điều tra phá án”

“Đúng, đều là nhờ công lao của Kỳ ca, đều là Kỳ ca cứu vớt tôi, chi bằng để tôi lấy thân báo đáp”

“Thật ngại quá, tôi không có hứng thú với những cô gái nam tính”

“Anh! Mau đi chết đi!”

Nói với Triệu Tinh Thủ vài câu, Hạ Thiên Kỳ chợt cảm thấy không còn buồn bực như trước nữa, suy nghĩ một chút, hấn trở lại chủ đề chính:

“Mặc dù thứ quỷ quái kia mới xuất hiện một lần, nhưng cũng không dám chắc là nó sẽ không trở lại, cho nên đêm nay tôi sẽ không ngủ, chi bằng cô hãy ngủ một chút đi, tôi ở bên cạnh giúp cô quan sát, nếu có tình huống gì, tôi sẽ lập tức gọi cô”

“Nơi này vừa bẩn vừa hôi hám, lại rất nguy hiểm, anh đừng nghĩ tôi cũng như anh, không quan tâm ở đâu, cũng không quan tâm có những gì, nói ngủ là ngủ được”

Nói đến đây, Triệu Tinh Thủ cố ý nhìn vào ánh mắt Hạ Thiên Kỳ, sau đó đột nhiên chuyển đề tài nói:

“Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là có một anh chàng đẹp trai cùng tôi nói chuyện, cơ hội tốt như vậy, tôi làm sao có thể bỏ qua”

“Tôi trước đây cảm thấy mình vốn đã là kẻ lảm lời rồi, nhưng so sánh với cô quả đúng là kẻ tám lạng người nửa cân”

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy anh và Triệu Tinh Thủ có thể coi một dạng ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, so với bọn người Lãnh Nguyệt, ở cùng thú vị hơn nhiều.

“Không, không, không, tôi là thực nữ sao có thể là kẻ lảm lời được, đều là do bị anh dụ dỗ”

“.....”

Mặc dù Triệu Tinh Thủ ngoài miệng kêu than nơi này vừa bẩn vừa loạn, lại vô cùng nguy hiểm có thể nào cũng không ngủ được nhưng chẳng mấy chốc liền giao tất cả trách nhiệm bảo vệ cho Hạ Thiên Kỳ, tự mình lăn ra ngủ như heo.

Hạ Thiên Kỳ vốn muốn tối nay cùng Triệu Tinh Thủ tán gẫu giải tỏa tâm trạng, kết quả hấn lại phải ngồi một mình dưới chân giường, hút thuốc cho đến khi trời sáng.

Mãi đến tận hơn tám giờ sáng ngày hôm sau, Triệu Tinh Thủ mới dụi mắt tỉnh ngủ. Nhìn thấy đôi mắt đỏ sọng của Hạ Thiên Kỳ liền cười phá lên một trận.

Mặc dù Hạ Thiên Kỳ ngoài miệng trách móc Triệu Tinh Thủ không có đạo lý, tự mình đi ngủ và coi thường mạng sống của mình. Nhưng trong lòng Hạ Thiên Kỳ đang cảm thấy Triệu Tinh Thủ thực sự đang tin nhiệm mình.

Nếu như hấn là một người không thể dựa dẫm vào được thì Triệu Tinh Thủ sẽ không thân thiện mà ngủ ngon giấc đến như vậy, điều này khiến cho Hạ Thiên Kỳ trong lòng có chút đắc ý.

Nhưng đắc ý là đắc ý, ngoài miệng trách móc vẫn là điều không thể tránh được.

“Cô thật sự là tin tưởng tôi, cô không sợ nửa đêm ma quỷ đến, sau đó tôi chạy mất à?”

“Ai chà, xem Kỳ ca nói như vậy, nhân phẩm của anh tôi còn chưa hiểu rõ sao, căn bản là không có khả năng”

Nghe Triệu Tinh Thủ nói như vậy, Hạ Thiên Kỳ đột nhiên phát hiện bản thân có chút khổ sở, không biết nên nói gì, chỉ khẽ lắc đầu coi như không có gì.

Sau đó anh không để ý tới Triệu Tinh Thủ nữa mà lấy tay lay Bàn Hải Húc đang hôn mê kia dậy. Bàn Hải Húc sau khi tỉnh lại thì đúng y như những gì bọn họ đã suy đoán, hấn hoàn toàn không nhớ tới ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Hấn chỉ nhớ duy nhất hai việc, thứ nhất, tối qua đã ngủ một giấc rất ngon, thứ hai là hai bên gò má cảm thấy có chút đau rát.

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ đưa Bàn Hải Húc đến một tiệm đồ ăn nhanh ở gần đó. Trong lúc dùng bữa, bọn họ đem nguyên toàn bộ câu chuyện ngày hôm qua kể cho Bàn Hải Húc.

Biết được mình tối hôm qua lại xuất hiện thứ mộng du kỳ quái đáng sợ kia, Bàn Hải Húc vừa mới khôi phục được một chút tinh thần thì nhất thời lại bị tâm trạng uể oải kéo xuống.

Bởi vì bọn người Lãnh Nguyệt sẽ đến đây trước lúc trời chạng vạng tối nên Hạ Thiên Kỳ cũng không có gì vội vã, dự định chờ Lãnh Nguyệt bọn họ tới rồi mới tính tiếp.

Hơn nữa Triệu Tinh Thủ hôm qua đã cho người mang hai mảnh da người chết đi xét nghiệm, đến trưa cũng đã ra kết quả chứng thực được rằng hai người đó đã chết trước khi cảnh sát phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Đến

Dịch:Dịch Gia

Dù trong sự việc này còn có nhiều phương diện chưa rõ ràng nhưng đầu mối chính đã hiện ra.

Đó là người bị vạ Bàng Hải Húc cùng với ba vụ án lột da kia có sự liên quan rất chặt chẽ.

Triệu Tinh Thủ nghe Hạ Thiên Kỳ đề nghị cũng không lấy thân phận cảnh sát tham gia vào vụ án nữa, mà lấy thân phận là một thành viên công ty cùng hắn điều tra.

Mặc dù như vậy nhưng Triệu Tinh Thủ vẫn mang tám da người mà tối hôm qua Hạ Thiên Kỳ phát hiện ra đi xét nghiệm, dù đến bây giờ lực lượng cảnh sát cũng chưa phát hiện ra ai là chủ nhân của tám da đó, nhưng nghĩ chắc cũng không bao lâu nữa thì người bị hại thứ ba này sẽ được tìm ra.

Hạ Thiên Kỳ mặc dù ngoài mặt cùng Triệu Tinh Thủ bảo vệ Bàng Hải Húc, nhưng trong tối lại để Triệu Tinh Thủ nhờ người điều tra quan hệ của Bàng Hải Húc với hai người đã chết kia.

Cả sáng chả có chuyện gì xảy ra, buổi chiều Hạ Thiên Kỳ trở lại nhà Bàng Hải Húc đánh một giấc, dù cho hắn dồi dào tinh lực thì một đêm lo lắng để phòng không ngủ cũng có chút chịu không được.

Bàng Hải Húc biết rõ tình cảnh trước mắt của mình, cho nên đối với Hạ Thiên Kỳ cùng Triệu Tinh Thủ có thể coi là nói gì nghe nấy, thành thành thật thật ở bên cạnh họ, hoàn toàn không hề nghĩ muốn đi ra ngoài.

Cứ như vậy đến gần chạng vạng tối, những thành viên còn lại của tiểu đội Giải Phóng rút cuộc cũng đã đến.

Ba người Lãnh Nguyệt dựa theo địa chỉ Hạ Thiên Kỳ đưa cho họ để tìm đến nhà Bàng Hải Húc, sau khi mấy người gặp mặt, Hạ Thiên Kỳ liền đưa chuyện Bàng Hải Húc mấy ngày gần đây gặp nói cho bọn họ, cũng trình trọng giới thiệu thành viên mới Triệu Tinh Thủ.

Vì Triệu Tinh Thủ có tính cách đàn ông, nên tự nhiên rất nhanh sau đó đã thân thiết với mọi người, đương nhiên không bao gồm Lãnh Nguyệt.

Dù sao Lãnh Nguyệt đối với ai cũng lạnh nhạt, không hiểu rõ hắn ta thì sẽ không biết thực ra phía sau bộ mặt lạnh lùng đó là tính cách rất nhiệt tình.

"Tôi nói Hạ Thiên Kỳ anh coi như đã làm được chuyện tốt, không thể không nói việc mời Tinh Tinh gia nhập với chúng ta là một việc hết sức đáng yêu "

Lưu Ngôn Mẫn nháy mắt, từ khi biết Triệu Tinh Thủ, thì mở miệng là Tinh Tinh, khép miệng lại Tinh Tinh, như thể rất thân thiết.

Nhìn cái mặt Lưu Ngôn Mẫn hèn mọn, bi ôi. Hạ Thiên Kỳ bĩu môi khinh thường, không thèm để ý đến hắn nói:

"Còn Tinh Tinh, đừng có nói là anh đang nhớ Tinh Tinh"

" Vẫn bị anh nói trúng, từ khi tôi nhìn thấy Tinh Tinh, tôi liền không nhớ đến tiểu Vân nữa, Tiểu Vân là điển hình của ngực to không não, ài, thật sự uổng phí công tôi tán tỉnh trong một thời gian dài."

Lưu Ngôn Mẫn cũng không sợ bị Hạ Thiên Kỳ trêu chọc, ngược lại còn mượn cơ hội này nói ra những uất ức dành cho Nam Cung Vân trước giờ luôn một mực bỏ lơ hắn.

"Mẫn Mẫn anh có phải muốn chết hay không. Anh nói ai là ngực to không có não!"

Nam Cung Vân nghe những lời thối tha của Lưu Ngôn Mẫn liền tức giận trừng mắt nhìn hắn, Mẫn Mẫn không dám nói gì, quay đầu sang chỗ khác cười híp mắt nhìn Triệu Tinh Thủ đang xem náo nhiệt nói:

"Nào Tinh Tinh, chúng ta nói chuyện, không cần để ý đến bọn họ."

"Haha, tôi cũng nghĩ như vậy."

Triệu Tinh Thù cười nói xong. Còn có ý liếc Hạ Thiên Kỳ một cái, hiển nhiên là muốn nói so với hắc Mẫn Mẫn có duyên hơn nhiều. Chỉ sợ rằng hắc sẽ bị "thất sủng".

Hạ Thiên Kỳ lười cũng chẳng muốn nói chuyện tào lao với bọn họ nữa, dù sao chuyện làm hắc quan tâm nhất lúc này là trong nhiệm vụ có rất nhiều chuyện quỷ dị. Trước đó hắc không dám suy đoán bừa, nhưng hiện tại Lãnh Nguyệt đã đến, với sự hiểu biết của hắc ta về quỷ vật chắc có thể giải thích con mắt mọc ra trên người Bàng Hải Húc là cái gì.

"Đừng rời Nguyệt Nguyệt. Có chuyện tôi nghĩ cần cùng anh nói một chút."

Hạ Thiên Kỳ đột nhiên nghiêm túc nói, có điều Lãnh Nguyệt không phản ứng với hắc, hiển nhiên khó chịu khi bị gọi là "Nguyệt Nguyệt".

Thấy Lãnh Nguyệt không để ý mình, Hạ Thiên Kỳ nói thêm một câu:

"Tôi hôm qua trên người Bàng Hải Húc chúng tôi thấy một con mắt. Anh biết con mắt này là cái gì không? Có phải có liên quan đến việc gần đây hắc hay bị mộng du?"

Lãnh Nguyệt vẫn như cũ không nhìn hắc một cái.

"Nguyệt Nguyệt thể nào? Anh trả lời đi."

"Tên của tôi là Lãnh Nguyệt." Lãnh Nguyệt thật sự không chịu nổi, không khỏi mặt lạnh nhàn nhạt nói.

"Anh nhìn anh xem, gọi là Nguyệt Nguyệt không thân thiết hơn sao, chẳng lẽ anh muốn nghe tôi gọi anh là Lãnh Tiệp Nhân?"

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ không nhịn được cười.

"Xem ra anh thật sự không còn thuốc chữa."

Lãnh Nguyệt không biết nói gì cho phải, mặc kệ Hạ Thiên Kỳ muốn gọi hắc là gì thì gọi, suy nghĩ một chút trả lời:

"Con mắt anh nói gọi là Con Mắt Tà Linh."

"Con Mắt Tà Linh? Đó là vật gì?"

Hạ Thiên Kỳ đã từng nghe về Tà Linh, cũng đã từng gặp Tà Linh nhưng chuyện liên quan đến Con Mắt Tà Linh thì hắc lần đầu tiên được nghe:

"Tà Linh cái con khi, mắt sao?"

"Nếu như anh còn nói luyên thuyên nữa thì đừng có hỏi tôi."

Nam Cung Vân cùng Triệu Tinh Thù đều bị Hạ Thiên Kỳ chọc cho bật cười.

Thấy Lãnh Nguyệt tức giận, Hạ Thiên Kỳ không trêu chọc hắc nữa, cũng ra vẻ nghiêm chỉnh nói ra:

"Trước đó đều nói đùa thôi, anh nhanh giải thích cho chúng tôi biết Con Mắt Tà Linh rốt cuộc là cái gì đi."

Sau đó, Lãnh Nguyệt nói đại khái nói thông tin có liên quan đến Con Mắt Tà Linh cho bọn họ.

Con Mắt Tà Linh nói thẳng ra cũng là một dạng Tà Linh, là loại không có nhiều năng lực, chuyên môn lấy sự sợ hãi của con người làm thú vui. Chỉ khác với Tà Linh bình thường, Con Mắt Tà Linh giống như dạng ký sinh trùng, sống nhờ trên cơ thể con người, tiếp đó theo tâm trạng vật chủ mà sinh ra nhiều con mắt.

Cho đến khi Con Mắt Tà Linh mọc ra toàn thân thì sẽ khiến cho vật chủ trở thành bù nhìn của nó.

"Loại này cũng có khả năng chi phối con người, nhưng chỉ dựa vào một Con Mắt Tà Linh thì rất khó điều khiển một người, trừ phi tinh thần của người kia đã hoàn toàn suy sụp."

Mà hắc hoàn toàn thoả mãn điều kiện này nên mộng du hắc do Con Mắt Tà Linh kia ảnh hưởng."

Lãnh Nguyệt nói những hiểu biết của mình ra cho đám người Hạ Thiên Kỳ nghe, Triệu Tinh Thù nghe xong hơi kinh ngạc nhìn Lãnh Nguyệt, dù trong nhiệm vụ lần trước đã biết năng lực của Lãnh Nguyệt rất mạnh nhưng lại không nghĩ tới sự hiểu biết của hắc đối với quỷ vật lớn đến vậy.

Về phần Nam Cung Vân và Mẫn Mẫn thì đã không còn thấy kinh ngạc đều phụ họa gật đầu.

Ngược lại Hạ Thiên Kỳ vẫn còn rất mơ hồ, đầy nghi ngờ hỏi:

"Thế nhưng lúc Bàng Hải Húc tiến vào mộng du, thứ trước đó lên vào nhà hắc ta rõ ràng là biết hắc, việc này nghĩ mãi không ra, chẳng lẽ Con Mắt Tà

Linh bên ngoài còn có bạn?"

"Ngay cả anh cũng có bạn"thì quý vật cũng có bạn được.

Lúc này Lưu Ngôn Mẫn tiếp lời bằng một câu rất thối.

"Anh cút cho tôi, tôi đang nói chính sự!"

Hạ Thiên Kỳ trừng mắt nhìn Mẫn Mẫn, nhếch miệng nhìn Lãnh Nguyệt.

"Cái này tôi cũng không biết."

Lãnh Nguyệt lắc đầu, cũng không nghĩ ra nguyên do.

Mặc dù không có được đáp án từ Lãnh Nguyệt nhưng Hạ Thiên kỳ cũng không còn chán nản nữa, hắn nghĩ một lát rồi nói:

"Chỉ cần Bảng Hải Húc có liên quan đến chuyện này, như vậy chúng ta không sợ quý vật kia sẽ không đến nữa,nói không chừng đêm nay nó còn xuất hiện."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Phương hướng điều tra

Dịch:Dịch Gia

Mấy người của Lãnh Nguyệt đến nên phòng ngủ vốn không lớn càng trở nên chen chúc.

Tuy đông người nhưng tinh thần của Bảng Hải Húc lại tốt lên rất nhiều, còn cố ý tắm rửa, cạo râu làm cho đáng vẻ có chút trẻ lại.

"Bàng tiên sinh, chúng tôi sẽ ở đây cho đến khi anh giải trừ hết mọi phiền phức. Như vậy không có vấn đề gì chứ?"

Lúc nói chuyện, Hạ Thiên Kỳ còn cố ý nhìn thoáng qua căn phòng lộn xộn, ý nói đã rất rõ ràng.

"Đương nhiên được, các người muốn ở bao lâu cũng được."

Bảng Hải Húc rất vui vẻ đồng ý nhưng Hạ Thiên Kỳ lại lắc đầu nói:

"Chúng tôi sẽ không làm phiền anh quá lâu nhưng ở đây hiện tại có hai nữ. Anh xem có nên dọn dẹp nhà mình một chút không."

Mãi cho đến khi Hạ Thiên Kỳ nói rõ, Bảng Hải Húc mới giật mình liên tục đồng ý:

"Không vấn đề gì, lúc trước là do tôi sợ có thứ gì đó ẩn giấu trong ngăn tủ cho nên mới lười hết quần áo ra nhưng hiện tại mọi người đã tới, tôi cũng không cần lo lắng nữa.

Giờ tôi sẽ gọi điện cho người thu dọn nhà tới dọn dẹp."

Hạ Thiên Kỳ sắp xếp xong, Bảng Hải Húc nhanh chóng liên hệ với người dọn dẹp nhà đến thu dọn phòng. Không bao lâu đã có bốn người đến tắt bật thu dọn phòng.

Trong lúc dọn dẹp, mọi người tụ tập qua một bên lập nên một cuộc họp nhỏ.

"Tôi cảm thấy nhiệm vụ lần này chỉ dựa vào việc chúng ta chờ ở đây có thể nắm được một chút manh mối. Dù sao nhiệm vụ lần này khác với lần trước." Lưu Ngôn Mẫn hiếm khi nghiêm túc, nói ra cách nghĩ của mình.

"Khác biệt ở chỗ, nhiệm vụ này liên hệ mật thiết đến vụ án hình sự. Chỉ dựa vào cảnh sát để tiêu diệt quý vật là chuyện không thể nào nhưng thông qua cảnh sát để thu hoạch một chút manh mối lại thì hoàn toàn có thể thực hiện được."

"Mẫn Mẫn, ý của anh là chúng ta sẽ lợi dụng cảnh sát tìm kiếm manh mối cho mình?"

"Gần đúng. Chính là để cảnh sát trở thành đồng minh của chúng ta. Dù sao trong tay chúng ta có thể chứng minh công tác, đồng thời khởi nguồn của nhiệm vụ này cũng rất cần thiết cho việc điều tra của bọn họ, cả hai hợp tác lẫn nhau chẳng phải đều tốt sao."

Lưu Ngôn Mẫn chẳng chặc nói đến đây ngay khi mọi người còn đang chú tâm nghe hắn nói thì hắn đột nhiên chuyển sang nói chuyện với Triệu Tinh Thủ rồi liên tục chớp mắt nói:

"Thế nào Tinh Tinh, đề nghị của Lưu đại ca không sai chứ. Có phải hay hơn nhiều so với cái tên củi mục kia không?"

"Củi mục" mà Lưu Ngôn Mẫn nói chính là muốn ám chỉ Hạ Thiên Kỳ, nghe vậy, Hạ Thiên Kỳ lập tức khó chịu:

"Không phải tôi nằm cũng trúng đạn? Đề nghị kia của anh quả là không tệ nhưng chẳng phải trước anh không lâu thì tôi cũng đã từng nói qua sao? Chờ đến khi các người tới đây thì chúng ta sẽ chia người theo hai đường để canh sát cũng tham dự vào."

"Anh đã đề nghị với Tinh Tinh trước đó?" Lưu Ngôn Mẫn có chút không tin:

"Tinh Tinh, cô nói tôi nghe, Đông Thiên Kỳ đã nói với cô rồi sao?"

"Đã nói qua, anh ta nói chờ các anh tới, chúng ta sẽ chia làm hai tổ. Một tổ ở lại đây còn tổ kia sẽ theo canh sát điều tra."

Triệu Tinh Thủ có chút bất đắc dĩ nhìn Lưu Ngôn Mẫn, ý muốn nói là anh tự khiến tôi phải tát vào mặt anh.

Tuy nhiên Lưu Ngôn Mẫn cũng không để ý mà lại ra vẻ kinh ngạc nhìn Hạ Thiên Kỳ:

"Đông Thiên Kỳ, đầu óc cậu mà cũng có thể suy nghĩ được bước này giống tôi à."

"Mẫn Mẫn! Anh không khoắc lác thì chết được à? Não của tôi đây có thu nhỏ đi một nửa cũng nhiều hơn cậu hai phần đấy."

"Đội trưởng hậu cần thôi đi cho nhờ, đầu óc tốt thì làm được gì chứ, quý vừa ra tới thì không phải anh đã bị dọa đến tè ra quần à."

"Vâng, tài nghệ này của tôi cũng chỉ có thể làm hậu cần mà thôi. Là hậu phương vững chắc cho các anh đánh trận."

Lưu Ngôn Mẫn hiển nhiên không biết Hạ Thiên Kỳ đã có thể quý hóa nên còn tưởng Hạ Thiên Kỳ không có đến nửa điểm sát thương đến quý vật. Không quen còn ngỡ Hạ Thiên Kỳ đang chuẩn bị đánh vào mặt Lưu Ngôn Mẫn.

Thấy Hạ Thiên Kỳ nhận sợ, Lưu Ngôn Mẫn cười đắc ý. Tuy biết rõ quan hệ của Lưu Ngôn Mẫn và Hạ Thiên Kỳ không tệ nhưng lại không quen mắt việc hai người đều thích cãi lộn với nhau nên khi nghe Lưu Ngôn Mẫn nói làm Nam Cung Vân nổi giận dưng dưng:

"Mẫn Mẫn. Anh cảm thấy lời nói của anh là có ý gì? Bộ Thiên Kỳ không muốn mình mạnh hơn sao?"

Anh rõ ràng biết việc riêng là ai nói cho chúng ta biết, là ai để cho chúng ta trở thành một tiểu đoàn nhỏ, không phải vậy thì làm sao anh có thể thực hiện quý hóa hai tay nhanh như vậy."

Nghe được Lưu Ngôn Mẫn vừa mới quý hóa được hai tay, cộng thêm Triệu Tinh Thủ nhớ lại cuộc đối thoại lúc trước của hắn và Hạ Thiên Kỳ mà giật mình nghĩ được điều gì đó. Không khỏi buồn cười nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút.

"Không phải đầu tiểu Vân, tôi cũng không có ý gì nha, Đông Thiên Kỳ mặt dày như vậy. Nếu chỉ vì một hai câu mà tức giận thì còn gì là nam nhân nữa."

Bị Nam Cung Vân chửi cho một trận, Lưu Ngôn Mẫn cảm thấy mình rất uất ức, dù sao bản thân hắn cũng không có bất kỳ ác ý gì, cũng chỉ là miệng hơi độc địa một chút thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn và Hạ Thiên Kỳ cùng là một loại người, miệng nếu không độc một chút thì chắc chắn sẽ bị độc chết.

Nhìn vẻ mặt uất ức của Mẫn Mẫn, Hạ Thiên Kỳ không khỏi cười trên nỗi đau của người khác. Càng làm cho Lưu Ngôn Mẫn tức chết, cảm thấy mình không biết cảnh giác mà bị Hạ Thiên Kỳ đào hố.

Tuy nhiên, nếu Mẫn Mẫn đã đề ra việc muốn cùng canh sát phối hợp lẫn nhau, Hạ Thiên Kỳ lập tức mượn lời này mà nói ra một chút suy nghĩ của hắn:

"Tôi cảm thấy cái khởi nguồn của nhiệm vụ này chúng ta cứ tạm thời coi nó là cùng một chỗ với vụ án."

Cùng một chỗ là hung thủ gây án hình sự này là quý vật.

Việc chúng ta cần làm là thông qua dấu vết để lại, để tìm cho ra quý vật gây án rồi tiêu diệt nó.

Cho nên giống như Mẫn Mẫn vừa đề nghị, tôi nghĩ chúng ta có thể chia làm hai tổ nhỏ. Một tổ đi tới chỗ canh sát để tìm hiểu từ người bị hại.

Tổ còn lại thì ở đây, điều tra từ người bị hại.

Tuy định nghĩa người bị hại và người bị hại giống nhau nhưng cũng giống như tôi đã nói trước đó. Bằng Hải Húc chỉ là một người bị hại nhưng cũng không phải là người sẽ bị hại, hắn lại là mấu chốt khởi nguồn của sự việc nên chúng ta có lẽ có thể từ người bị hại mà biết được gì đó.

Các người có đề nghị gì hay không?"

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ nhìn về phía những người khác, muốn nghe ý kiến của đám người Lãnh Nguyệt một chút.

"Cứ theo ý của anh đi. Dù sao trước mắt chúng ta cũng không có đầu mối gì."

Bọn người của Nam Cung Vân lắc đầu, cũng không có đề nghị gì tốt hơn.

Thấy thế, Hạ Thiên Kỳ tiếp tục nói:

"Vậy trước tiên thì cứ theo cái đà này thôi, chúng ta chia làm hai tổ đi tìm quý vật kia.

Tổ quan sát phía bên cảnh sát sẽ là tôi và Tĩnh Thu.

Những người ở lại là Mẫn Mẫn, Nam Cung Vân và Lãnh Nguyệt.

Các cậu cảm thấy thế nào?"

"Tôi thì sao cũng được, chỉ cần không cùng anh ở cùng một tổ là được." Lưu Ngôn Mẫn không quan tâm nói.

Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân cũng đều lắc đầu không có ý kiến gì.

Sở dĩ Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thu phụ trách quan sát bên phía cảnh sát bởi vì người thích hợp nhất để liên hệ chính là bọn họ.

Bản thân Triệu Tĩnh Thu làm cảnh sát nên hiểu rất rõ về việc làm của cảnh sát, còn hắn thì cũng thuộc dạng gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý nên cũng không đến mức gây nên phiền toái gì không cần thiết.

Đổi thành là Lãnh Nguyệt hay Mẫn Mẫn thì nếu làm không tốt thì cuối cùng sẽ chẳng thu hoạch được gì.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Cử động kì lạ

Dịch:Dịch Gia

Mọi người ở bên này đã đưa ra được phương hướng điều tra tiếp theo cho sự việc. Hơn nữa theo phép tắc trong nhà thì phòng ốc ở đây cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ, mọi người chia nó thành hai gian, hai cô gái Triệu Tĩnh Thu và Nam Cung Vân nằm ngủ ở phòng nhỏ còn Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt, Mẫn Mẫn cùng Bàng Hải Húc ngủ ở phòng lớn.

Trong khi đó, Mẫn Mẫn kịch liệt phản đối nói phòng lớn căn bản không đủ chỗ cho bốn người nằm và muốn chuyển sang nằm bên phòng nhỏ cùng với mọi Nam Cung Vân thì bị tất cả mọi người xem thường (khinh bỉ).

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn đồng hồ, thời gian bắt gác đã hơn 1 giờ sáng, hắn ngáp một hơi dài rồi nhắc nhở mọi người:

"Đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi sớm một chút cho tinh thần thoải mái, chỉ để lại một người thức canh gác."

Lãnh Nguyệt bọn họ đã lái xe cả một ngày vì vậy mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, không nói gì thêm, ai nấy đều trở về giường nghỉ ngơi.

Bên Triệu Tĩnh Thu thật tốt, chỉ ít họ còn được ngủ trên giường. Còn bên Hạ Thiên Kỳ không được may mắn như thế, trên giường chỉ có thể chứa nhiều nhất hai người, hai người còn lại hoặc phải ngủ dưới đất hoặc ngủ trên ghế sofa.

Lưu Ngôn Mẫn ý vào việc mình lái xe cả ngày nên nhất quyết đòi ngủ trên giường, còn Hạ Thiên Kỳ cũng không muốn nằm cùng Mẫn Mẫn nên chủ động ra ngủ trên ghế sofa.

Lãnh Nguyệt lựa chọn gác đêm nên để vị trí giường nằm còn lại nhường cho Bàng Hải Húc.

Vì đã có người gác đêm nên phút chốc Bàng Hải Húc và Lưu Ngôn Mẫn đã ngủ say. Hạ Thiên Kỳ có chút không thoải mái khi nằm trên ghế sofa, cứ trần trọc không ngủ được, vốn muốn ngồi dậy hút thuốc nhưng nghĩ lại tốt nhất không nên dậy, chẳng mấy chốc hắn đã ngủ thiếp đi.

Cả căn phòng yên lặng, Lãnh Nguyệt nhào người về phía khung cửa sổ, ánh mắt bình tĩnh nhìn ra khoảng không đen tối bên ngoài.

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy thật sự khó ngủ, mơ mơ hồ hồ luôn cảm thấy có người đang đẩy mình, hần đột nhiên mở mắt và nhìn thấy gương mặt không biểu cảm của Lãnh Nguyệt trong bóng tối.

“Tại sao anh lại tắt đèn?”

“Xuyt.....”

Lãnh Nguyệt ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ im lặng và chỉ tay về phía bên cạnh chiếc giường.

Hạ Thiên Kỳ theo bản năng nhìn sang, phát hiện Bànng Hải Húc không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, ánh mắt hần nhìn chăm chăm về phía đối diện. Lưu Ngõn Mẫn ở bên cạnh hần cũng đã tỉnh lại nhưng không hề nhúc nhích.

Bànng Hải Húc cứ ngồi trên giường như vậy một lúc, sau đó có một tiếng gõ cửa từ phía phòng khách truyền vào.

“Thình, thình, thình.”

Bànng Hải Húc nghe tiếng gõ cửa liền thông thả bước xuống giường, ra khỏi phòng ngủ và hướng về phía cửa.

Cùng lúc đó, Triệu Tĩnh Thu cùng Nam Cung Vân ở bên phòng nhỏ cũng bị tiếng gõ cửa đánh thức liền vội vã ra khỏi phòng ngủ nhưng thấy Hạ Thiên Kỳ ra hiệu không được đánh rần động cỏ.

Mấy người theo sau Bànng Hải Húc ra ngoài và chuẩn bị mở cửa.

Lúc Bànng Hải Húc đi đến cửa thì đột nhiên tiếng gõ cửa bên ngoài dừng lại, Hạ Thiên Kỳ nhú mảy nhìn chăm chăm vào cánh cửa mà không đoán được phía sau cánh cửa sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi tiếng gõ cửa biến mất, Bànng Hải Húc ghé sát lỗ tai lên cánh cửa, không nhìn lên mắt mèo như trước. Hần dường như đang muốn tìm kiếm nguồn âm thanh nên cả thân mình áp sát lên cửa mà di chuyển không ngừng.

Hạ Thiên Kỳ không rõ Bànng Hải Húc đang làm gì, lúc này anh để ý đến ánh mắt của Lãnh Nguyệt, nhưng Lãnh Nguyệt chỉ khẽ lắc đầu ra hiệu tiếp tục quan sát.

Mọi người đều tĩnh lặng không có hành động gì, Bànng Hải Húc sau khi nép sát cửa nghe ngóng được một lúc thì từ từ ngồi xổm xuống sau đó hoàn toàn nằm xuống mặt đất rồi dùng đầu đẩy cửa.

Trong màn đêm tĩnh mịch, Bànng Hải Húc giống như một kẻ mộng du khiến cho những tay kỳ cựu ở đây không tránh khỏi kinh sợ.

Sau khi nằm trên nền đất được một lúc thì Bànng Hải Húc bò dậy, duỗi tay ra quờ lên cánh cửa phòng, hiển nhiên là hần muốn mở cửa.

Mọi người lúc này cũng cùng nhau bước lên phía trước một bước, trong lòng bắt đầu cảm thấy bồn chồn, thấp thỏm không yên theo mỗi bước cử động của Bànng Hải Húc.

Trên thực tế đúng như bọn họ nghĩ, trong phòng khách vang lên âm thanh của tiếng khóa cửa chứng tỏ rằng khóa trên cửa đã bị mở ra.

Mặc dù khóa đã được mở nhưng Bànng Hải Húc lại không mở cửa ra mà đứng đó thờ hồn hèn.

Một phút sau Bànng Hải Húc mới ngưng thờ dốc và khẽ hé mở cánh cửa.

Cùng lúc đó, không chờ mọi người xông tới, Hạ Thiên Kỳ liền ra tay nhưng anh đột nhiên thấy Bànng Hải Húc xoay người lại rồi hét vào mặt bọn họ một cách đáng sợ.

“Đừng cho rằng ta không biết các người ở đằng sau ta.”

Ai cũng cho rằng Bànng Hải Húc không nhìn thấy bọn họ, hoặc là nói Hạ Thiên Kỳ luôn cho rằng tình trạng mộng du này của Bànng Hải Húc thì không thể nhìn thấy được họ, nhưng tình hình thực tế thì không phải như vậy.

Mọi người nghe xong đều có chút kinh ngạc, nhưng liền nhanh chóng phản ứng lại, họ vội vã hướng đến cửa bên cạnh Bànng Hải Húc.

Mặc dù mọi người rất nhanh, nhưng Bànng Hải Húc còn nhanh hơn, hần kéo mở cánh cửa rồi trốn thoát ra ngoài.

Lãnh Nguyệt cùng Hạ Thiên Kỳ bọn họ cũng đuổi theo sát phía sau. Kết quả, bọn họ vừa ra đến nơi thì nghe thấy tiếng thét thảm thiết của Bànng Hải Húc rồi thấy hần ngã lăn từ trên cầu thang xuống.

Hạ Thiên Kỳ bọn họ đi vài ba bước xuống cầu thang thì thấy Bànng Hải Húc đã ngất đi, và trên trán hần xuất hiện vết trầy xước.

Hạ Thiên Kỳ liền nghĩ ngay tới việc vén áo Bànng Hải Húc lên, nhưng lại không hề tìm thấy con mắt tà linh.

“Còn quần nữa, nói không chừng đã sinh trường ở chỗ khác rồi.”

Lưu Ngôn Mẫn lúc này mới nói lời nhắc nhở, nói xong liền vạch quần Bàng Hải Húc ra, khiến cho Nam Cung Vân và Triệu Tĩnh Thù phải quay mặt đi.

“Không có rồi, thân thể tên này rất sạch sẽ”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Thiên Kỳ đã bị Bàng Hải Húc làm cho hoàn toàn hồ đồ, lúc trước bọn họ cho rằng tình trạng mộng du của Bàng Hải Húc là do bị con mắt ma quái điều khiển thao túng, nhưng hiện tại trên thân thể hắn không hề có con mắt ma quái đó mà hắn vẫn rơi vào tình trạng này.

Hạ Thiên Kỳ nhìn Lãnh Nguyệt, có chút hoài nghi hỏi:

“Hắn ta có khi nào bị nhập rồi không?”

“Không có dấu vết bị nhập.”

Lãnh Nguyệt lấy một tấm bùa chú dán lên gáy của Bàng Hải Húc nhưng không thấy hắn có phản ứng gì.

“Không phải bị ma nhập, cũng không phải do con mắt sinh trưởng trên cơ thể, vậy thì hắn bị làm sao? Lẽ nào là bị thôi miên, đồng thời hắn cũng nhìn thấy chúng ta, chứng tỏ hắn cũng không phải là xác chết di động không có ý thức”

“Bị thôi miên ư?”

Lãnh Nguyệt không biết đã nghĩ đến điều gì liền lặp lại lời nói của Hạ Thiên Kỳ.

Lưu Ngôn Mẫn nghe lời Lãnh Nguyệt lặp lại, không nhịn được bèn hỏi.

“Có phải anh đang nghĩ đến nó?”

“Không chắc chắn.”

Lãnh Nguyệt lắc đầu.

“Không cần biết là có chắc chắn hay không, anh mau nói ra những gì mình nghĩ đi.”

“Có lẽ là có người đang sử dụng tà thuật không chế hắn” – Lãnh Nguyệt nói ra những suy đoán của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Mây mù chồng chất

“Hạ cổ?” (hạ độc bằng trùng cổ, giống một dạng yểm bùa)

Nghe Lãnh Nguyệt suy đoán như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy sững sờ, sau đó nghe Nam Cung Vân hỏi:

“Ý anh là có kẻ đã hạ cổ không chế Bàng Hải Húc? Nhưng mà làm như vậy để làm gì?”

“Không biết nữa, tôi chỉ đoán như vậy thôi, cũng có thể sự thực không phải như vậy”

Lãnh Nguyệt không chắc chắn lắc đầu, không hề dám khẳng định suy đoán của mình.

“Nếu như bị hạ cổ thì sợ rằng đây không còn là sự kiện linh dị nữa mà là do con người làm nên.”

Thấy Lãnh Nguyệt không dám chắc, Lưu Ngôn Mẫn bèn thở dài nói:

“Nếu nói như vậy thì chúng ta cần gì phải tự làm khó mình nữa, sự việc này giao lại cho cảnh sát địa phương là được rồi”

Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn Lưu Ngôn Mẫn và cho rằng sự việc chẳng hề đơn giản như vậy, hắn suy nghĩ một chút rồi nói với Lãnh Nguyệt

“Loại hạ cổ (yểm bùa) này tôi cũng từng nghe qua, người ta để cho những con trùng độc ăn thịt lẫn nhau, chỉ để lại con sống sót cuối cùng rồi cấy trứng của nó vào trong cơ thể nạn nhân nhằm đầu độc, trở thành bùa yểm để điều khiển nạn nhân.”

Có điều đó chỉ là truyền thuyết, thực tế thì chưa từng nghe qua có ai bị hạ cổ như thế này.

Hạ cổ có rất nhiều loại, cũng là một dạng tà vật, so với quỷ vật thì không nguy hiểm bằng.

Khi Hạ Thiên Kỳ nói xong, Lãnh Nguyệt cũng tiện miệng phụ họa một câu:

“Anh cũng tương đối am hiểu về những thứ này nhỉ”

“Ừ! Cũng hiểu biết một chút nhưng không nhiều lắm”

Lãnh Nguyệt gật đầu không phủ nhận khiến cho Hạ Thiên Kỳ có chút hy vọng, sau đó hắn tiếp tục hỏi:

Nếu như Bàng Hải Húc thực sự bị hạ cổ thì chắc anh cũng có cách nào đó để truy ra phải không?

“Để tôi thử xem, mau điu hắn ta dậy”

Hạ Thiên Kỳ và Lưu Ngôn Mẫn theo lời phân phó của Lãnh Nguyệt, cùng điu Bàng Hải Húc dậy.

Lãnh Nguyệt dặn dò bọn họ phải giữ yên hân, rồi rút từ trong túi ra ba tấm bùa chú màu vàng, miệng lầm nhảm mấy câu, một lát sau ba tấm bùa tự nhiên bốc cháy.

Lãnh Nguyệt một tay cầm ba lá bùa đang bốc cháy, một tay ấn chặt lên vai, ngực và bụng của Bàng Hải Húc giống như đang đóng đinh.

Sau khi ấn vài lần, Lãnh Nguyệt ra hiệu cho Hạ Thiên Kỳ bóp miệng Bàng Hải Húc rồi ấn ba tấm bùa chú đã cháy thành tro vào trong miệng hắn.

“Được rồi, đặt hắn ta nằm xuống”

Sau khi cho Bàng Hải Húc nuốt tro của tấm bùa chú, Lãnh Nguyệt nhìn mọi người nói:

Chúng ta cứ về phòng trước đã, Bàng Hải Húc có bị hạ cổ hay không thì đợi hân tỉnh lại sẽ biết.

“Nam thần, anh cho hân ta ăn thứ gì vậy?”

Mặc dù cùng là những người sử dụng thuật pháp, nhưng so với kiến thức và các mảnh khóc thủ đoạn của Lãnh Nguyệt thì Triệu Tĩnh Thu và Nam Cung Văn còn kém xa.

Cũng không phải nói thuật pháp của các cô ấy không mạnh mà chỉ là về mặt hiểu biết so với Lãnh Nguyệt thì còn kém.

“Một loại tương tự như thuốc xổ, nếu như trong cơ thể hân có cổ thì bất luận là trùng cổ gì đều bị đẩy ra”

Nam Cung Văn nghe vậy thì gật gù đầu, không hỏi gì nữa.

Mọi người định đưa Bàng Hải Húc trở về phòng nhưng Hạ Thiên Kỳ lại đặt hân nằm trên nền phòng khách, không hề có ý định đưa hân quay về phòng ngủ.

Hạ Thiên Kỳ không quan tâm lúc nào Bàng Hải Húc sẽ tỉnh, hân nghĩ đến âm thanh gõ cửa vang lên từ bên ngoài liền nói với Lãnh Nguyệt và mọi người:

Không cần biết Bàng Hải Húc rốt cuộc có bị hạ cổ hay không, đây đều là những sự việc kỳ quái, âm thanh gõ cửa bên ngoài chắc mọi người cũng đã nghe thấy.

Đến đây, Hạ Thiên Kỳ không nói tiếp nữa, hân chợt nghĩ đến lúc mọi người lao ra ngoài cùng Bàng Hải Húc, tất cả mọi người đều bị tiếng hét thảm thiết của Bàng Hải Húc gây chú ý mà không hề để ý thấy có tiếng bước chân chạy xuống. Biết rằng tầng bên trên của nhà Bàng Hải Húc không có ai ở nên cũng có thể nói thứ gõ cửa kia hoàn toàn có thể ẩn nấp ở trên lầu.

Nghĩ như vậy cũng không thể khẳng định được tiếng gõ cửa trước đó là do ma quỷ. Bởi vì con người cũng hoàn toàn có thể làm được việc đó.

Nghĩ đến đây, Hạ Thiên Kỳ không khỏi vỗ trán mình.

“Nói không chừng, thứ gõ cửa vẫn còn đang ở hành lang”

Nói xong Hạ Thiên Kỳ liền mở cửa phòng đi ra ngoài, những người khác vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Hạ Thiên Kỳ đi ra ngoài, ngoại trừ Lãnh Nguyệt ở lại trông coi Bàng Hải Húc, những người khác đều theo ra ngoài hành lang.

Lại nói sau khi Hạ Thiên Kỳ ra đến hành lang thì nghe được một chuỗi tiếng bước chân dồn dập phía dưới lầu, hân thậm chí rửa một câu rồi nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Mấy người phía sau cũng theo sát hân xuống dưới.

Hạ Thiên Kỳ vốn đã trải qua nhiều lần khổ luyện cho nên tốc độ đã sớm đã vượt xa người thường, chẳng mấy chốc hắn đã xuống dưới lầu.

Khốn kiếp!

Hạ Thiên Kỳ sau khi để mắt dầu thứ đã gõ cửa, hắn không khỏi tức giận chửi thề một câu, sau đó thấy Lưu Ngôn Mẫn, Triệu Tinh Thủ bọn họ cũng lần lượt từ hành lang đi ra.

“Sao vậy? Đã phát hiện được gì sao?”

Mấy người bước ra, ai nấy đều đầy nghi hoặc.

“Thứ đã gõ cửa vẫn luôn ẩn nấp ở hành lang không rời, lúc tôi đuổi theo xuống dưới lầu vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân nó chạy trốn, có điều lúc này đã hoàn toàn không thấy nữa rồi.

“Vậy chúng ta có cần chia nhau ra tìm không?”

“Không cần đâu, những tiểu khu như thế này đều có bảo vệ, ngày mai chúng ta sẽ đi điều tra xem, bây giờ nếu chia nhau đi tìm, không biết có tìm được không mà còn quá nguy hiểm.

Hạ Thiên Kỳ không đồng ý giải pháp mọi người chia nhau ra đi tìm, dù sao tiểu khu này cũng khá rộng, với khoảng cách như vậy, e rằng quý vật cũng đã sớm tẩu thoát, căn bản không thể truy đuổi, ngược lại còn có thể bị nó tập kích, vì vậy không đáng để mạo hiểm.

“Nên về trước đi đã”

Mấy người Hạ Thiên Kỳ quay trở về nhà của Bàn Hải Húc, lúc bọn họ trở về, Lãnh Nguyệt cũng không hề hỏi tình hình cụ thể, bởi nhìn bộ mặt thất vọng của mọi người hắn cũng đoán được lần này bọn họ đã ra về tay trắng.

“Đêm nay cũng đừng ngủ nữa, đợi hắn tỉnh dậy rồi nói”

Hạ Thiên Kỳ nói xong liền ngồi dựa vào tường móc điếu thuốc lá ra châm lửa hút.

Mấy người kia hiển nhiên cũng không ngủ được nữa, ai nấy đều dựa vào một góc cúi đầu trầm tư, suy nghĩ về những tình huống quý dị kia.

Có điều không cần đợi bọn họ suy nghĩ nhiều, ở bên kia Bàn Hải Húc đột nhiên ho khan, sau đó vuốt lên vết thương trên trán kêu đau.

“Tại sao tôi lại nằm ở đây? Đầu tôi đau quá”

Bàn Hải Húc đang kêu đau thì bị Lãnh Nguyệt ngắt lời.

“Anh có cảm thấy đau bụng không?”

“Không có, tôi chỉ thấy đầu rất đau, ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Có phải tôi lại bị mộng du không?”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Oan gia ngõ hẹp

Dịch: Dịch Gia

Thấy Bàn Hải Húc không đau bụng một chút nào, Lãnh Nguyệt liếc nhìn Hạ Thiên Kỳ khẽ lắc đầu, chắc chắn rằng Bàn Hải Húc không hề bị người khác hạ cổ.

Hiểu ý Lãnh Nguyệt, trong lòng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nhẹ nhõm, mặc dù sự việc vẫn còn khó bề phân biệt nhưng chí ít đó không phải là vụ án mà con người gây nên.

“Bàn tiên sinh hãy nhìn tôi này.”

Hạ Thiên Kỳ gọi Bàn Hải Húc một tiếng, Bàn Hải Húc khi nghe thấy cũng nhận thức được và nhìn hướng về phía Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ nhìn chằm chằm vào mắt Bàn Hải Húc, gương mặt nghiêm túc hỏi:

“Anh thực sự không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi thực sự không biết, lẽ nào mọi người nghi ngờ tôi đang nói dối sao?”

Hạ Thiên Kỳ nhìn Bàn Hải Húc không chớp mắt, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó trong ánh mắt hắn nhưng kết quả chẳng thu hoạch được gì.

“Tôi cũng không hề nghi ngờ anh điều gì, chỉ là tôi muốn xác nhận lại một chút, dù sao thì những hành động của anh vừa rồi thực sự rất kỳ lạ.

Lúc này Hạ Thiên Kỳ đại khái đem những chuyện xảy ra lúc trước nói cho Bàn Hải Húc, Bàn Hải Húc nghe xong nhất thời lại lâm vào tình trạng sợ hãi cực độ, hắn gục xuống kêu khóc:

“Thật sự không phải tôi, tôi thực sự không hề biết gì, cầu xin các người, các người nhất định phải cứu tôi, tôi không muốn bị thay thế, tôi không muốn chết!”

Hạ Thiên Kỳ giao cho Nam Cung Vân động viên tinh thần Bàn Hải Húc, còn cô gái còn lại, Triệu Tinh Thủ được hắn gọi vào trong phòng ngủ nhỏ.

“Cô nói xem, có khi nào Bàn Hải Húc là kẻ có hai nhân cách (đa nhân cách) không?”

“Chắc là không đâu, bởi vì chuyên gia kia của tôi đã nói rồi, tinh thần của Bàn Hải Húc không có vấn đề gì cả.”

“Nhưng Bàn Hải Húc cũng không hề bị hạ cổ, cũng không bị con mắt kỳ quái điều khiển, vậy phải giải thích sao với những hành động kỳ lạ của hắn?”

“Thiên Kỳ, tôi có thể cam đoan với anh, trình độ như vị chuyên gia kia, trong nước chỉ có mấy người, những chuẩn đoán của ông ta nhất định không có vấn đề gì.”

Nghe Triệu Tinh Thủ khẳng định như vậy, Hạ Thiên Kỳ khẽ gật đầu không hỏi thêm, nghĩ một lúc, hắn nói:

“Tôi để cô tìm người đi điều tra Bàn Hải Húc, cô đã tìm được chưa?”

“Ừ, anh ta vẫn chưa cho tôi biết kết quả, nhưng cũng sắp rồi, khi nào có kết quả, tôi nhất định sẽ nói cho anh biết”

Triệu Tinh Thủ biết rõ Hạ Thiên Kỳ bảo cô đi điều tra Bàn Hải Húc là có ý gì. Nếu như trước đây Bàn Hải Húc không hề có hai nhân cách, như vậy nghĩa là những thứ kỳ quái đích xác ở trên thân thể Bàn Hải Húc. Còn nếu trước đây Bàn Hải Húc thực sự đa nhân cách thì rõ ràng hắn chẳng có gì quái lạ.

Mặc dù thời gian quen biết Triệu Tinh Thủ chưa lâu nhưng trong cảm nhận của hắn, Triệu Tinh Thủ thực sự rất đáng tin, nhất định cô sẽ không làm việc qua loa cho xong.

Cho đến lúc Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ đi ra thì tâm trạng của Bàn Hải Húc cũng có chuyển biến tốt, có thể thấy được sự động viên của Nam Cung Vân đã có hiệu quả.

Trong suốt ba tiếng đồng hồ sau đó, mọi người không ai nói gì, họ hoặc là ngồi chờ trời sáng trong phòng khách hoặc là về phòng nghỉ ngơi, dù sao thì Hạ Thiên Kỳ cũng quyết ở lại phòng khách đợi trời sáng.

Sáng sớm ngày thứ 2, sau khi dùng bữa sáng xong, Hạ Thiên Kỳ cùng Triệu Tinh Thủ đi đến đại đội công an thành phố Tuyên. Hạ Thiên Kỳ cùng lực lượng cảnh sát địa phương bàn bạc công việc nhưng không để cho Triệu Tinh Thủ tham gia, dù sao thì thân phận cảnh sát của cô ấy cũng có chút đặc thù, không cần phải đưa ra giấy phép hành nghề.

Sau một hồi bàn bạc, đội công an thành phố Tuyên đã đồng ý phối hợp với Hạ Thiên Kỳ điều tra vụ án lột da, các đơn công an khác của thành phố Tuyên cũng đều theo sự chỉ đạo của hắn.

Theo đề nghị của Hạ Thiên Kỳ, đại đội công an thành phố Tuyên cũng sắp xếp cho Triệu Tinh Thủ làm trợ thủ của hắn và để cô quang minh chính đại vào tham gia.

Sau khi quyết định hợp tác với cảnh sát địa phương, Hạ Thiên Kỳ lập tức thông báo cho Lãnh Nguyệt đợi người, cũng bảo hắn ta phải trông chừng Bàn Hải Húc, đợi kết quả điều tra của bọn họ bên này.

Hắn cũng vô cùng yên tâm với Lãnh Nguyệt ở bên kia. Đối với những người như Lãnh Nguyệt và Mẫn Mẫn, giao tiếp với người có thể không ổn nhưng giao tiếp với quý vật thì tuyệt đối là cao thủ.

Đồng thời theo ý của Mẫn Mẫn ngày đó, hắn ta cũng đã thực hiện được hai cánh tay quý hóa vì vậy đối với quý vật thông thường không có gì phải lo lắng.

Hắn và Triệu Tinh Thủ không cần phải lo việc của Bàn Hải Húc, chỉ cần phụ trách điều tra tốt về những người bị hại, nếu điều tra nhanh chóng thì cũng có thể coi như giải quyết được những khó khăn trong sự việc này.

Nhà của Bàn Hải Húc nằm trong tiểu khu thuộc quận Lịch Hạ vì vậy muốn điều tra sự việc đêm đó thì cần phải phối hợp với đồn công an quận Lịch Hạ để xem lại video giám sát.

Cho nên sau khi Triệu Tinh Thù kết hợp với đồn công an quận Lịch Hạ, bọn họ liền lái xe đi tới.

Hạ Thiên Kỳ đến đó cũng vì muốn hiểu một chút tình hình, dù sao cũng không thể nghe lời nói một phía từ Bảng Hải Húc, rốt cuộc hắn có quá nhạy cảm hay không thì vẫn cần phải tự mình xác nhận.

Nhưng sau khi hắn và Triệu Tinh Thù đến nơi này, điều khiến hắn bất ngờ chính là người tiếp đón bọn họ, Đại Huy, người mà hai hôm trước mới bị hắn đánh cho một trận.

Đại Huy hiển nhiên cũng không hề nghĩ rằng người từ trên cử xuống lại là Hạ Thiên Kỳ, gương mặt vẫn còn đang sưng vù của hắn liền chuyển sang tái mét, cứ cúi gằm xuống mặt đất.

“Hạ Thiên Kỳ, để tôi giới thiệu với anh một chút, đây là người mới được điều tới đồn công an quận Lịch Hạ, phó sở trưởng Vương Huy.”

“Vương sở trưởng, thật vinh hạnh.”

Hạ Thiên Kỳ bên ngoài mỉm cười mà trong không cười gật đầu chào Đại Huy, hắn để ý thấy đôi chân Đại Huy đang run cầm cập.

Triệu Tinh Thù lúc này nhìn ra được sự khác thường của Đại Huy, lại thấy sắc mặt có phần u ám của Hạ Thiên Kỳ liền hỏi Đại Huy:

“Vương sở trưởng anh bị làm sao vậy? Đây là người bên trên cử xuống phụ trách phá vụ án giết người lột da – lãnh đạo Hạ Thiên Kỳ.

“Thiên Kỳ... Không, không, là lãnh đạo, lãnh đạo xin chào ngài.”

Đại Huy khổ sở nuốt nước bọt, lúc này hắn ta chỉ có thể cười gượng gạo với Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ không muốn lãng phí thời gian một cách vô vị, hắn lạnh lùng nhìn Đại Huy nói:

“Vương sở trưởng, tôi bên này đang cần một đồng chí ở quận Lịch Hạ phối hợp công việc, đã làm phiền rồi.”

“Lãnh đạo yên tâm, tôi nhất định phối hợp, nhất định toàn lực phối hợp.”

Bây giờ Đại Huy chỉ hận không thể đập đầu mà chết tại đây, chộc giận ai không chộc lại trúng phải Hạ Thiên Kỳ, kết quả tốt rồi, bị người ta đánh cho một trận không nói bây giờ lại còn phải giả vờ cười xòa ngây ngốc và nơm nớp lo sợ đối phương sẽ trừng trị mình.

Lần này đừng nghĩ tới chuyện tìm Hạ Thiên Kỳ báo thù chỉ hy vọng Hạ Thiên Kỳ không có chuyện tìm mình là tốt rồi.

Đại Huy thấp thỏm lo âu theo Hạ Thiên Kỳ đi vào. Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng để tâm đến hắn, chỉ bảo hắn phái người nghĩ cách đưa video giám sát sự việc từ hôm qua đến hôm nay ra.

Đại Huy không dám chậm trễ, lập tức điều hai cảnh sát đi làm việc này.

Tiếp theo Hạ Thiên Kỳ bảo Đại Huy đi sắp xếp đưa ra tất cả những báo án của quận Lịch Hạ từ mười ngày trước đến nay cùng tất cả các ghi chép công việc.

Đại Huy theo lời Hạ Thiên Kỳ phân phó, nhanh chóng bắt tay đi làm hai việc trên và cùng lúc đó bên Triệu Tinh Thù, việc điều tra về Bảng Hải Húc cũng đã có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Video

Dịch: Dịch Gia

Triệu Tinh Thù gọi Hạ Thiên Kỳ qua một bên.

“Điều tra về Bảng Hải Húc đã có kết quả.”

“Tình hình như thế nào?” – Hạ Thiên Kỳ ra hiệu cho Triệu Tinh Thù nói tiếp.

“Bảng Hải Húc là người tỉnh Phúc Châu, thôn Cam Chiết, cha mẹ đều là nông dân. Hắn thi đại học ở thành phố Tuyên Thành sau đó tốt nghiệp thi ở lại làm việc và làm chuyên gia chế tác trong xí nghiệp đồ gốm.”

“Vi tính cách hần trầm lặng nên vẫn chưa gặp được mối nhân duyên tốt và chưa từng có bạn gái.”

“Những báo cáo về các lần kiểm tra sức khỏe của hần từ thời còn là học sinh đều được chuyển cho tôi, lịch sử bệnh án không có gì. Đồng thời từ cha mẹ cho đến bạn cùng phòng trong ký túc xá của hần cũng có thể chứng minh hần trước kia chưa từng bị bệnh mộng du cũng như bệnh đa nhân cách.”

Sau khi nghe xong về tình trạng của Bảng Hải Húc, Hạ Thiên Kỳ gật đầu đắm chiều, lập tức nói:

“Nói như vậy nghĩa là thời gian gần đây Bảng Hải Húc mới bắt đầu trở nên kỳ quái.”

Nói đến đây, Hạ Thiên Kỳ có chút sàu muộn, thở dài.

“Nếu như khoảng thời gian gần đây hần mới bắt đầu trở nên kỳ lạ, nghĩa là có thứ đã tìm tới hần. Nhưng trước đây chúng ta đã điều tra, hần không hề bị hạ cổ, cũng không thấy con mắt tà linh bám lấy thân thể, vậy tại sao hần vẫn bị tình trạng mộng du.”

“Cái này... Anh có hỏi thì tôi cũng chịu không thể trả lời được.

”

Triệu Tinh Thủ cũng lắc đầu không hiểu, sau đó cô ghé sát má vào tai Hạ Thiên Kỳ thì thầm.

“Anh quen biết Vương Huy à?”

“Quen biết, chúng tôi là bạn học thời sơ trung (cấp 2, THCS)” Hạ Thiên Kỳ nói xong liền nhìn Triệu Tinh Thủ.

“Nhân lực của bà cô nam tính như cô cũng không tồi nhỉ, nhìn ra được là bọn tôi có quen biết.”

“Xời, cái này còn phải nói sao, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được.” Triệu Tinh Thủ chả thèm nhìn Hạ Thiên Kỳ, tiếp tục cười nói.

“Vương Huy còn trẻ như vậy mà đã làm phó sở trưởng ở đây, rất nhiều người không dám đắc tội với hần, vậy mà hôm nay gặp anh, hần giống y như một con mèo nhỏ, đến tiếng thờ mạnh cũng không dám.”

“Hần mà dám ho he tiếng nào thì tôi nhất định sẽ đá bay hần.”

Hạ Thiên Kỳ hiện tại cũng không muốn kéo dài mấy câu chuyện vô nghĩa này, hần chuyển đề tài sang nói việc chính.

“Đối với việc của Bảng Hải Húc đã có kết quả, có phải mọi người đã điều tra rõ ràng hần là người bị hại?”

“Việc này còn có người ở phòng ban khác đang điều tra, vẫn chưa có kết quả rõ ràng, thế này đi, để tôi gọi cuộc điện thoại hỏi xem.”

“Uh, có thể Bảng Hải Húc có chút liên quan đối với cái chết của ba người bị hại (nạn nhân). Tầm da người thứ ba đã xác định được thân phận chưa? Thì thế có được tìm thấy không?”

“Vẫn chưa tìm ra, nếu có chút manh mối tôi sẽ nói với anh.”

Hạ Thiên Kỳ để Triệu Tinh Thủ mang theo một lực lượng cảnh sát đi hỗ trợ điều tra, thu thập chứng cứ. Triệu Tinh Thủ thân là thành viên của đại đội cảnh sát điều tra, dù sao đó cũng là chuyên ngành của cô ấy vì vậy giao cho cô ấy phụ trách thực sự rất yên tâm.

Triệu Tinh Thủ đi điều tra về người bị hại, trong khi đó, Hạ Thiên Kỳ thì ngồi lại trên ghế làm việc của Đại Huy, cẩn thận xem xét những ghi chép công việc và lịch trình của các cuộc điện thoại báo án mấy ngày gần đây mà Đại Huy mang đến.

Những báo án mấy ngày gần đây không nhiều, tổng cộng gộp lại cũng chỉ có mười hai bản. Hạ Thiên Kỳ xem bên trong thấy có ghi chép về cuộc điện thoại báo án của Bảng Hải Húc. Có điều không phải mấy lần gọi điện như những gì vài ngày trước Bảng Hải Húc nói với hần mà tổng cộng chỉ có một lần.

Cũng không phải gọi vào buổi tối mà là gọi buổi sáng.

Nếu như những bản báo cáo này không sai, nghĩa là trước đây Bảng Hải Húc đã nói dối, nhưng rốt cuộc hần ta nói dối nhằm mục đích gì?

Cũng có thể Bảng Hải Húc thực sự đã mấy lần gọi điện thoại báo án nhưng điện thoại của cục cảnh sát lại không thông. Còn hần, hần nói tất cả cảnh sát thực ra đều là quỷ vật.

Khả năng này xem ra cũng khá lớn.

Hạ Thiên Kỳ xem xong bảng thống kê các cuộc gọi điện thoại báo án rồi lại xem lại hai lần bảng báo cáo về lịch trình làm việc của cảnh sát quận Lịch Hạ, kết quả lại chỉ có một lần làm việc vào buổi sáng hôm đó.

Cũng có thể nói, quận Lịch Hạ chỉ nhận được một lần báo án đó của Bảng Hải Húc, đồng thời cũng chỉ có một lần phái cảnh sát đến.

Nói cách khác, ngoại trừ lần đó ra, tất cả những lần khác Bàng Hải Húc gặp cảnh sát đều là giả.

Hoặc là hắn đã nói dối, hoặc là quý vật đang chơi trò lừa gạt.

Mặc dù trong lòng đang có hai luồng suy đoán, nhưng Hạ Thiên Kỳ có thiên hướng nghĩ về điều đầu tiên, cảm thấy Bàng Hải Húc đang nói dối bọn họ.

Bởi vì quý vật chẳng việc gì phải nguy trang phức tạp như vậy, hắn càng nghĩ rằng sự việc có vẻ kỳ quái đều là do Bàng Hải Húc nói láo.

Dù sao bọn họ không nhìn thấy Bàng Hải Húc trong đoạn băng ghi hình, video đã bị hủy, cũng không có đoạn người chết bị đưa đến nhà hắn. Điều này chứng tỏ hắn rất đáng nghi.

Nói hắn đáng nghi mà cũng không hề đáng nghi, loại cảm giác này đối với Hạ Thiên Kỳ mà nói thực sự rất tệ hại.

Nói hàng ngàn hàng vạn lần cũng là trước mắt, bọn họ hoàn toàn không tìm được bằng chứng tố cáo Bàng Hải Húc.

Nói trắng ra, nếu như Bàng Hải Húc không bị quý vật khống chế, nghĩa là hắn đang giả thân giả quý mà không thể nói cho người khác biết mục đích của mình.

Tạm thời để cái việc khiến hắn đau đầu này sang một bên, Hạ Thiên Kỳ liếc nhìn thời gian biểu, phát hiện thời gian từ lúc hắn đến đây đã được gần 2h đồng hồ mà những cảnh sát viên đến tiểu khu nhà Bàng Hải Húc vẫn chưa đem về được đoạn video ghi hình buổi tối hôm đó đến sáng nay.

“Vương sở trường, hiệu suất công việc của các anh có phải hơi kém không, người mà anh cử đi hai tiếng trước đã về rồi mà vẫn không thấy băng video được đưa ra.”

Thấy Hạ Thiên Kỳ có chút mất kiên nhẫn, Đại Huy xoa xoa mồ hôi lạnh toát trên gáy, liên tục cười xòa.

“Đừng giận, đừng giận, bây giờ tôi sẽ đi thúc giục bọn họ, nhất định 10 phút nữa sẽ làm xong.”

Hiện tại Đại Huy không dám đắc tội với Hạ Thiên Kỳ chút nào, chỉ lo hắn sẽ tìm cơ trừng trị mình, dù sao thời gian ở thành phố Bắc An bọn họ đã kết thù sâu sắc.

“Mấy tên khốn này muốn hại chết tôi à.”

Đại Huy lo lắng thúc giục mấy cảnh sát phụ trách thu hình video đúng như những gì hắn đã hứa với Hạ Thiên Kỳ.

Khoảng 10 phút sau Đại Huy cũng đem đến được đoạn ghi hình ở tiểu khu tối hôm đó.

Hạ Thiên Kỳ xem qua một lần các mốc thời gian và để ý kỹ khoảng thời gian hắn chạy xuống lầu truy đuổi.

Lúc đó ở tiểu khu trời rất tối, nhưng cũng may là ghi lại được toàn bộ rõ ràng việc có hay không có người từ trong khu nhà của Bàng Hải Húc đi ra.

Đồng thời cũng xem được khoảng thời gian có tiếng gõ cửa. Hạ Thiên Kỳ cố ý để nhân viên cảnh sát lấy ra đoạn ghi khoảng thời gian trước và sau sự kiện này, kết quả là hắn đã tìm ra manh mối.

Lúc rạng sáng, khoảng thời gian hắn xuống lầu và lao ra hiện thực sự đã có người chạy thật nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Kể khả nghi

Dịch: Dịch Gia

Nhìn khuôn mặt kẻ kia không rõ ràng lắm, nhưng Hạ Thiên Kỳ lại có được sự trợ giúp của nhân viên cảnh sát, chiếu lặp đi lặp lại nhiều lần video giám sát, gương mặt kẻ kia cũng đã xuất hiện rõ ràng hơn một chút trên màn hình máy vi tính.

Nhìn qua có vẻ giống như một người trẻ tuổi, chỉ khoảng hai năm hai sáu, vóc dáng cao, thân thể gầy yếu như cây sậy, khuôn mặt rất mờ nhìn không rõ lắm.

“Nghĩ cách tra rõ thân phận của người này cho tôi.”

Nội tâm Hạ Thiên Kỳ ít nhiều cũng có chút kích động, dù sao chẳng cần biết kẻ này là ai, chỉ cần điều tra ra là có thể tìm được manh mối quan trọng giải quyết vụ án này.

Tuy nhiên muốn điều tra ra thân phận kẻ này còn cần chút thời gian, Hạ Thiên Kỳ muốn gấp cũng không được, chỉ có thể tạm thời đợi ở đồn công an.

Về phần Đại Huy vừa thì thúc giục người cấp dưới, vừa thuốc xịn trà ngon mời Hạ Thiên Kỳ, hết sức tìm cách hóa giải mâu thuẫn giữa hắn và Hạ Thiên Kỳ.

“Thiên Kỳ, anh tuyệt đối đừng giống như tôi, con người tôi như nào anh cũng không phải không biết, tôi là người sĩ diện, vẫn luôn nghĩ đến thể diện của mình, nghĩ đến lúc đi học bị anh giẫm dưới chân, lúc này mới mượn rượu tạ tội chuyện hôm đó.”

Trong văn phòng, Tạ Đại Huy không ngừng giải thích chuyện gặp mặt đêm đó với Hạ Thiên Kỳ.

Dù sao Hạ Thiên Kỳ cũng phải chờ, cũng có chút thời gian nên mới nghe Đại Huy nói, nghe hắn nói xong không khỏi cười lạnh một tiếng nói:

“Đại Huy, nếu như tôi là người bình thường, tôi nghĩ kết quả của đêm hôm đó đơn giản chỉ có hai loại. Một là bị anh và mấy người kia đánh cho tàn phế, hoặc là anh sẽ bị nhốt vào bên trong đồn cảnh sát, dù kết quả thế nào cũng đều rất thảm. Cho nên anh cảm thấy bây giờ anh nói với tôi những thứ này là có ý gì?”

Thấy Hạ Thiên Kỳ không chút nề tình mà hỏi thẳng, trong nháy nháy mắt, giọng nói của Đại Huy đã trở nên nghẹn ngào:

“Thiên Kỳ, tôi đã nhận trừng phạt, ngày đó anh đã đánh tôi rất thảm, anh nhìn xem hiện tại mặt tôi vẫn còn sưng. Đêm đó thật sự là tôi không đúng, tôi là một tên khốn kiếp, anh đừng chấp nhặt với tôi.”

“Đại Huy, con người tôi từ trước đến nay coi cái ác như kẻ thù, có thù tất báo. Anh làm sao có thể để cho tôi nuốt trôi cục tức này?”

“Thiên Kỳ, tôi biết sai rồi, anh nói đi, chỉ cần có thể làm anh tha thứ cho tôi. Anh muốn tôi làm gì cũng được.”

Trong lòng Đại Huy tức giận gần chết, nhưng ngoài miệng một chút cũng không dám biểu hiện, cũng chỉ có thể nghĩ hết tất cả biện pháp hóa giải đoạn thù oán giữa bọn họ.

Có một số người cho dù người trước mặt bạn nói có dễ nghe đến cỡ nào bạn cũng muốn bạn biến mất ngay lập tức. Đại Huy chính là loại người như vậy, đối với Hạ Thiên Kỳ, đừng nói là nhìn thấy hắn, mà chỉ cần nghe thấy giọng nói của hắn đã cảm thấy buồn nôn.

“Coi như nể mặt mũi bạn học cũ nên chuyện này cứ tạm tính như vậy, có điều nếu vụ án này các anh không điều tra được, hoặc là không chịu nghe theo sự chỉ đạo của tôi, thì tôi chỉ có thể trở mặt với anh.”

Hạ Thiên Kỳ nói là nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ không gấp thì thôi nhưng đã là oan gia ngõ hẹp ở đây thì đợi sau khi mấy chuyện này được giải quyết nhất định sẽ trừng trị hắn.

Đại Huy hiển nhiên không biết trong lòng Hạ Thiên Kỳ nghĩ như thế nào, hắn nghe được Hạ Thiên Kỳ nói những lời này còn tưởng rằng Hạ Thiên Kỳ đã không còn so đo chuyện đêm đó, lập tức mừng rỡ, liên tục tán dương Hạ Thiên Kỳ là đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân.

Hạ Thiên Kỳ nghe xong trong lòng liên tục cười lạnh, nói mấy câu lập tức đuổi Đại Huy đi.

Ở trong văn phòng của Đại Huy, Hạ Thiên Kỳ một mực chờ đến hơn bảy giờ tối Triệu Tinh Thù mới từ bên ngoài trở về.

Vừa tiến đến đã la hét sắp chết khát, muốn Hạ Thiên Kỳ rót cho cô một cốc nước, Hạ Thiên Kỳ đem một cốc nước ấm đưa cho Triệu Tinh Thù, nhìn không được trêu chọc nói:

“Kỹ thuật diễn của cô thật sự là quá kém, đừng quên hiện tại thân phận của tôi là lãnh đạo, có thù hạ nào lại sai lãnh đạo lấy nước sao?”

Triệu Tinh Thù một hơi uống sạch sẽ chén nước, tiếp theo lườm hắn một cái nói:

“Anh còn không biết xấu hổ mà nói, tôi chạy đi chạy lại ở bên ngoài, chạy đến nổi sắp gãy chân rồi.”

“Có xe không đi cô còn trách ai.”

Hạ Thiên Kỳ cười ha hả rồi vội hỏi:

“Thế nào, đã điều tra ra được cái gì rồi?”

“Đừng nói nữa, thật đúng là bị anh đoán trúng. Tôi thực sự đã tìm ra được điểm tương đồng giữa Bảng Hải Húc và hai người bị hại kia.”

Nghe được Triệu Tinh Thù có phát hiện, Hạ Thiên Kỳ lập tức mừng rỡ, nhìn không được thúc giục nói:

"Nói nhanh lên một chút, chớ học tôi thừa nước đục thả câu."

"Ha ha, tôi không nói đấy, anh cầu xin tôi đi."

“Cô đừng có làm loạn nữa, nói nhanh lên một chút đi.”

“Ừm các đồng chí phụ trách điều tra đã tra được có điểm tương đồng giữa Bàn Hải Húc và hai người bị hại kia. Mặc dù giữa bọn họ không có mối quan hệ gì nhưng điểm giống nhau là trước khi chết đều xin phép nghỉ việc”

“Trước khi chết đều viết giấy đến công ty xin nghỉ phép.” Hạ Thiên Kỳ miệng lẩm bẩm lặp lại một lần, chợt giật mình nghĩ ra điều gì đó:

“Chẳng lẽ tình huống dẫn đến cái chết của bọn họ và Bàn Hải Húc có liên quan, là tình thân cực đoan sụp đổ sau đó bị giết chết.”

“Có thể có khả năng này, dù sao không phải ai cũng đi tìm thầy tướng số để giải quyết, hơn nữa không hề nhận được các cuộc báo án từ chỗ nạn nhân.”

“Ngoại trừ những điều này còn có thứ khác sao?”

Hạ Thiên Kỳ cảm giác như mình đã đến rất gần chân tướng, nhưng chỉ thiếu một chút mà không có cách nào chạm đến.

“Không còn gì nữa.”

Nói đến chỗ này, Triệu Tĩnh Thu lại đột nhiên nhớ tới cái gì:

“A. Đúng rồi! Quên không nói, nhân viên điều tra đã xem qua đoạn video ở chỗ hai người chết cách đó vài ngày có phát hiện ra một kẻ hết sức khả nghi.

Bởi vì sau khi họ chết, tòa nhà trong tiểu khu mà họ ở đều xuất hiện một gương mặt.”

“Tôi nhớ rằng nhà của hai người bị hại này đều ở cách rất xa nhau.”

Hạ Thiên Kỳ nhớ rõ Triệu Tĩnh Thu từng nói với hắn.

“Đúng là rất xa nhau. Cho nên đây cũng là điểm mấu chốt khiến chúng ta hoài nghi tên kia.” Triệu Tĩnh Thu không hề phủ định gật nhẹ đầu.

Nói đến gương mặt cùng xuất hiện gần nhà hai người bị hại, Hạ Thiên Kỳ không khỏi nhớ đến người con trai hắn nhìn thấy khi đang theo dõi hình thu lại, không chắc chắn hỏi:

“Có phải y có vóc dáng không cao, thân thể hơi gầy, ánh mắt nhìn có chút ngây dại?”

“Đúng, tại sao anh biết?”

Thấy Hạ Thiên Kỳ hình dung rất giống, Triệu Tĩnh Thu có vẻ hơi kinh ngạc.

“Cái kia chắc chắn không sai.”

Hạ Thiên Kỳ cười ra vẻ thần bí, sau đó giọng thối nói:

“Cô muốn biết sao? Tôi không nói đấy, cô cầu xin tôi đi.”

“Anh đừng nhiều sự nữa, mau nói rõ cuộc anh đã biết như thế nào rồi? Có phải anh cũng xem video giám sát ở tiểu khu nhà Bàn Hải Húc không?”

“Thông minh.”

Sau đó Hạ Thiên Kỳ đem đoạn băng mà trước đó hắn đã xem qua cho Triệu Tĩnh Thu xem lại một lần nữa, khi tấm thân và khuôn mặt gầy còm kia xuất hiện, Triệu Tĩnh Thu không kiềm chế được hét to một tiếng:

“Chính là người này, lúc ấy y từng xuất hiện gần nhà hai người bị hại.”

Được Triệu Tĩnh Thu xác nhận, cuối cùng Hạ Thiên Kỳ cũng tìm ra điểm mấu chốt, cảm thấy phải nhanh chóng điều tra rõ ràng thân phận người này để bắt giữ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Phân giải

Dịch:Dịch Gia

Đối với việc điều tra kẻ khả nghi kia, Hạ Thiên Kỳ đã sắp xếp để Triệu Tinh Thủ cùng với đồn công an khu Lịch Hạ điều tra với tốc độ nhanh nhất, không bao lâu là có thể điều tra ra thân phận kẻ đó.

Về phía Lãnh Nguyệt, hẳn cũng có hỏi thăm qua. Cho đến bây giờ Bàn Hải Húc cũng không xuất hiện bất cứ biểu hiện kỳ lạ nào, hoặc có thể nói, nếu như không đợi đến tối lúc hắn rơi vào trạng thái say ngủ thì sợ là hắn sẽ không thể xuất hiện tình trạng mộng du.

Chuyện này hẳn và Lãnh Nguyệt cũng đã nói rồi, đêm nay cho dù thế nào cũng không thể để Bàn Hải Húc đi ngủ, xem thử xem hắn ở trạng thái tỉnh táo đến ban đêm liệu có trở nên quỷ dị không.

Tựa trên ghế sa lon trong văn phòng Đại Huy, Hạ Thiên Kỳ ngẩng đầu, mắt lộ ra vẻ suy tư cực độ nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu thì lại tinh tế sắp xếp lại những sự việc từ đầu cho đến bây giờ từ đó lần ra manh mối.

Cũng đối chứng manh mối với những đầu mối đã tìm được, tiến hành phân tích.

Dù sao vụ này nhìn qua bên ngoài khó có thể phân biệt, luôn phảng phất một tầng khí nặng nề bao phủ trên đó, khiến cho bọn họ không tìm thấy phương hướng, không tìm được manh mối, thậm chí có đủ loại tình huống quỷ dị mà bọn họ không thể nào làm rõ ràng được.

Cho nên đối với loại tình huống mơ hồ như đang che mắt này, Hạ Thiên Kỳ cũng chỉ có thể thử phân tích, biết đâu lại có thể thu hoạch được thứ gì mới.

Nếu như đem tất cả những sự việc này ra phân tích mở, tạm thời có thể chia ra thành mấy phần.

Đầu tiên là vụ án lột da xảy ra.

Tiếp theo Bàn Hải Húc xuất hiện trong tình huống quỷ dị.

Cuối cùng là kẻ khả nghi xuất hiện trên camera giám sát.

Có thể nói là những sự việc này rất khó phân biệt, bởi vì ba khối bí ẩn này tổ hợp lại với nhau mới đưa đến kết quả.

Nói tới vụ án lột da, ba người bị hại sau khi bị giết, vì sao lại lột da trên thân thể bọn họ đưa đến nhà Bàn Hải Húc? Cái chết của bọn họ liệu còn có nguyên nhân hay liên hệ nào khác?

Về phần Bàn Hải Húc cũng như vậy, vì sao hắn lại trở nên kỳ lạ như thế, mà quỷ vật lại chậm chạp chưa xuống tay với hắn. Trong sự việc này, rốt cuộc hắn đóng vai trò như thế nào?

Còn kẻ khả nghi lần lượt xuất hiện tại cư xá trên camera, nếu như đây là nơi xảy ra sự kiện linh dị kia, như vậy sự xuất hiện của hắn có ý nghĩa gì? Hoặc là nói, tại sao y lại xuất hiện tại nơi mấy người kia bị hại, thậm chí cả ở nhà Bàn Hải Húc?

Xem xét sự việc qua một lượt, trước mắt Hạ Thiên Kỳ phát hiện hắn chỉ có thể nỗ lực phá giải những bí ẩn này. Cũng chỉ có kẻ lần lượt xuất hiện trên camera giám sát của tiểu khu là đáng nghi.

Dù sao cũng chỉ có kẻ đó bọn họ chưa từng tiếp xúc qua, không biết sự xuất hiện của y liệu có cung cấp thêm cho họ thông tin nào để điều tra sự việc không.

Duy trì trạng thái suy nghĩ gần một giờ, Hạ Thiên Kỳ có hơi mệt mỏi, cúi đầu xuống, dùng sức bóp nhẹ huyệt hai bên thái dương mấy lần.

Đứng dậy, đi tới bên bộ cửa sổ đã bị đêm tối bao phủ, Hạ Thiên Kỳ chợt có cảm giác hắn đã cách chân tướng sự việc rất gần.

Có lẽ là vào ngày mai, có lẽ là vào ngày kia... Tóm lại cũng sẽ không để cho hắn chờ quá lâu.

Khi hắn đến, Đại Huy đã hoàn toàn đem văn phòng nhường lại cho hắn, đồng thời cũng có ý chón tránh hắn, tận dụng khả năng giảm bớt chạm mặt với hắn.

Có chuyện gì cần báo cáo với hắn, cũng là phải cấp dưới đi nói, tất nhiên trong lòng cũng đã rõ ràng, mình cũng không muốn nhìn thấy hắn.

Cùng lắm không thấy là không thấy, nhưng cái loại phái người rót nước mời thuốc lá không một chút chậm trễ nào, ý muốn lấy lòng hết sức rõ ràng.

Sau khi đuổi nhân viên cảnh sát đến mời mình đi ăn cơm, Hạ Thiên Kỳ ngồi lại trên ghế sa lon, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một hồi.

Nhưng hắn còn chưa kịp nhắm mắt đã nhìn thấy Triệu Tinh Thủ đẩy cửa đi đến:

“Hạ lãnh đạo thật là vì công việc không ngại vất vả nha, đã hơn tám giờ rồi còn chưa ăn cơm tối.”

Trước đó Triệu Tinh Thủ vẫn luôn điều tra tin tức về thân phận của kẻ khả nghi kia, cho nên lúc này tới chính là muốn gọi Hạ Thiên Kỳ đi ăn cơm.

Hạ Thiên Kỳ cũng chẳng muốn ăn gì, nhưng là mỹ nữ mời thì không thể từ chối, cho nên đã gật đầu đồng ý.

Bởi vì đối với kẻ khả nghi kia không biết lúc nào mới điều tra ra kết quả, cho nên Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ cũng không đi xa, tìm một tiệm cơm

ngay cạnh đồn công an.

Tiệm con này là do Triệu Tinh Thủ đề cử, thức ăn bên trong đều rất ngon, cũng coi như là một trong những nơi đặc sắc của thành phố này.

Trên thực tế, tiệm cơm nhà này rất đông khách. Chỉ còn vên vẹn một chỗ trống, bọn họ vừa mới ngồi xuống lại có thêm mấy đợt khách tới, kết quả đều rời đi vì không còn chỗ ngồi.

Đồ ăn là Triệu Tinh Thủ gọi, Hạ Thiên Kỳ không kén ăn, chỉ cần không phải quá khó ăn thì hẳn đều có thể nhét đầy bao tử, đều có thể ăn được.

Thấy Hạ Thiên Kỳ cau mày hút thuốc không nói gì với mình, Triệu Tinh Thủ cố ý đưa tay vẩy vẩy trước mặt Hạ Thiên Kỳ, sau đó kêu lên một tiếng nói:

“Anh mệt mỏi lắm rồi sao? Trông mặt mũi phờ phạc vậy?”

“Không cần nói, chắc chắn là cô đoán đúng rồi, tôi thực sự không thể giả vờ nổi.”

Hạ Thiên Kỳ nghe xong cười cười, cũng không còn buồn ngủ, lúc này mới cầm lấy ấm nước trên bàn rót cho Triệu Tinh Thủ một chén:

“Nhìn cô trông cũng rất mệt mỏi, nào... uống chén nước cho ấm người.”

“Hôm nay không phải ngày “đền đồ”, tôi muốn một chai nước trái cây lạnh.”

Nói xong, Triệu Tinh Thủ lại kêu phục vụ tới, rồi hỏi Hạ Thiên Kỳ một câu:

“Anh có muốn một chai rượu hay bia ướp lạnh không, có thể uống cái gì đó ướp lạnh?”

“Cô uống là được rồi, tôi đến ngày “đền đồ”, không uống được đồ lạnh.”

Nghe thấy Hạ Thiên Kỳ nói như vậy, Triệu Tinh Thủ nén cười nói với nhân viên phục vụ:

“Vậy cô mang thêm cho anh ta chén nước đường đồ.”(*)

(*) Nước đường đồ là một thức uống dùng đường đồ pha với nước ấm, uống vào rất có lợi cho cơ thể, giúp sản sinh hồng cầu, đảm bảo chất lượng máu trong cơ thể.

“...”

Hai người trên chộc nhau một chút rồi Triệu Tinh Thủ chủ động chuyển chủ đề về vụ án kia:

“Ngày hôm nay anh có thu hoạch được gì không?”

“Chẳng lẽ phát hiện ra một người khả nghi không tính là thu hoạch sao?”

“Cái này đương nhiên được tính là thu hoạch, nhưng mà tôi luôn cảm thấy kẻ kia xuất hiện có chút khả nghi.”

Thấy Triệu Tinh Thủ có chút phát hiện, Hạ Thiên Kỳ Không khỏi hỏi:

“Cô cảm thấy khả nghi ở chỗ nào, nói nghe một chút.”

“Anh nghĩ xem, trước mắt có thể xác định sự việc này là sự kiện linh dị, nhưng mà bên trong camera giám sát lại xuất hiện một khuôn mặt. Ý của tôi là anh nên tự hiểu đi, cái tôi muốn nói đến là khuôn mặt người, nếu như kẻ khả nghi này chính là thủ phạm, vậy thì hẳn hoàn toàn có thể không để cho mình xuất hiện trên camera giám sát.

Nói trắng ra hẳn hoàn toàn có thể khiến chúng ta không phát hiện ra được.”

“Ý của cô là về phần kẻ khả nghi này, nếu như có tìm được cũng sẽ không cho chúng ta manh mối gì lớn?”

“Cũng gần như vậy, nhưng ít nhiều cũng có thể mang về cho chúng ta một chút tác dụng.”

Triệu Tinh Thủ đồng ý gật nhẹ đầu, trầm ngâm một chút lại hỏi:

“Anh có cách gì không?”

“Tạm thời thì không có cách gì, trước mắt cũng chỉ có thể chờ thân phận của kẻ khả nghi kia bị tra ra. Về phần Bằng Hải Húc, tạm thời tôi cũng chưa tìm ra manh mối gì.”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Ba thi thể

Dịch: Dịch Gia

“Anh còn đang nghi ngờ Bàng Hải Húc sao?”

Triệu Tinh Thù có chút không hiểu nhìn Hạ Thiên Kỳ:

“Ngược lại, tôi lại cảm thấy hắn chỉ là người vô tội bị hại, dù sao chúng ta cũng thấy được đáng về suy sụp của hắn. Còn nữa, anh đừng quên, hắn đã chủ động đến tìm thầy tướng số nhờ giúp đỡ.”

“Ừm. Đúng là như thế.”

Hạ Thiên Kỳ gật nhẹ đầu, trong đầu lại đột nhiên hiện lên cái tên Lưu Chí Đào, liền hỏi:

“Lưu Chí Đào ở thành phố này rất nổi tiếng sao?”

“Là tên thầy tướng số kia sao?”

“Ừm. Là người lúc đầu Bàng Hải Húc nhờ giúp đỡ.”

“Tôi cũng không rõ lắm. Dù sao bình thường tôi cũng không tiếp xúc với loại người này. Thế nào? Anh cảm thấy hắn khả nghi sao?”

“Nói không chừng, có lẽ thu hoạch được manh mối quá ít nên ai cũng đều cảm thấy khả nghi.”

Hai người nói đến đây, đồ ăn cũng đã được mang lên, Hạ Thiên Kỳ có chút im lặng, nhân viên phục vụ lại mang thêm chén nước đường đỏ cho hắn thật, Triệu Tinh Thù thấy vậy liền bật cười.

Bữa cơm tối ăn xong xem như cũng vui vẻ, từ trong quán ăn đi ra tinh thần Hạ Thiên Kỳ cũng khôi phục lại rất nhiều, cũng không còn mệt mỏi như trước đó nữa.

Trên đường về đồn công an, Hạ Thiên Kỳ nhìn thấy ánh đèn lấp lánh phía xa cùng với dòng người đi lại bên cạnh mình, trong lòng có chút cảm khái nói:

“Không thể không thừa nhận, công ty này rèn luyện nhân viên thật tốt, lúc tiến vào công ty tất cả mọi người đều rất yên lặng. Đột nhiên giống như một biển người ảo giác vậy, phẳng phất như toàn bộ thế giới hiện thực đều bị tách rời.”

Sau khi nói xong, Hạ Thiên Kỳ dừng hẳn lại, quay đầu nhìn về phía Triệu Tinh Thù:

“Cô không có cảm giác này sao?”

“Tôi vẫn ổn, không đa sầu đa cảm như anh, công ty là công ty, cuộc sống là cuộc sống. Lúc giải quyết sự kiện quý dị kia, để có thể sống sót, anh phải vắt hết óc mà suy nghĩ, bảo toàn mạng sống bằng bất cứ giá nào. Nhưng khi trở về với cuộc sống thường ngày, anh chính là một người bình thường, giống như những người khác, đều phải dựa vào việc hít thở mới có thể sống. Giống như cha tôi vẫn nói, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống. Mà công việc cũng chỉ là một phần của cuộc sống. Khi rời bỏ công việc về với cuộc sống, anh nhất định phải bỏ tất cả những việc anh đang làm, bởi vì chỉ có như vậy anh mới trở nên vui vẻ. Anh không thể ở trong công ty là một tổng giám đốc, răn dạy cái này cái kia, về đến nhà cũng như tổng giám đốc, đối với người nhà sĩ diện, đối với bạn bè dạy bảo.”

Nói đến đây, có lẽ cảm thấy mình nói hơi nhiều, cũng có chút giống như học theo người ta nói ý tứ, Triệu Tinh Thù cố giải thích thêm một câu:

“Những lời này là của cha tôi thường nhắc bên tai, bởi vì ông thuộc loại người trong công việc thì rất thành công nhưng trong cuộc sống thì lại là một kẻ thất bại. Dù sao tôi cảm thấy con người đều có tính hai mặt, một mặt là trong công việc, vì sinh tồn không thể không làm như thế. Mà đối lại một mặt lại là trong cuộc sống, đây mới là thứ chân thực, lạc quan và thoải mái, hiểu được như nào là quý giá và hưởng thụ.”

“Được rồi bà cô nam tính ạ, không ngờ triết lý về cuộc sống của cô lại khá vậy, hiểu biết hơn nhiều so với tôi.”

Hạ Thiên Kỳ tương đối tán thành với Triệu Tinh Thù, thực ra gần đây hắn cũng đang bị kiểu khó hòa nhập với cuộc sống này giày vò, mặc dù đã quay về về cuộc sống bình thường nhưng vẫn hay gặp ác mộng và suy nghĩ lung tung.

Đồng thời đối với bạn bè cũ, cũng đã bắt đầu không muốn liên hệ, nhu cầu đối với cuộc sống cũng giảm đi, cả người ngoại trừ chấp hành sự việc và nỗ lực giữ mạng sống ra không hề có mục tiêu nào khác.

Cứ cho là mục tiêu này hoàn toàn đúng đắn nhưng cũng đầy mỉa mai và mâu thuẫn.

Cứ coi như có thể sống sót tới cùng, nhưng đối với cuộc sống mất đi mục tiêu, mất đi phương hướng, bắt đầu trở nên chết lặng, bắt đầu có cảm giác căng về sau càng không hợp, cứ cố gắng sống sót như vậy làm cái gì?

Nhìn Hạ Thiên Kỳ đầy vẻ dăm chiêu, Triệu Tinh Thủ tựa như đàn anh chị, vỗ vỗ vai hắn:

“Tuổi còn quá trẻ mà đối với cuộc sống đã bắt đầu mơ hồ, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho lắm. Tóm lại, nên nhớ kỹ một câu, cuộc sống rất tươi đẹp, và sự tươi đẹp chỉ thuộc về anh là được rồi.”

“Đúng vậy! Loại suy nghĩ tiêu cực này làm sao có thể xuất hiện trên mình thiên tài Hạ Thiên Kỳ này được. Chẳng những hoàn mỹ thuộc về tôi, tương lai cũng thuộc về tôi”

Nói xong, Hạ Thiên Kỳ phát vạt áo lên, giống như đã nghĩ thông suốt được cái gì đó.

Một lần nữa trở lại đồn công an, Triệu Tinh Thủ tiếp tục chăm chú điều tra thân phận và quan hệ của những người khả nghi kia, đương nhiên đại đội công an bên kia cũng tích cực điều tra, dù sao nhiều người lực lượng lớn, thêm một con đường thêm nhiều khả năng.

Cứ như vậy đến lúc 10h kém, Triệu Tinh Thủ đột nhiên thấy lo lắng và đi tìm Hạ Thiên Kỳ, đồng thời mang theo tin tức.

“Khu công nghệ cao vừa mới báo án, lại phát hiện thêm một xác chết...”

Khi Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ đến hiện trường vụ án, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, lại giống như vậy ở trong một khu dân cư nhỏ.

Thông qua điều tra, phát hiện ra đây cũng là một thi thể không có da, cho nên không nghi ngờ gì nữa, vụ án lột da vẫn đang tiếp tục.

Hạ Thiên Kỳ tìm người dẫn đầu đội hỏi thăm tình hình, rồi lập tức cùng Triệu Tinh Thủ đi vào hiện trường.

lạ thường, thi thể ngồi đổ trước sô pha, trên tay cầm một con dao nhọn, cơ thể mất đi làn da nên đầy máu đỏ sẫm, trên mặt đất có lưu một vũng máu sẫm đã khô khốc, đồng thời tỏa ra mùi hôi thối kinh khủng. Tất nhiên, người này đã chết được vài ngày rồi.

Hạ Thiên Kỳ cau mày quan sát thi thể kia một hồi, tiếp theo kêu Triệu Tinh Thủ ra bên ngoài.

“Đề bọn họ điều tra thêm, xem hắn có phải là chủ nhân của tấm da thứ ba không?”

“Ừm. Tôi sẽ đề bọn họ đi thăm dò.”

“So với hiện trường hai người bị hại lúc trước không khác biệt lắm, hung khí đều ở trên tay, hiện trường cũng không có vết tích đánh nhau, giống như là tự sát.”

Nghe Triệu Tinh Thủ nói xong, Hạ Thiên Kỳ cẩn thận nhớ lại, rồi đột nhiên nói:

“Cô cảm thấy bọn họ có thể tự sát hay không?”

“Anh cảm thấy có thể sao? Mình đem da mình lột bỏ như thế nào? Trừ phi đây không phải da người mà là một bộ quần áo.”

"Nếu như da trên người bọn họ có thể tùy tiện cởi xuống thì có khác gì thay đổi quần áo đâu?"

Hạ Thiên Kỳ không khỏi giật mình trước suy nghĩ của Triệu Tinh Thủ, cô vốn dĩ không biết có loại người chết xem da như quần áo.

Ngay tại thời điểm Triệu Tinh Thủ không biết gì trả lời Hạ Thiên Kỳ, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Sau khi nhận điện thoại xong, có chút kinh ngạc nói với Hạ Thiên Kỳ:

“Đại đội công an bên kia vừa mới gọi điện cho tôi nói là đã điều tra ra được thân phận của kẻ khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Đầu mối

Dịch:Dịch Gia

“Từ Hiến Chấn, 28 tuổi, người Thành Phụng, huyện Nam Dương, chưa lập gia đình, đang ở số 56 khu Lịch Thành. Mười lăm ngày trước đã xin từ chức.

Hạ Thiên Kỳ nghe Triệu Tinh Thủ đọc tin tức thân phận người khả nghi trên điện thoại đi động, trong lòng ngẫm nghĩ lại.

Lúc này, Triệu Tinh Thủ ở bên cạnh nói:

“Đại đội công an đã cho người điều tra, gọi điện cho Từ Hiến Chấn, nhưng gọi từ đầu đến cuối đều là trạng thái không người nghe.”

“Cô bảo bọn họ đi điều tra sao?”

“Ừm. Tôi đề bọn họ phái người đến số 56 khu Lịch Thành, từ lúc chú ý đến kẻ khả nghi này.”

Nghe được Triệu Tinh Thủ đã chuẩn bị tốt như vậy, Hạ Thiên Kỳ nghĩ nghĩ một lúc rồi nói:

“Vậy bây giờ chúng ta đi qua đó, mặc kệ cái tên khả nghi kia có ở trong nhà hay không, tôi cũng đều muốn nhìn xem nhà hắn như nào.”

Sau đó, Hạ Thiên Kỳ lái xe cùng Triệu Tinh Thủ đến chỗ Từ Hiến Chấn. Số 56 Lịch Thành là một khu nhà cũ ở thành phố Tuyên, các căn nhà ở bên trong đều được xây dựng theo cấu trúc cổ lỗ, đứng ở bên ngoài cũng có thể thấy được các đường dây điện lộ ra.

Nơi này cũng không thuộc tiểu khu, không có tài sản gì, đến nỗi Từ Hiến Chấn chỉ ở một căn trong khu nhà chỉ có bốn tầng.

Khi đi tới dưới lầu chỗ ở của Từ Hiến Chấn, Hạ Thiên Kỳ đề Triệu Tinh Thủ tìm người dẫn đầu phụ trách thăm dò khu nhà để hỏi han một chút tình hình.

“Các anh đến nơi này từ lúc nào?”

“Mới được 2 giờ.”

“Có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Không có, không thấy người khả nghi đi ra.”

“Các anh có lên điều tra không?”

“Không có. Vẫn luôn chờ anh tới.”

Giải thích đại khái một chút, Hạ Thiên Kỳ đã nắm bắt được tình hình, sau đó hắn muốn cảnh sát này đưa hắn hai bộ đàm, cũng nhắc nhở bọn họ một khi có phát hiện gì, phải ngay lập tức dùng bộ đàm nhắc nhở bọn họ.

Căn dặn xong cảnh sát canh giữ ở gần đó, Hạ Thiên Kỳ dẫn Triệu Tinh Thủ đi vào căn nhà dân cư lâu năm của Từ Hiến Chấn.

Từ Hiến Chấn ở tại lầu 3, bởi vì cầu thang lên lầu cũng không dốc lắm cho nên Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ đi lên rất nhanh.

“Là gian ở giữa kia phải không?”

“Ừm. Là gian đó.”

Đội Triệu Tinh Thủ xác định phòng ở của Từ Hiến Chấn, Hạ Thiên Kỳ liền trực tiếp gõ cửa phòng.

“Thùng... Thùng...”

“Có ai ở nhà không?”

Hạ Thiên Kỳ gõ liên tiếp một hồi lâu, nhưng trong phòng không có nửa chút đáp lại. Hạ Thiên Kỳ cũng lười gõ lại đi xuống dưới. Dự định dùng bộ đàm gọi lên một nhân viên cảnh sát mở khóa kỹ thuật, nhưng mà chính hắn cũng không ngờ tới, hắn vừa cầm máy bộ đàm, Triệu Tinh Thủ đã mở được cửa phòng ra:

“Được rồi, đừng để cho người khác đi lên, vấn đề đơn giản như vậy sao có thể làm khó được tôi.”

“Cô còn có thể mở khóa?” Hạ Thiên Kỳ phát hiện lúc trước hắn thật không nhìn ra bản lĩnh này của Triệu Tinh Thủ.

“Khoa học kỹ thuật là nòng cốt của điều tra, anh cho rằng tôi ăn cơm khô à?” Triệu Tinh Thủ trợn mắt nhìn Hạ Thiên Kỳ một chút, hiển nhiên là thấy mình lúc trước bị xem thường.

Hạ Thiên Kỳ cười ha hả rồi nhanh chóng mở cửa ra cùng Triệu Tinh Thủ vào bên trong.

Kết quả vừa mới bước vào, Hạ Thiên Kỳ suýt nữa bị mùi hôi thối trong phòng khiến buồn nôn, bởi vì phòng này có diện tích rất nhỏ, cho nên ngay lập tức hắn và Triệu Tinh Thủ đã nhìn thấy một xác chết nằm nhòai trước ti vi.

Giống ba tử thi trước đó, tử thi này cũng không có da, toàn thân máu đều biến thành màu đen, đã có chút mục nát, xem ra đã chết ít nhất cũng 10 ngày.

Nhìn xác chết buồn nôn trước mắt này, sắc mặt Hạ Thiên Kỳ cũng có chút khó coi. Nếu xác chết này thật sự là người khả nghi bọn họ đang tìm – Từ Hiến Chấn, như vậy không còn nghi ngờ gì nữa, đầu manh mối cuối cùng cũng đã bị gãy mất.

Hiển nhiên Triệu Tinh Thủ cũng biết rõ điều này, cô đi một vòng quan sát quanh phòng, trở lại bên cạnh Hạ Thiên Kỳ nói:

“Cho đến nay, không có bất kỳ tên một người nào tử vong trong vòng mười ngày trước kia, điều này nói rõ, nếu như xác chết này là Từ Hiến Chấn, vậy Từ Hiến Chấn xuất hiện ở cư xá người bị hại hẳn là quý độn da người. Hoặc là nói, từ điểm này cũng có thể gián tiếp chứng minh cái suy đoán kia của anh, có lẽ những tấm da người bị lột ra này giống như là quần áo của quý vật.”

“Trước hết mang xác về xét nghiệm đi, tôi vừa mới đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Tôi đến chỗ Lãnh Nguyệt nhờ giúp đỡ một chút.”

“Anh nghĩ ra cái gì?” Triệu Tinh Thủ nghe xong tò mò hỏi.

“Thời gian thi thể tử vong có liên quan đến một việc.”

Nói đến chỗ này, khuôn mặt Hạ Thiên Kỳ trở nên nghiêm trọng hỏi Triệu Tinh Thủ:

“Cô đã đem 3 tấm da người chết giao cho ai?”

“Một đồng sự chuyên khoa xét nghiệm.”

“Hiện tại 3 tấm da người chết đang ở đâu?”

“Không rõ lắm, có lẽ ở phòng xét nghiệm, cũng có thể ở nhà hắn.”

Trả lời xong vấn đề củ Hạ Thiên Kỳ, Triệu Tinh Thủ không hiểu nhìn về phía Hạ Thiên Kỳ:

“Tại sao anh lại hỏi về cái này? Chẳng lẽ anh nghi ngờ tên đồng sự kia?”

“Không, tôi cảm thấy hắn có thể gặp nguy hiểm.”

“Hắn sẽ gặp nguy hiểm?”

“Ừm. Cô ngừng lại mà xem, nếu như quý vật thật sự lột bỏ da từ trên thân thể người bị hại làm “quần áo”, như vậy những tấm da này đối với nó chính là một vật hữu dụng không thể vứt bỏ, mà đối với người khác lại là rác rưởi. Đây là vì cái gì, quý vật kia giết người xong còn muốn mang da của người bị hại đi là có nguyên nhân.”

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói kiểu này, lập tức Triệu Tinh Thủ có chút luống cuống, bậm bịu thúc giục nói:

“Tôi lập tức gọi điện thoại cho hắn, chúng ta mau đi tìm hắn.”

Vừa nói, Triệu Tinh Thủ vừa rút điện thoại di động ra bấm số gọi cho đồng sự mà trước đó cô đã nhờ xét nghiệm 3 tấm da người chết kia, nhưng Triệu Tinh Thủ có chút yên tâm bởi vì người kia rất nhanh đã nhận điện thoại:

“Sao lại im lặng như vậy?”

“Hai ngày nay anh không sao chứ?”

“Tôi thì có thể có chuyện gì được, ngược lại cô có ý gọi điện cho tôi, có phải còn có chuyện gì muốn giao cho tôi? Chẳng lẽ lại phát hiện ra da người bị hại?”

“Tạm thời không có, như vậy đi, bây giờ tôi qua tìm anh, bây giờ anh đang ở nhà hay ở chỗ nào?”

“Tôi ở trong nhà.”

“Mấy tấm da người kia bị anh để chỗ nào rồi?”

“Cũng ở trong nhà của tôi...”

Để nhân viên cảnh sát dưới lầu xử lý thi thể, Hạ Thiên Kỳ dưới sự chỉ huy của Triệu Tinh Thủ, lái xe cùng cô đến nhà đồng sự kia.

Ngồi thang máy đi lên, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ rất nhanh đã tới trước cửa nhà đồng sự kia. Hạ Thiên Kỳ và hắn là người không quen biết, nên người gõ cửa phía trước chính là Triệu Tinh Thủ.

“Thình, thình, thình...”

Triệu Tinh Thủ gõ mấy lần, cửa phòng liền bị đẩy ra từ bên trong, lập tức hiện ra cái mặt người đồng sự đang cười híp mắt.

“Cô làm sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho tôi, còn vô cùng lo lắng tới đây nữa.”

Nói đến đây, đồng sự của Triệu Tinh Thù mới nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ ở phía sau nên không hề nói thêm gì nữa.

Đi theo Triệu Tinh Thù tiến vào, Hạ Thiên Kỳ phát hiện đồng sự của Triệu Tinh Thù cũng thật có điều kiện, diện tích căn phòng này ít nhất cũng phải 130 m², sửa sang lại có thể nói là cực kỳ sa hoa.

“Làm pháp y có tiền đồ như vậy sao?”

Hạ Thiên Kỳ sau khi đi vào đùa giỡn nói ra một câu.

“Phòng này là của cha hần, nhà hần rất giàu.”

Nghe xong, Triệu Tinh Thù nhỏ giọng nói với Hạ Thiên Kỳ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Thứ được bao bọc dưới lớp da người...

Dịch:Dịch Gia

Nói xong, Triệu Tinh Thù liếc nhìn người đồng nghiệp kia, tuy nhiên người đồng nghiệp của cô lại không có phản ứng gì giống như là không hề nghe thấy gì vậy.

"Trịnh Khiết tôi giới thiệu với anh một chút, vị này là người phụ trách đốc thúc vụ án giết người lột da liên hoàn, Hạ Thiên Kỳ, Hạ cảnh sát."

"Chào anh, Hạ cảnh sát."

Sau khi nghe Triệu Tinh Thù giới thiệu, Trịnh Khiết lên tiếng cho có chào hỏi Hạ Thiên Kỳ.

"Đây là Trịnh Khiết, đồng nghiệp khoa hóa nghiệm của tôi."

Triệu Tinh Thù cũng giới thiệu lại cho Hạ Thiên Kỳ biết.

Lúc này hai người bọn họ xem như đã quen biết, Trịnh Khiết mời hai người ngồi xuống sau đó lấy hai chai nước từ trong tủ lạnh ra, lần lượt đưa cho bọn họ, sau đó mới hỏi nguyên nhân hai người đến đây:

"Lúc đầu còn nghĩ là Tinh Thù đến tìm tôi, nhưng thấy Hạ cảnh sát cũng đến nhà tôi thế này chắc là có chuyện gì gấp rồi."

"Ừ, đúng là có một việc gấp cần tìm anh, liên quan đến nguyên nhân bắt đầu vụ án."

Thấy Hạ Thiên Kỳ trở nên nghiêm túc, Trịnh Khiết cũng thu lại nụ cười, nghe hần nói tiếp:

"Nghe Tinh Thù nói ba tấm da kia được anh cất giữ trong nhà, tôi muốn xem một chút."

"Chuyện này thì không thành vấn đề."

"Trịnh tiên sinh chờ một chút, trước lúc đến đây tôi còn có một vấn đề muốn hỏi anh."

"Ừ, hỏi đi."

"Tại sao anh phải cất giữ ba tấm da kia ở nhà mà không để nó trong kho phòng hóa nghiệm?"

"Bởi vì khi đem về nhà, tôi có thể một mình yên tĩnh kiểm nghiệm nó."

"Được rồi." Hạ Thiên Kỳ gật đầu một cái, lại hỏi:

"Còn một chuyện nữa, là tại sao lúc bắt đầu khám nghiệm vụ án lột da tôi không nhìn thấy bóng dáng anh? Ý tôi là tại sao trong danh sách đội điều tra của đồn công an không có tên anh."

"Chuyện này tôi cũng không biết, dù sao để ai điều tra, ai không tham gia vào thì cũng là do cấp trên phân phó, tôi không quyết được."

“Chuyện này tôi có thể làm chứng, lúc ấy cấp trên giao xuống quả thật không có Trịnh Khiết.”

Giảng hòa giúp Trịnh Khiết, Triệu Tĩnh Thu có chút không hiểu nghiêng đầu nhìn Hạ Thiên Kỳ, không biết rốt cục hẳn đến đây là để chất vấn Trịnh Khiết hay là bảo vệ hẳn nữa.

Hạ Thiên Kỳ tỏ ý Triệu Tĩnh Thu cứ việc im lặng nghe là được, sau đó cũng không nhìn cô nữa mà lại nói với Trịnh Khiết:

“Trịnh tiên sinh, đầu tiên tôi muốn giải thích một chút, không phải là tôi nghi ngờ anh, anh cũng biết là vụ án này không giống bình thường, nên với ai tôi cũng hỏi vậy, không phải cố ý nhắm vào ai cả, mong anh có thể hiểu được.”

“Không có gì, là bốn phận của tôi.”

Trịnh Khiết tỉnh bơ, không cười một tiếng, lúc này Hạ Thiên Kỳ mới tỏ ý muốn xem ba tấm da người kia, sau đó thì Trịnh Khiết bước vào phòng bếp.

Lúc Trịnh Khiết đi khuất, Triệu Tĩnh Thu mới nhân cơ hội này nhỏ giọng hỏi:

“Anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?, tại sao tôi lại có cảm giác như anh đang nghi ngờ Trịnh Khiết, anh đừng quên lúc ấy chúng ta là quang minh chính đại hợp tác cùng cảnh sát, hay là anh muốn dựa vào người ta để giúp tôi làm phân tích hóa nghiệm?”

“Chẳng qua là tôi muốn hỏi một chút thôi.”

Hạ Thiên Kỳ không giải thích nhiều, mà lúc này Trịnh Khiết cũng xách một chiếc túi ny lon trở lại, hiển nhiên là trước đó anh ta cất ba tấm da kia trong túi lạnh.

Triệu Tĩnh Thu không đoán được Hạ Thiên Kỳ muốn làm gì, vốn dĩ cũng không biết ba tấm da kia có gì để xem.

Chỉ là suy nghĩ một chút bọn họ làm sao lại lột tấm da kia ra hoàn toàn khỏi cơ thể, cô bỗng cảm thấy không rét mà run.

“Ba tấm da người đều ở đây.”

Trịnh Khiết hồ hững đặt chiếc túi trên bàn trà nhỏ, sau đó Hạ Thiên Kỳ lấy ba tấm da người từ trong túi ra.

“Nếu không ngại thì tôi bày chúng ra trên bàn nhé.”

Lúc này, Hạ Thiên Kỳ đề nghị với Trịnh Khiết.

“Chuyện này... Dẫu sao đây cũng là nơi uống trà.” Trịnh Khiết do dự trả lời, tất nhiên là không đồng ý trải ba tấm da người kia lên bàn trà.

Trên thực tế, Triệu Tĩnh Thu cũng cảm thấy Hạ Thiên Kỳ làm người khác khó chịu, thử nghĩ ai sẽ đồng ý đặt da người chết lên chỗ mỗi ngày mình ngồi uống trà cơ chứ.

Nhưng Hạ Thiên Kỳ lần này lại có chút xem thường, còn nhìn Trịnh Khiết đột nhiên bật cười:

“Ha ha, Trịnh tiên sinh thật là quá vui tính.”

Những lời này đều làm Trịnh Khiết và Triệu Tĩnh Thu đều ngẩn người ra, Trịnh Khiết có chút không hiểu hỏi:

“Hạ cảnh sát, tôi cảm thấy chả có gì buồn cười cả.”

“Được rồi, vậy thì nói cho tôi biết tại sao anh lại không thấy buồn cười đi.”

Vừa nói, Hạ Thiên Kỳ vừa đẩy cái túi chứa ba tấm da người kia đến trước mặt Trịnh Khiết, sau đó nói:

“Trịnh tiên sinh, xin hỏi ba tấm da người kia có một tấm hợp với cơ thể anh chứ?”

“Thiên Kỳ...” Triệu Tĩnh Thu có chút khó tin nhìn Hạ Thiên Kỳ hoặc là nói cô đang nghĩ đến một điều gì đó.

Còn Trịnh Khiết sau khi nghe xong thì sắc mặt thay đổi, đứng bật dậy khỏi ghế salon, nổi giận với Hạ Thiên Kỳ:

“Hạ cảnh sát, nếu như anh cứ tiếp tục xỉ nhục người khác như vậy, tôi đành phải tiễn khách.”

“Tiễn khách cũng được, nhưng mà trước mắt tôi còn mấy câu cần phải nói.”

Vừa nói, ánh mắt Hạ Thiên Kỳ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sau đó nói:

“Anh nói đưa da người chết về nhà, làm anh tập trung vào công việc hơn, dĩ nhiên tôi có thể hiểu nhưng trong nhà anh lại hầu như không hề có bất cứ dụng cụ nào có thể sử dụng lúc làm việc.

Nếu không anh cũng không từ chối yêu cầu bày ba tấm da người kia lên bàn uống trà, mà lại không đề nghị tôi trải nó ra những chỗ khác.”

“Chẳng qua là tôi cảm thấy...” Trịnh Khiết còn muốn giải thích, nhưng vốn dĩ Hạ Thiên Kỳ không cho hắn ta cơ hội:

“Muốn tham gia vào chuyện này dễ như trở lòng bàn tay, hơn nữa tùy lúc mà có phản ứng, cách đơn giản nhất là thâm nhập vào nội bộ. Mà theo anh nói, nếu tham dự vào điều tra vậy thì sau này rất khó để rút ra, vậy nên anh mới không tham gia phá án, nhưng tùy lúc mà tìm hiểu tình huống mới là cách thích hợp nhất của anh.

Hơn nữa với cách này, anh còn cần tìm một người có thể dễ dàng thu hồi những phần da này.

Vậy nên tôi mới nói phần da này rất thích hợp với anh”

“Tôi hoàn toàn không biết anh đang nói gì!” Nói xong, Trịnh Khiết vội muốn đuổi bọn Hạ Thiên Kỳ đi, nhưng hắn lại cười lạnh nói:

“Lúc đầu tôi cũng không hoài nghi anh, chẳng qua là đến thử vận may một chút thôi không ngờ kết quả cũng không tệ, quả thật bị tôi bắt được.”

Nói xong những lời này, thì hai cánh tay Hạ Thiên Kỳ lập tức quỷ hóa, sau đó nói với Triệu Tinh Thù:

“Đứng trước mặt cô vốn dĩ không phải là Trịnh Khiết, mà là một con quỷ khoác da Trịnh Khiết mà thôi.”

Trịnh Khiết hoàn toàn luống cuống, lúc này thoát thân đào tẩu, nhưng Hạ Thiên Kỳ làm sao để hắn trốn được, lúc nói chuyện với Triệu Tinh Thù thì hắn cũng đã chạy tới trước mặt Trịnh Khiết, tiện đà đánh Trịnh Khiết một đòn làm hắn bay về phía ghế salon.

Trịnh Khiết kêu thảm một tiếng rồi ngã trên ghế, Hạ Thiên Kỳ vội xông tới đám mạnh vào đầu “hắn” mấy đòn, cho đến khi mất hoàn toàn phản kháng, sau đó thì hắn cởi bỏ áo quần trên người Trịnh Khiết xuống, sau đó nhắc nhở Triệu Tinh Thù vẫn còn đứng sững sờ:

“Đây là tấm da của Trịnh Khiết.”

Vừa nói, Hạ Thiên Kỳ vừa bắt đầu tìm kiếm trên người Trịnh Khiết, sau đó bắt đầu tìm lỗ hổng trên đỉnh đầu tấm da cởi xuống, lột hết tấm da trên người Trịnh Khiết ra.

Có điều sau khi Hạ Thiên Kỳ lột tấm da người trên người Trịnh Khiết xuống thì đột nhiên không kim nén được tiếng kêu sợ hãi, bởi vì bọc phía trong tấm da người kia là một đôi mắt đang trừng trừng nhìn hắn.

Những ánh mắt này mọc đầy trên cơ thể “Trịnh Khiết.”

Chẳng qua là nó được bọc trong lớp da người nên mới không bị bọn họ phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Chân tướng

Dịch:Dịch Gia

"Những con mắt này là..."

Triệu Tinh Thù khó tin bịt miệng, nước chua trong dạ dày không ngừng trào lên.

Cảnh tượng như thế có thể nói là vừa kinh tởm vừa buồn nôn, vốn dĩ một thi thể không có da thịt thôi cũng rất đáng sợ rồi mà trên cái xác này lại còn chằng chịt những con mắt đang nhìn chăm chăm.

"Không thể trách ngay cả Lãnh Nguyệt cũng không phát hiện ra bọn chúng, thì ra đều sinh trưởng từ trong thịt."

Thấy nhiều ánh mắt bất thiện như vậy cứ nhìn chăm chăm mình, không chỉ mỗi Triệu Tinh Thù thấy chán ghét mà ngay cả Hạ Thiên Kỳ cũng muốn ói. Cũng may hắn không mắc chứng sợ hãi, nếu không, nhìn thấy một màn như vậy đã sớm ngất đi rồi.

"Xử lý nhanh những thứ đáng ghét đó đi, nhìn là tôi muốn ói."

Nghe Hạ Thiên Kỳ nói vậy, Triệu Tinh Thù cũng cố nén lại sự ghê tởm, miệng thầm nhẩm mấy câu thần chú, dùng bùa chú biến những ánh mắt trên cơ

thể Trịnh Khiết thành những bọt nước.

Chờ sau khi cô xử lý xong những ánh mắt tà linh kia thì có chút hy vọng hỏi Hạ Thiên Kỳ:

"Thiên Kỳ, Trịnh Khiết anh ấy..."

"Da của anh ta ở đây, cô cảm thấy anh ta còn hy vọng sống sót sao?"

Nghe xong, Triệu Tĩnh Thủ thương cảm thở dài một tiếng, một lúc lâu sau mới nói tiếp:

"Bố của Trịnh Khiết và bố tôi là bạn làm ăn, chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ, tôi không có anh trai, trong lòng tôi anh ta như là anh trai, không hề nghĩ đến... Anh ấy..."

Nói đến đây, Triệu Tĩnh Thủ đã khóc không ra tiếng, bình thường Hạ Thiên Kỳ thấy một Triệu Tĩnh Thủ hào phóng là vậy, lúc này lại rung rung nước mắt, hẳn cũng muốn mở miệng an ủi nhưng nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ đành rút một miếng thuốc thơm sau đó bước sang một bên.

Theo phỏng đoán của hắn thì con quỷ vật nguy trang thành Trịnh Khiết này hẳn chính là con đã nhiều lần đi vào nhà Bàng Hải Húc, ngay cả Từ Hiến Chấn, người trong camera ghi lại cũng chỉ là một trong những bộ phục trang da người của nó.

Giống như hắn nói lúc trước vậy, hắn nghi ngờ con quỷ vật cải trang thành Trịnh Khiết này, chẳng qua cảm thấy những tấm da người đối với nó thật hữu dụng, quỷ vật tuyệt đối sẽ không vứt bỏ đồng da người đó đi đâu, là sợ Trịnh Khiết gặp nguy hiểm nên mới đến.

Nhưng sau khi đến, cẩn thận cân nhắc nên hắn mới có ý lên tiếng dò xét, dù sao hắn cũng sợ mị quỷ có phép nguy trang này, nên cẩn thận đề phòng. Kết quả không nghĩ đến đúng là Trịnh Khiết bị đánh tráo.

Mặc dù hắn đã tiêu diệt những ánh mắt tà linh tạo thành quỷ vật kia, nhưng hắn nghĩ chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì vấn đề Bàng Hải Húc còn chưa giải quyết được.

Tuy nhiên thông qua việc Trịnh Khiết bị đánh tráo, thật ra cũng không khó khăn để nghĩ đến vấn đề Bàng Hải Húc. Bởi vì trước đó hiểu rõ hành động của bọn họ như vậy, lại luôn ở bên cạnh Bàng Hải Húc, nếu không tại sao nhân viên nghiệm xác nhiều như vậy mà quỷ vật lại chọn đánh tráo Trịnh Khiết chứ?

Cũng bởi vì quỷ vật biết Trịnh Khiết là người lấy đi quần áo da người của chúng.

Lại nghĩ đến những thứ quỷ dị trên người Bàng Hải Húc, với những người bị hại bị giết chết, thân phận của hắn ta hẳn không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến phía sau lớp da người của Bàng Hải Húc cũng cất giấu vô số ánh mắt tà linh như vậy.

Bởi vì mắt tà linh ẩn núp trong da thịt vậy nên Lãnh Nguyệt mới không phát hiện ra sự tồn tại của chúng, nói cách khác, lúc trước những con mắt tà linh bị Hạ Thiên Kỳ phát hiện và tiêu diệt trên thắt lưng của Bàng Hải Húc chẳng qua chỉ là một sơ hở mà bọn quỷ vật cố ý để lại mà thôi.

Còn chuyện Bàng Hải Húc nói có cảm giác bị theo dõi, hay là cái loại băng thu hình giám sát bị hỏng hoàn toàn đều là lừa gạt bọn họ.

Đây cũng là lý do tại sao hắn và những nhân viên ở đồn công an không nhận được ghi chép các tin báo. Bởi vì từ đầu đến cuối, Bàng Hải Húc luôn nói dối.

"Những thứ quỷ dị đáng chết này, đúng là quá gian xảo."

Nhớ tới ít ngày trước, bọn họ rất tin tưởng Bàng Hải Húc không hề nghi ngờ gì, lại hoàn toàn chẳng hay biết gì, Hạ Thiên Kỳ chỉ muốn đập đầu tự tử ngay, lần nữa lần nữa bị bọn quỷ vật này đùa giỡn.

Tuy nhiên, nếu bây giờ hắn đã tiêu diệt được "Trịnh Khiết", hơn nữa lại phát hiện bí mật của bọn chúng vậy thì hẳn cũng đã đến lúc thu lưới rồi.

Nhưng trước mắt còn có một nghi vấn làm hắn rất đau đầu, đó là quỷ vật nguy trang thành Bàng Hải Húc tại sao lại phải lẫn lộn bên cạnh bọn họ?

Dẫu sao bọn chúng chỉ đơn thuần là muốn giết người, hay đơn giản là muốn lột da người thôi cũng được. Chúng chỉ cần che giấu giết từng người từng người, thu thập từng tấm da người là được, tại sao còn muốn trêu chọc bọn họ?

Chuyện này giống như trộm đồ vậy, người không biết, quý không hay bị trộm là được. Tại sao còn muốn đi ngang đồn cảnh sát, hơn nữa lại còn chào hỏi với người bên trong?

Chuyện này suy nghĩ một chút thì thật không hiểu được, mặc dù quỷ vật làm việc vốn dĩ chẳng có gì để suy nghĩ, nhưng nếu đã dính dáng đến án hình sự vậy thì chuyện quỷ vật giết người lột da này hẳn là có tính toán.

Tạm thời Hạ Thiên Kỳ không nghĩ ra điểm mấu chốt, trên thực tế so với những chuyện này trước mắt hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, đó là nói chân tướng cho Lãnh Nguyệt biết.

Gần 11 giờ tối, đèn nhà Bàng Hải Húc vẫn sáng trưng, Lãnh Nguyệt, Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân tất cả đều tập trung trong phòng ngủ kia, còn Bàng Hải Húc ngồi trên giường ngáp liên tục, nhìn đáng vẻ giống như không chịu được nữa.

"Tôi thật sự là không trụ nổi nữa, có thể cho tôi ngủ một lúc không?"

Bàng Hải Húc hơi do dự một chút, lúc này cũng thỉnh cầu ba người đang ngồi trong phòng.

"Ngủ cái rắm mà ngủ, trước không phải đã nói với anh rồi sao, cả đêm hôm nay anh phải mở to mắt cho tôi."

Lưu Ngôn Mẫn cũng không chiều theo ý Bàng Hải Húc, mặc dù hắn ta với Hạ Thiên Kỳ thường hay cãi nhau, cũng nhiều lần giễu cợt năng lực của hắn không đủ nhưng đối với năng lực phân tích tình huống trong nhiệm vụ thì hắn ta rất công nhận.

Nếu Hạ Thiên Kỳ đã luôn nhấn mạnh là không thể để Bàng Hải Húc ngủ vậy thì hắn cũng đừng hòng được chợp mắt.

Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân nghe xong cũng không nói gì, dẫu sao loại việc xấu xa này ngoài Lưu Ngôn Mẫn nói ra không ai thích hợp hơn.

Bàng Hải Húc thấy sắc mặt Lưu Ngôn Mẫn thiếu thiện cảm, hắn bĩu môi cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua trong đôi mắt chợt lóe sáng lên rồi hắn cúi đầu xuống không biết suy nghĩ chuyện gì.

Mọi người ai cũng không để ý đến hắn nữa, cùng nhàm chán chờ đợi ở trong phòng.

"Mọi người nói Đông Thiên Kỳ có đáng tin không đây, cũng đã hai ngày rồi. Bên kia còn chưa có tin tức gì."

Tôi đoán chừng là anh ta chẳng chịu làm chuyện chính sự, chỉ lo suy nghĩ làm sao lấy lòng người đẹp.

Tuy nhiên tôi chỉ hơi buồn bực một chút, con gái bây giờ mắt có vấn đề hết sao, đàn ông đầu đội trời chân đạp đất không thích, hết lần này đến lần khác thích những loại gì *, mới tức cười."

Mặc dù Lưu Ngôn Mẫn không nói rõ, nhưng "*" thoát ra từ miệng hắn ta hẳn là nhắm vào Lãnh Nguyệt, còn cả Hạ Thiên Kỳ nữa. Có thể Lãnh Nguyệt không hiểu được hàm ý trong lời nói, nên cũng không có phản ứng gì, chỉ có Nam Cung Vân là quay đầu tròn mắt nhìn Mẫn Mẫn một cái:

"Anh nói nhầm nhiều quá rồi, Thiên Kỳ so với anh mạnh hơn nhiều, như anh cả ngày chỉ biết nói khoác lác."

"Tiểu Vân, cô có dám vì tôi mà lên tiếng không, hai chúng ta dù sao cũng được xem là tình sâu nghĩa nặng."

Lưu Ngôn Mẫn có chút khó chịu khi Nam Cung Vân luôn nói giúp Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt, nhưng hắn ta cũng không dám nói gì cô.

Trong lúc hai người nói chuyện thì bảng vinh dự của Lãnh Nguyệt đột nhiên nhận được một tin, đây là tin do Hạ Thiên Kỳ gửi đến, chỉ có một dòng ngắn ngủi:

"Bàng Hải Húc là quý."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Là hắn

Dịch: Dịch Gia

Nhận được tin này, Lãnh Nguyệt vốn đang dựa vào cửa sổ bỗng nhiên thay đổi thái độ, nói với Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn đang cãi nhau:

"Đóng cửa lại."

Đột nhiên Lãnh Nguyệt lên tiếng, Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân có chút khó hiểu, dẫu sao trước giờ hắn ta cũng luôn im lặng như vàng, rất ít khi chủ động mở miệng.

Lưu Ngôn Mẫn rất coi thường Lãnh Nguyệt, hiển nhiên sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Lãnh Nguyệt, nhưng Nam Cung Vân thì như cảm giác được điều gì đó, gạt đầu một cái rồi đóng cửa phòng ngủ lại.

Còn Bàng Hải Húc ở trên giường lúc này cũng cảm thấy điểm khác thường trong phòng, lúc này gã từ trên giường leo xuống, nói với bọn người Lãnh Nguyệt:

"Chết ngộp tôi rồi, tôi phải đi vệ sinh."

Vừa nói vừa đi đến cạnh cửa, nhưng lại bị Lãnh Nguyệt chặn lại.

"Anh không đi được."

"Rốt cục các anh muốn làm gì, đã không cho tôi ngủ ngay cả vệ sinh cũng không được đi? Là tôi mời các anh đến bảo vệ tôi hay là hành hạ tôi!"

"Cũng phải xem mày là thứ gì đã."

Nghe những lời này của Lãnh Nguyệt, sắc mặt Bàng Hải Húc bỗng chốc thay đổi, cũng không chạy đến cửa vào và liều mạng chạy về phía cửa sổ, xem bộ dạng giống như muốn đập nát cửa sổ để bỏ chạy.

Cho đến khi thấy Bàng Hải Húc muốn bỏ trốn, Lưu Ngôn Mẫn và Nam Cung Vân mới bình tĩnh nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó cùng nhau tiến về cửa sổ, kết hợp với Lãnh Nguyệt trước sau bao vây đường chạy của Bàng Hải Húc.

"Các người muốn làm gì?"

Bàng Hải Húc vẫn giả bộ sợ hãi như trước, còn Lãnh Nguyệt cũng không muốn nói nhảm nữa, lúc này rút ra một thanh kiếm từ bên hông, sau đó liền tiếp xuất ra một số chiêu thức, làm xuất hiện một tầng sương mù bao bọc lưới kiếm.

Mũi kiếm làm cho khuôn mặt Bàng Hải Húc vận vẹo đến cực điểm, thét lên một tiếng rồi hướng về phía cửa sổ nơi Nam Cung Vân đang trấn giữ.

Hắn cho rằng Nam Cung Vân là "trái hồng nhũn", nhưng đời nào Nam Cung Vân lại dễ đối phó như vậy, cô rất nhanh xuất ra những lá bùa, mười mấy lá bùa phát sáng giống như mưa kiếm tấn công, thoáng chốc đã vây khốn Bàng Hải Húc lại.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt cũng nhảy lên một bước, sau đó dùng kiếm chém vào đầu Bàng Hải Húc.

Đầu Bàng Hải Húc rơi xuống đất, nhưng cơ thể vẫn như trước giãy giụa muốn chạy trốn, cuối cùng bị hai cánh tay quỷ hóa của Lưu Ngôn Mẫn hạ gục nằm trên đất.

Thấy Bàng Hải Húc đã bị khống chế, Lãnh Nguyệt mới từ cuồng hống, lột tấm da người trên cơ thể hắn ra.

Sau khi lột da người bị cỡi ra, thì lộ ra hàng trăm con mắt đang trùng trùng nhìn bọn họ.

"Mất tà linh! Tại sao có thể có nhiều mất tà linh như vậy!"

Khi nhìn thấy nhiều ánh mắt tà linh lớn lên trong thịt Bàng Hải Húc như vậy, Nam Cung Vân và Lưu Ngôn Mẫn đồng thời kêu lên, không nghĩ đến chuyện cổ quái kia lại xuất hiện ở đây.

Không chỉ hai người kia kinh ngạc mà Lãnh Nguyệt cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì năng lực mất tà linh là nhờ "ký sinh" chứ không phải là nhập xác, cho nên trừ phi phát hiện sự tồn tại của bọn chúng bằng không khó mà thấy được.

Nhưng với hiểu biết của hắn, nhiều mất tà linh như vậy là lần đầu tiên hắn ta thấy.

"Đây là trùng hợp hay là..."

Lúc tâm tư Lãnh Nguyệt đang đặt vào những con mắt tà linh kia, Lưu Ngôn Mẫn không khỏi nghi ngờ hỏi Lãnh Nguyệt:

"Tại sao anh chắc chắn Bàng Hải Húc là quý? Rõ ràng trước đó chúng ta đều không phát hiện ra điều gì."

"Là hắn nói cho tôi."

Vừa nói, Lãnh Nguyệt vừa nâng cổ tay lên tỏ ý với Nam Cung Vân là Lưu Ngôn Mẫn là chuyện này do Hạ Thiên Kỳ nhắc nhở hắn.

"Là Thiên Kỳ phát hiện? Làm sao anh ta biết được chứ?"

"Xem ra lần này Đông Thiên Kỳ lại lập công rồi, nhưng chuyện này không đúng lắm, nếu Bàng Hải Húc là do quý mị mất tà linh tạo thành, vậy thì còn cần tìm kiếm sự giúp đỡ làm gì, báo án làm gì? Đây không phải là rất mâu thuẫn sao?"

Lưu Ngôn Mẫn càng nói càng thấy khó hiểu, Nam Cung Vân thấy Lãnh Nguyệt cũng không biết, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Bây giờ Thiên Kỳ đang ở đâu? Hay chờ anh ta đến, gặp mặt rồi hỏi đi."

Nghe vậy, Lưu Ngôn Mẫn không khỏi thúc giục Lãnh Nguyệt và Nam Cung Vân:

"Bây giờ gọi ngay cho Đông Thiên Kỳ, hỏi rõ là chuyện gì xảy ra."

Nhưng Nam Cung Vân vừa muốn gọi cho Hạ Thiên Kỳ thì hắn đã nhanh hơn một bước mà gọi đến trước, chẳng qua cuộc điện thoại này là gọi cho Lãnh Nguyệt:

"Nguyệt Nguyệt, anh nói rõ chuyện này đi, vật tà linh này có thể bị con người chi phối sai? Hoặc là có thể tự nuôi?"

"Anh nghi ngờ những thứ tà linh này là do con người tự nuôi?"

"Quả thật tôi có nghi ngờ chuyện này, anh xem có có khả năng không?"

"Có thể." Lãnh Nguyệt khẳng định.

"Nuôi xác chết."

"Là nuôi xác chết phải không?"

Hạ Thiên Kỳ và Lãnh Nguyệt gần như nói đồng thời.

"Tôi biết, anh nói với Mẫn Mẫn và Nam Cung Vân tôi biết người đứng sau trò này ở đâu!"

Ngắt cuộc gọi với Hạ Thiên Kỳ, Lãnh Nguyệt vội dùng một cây đuốc pháp thuật thiêu rụi những ánh mắt tà linh sống nhờ trên cơ thể Bàn Hải Húc.

Cùng lúc đó, bảng vinh dự trên cổ tay mỗi người đều tăng thêm 5 điểm vinh dự, có thể thấy là đã giải quyết thành công nhiệm vụ.

"Kết thúc rồi?" Nam Cung Vân có chút khó tin nói.

"Vẫn chưa."

Lãnh Nguyệt nhớ đến lời nhắc nhở của Hạ Thiên Kỳ trong điện thoại vừa rồi, lúc này lại nghe hắn ta nói:

"Chúng ta còn phải đến một chỗ, tìm một người..."

Hạ Thiên Kỳ lái xe nhanh chóng đưa Triệu Tinh Thủ nhanh chóng đến chỗ Lưu Chí Đào trong nhiệm vụ linh dị này, riêng chuyện điểm thưởng lần này hắn và Triệu Tinh Thủ cũng vừa mới nhận được.

Với 5 điểm vinh dự này, Triệu Tinh Thủ vẫn kích động không ngừng, còn Hạ Thiên Kỳ lại nhận được 9 điểm.

Cái này cũng giống với suy đoán của hắn trước đó, 5 điểm vinh dự là lương cơ bản, bởi vì lần này hắn là đội trưởng nên tính thêm mỗi người một điểm vinh dự hoa hồng nữa.

Vậy nên, 5 điểm lương cơ bản cộng thêm 4 điểm hoa hồng tổng cộng hắn có được 9 điểm vinh dự.

Mặc dù chuyện này đã kết thúc khi những con mắt tà linh kia biến mất, nhưng Hạ Thiên Kỳ cảm thấy nếu người kia không chết thì chuyện này cũng chưa thể kết thúc.

Lưu Chí Đào ở trong một căn phòng trên tầng ba sở Sự Vụ, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ sau khi bước xuống khỏi xe thì nhanh chóng chạy đến ngoài cửa sở Vụ Sự.

Đứng ở ngoài cửa, có thể thấy đèn điện bên trong yếu ớt, cũng không gõ cửa, Hạ Thiên Kỳ trực tiếp quỷ hóa hai cánh tay, đập cánh cửa thành hai khúc.

"Tôi đã đánh giá thấp các người, so với dự đoán của tôi các người còn khó đối phó hơn, hơn nữa đến cũng nhanh."

Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tinh Thủ vừa bước vào, đã thấy Lưu Chí Đào ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc của hắn, ánh mắt âm trầm nhìn bọn họ.

"Là do tao cảm thấy quý vật thật đáng ghét, rất đáng chết, nhưng bây giờ tao cảm thấy, trong số những người đáng chết hắn là cũng nên tính kẻ nuôi xác chết như bọn mày."

Hạ Thiên Kỳ vừa dứt lời đã muốn xông đến, nhưng lúc này lại đột nhiên nghe Lưu Chí Đào cười lạnh một tiếng:

"Bọn mày muốn giết tao chả lẽ dễ dàng như vậy, mày cho rằng một tên nuôi xác chết như tao trong tay chỉ có mấy con mắt tà linh vô dụng kia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Đòn bí mật

Dịch: Dịch Gia

Thấy Luru Chí Đào bị đại nạn ập lên đầu đến nơi mà vẫn còn có thể cười và nói ra những lời như vậy, Hạ Thiên Kỳ thầm nghĩ không ổn, cảm thấy Luru Chí Đào còn giấu một thứ gì đó.

Đĩ nhiên là trước mắt hắn cũng không xác định được Luru Chí Đào ngồi kia có phải là kẻ nuôi xác chết đã đào tẩu trước đó không.

Nếu là vậy thì coi như ân oán giữa bọn họ đã được giải quyết, vô hình trung bọn họ xem như đã tiêu diệt được một kẻ địch lẫn trốn. Ngược lại, nếu như Luru Chí Đào không phải là người nuôi xác chết trước đó vậy thì trong bóng tối còn có một kẻ địch đang chờ đợi cơ hội mà hành động.

Nhưng mà bất kể là phải hay không thì ngay bây giờ bọn họ cũng cần phải diệt trừ Luru Chí Đào.

Trên đường đến đây, Triệu Tinh Thủ có đề nghị Hạ Thiên Kỳ điều động lực lượng cảnh sát đến bắt tên kia, biện pháp này có vẻ tốt nhưng mà cứ xem như cảnh sát bắt được Luru Chí Đào thì có thể làm gì?

Có chứng cứ gì để chứng minh Luru Chí đào là hung thủ vụ án lột da người?

Giấy hành nghề đúng là dễ dùng thật, có thể cáo mượn oai hùm nhưng lại không có cách nào để cho cảnh sát, thậm chí là quan tòa đưa ra phán quyết nào. Vậy nên nếu như bắt Luru Chí Đào rồi thì cuối cùng cũng vì không có đủ bằng chứng mà phải thả hắn ra.

Cho nên thà bọn họ cứ giết trừ trong âm thầm, dẫu sao đây không phải là cảnh sát đang phá án mà là cuộc đấu giữ quý sư và kẻ nuôi xác chết.

"Mày là kẻ nuôi xác chết lần trước phải không?"

"Trí nhớ không tệ, xem ra lần trước tao đã để lại ấn tượng thật sâu sắc cho bọn mày rồi."

Luru Chí Đào bật cười lớn, sau đó biểu cảm của gã trở nên dữ tợn hơn:

"Rốt cục tao đã hiểu rõ thế nào là oan gia ngõ hẹp, tao chỉ muốn thu thập mấy bộ da người của quý sư, sau mấy ngày dùng, mới dụ chúng mày nhảy vào cửa, chỉ là kết quả không thể nghĩ đến, những người kia là bọn mày."

Bọn mày đúng là âm hồn bất tán đối với tao!"

Luru Chí Đào nghiêng răng nghiêng lợi nói những lời này, Hạ Thiên Kỳ xem bọn người Luru Chí Đào là mối uy hiếp tiềm tàng, là tử địch, thì người nuôi thi như Luru Chí Đào cũng giống như vậy.

Gã cảm thấy nếu như lần này không bị bọn người Hạ Thiên Kỳ tiêu diệt ở đây, vậy thì sau này bọn họ cũng nhất định phá hỏng chuyện tốt của gã. Cho nên không chỉ Hạ Thiên Kỳ mới quyết tâm giết trừ hắn, mà ngay cả gã cũng ôm ý nghĩ không chết không buông.

Cuộc tranh đấu lần này là ân oán giữa quý sư và người nuôi thi, không phải người chết thì là ta sống!

"Tao thật sự rất muốn xem lần này mày dùng chiêu gì để đùa giỡn."

Hạ Thiên Kỳ không nghĩ sẽ tiếp tục nói nhảm với Luru Chí Đào, chỉ sợ gã đang cố ý kéo dài thời gian, dẫu sao hắn cũng không thể xác định được Luru Chí Đào còn cất giấu thứ gì đó hay không.

Chẳng qua là lúc Luru Chí Đào xuất hiện đã để cho Hạ Thiên Kỳ càng chắc chắn câu nói kia, thế gian hiểm ác nhất chính là lòng người.

Lời còn chưa dứt, Hạ Thiên Kỳ đã hóa thành hư ảnh, quỷ hóa hai cánh tay đánh úp về phía Luru Chí Đào.

Còn Luru Chí Đào lúc trước đang duy trì vẻ mặt dữ tợn, nhưng khi Hạ Thiên Kỳ trong chớp mắt đã tiến sát bên người gã thì mấy giọt chất lỏng sền sệt từ nóc nhà lại nhỏ giọt xuống.

Chất lỏng kia có tính ăn mòn, Hạ Thiên Kỳ cảm giác được mối nguy hiểm từ phía trên nên đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên hắn không khỏi hít một hơi lạnh, chẳng biết lúc nào trên đỉnh đầu hắn lại xuất hiện một con nhện với những cái xúc tu dính đầy đầu người.

Con nhện kia to khoảng 2m, xúc tu đầu gối bám trên vách tường không ngừng ngo ngoáy, đầu con nhện là ba bộ mặt người dán chặt với nhau.

"Đây là thứ gì?"

Hạ Thiên Kỳ cảm thấy mối nguy hiểm trên người con nhện kia, cái cảm giác đó rất giống với lúc đối mặt với ác quỷ. Nhưng ác quỷ không thể nào xuất hiện, đúng thật mà nói, một ác quỷ mạnh như vậy tại sao phải bán mạng cho loài người nhỏ bé cơ chứ.

Chẳng qua tên đã giương trên cung không thể thu lại được, bất kể trên đầu có phải là ác quỷ hay không thì hắn cũng không thể quay đầu được nữa, vậy nên chỉ còn cách bắt giết Lư Chí Đào kẻ đứng sau trò này mà thôi.

"Đề tao bắt được mày thì mày nhất định sống không bằng chết, mày cái tên khốn này, ăn com thịt người!"

Hạ Thiên Kỳ tức giận quát lên, lúc này cũng không chần chờ nữa, trực tiếp giơ quyền đánh về phía Lư Chí Đào.

"Những lời này tao nên trả lại cho mày!"

Lư Chí Đào hung dữ đáp lại một câu, đối mặt với một đòn tức giận của Hạ Thiên Kỳ, gã rất có kinh nghiệm mà trốn sau bàn làm việc, Hạ Thiên Kỳ hận đến mức hàm răng nghiến chặt, trực tiếp đánh vỡ bàn làm việc nhưng cũng không đánh trúng Lư Chí Đào.

Được đề xuất cho bạn

Đang lúc hắn muốn xuất ra chiêu thứ hai thì con nhện trên đỉnh đầu đã hạ xuống, cái đầu ba mặt tròn to hai mắt, trên khuôn mặt trẻ em màu đỏ đồng phát ra tiếng khóc thê lương.

Tiếng khóc kia giống như ra lệnh vậy, theo tiếng trẻ sơ sinh khóc vang lên là lại thấy mấy chục cái đầu người gắn trên lưng của nó đồng loạt há mồm gầm thét, âm thanh trong không gian tĩnh mịch như tạo thành một luồng sóng âm, đánh thủng màng nhĩ Hạ Thiên Kỳ, máu tươi từ trong lỗ tai hắn chảy ra.

"Thiên Kỳ!"

Thấy Hạ Thiên Kỳ kêu thảm thiết lùi về phía sau, Triệu Tĩnh Thu ở sau lưng hắn không khỏi chạy đến.

Hơn mười lá bùa theo lời đọc thần chú của cô bắt đầu phóng đến phía đầu con nhện, sau đó phát ra một mảng ánh sáng chói mắt, làm đầu con nhện kia phát ra một tiếng kêu thê lương, ngay sau đó ba cái đầu dữ dằn bay đến chỗ Triệu Tĩnh Thu.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, mặc dù Triệu Tĩnh Thu muốn cứu Hạ Thiên Kỳ, nhưng lại tự đẩy bản thân vào trong nguy hiểm.

Dẫu sao phép thuật trên người cũng cần có thời gian để thi triển, mà đối với Hạ Thiên Kỳ mà nói, Triệu Tĩnh Thu chỉ là một người phụ nữ bình thường, sao có thể chịu nổi một đòn của quỷ vật.

Sự sống chết của Triệu Tĩnh Thu chỉ trong gang tấc, Hạ Thiên Kỳ kịp thời xuất hiện chắn trước người cô, nhắc đôi tay quỷ hóa chắn ba cái đầu kia.

"Cút đi!"

Hạ Thiên Kỳ bị ba cái đầu kia đánh bay, nhưng lúc này hắn cũng không gục ngã mà giữ vững ý chí đứng dậy, sau đó bắt lấy một cái đầu, lùi xuống một cước đá nát.

"Gào..."

Một cái đầu bị Hạ Thiên Kỳ làm rớt, đầu con nhện cũng phát ra tiếng thét thảm thiết, cả người to lớn của nó thì di chuyển tiến đến chỗ Hạ Thiên Kỳ.

Dù Hạ Thiên Kỳ có ra tay tàn nhẫn thế nào đi nữa nhưng đối mặt với một quỷ vật khổng lồ như vậy trong lòng hắn cũng không tìm được mà run rẩy.

Lúc này Triệu Tĩnh Thu cũng từ dưới đất bò dậy, lần nữa lặp đi lặp lại câu thần chú xuất lá bùa ra, lần này hơn một trăm lá bùa màu bạc lơ lửng trước mắt con quỷ kia, xem bộ dáng giống như muốn liều mạng với con quỷ đầu người kia.

Còn Lư Chí Đào trốn sau lưng con nhện đầu người kia thì bật cười lớn, Hạ Thiên Kỳ và Triệu Tĩnh Thu tuy lợi hại thật nhưng muốn đối phó với con nhện của gã thì còn kém xa.

Có thể nói con nhện đầu người này là một con ác quỷ nhân tạo do gã làm ra, mặc dù không lợi hại được như ác quỷ nhưng cũng không phải là loại mà con người nhỏ bé như Hạ Thiên Kỳ có thể đấu lại được.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.